

I

நெஞ்சுக்கு நீதி

கலைஞர் மு.கருணாநிதி

நெஞ்சுக்கு நீதி

முதல் பாகம்

கலைஞர் மு.கருணாநிதி

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர் 1975
இரண்டாம் பதிப்பு : மார்ச் 1986
மூன்றாம் பதிப்பு : நவம்பர் 1989
நான்காம் பதிப்பு : ஜூன் 1994
ஐந்தாம் பதிப்பு : செப்டம்பர் 1997
ஆறாம் பதிப்பு : செப்டம்பர் 1998
ஏழாம் பதிப்பு : மார்ச் 2000
எட்டாம் பதிப்பு : ஏப்ரல் 2002
ஒன்பதாம் பதிப்பு : ஜூன் 2006
பத்தாம் பதிப்பு செப்டம்பர் 2009

பேப்பர் : 70 ஜி.எஸ்.எம்
ஜே.கே. மேப் லித்தோ டபுள் டிம்மி

பைண்டிங் : காலிகோ அட்டை பைண்டிங்

விலை : ரூ. 380/-

திருமகள் நிலையம்
சென்னை - 600 017
தொலைபேசி எண் : 24342899, 24327696
பேக்ஸ் எண் : 91-44-24341559

அச்சிட்டோர் : உதயம் ஆப்செட்ஸ், செ-2. ☎ 28454808

நெஞ்சுக்கு நீதி

முதல் பாகம்

முதல் பாகம்

இரண்டாம் பதிப்பின்

பதிப்புரை

மெல்லத் தவழும் தென்றல் காற்று பூஞ்சோலையில் நுழைந்து அன்றலர்ந்த மலர்களின் நறுமணத்தை அள்ளிக் கொண்டு புதிய சுகந்தத்துடன் வெளிக் கிளம்புகிறது. அதைப் போலவே தமிழ் மொழியும் கலைஞரின் நாவிலும், பேனாவிலும் புகுந்து வெளிக்கிளம்பும்போது கற்பனை நயத்தையும் கருத்துச் செறிவையும் சுமந்துகொண்டு, எழிலார் நடையிட்டு வருகின்றது.

சொற்பொழிவு, கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், திரைக்கதை உரையாடல், கட்டுரை, தலையங்கம், கடித இலக்கியம் என்று பல்வேறு இலக்கியத்துறைகளிலும் புகழொடு தோன்றிப் புதிய சாதனைகளைப் படைத்த கலைஞர், அரசியலில் மட்டுமன்றி இலக்கியத்திலும் தலைமைச் சிறப்புடையவர்.

கலைஞரின் பழுத்த அரசியல் அனுபவமும் முதிர்ந்த இலக்கியப் புலமையும் ஒருங்கிணைந்ததன் விளைவே அவரது "நெஞ்சுக்கு நீதி" எனல் மிகையன்று.

ஏனைய இலக்கியங்களைக் காட்டிலும் சுயசரிதை இலக்கியம் ஒரு தனிச் சிறப்புடையது. நாவல், நாடகம், சிறுகதை போன்றவை சாதாரணமானவர்கள் புகழ்பெறக் காரணமாகின்றன. ஆனால் புகழ்பெற்றவர்கள் மற்றவர்களோடு தங்கள் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள எழுதப்படுபவை 'சுயசரிதை'. எனவே சுயசரிதை நூல்கள், இலக்கியமாக மட்டுமின்றி, வரலாருக, சமூக மாற்றங்களைக் குறித்த சாசனமாக, காலப்பெட்டகமாக விளங்கும் ஆற்றல் மிக்கவை.

கலைஞரின் எழுத்து வன்மையையும், உள்ளம் மயங்கவைக்கும் சொல்லாட்சியையும் துள்ளு தமிழ் நடையையும், உயிர்த் துடிப்புள்ள உணர்ச்சி ஓவியங்களையும், அவரது ஏனைய படைப்புகளில் கண்டு மகிழ்ந்த நாம், இங்கே 'நெஞ்சுக்கு நீதி'யில் அவரது இதயத்தைக் காண்கிறோம்; அவர் பெற்ற மனநெகிழ்ச்சிகளையும், வாழ்க்கைப் பயணத்தில் அவர் தாண்டிவந்த தடைக் கற்களையும் தெரிந்து கொள்கிறோம்; அவரது முன்னோடிகளையும், அவருக்கு அறிவூட்டிய பெரியாரையும், ஆளாக்கிய அறிஞர் அண்ணாவையும் பற்றிய சிறப்புமிக்க செய்திகளையும் அறிந்து கொள்கிறோம். இந்நூலின் சிறப்பை எடுத்துக் கூற இன்னொரு கம்பன்தான் பிறந்து வரவேண்டும்.

உரை நடையில் அமைந்த இந்தக் காவியம், தேவகுமாரர்களும், அரசகுமாரர்களுமட்டுமல்ல சாமானியர்களும் சரித்திரம் படைக்கலாம் என்னும் நீதியை உணர்த்தி நிற்கும் நீங்காப் புகழ்மிக்க வரலாற்று ஓவியம் ஆகும்.

இணையிலாத சிறப்புமிக்க இந்நூலின், மூன்றாம் பதிப்பை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

அ. இராமநாதன்,
திருமகள் நிலையம்.

முதல் பதிப்பின் பதிப்புரை

சுய சரிதம் யாரும் எழுதி விடலாம். அதை அச்சிட்டு விற்பனையும் செய்து விடலாம். இது ஒரு பெரிய காரியம் அல்ல. ஆனால், சுயசரிதம் யார் எழுதுகிறார்கள் என்பதுதான் முக்கியம்.

வரலாறு படைக்கும் சரித்திர புருஷர்கள் சுயசரிதம் எழுதினால் அது நாட்டுக்கும் நாட்டு மக்களுக்கும் நன்மை பயக்கும்.

சுயசரிதம் என்றதும் உடனடியாக நம் நினைவில் தோன்று கிறவர்கள் காந்தி மகாத்மா, பண்டித் ஜவஹர்லால் நேரு, மகாமகோபாத்யாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதய்யர் இவர் கள்தான். இவர்கள் சுயசரிதம் எழுதும் ஆற்றல் பெற்ற வர்கள் என்பதைக் காட்டிலும் அதற்குரிய தகுதி படைத்த வர்கள் என்பதே முக்கியம். முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்கள் தமிழகத்தில் வரலாறு படைக்கும் காரணத்தால் அந்த வரிசையில் சேர்க்கப்பட வேண்டியவர்.

'நெஞ்சுக்கு நீதி' என்னும் கலைஞரின் இந்தச் சுயசரிதத் தில் எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகளும், உணர்ச்சிகளும், போராட்ட நினைவுகளும் நெஞ்சின் அலைகளாய், நினைவின் சுழல்களாய் ஒவ்வொன்றாக மோதிக்கொண்டு வருகின்றன.

கலைஞர் வெறும் எழுத்தாளர் மட்டும் அல்ல. சிறந்த கவிஞர். எழுத்திலே உள்ள அத்தனைக் கோணங்களையும் நுட்பங்களையும் அறிந்தவர். ஈடு இணையற்ற பேச்சாளர். அரசியல்வாதி. அரசியல் தியாகி. ஆட்சித் திறமை மிக்கவர். சமூக சீர்திருத்தவாதி. பகுத்தறிவாளர். அறிஞர் அண்ணாவின் இதயத்தைக் கவர்ந்தவர். நெஞ்சுறுதி மிக்கவர். முப்பது நாற்பதாண்டுப் பொது வாழ்வின் அலை மோதல்களை, அனு பவங்களை இவரது எழுத்தாற்றலின் வாயிலாக அறியும்போது நமக்கு மெய் சிலிர்க்கிறது. ஒரு வீரம் செறிந்த காவியம் போல் இந்த நூல் அமைந்துள்ளது. நமக்கெல்லாம் தெரி

யாத பல ரகசியங்கள் இந்த நூலில் இழையோடுகின்றன. பூத்துக் குலுங்கும் நகைச்சுவைக் குமிழ்களுடன் கூடிய நீரோட்டம் போன்ற அவருடைய தென்னு நடை இந்தப் புத்தகத்தில் துள்ளி விளையாடுகிறது.

அவருடைய அரசியல் வாழ்வு, பொது வாழ்வு, சொந்த வாழ்வு-மூன்றும் கங்கையும் யமுனையும் சரசுவதியும் போல் கலந்து வெள்ளப் பெருக்கெடுத்தோடுகின்றன.

கலைஞரின் எழுத்தை நூல் வடிவமாக வெளியிடுவதன் மூலம் தினமணி கதிர் நிறுவனத்தினர் பெரு மகிழ்ச்சியும், பெருமையும் அடைகின்றனர்.

இந்த முயற்சியில் எங்களுக்குத் தங்களுடைய முழு ஒத்துழைப்பையும் நல்கியவர்களுக்கு நன்றி கூறாமலிருக்க முடியாது. கலைஞரின் உருவத்தை வண்ணப் படமாக அட்டையில் வெளியிடுவதற்குப் போட்டோ எடுத்துக்கொடுத்த பாச்சாவுக்கும், நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஏற்ற வகையில் பக்கம் பக்க மாகச் சித்திரங்கள் வரைந்து கொடுத்துள்ள ஓவியர் திரு எஸ். செல்லப்பனுக்கும் (செல்லம்) அழகிய முறையில் அட்டைப்படம் அமைத்துக் கொடுத்த 'ராணு'வுக்கும் நன்றி.

—தினமணி கதிர்

1975

என்னுரை

மனிதன், நூறாண்டுகளுக்கு மேலும் வாழ்வது என்பது அதிசயச் செய்திகளில் ஒன்று. தொண்ணூறு ஆண்டுகளைக் கடந்து வாழ்பவர்களே மிகச் சிலர்தான். இந்த அடிப்படையில் பார்த்தால், ஐம்பது வயதைத் தாண்டிய நான், வாழ்க்கையில் முக்கால் பகுதிக்கு மேல் முடித்துவிட்ட நிலையில் என் கடந்த கால வாழ்க்கையைத் திரும்பிப் பார்த்து "நெஞ்சுக்கு நீதி" என்ற தலைப்பில் இந்தப் பெருநூலின் முதற் பாகத்தைத் "தினமணி கதிர்" இதழில் தொடர்ந்து எழுதினேன். இரண்டாம் பாகத்தை "குங்குமம்" இதழில் தொடர்ந்து எழுதினேன். இரண்டாம் பாகத்தை எழுதி முடிக்கும்போது அறுபது வயதைக் கடந்து; இந்த நூல்களுக்கான முன்னுரையை எனது அறுபத்தி இரண்டாவது அகவையின்பொழுது எழுதுகிறேன்.

இந்த அறுபத்து இரண்டு ஆண்டுகளில்—மிகப் பெரும் பகுதி—பொது வாழ்வுக்கே செலவாகியிருக்கிறது என்பது, என் இதயத்துக்கு ஆறுதலைத்தர வல்லதாகும். எஞ்சியிருக்கும் நாட்களும் சிறப்பாகத் தமிழுக்கும், தமிழின மக்களுக்கும்—பொதுவாக மக்கட் பணிக்கே பெரிதும் பயன்பட வேண்டு மென்பது என் தணியாத ஆசை.

நடந்து வந்த பாதையை ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்து விட்டு, "ஏ, அப்பா! இவ்வளவு தூரம் நடந்துவிட்டோமா? இனிமேல் நடக்க முடியாது" என்று அயர்ந்து போவதற்குப் பதிலாக—"பரவாயில்லை! இவ்வளவு தூரம் நடந்துவிட்டோம். இன்னும் சிறிது தூரம் தானே!" என்ற புதிய விறுவிறுப்பைப் பெற்றாக வேண்டும்.

அந்த விறுவிறுப்பைப் பெறத்தான் என் வாழ்க்கையை நான் திரும்பிப் பார்த்துக்கொள்கிறேன்.

வாழ்க்கையை ஒரு போராட்டம் என வர்ணிப்போர் உளர்! எனக்கோ: போராட்டமே வாழ்க்கையாகிவிட்டது.

போர் வீரனுக்கு மகிழ்ச்சியே கிடையாதா? ஏன் கிடையாது? கொட்டும் குளிரில், பனிப் பாறைகளில் ஊர்ந்து சென்று பகையைத் தாக்கும்போது சூடாக ஒரு கோப்பைத் தேநீர், அவனும் அருந்துவது உண்டு. அதுவே அவனுக்குப் பெரிய இன்பம்.

மீனைச் சுவைத்துச் சாப்பிடும்பொழுது, அதன் முள் நாவிலே குத்தி விடுவதுண்டு. அதனால் சிறிது ரத்தமும் கசிவதுண்டு. அதைப் பொருட்படுத்தாமல் தொடர்ந்து மீன் துண்டுகளைச் சுவைப்போரைப் பார்த்திருக்கிறோம்.

சில பேருக்கு மீனின் முள், தொண்டையிலே அடைத்துக் கொண்டு, அவஸ்தைப்படுவதும் உண்டு.

என் வாழ்வு, இதில் இரண்டாவது வகை.

"உன்னை ஒருவன் இழித்துப் பேசினான்" என்று தன் நண்பனிடம் ஒரு நண்பன் கூறினான். அதைக் கேட்ட அந்த நண்பன் வியப்புற்று, "அப்படியா! இருக்காதே! என்னை அவன் இழித்துப் பேசியிருக்கமாட்டானே! நான் அவனுக்கு எந்த உதவியும் செய்யவில்லையே! பிறகு எப்படி அவன் என்னை ஏசியிருக்க முடியும்?" என்று கேட்டான்.

இந்த உரையாடல் துணுக்கில் இந்த உலகத்தின் படமே தெரிகிறதல்லவா? இத்தகைய உலகில்தான் நமது வாழ்க்கைப் பந்து உருளுகிறது.

அந்தப் பந்தை நாம்தான் உதைத்து விளையாட வேண்டும். யாரோ உதைப்பார்கள் என்று சோம்பலாயிருந்தால், அவர்கள் நம்மையும் சேர்த்து உதைப்பார்கள்.

கல்லிலும், முள்ளிலும், கட்டாந்தரையிலும் அடித்து "அவுட்" (Out) ஆகாமல் பந்து, (Goal) கோலுக்குள் நுழைந்திட வேண்டும். (Goal) கோல் இல்லாமல் பந்தாடுவதில் மட்டும் திறமையைக் காட்டிப் பயனில்லை. வெற்றி தோல்விகள் இயற்கைதான் எனினும் விடா முயற்சியும் கொள்கை உறுதியும் ஓயா உழைப்பும் தேவை.

'ஓய்வெடுத்துக் கொள்க!' என்று சில மாற்றுக் கட்சி நண்பர்கள் கேலியாகக் கூறினர். "ஓய்வெடுக்காமல் உழைத்தவன் இதோ ஓய்வு கொண்டிருக்கிறான்" என்று என் கல்லறையின் மீதுதான் எழுதப்படும் என்று பதில் சொன்னேன்.

அந்த உணர்வுகளின் தொகுப்புத்தான் இந்த நூல். இது முழுமையானதல்ல. இன்னும் நிறைய இருக்கிறது, எழுத! மூன்றும் பகுதியாக, அது வெளிவரக்கூடும்.

இந்த முதல் பகுதியைத் தொடர்ந்து எழுதத் தூண்டியவர் என் நண்பர் சாவி. ஆர்வமுடன் தினமணி கதிரில் வெளியிட்டவரும் அவரே! அவருக்கு என் நன்றி!

தொடர்ந்து எழுதுவதற்குத் துணையாக, அவ்வப்போது நான் கேட்ட அரசியல் குறிப்புகளைத் தந்து உதவிய, தி. மு. க. தலைமை நிலைய நண்பர் சண்முகம், தம்பி சண்முகநாதன், நண்பர் மறைமலையான் ஆகியோர் மறக்க முடியாதவர்கள்.

இதன் முதற்பதிப்பை, தினமணிக் கதிர்' நிறுவனத்தார் வெளியிட்டனர். முதல் பாகத்தின் இரண்டாம் பதிப்பையும், இரண்டாம் பாகத்தின் முதல் பதிப்பையும் "திருமகள் பதிப்பகம்" நண்பர் திரு. இராமநாதன் அவர்கள் வெளியிடுவதற்கு முன்வந்தமைக்கு என் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அவரது அரிய முயற்சிக்கு என் நன்றி!

★ பெற்றெடுத்த தாய் தந்தை

★ அறிவூட்டிய பெரியார்

★ ஆளாக்கிய அண்ணா

ஆகியோருக்கு இது காணிக்கை.

சென்னை
1985

அன்புள்ள

நெஞ்சுக்கு நீதி

தொடக்கம்

'எழுதுவதற்கு முடிகிறதா? நேரங்கூடக் கிடைக்கிறதா?' என்று என் அலுவல்களை உணர்ந்தோர் அடிக்கடி கேட்டுக் கொண்டுதானிருக்கிறார்கள். ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கிறேன். முப்பதுக்கு மேற்பட்ட திரைப்படங்களுக்கான கதையும் உரையாடலும், என் பாடல்களுங்கூடத் தீட்டியிருக்கிறேன். பத்து நாடகங்களாவது எழுதியிருப்பேன். வாரந்தோறும் முரசொலி இதழில் தொடர்கதையென்ன, அரசியல் கட்டுரைகள் என்ன, முப்பது தாண்டு காலமாக இடைவிடாது எழுத்துப் பணியைத் தொடர்ந்து செய்திருக்கிறேன்.

"எல்லாம் சரி; 1966 வரையில்தானே? அப்போது உனக்கு நிறைய ஓய்விருந்தது ஓய்வு கிடைக்காதபோதெல்லாம் காங்கிரஸ் அரசினர் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பிவைத்து ஓய்வு அளித்தனர். அதனால் எழுத முடிந்தது. இந்த ஏழு ஆண்டுக் காலத்தில் கழகம் ஆளும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு நீயும் அமைச்சரான பிறகு ஏதப்பா எழுதுவதற்கு நேரம்?" என்று நீங்கள் கேட்பது என் காதில் விழுகிறது.

அமைச்சர் பொறுப்பை ஏற்ற பிறகு எனக்கேற்படுகிற மன உளைச்சல்களை அயர்வை, சோர்வை. அனைத்தையும் போக்குகின்ற அருமருந்தாக அமைந்திருப்பதே எழுத்துப் பணிதான்.

அதுவும் முதல்வர் எனும் சுமை என் தோளில் ஏற்றப்பட்ட பிறகு இந்த நான்கு, ஐந்து ஆண்டுகளில் ஓட்டப் பந்தயத்தில் ஓடிவிட்டு வந்தவன் எலுமிச்சம்பழத் தண்ணீரை விரும்புவதுபோல், நானும் களைப்பாற்றிக்கொள்ளக் கவிதை, கட்டுரை, கதை ஏதாவதொன்றை எழுதுவதைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

பல்வேறு தலைப்புக்களில் முப்பதுக்கு மேற்பட்ட கவியரங்குகளில் நான் தலைமை ஏற்றுக் கவிதை பாடியிருப்பது இந்த நான்கு, ஐந்து ஆண்டுகளில்தான்!

அந்தக் கவிதைகளை எழுதுவதற்கு எனக்குக் கிடைக்கிற இடம்? பெரும்பாலும் புகைவண்டிதான்.

இரவு நேரத்தில் பத்து மணிக்கு மேல் புகைவண்டியின் பெட்டிகளின் கதவுகளை மூடிவிட்டுத் தூங்குவது போல ஒரு நடிப்பு! அதன் பிறகு பார்வையாளர்கள், முறையீடுகள், நிச்சயமாக இல்லை என்று நம்பலாம். அதிலும் சில நிலையங்களில் கதவைத் 'தடார், தடார்' எனத் தட்டி வெளியே ஆளை இழுத்து, ''பாவம், நல்ல தூக்கம் போலிருக்கிறது. எழுப்பி விட்டோம். பரவாயில்லை. மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்'' ஏனப் புன்னகை புரிகிறவர்களும் உண்டு. இவைகளுக்கிடையே இருபது முப்பது பக்கங்கள் எழுதி விட்டோம் என்ற மன நிறைவோடு விடியற்காலை ஐந்து மணிக்குத் தூங்கி, ஆறு மணிக்கு இறங்க வேண்டிய ஊரில் விழிப்பதிலே ஒரு தனி இன்பம் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

காலையில் எழுந்ததுமே வீட்டு வாயிற்புறத்தில் ஐம்பது பேர் இருப்பதாகத் தகவல் கிடைக்கிறது. அவசர அவசரமாகக் காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டுச் சிற்றுண்டி அருந்துவதற்குள் ஐம்பது நூறாகிறது. சரியாக அழுக்குத் தேய்த்துக் குளித்தே ஆண்டு ஏழுக்கு மேலாகிறது. நூறு பேருடைய பிரச்சினைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, மேலும் பத்துப் பார்வையாளர் சீட்டுக்களோடு பையன் மேலே வருகிறான். அதில் இருபது பேரைப் பார்க்க முடியாமல் போய், ''கோட்டைக்கு வாருங்கள்; அல்லது மாலையிலே வாருங்கள்'' என்று கூறிவிட்டு, 'அய்யோ இப்படிச் சொல்லிவிட்டுப் புறப்படுகிறோமே; என்ன நினைத்துக் கொள்கிறார்களோ?' என்ற மன வேதனையோடு காரிலே ஏற வேண்டியிருக்கிறது.

கோட்டையிலே அதிகாரிகளுடன்-அமைச்சர்களுடன் ஆலோசனை எதிர்பாராமல் எழுகின்ற எத்தனையோ சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காண வேண்டிய இன்றியமையாமை! மூன்று மணிக்குச் சோறு! அதற்காக வெளியே கிளம்பும்போது அலுவலகத்தைச் சுற்றிப் பெரியதோர் பார்வையாளர் அணிவகுப்பு. அவர்களுடைய முறையீடுகளைப் பெற்று அதற்காவன செய்வதாக உறுதியளித்து மீண்டும் மாலை 4-30 மணிக்கெல்லாம் வீட்டில், பார்வையாளர்கள் சந்திப்பு! இதற்கிடையே சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள், பொதுக் கூட்டங்கள், சுற்றுப் பயணங்கள், சட்டசபை இருந்தால் அந்த வேலைகள்!

இத்தனையிலும் கழக நினைவும் கலை உணர்வும் இழையோடிக் கொண்டிருப்பதால், களைப்பு ஆளை வீழ்த்துவதில்லை; தாங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

அரசாங்கப் பொறுப்பு எவ்வளவுதான் மனத்தை அழுத்திக் கொண்டிருந்தாலும் நம் கழக நண்பர்களைப் பார்க்கின்றபோது,

இதயத்தில் சுமை குறைகிறது. சுவை ஏறுகிறது. அவர்கள் ஏதாவது சூடான விஷயங்களைக் கொண்டு வந்திருந்தால்கூடக் கழகத்தைப் பற்றி அவை இருந்தால் சூடும் சுவையும் கலந்த இன்பத்தை அனுபவிக்க முடிகிறது.

சமுதாயத்தின் அடித்தளத்திலே கிடக்கிற மக்களுக்கும் மனம் குளிரத்தக்க வண்ணம் ஒவ்வொரு நாளும் அரசின் சார்பில் ஏதாவது செய்து கொண்டேயிருக்க வேண்டும். அப்படிச் செயல்படுகிற நாளெல்லாம் உள்ளத்தில் இன்பம் துள்ளும் நாளாகவே இருந்திருக்கின்றது. சில மாதங்களுக்குமுன் 'ஸ்டேட்ஸ்மேன்' நிருபரிடம் பேசியபோது,

''வெளிநாடுகளைப் போல, அற்புத விஞ்ஞான முன்னேற்றங்கள் தமிழ்நாட்டுக்கு வரவேண்டுமென்று ஆசையிருந்தாலும் அதற்கு நீண்டகாலம் பிடிப்பதைப் பற்றிக்கூட எனக்குக் கவலை இல்லை. எங்கள் நோக்கமெல்லாம் இங்குள்ள சாதாரண மக்களை மகிழ்ச்சியோடும் உற்சாகத்தோடும் வாழச் செய்யவேண்டுமென்பதுதான்" என்று குறிப்பிட்டேன். நிருபர் போன பிறகு நீண்ட நேரம் யோசித்தேன்.

''என்ன செய்திருக்கிறோம் ஏழை எளியவர்களுக்கு?"

எல்லாவற்றையும் செய்து முடித்துவிடவில்லை யென்றாலும், ஏதோ நம்மாலானதைச் செய்திருக்கிறோம். கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் செய்து வருகிறோம். அவர்களும் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவர்களைக் காணும்போதும், அவர்களுடைய உள்ளத்தை உணரும்போதும் உற்சாகம் பீறிடுகிறது. உளைச்சல் நீங்குகிறது. எண்ணங்கள் பூரிக்கின்றன. அவை எழுத்தாரமாவதற்குத்தான் நேரத்தையும் இடத்தையும் தேடியலைய வேண்டும். எப்படியோ முடிகிறது. அந்தப் பணியையும் நிறைவேற்றி வருகிறேன்.

பழைய தமிழகம், புதிய தமிழகம், மக்கள் நிலை, அறிவு வளர்ச்சி, இலக்கிய இன்பம், அரசியல் அலைகள்- அனைத்தையும்

பற்றிய விளக்கங்களோடு ஒரு தொடர் கட்டுரை எழுத வேண்டும் என்பது என் நெடு நாளைய அவா! வெறும் கட்டுரையாக மட்டுமிருந்தால் சுவை குன்றுமோ என்ற பயத்தில் தொடர்கதைபோல் அந்தக் கட்டுரையை எழுத எண்ணுகிறேன். கதையென்றால் அதற்கு ஒரு இழையோடும் கதாபாத்திரம் வேண்டுமே! அதற்கு என்னையே நான் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டேன்.

"ஏன் இப்படி வளைத்து வளைத்துச் சொல்கிறாய்? வாழ்க்கை வரலாறு எழுதப் போவதாகச் சுருக்கமாகச் சொல்லிவிடுவது தானே!" என்று கூடத் தோன்றும் உங்களுக்கு! நான் முன்பு சில இதழ்களில் என் வாழ்க்கைக் குறிப்புகளை எழுதியிருக்கிறேன். அதுவல்ல இது. என்னுடைய இந்த ஐம்பதாவது வயது முடிவுக்குள் ஒரு பெரிய சகாப்தம் ஆரம்பமாகி அதனைத் தொடங்கிய சரித்திர நாயகன் மறைந்து போயிருக்கிறான். ஆனால் அந்தச் சரித்திரம் மறையாது. என்னை நூலாக வைத்துக் கொண்டு அந்தச் சரித்திர முத்துக்களைக் கோத்திடப் போகிறேன்.

என்னை வெறும் நாராக வைத்துக்கொண்டு அந்த வரலாற்று வேந்தனின் புகழ் மலர்களைத் தொடுத்து மாலையாக்கப் போகிறேன். வாழ்க்கை வரலாறு என்ற பெயரால் ஒரு இயக்க வரலாற்றை அளிக்கலாம். அதிலே அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் என்னைப் பற்றிய குறிப்புகள் வராமல் தொடர்ந்து வந்திடும் என்பதால் 'சுய புராணம்' என்று எண்ணாதீர்கள். எழுச்சிமிக்க வரலாற்றுச் சம்பவங்கள், எண்ணத்தைக்கிளறும் அறிவியக்கச் சாதனைகள் இன்பம் பெருக்கெடுக்கும் இலக்கியக் காட்சிகள், அதிர்ச்சி தரும் அரசியல் மாற்றங்கள் இவைகளை விளக்க முயற்சி மேற்கொண்டிருக்கிறேன்.

அவனவனும் தன் நெஞ்சுக்கு, தனக்குத்தானே நீதி வழங்கிக் கொள்ளவேண்டும். அதைப் போலவே ஒரு சமுதாயம், ஒரு கட்சி, ஒரு கூட்டம் தாங்கள் செய்யும் நல்லவைகளுக்கோ அல்லது தீயவைகளுக்கோ தங்கள் நெஞ்சுக்கு நீதி வழங்கிக் கொள்ளப் பழக்கப்பட்டாக வேண்டும்.

ஒருவனைக் குறை கூறி விடுவது எளிது. அந்த நாக்கிற்கு இரண்டு கைதட்டல் கிடைக்கும். ஆனால் குறை கூறியவனின் நெஞ்சுக்கு நீதி கிடைக்க வேண்டாமா?

நான் நேர்மையாளன் என்று எவனும் மார்தட்டிப் பேசி விடுவது எளிது. நேர்மையைப் பற்றிய நீதியை அவன் நெஞ்சுக்கு அவனே வழங்கியாக வேண்டுமல்லவா? நீதி வழங்குவது—தீர்ப்பளிப்பது! நீதியை ஏற்பது—தீர்ப்பை ஏற்பது! நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளுக்கு 'அப்பீல்' உண்டு. நெஞ்சுக்கு வழங்கப்பட்ட நீதிக்கு 'அப்பீல்' ஏது?

2

பிறந்த ஆண்டு

"வாழ்க்கை வரலாறு எழுதுகிற அளவுக்கு நீ என்ன அவ்வளவு பெரிய மனிதனாகி விட்டாய்?"

யாரோ கேட்பதல்ல: என் நெஞ்சே என்னைக் கேட்டுத்தான் முடித்தது. ஆனால் அதற்குரிய பதிலையும் அது தன் கைவசம் வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

பெரிய மனிதர்களுக்குத்தான் வாழ்க்கையும் வரலாறும் சொந்தமா? சின்னவர்களுக்குக் கிடையாதா?

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் வாழ்க்கை வரலாறு உண்டு. அதனை அவன் எழுதிவைக்க நினைப்பதில்லை. எழுத நேரம் இருப்பதில்லை. அல்லது கோத்துத் தொகுத்து எழுதத் திறமை பெற்றிருப்பதில்லை.

ஆனால் இரண்டு சிறைச்சாலைக் கைதிகள், தங்களுக்குள்ளாகவே, தங்கள் வாழ்க்கைக் கதைகளைப் பேசிக் கொள்கிறார்கள். கேட்க முடிகிறது.

வயது முதிர்ந்த இரண்டு ரிக்ஷாக்காரக் கிழவர்கள் மரத்து நிழலில் தங்கள் வாகனங்களின்மீது ஒயிலாகச் சாய்ந்தவாறு, தங்கள் வாழ்க்கையின் சுவையான கட்டங்களை ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொள்கிறார்கள்.

சத்திரத்துத் திண்ணையில், தூக்கம் வராமல் படுத்திருக்கும் இரு சாமியார்களின் உரையாடல்களை ஊன்றிக் கவனித்தால் அங்கேயும் அவர்கள் வாழ்க்கை வரலாறுதான்

மரணப் படுக்கையிலே தன்னுடைய முடிவை உணர்ந்து கொண்ட நோயாளியின் மனக் கண்ணில் சப்தமின்றிச் சுற்றிச் சுழலும் வாழ்க்கை வரலாற்றை அவன் எழுதவும் முடியாமல், பேசவும் முடியாமல் தன் நெஞ்சிலேயே திரைப்படமாக ஓடவிடுகிறான். மரண முகப்பிலும் அவனையறியாத புன்னகை, பெருமூச்சு கண்ணீர்—இவையத்தனையும் அவனது வரலாற்றின் பல்வேறு அத்தியாயங்களேயாகும்.

ஒவ்வொரு தனி மனிதனுடைய வரலாற்றிலும் பெரிய சமுதாய மாற்றம் ஏற்படக் காரணம் இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம் அரசியல் புரட்சிக்கு அவன் வாழ்க்கை வரலாற்றில் இடமில்லாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் நாட்டில் நடைபெறுகிற மாற்றமானாலும், புரட்சியானாலும் அதில் அவனையறியாமல் பங்கு பெற்றிருக்கக்கூடும். அவன் சமுதாயத்திலே ஓர் அங்கம்—அவனைப் போன்றவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்துதான் சமுதாயம்—நாடு என்கிற உண்மையான நிலையை யார்தான் மறுக்க முடியும்?

ஆகவே அவனுக்கு நாட்டின் மாற்றங்களில் எப்படியோ ஒரு பங்கு இருக்கிறது. அதை அவன் வரலாற்றுக் குறிப்பாக எழுதுகிற அளவுக்கு அவ்வளவு பெரிய விஷயமாகக்கூட அவன் நினைக்காமல் இருந்திருக்கக்கூடும். ஒரு ஊரையே அழிக்கின்ற புயல் காற்றில் சிக்கிப் பறக்கின்ற ஒரு மரக்கிளை, ஒரு வீட்டின் முகப்பில் விழுந்து முகப்பை இடித்துத் தள்ளுகிறது. இதில் செயல் பட்டது புயல் காற்றா? மரக் கிளையா? எப்படியோ அந்த மரக்கிளையின் வரலாற்றில் ஒரு சம்பவம் இணைந்துவிடுகிறது.

இதனையெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்த்த பிறகுதான், என் நெஞ்சுக்கு நீதி வழங்கும் தெம்பு ஏற்பட்டது. தீர்ப்பு, கேள்வி வடிவத்திலேயே கிடைத்தது.

''பெரிய மனிதர்களுக்குத்தான் வாழ்க்கையும் வரலாறும் சொந்தமா? சின்னவர்களுக்குக் கிடையாதா?"

இந்தத் தீர்ப்புக்குப் பிறகு என் எழுதுகோலின் வேலை தங்கு தடையின்றித் தொடங்கிவிட்டது.

ஜூன் மூன்றாம் தேதி எனக்குப் பிறந்த நாள் கொண்டாடினார்கள். பிறந்த நாளைப் பற்றிச் சிந்தனையாளன் 'ரூசோ' சொன்னதை நான் நினைவுகூறத் தவறவில்லை.

''என்னுடைய முதல் துன்பம் மனிதனாகப் பிறந்ததுதான்!" என்றான் அவன்.

பிறவி உரிமைகளைப் பேணும் வகை பற்றி மனிதகுலம் முழுமைக்கும் போதித்த அந்தப் பேரறிஞன், தன் பிறந்தநாளைச் சபித்துக் கொரித்துக் கொண்டிருந்தது வேடிக்கையான ஒன்றுதான். அவன் பிறந்தபோது அவன் பிறந்த வீடும், நாடும், நாட்டின் அரசியல் சமுதாயச் சூழ்நிலைகளும் இருந்த அலங்கோலங்கள் அவனைப் பெரிதும் கலக்கியிருக்கக்கூடும். அதனை எண்ணி 'ஏன் தான் பிறந்தோம்?' என்று அவன் நெடுநாட்களுக்குப் பிறகு தன்னைத் தானே நொந்து கொண்டிருக்கக்கூடும்.

என் பிறந்த நாள் அத்தகு சூழ்நிலையில் பிறக்கவில்லை. நான் பிறந்தபோது என் குடும்பம் செல்வச் சூழ்நிலையில் தோய்ந்திருக்கவில்லை

யென்றாலும், என் பெற்றோர் வறுமையின் இருட் குழியில் கழுத்து முட்ட அமிழ்ந்திருக்கவில்லை. அதேபோல என் அன்னை பூமி அடிமை விலங்கிற்கு ஆட்பட்டிருந்தது எனினும், ரூசோ பிறந்த நாள் பிரான்சினைப்போல் நிலைகுலைந்து நெறி தவறி அழிவினை நோக்கி 'அசுர' வேகத்தில் ஓடிக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆகவே மனிதன் பிறக்கும் போதே அழுதுகொண்டு பிறப்பதைப்போல வாழ்நாள் முழுது பயனற்றுத் தேம்பித் தேய்ந்து விடுவதாக ரூசோ கருதியதைத் தவறு எனச் சுட்டிக் காட்டிய வால்டேரைப் போல்நானும் பிறந்த நாள் பற்றி ரூசோ கொண்ட கருத்துக்கு மாறுபடுகிறேன்.

நினைத்து நினைத்துக் குமுறிக் கதறவேண்டிய நாட்கள், மனித வாழ்க்கையில் எத்தனையோ இருப்பதுண்டு. அதற்கு நான் விதிவிலக்கு அல்ல. எனினும் நான் பிறந்த நாள், என் திருமணம் நடைபெற்ற நாள், நான் முதன் முதலாக அன்புத் தெய்வத்தை—என் அருமைத் தலைவனைச் சந்தித்த நாள், மொழி காக்கும் போரில் முதன் முறையாகச் சிறையேகிய நாள்—அத்தனையும் எனக்கு இன்பம் தருபவை. நினைத்து மகிழத்தக்கவை.

பிறந்த நாள் நட்சத்திரத்தைப் பற்றி ஆருடங்கணித்து நல்லது கெட்டது சொல்வதில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை என்றாலும், நான் பிறந்த ஆண்டு இருக்கிறதே, அது உலகத்தில் நல்லது கெட்டதுகளை வெகு துல்லியமாகக் கணித்த ஆண்டுகளில் ஒன்றாகும். நான் பிறந்த தன் பயனாய் நாட்டுக்கு ஏற்பட்ட நன்மை தீமைகள் பற்றியும், என் தாய் நாட்டுக்கு நான் ஆற்றியுள்ள தொண்டுகளின் மதிப்பீடு பற்றியும் பின்னால் வரும் குறிப்புகள் கணிக்கப்படும். ஆனால் நான் பிறந்த ஆண்டு இருக்கிறதே, அந்த ஆண்டின் நாட்டு நடப்பும், அகில உலக அரசியல் நடப்பும் எப்படிப்பட்டதாக இருந்தன என்பதைப் பின்னால் படித்து நினைவு கூறும்போது எனக்கு மகிழ்ச்சியே பிறந்தது.

1924—இருபதாம் நூற்றாண்டு எப்படியிருக்கும் என்பதை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் ஓரளவு தெளிவு பெற்ற காலம். உலக சரித்திரமே காணாத அளவுக்கு அழிவையும் தேக்கத்தையும் ஏற்படுத்திய

முதலாம் உலகப் போர் நடந்து உலகத்து வல்லரசுகள் அனைத்தும் களைத்துச் சளைத்துக் கிடந்த காலம். அதே நேரத்தில் 'காலனி' மக்களிடம் ஏறக்குறைய எல்லா வல்லரசுகளும் கெடுபிடிகளையும் ஆகாத சட்டங்களையும் அமுல்படுத்தி ஆழம் பார்க்கத் திரிந்து கொண்டிருந்த காலம்.

உலகப் போரில் ஈக்கள் எறும்புகளைப்போல மனிதர்கள் செத்து மடிந்ததை நேரில் கண்ட சாகாத காலனி மக்கள், 'உயிர் எமக்கு வெல்லமல்ல' என்று துணிந்து ஏகாதிபத்திய வெறியர்களை எதிர்க்கக் கிளம்பிய காலம். பழைமைக்கும் புதுமைக்கும் இடையே இருந்த வெட்டவெளி வெகுவாகக் குறைந்து இரண்டும் நேருக்கு நேராக ஒவ்வொரு துறையிலும் மோதிக் கொண்டிருந்த காலம். தொழிலாளர்கள் தங்கள் அடிமைத்தனத்தைத் துறந்து உரிமைகளைப் பெறப் பட்டியல் போட்டுக் கொண்டிருந்த காலம். நிலப் பிரபுத்துவமும், ஜமீன்தாரி முறையும் தனது கடைசி மூச்சை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்த காலம். இந்தியாவில் தெற்குப் பகுதியில் சமுதாய நீதிக்கும், சமூகப் புரட்சிக்கும் ஏறக்குறைய கால்கோள் விழா நடத்திய நேரம் வடக்கில் வகுப்புக் கலவரங்கள் வளர்வதற்கான அடிப்படைகள் உருவான காலம்.

இந்தியா, ஆங்கிலேயரிடம் அடிமையாக இருக்கக்கூடாது என்பதில் ஒற்றுமையும், அடிமை ஆட்சியிலிருந்து விடுபட வழிமுறைகள் யாவை என்பதில் பலமான கருத்து வேறுபாடும் அவிழ்க்க முடியாத சிக்கல்களும் உருவாகிவிட்டிருந்த காலம். ஏதாவதொன்று நிகழவேண்டும் என்பதை யாராவது தெளிவாகச் சொல்லமாட்டார்களா என்று ஏங்குவதும் மக்களின் அன்றாட வாடிக்கையாகிவிட்டிருந்த காலம்.

1924—தமிழகத்தின் ஆயிரமாண்டு இருட்படலத்தையும் விலக்கி நாட்டில் எல்லாத் துறைகளையும் புதுமைக்கு ஏற்ப ஒரேயடியாகப் புரட்டிப் போட்ட மேதை—என் ஆசான் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அப்போது பதினைந்து வயது இளைஞனாக உயர்நிலைப்பள்ளியில் ஒரு பெரிய சரித்திரத்தின் கதாநாயகனாகத் தன்னை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

இந்தியா, நீண்ட உறக்கத்தைக் களைந்து சிலிர்த்துக்கொண்டு எழுந்து நின்ற நேரம் அது. காந்தியடிகளின் வருகையும் அவர்தம் அரசியல் ஈடுபாடும் புதுவகையான எழுச்சியை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தது. 'பூரண சுயராஜ்யமா? கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்ட சுயாட்சியா?' என்பதில் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் இரண்டுபட்டுக் குழம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

லஜபதி ராய், சுபாஷ் சந்திர போஸ், சத்தியமூர்த்தி, சீனிவாச அய்யர், சி. ஆர். தாஸ், மோதிலால் போன்றவர்கள் காந்தியாருடன் அவ்வப்போது பிணக்குக் கொண்டு வாதப் பிரதிவாதங்கள் ஓயாது நடத்திக் கொண்டிருந்த வேளை அது. காங்கிரஸ் பேரவையின் தலைவராக அதிகாரபூர்வமாகக் காந்தியடிகள் தலைமையேற்ற சிறப்பு 1924-க்கு மட்டுமே உண்டு. அதற்கு முன்பும் அதற்குப் பின்னும் அதிகாரபூர்வமான தலைவராகக் காங்கிரஸ் கட்சியில் அவர் இருந்ததில்லை.

1924-ல் பெல்காம் பேரவையில் உருவான திட்டங்களே இன்று வரை காங்கிரஸ் கட்சியில் பூரணத்துவம் பெற்றுள்ளன.

1924-ல் உருவான திட்டந்தான் இன்று தந்தை பெரியார் என நாடு போற்றுகின்ற ஈ. வெ. ராமசாமி அவர்களை வைக்கம் வீரராக மாற்றியது. தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி. கல்யாணசுந்தர முதலியார் ஏகாதிபத்தியத்திற்குச் சண்டமாருதமாக மாறியது இந்தக் காலத்தில்தான். தொழிலாளர் இயக்கம் தமிழகத்தில் வேரூன்றத் தலைப்பட்டதும் இந்த நாட்களில்தான். காந்தியின் அகிம்சை போதனைகள் ஆழமாகப் பதிந்தது இந்த ஆண்டில்தான். அதேபோல் 'சௌரிசௌரா' நிகழ்ச்சிகள் போன்ற கொடிய பலாத்காரம் தலைவிரித்தாடியதும் இந்த ஆண்டில்தான். இந்து முஸ்லிம் வேற்றுமை வட பகுதியிலும் காலூன்றியதும் இந்த ஆண்டில்தான்.

1924-ஐப் போல் கேள்விக் குறியாக இருபதாம் நூற்றாண்டின் எந்த ஆண்டும் இருக்கவில்லை. அந்த ஆண்டில் பிறந்த காரணந்தான்போலும், நானும் வாழ்நாள் முழுதும் பலருக்குக் கேள்விக் குறியாக இருந்து வருகிறேன்.

ஆறு ஆண்டுகள் சிறைத் தண்டனையேற்று இடையில் இரண்டே ஆண்டுகளில் உடல் நிலையின் சீர்கேடு காரணமாக வைசிராய் ரீடிங் பிரபுவினால் காந்தியடிகள் விடுதலை செய்யப்பட்டது 1924 பிப்ரவரியில்தான். முற்றிலும் புதியவராக, இந்திய அரசியலை ஆன்மீக வாதிக்கும் புரட்சிவாதிக்கும் இடையில் மிக லாவகமாக நடத்திச் செல்லும் 'உத்திகளை'க் கற்றவராக அப்போது அவர் சிறையிலிருந்து வெளி வந்தார். இரண்டாண்டு சிறை வாசத்தில் காந்தியடிகள், கீதையை மனப்பாடம் செய்தாராம். குரானைப் படித்தாராம். தமிழ் கற்க முயன்றாராம். அனைத்துக்கும் மேலாக இந்தியாவின் கிராமப்புறங்களில் இருந்துதான் விடுதலைக்கான 'கனல்' கிடைக்க முடியும் என்று சிந்தித்துத் தெளிந்தாராம்.

இளைஞர் ஜவஹர்லால் நேரு, தமது 35-வது வயதில் காங்கிரஸ் மகாசபையின் பொதுச் செயலாளராக முதன்முதலாக

அவருடைய விருப்பத்திற்கு மாருகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்த ஆண்டு அது.

அகிம்சை, சத்தியம், உழைப்பு, சிறைவாசம், சுதந்திரம், தீண்டாமை ஒழிப்பு என்று வீட்டுக்கு வீடு, மனிதர்க்கு மனிதர் மந்திரம் ஜபித்துக் கொண்டிருந்த சூழ்நிலையிலான 1924-ல்தான நான் பிறந்தேன் என்பதை எவ்வளவு பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்ள முடிகிறது!

அது மட்டுமல்ல! பிற்காலத்தில் எனது அரசியல் வாழ்வில் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் நான் ஓயாது சொல்லி மகிழ்ந்த கமால் பாட்சாவின் சீர்திருத்தம் 1924-ல்தான் உருவானது—செயல்படத் தொடங்கியது.

இந்த ஆண்டில்தான் புரட்சி வீரன் லெனின் மறைந்தார். உலகத்தின் ஒரு சகாப்தம் முடிவுக்கு வந்து, இன்னொரு சகாப்தம் இந்த ஆண்டில் தோன்றியது. உலகமெங்கும் ஒரே நேரத்தில் ரத்தப் புரட்சி என்கிற 'ட்ராட்ஸ்கீய' சித்தாந்தம் அடிபட்டுப் போய் அந்தந்த நாடுகளுக்குற்ற சூழ்நிலைக்கேற்பப் புரட்சி என்று கம்யூனிச இயக்கம் இறங்கி வந்த காலமும் அதுவே.

என் தலைவர் அண்ணு அவர்களிடத்தில் எனக்கிருக்கும் வெறித்தனமான பக்திக்கீடாகத் தன் தலைவன் லெனினிடம் வெறி கொண்ட ஸ்டாலின் பதவிக்கு வந்த நேரம் அது! டிராட்ஸ்கீய வாதம் —மெத்தப் படிப்பு—தன்னிடத்தில் தானே நம்பிக்கை கொள்ளாத ராஜதந்திரம் அனைத்தும் அந்த ஆண்டில் அடிபட்டுப் போய், உழைப்பின் ஆற்றல், தலைவனிடத்தில் தளராத பற்று, மக்களுக்குச் சேவை செய்வதில் தன்னலமற்ற ஊக்கம்-ஆகியவை தான் உறுதியான தலைமைக்கு அழ்கு என்று அறுதியிட்டுக் கூறுவது போல், ஸ்டாலின் அந்த ஆண்டில்தான் உலகத்தின் மூன்றில் ஒரு பங்கு இயக்கத்தின் தலைவனுகவும் பொறுப்பேற்ருன்.

1924-ல்தான் பவேரியாச் சிறைக் கோட்டத்தில் 'மெயின் காம்ப்' என்ற தனது சுயசரிதையை எழுதிக் கொண்டிருந்தான் அடால்ப் ஹிட்லர். அந்தச் சுயசரிதை பிற்காலத்தில் எத்தனை நாடுகளின்-சமுதாயங்களின் பழஞ் சரிதையைத் தலைகீழாக மாற்றிப் போட்டு விட்டது என்பதை உலகம் அறியும்.

நாசிசம், பாசிசம், கம்யூனிசம் போன்ற தத்துவங்கள் ஓங்கி வளர்ந்த 1924-ல்தான் இந்தியாவில் காந்தியடிகள் காட்டிய-அன்பின் காரணமாகத் தனி மனிதருக்குச் சமுதாயம் காண்பிக்க வேண்டிய தனி மரியாதையை, மகத்தான அன்புணர்வை மக்கள் கூட்டம் வெளிப் படுத்திக் காட்டிற்று.

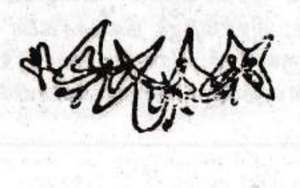
மொத்த இந்தியாவில் காந்தியடிகளைப் போல். அந்தந்த மாநிலங்களில் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த தலைவர்கள் அறிமுகமானுல் தான் இந்தியாவின் அரசியலை ஜனநாயக ரீதியில் நடத்த முடியும் என்ற கருத்தும் முளைவிடத் தொடங்கிய காலம் இதுவெனக் கூறலாம்.

இத்தகு கலவையான சூழ்நிலைகளுடே வழி நடந்த 1924-ல் நான் பிறந்தேன்.

நான் பிறந்த 1924-ல்தான் மைசூருக்கும் நம்முடைய மாநிலத்திற்கும் காவிரி நீர் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அந்த ஒப்பந்தம் ஐம்பது ஆண்டு காலத்திற்குச் செய்துகொள்ளப்பட்டது. 1974-ல் மீண்டும் அந்த ஒப்பந்தம் மறு பரிசீலனை செய்யப்படும் நிலையில் இருக்கிறது. அதில் தமிழ் நாட்டின் உரிமையைப் பாதிக்காத நிலையில் முடிவுகள் எடுக்கப்பட வேண்டுமென்பதில் தமிழர்கள் கவலை உள்ளவர்களாக இருக்கிருர்கள். அதற்கிடையே இப்போது மைசூர் முதல்வர் ஹேமாவதித் திட்டத்தைத் தமிழக அரசின் எதிர்ப்பிற் கிடையே அமைக்கத் துணிந்துள்ளார். தமிழக அரசு தன்னுடைய வன்மையான எதிர்ப்பை மத்திய அரசிற்குத் தெரிவித்திருக்கிறது. மைசூர் தமிழ்நாடு ஒப்பந்தம் நடந்த 1924-ம் ஆண்டு நான் பிறந்த போது, அந்த ஒப்பந்தத்திற்கு ஊறு விளைவிக்கும் வகையில் அமைக்கப் படும் ஹேமாவதி அணைக்கட்டுத் திட்டத்தை எதிர்த்து நிற்கும் தமிழகத்தின் முதலமைச்சராக ஆவேன் என்று யார்தான் எண்ணியிருப் பார்கள்? என்னைப் பெற்றவர்களே கூட என்னை 'ராஜா' என்று தான் அழைத்திருப்பார்களே தவிர 'மந்திரி' என்ரு அழைத்திருப்பார்கள்?

என்னைப் பற்றி எழுதுவதற்கு முன்பு என் பெற்ருேர்களைப் பற்றிய சிறு குறிப்பாவது தர வேண்டாமா?

தஞ்சை மாவட்டத்தில் அழகான சிற்றூர்களில் ஒன்று திருக்கோளிலி! திருக்குவளை என்றும் அதனை அழைப்பார்கள். திருவாரூரிலிருந்து பதினைந்தாவது மைலில் உள்ள கிராமம். அங்கே தான் எங்கள் குடும்பம். எழில் நிறைந்த திருக்குளம். குளத்தைச் சுற்றிச் சோலை! எதிரே சிவன்கோயில்! மேற்கு எல்லையில் முனியன் கோயில்! தெற்கெல்லையில் ஐயனுர் கோயில். இவையெல்லாம் நான் கண்ட திருக்குவளை. இப்போது அந்த அழகில் முக்கால் பகுதி குறைந்துவிட்டது. என் தந்தையார் காலத்திலே மிகச் சிங்காரமாக இருந்த ஊர் அது.

3
தந்தையின் துணிவு

அய்யாத்துரை — பெரியநாயகத்தம்மாள் இருவரின் இல் வாழ்க்கை அன்புச் சின்னமாக அம்மையார் கர்ப்பவதியானார். துணைவி ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகப் போகிறாள், நாம் தந்தையாகப் போகிறோம் என்ற பூரிப்பில் அய்யாத்துரை அந்த வட்டாரத்தில் உள்ள பெரிய கோவில்கள், குட்டி தேவதைகள் எல்லாவற்றிற்கும் பூஜை செய்வித்தார். அர்ச்சனைகள் நடத்தினார். படையல்கள்—பள்ளயங்கள் போட்டார். ஊர் மக்கள் அந்த இன்பச் செய்தி கேட்டு மகிழ்ந்தனர். எதிர்பார்த்தவாறு குழந்தை பிறந்தது. மிக அழகான குழந்தை.

குழந்தை பிறந்த ஏழாம் நாள் அதன் தாயார் பெரியநாயகத் தம்மாளை இயற்கை இரையாக்கிக் கொண்டது. துணைவியை இழந்த வேதனை தாங்காமல் கவலையால் துவண்ட இரண்டாம் மாதம் தந்தையும் கண்ணை மூடிவிட்டார். இருவரையும் இழந்து விட்டு எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் அந்தப் பச்சைச் சிசு படுத்துக் கிடந்தது. வயிறு காய்கிற நேரத்தில் மட்டும் அழும். அதன் வயிற்றுப் பசியை யார் போக்குவது? எப்படிப் போக்குவது? குளக்கரையில் அழுது கொண்டிருந்த திருஞான சம்பந்தருக்குப் பார்வதி வந்து பால் கொடுத்துப் பசி தீர்த்தாள் என்பது கதைதானே தவிர, நடைமுறை அல்ல. அன்புக்கு அப்போதெல்லாம் திருக்குவளையில் குறைவேயில்லை

தில்லையம்மாள்—மீனாட்சி என்ற மங்கையர் திலகங்கள் இருவர் அந்தக் குழந்தையை வளர்க்கும் பொறுப்பை மேற்கொண்டனர். நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளர்ந்தது என்பார்களே, அப்படியே அந்தக் குழந்தை அவர்கள் மடியிலும் தோளிலும் வளர்ந்தது. முத்து ஒன்றை எடுத்தது போன்ற மகிழ்ச்சியோ; அல்லது சிப்பியின் அழிவிற்கு முத்து காரணமாய் இருக்கிறது என்பதாலோ தெரியவில்லை. குழந்தைக்கு முத்துவேல் என்று பெயரிட்டார்கள். "அந்தக் குழந்தைதான் என் தந்தை யென்று உங்களுக்குக் கூறி ஒரு பெருமூச்சு விட்டுக் கொள்கிறேன்.

என் தந்தை நல்ல விவசாயி; சிறந்த வித்வான்; கவி எழுதும் ஆற்றல் பெற்ற புலவர்; வட மொழிக் கிரந்தங்களில் தனித் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். பாரத, ராமாயணக் கதைகளைப் பண்டிதரை விட அழகாகச் சொல்லுவார்; கிராமத்து நிகழ்ச்சிகளை வைத்து உண்மைக் கதைகள் பல இயற்றியிருக்கிறார். கிராமிய மெட்டுக்களில் அவர் இயற்றிய கேலிப் பாடல்களை இன்றைக்கும் திருக்குவளையில் பலர் பாடக் கேட்க லாம். அவர் இயற்றிய பாடல்கள் உண்மையின் படப்பிடிப்பாகவும், யாருக்கும் அஞ்சாமல் கருத்துக்களை வெளியிடுபவைகளாகவும் இருந்தன. குத்தகைக்கார அய்யர் என்று ஒரு பெரும் பண்ணைக்காரர் திருக்குவளையில் இருந்தாராம். அவரிடத்திலே அனைவரும் அஞ்சி நடுங்கிக் கிடந்த காலம்; அப்போது ஒரு பாட்டு எழுந்தது ஏழைகளின் குரலாக.

"இந்தக் கொடுமை செய்தால் ஏழைகள்
என்ன செய்வோம்?
இனிப் பொறுக்க மாட்டோம்
ஈட்டியாய் வேலாய் மாறிடுவோம்"

என்ற வரிகளைத் தொடக்கமாக வைத்து அந்தச் சீமானைக் கண்டிக்கும் பாடல் எழுதி உரத்த குரலில் எடுத்துப் பாடினார். அந்த ஊரே பாடிற்றும்; குத்தகைக்காரர் கொட்டம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அடங்கிற்றும்.

பெரிய குடும்பத்துப் பெண்ணொருத்தி நெறி தவறிவிட்டாள். பல நாயகர்களைக் கூடிக் கிடந்தாள். வேதனை தாங்காமல் அவள் கணவன் மடாலயத்தில் தம்பிரானாகச் சேர்ந்துவிட்டார். பெரிய இடத்துப் பெண்ணின் காமச் சேட்டைகள் அதிகமாயின. ஊரிலே உள்ள பெரும் புள்ளிகள் பலர் அவள் வலையில் விழுந்தனர். அதைக் கண்டிக்க வேண்டும். எதிர்க்க வேண்டும் என்ற நல்ல உள்ளம் பெற்றார் என் தந்தை. அவரது உறவினர்கள் பலர் அவரால் கண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்களானார்கள். நெறி தவறியவர்களும் முத்துவேல் புலவரால் தாக்கப்பட்டனர். அப்பட்டமான உண்மையை அணுவும் மறைக்காமல் எழுதினார் ஒரு பாட்டு, 'ஏலேலோ' என்கிற மெட்டிலே! அதில் சில வரிகளை மட்டும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அந்த மங்கை தன் மணவாளனைப் பார்த்துப் பாடுவது போல் எழுதப்பட்ட கவிதை இது:

"அண்டை வீட்டுக்காரர்கள்
கண்டால்தான் என்ன?
அபச்சாரம் புரிந்தேன்னு
சொன்னால்தான் என்ன?
மண்டலம் முழுவதும்
தெரிந்தால்தான் என்ன?
மரியாதை மானங்கள்
போனால்தான் என்ன?
தாயாரின் பேச்சுக் கேட்டுத்
தாலியைக் கட்டித்
தட்டாரைச் சிநேகித்து
அவரோடு விட்டீர்!
பெண்களே தெய்வமென்
றெண்ணியே கெட்டீர்
தகாத பண்புகள்
பழக்கமும் பெற்றீர்—"

மனைவி கணவனை மேலே சொன்ன விதம் இடித்துரைக்கிருள். அதோடு தான் பிறரோடு நடத்திய காமச் சேட்டைகளின் சிறப்புப் பற்றிக் கணவனிடையே வர்ணிக்கிருள். கணவனுக்கு நல்ல வீடு வசதி இருக்கின்றது; ஆனுல் அவளோ, கள்ளக் காதலர்களில் ஒருவனேடு ஆலயத்தில் பிரவேசிக்கிருள். அந்த நிகழ்ச்சியைக் கவியாக்குகிருர் என் தந்தை:

" தங்களுக்குத் தனிக்கிராமம்
குத்தகை யிருந்தும்
தன் வீட்டுத் தரகுமுட்டை
தலைமேலிருந்தும்
தனியாகப் போகசாலை
மனைக் கட்டிடங்களிருந்தும்
தியாகேசன் யாகசாலைக்
குள்ளேயே சென்று
அங்கிருந்து ஆபாசத்தைக்
கண்ணுலே கண்டு
அவசரமாய் முந்தானையால்
கூட்டியே நின்று
அமிர்தகலச பானத்தை
அத்தனையும் உண்டு
அவசரமாய் மதிலேறிக்
குதித்துமே சென்றேன்"

அந்தோடு, முடிந்ததா விளையாட்டு?

" அங்கிருந்து கன்னி மூலை
அறைக்குள்ளே சென்றேன்
அழகான வேலப்ப
சாமியையும் கண்டேன்
அவரோடு ஊடியும்
கலந்துமே வந்தேன்
அங்கிருந்த விநோதத்தை
யாரிடம் சொல்வேன்?
அம்மம்மா—
நீதானே கேளு!"

இன்னும் அந்தப் பாடல் நீளமாக இருக்கிறது. வெகு நீள மானது. கதாநாயகியின் பெயரும், அவள்பால் விழுந்த காமுகர்களின் பண்புகளும் சித்திரிக்கப்படுகிற அந்த வரிகளையெல்லாம் இப்போது நான் குறிப்பிட விரும்பவில்லை. அதாவது என் தந்தைக்கு இருந்த துணிவு எனக்கில்லை என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன். அனுதைக் குழந்தையாக வளர்ந்து, யாருடைய ஆதரவும் மிகுதியாக இல்லாத நிலையில் ஒரு சிற்றூரில் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தன்னந்தனியாக ஒருவர் அனை வரையும் கண்டிக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார் என்பது வியப்புக்குரியது அல்லவா? அதுவும் ஊரிலுள்ள பெரிய மனிதர் எனப்படுவோர் மடாதி பதிகள், அடியாட்கள் நிலையிலுள்ளோர் இவர்களையெல்லாம் பகிரங்க மாகக் கேலி புரிவது என்பது ஆபத்தான செய்கைதான். ஆனுலும் அதைத் துணிவுடன் மேற்கொண்டார்.

இத்தனைக்கும் என் தந்தை பழுத்த கடவுள் பக்தர்! விடிகிறதோ இல்லையோ அவர் நெற்றியில் விபூதி ஏறிவிடும். சிறந்த மாந்திரீகர் என்று கூட அவரை நம்பிப் பலர் வந்து கொண்டேயிருந்தனர். பாம்புக் கடி, தேள் கடி, பெரிய ரணங்கள், இவைகளுக்கு எல்லாம் முத்துவேல் மாந்திரீகரிடத்திலே மக்கள் திரள் திரளாக வருவார்கள்! மந்திரமும் ஜெபித்து மருந்தும் கட்டி அனுப்புவார்; மருந்தால் நீங்கியதோ, மந்தி ரத்தால் நீங்கியதோ அந்த நோய் என்பது அவருக்கே தெரியாது. இரண்டையும் சேர்த்துச் செய்வதுதான் மந்திரம் என்று அவர் நம்பினுர். அவர் அதற்காக யாரிடமும் காணிக்கை வாங்குவதில்லை. அப்படி யாராவது கொடுத்தாலும், இடும்பன் சாமிக்குப் பால் வைப்பது என்ற பூஜையின் பெயரால் கள்ளுப் புட்டிகளை வைத்துப் படைக்கச் சொல்வார். இந்த இடும்பன் பூஜை இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை எங்கள் வீட்டிற் கெதிரிலேயுள்ள திருக்குளத்தில் நடைபெறும்.

இப்படி மந்திரவாதியாக, வித்வானுக, உழைக்கும் விவசாயியாக, புலமை மிக்கவராக இருந்த அவருக்கு மிக இளமையிலேயே திருமணம் நடைபெற்றது. அவரையே திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டு மென்று ஒரு பெண்மணி காத்திருந்தாள். விருப்பம் போல் திருமணம் நடைபெற்றது. திருமணம் நடந்த சில ஆண்டுகளில் தந்தை தன் துணைவியாரை இழந்தார். ஆமாம்; எங்கள் பெரிய தாயாரை நாங்கள் இழந்தோம். குஞ்சம்மாள் என்ற அந்தக் குலவிளக்கு அணைந்து விட்டதே என்று தந்தை குமுறினர். ஆனுல் அந்த விளக்கு அவருடைய இருதயத்தில் அணையாத ஜோதியாக நிலைத்து அவருடைய குலதெய்வ மாக ஆயிற்று. அழகான ஒரு செல்லப் பெட்டியில் திருமண தினத் தன்று அணிந்த மாலையை நிரப்பி முதல் மனைவியைத் தனது குல தெய்வமாக ஆக்கிக் கொண்டார். அந்தப் பெட்டியும் அதனுள் எங்கள் தந்தை நிரப்பி வைத்த அந்த மலர் மாலைகளுடன் இன்றைக்கும் எங்கள்

வீட்டில் இருக்கிறது. பிறகு இரண்டாவதாக அவர் திருமணம் செய்து கொண்டார். அந்தத் துணைவியையும் இழந்தார். வேதம்மாள் என்பது அவர்கள் பெயர்.

மூன்ருவதாக அஞ்சுகம் அவருக்கு மனைவியானுர்கள். எங்கள் அன்புத் தெய்வம்—எங்களைப் பெற்று வளர்த்த பெருமாட்டி—எறும்பு போல் உழைத்து எங்களை ஆளாக்கிவிட்ட தங்கம்-'அம்மா!'என்று வாய் நிறைய அழைத்து, அந்த அழைப்பிலே இன்ப சுகம் கண்டு, அமைதி தவழும் பெரும் குடும்பத்தைக் கட்டிக் காக்கும் வலிமையை, உள்ள வளத்தை எமக்களித்த எங்கள் அருமருந்தன்ன தாய்! அவர்கள் வாழ்க்கைத்துணை நலமாக அமைந்த பிறகு தந்தையின் நெஞ்சிலே மீண்டும் இன்பம் தளிர்த்தது. தந்தைக்கிருந்த பல தொல்லைகளோடு பயிர்த் தொழிலைக் கவனிக்கும் பொறுப்பும் மிகுந்தது. கஷ்டப்பட்டுத் தான் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்கிற நிலைமை இல்லாமல் இருந்துங் கூடத் தந்தை ஏர் கலப்பையுடன் வயலுக்குச் சென்று விடுவார். அன்னையும் அவருக்கு உதவியாக வயல் வேலைகளில் ஈடுபடுவார். நாற்று நடுதல், களையெடுத்தல் முதலிய காரியங்களை மற்றத் தொழிலாளர்களோடு சேர்ந்து அம்மாவும் மேற்கொள்ளுவார். கழனிக்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களும் எங்கள் வீட்டில் ஒன்று விடாமல் கச்சிதமாக இருக்கும். மாடு ஓட்டுகிற கம்பிலிருந்து பரம்பு அடிக்கும் பலகை வரை எல்லாமே ஒழுங்காகச் செப்பனிடப்பட்டிருக்கும்.

தந்தைக்குத் தூண்டில் போடுதல் ஒரு பொழுது போக்கு. ஒவ்வொரு மீனுக்கும் வகை வகையான தூண்டில்கள் வீட்டில் இருக்கும். வரால் மீனுக்கு ஒரு தூண்டில், கெண்டைக்கு ஒரு தூண்டில் என்று பல உண்டு. தென்னந்தோப்பிலே தேங்காய் பறிக்க ஆள் தேவையில்லை. எங்கள் வீட்டில் தென்னையை விட நீளமான துரட்டிகள் என்ற அலக்குக் கம்புகள் உண்டு. அதன் உதவியால் கீழே இருந்த படியே அப்பா தேங்காய்களைப் பறிப்பார். அப்படிப் பறித்த போது ஒரு சமயம் பெரிய இளநீர் ஒன்று அவர் தலையிலே வந்து விழுந்து விட்டது. இளநீருக்கும் சேதமில்லை! அப்பாவின் தலையிலும் காயமில்லை.

நெடுநாட்கள் முத்துவேலரும் அஞ்சுகமும் குழந்தையில்லாக் கவலையால் வாடினுர்கள்.

> '' அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே தம்மக்கள்
> சிறுகை அளாவிய கூழ்."

—இந்தக் குறள் தந்தையின் நெஞ்சில் எதிரொலித்துக் கொண்டே இருந்தது. எவ்வளவு கவலையோடு கூடத்தில் அமர்ந்து கஞ்சிக் கலயத்தைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டாலும் அப்போது தாழ்வாரத்தில் விளையாடுகின்ற குழந்தை தன் பிஞ்சுக் கரத்தைக் கலயத்துக்குள் நுழைத்து விட்டால் அந்தக் கூழ் அமிர்தமாகி விடுமல்லவா? அப்படி அமிழ்தாக்கும் திறன் படைத்த அரும்பில்லாக் கவலையினுல் அப்பாவும் அம்மாவும் பீடிக்கப்பட்டார்கள். பின்னர் பெரிய நாயகம், சண்முகசுந்தரம் என்ற இரு பெண் குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தார்கள். ஆயினும் அவர்களுக்கு மன நிறைவில்லை. ஆண் குழந்தை இல்லையே என்ற ஆழ்ந்த கவலையால் திருத்தலங்கள் சென்றனர். தீர்த்தங்கள் ஆடினர். கடும் விரதங்கள் மேற்கொண்டனர்.

பின்னர் சாலிவாகன சகாப்தம் 1846-கலி யுகாப்தம் 5025 கொல்லம் 1099-இதற்குச் சரியான ரக்தாட்சி ஆண்டு, வைகாசி மாதம் 21-ம் நாள் செவ்வாய்க்கிழமை, அதாவது 1924-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 3-ம் நாள் முத்துவேலருக்கும் அஞ்சுகத்து அம்மையாருக்கும் சுபயோக சுப தினத்தில் ஒரு குழந்தை அவதரித்தது. அந்தக் குழந்தைதான் நான். நான் பிறந்து சிசுவாக இருக்கும் போதே என் தாயார் தாலியை இழந்தார்கள். தந்தை சாகவில்லை. ஆனுலும் என் தாய் தாலியை இழந்தார்கள்!

ஒரு நாள் விடியற்காலை. சிசுப் பருவத்தில் தூங்கிக் கொண்டு இருக்கிறேன். தந்தையும் தாயும் சகோதரிகளும் கூட ஆழ்ந்த தூக்கத்தில்! அந்த நேரம் பார்த்துத் திருடர்கள் வீட்டிற்குள்ளே நுழைந்து விட்டார்கள். வீட்டிலே இருந்த பண்டம் பாத்திரங்கள், ஒன்று விடாமல் சுருட்டிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். எனக்குக் கட்டப்பட்டிருந்த ஏணைத் துணியைக் கூட விடவில்லை. திருடர்களிலும் பிச்சைக்காரத் திருடர்கள் போலும்! பாவம், ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருந்த அன்னையின் கழுத்திலே மின்னிய பொற்ருலியையும் அவர்கள் கத்தரித்துக்கொண்டு போய்விட்டனர். என் தாயார் சாகும் வரையில் சொல்வார்கள். ''நல்ல வேளை, திருடர்கள் நுழைந்த போது கத்தாமல் இருந்தாய்; கத்தியிருந்தால் உன் கழுத்தை நெரித்துப் போட்டுவிட்டுப் போயிருப்பார்கள்" என்று!

இதை அம்மா சொன்னபோது நான் நினைத்துக் கொள்வதுண்டு, 'ஐயோ, நாம் அப்போது கத்தியிருக்கக்கூடாதா? கத்தியிருந்தால் இப்போது நான்கு பக்கமிருந்தும் தொல்லைகளை அனுபவிக்க வேண்டியதில்லையே' என்று!

வீட்டிலே எங்களைத் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு திருடர்கள் வெளியேறிவிட்டார்கள். அவர்கள் போன பிறகு எங்கள் வீட்டுக் காவல்கார நாய் குரைத்ததாம்! விழித்துக் கொண்ட தாயார் தன் கழுத்திலே தாலியைக் காணுமல் அழுது புரண்டார்களாம். உடனே தந்தை, "நான்தான் இருக்கிறேனே! ஏன் அழுகிருய்?" என்று ஆறுதல் சொல்லி, வேறொரு தாலியை அம்மாவின் கழுத்திலே கட்டினுர்களாம். ஆக, எங்கள் அப்பா மூன்று மனைவிக்கு நான்கு தாலிகள் கட்டினுர்!

"தாலியைக் கூடத் திருடிக் கொண்டு போய் விட்டானே'' என்று அம்மா வருத்தத்தோடு கேட்டார்களாம்.

அதற்கு அப்பா, "ஆமாம்! தாலியைப் பித்தளையால் செய்து போட்டிருந்தால், 'ஐயோ, எதைத் திருடினுலும் தாலியைத் திருடக் கூடாது பாவம்!' என்று திருடன் அதைத் தொடாமல் போயிருப்பான். தாலி பொன்னுல் அல்லவா செய்யப்பட்டிருக்கிறது! பொன்னுக்குப் பாவம் இல்லை என்று கருதியிருப்பான்!" என்ற விதத்தில் திருட்டிற்குத் தத்துவம் கூறினுராம்.

வீட்டில் இருக்கிறது. பிறகு இரண்டாவதாக அவர் திருமணம் செய்து கொண்டார். அந்தத் துணைவியையும் இழந்தார். வேதம்மாள் என்பது அவர்கள் பெயர்.

மூன்றாவதாக அஞ்சுகம் அவருக்கு மனைவியானார்கள். எங்கள் அன்புத் தெய்வம்—எங்களைப் பெற்று வளர்த்த பெருமாட்டி—எறும்பு போல் உழைத்து எங்களை ஆளாக்கிவிட்ட தங்கம்-'அம்மா!'என்று வாய் நிறைய அழைத்து, அந்த அழைப்பிலே இன்ப சுகம் கண்டு, அமைதி தவழும் பெரும் குடும்பத்தைக் கட்டிக் காக்கும் வலிமையை, உள்ள வளத்தை எமக்களித்த எங்கள் அருமருந்தன்ன தாய்! அவர்கள் வாழ்க்கைத்துணை நலமாக அமைந்த பிறகு தந்தையின் நெஞ்சிலே மீண்டும் இன்பம் தளிர்த்தது. தந்தைக்கிருந்த பல தொல்லைகளோடு பயிர்த் தொழிலைக் கவனிக்கும் பொறுப்பும் மிகுந்தது. கஷ்டப்பட்டுத் தான் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்கிற நிலைமை இல்லாமல் இருந்துங் கூடத் தந்தை ஏர் கலப்பையுடன் வயலுக்குச் சென்று விடுவார். அன்னையும் அவருக்கு உதவியாக வயல் வேலைகளில் ஈடுபடுவார். நாற்று நடுதல், களையெடுத்தல் முதலிய காரியங்களை மற்றத் தொழிலாளர்களோடு சேர்ந்து அம்மாவும் மேற்கொள்ளுவார். கழனிக்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களும் எங்கள் வீட்டில் ஒன்று விடாமல் கச்சிதமாக இருக்கும். மாடு ஓட்டுகிற கம்பிலிருந்து பரம்பு அடிக்கும் பலகை வரை எல்லாமே ஒழுங்காகச் செப்பனிடப்பட்டிருக்கும்.

தந்தைக்குத் தூண்டில் போடுதல் ஒரு பொழுது போக்கு. ஒவ்வொரு மீனுக்கும் வகை வகையான தூண்டில்கள் வீட்டில் இருக்கும். வரால் மீனுக்கு ஒரு தூண்டில், கெண்டைக்கு ஒரு தூண்டில் என்று பல உண்டு. தென்னந்தோப்பிலே தேங்காய் பறிக்க ஆள் தேவையில்லை. எங்கள் வீட்டில் தென்னையை விட நீளமான துரட்டிகள் என்ற அலக்குக் கம்புகள் உண்டு. அதன் உதவியால் கீழே இருந்த படியே அப்பா தேங்காய்களைப் பறிப்பார். அப்படிப் பறித்த போது ஒரு சமயம் பெரிய இளநீர் ஒன்று அவர் தலையிலே வந்து விழுந்து விட்டது. இளநீருக்கும் சேதமில்லை! அப்பாவின் தலையிலும் காயமில்லை.

நெடுநாட்கள் முத்துவேலரும் அஞ்சுகமும் குழந்தையில்லாக் கவலையால் வாடினார்கள்.

> "அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே தம்மக்கள்
> சிறுகை அளாவிய கூழ்."

—இந்தக் குறள் தந்தையின் நெஞ்சில் எதிரொலித்துக் கொண்டே இருந்தது. எவ்வளவு கவலையோடு கூடத்தில் அமர்ந்து கஞ்சிக் கலயத்தைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டாலும் அப்போது தாழ்வாரத்தில் விளையாடுகின்ற குழந்தை தன் பிஞ்சுக் கரத்தைக் கலயத்துக்குள் நுழைத்து விட்டால் அந்தக் கூழ் அமிர்தமாகி விடு

மல்லவா? அப்படி அமிழ்தாக்கும் திறன் படைத்த அரும்பில்லாக் கவலையினால் அப்பாவும் அம்மாவும் பீடிக்கப்பட்டார்கள். பின்னர் பெரிய நாயகம், சண்முகசுந்தரம் என்ற இரு பெண் குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தார்கள். ஆயினும் அவர்களுக்கு மன நிறைவில்லை. ஆண் குழந்தை இல்லையே என்ற ஆழ்ந்த கவலையால் திருத்தலங்கள் சென்றனர். தீர்த்தங்கள் ஆடினர். கடும் விரதங்கள் மேற்கொண்டனர்.

பின்னர் சாலிவாகன சகாப்தம் 1846-கலி யுகாப்தம் 5025 கொல்லம் 1099-இதற்குச் சரியான ரக்தாட்சி ஆண்டு, வைகாசி மாதம் 21-ம் நாள் செவ்வாய்க்கிழமை, அதாவது 1924-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 3-ம் நாள் முத்துவேலருக்கும் அஞ்சுகத்து அம்மையாருக்கும் சுபயோக சுப தினத்தில் ஒரு குழந்தை அவதரித்தது. அந்தக் குழந்தைதான் நான். நான் பிறந்து சிசுவாக இருக்கும் போதே என் தாயார் தாலியை இழந்தார்கள். தந்தை சாகவில்லை. ஆனாலும் என் தாய் தாலியை இழந்தார்கள்!

ஒரு நாள் விடியற்காலை, சிசுப் பருவத்தில் தூங்கிக் கொண்டு இருக்கிறேன். தந்தையும் தாயும் சகோதரிகளும் கூட ஆழ்ந்த தூக்கத்தில்! அந்த நேரம் பார்த்துத் திருடர்கள் வீட்டிற்குள்ளே நுழைந்து விட்டார்கள். வீட்டிலே இருந்த பண்டம் பாத்திரங்கள், ஒன்று விடாமல் சுருட்டிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். எனக்குக் கட்டப்பட்டிருந்த ஏனைத் துணியைக் கூட விடவில்லை. திருடர்களிலும் பிச்சைக்காரத் திருடர்கள் போலும்! பாவம், ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருந்த அன்னையின் கழுத்திலே மின்னிய பொற்றாலியையும் அவர்கள் கத்தரித்துக்கொண்டு போய்விட்டனர். என் தாயார் சாகும் வரையில் சொல்வார்கள். "நல்ல வேளை, திருடர்கள் நுழைந்த போது கத்தாமல் இருந்தாய்; கத்தியிருந்தால் உன் கழுத்தை நெரித்துப் போட்டுவிட்டுப் போயிருப்பார்கள்" என்று!

இதை அம்மா சொன்னபோது நான் நினைத்துக் கொள்வதுண்டு, 'ஐயோ, நாம் அப்போது கத்தியிருக்கக்கூடாதா? கத்தியிருந்தால் இப்போது நான்கு பக்கமிருந்தும் தொல்லைகளை அனுபவிக்க வேண்டியதில்லையே' என்று!

வீட்டிலே எங்களைத் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு திருடர்கள் வெளியேறிவிட்டார்கள். அவர்கள் போன பிறகு எங்கள் வீட்டுக் காவல்கார நாய் குரைத்ததாம்! விழித்துக் கொண்ட தாயார் தன் கழுத்திலே தாலியைக் காணாமல் அழுது புரண்டார்களாம். உடனே தந்தை, "நான்தான் இருக்கிறேனே! ஏன் அழுகிறாய்?" என்று ஆறுதல் சொல்லி, வேறொரு தாலியை அம்மாவின் கழுத்திலே கட்டினார்களாம். ஆக, எங்கள் அப்பா மூன்று மனைவிக்கு நான்கு தாலிகள் கட்டினார்!

"தாலியைக் கூடத் திருடிக் கொண்டு போய் விட்டானே" என்று அம்மா வருத்தத்தோடு கேட்டார்களாம்.

அதற்கு அப்பா, "ஆமாம்! தாலியைப் பித்தளையால் செய்து போட்டிருந்தால், 'ஐயோ, எதைத் திருடினாலும் தாலியைத் திருடக் கூடாது பாவம்!' என்று திருடன் அதைத் தொடாமல் போயிருப்பான். தாலி பொன்னால் அல்லவா செய்யப்பட்டிருக்கிறது! பொன்னுக்குப் பாவம் இல்லை என்று கருதியிருப்பான்!" என்ற விதத்தில் திருட்டிற்குத் தத்துவம் கூறினாராம்.

4

''சிவாய நம! ஓம் நமசிவாய''

வழக்கமாக வைதிகப் பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்குச் செய்ய வேண்டிய சடங்குகள் அத்தனையும் என் பெற்றோர்கள் ஒன்று விடாமல் எனக்குச் செய்தார்கள். காதணி விழா மிகச் சிறப்பாக நடத்தப்பட்டது. அதைப் போலவே 'வித்யாரம்பம்' என்ற பெயரில் ஆடம்பரமாகப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டேன். முடி இறக்குதல், பிரார்த்தனை என்ற பேரால் பல கோவில்களுக்கு என் தலை முடி காணிக்கையாக்கப்பட்டது. முடி முளைக்க வேண்டியதுதான்; உடனே ஒரு கோயிலுக்குப் பிரார்த்தனை. என் தலையை மழித்துச் சந்தனத்தை அப்பிவிடுவார்கள். இப்போதுகூட நினைத்தால் சிரிப்பு வருகிறது. கனியாகுரிச்சி மாரியம்மன் கோயிலுக்கு எனக்கு முடியிறக்குவதாகப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார்கள். ஆனால் குறிப்பிட்ட நல்ல நாளில் அந்த ஊருக்குப் போவதற்கான வசதிகள் இல்லாமல் போய்விட்டன. அதற்காக என் பெற்றோர்கள் என்ன செய்தார்கள் தெரியுமா! கனியாகுரிச்சிக்குப் போகாமல் உள்ளூரிலேயே என் தலையை மொட்டையடித்துத் தலை முடியை ஒரு கலயத்தில் போட்டுப் பத்திரமாகத் தோட்டத்திலே வைத்து அதற்குரிய காணிக்கைப் பொருளை மட்டும் கனியாகுரிச்சி கோயிலுக்கு அனுப்பி விட்டார்களாம். யாராவது போனாலோ அல்லது வீட்டில் உள்ளவர்களே போனாலோ—அப்போது கொண்டு போய்க் கலயத்தில் உள்ள என் தலைமுடியைக் காணிக்கை செலுத்திவிடலாம் என்று அப்பாவும் அம்மாவும் கூறிக்கொண்டேயிருந்தனர். மிக விலை உயர்ந்த பொருளைக் காப்பாற்றுவது போலவே கலயத்தைக் கவலையோடு காப்பாற்றி வந்தனர்.

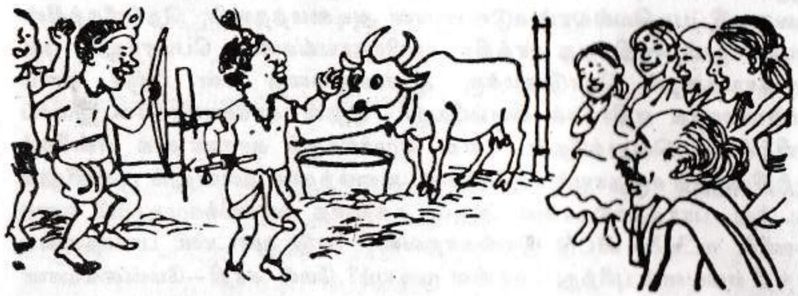
இரண்டாவது முறையாக எங்கள் வீட்டில் நுழைந்த திருடன், அனைவரும் விழித்துக் கொண்டதால் எதுவும் கிடைக்காமல் அந்தக் கலயத்தை, உண்டியல் கலயம் என்று எண்ணித் தூக்கிக்கொண்டு ஓடி விட்டான். அதை அவன் பிரித்துப் பார்த்த பிறகல்லவா தெரிந்திருக்கும் செய்தி!

பள்ளிக்கூடம் போவது மட்டுமின்றி, இசைக் கல்விக்கும் என் தந்தை ஏற்பாடு செய்தார். ஆனால் இசைப் பயிற்சியில் எனக்கு நாட்டம் செல்லவில்லை. நாலு பெரிய மனிதர்கள் இருக்குமிடத்தில்

சட்டை போட்டுக்கொண்டு போகமுடியாது. மேல் துண்டையும் எடுத்து இடுப்பிலே கட்டிக்கொள்ள வேண்டும். செருப்பு அணிந்து கொள்வதும் தவறு. இப்படியெல்லாம் கடுமையான அடிமைத்தனம்; தெய்வீகத்தின் பெயராலும், சாதி, மத சாத்திர சம்பிரதாயங்களின் பெயராலும் ஒரு சமுதாயத்தைக் கொடுமைக்கு ஆளாக்குவதை என் பிஞ்சு மனம் வன்மையாக எதிர்க்கக் கிளம்பியது. அதன் காரணமாகவே இசைப் பயிற்சியை வெறுத்தேன். என் எழுச்சிக்குக் காரணமாக என்னைச் சுற்றியிருந்த சமுதாயச் சீர்கேடுகள் அமைந்தன; கல்லிலும் முள்ளிலும் நடந்து பார்த்தால்தானே அதன் சுகத்தை வர்ணிக்கமுடியும்? கனக மணிக் கட்டிலை விட்டு இறங்காதவன், கரடு முரடான பாதைகளைப் பற்றி எங்ஙனம் புரிந்து கொள்ள முடியும்? மேல் சாதி—மேன்மையான கோத்திரம்—மேட்டுக் குடி—அப்படிப்பட்ட இடங்களிலேயிருந்து கிளம்பும் புதுமை எண்ணங்கள் ஆறாத புண்ணுக்குப் புனுகு தடவிக் கொண்டிருக்கும் வேலையைத் தான் பெரும்பாலும் செய்திருக்கின்றன. பிற்படுத்தப்பட்ட கும்பலிலேயிருந்து கிளம்பும் புரட்சிக் குரல்கள் ஆறாத புண்ணை அறுவை முறையினால் சுகப்படுத்தும் சக்தி பெற்றவை. உதைக்கப்பட்ட பந்து மேலும் வேகமாகக் கிளம்புவதுபோல், ஒடுக்கப்பட்ட இனத்திலேயிருந்து புறப்படுகிறவன் இழிவு துடைக்க ஆவேசமாகப் புறப்படுகிறான்.

என் மனப்போக்கை உணர்ந்து கொண்ட தந்தை பள்ளிப் படிப்பில் என்னைத் தீவிரமாக ஈடுபடுத்தினார். தனியாகவும் எனக்கு ஆசிரியர் அமைத்துப் பாடம் போதிக்கப்பட்டது. அந்த ஆசிரியருக்கு ஊதியமாக, காலை மாலை ஒரு சேர் பசும்பால்-இடையிடையே காய்கறிகள் வழங்கப்பட்டன. அவர் தான் எங்கள் கிராமப் பள்ளிக் கூடத்திற்கும் தலைமை ஆசிரியர். படிக்கும் போது கிராமத்திலே நடிக்கவும் ஆரம்பித்தேன். பகல் நேர நாடகங்களில்! பள்ளியில் விடுமுறை என்றால் போதும்; எங்கள் மாட்டுத் தொழுவத்தை நாடக மேடையாக்குவேன். பத்து வயதுப் பருவம். அப்போதே மாட்டுத் தொழுவத்திலே நாடகம்! அந்தக் கூத்துகளில் அர்ச்சுனன், கிருஷ்ணன் வேடங்கள் போட்டுக் கொள்வதிலே தணியாத ஆசை! ஏனென்றால் அவர்களைப் பற்றித்தான் அப்பா அடிக்கடி கதை சொல்லுவார்—அதனால் அந்தப் பாத்திரங்களால் கவரப்பட்ட தான், நீலப் பவுடரை அள்ளி உடம்பிலே பூசிக் கொண்டு நடிப்பேன். எங்கள் நாடகத்தையும் பார்க்க ஊரார் கூடுவார்கள்.

திருக்குவளைக் கோயிலிலே அடிக்கடி உற்சவம் நடக்கும். அந்தத் திருவிழா முடிந்த மறுநாளே, அதேபோல, மாதிரித் திருவிழா எங்கள் வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் ஆரம்பமாகும். மண்ணால் 'சாமி' செய்வேன். ஒரு வெண்கல ரிஷப வாகனப் பொம்மை எங்கள் வீட்டிலே இருந்தது. களிமண் சாமியை அதன் மேல் தூக்கிவைத்து, வாயினால் மேள வாத்தியங்கள் முழங்க, சாமி ஊர்வலம் நடத்துவோம்.

இதனை நான் எழுதும்போது அந்தப் பழைய ரிஷப வாகன வெண்கலப் பொம்மையின் நினைவு எனக்கு வந்துவிட்டது. அதனை எங்கேயாவது தேடிக் கண்டுபிடித்துவிட்டால் அதைப் பார்க்கும்போது எனக்கு எத்தனை பசுமையான நினைவுகள், என் இளமைப் பருவத்தைப் பற்றி நிழலாடும் தெரியுமா?

சிறிது உடைந்து போன அந்தப் பொம்மை அறவே அழிந்து போயிருக்க முடியாது. எத்தனையோ இன்பக் கதைகளைச் சொல்லும் அந்தப் பொம்மையைக் கண்டு பிடித்து என் மேசையின் முன் வைத்துப் பார்த்தால் அந்த இன்பத்திற்கு அளவே இருக்காது.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு என் பிறந்த ஊர் செல்லக் கூடிய வாய்ப்புக் கிட்டியது. போகும் வழியெல்லாம் தோழர்களுடன் என் பழைய நாள் நினைவுகளைச் சொல்லிச் சொல்லி எனக்குள் மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் கொண்டேன்.

இளமை நினைவுகளிலேதான் எவ்வளவு உற்சாகம்! முகம் வற்றித் தோல் சுருங்கி, எழில் குறைந்து காணப்படும் முதியவளிடம் முதுமை நிறைந்த அவள் கணவன் அன்பு காட்டும்போது பருவக் காலத்திலே அவள் பெற்றிருந்த முழு நிலா முகத்தையும் மாம்பழக் கதுப்புப் போன்ற கன்னத்தையும், மின்னிடும் மேனியையும் மனக் கண்ணால் நினைத்துக் கொள்வதால் தானே அந்த அன்பிலே பூரணத்துவம் பொலிகிறது.

எண்ணச் சுழல்களிலே நினைவுச் சருகுகள் மேலும் கீழும் வந்து வந்து தலைநீட்டும்போது மனிதனுக்கு ஏற்படும் தனி உற்சாகத்தையும் அந்த உற்சாகத்தினிடையே மறைந்து கிடக்கும் உணர்ச்சி மயமான இன்பங்கலந்த சோகத்தையும் அனுபவித்தவர்கள் மட்டுமே உணர முடியும். அந்த உணர்வை வெளிப்படுத்துவதுங்கூட எந்தக் கலைவல்லாராலும் ஆகாத ஒன்றுதான். அத்தகைய உணர்விலே மதிமயங்கித்

திருக்குவளை செல்லும் வழியிலே போய்க் கொண்டிருக்கிறேன் தோழர்களுடன் காரில்!

"இதோ இந்த ஊர் தான் கச்சணம்! திருவாரூரில் படிக்கும் போது இந்த ஊரில்தான் பஸ்ஸில் இறங்குவேன்! இங்கிருந்து நாலைந்து மைல் நடந்து கிராமத்துக்குச் செல்வேன் தினந்தோறுமல்ல! விடுமுறை நாட்களில்! கச்சணத்துக் காப்பி ஓட்டலில் ஓரணாவுக்கோ, இரண்டணாவுக்கோ காராபூந்தி வாங்கித் தின்று கொண்டே போனால் தனியே வழி நடந்து செல்லும் சிரமம் தெரியாது.

"சில சமயம் இரவு நேரங்களில் தனியே நடந்து செல்ல வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டுவிடும். நெஞ்சிலே திக்திக்கென்று பயம் பீறிட்டுக் கிளம்பும். வழிநடைக்கு என் தகப்பனாரும், அவரது நண்பரான சரவண சாமியார் என்ற பெரியவரும் எனக்கு ஒரு மந்திரம் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். 'சிவாய நம! ஓம் நம சிவாய!' இதை முணு முணுத்துக் கொண்டே நடப்பேன். பேய் பிசாசுகள் அருகே வராதாம். அந்த மந்திரத்தைக் கேட்டால்! என் இளம் உள்ளத்திலே அந்த நம்பிக்கை வேரூன்றி இருந்தது! இப்போதுதான் அந்த வேரே கெல்லி எறியப் பட்டுவிட்டதே!

"இதோ இதுதான் காருகுடி! இங்கிருந்து ஒரு மைல் தொலைவு தான் எங்களூர்! எங்கள் வீட்டுக்குத் தயிர் வாங்க இந்த ஊருக்குத்தான் வரவேண்டும். கையிலே ஒரு ஈயச் செம்புடன் நானும் இரண்டொரு தோழர்களும் சேர்ந்து காலையிலேயே ஏழு மணிக்கு இந்த ஊருக்கு வருவோம். ஒன்பது, பத்து மணிக்குத் தயிரோடு வீடுவந்து சேருவோம். இடையில் தாகம் ஏற்பட்டால் தயிரைச் சிறிது குடித்துக் கொள்வோம். குறைவை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளத்தான் கிராமங்களில் குளங்கள் ஏராளமாக உண்டே!

"இதோ மரங்களடர்ந்த இடம். ஒரு காலத்தில் இந்த இடத்தைக் கண்டு எப்படிப் பயப்படுவோம் தெரியுமா? 'பட்டாணி' என்ற துஷ்ட தேவதையின் கோயில் அதற்குள்ளே இருக்கிறது. அந்தத் தேவதை இரவு நேரத்தில் தன் படைகளோடு தீவட்டி ஊர்வலமாக வயல்வெளிகளில் போகுமாம். அந்தக் காட்சியை நேரில் பார்த்ததாகவே பலர் கூறுவார்கள், அவர்கள் பார்த்த தீவட்டி வெளிச்சங்கள் என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் வயல் வெடிப்புகளில் தோன்றும் ஒருவிதமான கந்தக வாயுவிலிருந்து கிளம்பும் தீச்சுடர்களின் வரிசைதான் அந்தப் பட்டாணி தேவதையின் தீவட்டி ஊர்வலம் என்பதை அவர்கள் அப்போது எப்படி அறிவார்கள்? இப்போதுகூட இந்த விளக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்ளப் பலர் தயாராயில்லையே! நான் கூட அப்போதெல்லாம் நம்பித்தான் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தேன். 'நமசிவாய' மந்திர உதவியோடுதான் இந்தப் பகுதிகளைக் கடந்து செல்வேன். அப்படிப்

போகும்போது ஒரு கோட்டான் சத்தினாலும் போதும், நிச்சயம் நெஞ்சு வெடித்துத்தான் விடும்!

''பய முதிர்ச்சியால் நெஞ்சு வெடித்து ரத்தம் கக்கிச் செத்தவர்களை யெல்லாம் பேயடித்துச் செத்தவர்கள் என்று தானே பக்தர்கள் வர்ணிக்கிறார்கள்.

''அதோ, பாழடைந்து, நிறமிழந்து, பெரிய உருவமொன்று மூளியாக உட்கார்ந்திருக்கிறதே, அதுதான் முனீஸ்வரன்; ஊருக்கு ஏதாவது கேடு வந்தால்—அம்மை—காலரா பரவினால் அந்த முனீஸ்வரன், வீரப்ப வேளார் என்பவர் மீது ஆவேசமாக ஆடி ஆடி ஊருக்கு ஆறுதல் சொல்லும். இப்போது அந்த வேளாரும் இல்லை! ஊருக்கு நோய் நொடி வந்து கொண்டுதானிருக்கின்றன—ஆனால் முனீஸ்வரன் அபயம் தருவதற்கு வருவதே இல்லை. அவர் பாடே கஷ்டமாயிருக்கும் போது, அவர் மற்றவர்க்குத் துணை புரிய வருவதெப்படி?

''இதோ இருக்கிறதே எங்கள் தெருக்கோடியில்! இதுதான் அங்காளம்மை கோயில்! கோழிக்கறி சாப்பிட வேண்டுமென்று என் அப்பாவுக்குப் பிரியம் ஏற்பட்டு விட்டால் உடனே அங்காளம்மன் கோயில் பூஜைக்கு ஏற்பாடாகிவிடும்!

''என் தலை அடிக்கடி மொட்டையடிக்கப்பட்ட கோயில்களில் இது தலை சிறந்த'' கோயிலாகும். எங்கள் குடும்பத்துக் குறைகளை யெல்லாம் இங்கேதான் வந்து அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருப்போம். ஊராருக்குக்கூடக் குறை சொல்லுவதற்கு இது ஒரு நல்ல இடம். பல பக்தர்கள் தங்களுக்குப் பிடிக்காத குடும்பங்கள் அழிய வேண்டுமென்ற 'நல்ல' எண்ணத்தோடு இந்தக் கோயில் வாசலில் வந்து மண்ணை வாரி இறைப்பார்கள்! அப்படி இறைக்கப்படும் மண் அவர்கள் கண்ணிலே கூடக் காற்றிலே பறந்து விழுவதுண்டு!

''இந்தக் கோயிலை அடுத்து, இதோ தரைமட்டமாக இடிந்து கிடக்கிறதே! இதுதான் என்னை ஆளாக்கிவிட்ட அறிவுக் கோயில்! நான் படித்த பள்ளிக்கூடம். ஆகா! அதைப் பார்க்கும் போது என்னென்ன வகையான உணர்ச்சிகள் வெள்ளம்போல் கரை புரள்கின்றன? கைவிரல் தேயத் தேய 'அரிநமோத்து சிந்தம்' என்ற எழுத்துக்களை மணலில் எழுதி எழுதிக் கல்வி பயின்ற இடமல்லவா இது! எதிர்காலம் எப்படி யெல்லாம் இருக்குமோ என்ற ஏக்கமோ வாட்டமோ இல்லாமல் நிகழ் கால விளையாட்டுக்களில் கவலையற்று ஈடுபட்டிருந்த பச்சிளம் பருவம். அந்தப் பருவம் மனிதனால் மற்றொரு முறை சந்திக்கக் கூடிய பருவமா?

''மலைபோல் குவிந்து கிடக்கும் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண முடியாமல் குழம்பித் திரும்பிய பக்கமெல்லாம் காத்திருக்கும் வேலைகளை முடிக்கும் வகையறியாது புலம்பித் தவித்துக்கொண்டு கிடக்கும் சங்கடம் சந்தோஷமான இளம் பிராயத்தின் பக்கம் அடியெடுத்து வைத்ததே

கிடையாதே! சிரிப்பு முழக்கி வாழ்ந்த சிட்டுக் குருவிகளாம் எங்களை வாழ்க்கையில் வானில் பறக்கும் வலிவுடையோராய் ஆக்கிய பெருமைக்கு உரியதல்லவா இந்தப் பள்ளிக்கூடம்!

''பள்ளிக்கடுத்து இதோ வரிசையாகத் தெரிவதெல்லாம் என் உறவினர் வீடுகள்! அடடா! என் மனக்கண் முன் எத்தனை கடந்த காலச் சரித்திரங்கள்!

''இந்தத் தெருக்களிலே எத்தனை பெரியவர்கள்—எத்தனை இசை மேதைகள்—எத்தனை அன்புள்ளம் கொண்டவர்கள் நடமாடியிருக்கிறார்கள்! அவர்கள் எல்லாம் இப்போது எங்கே? புயலில் அடியோடு விழுந்த ஆலமரம் போல எத்தனை குடும்பங்கள் போய்விட்டன!

''அந்தக் குளத்தங்கரை ஓரமாகத்தானே கைகளை முறுக்கிக் கொண்டே வைத்தியலிங்க மாமா நிற்பார். ஆகாயத்தை நோக்கியபடி! ஏதாவது நல்ல சகுனம் கொடுக்கக் கருடன் பறக்கிறதா என்பதுதானே அவரது ஆவல்! அவர் பறந்து போய்விட்டாரே இப்போது! புல்தரையைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு பரபரப்போடு மண்வெட்டியும் கையுமாக இந்த இடத்திலேதானே வைத்தித் தாத்தா உழைத்துக் கொண்டிருப்பார்! அதோ அந்தக் குளக்கரை மரத்தடியில் தானே என்னைப் பெற்ற என் அன்புத்தந்தை, தூண்டில் உதவியால் மீன் வேட்டையாடிக் கொண்டிருப்பார்!

''குள்ள உருவமும், குறுகுறுப்பான நடையுங்கொண்ட மெய்க் காவல் குப்புசாமித் தாத்தாவின் மடியிலே தொங்குகிற சாவிக் கொத்து மாத்திரம் காணாமற் போய்விட்டால் பெரிய கோயில் சாமிகள் எல்லாம் பட்டினிதான்! அவரிடம்தான் கோயில் திறவுகோல்கள் எல்லாம்!

''பூனை போலக் கூனிக் குறுகிச் சாகும் வரையில் திருக்குவளையில் இரண்டு ஔவையார்களாக விளங்கியவர்கள் தில்லையம்மா-வைரியாத்தா!

''அவர்களெல்லாம் இப்போது இல்லை. தென்றல் சுகத்திலே சீட்டாடிப் பொழுதுபோக்கும் அக்கிரகாரத்துத் திண்ணைகள் அதோ ..

அக்கரையிலே ஒரு வீட்டில் தபால் ஆபீசு...தபால் வந்தவுடன் போஸ்ட் மாஸ்டர் அய்யர் குளத்தின் அக்கரையில் இருந்தபடியே இக்கரையில் உள்ள வீடுகளுக்கு உரத்த குரலில், 'தபால் வந்திருக்கு நோக்கு! பிள்ளையாண்டானை அனுப்பு! அனுப்பறேன்' என்று அழைப்பு விடுத்து தாங்கள் ஓடிப்போய் வாங்கிவரும் காட்சி, இன்னும் என் நெஞ்சத் திரையைவிட்டு அகலவில்லை!

''அதோ நான் தவழ்ந்து விளையாடிய வீடு...அது எத்தனை இன்பக் கதைகளையும் துன்பக் கதைகளையும் எனக்குச் சொல்கிறது! அந்த இல்லத்தைத் தொடர்ந்தாற்போல் சற்று நேரம் பார்க்க முடியவில்லையே! ஏன்? அம்மவோ—எவ்வளவு பேர் முப்பது வருடங்களுக்குள் மறைந்தொழிந்து விட்டார்கள்! ஆஸ்பத்திரியே – அசைந்து வருவது போல் – மருத்துவ நிலையத்தையே மடியில் கட்டிக்கொண்டு திருவாரூர்த் தேர் மாதிரி வருவாரே, காருகுடி வைத்தியர்! அவரெங்கே இப்போது?

''நோஞ்சான் போல் இருந்தாலும் நெஞ்சிலே நீங்காத உறுதியும் எங்கள் பால் அன்பும் கொண்டு அல்லலுற்ற போதெல்லாம் எங்கள் குடும்பத்திற்கு ஆறுதல் அளித்த ரத்தினப் படையாச்சியைக் காண முடியவில்லை இப்போது!''

கிராமத்தில் நுழைந்த உடன் உற்றாரும், நண்பர்களும் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு அன்பால் திணறடித்தனர்.

''நடந்தவைகள் நடந்தவைகளாக இருக்கட்டும்: இனி நடப்பவைகள் நல்லவைகளாக இருக்கட்டும்'' என்று கூறி உறவைப் புதுப்பித்துக் கொண்டு என்னை உச்சிமோந்து உபசரித்தார்கள். அப்போதெல்லாம் நான் என் தாய் தந்தையரை எண்ணிக் கொண்டு கண் கலங்கி நின்றேன். சொந்த ஊரார் என்னை அணைத்து மகிழ்ந்து வாழ்த்தி அனுப்பியதை அம்மாவும் சகோதரிகளும் கேட்டு எப்படிப் பூரித்துப் போனார்கள் தெரியுமா?

முத்துமாரி பொழிந்து, 'முத்துவேல் மைந்தனே நீ வாழ்க!" என ஆசீர்வதித்த தாய்மார்களையும் பெரியவர்களையும் தவழ்ந்துவிளையாடிய ஊரையும் விட்டுவிட்டுத்தான் எனது பனிரெண்டாவது வயதில் திருவாரூருக்குப் படிப்பதற்காகப் புறப்பட்டேன்.

இரண்டாம் படிவத்தில்—திருவாரூர் உயர்நிலைப் பள்ளியில் சேருவதற்காக அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன். ஆனால் என்னை ஐந்தாம் வகுப்பில்கூடச் சேர்க்க இயலாது என்று உயர்நிலைப்பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர் கூறிவிட்டார்!

5

என்னுடைய அரசியல் அரிச்சுவடி

1936-ம் ஆண்டு, திருவாரூர் உயர்நிலைப்பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர் கர்ஸ்தூரி ஐயங்கார். அவர் தனது அறையில் உட்கார்ந்து வேலைகளைச் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார். பன்னிரண்டு வயதுள்ள ஒரு பையன் திடீரென்று அவரது அறையினுள்ளே ஓடுகிறான். வாயிலில் 'பங்கா' இழுத்துக் கொண்டிருந்த 'பியூன்' தடுத்தும் கேட்கவில்லை. தலைமை ஆசிரியர் அந்த இளைஞனைக் கண்டு திகைக்கிறார்.

''யார்? யாரப்பா? என்ன வேணும் நோக்கு?" என்று கேட்டபடி எழுகிறார்.

''சார், என்னை எப்படியாவது இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்கிறான் பையன்.

''எந்த வகுப்பில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்? எதில் சேருவதானாலும் பரீட்சை எழுதியாக வேண்டும்."

''பரீட்சை எல்லாம் எழுதிவிட்டேன் சார். முதலில் இரண்டாம் படிவப் பரீட்சை எழுதினேன். பிறகு முதல் படிவப் பரீட்சை எழுதினேன். இப்போது ஐந்தாம் வகுப்பில்கூட எனக்கு இடமில்லை என்கிறார்கள்."

''ஏன் இப்படி மேலேயிருந்து கீழே எழுதிக் கொண்டு வந்தாய்?"

''என் கிராமத்து ஆசிரியர் என்னை இரண்டாம் படிவத்தில் சேர்ப்பதாக உறுதியளித்து அழைத்து வந்தார். அதை நம்பி என் தந்தையும் வந்தார். ஆனால் கிராம ஆசிரியர் அளித்த பயிற்சி அப்படி!"

''அதற்கு நான் என்ன செய்வது தம்பி?"

உயர்நிலைப்பள்ளியில் சேராமல் ஊருக்குத் திரும்பினால், எல்லாரும் கேலி செய்வார்கள். எப்படியாவது ஐந்தாம் வகுப்பில் என்னைச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்.''

''இடமில்லை என்று சொன்ன பிறகு எப்படிப்பா முடியும்? முடியாதப்பா முடியாது!''

''முடியாதா? இதோ உங்கள் கண் முன்னாலேயே எதிரே உள்ள தெப்பக்குளத்தில் விழுந்து சாகப்போகிறேன்!''

இதைச் சொல்லியபடி பையன் கண்கலங்க நின்றான். தலைமையாசிரியருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அவருடைய நினைவில் எதிரேயுள்ள கமலாலயம் என்ற புகழ்பெற்ற தெப்பக்குளம் சுழன்றது. கோயில் ஐந்து வேலி குளம் ஐந்து வேலி என்று பாராட்டப்பெறும் திருக்குளம் அது. அதன் பாசி பிடித்த படிக்கட்டுகளில் வழுக்கி விழுந்து எத்தனையோ பேர் முழுகிப் போயிருக்கிறார்கள். வேண்டுமென்றே பலர் அந்தக் குளத்தில் விழுந்து தங்கள் உயிரைப் போக்கிக் கொண்டுமிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட குளத்தைப் பற்றிப் பையன் சொன்னதும் தலைமை ஆசிரியர் அதிர்ச்சியடைந்துதான் போனார். சிறிது யோசித்தார். பிறகு பையனைத் தட்டிக் கொடுத்தார். ஐந்தாம் வகுப்பில் அவனுக்கு இடம் கிடைத்து விட்டது. 'வெற்றி' என்றபடி வெளியே ஓடி வந்தான். ஆசையோடு நின்று கொண்டிருந்த அவனது அருமைத் தந்தையைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு கூத்தாடினான். ஐந்தாம் வகுப்பில் முதன்மையான மார்க்குகள் பெற்று அந்த் ஆண்டு, அந்தப் பையன் வெற்றி பெற்றான்.

அந்தப் பையன் யார் என்று புரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள். நானே தான்! என்னுடைய உயர்நிலைப்பள்ளி வாழ்க்கையின் ஒரு தொடக்கச் சம்பவம்தான் அது. ஐந்தாம் வகுப்பில் 'பனகல் அரசர்' என்ற தலைப்புள்ள புத்தகம் துணைப்பாடக் கட்டுரையாக எங்களுக்கு வைக்கப் பட்டிருந்தது. ஏறத்தாழ ஐம்பது பக்கங்கள் இருக்கும். வகுப்பிலே நான் ஒருவன்தான் அந்தச் சிறு நூல் முழுவதையும் அப்படியே மனப் பாடம் செய்து சொல்வேன். அந்தப் பனகல் அரசர்' என்ற புத்தகம் தான் எனக்கு அரசியல் அரிச்சுவடியாகக் கூட அமைந்தது.

திராவிடப் பெருங்குடி மக்களுக்குத் தலைமை கொண்டு அவர்களது தன்னயகற்றப் பெரும் பணியாற்றி அரசியல், சமுதாயப் பொருளாதாரத் துறைகளில் அவர்களுக்கு இடமளிக்க சர். பி. தியாகராயர், டாக்டர் டி. எம். நாயர், பனகல் அரசர், டாக்டர் நடேச முதலியார் ஆகியோர் ஒன்று கூடி 1916-ம் ஆண்டு நவம்பர் திங்கள் சென்னையில் 'தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம்' எனும் பெயரால் ஓர் அரசியல் கட்சியைத் தோற்றுவித்தனர். அந்தக் கட்சியின் கொள்கையை வெளியிடவும், பரப்பவும், டாக்டர் நாயரை ஆசிரியராகக் கொண்டு "ஜஸ்டிஸ்" என்ற பெயருடன் ஓர் ஆங்கில நாளிதழும், பக்தவச்சலம் பிள்ளை என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு "திராவிடன்" என்னும் தமிழ் நாளிதழும், ஏ. சி. பார்த்தசாரதி நாயுடுவை ஆசிரியராகக் கொண்டு "ஆந்திரப் பிரகாசினி" எனும் தெலுங்கு இதழும் தொடங்கப் பெற்றன. மெல்ல மெல்ல ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் பெயரிலேயே கட்சியின் பெயரும் 'ஜஸ்டிஸ்' கட்சி என்று அழைக்கப்படும் நிலை பெற்று விட்டது.

இந்திய வைஸ்ராய் செம்ஸ்ஃபோர்டு பிரபுவும், இந்தியா மந்திரி மாண்டேகு பிரபுவும், 1917-ம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்கள் 31-ம் நாள் சென்னை வந்தபோது ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் தலைவர்கள் திராவிடர்களின் நிலையை விளக்கி ஓர் அறிக்கையை முன் வைத்தனர். அப்போது நடந்த "ஹோம்ரூல்" இயக்கத்தின் திட்டங்களைவிட ஜஸ்டிஸ் கட்சியினர் விடுத்த அறிக்கையே திராவிட சமுதாயத்தின் உண்மை நிலையை வெளிப்படுத்தியது. பின்னடைந்த, தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயங்களின் அவல நிலையை அந்த அறிக்கைதான் விளக்கியது. இந்த அறிக்கைக்குப் பிறகு தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஜஸ்டிஸ் கட்சி என்ற நீதிக் கட்சியில் இணைந்து செயல் புரிந்தனர்.

என். சிவராஜ், எம். சி. ராஜா, இரட்டைமலை சீனிவாசன், போன்ற பெருந்தலைவர்கள் எல்லாம் நீதிக் கட்சியின் மூலமாக நாட்டிற்கும் சமுதாயத்திற்கும் ஒளியேற்றிட முன்வந்தனர். 1919-ம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்கள் 17-ம் நாள் டாக்டர் நாயர் லண்டன் மாநகரத்தில் மறைவு எய்தினர். இந்த இழப்பால் நீதிக்கட்சி பெரும் அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாகியது. 1920 நவம்பர் 2-ம் நாள் இந்தியாவில் முதல் பொதுத் தேர்தலை நடத்தும்படி மாண்டேகு-செம்ஸ் ஃபோர்டு சீர்திருத்தம் கூறியது. அந்தத் தேர்தலில் கலந்து கொள்வது என்று நீதிக்கட்சி முடிவு செய்தது. அன்னிபெசண்ட் அம்மையார் நடத்திய 'ஹோம்ரூல்' இயக்கம் நீதிக் கட்சியுடன் எதிர்த்துப் போட்டியிட்டது. காந்தியடிகள் காங்கிரசைத் தேர்தலில் கலந்து கொள்ள அனுமதிக்கவில்லை.

அப்போதைய சென்னை மாநிலத் தேர்தலில் நீதிக் கட்சி மிகப் பெரும்பான்மையான இடங்களைப் பெற்றது. கட்சித் தலைவரான தியாகராயரை அழைத்து மந்திரி சபை அமைக்குமாறு மாநில கவர்னர் வெலிங்டன் பிரபு கேட்டுக் கொண்டார். தியாகராயர் தனக்கு அமைச்சர் பதவி வேண்டாமெனக் கூறிவிட்டு ஏ. சுப்பராயலு ரெட்டியாரை முதல் மந்திரியாகவும், பனகல் அரசரை இரண்டாவது மந்திரியாகவும், சர். கே. வி. ரெட்டியாரை மூன்றாவது மந்திரியாகவும் நியமித்தார். சர். பி. ராசகோபாலச்சாரியார் சட்டசபைத் தலைவராக கவர்னரால் நியமிக்கப்பட்டார். இதுதான் சென்னையில் முதன் முதல் தோன்றிய தமிழர்களின் மந்திரி சபை.

இந்த மாநில சுய ஆட்சிச் சட்ட மன்றம் 1921-ம் ஆண்டு சனவரித் திங்கள் 12-ம் நாள் துவக்கி வைக்கப்பட்டது. அந்த ஆண்டே முதல் மந்திரி சுப்பராயலு இயற்கை எய்தி விட்டதால் பனகல் அரசர் முதன் மந்திரியாகவும், சர். கே. வி. ரெட்டி, சர். ஏ. பி. பாத்ரோ ஆகியோர் துணை மந்திரிகளாகவும் பதவியேற்றனர். பனகல் அரசரின் ஆட்சிக் காலத்தில் திராவிடர்களுக்காக உருவாக்கப்பட்ட சாதனைகளைச் சொல்வதுதான் எனக்கு ஐந்தாம் வகுப்பில் வைக்கப்பட்ட 'பனகல் அரசர்' என்ற சிறு நூலாகும்.

நீதிக்கட்சி சென்னை மாநிலத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த போது சென்னையில் நடைபெற்ற மில் தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தத்தில் ஆறு தொழிலாளர் உயிரிழந்தனர். தொழிற்சங்கத் தலைவர்களான திரு.வி.க., பி.பி. வாடியா, சக்கரைச் செட்டியார், நடேச நாயக்கர், இ. எல். அய்யர் ஆகிய ஐவரையும் நாடு கடத்தும்படி கவர்னர் லார்டு வெலிங்டன் ஓர் அவசர ஆணை பிறப்பித்தார். இது கண்ட நீதிக் கட்சித் தலைவர் சர். பி. தியாகராயர் கொதித்தெழுந்தார். தொழிற் சங்கத் தலைவர்களை நாடு கடத்தும் உத்தரவை கவர்னர் திரும்பப் பெற வேண்டும் என்றும், இல்லையேல் நீதிக் கட்சி மந்திரி சபை பதவி விலகும் என்றும் முடிவெடுத்து, இதனை கவர்னருக்கு அறிவித்ததோடு, மந்திரிகளின் பதவி விலகல் கடிதத்தையும் கவர்னர் கையிலே கொடுத்தார். நீதிக் கட்சியின் போராட்டத்தையும் நாட்டில் தோன்றிய கொந்தளிப்பையும் கண்டு லார்டு வெலிங்டன் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களை நாடு கடத்தும் ஆணையை உடனடியாகத் திரும்பப் பெற்றார்.

1923-ம் ஆண்டு நவம்பரில் இரண்டாவது பொதுத் தேர்தல் வந்தது. இதிலும் நீதிக் கட்சியே வெற்றி பெற்றது. பனகல் அரசரை முதல்வராகக் கொண்டும், சிவஞானம் பிள்ளை, ஏ.பி. பாத்ரோ ஆகிய இருவரையும் துணை அமைச்சர்களாகக் கொண்டும் அமைச்சரவை உருவாக்கப்பட்டது. பேராசிரியர் எம். ரத்தினசாமி சட்டசபைத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்.

மூன்றாவது பொதுத் தேர்தலுக்கு முன்பே 1925-ம் ஆண்டு நான் திங்கள் 29-ம் நாள் திராவிடர்களின் விடிவெள்ளியாகத் திகழ்ந்த தியாகராயர் இயற்கையின் மடியில் நீங்காத் துயில் கொண்டார். அதன் பின்னர் பனகல் அரசர் கட்சியின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றார்.

1926-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற மூன்றாம் பொதுத் தேர்தலில் எஸ். சீனிவாச ஐயங்கார் தலைமையில் சுயாட்சிக் கட்சி என்னும் பெயரில் காங்கிரஸ் கட்சி நீதிக் கட்சியை எதிர்த்தது. இந்தத் தேர்தலில் காங்கிரஸ் வென்றது. ஆனால். மந்திரி சபை அமைக்க அது முன் வரவில்லை. பெரும்பான்மையற்ற நிலையில் பிறர் உதவியுடன், மந்திரி சபை அமைக்க பனகல் அரசரும் மறுத்து விட்டார். எனவே டாக்டர் சுப்பராயனுடைய மந்திரி சபை அமைந்தது.

மாநிலங்களுக்கு முழு சுயாட்சி தரப்பட வேண்டும் என்று ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தும் தீர்மானம் ஒன்றைப் பனகல் அரசர் தலைமையில் நீதிக் கட்சி நிறைவேற்றியது. ஆனால் கட்சிக்கும் நாட்டிற்கும் பேரிழப்பாக 1928-ம் ஆண்டு டிசம்பர் 16-ம் நாள் பனகல் அரசர் உயிர் துறந்தார். இவரது பிரிவால் நாடு கண்ணீர் வடித்தது.

நாயரும், தியாகராயரும், பனகல் அரசரும் வரிசையாக மறைந்து விட்டதால் நீதிக்கட்சி கலகலத்து நின்றது.

பனகல் அரசருடைய காலத்தில்தான் அறநிலையப் பாதுகாப்புச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. இதற்கிடையில் காங்கிரஸை வளர்க்கும் பெரும் தூணாய் இருந்த தந்தை பெரியார் ஈ. வெ. ராமசாமி அவர்கள் 1926-ம் ஆண்டு சுயமரியாதை இயக்கத்தைத் துவக்கினார். 'குடியரசு' என்னும் வார ஏட்டின் மூலம் பகுத்தறிவுச் சுடர் விடும் ஆயிரக் கணக்கான கட்டுரைகள் வெளி வந்தன. ப. ஜீவானந்தம், பட்டுக் கோட்டை அழகிரிசாமி, சௌந்திரபாண்டியன், குத்தூசி குருசாமி, பொன்னம்பலனார், சிங்காரவேலர், கைவல்யசாமி, எஸ். ராமநாதன் போன்ற பலர் பெரியாருக்குத் துணையாக நின்று சுயமரியாதைக் கருத்துக்களைச் சூறாவளி வேகத்தில் தமிழகத்தில் பரப்பி வந்தனர். 1930-ம் ஆண்டில் சென்னையில் 'சுயமரியாதை இளைஞர் கழகம்' ஒன்று தொடங்கப் பெற்றது. அப்போது பச்சையப்பன் கல்லூரி மாணவராக இருந்த அண்ணா அவர்கள் இந்த இளைஞர் மன்றத்தில் வாரந்தோறும் சொற்போர் பட்டியலில் இடம் பெற்றுக் கலந்து கொண்டு கருத்துரைகள் வழங்கினார்.

1930-ல் நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் நீதிக்கட்சி மீண்டும் வெற்றி பெற்று, திவான் பகதூர் முனுசாமி நாயுடு தலைமையில் பி.டி. இராசன், குமாரசாமி ரெட்டியார் இருவரையும் துணை மந்திரிகளாகக் கொண்ட அமைச்சரவை அமைக்கப் பெற்றது இந்தச் சமயத்தில்தான் பெரியார் அவர்கள் தமிழர்களின் அரசியல் முன்னேற்றம் கருதி ஒரு திட்டத்தைத் தயாரித்து அதை நீதிக் கட்சி ஒப்புக் கொள்ள வேண்டுமென்று நிபந்தனை விதித்தார். அதனை அந்தக் கட்சியும் ஒப்புக் கொண்டதால் பெரியார் நீதி கட்சியுடன் இணைந்து பணி புரியத் தலைப் பட்டார்.

6

நீதிக் கட்சியில் பல மாற்றங்கள்

1932-ல் நீதிக் கட்சித் தலைவர் முனுசாமி நாயுடு மீது நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு, அதன் தொடர் பாகத் தஞ்சையில் கூடிய மாநாட்டில் பொப்பிலி அரசர் கட்சியின் தலைவராகவும் முறைப்படி முதல் மந்திரியாகவும் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். மூன்று ஆண்டுக் காலமே இந்த மந்திரி சபை நடைபெற வேண்டுமெனினும் சைமன் கமிஷனுடைய அறிக்கைவெளிவரக் காலம் தாழ்ந்ததால் இந்த மந்திரி சபையின் உயிர் ஏழு ஆண்டுகள் நீடித்தது. அந்தக் காலத்தில்தான் செட்டி நாட்டரசர் முத்தையா செட்டியாரும் தஞ்சைத் தங்கம், தமிழ்ச் சிங்கம். சர் ஏ.டி. பன்னீர் செல்வமும் இடையே அமைச்சர்களாகப் பொறுப்பேற்றனர்.

1936-ல் சைமன் கமிஷன் வெளியிட்ட அறிக்கையின்படி ஏற்பட்ட சீர்திருத்தத்தின்படி நடந்த பொதுத் தேர்தலில் நீதிக்கட்சி அடியோடு வீழ்ச்சி யடைந்து விட்டது. அந்த ஆண்டில் தான் நான் ஐந்தாம் வகுப்பில் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பனகல் அரசருடைய வரலாற்றைத் தலைகீழ்ப் பாடம் செய்து ஆசிரியரின் பாராட்டைப் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

1937-ல்தான் காங்கிரஸ் மந்திரிசபை முதன் முதலாகச் சென்னை மாநிலத்தில் பதவி ஏற்றுக் கொண்டது. இந்தப் பொதுத் தேர்தலில் காங்கிரஸ் கட்சி நேரிடையாகப் பங்கு கொண்டதால் சுயராஜ்யக் கட்சி மறைந்து ஒழிந்தது. காங்கிரஸ் அமைச்சரவை ராஜாஜி அவர்களை முதல்வராகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது. ராஜாஜி தமிழக முதல்வரானதும் இந்தியைப் பள்ளிக்கூடங்களில் கட்டாயப் பாடமாக்கினார். 'இந்திகட்டாயம்' என்று சட்டம் பிறந்தவுடன் அதனை முன்னாலே அறிந்து எதிர்ப்புணர்ச்சியைக் காட்டி வந்த தமிழ்ப் பற்றுடையோரும் புலவர் பெருமக்களும் வீறிட்டெழுந்தன கிளர்ச்சிகள் நடத்தினர். இந்தி வேண்டாமென்று முடிவுகள் எடுத்து அரசுக்கு அனுப்பினர். செந்தீயென எழும் தங்கள் கண்டனங்களைச் செய்தித் தாள்களின் வாயிலாக வெளியிட்டுக் குவித்தனர். தமிழகத்தின் நகரங்கள், பட்டிதொட்டிகள், சிற்றூர்கள் எங்கணும் இந்தி எதிர்ப்புக்

கிளர்ச்சி! எதிர்ப்புக் கண்ட ராஜாஜி மேலும் வன்மையாக இந்தியைத் திணிக்கத் தொடங்கினார்.

காங்கிரசிலே உள்ள தமிழர்கள் கட்டாய இந்தியை உள்ளூர விரும்பவில்லை. அதற்கு நல்ல எடுத்துக் காட்டாக நாவலர் சோம சுந்தர பாரதியார் காங்கிரசை விட்டு விலகி இந்தி எதிர்ப்புக்குச் சிம்மக் குரல் கொடுக்கத் தொடங்கினார். சட்ட மன்றத்திலே பேசிய ராஜாஜி, ''இந்தியை எதிர்ப்பவர்கள் யார்? இரண்டே இரண்டு பேர்தான்! ஒருவர் ராமசாமி நாயக்கர், மற்றொருவர் பசுமலை பாரதியார்" என்றார்.

எதிர் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த பன்னீர் செல்வம் உடன் எழுந்து, ''எதிர்ப்பவர் இருவர். ஆனால் இந்தியைக் கொண்டு வருபவர் நீங்கள் ஒருவர்தான். ஆகவே, பெரும்பான்மை எதிர்ப்பின் பக்கம்தான்," என்று பதில் கூறினார். அந்தப் பதில் உரை கேட்டுத் தமிழகமே பன்னீர் செல்வத்தைப் பாராட்டி மகிழ்ந்தது.

இந்தி எதிர்ப்பில் பல்லாவரத்தார் பழத்தமிழ்ப் பேச்சாளர் பண்பு மிக்க மறைமலையடிகளாரும் குதித்திட்டார். ''அந்தோ! வடமொழி வந்து தமிழைப் பெரிதும் வீழச் செய்து விட்டதே! அதைக் குற்றுயிராக்கி விட்டதே ஆங்கிலம்! இனி இந்தி வந்தால் தமிழ் அழிதல் திண்ணமே. அய்யகோ! என் செய்குவோம்" என்று ஏங்கிய மறைமலையடிகளாருக்கு இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கம் பெரும் ஆறுதலை அளித்தது. 1938-ம் ஆண்டு சூன் திங்கள் 3-ம் நாள் சைதாப்பேட்டையில் கூடிய இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டிற்கு மறைமலையடிகள் தலைமை தாங்கினார். ஆம்! நான் பிறந்த சூன் திங்கள் 3-ம் நாளில் தமிழ் காக்க இந்தி எதிர்ப்பு முதல் போருக்கு மக்களைத் திரட்டி யெழுப்பும் மாநாட்டில் மறைமலையடிகளார் தலைமை தாங்கினார் என்பதை எண்ணி எண்ணி இறும்பூது எய்துகின்றேன்.

1938-ல் தொடங்கிய இந்தி எதிர்ப்புப் போருக்குப் பெரியார் தலைமை தாங்கினார். அறிஞர் அண்ணா, முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம், நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், மூவலூர் இராமாமிர்தம் அம்மையார், மற்றும் புலவர் பெருமக்கள், தமிழ்ச் சான்றோர்கள் இந்தி எதிர்ப்புப் படையில் முன்வரிசையில் அணி வகுத்து நின்றனர். இந்தி யைக் கட்டாயமாக வைத்துள்ள பள்ளிகளின் வாயில்களில் மறியல் நடைபெற்று, ஆடவரும் பெண்டிருமாய் ஆயிரம் பேருக்கு மேல் சிறைக் கோட்டம் சென்றனர். தாளமுத்து, நடராசன் என்ற இரு தமிழ் வீரர்கள் இந்தியை எதிர்த்துச் சிறை புகுந்து, சிறைக் கோட்டத்தில் பிணமாயினர். தமிழன் மொழிப் போராட்டத்தின் கொடியை அந்த வீரர்களின் குருதியிலே தோய்த்து விண்முட்டப் பறக்கவிட்டான்.

1924-க்கும் 1938'க்கும் இடையே 14 ஆண்டுகள். பள்ளியில் நான் இரண்டாம் படிவத்திற்குச் சென்று விட்டேன். இந்த ஆண்டுக் காலத்தில் நாட்டில் எத்தனை யெத்தனை நிகழ்ச்சிகள்!

1938'ல்தான் அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவராக சுபாஷ் சந்திர போஸ் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவுடன் பண்டித நேரு ஓய்விற்காக ஐரோப்பா சென்று விட்டார். அந்த ஆண்டு முழுவதும் நேரு இந்தியாவில் இல்லை!

நீதிக் கட்சியின் உதவியோடு சென்னை மாநிலத்தில் முதலமைச்சராக ஆட்சி நடத்திய டாக்டர் சுப்பராயன் 1938-ல் ராஜாஜி மந்திரி சபையில் கல்வி அமைச்சராக இருந்தார். அவரது அறையில்தான் 1938 பெப்ரவரி 25-ம் நாள் தமிழ் நாட்டில் இந்தியைக் கட்டாயப் பாடமாக்க வேண்டுமென்ற முடிவு எடுக்கப்பட்டது. அடுத்த இரண்டு நாட்களுக்கெல்லாம் பெப்ரவரி 27-ல் காஞ்சீபுரத்தில் கான்பகதூர் கலிபுல்லா சாகிப் எம்.எல்.ஏ அவர்களால் தமிழகத்தில் இந்தி எதிர்ப்பிற்கான கொடி உயர்த்தப்பட்டது. இந்த மாநாட்டில்தான் சோமசுந்தர பாரதியார் இந்தியை எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்தார். புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் படத்தைப் பெரியார் திறந்து வைத்ததும் இந்த மாநாட்டில்தான். 'பொதுமக்கள் பணத்தைக் கொண்ட சர்க்கார் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் அவசியமற்ற இந்தி மொழிக்காகப் பணம் செலவழிக்கக் கூடாது' என்று இந்த மாநாட்டில் ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வரப் பட்டது. தீர்மானத்தை ஆதரித்துத் தமிழவேள் உமாமகேஸ்வரன் பிள்ளையும், சிதம்பரம் என்,தண்டபாணியும் முழக்கமிட்டனர். தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தவர் யார் தெரியுமா? அவர்தான் பேரறிஞர் அண்ணா! அன்றைக்கு சி.என். அண்ணாதுரை எம்.ஏ.

தமிழகம் மொழிப் போர்க்களமான இந்த ஆண்டில்தான் துருக்கியில் கமால் பாட்சா மறைந்தார்!

செக்கோஸ்லோவாக்கியாவை ஹிட்லர் விழுங்கிய ஆண்டும், இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முதலடி வைத்த ஆண்டும் இந்த ஆண்டு தான்.

ரஷியாவில் பெருத்த களையெடுப்பு நடத்தி மனிதர்களை ஆயிரக் கணக்கில் சைபீரியாவுக்கும், மற்ற இடங்களுக்கும் ஸ்டாலின் அனுப்பிக் கொண்டிருந்ததும் இந்த ஆண்டு தான்.

காந்தி அடிகளின் அகிம்சைக் கொள்கைகள் காங்கிரஸ் தலைவர் சுபாஷ் போசின் கொள்கைகளுடன் கடுமையாகப் போரிட்ட காலமும் இதுதான்!

"நீங்கள் சொல்வதை எழுத்துக்கு எழுத்து என்னால் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. ஆனால் சொல்வதற்குத் துணிச்சலாக முன்வரும் தங்களின்

கருத்துக்கள் எந்த விதத்திலும் தடைப்படக் கூடாது என்பதற்காக என் உயிரையும் கொடுத்துப் போராடுவேன்" என்று வால்டேர் சொன்னது போல், காந்தியடிகள் சொன்னது எதையும் ஒப்புக் கொள்ளாமல், ஆனால் அவருடைய நலம், புகழ், தொண்டு, மரியாதை ஆகியவைகளுக்கு ஊறு தேடுவனவாக எது தெரிந்தாலும் அதனை மிக மூர்க்கமாக, சுபாஷ் சந்திர போஸ் எதிர்த்து வந்த ஆண்டு அது!

அகிம்சை-ஜனநாயகம்-தனிமனித உரிமை-சுயாட்சி-பாதுகாப்பான எல்லைக் கோடுகள்-இனத்தின் பெருமை-தாய்மொழியின் அருமை-நேர்மையான அரசியல் ஆகிய அத்தனையும் கடுமையான அறைகூவலுக்கு, அகில உலகம் முழுவதும் ஆளான ஆண்டு அது!

பெரியார் இந்தி எதிர்ப்புப் போருக்குத் தலைமையேற்றது குறித்து எத்தனையோ கருத்துக்கள் வெளியிடப்பட்டன. "அவருக்குத் தமிழ் வளர்ச்சி முன்னேற்றத்திற்காக இந்தியை எதிர்க்க வேண்டுமென்று எண்ணமில்லை, தமிழர்களைப்பற்றி அவருக்குக் கவலையில்லை. காங்கிரசை ஒழிக்க வேண்டும் என்ற தன் ஆர்வம் நிறைந்த குறிக்கோளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள இந்தி எதிர்ப்பை ஒரு கருவியாகக் கொண்டுள்ளார்," என்றெல்லாம் எழுதப்பட்டது. பேசப்பட்டது. இந்தி எதிர்ப்புத் தலைவராயிருந்த பெரியார் அந்தக் காலத்தில் தமிழர் தலைவராக ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டார். புலமை வாய்ந்த சாமி சிதம்பரனார் அவர்கள் 'தமிழர் தலைவர்' எனும் பெரும் நூலையே பெரியார் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறாகத் தீட்டினார். இந்தி எதிர்ப்புப் பிரச்சாரத்தில் அண்ணாதுரை என்ற ஒரு புதிய பெயர் தமிழ்நாட்டு மூலைமுடுக்கெல்லாம் எதிரொலிக்கத் தொடங்கியது.

"எப்படிப் பேசுகிறார் மனுஷன்!"

"சங்கீதம் கேட்பது போல் இருக்கிறதே.

"ஆட்ட பாட்டமில்லாமல் அசைவில்லாமல் மெல்லச சுழன்று மேடையிலே தமிழ்ச் சொற்களை மாதுளை முத்துக்கள் போல் உதிர்க்கிறாரே!"

"என்ன உவமை! என்ன அழகு!"

"குள்ளமான உருவம்! கள்ளமில்லாப் பார்வை! மடை திறந்தாற் போல் பேச்சு."

"ஆணித்தரமான வாதங்கள். யாரும் மறுக்கவொண்ணாத புள்ளி விவரங்கள். அடடா! பேச்சா அது! குற்றாலத்து அருவி! கொஞ்சு தமிழ்ச் சிந்து!"

இப்படியெல்லாம் அவர் பேச்சுக்குப் படித்தவர் மத்தியிலும், பாமரர் மத்தியிலும் பாராட்டுரைகள் குவிந்தன.

7

தமிழ் காக்கும் போர்முனை

அஞ்சா நெஞ்சன் என்று தமிழர்களால் அழைக்கப்பட்ட பட்டுக்கோட்டை அழகிரிசாமி திருச்சியிலிருந்து தமிழர் படையொன்றை அணிவகுத்து சென்னை நோக்கிப் பயணம் நடத்தினர். அந்த அணிவகுப்பில் மூவலூர் மூதாட்டி ராமாமிர்தம் அம்மையார், மணவை திருமலைசாமி ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள்.

அழகிரிசாமி, சுயமரியாதை இயக்கத்துச் சூருவளிப் பேச்சாளர், தனக்கென எதுவும் விரும்பாமல், நாளெல்லாம் நாட்டுத் தொண்டுக்கே தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர். பெரியார் பேச்சில் காணப்பட்ட அழுத்தம் திருத்தமான வாதமும்—அழகிரி பேச்சில் காணப்பட்ட வீரங்கொப்பளிக்கும் வரிகளும்— அண்ணு பேச்சின் அழகு தமிழும் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தன.

அழகிரிக்குக் கோடையிடி அழகிரி என்ற பெயரே உண்டு. வாட்ட சாட்டமான உருவம். வணங்காமுடி மன்னன் போன்ற நடை. எளிய வாழ்க்கை. அவர் தலைமையில் தமிழர் படை வருகிறது சென்னை நோக்கி என்பது அப்போது மிகப் புரட்சிகரமான செய்தி!

மூவலூர் அம்மையார் சமுதாயப் பணிக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு செயல் வடிவில் பல நற்றொண்டுகளை ஆற்றியவர். விதவைத் திருமணங்கள் பலவற்றை நடத்தி வைத்துச் சுயமரியாதை இயக்கக் கருத்துக்களை நிறைவேற்றியவர். அந்த அம்மையார் தமிழர் படைக்கான உணவு முதலியவைகளை வழி நெடுகத் தயாரிக்கும் பணியினை ஏற்றுக் கொண்டார்.

நறுக்குத் தறித்தாற்போல் அரசியல் கருத்துக்களை எழுதும், 'நகர தூதன்,' என்ற வார ஏட்டுக்கு ஆசிரியர் மணவை திருமலைசாமி என்பார். 'பேனு நர்த்தனம்' என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதும்போது உண்மையிலேயே அவரது பேனு நடனமே புரியும்!

அவரும் தமிழர் படைக்கு ஒரு தளபதியாகத் திகழ்ந்தார். திருச்சியிலிருந்து இருநூறு கல் தொலைவு நடந்தே சென்னைக்கு வரும் தமிழர் படைக்கு வழியெங்குமுள்ள இந்தி எதிர்ப்பாளர் வரவேற்புக்கள் நடத்தினர். இந்தியை ஆதரித்த காங்கிரஸ் நண்பர்கள் தமிழர் படைக்குப் பல தொல்லைகளைக் கொடுத்தனர். தடி கொண்டு தாக்கினர். கல் கொண்டு வீசினர். எதற்கும் கலங்காது தமிழர் படை ஊருக்கு ஊர் அதிகமாகப் பெருகிச் சென்னை நோக்கி வீர நடை போட்டது.

ஒரு கிராமத்துச் சாலையில் காங்கிரசார் செருப்புக்களைத் தோரணங்களாகக் கட்டி, தமிழர் படைக்கு வரவேற்புத் தருவதாக அவமானப்படுத்த முயன்றனர். அந்தத் தோரணங்களை அவிழ்த்து எறிய அந்த ஊரிலே உள்ள தமிழ் உணர்ச்சி பெற்றவர்கள் முனைந்த போது அவர்களை அழகிரிசாமி, தடுத்து அந்தத் தோரணத்திற்கு முன் நின்று கொண்டு பேசத் தொடங்கினர். மக்கள் ஆயிரக் கணக்கில் கூடினர். அழகிரிசாமி நிறுத்தவில்லை. பேசிக்கொண்டேயிருந்தார்.

புலி உறுமியது!

சிம்மம் கர்ச்சித்தது!

கோடை இடி குமுறியது!

அழகிரியின் பேச்சு இரண்டு மணி நேரத்தையும் கடந்தது.

''தமிழுக்கும் தமிழனுக்கும் வர இருக்கும் களங்கத்தைத் துடைக்கப் போகிறோம். எங்களுக்குத் தமிழர்களே, நீங்கள் தரும் வரவேற்பு இதுதான். ஆகாயத்தில் தொங்கவிட்ட செருப்புக்களைத் தரையில் பரப்பியிருந்தாலாவது ஆளுக்கு ஒரு ஜோடி மாட்டிக் கொண்டு நடப்போமே," என்று அவர் முழங்கினர். மக்கள் வெள்ளம் ஆர்ப்பரித்தது. அந்தத் தோரணத்தை வெட்டியெறியக் கிளம்பியது. அழகிரி அவர்களைத் தடுத்து, ''கட்டியவர்களே அவிழ்க்கட்டும்!" என்று கூறினர். அழகிரி பேச்சை நிறுத்தாதற்கு முன்பே, அந்தக் காங்கிரசார் ஓடி வந்து அழகிரியிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு அவர்கள் கட்டிய தோரணத்தை அவர்களே அவிழ்த்து எறிந்தனர். அது மட்டுமல்ல; தமிழர் படைக்குத் தேநீர் விருந்தொன்று நடத்தி, அதன் பின்னர் வழியனுப்பி வைத்தனர். தமிழர் படை இருநூறு மைல் நீளத்திற்கு உள்ள சின்னஞ்சிறு கிராமங்களில் எல்லாம் இந்தி எதிர்ப்பு உணர்ச்சியை விதைத்து வந்தது.

மாணவர்களை எவ்வாறு இந்தி எதிர்ப்பு ஈர்த்தது என்பதற்கு நானே ஒரு எடுத்துக் காட்டாகத் திகழ்ந்தேன். பள்ளிப் பருவத்தில் மாணவர்கள் பலரை இணைத்துச் சங்கங்கள் அமைப்பதில் எனக்குத்

த்னி ஆர்வம் உண்டு, சிறுவர் சீர்திருத்தச் சங்கம், இளைஞர் சங்கம் இப்படிப் பலப்பல!

வாரந்தோறும் கூட்டங்கள், சிறப்புத் தலைப்புக்களில் சொற் பொழிவுகள்!

1938-ல் நாள்தோறும் மாலை நேரத்தில் மாணவர்கள் பலரை அணி வகுத்துத் திருவாரூர் வீதிகளில் ஊர்வலம் வருவேன். கையில் தமிழ்க் கொடி! ராஜாஜி கட்டாய இந்தி என்னும் கட்டாரியால் தமிழ்த் தாயைக் குத்த முற்படுவதுபோன்ற படம் அமைந்த ஒரு வண்டி! என் தலைமையில் அந்த ஊர்வலம்! நான் எழுதிய ஒரு பாடல்; மாணவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து ஒலிப்பர்.

''வாருங்கள் எல்லோரும் போருக்குச் சென்றிடுவோம்!
வந்திருக்கும் இந்திப் பேயை விரட்டி திருப்பிடுவோம்''

இதுவே பாட்டின் பல்லவி. அப்போது இந்தியை எதிர்த்து ஜெகதீசன் என்பவர் சென்னையில் உண்ணாவிரதம் இருந்தார். அறுபது எழுபது நாட்களைக் கடந்து உண்ணாவிரதம் நீண்டது. அவரைப் பார்க்கப் பெரியார் சென்றார். பெரியாரின் பச்சைக்கல் மோதிரத்திடம் தனக்குள்ள இச்சையை உண்ணாவிரதி தெரிவித்தாராம். அன்றைக்கே பெரியார் உண்ணாவிரதம் போன்றவைகளில் தனக்கு நம்பிக்கையில்லை யென்று ஒரு கூட்டத்தில் அறிவித்துவிட்டார்.

மாணவ ஊர்வலத்தில் தினந்தோறும் என் கையில் இருந்த அந்த உண்ணாவிரதியின் படத்தை உடைத்து நொறுக்கி விட்டோம். அதற்கு முன்பே அவர் உண்ணாவிரதத்தையும் நிறுத்தி விட்டார்.

ஒருநாள், எங்கள் ஊர்வலத்தை எனது வகுப்பு இந்தி ஆசிரியர் பார்த்து விட்டார். என் கையிலிருந்த இந்தி எதிர்ப்பு முழககங்கள் அடங்கிய துண்டு அறிக்கையை அவரிடம் கொடுத்தேன். அதை அவர் வாங்கிக் கொண்டு பேசாமல் போய் விட்டார். மறுநாள் வகுப்பில் அதற்குப் பதில் காத்திருந்தது.

இந்தி ஆசிரியரிடத்தில் துண்டு அறிக்கையைக் கொடுக்கும் போதும் அவர் எதிரே தமிழ்க் கொடியேந்தி, ''இந்தி வீழ்க! தமிழ் வாழ்க!'' என முழங்கிய போதும் எனக்கு எந்தவிதமான அச்சமும் தோன்றவில்லை. என் ரத்த ஓட்டத்திலும் மூச்சிலும், ''தமிழ் தமிழ்'' என்றே உணர்வு பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த உணர்வை வெறி என்றும் சிலர் கூறக் கூடும், பற்று வைப்பதற்குப் பெயர் வெறி என்றால் அந்தப் பொருள் சரியானதுதான்!

எதனையும் மீறி நிற்பது தாய் மொழிப் பற்று என்பதற்கு மிகச் சிறந்த சான்று வேண்டுமானால், காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பில் சென்னை பெத்துநாயக்கன்பேட்டையில் உழைத்துக் கொண்டிருந்த திரு என்.

வி. நடராசன் அவர்கள், இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்துத் தமிழ் காக்கும் இயக்கத்தில் ஈடுபட்டார் என்பதேயாகும். தன்மான இயக்கக் கருத்துக்களில் எதிர்ப்பு அணியில் இருந்த மறைமலை அடிகளார் போன்ற பெரும் தமிழ் அறிஞர்கள் எல்லாம் தன்மான இயக்கத் தலைவர் பெரியார் அவர்களுடன் இணைந்து இந்தியை எதிர்த்தது தமிழ்ப் பற்று மிகுதியால் அன்றோ? துடிக்கும் இதயத் துடிப்பெல்லாம் தமிழ்ப் பண் ஒலிக்கும் வயதும், ஆர்வமும் படைத்த நான், இந்தி எதிர்ப்புத் துண்டு அறிக்கையை இந்தி ஆசிரியர் கையிலே கொடுத்ததும் ஒரு புரட்சிகரமான செயல் என்றுதான் கருதினேன்.

வகுப்பறையில் உள்ள கரும் பலகையில் இந்திச் சொற்கள் சிலவற்றை அவர் எழுதினார். அவைகளை உச்சரிக்குமாறு எனக்கு ஆணையிட்டார். நான் எழுந்து நின்றேன்.

''ம்! படி பார்க்கலாம்?'' என்றார்.

எனக்குப் புரிந்தால்தானே படிக்க முடியும்? அதனால் பேசாமல் நின்றேன், அருகே வந்தார். வகுப்பறை எதையோ ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. ஆசிரியர் என் காதைத் திருகினார்.

''படிக்க முடியுமா? முடியாதா?'' என்று உறுமினார்.

''புரியவில்லை'' என்றேன். கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தார். வகுப்பறை சுழல்வது போன்ற உணர்ச்சியில் தலை சுற்றியது எனக்கு. சமாளித்துக் கொண்டு பலகையில் உட்கார்ந்து விட்டேன். ஆசிரியர் ஏன் அடித்தார் என்பது எனக்குப் புரிந்து விட்டது.

''முதல் நாள் ஊர்வலத்தின்போது நான் செய்ததும் சரி தான்! இப்போது அவர் செய்ததும் சரிதான்.'' இவ்வாறு என் நெஞ்சு எனக்கு நீதி வழங்கியது. ஆசிரியர்கள் அனைவரும் எதிர்பார்த்தார்கள். மாணவர்களைத் திரட்டி இந்தி ஆசிரியர்க்கு எதிராக வேலை நிறுத்தம் போன்ற கிளர்ச்சிகளைச் செய்வேன் என்று!

என் மூளை அப்படி வேலை செய்யவில்லை. இந்தி ஆசிரியர் அவராகவே இரண்டு மூன்று நாள் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு வராமல் இருந்து விட்டார். திருவாரூர் உயர்நிலைப்பள்ளி வாயிற்புறத்திலும் தமிழ் இயக்கத்தார் நாள்தோறும் மறியல் அறப்போர் நடத்தினார்கள். நான் இந்தி வகுப்புக்களுக்குப் போவதை நிறுத்திக் கொண்டேன்.

இந்தி ஆசிரியர் என்னை அடித்து முப்பத்து ஆறு ஆண்டுகள் முடிந்துவிட்டன. அதே இந்தி ஆசிரியர் சுமார் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் சென்னை மயிலையில் நடந்த ஓமியோபதி மாநாட்டுக்கு என்னை அழைத்துச் செல்ல வெளியே காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

இப்போது அவர் இந்தி ஆசிரியர் அல்ல! தமிழ் நாட்டில் பல ஓமியோபதி மருந்துவர்களைத் தயாரித்துள்ள பெரிய நிறுவனத்தின் தலைமையாளர்.

முப்பத்து ஆறு ஆண்டுகட்கு முன் தமிழகத்தில் மூண்டெழுந்த மொழிப் போராட்டத்தில் முளைத்தெழுந்தவன் நான் என்பதை எண்ணிடும்போது என்னையறியாமல் ஒரு பீடு நடையும் பெருமித நோக்கும் எங்கிருந்தோ வந்து சேர்கிறது!

அந்தத் தமிழ் காக்கும் போர் முனையின் தலைப்பிலேதான் தாளமுத்து, நடராசன் என்ற இரு தமிழ்க் காளையர் சிறைச் சாலையில் பிணமாயினர்.

"இன உணர்ச்சி ஊற்றெடுக்க, நமது தியாகம் தெரிய, உண்மை வெளிப்பட, உழைப்பு பலன் அளிக்க, கட்டாய இந்தி நல் வாய்ப்பாக அமைந்தது. எத்தனை தாய்மார்கள் தமிழுக்காகச் சிறை புகத் தயார் என்பதை நமது போராட்டம் எடுத்துக் காட்டிவிட்டது. தாளமுத்து, நடராசன் போல் தமது உயிரையும் தரும் மணிகளின் ஒளி தெரிய அது உதவிற்று" என்று அண்ணா அவர்கள் கட்டாய இந்தி பற்றிக் கருத்தறிவித்தார்கள்.

தமிழகத்தில் மொழிப் போர் நடந்து கொண்டிருந்த போது, வடபுலத்தில் இந்து முஸ்லீம் கலவரங்கள் பரவிடத் தொடங்கின.

கிழக்கு வங்கத்தில் சுற்றுப் பயணம் செய்த சுபாஷ் சந்திரபோஸ் முஸ்லீம் மக்களின் எதிர்ப்பைச் சந்திக்க வேண்டியவரானார்.

முகம்மதலி ஜின்னா, முஸ்லீம் லீக் சார்பில் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு அறைகூவல் விடுத்தார். அதனை, 'யுத்தப் பிரகடனம்' என்று காந்தியார் குறிப்பிட்டார்.

காங்கிரஸ் ஆளும் மாநிலங்களில் முஸ்லீம்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதியையும் அவர்கள் படும் இன்னல்களையும் முஸ்லீம் லீக் சுட்டிக் காட்டியது.

தமிழ் நாட்டுப் பள்ளிகளில் கட்டாய இந்தி வைக்கப்பட்டு இருப்பதை அகில இந்திய முஸ்லீம் லீக் கண்டித்துக் குரல் எழுப்பியது. அதன் தொடர்பாக இந்தி எதிர்ப்பாளர்கள் வரிசையில் தமிழ் நாட்டில் உள்ள முஸ்லீம் லீக் தலைவர்களும் நடை போட்டார்கள். தமிழ்க் கொடியும். பச்சைப் பிறைக் கொடியும் சேர்ந்து பறந்திட இந்தி எதிர்ப்பு மாநாடுகள் நடைபெற்றன.

8

"நீங்களா 'மாணவ நேசன்' நடத்துகிறீர்கள்?"

ஜின்னாவிற்கும் ஜவாஹர்லால் நேருவிற்கும் தொடர்ந்து கடிதப் போக்குவரத்து நடைபெற்றது. அவைகள் முழுவதும் முஸ்லீம் சமுதாயத்தைப் பற்றியே அமைந்ததாக இருந்தது. அதன் தொடர்பாக முஸ்லீம்களின் கோரிக்கை பற்றி 1938 அக்டோபர் 9-ம் தேதி ஜின்னா எழுதிய முடங்கலில் இருந்த நிபந்தனைகளைக் காங்கிரஸ் கட்சி ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஜின்னாவிற்கும் காங்கிரசுக்குமிடையே எதிர்ப்பு ஆணிவேர் விட்டது. தமிழ்நாட்டு முஸ்லீம்கள் நீதிக்கட்சித் தலைவர்களுடன் நட்புறவு கொண்டு வாழ்ந்தனர். தமிழகத்தில் நடைபெற்ற நபிகள் நாயகம் விழாக்களில் பெரியார், அண்ணா, அழகிரி சிற்றரசு போன்றவர்கள் கலந்து கொண்டு உரையாற்றினர். இந்த உறவுதான் எதிர்காலத்திலும் திராவிட இயக்கத்திற்கும் முஸ்லீம் லீகிற்கும் இடையே அழுத்தமான பிணைப்பை ஏற்படுத்த உதவியது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது.

காந்தியடிகளும் ஜனாப் ஜின்னாவும் சந்தித்துப் பேசியபோது காந்தியடிகள் ஜின்னாவை வியப்புடன் பார்த்து, "1915-ல் இந்துக்களுக்கும், முஸ்லீம்களுக்கும் பிரதிநிதியாக விளங்கிய ஜின்னாவா நீங்கள்?" என்று கேட்டார். அதற்கு ஜனாப் ஜின்னா, "தேசியம் ஒருவருடைய தனிச் சொத்து அல்ல." என்று பதிலளித்தார்.

காந்தியடிகளும் சுபாஷ் போஸும், ஜின்னாவும் சேர்ந்து 1938 ஜூன் பதினெட்டில் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தினர். 14 நிபந்தனைகள் அடங்கிய ஒரு திட்டத்தை ஜின்னா அளித்தார். அது ஒப்புக் கொள்ளப்படவில்லை. அந்த ஆண்டு காங்கிரசுக்கும் முஸ்லீம் லீக்கிற்கும் இடைவெளி அதிகமாகி விட்டது. அதற்கு நேர்மாறாகத் தமிழ்நாட்டில் திராவிடர் இயக்கத்திற்கும், லீக்கிற்கும் நெருக்கம் அதிகமாயிற்று.

வடக்கே இந்து முஸ்லீம் போராட்டமும் தமிழ்நாட்டில் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டமும் நடைபெற்ற அந்த ஆண்டில் இந்தியாவின் பக்கத்து நாடான சீனாவில் உள்நாட்டுக் குழப்பமும், வெளிநாட்டுப் படையெடுப்பும் ஒன்றையொன்று மிஞ்சிக் கொண்டிருந்தன.

ஐரோப்பாவில் யுத்தக் கருமேகங்கள் குமுறிச் சூழ்ந்தன. போருக்கான சூழ்நிலைகள் உருவாகி விட்டன. அந்த ஆண்டு பர்மாவில் விளைந்த அமளிகளின் மூலம் பல உயிர்கள் பலி கொள்ளப்பட்டன.

பெருந்த அளவில் பொருட்சேதம் ஏற்பட்டது. அந்த ஆண்டு போர்ச் சூழலுக்கு இடையே ஆரம்பமான போதிலும், அடுத்த 1939-ல் ராஜாஜி அமைச்சரவை முடிவுற்றது. இடைக்கால அமைச்சரவை உரு வாயிற்று. அந்த அமைச்சரவை கட்டாய இந்திச் சட்டத்தை நீக்கியது. இதனால் 1939-ம் ஆண்டையே மொழிப் போராட்டத்தில் முதல் கட்ட வெற்றி ஆண்டாக நாம் எண்ணிக் கொள்ளலாம்.

இப்பொழுதுதான் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கட்சியிலும் ஒரு பெரும் பிளவு ஏற்படத் தொடங்கியது. திரிபுராவில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் மீண்டும் தலைவராக சுபாஷ்போஸ் போட்டி யிட்டார். வெளி நாட்டிலிருந்து திரும்பிய ஜவஹர்லால் நேரு தடுத்தும் சுபாஷ் கேட்கவில்லை. இரண்டாவதுமுறை சுபாஷ் போட்டி யிட்டதை காந்தியடிகளும் விரும்பவில்லை. ஜவஹர்லால் இரண்டு ஆண்டுகள் தொடர்ந்து காங்கிரஸ் தலைவராக இருந்ததைப் போலத் தானும் ஏன் இருக்கக் கூடாது என்று சுபாஷ் சந்திர போஸ் வாதிட் டார். இறுதியாக காந்தியடிகள் எதிர்ப்பிற்கிடையே சுபாஷ் சந்திர போஸ் போட்டியிட்டு வெற்றியும் பெற்றார்.

காந்தியடிகளுடைய எண்ணம் ஒரு முஸ்லீமைக் காங்கிரஸ் தலை வராகக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பது. அதற்கு அவர் அபுல் கலாம் ஆஸாத்தை எண்ணிக் கொண்டிருந்தார். சுபாஷ் பிடிவாத மாகப் போட்டியிடவே ஆஸாத் விலகிக்கொண்டார். காந்தியார் சுபாஷை எதிர்த்துப் பட்டாபி சீதாராமய்யாவை நிறுத்தினார். பட்டாபியின் தோல்வி தன் தோல்வி என்று மகாத்மாகாந்தி மன முருகிச் சொல்ல வேண்டிய அளவிற்குச் சீதாராமையா தோல்வியுற்றார். அந்தத் தோல்வியைத் தொடர்ந்து காந்தியடிகள், ஆசாத், படேல், ராசேந்திரப்பிரசாத் ஆகியோர் காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டியிலிருந்து விலகி விட்டார்கள்.

சுபாஷ் தலைமையை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தார்கள். சிக்கல் வளர்ந்து கொண்டே போவதைக் கண்ட சுபாஷ்போஸ் தனது பதவியை ராஜினாமாச் செய்தார். அடுத்து காந்தியடிகளின் அன்பைப் பெற்றார், ராசேந்திர பிரசாத் காங்கிரசின் தலைவராகத் தேர்ந் தெடுக்கப்பட்டார்.

இதற்கிடையே ஐரோப்பாவில் போரை எதிர்பார்த்து அல்லல் பட்டுக் கொண்டிருந்த ஆங்கிலேய அரசாங்கத்துக்கு எதிராக இந்தி யாவில் ஒத்துழையாமை இயக்கம் தொடங்கி விடவேண்டும் என்று சுபாஷ் சந்திரபோஸ் தெரிவித்தார். நெருக்கடியில் சிக்கியிருக்கும் இங்கிலாந்தை எதிர்ப்பதற்குச் சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்திக் கொள்வது சத்தியாக்கிரக நெறியை மீறிய செயலாகும் என்பது காந்தியாரின் வாதமாகும்.

தலைமைப் பொறுப்பை உதறி விட்ட சுபாஷ் போஸ் காங்கிரசை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்யவும் கிளம்பினார். பம்பாயில் காங்கிரஸ் கட்சி நிறைவேற்றிய தீர்மானங்களை எதிர்த்து முழங்கினார். நாடெங் கும் அவரது அனுதாபிகள் காங்கிரஸ் தீர்மானத்துக்கு எதிராகப் பேசத் தொடங்கினர். உடனடியாக அவர் மீது காங்கிரஸ் கட்சி நடவடிக்கை எடுத்தது. பெரும் தலைவர்களில் ஒருவரான சுபாஷ் மூன்று ஆண்டுகள் வரை காங்கிரஸ் கட்சியின் பதவிக்குப் போட்டியிடக் கூடாது எனறு அவர் மீது ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. இது எந்தத் தனி மனிதரையும்விட கட்சி அமைப்பு பெரிது என்று கருதப் பட்ட ஒரு வாய்ப்பு. ஆனாலும் அதில் காந்தியடிகளுக்குள்ள இடம் முக்கியமானது என்பதை உலகிற்கு பறையறைவிக்கும் நிகழ்ச்சி யாயிற்று.

காந்தியாரையும் சுபாஷையும் இணைத்து வைக்க நேரு மிகுந்த சிரமம் எடுத்துக் கொண்டார். அதற்காகவே , பெருந்தலைவர்கள் காங்கிரஸ் கமிட்டியிலிருந்து விலகியபோதும் அவர் விலகாமல் இருந் தார்.

‘சுபாஷைத் தலைவராக ஏற்றுக் கொள்வது நல்லது’ என்று பண்டித நேரு காந்தியடிகளுக்குக் கடிதம் எழுதினார். ஆனால் காந்தி யடிகள் இதற்கு இறுதி வரை இணங்கவில்லை.

திரிபுரா காங்கிரசிற்குத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சுபாஷ் போசிற்கு 105 டிகிரி காய்ச்சல். அவரைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து மாநாட்டில் உட்கார வைத்தார்கள். ‘அந்தப் பரிதாபகரமான நிலை யிலும் இரண்டு குழுவினரும் தங்கள் கொள்கைகளையோ, தங்கள் பிடி வாதத்தையோ விட்டுக் கொடுக்கவில்லை; என்று அப்போது பத்திரிகை களில் `வந்த செய்திகளைப் படித்தது எனக்கு நன்கு நினைவிருக்கிறது. நவம்பர் 14ம் நாள் ஜவஹர்லால் நேருவுக்கு ஐம்பதாம் ஆண்டு பிறந்த நாள் வந்தது. ‘உன்னுடைய முதல் 30 ஆண்டுகள் இந்தியாவின் சரித் திரத்தில் தலையாய இடம் பெற்று விட்டன, என்று கவிக்குயில் சரோஜினி தேவி நேருவிற்கு வாழ்த்துச் செய்தி அனுப்பினார்.

காந்தி - சுபாஷ் உறவை ஏற்படுத்த முடியாத நேரு விரக்தியுடன் காங்கிரஸ் தூதுவராக சீனாவின் அழைப்பை யேற்று அங்கு சென்றார். சென்றவுடன் உலக யுத்தம் தொடங்கி விடவே, பத்து நாட்களில் இந்தியாவிற்குத் திரும்பினார். இந்த 1939-ல் தான் புரட்சி ஜனநாயகக் கட்சி என்று எம். என். ராய் ஒரு கட்சியைத் துவக்கி வைத்தார். சுபாஷ் போசின் பார்வர்ட் ப்ளாக் கட்சியும் வேறு ஒரு திசையில் காங்கிரஸ் கட்சியை எதிர்த்து நடை போட்டுகொண்டு இருந்தது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நாட்டின் பல பகுதி களிலும் ஊடுருவுவதற்குப் பலத்த ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்

டிருந்தது. அப்படிப் பட்ட முயற்சிகளில் ஈடுபட்ட ஒருவர் பள்ளிக் கூடத்திலிருந்த என்னைச் சந்திக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார்.

அவர் எண்ணிக் கொண்டிருந்திருக்கிறார், கருணாநிதி என்றால் கிட்டத்தட்ட அவரைப் போன்ற வயதுடையவன், உருவமுடையவன் என்றெல்லாம்;15 வயது இளைஞனாக மெலிந்த உருவினனாக நான் போய் எதிரே நின்றேன். அவர் சந்தேகத்துடன், ''நீங்கள்தானா 'மாணவ நேசன்' நடத்துகிற கருணாநிதி'' என்று கேட்டார்.

'மாணவ நேசன்' என்பது நான் நடத்திய கையெழுத்து ஏடு. இப்போது கூட மாணவர்கள் பல இடங்களில் கையெழுத்து ஏடுகள் நடத்துகிறார்கள். கவிஞர் பாரதிதாசன், ஒருமுறை ஒரு மாணவர் தந்த கையெழுத்து ஏட்டைப் படித்து விட்டு, ''கைராட்டையால் நாடு முன்னேறும் என்பது எவ்வளவு பைத்தியக்காரத்தனமோ அவ்வளவு பைத்தியக்காரத்தனம் இந்தக் கையெழுத்துப் பத்திரிகையும்'' என்று மதிப்புரை எழுதிக் கொடுத்தார்.

மாணவர்கள் நடத்தும் கையெழுத்து ஏட்டால் நாடு ஒரேயடியாக முன்னேறி விடும் என்று யாரும் கூறவில்லை. சிறுதுளி பெருவெள்ளம். பலர் சேர்ந்ததே நாடு. அந்த நாட்டின் எதிர்காலத்திற்குரியவர்கள் மாணவர்கள். அவர்கள் தங்கள் எண்ணங்களைச் செம்மைப் படுத்திக் கொள்ள மெருகேற்றிக்கொள்ளக் கையெழுத்துப் பிரதிகள் நல்ல வாய்ப்பு அளிக்கின்றன என்பதே என் நம்பிக்கை. இளமைப் பருவத்தில் எழுதுகின்றவைகளைப் பெரிய பத்திரிகைகள் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. அந்தப் பத்திரிகைக்கு எழுதுவது போன்ற தகுதியைக் கையெழுத்துப் பிரதியில் ஏற்படும் பயிற்சி தாராளமாகத் தருகிறது என்பேன்.

ஆனால் ஒன்று, எல்லோரும் கையெழுத்துப் பிரதி என்ற பெயரால் பொங்கல் மலர்போல ஒன்று தயாரித்து விடுகிறார்கள். நான் பள்ளியில் நடத்திய கையெழுத்து ஏடுகளை ஒரு சமயம் ஒருவர்தான் படிக்க முடியும். நான் நடத்திய ஏடு மாதத்திற்கு இரண்டு வெளியீடு. ஒவ்வொரு வெளியீட்டிலும் எட்டு பக்கங்கள். பிரதிகளோ ஐம்பதுக்கும் குறையாது. ஐம்பது பிரதிகளையும் நானும் சில நண்பர்களும் மட்டுமே உட்கார்ந்து காப்பி எடுப்போம். டெம்மி பேப்பர் செலவை மட்டும் வசூல் செய்து கொள்வோம். உழைப்பும் கட்டுரைகளும் இனாம்!

இந்த ரீதியில் 'மாணவ நேசன்' ஏழெட்டு மாதங்கள் நடைபெற்றது. இப்படி ஐம்பது பிரதிகள் கையாலேயே எழுதி வழங்குவது சிரமமாயிருக்கிறதே வேறு என்ன செய்யலாம் என்று சிந்தித்தபோது தான் 'முரசொலி' தோன்றியது. வாரப் பத்திரிகை, மாதப் பத்திரிகை என்ற அளவிலே அல்ல. துண்டு வெளியீடுகளாக!

'முரசொலி' துவங்குவதற்கு முன்னால் நான்கு மாதங்களுக்கு முன்புதான் கதர்ச் சட்டைக் கண்ணாடிக்காரர் என்னைச் சந்தித்ததாகும்!

''மாணவர்களையெல்லாம் ஒன்றுபடுத்திச் சுதந்திரம், சமாதானம், சமத்துவம் ஆகியவைகளுக்காக அணி வகுத்துக் குரல் எழுப்ப வேண்டும். அதற்குப் பாசறையாக மாணவர் சம்மேளனம் என ஒன்று தோற்றுவிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் அமைப்பாளராக நீங்கள் இருந்து திருவாரூர்ப் பள்ளியில் உறுப்பினர்கள் சேர்க்க வேண்டும்.'' என்று அவர் கேட்டுக் கொண்டார். அணிந்திருந்தது கதர்ச்சட்டையாயினும், நாட்டுத் தலைவர்களைப் பெருமையோடு பேசினாராயினும் அவர் காங்கிரஸ்காரரல்ல என்று தெளிவாகியது. திரை மறைவில் வந்தவர் கம்யூனிஸ்ட் என்பது எனக்கு அப்போது தெரியாது,

சுதந்திரம் - சமாதானம் - சமத்துவம் என்ற வார்த்தைகள் ஒரு பதினைந்து வயது இளைஞனின் உள்ளத்தில் எவ்வளவு உணர்ச்சிகளை ஏற்றவல்லவை.! அதனால் மாணவர்கள் சம்மேளனத்தின் அமைப்பாளன் ஆனேன். இருநூறு உறுப்பினர்கள் சேர்க்கப்பட்டார்கள். சம்மேளனம் காங்கிரஸ் சார்புடையது எனக்கருதி, காங்கிரஸ் மாணவர்களும் சேர்ந்தனர். இருநூறு பேரில் நூறு பேர் எக்கட்சியிலும் சேராத பொதுமாணவர்கள். சம்மேளனத்தின் போக்கு நம்மையும் சேர்த்து அடித்துச் செல்லும் போலிருந்தது. ஆழந் தெரியாமல் காலை விட்டு விட்டோம் என்று கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

9

தமிழ் மாணவர் மன்றம்

கூதர்ச் சட்டைக்காரர் வந்து சம்மேளன நிர்வாகிகள் தேர்தல் நடத்தி, என்னையே மாணவர் கிளையின் செயலாளராகவும் ஆக்கினர்.

என் நண்பர் எஸ். பி. சிதம்பரம் பொருளாளராகவும் ஆக்கப் பட்டார்.

நிர்வாகி தேர்தல் நடந்ததிலிருந்து என் மனம் குழப்பமாகவே ஆகி விட்டது. 'இதுவே நீடித்தால் நாம் எங்கு போய் நிற்போம்? கம்யூனிஸ்ட்டிலா? காங்கிரசிலா?' என்று என் இளம் மனம் அஞ்சியது. அதற்குள் சம்மேளனத்தில் காங்கிரஸ் கம்யூனிஸ்ட் ஆதிக்கம் மேலிடு வதற்கான அறிகுறிகள் தென்படலாயின. அந்த ஆதிக்கமும், என் வாயிலாகவே படையெடுக்கத் துணிந்தது. 'தமிழ் வாழ்க! இந்தி வளர்க' என்பதை நமது சம்மேளனக் கோஷமாக வைத்துக் கொள்ளலாமே!" என்றார் ஒரு காங்கிரஸ் நிர்வாக உறுப்பினர்.

கம்யூனிஸ்ட் அனுதாபமுள்ள மாணவர்களும் தலையசைத்தனர். நான் மறுத்து விட்டேன். ஓர் இரவு முழுதும் எனக்குத் தூக்கமே யில்லை. விடிந்தது. நேரே சம்மேளனப் பொருளாளர் நண்பர் சிதம் பரம் வீட்டுக்குப் போனேன். அவரிடம் உறுப்பினர் கட்டணம் என்ற வகையில் நூறு ரூபாய் இருந்தது. அவசரமாகக் கேட்டு வாங்கினேன்.

"நமது சம்மேளனத்தைக் கலைக்கப் போகிறேன். உறுப்பினர்கள் பணத்தைத் திருப்பித் தரப்போகிறேன்." என்று கூறி, உறுப்பினர் களிடம் கட்டணப் பணத்தைத் திருப்பித் தந்தேன். அப்படித் தரப் பட்டது இருபத்தைந்து ரூபாய்தான். மிச்சமுள்ள உறுப்பினர்கள், "சம்மேளனத்தைக் கலைத்து விடுவது பற்றிக் கவலையில்லை. கட்டணம் உன்னிடமே இருக்கட்டும்" என்றனர்.

அன்று மாலையே, 'தமிழ் மாணவர் மன்றம்' என்ற ஓர் அமைப்புத் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. என்னிடம் எழுபத்து ஐந்து ரூபாய் இருந்த தல்லவா? அந்த ரூபாய்க்குரியவர்களையெல்லாம் அந்த மன்றத்தில் உறுப்பினராக்கிக் கொண்டேன். அதே சமயத்தில் சேலத்தில் வெங்கட் ராமன் என்பவர் துவங்கிய 'தமிழ்நாடு தமிழ் மாணவர் மன்ற'த்தின் தொடர்பும் ஏற்பட்டு, திருவாரூர் மன்றமும் தமிழ்நாடு தமிழ் மாணவர் மன்றம் எனப் பெயர் பெற்றது. என்னை வலையில் வீழ்த்த எண்ணிய தோழர் பிறகு என் கண்ணில் படவே இல்லை! சம்மேளனத்தை மீண்டும்

தோற்றுவிக்க முயன்றும் முடியாமல் திரும்பி விட்டார். 1941-ம் ஆண்டுத் துவக்கத்தில் தமிழ்நாடு தமிழ் மாணவர் மன்றத்தின் ஆரம்ப விழா நடைபெற்றது. தொடர்ந்து தஞ்சை மாவட்டத்திலும் பிற மாவட்டங்களிலும் தமிழ்நாடு தமிழ் மாணவர் மன்றங்களை நிறுவப் பணியாற்றினோம்.

மன்றத்தின் ஆண்டு விழா 1942-ம் ஆண்டு மிகச் சிறப்பாகத் திருவாரூரில் கொண்டாடப்பட்டது.

"தண்பொழிலில் குயில் பாடும் திருவாரூரில்,
தமிழ்நாடு தமிழ் மாணவர் மன்றங்காண்" எனத் துவங்கி,
"கிளம்பிற்றுக் காண் தமிழச் சிங்கக் கூட்டம்!
கிழித்தெறியத் தேடுதுகாண் பகைக் கூட்டத்தை!"

என முழக்கமிடும் பாரதிதாசனின் பாட்டு அந்த விழாவுக்கென அவரால் வரையப்பட்டதுதான்! திருவாரூரில் ஆண்டு விழா நடைபெறு கிறது. குடந்தையிலே தவமணிராசனும், கருணானந்தமும் நடத்திய திராவிடர் மாணவர் கழக மாநாடு துவங்குகிறது! அந்த மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட அன்பழகன், மதியழகன் ஆகியோர் திருவாரூர் வந்து எழுச்சியுரை ஆற்றினர். விழாவுக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தவர்கள் பெரும்பாலோர் வரவில்லை. அவர்களை வரவேற்கப் புகை வண்டி நிலையத்திற்குப் போனபோதுதான் அவர்கள் வரவில்லையென்று தெரிந்தது. விழியிலே நீர் பெருக நின்றேன். நல்ல வேளை, அப்போது தான் அன்பழகன், மதியழகன் இருவரும் வந்து எனக்கு ஆறுதல் அளித்தனர்.

விழாவுக்கு 'ஒப்புக்' கொண்டு, வராதவர்கள் வழிச் செலவுப் பணத்தையாவது திருப்பி அனுப்பக் கூடாதா? அதுவுமில்லை. வந்தவர் களையும், புதிதாகத் திடீரென்று வருவிக்கப்பட்டவர்களையும் வழி யனுப்பக் கையிலே பணமில்லை! நேரமோ ஓடுகிறது. என் கவனமும், விழாவிலே இல்லை! நன்கொடைக்குக் கையெழுத்துப் போட்டவர் களிடம் ஓடினேன்; ஒரு வாரம் பத்து நாள் என்று அவர்கள் தவணை கூறி விட்டார்கள்! யோசித்தேன்! வழி தெரியவில்லை! சரி, திருடத்தான் வேண்டுமென்ற தீர்மானத்திற்கு வந்து விட்டேன்.

என் தாயாருக்கு ஒரே பிடிவாதம்; என் கையிலே ஒரு தங்கச் சங்கிலி போடவேண்டுமென்று! எனக்கோ அதைப் போட்டுக்கொள்ள வெட்கம். ஐந்தாம் வகுப்பு, ஆறும் வகுப்புப் படிக்கும் வரையில் உயர் நிலைப் பள்ளிக்குக்கூடச் சடைப் பின்னிப் போட்டுக் கொண்டு போவ துண்டு. ஆனால், இப்போது சங்கிலியொன்றைக் கையில் மாட்டிக் கொள்ளச் சங்கடமாக இருந்தது. அம்மா கண் குளிரப் பார்க்க வேண்டுமென்கிறார்களே! அதற்காக அந்தச் சங்கிலியைப் போட்டுக்

கொண்டிருந்தேன். அதில் ஒரு வளையம் ஒடிந்து பழுது பார்க்கக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதற்காக அம்மாவின் பெட்டியில் வைத்திருந்தார்கள். அந்த நினைவு எனக்கு வந்தது. வீட்டுக்குள் நுழைந்தேன். அம்மா கொல்லைப்புறத்துக் கிணற்றோரத்தில் ஏதோ வேலையாக இருந்தார்கள். தந்தை நன்றாக உறங்கிக்கொண்டிருந்தார். தாழ்வாரத்தில் பூனைபோல் அறைக்குள் நுழைந்தேன். பெட்டி எங்கே இருக்கிறது என்று தேடினேன்.

அய்யோ ; அந்த நேரம் என் இதயம் துடித்த துடிப்பை இப்போதும் நினைத்துப் பார்க்க முடிகிறது. 'திருடுவதா?' கேள்வி எழுந்தது. 'வேறென்ன செய்வது? வந்திருக்கும் சொற்பொழிவாளர்களை எப்படி ஊருக்கு அனுப்புவது?' பதிலும் பிறந்தது. தங்கச் சங்கிலியைக் காணாமல் அம்மா என்ன பாடுபடுவார்கள்?' ''நாமென்ன, போனால் போகிறது; வேறொரு சங்கிலி செய்து கொள்ளலாம் என நினைக்கிற அளவுக்கு வசதி படைத்த குடும்பமா?'' இப்படிநெஞ்சிலே வினாக்கள் வேலெனத் தைத்தன. பெட்டியிருக்குமிடத்தை அணுகினேன்.

என்ன ஆச்சரியம்! எனக்காகவே அந்தப் பெட்டி திறந்திருந்தது! அதுமட்டுமல்ல; அந்தப் பொன் சங்கிலியும் முட்டையிலிருந்து வந்த பாம்புக் குட்டிபோல் வளைந்து கிடந்தது. கை நடுங்கிற்று. தொண்டை காய்ந்து விட்டது. கண் கலங்கியது. வேறு வழியில்லை. திருடி விட்டேன். வெகு வேகமாக வீட்டைவிட்டு வெளியேறினேன். தோழன் தென்னனை அழைத்துக் கொண்டு திருவாரூர் செட்டியார் பாங்குக்குப் போனேன். ஐம்பது ரூபாய்க்கு ஈடு வைத்துப் பணம் வாங்கினேன், சொற் பொழிவாளர்களைத் தாராளமாக ஊருக்கு அனுப்பி வைத்தேன். பெருமூச்சு விட்டபடி வீடு திரும்பினேன்.

வீட்டில் ஒரே ரகளை. அம்மா அங்குமிங்கும் பம்பரம்போல் சுற்றி அலைகிறார்கள். ''பெட்டியை ஏன் திறந்து போட்டாய்?'' என்று தந்தை ஆத்திரத்தைக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்.

''எந்தப் படுபாவிகள் எடுத்தார்களோ தெரியவில்லையே!'' என்று அம்மா சாபம் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் கண்களிலிருந்து உதிரும் நீர்த் துளிகளைப் பார்க்கிறேன். எனக்கும் அழுகை வருகிறது. ''என் வீட்டில் வந்து திருடினார்களே! அவர்கள் மண்ணாய்ப் போக!'' இப்படி அம்மாவின் நடுங்கும் குரல்கள் உச்சரிக்கின்றன. எனக்கு ஒரு தைரியம். உலகில் பிறந்த எல்லோரும் தான் மண்ணாய்ப் போகப் போகிறோம் என்று! அது மட்டுமல்ல; மண்ணாய்ப் போவதற்கு அம்மா ஒன்றும் காலம் குறிப்பிட்டுச் சாபம் தரவில்லை. அதிலே ஒரு திருப்தி. நானும் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டு தேட ஆரம்பித்தேன் சங்கிலியை. செட்டியார் பாங்க்கில் போய்த் தேட வேண்டிய பொருளை வீட்டின் மூலை முடுக்குகளில் தேடினால் கிடைத்து விடுமா? மந்திரம், ஆருடம் எல்லாம் கேட்டும் பயனில்லை.

அந்த வீட்டை விட்டு வேறு வீட்டிற்கு நாங்கள் குடி போகிற வரையில் சுமார் இரண்டு மூன்று வருஷங்கள் என் தாயாருக்கு அந்த வீட்டில் சங்கிலி தேடுவதுதான் வேலை. கொல்லைப் பக்கம் போனால் குப்பைமேட்டைக் கிளறிப் பார்ப்பார்கள். தண்ணீர் தேங்கியிருக்கும் குழியில் கிண்டிப் பார்ப்பார்கள். இப்படி ஒரே வேலையாக இருந்தார்கள். ஐம்பது ரூபாய்க்கு ஈடு வைக்கப்பட்ட சங்கிலி வட்டி வளர்ந்து முழுகிப் போகிற நிலையில் அதை விற்றுக் கடனைக் கொடுத்து விட்டு மிச்சப்பட்ட நாலைந்து ரூபாய்க்கு நானும் நண்பர்களும் ஓட்டலில் சாப்பிட்டோம். சினிமா பார்த்தோம். சங்கிலியின் கதை அதோடு முடிந்தது. என் கையைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்து, ''எங்கய்யாவுக்கு வெறுங்கையா இருக்கே'' என்று அம்மா மனம் நொந்து கொள்வார்கள்.

நீண்ட காலத்திற்குப் பின் நான் உண்மையைச் சொன்னதும் அதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியும் அடைந்தார்கள், ''குறும்புக்காரப் பிள்ளை'' என்று. அவர்கள் நெஞ்சிலே எழும் பாராட்டு முகத்தின் மூலம் வெளிப்பட்டது. அதையும் உணர்ந்தேன். ஆனால் அப்போது சொல்ல முடியுமா? முடியவில்லை: இப்படித் தாயின் மனம் நோகுமாறு ஒரு முறையும், அடுத்து என் அருமை மனைவியின் மனம் நோகுமாறு ஒரு முறையும் நான் திருடியிருக்கிறேன்.

மாணவர் மன்றத்தின் சார்பாக நடைபெற்ற பொதுக்' கூட்டமொன்றுக்குத் தோழர் சனார்த்தனத்தை அழைத்திருந்தேன். வந்து விட்டார். வருவதற்குச் செலவுக்கு அனுப்பி விட்டேன். போவதற்கு என்ன செய்வது? கூட்டம் ஏற்பாடு செய்யச் சொன்னவர்கள், கூட்டத்தில் மேடையேறித் தங்கள் தங்கள் பிரதாபங்களைக் காட்டிக் கொண்டவர்கள் எல்லாரும் தங்கள் வீடுகளுக்குப் போய் விட்டார்கள். எப்படியாவது பணம் வசூலித்துத் தோழரை அனுப்பி விடலாமென்று நினைத்து அவரை ஒரு நாள் தங்குமாறு கேட்டுக் கொண்டேன். அவரும் தங்கியிருந்தார். மறுநாள் மாலைவரையில் யாரும் சிக்கவில்லை, வீட்டுக்குச் சென்றேன். என் திருமணத்தின் போது என் மனைவிக்குப் பரிசாகத் தரப்பட்ட சந்தனக் கிண்ணம் ஒன்று இருந்தது; அதில் என் துணைவியாரின் மஞ்சள், குங்குமம் எல்லாம் இருக்கும், அந்தக் கிண்ணத்தை எடுத்து ஒளித்தவாறு வெளியேறினேன். ஜெயசீலன் என்ற உறவினர் ஒருவர்; அவரிடம் கொடுத்து அந்தக் கிண்ணத்தின் மீது பத்து ரூபாய் கடன் வாங்கி வருமாறு கெஞ்சினேன். அவர் தடுத்தார். நான் விடவில்லை; பிறகு உடன் பட்டார்.

பணம் வாங்கி வந்தார். பொதுக் கூட்ட விவகாரம் முடிவுற்றது. சந்தனக் கிண்ணத்தைத் தொலைத்து விட்டாள் என்று என் மனைவியை எல்லாரும் குறை கூறினார்கள். திட்டினார்கள். அவளால் பாவம் அழ முடிந்ததே தவிரப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. நானும் உண்மையை வெளியிடவில்லை. என் மனைவி படும் வேதனையைக் கண்டு மனத்துக்குள் அழுது கொள்வேன்!

10

கலகக்கார நாரதர் புகுந்தார்.

'சேசே'. எவ்வளவு கொடியவனுக நான் இருந்திருக்கிறேன். இல்லா விட்டால் என் துணைவி சாவதற்குள்ளாவது அந்த உண்மையை நான் அவளிடம் சொல்லியிருக்கலாமே!

தன் தவற்றினுலேயே அந்த அழகான சந்தனக் கிண்ணம் காணமற் போய் விட்டதாக அவள் எண்ணியிருந்தாள். என் துணைவி மறைந்த பிறகுதான் சந்தனக் கிண்ணத்தின் நினைவு என்னைத் துளைத் தெடுத்தது. அந்தக் கிண்ணத்தை மீட்டு விடலாமென்று, நினைந்து முயன்றேன். கடன் பட்டது பத்து ரூபாய்தான். ''நூறு ரூபாய் தருகிறேன். அந்தக் கிண்ணம் திரும்ப வேண்டும்'' என்று கேட்டேன். என் அருமை மனைவி பத்மாவின் நினைவாக அந்தச் சந்தனக் கிண்ணம் வீட்டில் ஒளி விடட்டும் என்று ஏங்கினேன். ஈடு வாங்கியவர்கள் அதை உருக்கி விட்டார்களாம். ஐயோ, அவர்கள் அந்த வெள்ளிக் கிண்ணத் தையா உருக்கினுர்கள்? இல்லை, இல்லை; என் உள்ளத்தையல்லவா நெருப்பில் போட்டு உருக்கி விட்டார்கள்!

பள்ளி வாழ்க்கையிலே என்னைப் போல ஒரு மாணவன் தீவிர அரசியல்வாதியாகி விட்டால் அவன் தேர்வுகளில் எந்த முடிவை எய்துவான் என்பதை விளக்கவும் வேண்டுமோ! மூன்று முறை பள்ளி இறுதி வகுப்பில் தோல்வியுற்றேன். அதற்கடுத்த முறை இல்லாத காரணத்தால்; 'அப்பாடா! விட்டது தொல்லை' என்று பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டேன்.

மூன்ருவது முறை தேர்வில் வெற்றி பெற்று விட்டதாக என் பெற்ருேர்களிடம் கூறி ஒன்றிரண்டு வருடங்கள் அவர்களை ஏமாற்றிக் கொண்டிருந்தேன் என்ருல் என் திறமையை எண்ணிப் பாருங்களேன். நான் அதைத் திறமையென்றுதான் அப்போது எண்ணியிருந்தேன். வாய் வயிற்றைக் கட்டிச் சேர்த்து வைத்த காசுகளை எவ்வளவு அக்கிரமமாக வீணுக்கியிருக்கிறேன் என்பதைப் பிறகு உணர்ந்து அதற்காக அழாமல் இல்லை நான்; முதல் தடவை தேர்வில் தோல்வி ஏற்பட்டதும், ''பரவாயில்லை அடுத்த தடவை வெற்றி பெற்று விடலாம்'' என்று வீட்டார் சமாதானம் கூறி மீண்டும் படிக்கச் சொன்னுர்கள். எப்படியும் தேறி விட வேண்டும் என்பதற்காக அவர்கள் பட்டபாடு கொஞ்சநஞ்சமல்ல; ஒவ்வொரு நாளும் இரவு பன்னிரண்டு மணி வரையில் படிப்பேன். ஆகா, பிள்ளைக்குப் படிப்பில் எவ்வளவு அக்கறை வந்து விட்டது; இந்தத் தடவை

கட்டாயம் வெற்றிதான்'' என்று வீட்டார் பேசிப் பேசி மகிழ்ந் தார்கள்.

நான் 'குடியரசுப் பதிப்பக' வெளியீடுகளைப் படித்துக் கொண்டிருக் கிறேன் என்ற உண்மை அவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? ''அய்யோ பாவம், இப்படிக் கண்விழித்துப் படித்தால் உடம்பு எதற்கு ஆகும்!'' என்று பால்காய்ச்சித் தருவார்கள். நெய்யை உருக்கித் தொண்டை யிலே ஊற்றுவார்கள். நானே என்னையறியாமல் அவர்கள் உள்ளத்தை உருக்கிக் கொண்டிருந்தேன். அரை வருடப் பரீட்சை வந்தது. முதல் நாள் எழுதினேன். மறுநாள் நாகையில் பெரியார் ஈ. வெ. ரா. அவர்களுக்கு வரவேற்புக் கூட்டம் என்று செய்தி வந்தது. பள்ளிக் கூடம் செல்வதாக வீட்டில் விடை பெற்றுக்கொண்டு நானும் தென்ன னும் நாகைக்கு ரயில் ஏறினேம். அரை வருடப் பரீட்சை, நான் வரவில்லை என்று காத்திருக்குமா, என்ன? அது நடந்து முடிந்தது. பிறகு எல்லாரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த இரண்டாவது போர்க் களத்திற்குப் புறப்பட்டேன். கட்டாயம் வெற்றி பெற்று விடுவேன் என்று வீட்டில் கூறினேன். நான்கூட ஓரளவு நம்பினேன்.

விடுமுறையைக் கழிக்க எண்ணித் திருக்குவளைக்கு அனைவரும் சென்ருேம். நான் என் சொந்த ஊருக்குச் சென்றதும், ''இந்த வருடம் பாஸாகி விடுவாயா?'' என்ற கேள்வியைக் கேட்காதவர்கள் யாருமே இல்லை. கேட்டவர்களுக்கெல்லாம் நானும் என் வீட்டாரும் வெற்றிச் சேதியே கூறி வந்தோம்! விடுமுறை நாட்களை உற்சாகமாகக் கழித்துக்கொண்டிருந்தபோது திடீரென்று ஒருநாள் எனக்கு ஒரு இந்திராணி கிடைத்தாள். இந்திராணி கிடைத்ததும் நானும் இந்திரனுக மாருமல் என்ன செய்வது?

கிராமத்தில் நான் படித்த பள்ளிக்கூடத்தில்தான் அந்தப் பாவையுடன் ஒரு நாள் கொஞ்சு மொழி பேசும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது எனக்கு. எதிர்பாராமல் கிடைத்த அந்த வாய்ப்பினை இப்போது எண்ணிப் பார்த்தாலும் நெஞ்சு இனிக்கத்தான் செய்கிறது. ''நாமிரு வரும் இந்தத் தோட்டத்தில் நாள்தோறும் ஆடிப் பாடி அகமகிழ்ந்திருப் போம். என்ன சொல்கிறீர்கள்!'' என்று அவள் கேட்டாள். ''கரும்பு வேண்டாமென்று கூறுவேனு. கண்மணி?'' என்று பதில் சொல்லி அவளைத் தழுவிக்கொண்டேன். எங்களின் இன்ப மயமான காதல் கட்டத்தில் ஒரு கலகக்காரர் புகுந்தார். ''நிலைமை தெரியாமல் நடந்து கொள்கிருய்!'' என்று என்னை எச்சரித்தார். எனக்கும் அவருக்கும் பேச்சு முற்றி விட்டது. கடைசியில அவரே வெற்றி பெற்ருர். நான் இந்திராணியை விட்டு விட்டு ஓடினேன். ஓடிக்கொண்டே இருந்தேன். எங்கே? 'பூலோகத்துக்கு' எதற்காக? துருவன் தவம் செய்கிருனம்!

அதுபற்றி விவரமறிய! கலகக்கார நாரதன் என்னை அழைத்துக் கொண்டு ஓடினுன்.

பள்ளி மாணவர் சங்க ஆண்டு விழாவில் 'துருவன்' நாடகம். அதில் இந்திரனுக நடிக்க இருந்த பையனுக்கு நாடகத்தன்று திடீரெனக் கடுமையான காய்ச்சல்! வேறு வழியில்லை! பழைய மாணவனுகிய நான் அந்தப் பொறுப்பை நிறைவேற்ற வேண்டிய நெருக்கடிக்கு ஆளானேன். இந்திரனுக்குரிய வசனங்களை நானே எழுதிக்கொண்டேன். வசனங்கள் எல்லாமே 'குடியரசு' வாடைதான்.

நாரதர் என்னைப் பார்த்து, "ஹே இந்திரா! பூலோகத்தில் ஒரே குழப்பம்! நீ இந்திராணியோடு கொட்டமடிக்கிருய். இதுதான் உன் ராஜ்ய பரிபாலனத்துக்கு அழகோ!" என்று ஆத்திரத்தோடு கேட்டார்.

உடனே இந்திரன், "ஆமாம், இதுதான் என் ராஜ்ய பரிபாலனத்தின் அழகு, இலக்கணம், எல்லாமே! நான் இந்திராணியோடு கொட்டமடிக்காமல் வேறு யாரோடு கொட்டம் அடிப்பேன்? அகல்யா விடம் கொஞ்சியதற்குத்தான் உடம்பெல்லாம் கண்களாகிப் போகுமாறு சாபம் பெற்றுவிட்டேன். ஒரு கண் இரண்டு கண் இருக்கும் தேவர்களே காதல் வியாதியால் கஷ்டப்படும்போது ஆயிரங் கண்ணுடைய நான் என்ன செய்வேன்? ஏனய்யா நாரதரே! எனக்குத் தான் ஆயிரம் கண்கள்; காளிதேவியையும் ஆயிரங் கண்ணுடையாள் என்கிருர்களே- அவளுக்கும் என்னைப் போல் ஏதாவது சாபந்தானே?" என்று பதில் கூறுவான். இப்படியொரு புதுமையான இந்திர வேஷத்தைப் போட்டுக்கொண்டேன்.

அந்த நாடகத்தில் துருவனுடைய தம்பியாக நடித்த பால நடிகன் யார் தெரியுமா? என் கண்களின் கருமணியாய் விளங்குகின்ற செல்வ மருமகன், முரசொலி மாறன்தான்! துருவனைப் பார்த்து, 'ஏய் துருவா, நான் யார் தெரியுமா? எங்கப்பா மதியில் நீ உக்காதக் கூடாது!" என்று பேசிய மழலை மொழியை நான் இன்னும் மறக்கவில்லை. இப்போதும் சமயத்தில் நான் அதைச் சொல்லி வீட்டில் அவனைக் கேலி செய்யும்போது மணமகளைப் போல் நாணிக் கோணி ஓடிவிடுவான்!

துருவன் நாடகம் முடிந்து பதினைந்து நாள் கழித்து என் பள்ளித் தேர்வு முடிவு கிராமத்தை நோக்கி எட்டிப் பார்த்தது. காலையிலே தினசரிப் பத்திரிகையில் செய்தி வரப்போகிறது. முதல் நாள் மாலையிலேயே எனக்குச் செய்தி கிடைத்துவிட்டது. தோல்விதான் என்று! யாரிடமும் விஷயத்தைக் கூறவில்லை. இரவு சாப்பிட்டுவிட்டுத் தூங்குவதற்குத் திண்ணைக்குப் பாயை எடுத்துக்கொண்டு வந்தேன். "என்றைக்குமில்லாமல் இன்றைக்கென்ன திண்ணையில் படுக்கை?" என அம்மாவும் அப்பாவும் விசாரித்தார்கள். சமாளித்தேன். அப்பாவும் என்னருகே துணைக்குப் படுத்துக்கொண்டார். "அய்யோ, இவ்வளவு அருமையாகப் பாதுகாக்கும் வீட்டாருக்கு எவ்வளவு கொடுமையான சேதி காலையில் காத்திருக்கிறது!" என்று நினைத்தேன். தலையணை கண்ணீரால் நனைந்து விட்டது.

தூக்கம் வரவில்லை தூங்குவது போல் படுத்திருந்தேன். ஒரே இருட்டு. இரவு 2 மணி இருக்கலாம். மெதுவாக எழுந்தேன். தந்தை அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தார். பாயில் சிறிது நேரம் உட்கார்ந்து தந்தையின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். 'மினுக் மினுக்' என்று எரிந்துகொண்டிருந்த சிறிய விளக்கை ஊதி அணைத்தேன். தோல்விச் சேதியைக் கூறிவிட்டு எப்படி உயிரோடு இருப்பது? ஊரார் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது? எனக்காக என் வீட்டார் எடுத்துக்கொண்ட சிரமங்களுக்கு நான் அளிக்கும் பதில் நியாயமானதுதானு? விடிந்ததும் பத்திரிகை வரும். என் தேர்வு எண்ணைத் தேடித் தேடிப் பார்ப்பார்கள். இல்லையென்றதும் தேம்பி அழுது விடுவார்கள். அதைப் பார்த்துக்கொண்டு வெட்கமில்லாமல் நான் நிற்க வேண்டுமா? கேள்விகள் என்னைக் குடைந்தன! மயக்கம் வருவது போல் இருந்தது. குமுறல்! கொந்தளிப்பு!

தலை சுற்ற ஆரம்பித்தது. எதிரேயுள்ள திருக்குளம் தன் மெல்லிய அலைக் கரங்களால் கரையைத் தொட்டுத் தொட்டு 'மெதுவாக ஓசையை எழுப்பிக்கொண்டிருந்தது. ஆனுல் என் உள்ளம் எழுப்பிய ஒலியோ கடல் அலையையும் மிஞ்சிய வண்ணம் இருந்தது. படுக்கையை விட்டு எழுந்தேன். நடக்க ஆரம்பித்தேன்.

எங்கே போவது என்ற தெளிவில்லை. நடந்துகொண்டேயிருக்கிறேன். என்னைச் சித்திரவதை செய்யும் குழப்பம் நான் நடப்பதை மாத்திரம் தடுக்கவில்லை. என் கண் எதிரே என் வீட்டார் ஒவ்வொருவராக வந்து நின்று, "நீ இந்தக் காரியம் செய்யலாமா?" என்று தழுதழுத்த குரலில் கேட்பது போல் இருக்கிறது. என்னையும் மீறி என் கண்கள் குளமாகின்றன. எதிர்பார்த்த தோல்விதான் எனக்குக் கிடைத்தது, ஆனுலும், ஓர் ஆசை, தப்பித் தவறித் தேறிவிட மாட்டோமா என்று! இப்படி ஆசைப்படுவது சகஜம்.

தேர்தலில் போட்டியிடும் அபேட்சகர்களுக்கு 'டெபாசிட்' பணம் திரும்பி வருவதே கஷ்டமாயிருக்கும். ஆனுலும் ஒரு துருப்பிடித்த நம்பிக்கை அவர்களைச் சுற்றிக்கொண்டு இல்லாத கனவுகளையெல்லாம் காணச் செய்யும்! அப்படிப்பட்ட ஒரு நம்பிக்கை, இடிந்து தரை மட்டமான போது நான் கலங்கிப் போனேன். எதிர்பார்க்கப்பட்ட முடிவுக்கே இதயம் கனத்து விட்டதென்ருல், எதிர்பாராத வகையில் ஏற்படும் திடீர் அதிர்ச்சிகளை எப்படித்தான் இளம் மாணவ இதயங்கள்

தாங்கிக்கொள்ளுமோ தெரியவில்லை! பரீட்சை முடிவுகளும், அவைகளைத் தொடர்ந்து மாணவர்களின் தற்கொலைச் செய்திகளும் வருவதையாரும் கவனிக்காமல் இல்லை. 'பரீட்சை முறையால் பல மாணவர்களின் வாழ்வு பாழாகிறது. ஆகவே அந்த முறையைச் சிறிது சிறிதாக மாற்றியாக வேண்டும், என்ற ஒரு கருத்துப் பொதுவாக நிலவி வருகிறது. "பரீட்சையும் இல்லையென்று ஆகிவிட்டால் மாணவர்களின் கல்வித் தரம் அவர்களின் அலட்சியத்தால் வீணாகி விடக்கூடும்" என்று வாதிடுவோரும் உண்டு. இரண்டு வாதங்களும் முடிவடையாதவைதான். இரண்டுக்கும் இடையே பொதுவான ஒரு நிலை. கல்வி-தரம் குலையாத வகையில் உருவாக்கப்பட்டேயாக வேண்டும். கல்வியில் நல்ல பயிற்சி அளிக்க வேண்டும். அந்தப் பயிற்சியினைப் படிப்படியாகப் பெறும் வேலையில் மாணவன் ஈடுபடுகிறான். பயிற்சி முடிந்த பிறகு அவன் தகுதி, திறமைகளுக் கேற்றவாறு அலுவல்களை மேற்கொள்ளக்கூடிய சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படுவதே சாலச் சிறந்த முறையாகும். தகுதி, திறமை, ஆராய்ச்சி, கல்வி பயிலும் காலத்திலேயே ஏற்படுமேயானால் அது அவன் கல்வி வளர்ச்சிக்குப் போடப்படும் தடையேயாகும். பரீட்சையில் நன்கு தேறியவர்கள் எல்லாம் அலுவல்களில் தலைசிறந்து விளங்குகிறார்களா? குறைபாடின்றியாவது வேலைகளில் திறமையைக் காட்டுகிறார்களா?

ஆகவே பரீட்சையில் தேறியவர்களையெல்லாம் திறமைசாலிகள் என்று கூறிவிட முடியாது. தேறாதவர்கள் திறமையற்றவர்கள் என்றும் கருதி விடக்கூடாது. என்னைப் பொறுத்தவரையில், பள்ளி இறுதி வகுப்பில் பரீட்சை குறுக்கிட்டு முட்டுக்கட்டை போடாமல் இருந்தால் நான் கல்லூரியில் நுழைந்திருக்க முடியும். சரியாகவோ தவறாகவோ என்னிடம் ஏதோ ஆற்றல் இருக்கிறது என்கிறார்களே; அந்த ஆற்றல் கல்லூரிப் படிப்பால் இன்னும் மெருகேறியும் இருக்கக்கூடும். நான் கல்லூரிக்கே தகுதியில்லை என்றல்லவா தடை விதிக்கப்பட்டுவிட்டது.

11

நண்பன் நடித்த நாடகம்

நானாவது சரியாகப் படிக்கவில்லை. அரசியலில் ஈடுபட்டுப் பரீட்சையில் தோல்வி கண்டேன். ஒரு மார்க் இரண்டு மார்க் குறைவினால் என்போன்ற நிலைக்கு ஆளான மாணவர்கள் எத்தனை பேர்? அவர்களுடைய கதியெல்லாம் என்ன?

இந்தக் கேள்விகள் அன்றிரவு மின்னல் கீற்றுப்போல் என் நெஞ்சத்தில் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன. ஏதேதோ நினைத்தவாறு நடந்துகொண்டிருந்த நான் நின்றேன். திரும்பிப் பார்த்தேன். ஏழு மைற் கற்களைத் தாண்டி வந்திருக்கிறோம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். எதிரே நோக்கினேன். திருநெல்லிக்காவல் புகைவண்டி நிலையம் என் கண்ணில் பட்டது.

பொழுதும் அநேகமாக விடிந்துவிட்டது. நடந்த களைப்பு; பசியுடன் சேர்ந்து கண்களைச் சுற்றியது. பாசி பிடித்த குளமொன்று இருந்தது. அதில் இறங்கி அங்குள்ள கருங்கல்லில் ஒரு சிறு செங்கல்லைத் தேய்த்து அந்தத் தூளையெடுத்துப் பல் துலக்கிக்கொண்டேன். அருகில் ஒரு சிற்றுண்டிச்சாலை. அங்கே நுழைந்தேன். அப்போதுதான் என் பையில் எவ்வளவு காசு இருக்கிறது என்று ஞாபகம் வந்தது. பையைத் தடவிப் பார்த்தேன். அணாக் கணக்கில்தான் இருந்தது. அதனால் கணக்கிட்டுக் கொண்டுதான் சாப்பிட வேண்டும் என எண்ணி இட்லி தோசை விலைகளைக் கேட்டு இரண்டே இரண்டு இட்லி மட்டும் தின்றுவிட்டு காப்பி சாப்பிடும் வழக்கமில்லையெனக் கூறிவிட்டுப் புகைவண்டி நிலையத்தை நோக்கிச் சென்றேன். நான் போவதற்கும் திருத்துறைப் பூண்டி செல்லும் வண்டி வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. தோப்புத் துறைக்கு ஒரு டிக்கெட் எடுத்துக்கொண்டு ஏறி உட்கார்ந்தேன்.

அசன் அப்துல் காதர் என்று ஒரு நண்பர் என்னுடன் நான்காம் படிவத்தில் ஒன்றாகப் படித்தார். அசன் அப்துல் காதர் என்று இப்போது நினைத்தாலும் ஒடிந்து விழுவதுபோன்ற ஒரு மெலிந்த உருவம் தன் பெரிய விழிகளில் குளிர்ச்சியைக்கொட்டிக் கொண்டு சிரித்த முகத்தோடு தாவிப்பாய்ந்து என்னைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு அன்பைச் சொரிவது போலவே இருக்கும்.

தோப்புத்துறையில் திடீரென்று அவர் வீட்டு வாயிலில் நான் போய் நின்றதும், சிறு குழந்தைபோல ஆவல் மிகுதியால், "கருணாநிதி!" என்று கத்திவிட்டார். எடுத்த எடுப்பிலேயே அவரிடம் விஷயம் எதுவும் சொல்லவில்லை.

அடுத்த நாள் அவரே புரிந்துகொண்டார். "வேண்டுமென்றே உங்களைப் பழிவாங்கி விட்டார்கள் தோழர்!" என்று அவர் எனக்கு ஆறுதல் கூறினார் தோப்புத்துறையின் எழில்மிக்க இயற்கைக் காட்சிகளும் பல தோழர்களின் வீடுகளில் நடைபெற்ற விருந்துகளும் என் கலக்கத்தைச் சிறிது நீக்கிடத் துணை செய்தன. அங்கிருந்தவாறே தென்னனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன்—"நான் இங்குதான் இருக்கிறேன். இதை என் வீட்டாருக்குத் தெரிவித்து அவர்களைக் கவலைப்படாமல் இருக்கச்செய்க" என்று. அதை நான் எழுதாமல் இருந்தால் தினசரிப் பத்திரிகைகளில், "கண்மணி கருணாநிதி! பரீட்சை முடிவைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே! அதற்காக நாங்கள் கோபிக்கவில்லை. நீ உடனே எங்கிருந்தாலும் வந்து சேரவும். இப்படிக்கு உன் தாயும் தந்தையும்!" என்று விளம்பரம் வெளிவந்திருக்கும்.

என் கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு தென்னன் திருக்குவளை போயிருக்கிறான். அழுது அழுது வீங்கிக்கிடந்த என் வீட்டாரைப் பார்த்திருக்கிறான். "பிள்ளையைப் போய் உடனே அழைத்து வா!" என்று வழிச் செலவுக்குக் கொடுத்து அவனையும் தோப்புத்துறைக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டார்கள். சுற்றிப் பார்க்கப் பணமும் கிடைத்து விட்டது. பெற்றோர் கோபம் குறைந்துவிட்டது என்ற செய்தியும் மனத்துக்கு ஓர் ஆறுதலை அளித்துவிட்டது. எல்லோருமாகச் சேர்ந்து வேதாரண்யம், கோடிக்கரை முதலிய இடங்களுக்குப் புறப்பட்டோம். கோடிக்கரைக் காட்டில் நுழைந்து, முடிந்த வரையில் அலைந்தோம்.

அந்தக் காட்டிலேயுள்ள ஒரு மேட்டில் நின்று கொண்டுதான் அந்தக் காலத்தில் ராமர் கடலை நோக்கினார். அப்போது அவர் வைத்த காலடிதான் இந்த இடம் என்று "ராமர் பாதம்". என்று ஒரு மண்டபத்தைக் காட்டினார்கள். கருங் கல்லால் இரண்டு பாதங்கள் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. "செந்தாமரைப் பாதங்கள் என்பார்களே ராமருக்கு! கருங்கல்லாயிருக்கிறதே?" என்று கேட்டேன். அப்படிக் கேட்டது இன்னும் என் நினைவில் இருக்கிறது. பக்கத்தில் சிறிது தூரத்தில் ஒரு சிறிய கோயிலின் கர்ப்பக்கிரகம் இடிந்து கிடந்தது. இது ஏன் இடிந்தது என வினவியபோது, இடி விழுந்துவிட்டது என்று பதில் சொன்னார்கள். "அந்தோ ஆண்டவனே!" என்று என் ஆழ்ந்த அனுதாபத்தை வெளியிட்டேன். எங்கள் சுற்றுப்பயணம் நடக்கும்போதுதான் அப்பகுதியில் இராணுவத்திற்கு ஆள் சேர்க்கும் அதிகாரி முகாம்

செய்திருந்தார். அந்த முகாமைக் கண்டதும் எனக்கோர் யோசனை தோன்றியது. தென்னனிடம் அந்த யோசனையை வெளியிட்டேன். அதில் வெற்றியும் பெற்றேன்.

"கருணாநிதியைத் தேடிக்கொண்டு நான் தோப்புத்துறைக்குப் போனேன். அதற்குள், அவன் அங்கு முகாம் செய்திருந்த ராணுவத்தில் சேரத் தன் பெயரைக் கொடுத்துவிட்டான். எவ்வளவோ சொன்னேன் கேட்கவில்லை. 'யுத்த களத்தில் போய்ச் சாகிறேன். திரும்பிவந்து என் தாய் தந்தையாரைப் பார்க்க மாட்டேன்' என உறுதியாகக் கூறி விட்டான். 'உனக்கு இராணுவத்தில் பணி புரிய உடம்பில் தெம்பிருக்கிறதா?' என்று கேட்டேன். 'இதோ பார்! என்னைவிட மோசமானவர்கள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள் என்று பதினைந்து நோஞ்சான் குமாஸ்தாக்களைக் காட்டினான். திடகாத்திரம் இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. இராணுவத்தில் மற்ற வேலைகளுக்கும் ஆள் எடுக்கிறார்கள் எனக் கேள்விப் பட்டுப் பயந்துபோனேன் பிறகு ஏழெட்டு நண்பர்களை விட்டுக் கருணாநிதி மனத்தை மாற்றச் செய்து திரும்ப அழைத்து வந்திருக்கிறேன்!"

இப்படி ஒரு கற்பனைக் கதையை என் வீட்டாரிடம் தென்னன் சொல்ல வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினேன். வற்புறுத்துவதென்ன? இதைவிட மேலான பொய்களையெல்லாம் திறமையாகச் சொல்லக் கூடிய ஆற்றல் பெற்ற என் அருமை நண்பன், வீட்டாரிடம் அழகாக நடித்துக் காட்டிவிட்டான். உடனே தாய் தந்தை. அக்காள்கள் எல்லாரும் என்னைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு ஒப்பாரி வைக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள்!

"போகாதே! போகாதே என் மகனே! போருக்குப் போகாதே என் மகனே!" என்று பாடவில்லை; அவ்வளவுதான்!

12

இளம் எழுத்தாளர்

பேரறிஞர் அண்ணா கூறிய அறிவுரை எனக்கு நினைவு வருகிறது.

இளம் எழுத்தாளர்களை உற்சாகப்படுத்த வேண்டுவது பெரும் எழுத்தாளர்களின் கடமையென்று அகிலமெங்கும் வற்புறுத்தப்படுகிறது. இதனை வற்புறுத்துகிறவர்களில் பெரும்பாலும் இளம் எழுத்தாளர்களேதான்! இவன் எங்கே வளர்ந்து விடுவானோ என்று பெரிய எழுத்தாளர்கள் பயந்து புது எழுத்தாளர்களை முளையிலேயே தடுத்து விடுகிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டும் சில மூலைகளிலிருந்து பலமாக எழுகிறது. மற்றும் சில பேர் பெற்ற எழுத்தாளர்கள் வளரும் பிறைகளான எழுத்தோவியர்களை இருட்டுக்குள் மூடி வைத்துக் கொண்டு அவர்களின் உழைப்பையும் அறிவையும் தங்கள் பெயர் ஒளிபெற மெருகாக்கிக்கொள்கிறார்கள் என்றும் சில பல திருட்டுக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இவைகளில் அறவே உண்மையில்லையென்றும் கூறிவிட முடியாது. ஆனால் அண்ணா அவர்கள், 'எழுதாதே!' என்று எனக்குக் கட்டளையிட்டது இளம் எழுத்தாளர்களை அரும்பிலேயே கருக்கிவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் அல்ல. அவர் தாய்மையின் உறைவிடமாயிற்றே! நல்லெண்ணப் பூங்காவன்றோ அவர் உள்ளம்! நான் ஒழுங்காகப் படிக்க வேண்டும் என்பது அவர் ஆசை. மாணவர்கள் அரசியலில் முழு மூச்சுடன் ஈடுபடுவது அவருக்குப் பிடிக்காத ஒன்று. ஆகவேதான் அவர் என்னிடம், "நன்றாகப் படி! படித்து முடித்த பிறகு கட்சியில் தீவிரமாக ஈடுபடலாம்" என்று அறிவுரை கூறிவிட்டுச் சென்றார்

இளம் எழுத்தாளன்-பெரும் எழுத்தாளர் இருவரிடையே நிகழ்ந்த உரையாடல் அல்ல இது. அண்ணன் தம்பி இருவரிடையே எழுந்த பாச உணர்ச்சியின் எதிரொலி! மறக்க முடியாத பசுமை குலையாத முதல் சந்திப்பு! எப்போது நினைத்துக்கொண்டாலும் இதயத்தில் விவரிக்க முடியாத ஓர் இன்ப ஊற்று! இளம் எழுத்தாளருக்கு ஊக்கம் தரவேண்டியது இன்றியமையாததுதான். அவர்களின் திறமைக்குத் திரையிட்டுவிட்டு அவர்கள் உழைப்பிலே புகழ் பெறுகிறவர்கள் கண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்கள்தான். ஆனால் யார் இளம் எழுத்தாளர்கள்? என்னைப்போல பள்ளி வாழ்க்கையில் படிப்பைக் கெடுத்துக்

கொள்கிற அளவுக்கு அரசியல் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு அலைந்து திரிபவர்களா? அப்படிப்பட்டவர்களையாவது மன்னித்து விடலாம். இன்னும் ஒரு கூட்டம் இளம் எழுத்தாளர்கள் என்ற பெயரில் உலவிக் கொண்டிருக்கிறதே! அந்தக் கூட்டத்தைத் தழைக்க விடலாமா? ஒரு சில எழுத்தாளர் வாழ்வு வளமாக இருக்கிறது என்பதைக் கண்டு, 'சுலபமாக வளம் பெறும் துறை எழுத்துத் துறைதான்' எனக் கருதி, "கதை வாங்கலியோ கதை!" எனக் கூவிக்கொண்டு திரிகிற இளம் எழுத்தாளர்களைப் பார்த்தால் எவ்வளவு வேதனையாக இருக்கிறது?

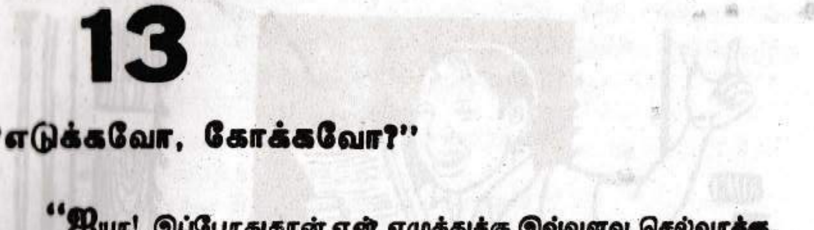
முதல் பக்கத்திலேயே தமிழ்த் தாயின் மூக்கைப் பிடித்து அவளை மூச்சுத் திணறச் செய்து, இரண்டாம் பக்கத்தில் அவள் இருதயத்தைப் பிராண்டி, மூன்றாம் பக்கத்திற்குள் அவள் மூச்சை எடுத்துவிடுகிற மொழிக் கொலையை மிகச் சாதாரணமாகச் செய்கிற இளம் எழுத்தாளர்கள் பலரை நாள்தோறும் சந்திக்கிறேன். மொழியின் அரிச்சுவடி தெரியாதவர்கள் எல்லாம் எழுதி வருகிறார்கள் என்றால், எழுத்தை எவ்வளவு இழிவாகக் கருதிவிட்டார்கள்! திரைப்பட நிலையங்கள், நடிகர்களின் வீடுகள்-எழுத்தாளர் இல்லங்கள்-புத்தகப் பண்ணைகள், இவைகளின் வாயிற் புறங்களில் ஒரு பையிலே ஐந்தாறு கதைகளைப் போட்டுக் கொண்டு, அதை யாராவது வாங்கிக்கொள்வார்கள், ஆயிரம் பதினாயிரம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் நின்றுகொண்டிருக்கும் எழுத்தாளர்கள்மீது எவ்வாறு இரக்கம் ஏற்படும்?

போனால் போகிறதென்று ஒருநாள் கற்றையை வாங்கிப் புரட்டிப் பார்த்தால்-அம்மாவோ! சொல்லுந் தரமன்று அந்தச் சோகக் கதை! ஒரு கதையின் தலைப்பு, 'ரத்தக் குலம்பு', இன்னொரு கதைக்குப் பெயர் 'மனைராணி', மற்றொன்றின் மகுடம் 'யேழையின் தளி', புரியவில்லையே என்று கேட்டால் ஆசிரியர் விளக்கம் தருகிறார். "ஏழையின் தாலி" என்று. எங்கு சென்றாலும் இளந் தமிழ்க் கொலைஞர்களின் படையெடுப்பு! அவர்களில் சிலரோடு பேசும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அண்ணாவை நான் முதலில் பார்த்த நிகழ்ச்சியையும்

அப்போது அவர் எனக்குத் தந்த அறிவுரையையும் எடுத்துக் கூறுவேன். என் எழுத்துக்களுக்கு மதிப்பு ஏற்பட எத்தனை ஆண்டு காலம் பிடித்தது என்பதையும், என் எழுத்துக்கள் பண்படவும், வளம் பெறவும் எவ்வளவு நாட்கள் ஆயின என்பதையும் சான்றுகளோடு குறிப்பிடுவேன்.

இன்று தென்னகத்துப் பெருமக்களால் ஆர்வமுடன் ஆதரிக்கப் படுகிற 'முரசொலி' ஏடு, முன் திருவாரூரில் துண்டு வெளியீடாக வெளியிடப்பட்டது. திங்கள்தோறும் ஆயிரக்கணக்கிலே அச்சிடப்பட்டு ஊர்தோறுமுள்ள திராவிட இயக்கக் கிளைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டது. அந்தக் கிளைக் கழகத்தினர் திரட்டித் தரும் நன்கொடைகளினால் 'முரசொலி' துண்டு அறிக்கை வெளியிட்டுக் கழகம் வளர்ந்தது. அதன் நிரந்தர எழுத்தாளன் நான்தான். கழகச் செயலாளர் தென்னன், பொருளாளர் டி. எஸ். கோபால். 'சேரன்' என்பது என் புனை பெயர். அந்தப் பெயரில் நான் வளர்த்துக்கொண்டேன் எழுத்துக் கலையை— அதற்கென நான் பட்ட சிரமங்களை என்னைச் சந்திக்கும் அவசர எழுத் தாளர்களிடம் நான் சொல்லாமல் இருந்ததில்லை.

13

''எடுக்கவோ, கோக்கவோ?''

"ஐயா! இப்போதுதான் என் எழுத்துக்கு இவ்வளவு செல்வாக்கு. நான் எழுத ஆரம்பித்துப் பல வருடங்கள் ஆகின்றன. என் முதல் புத்தகம் 'கிழவன் கனவு'. அதன் விலை மூன்றணா தான். முரசொலி துண்டு அறிக்கைகளை நாங்கள் அச்சியற்றி, இனமாக வழங்கி கொள்கை களையும் கூறி, அத்துடன் என்னை எழுத்தாளனாகவும் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டேன். என்னைப் போன்று கஷ்டப்பட்டு முன்னேறியவர்கள் தான் இன்று பல திறமை பெற்ற எழுத்தாளர்கள். நீர், திடீரென உச்சிக்கு வந்து விட வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறீரே நியாயமா?'' என்று என்னைச் சந்திக்கும் அவசர எழுத்தாளர்களிடம் சற்றுக் கடுமை யாகக் கூட நான் பேசுவதுண்டு.

நான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் முன்னேறி அடியெடுத்து வைத்தேன். இப்போது எண்ணினாலும் எனக்கொரு மகிழ்ச்சியும் பெரு மையும் ஏற்படுகிறது; எழுத்தாளனாவதற்கு எத்தனை இன்னல்கள் ஏற்றிருக்கிறோம் என்று! அதுவும் சமுதாயத்தில் எதிர்நீச்சல் போடும் எழுத்தாளன்! இன்னும் பயங்கரம் என்னவென்றால் நான் பணியாற்றிய திராவிடர் கழகத்திலுள்ள குறைபாடுகளையும் குறிப்பிட்டு எழுதும் எழுத்தாளன்! இதோ, முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் எழுதிய முரசொலி துண்டுத்தாள்! சிதம்பரத்தில் 'வருணாசிரம மாநாடு' நடக்க இருந்தது. அதை வன்மையாகக் கண்டித்து வெளியிடப் பட்டது. 5-10-1944-ல் அச்சியற்றி வழங்கப்பட்ட முரசொலித் துண்டு அறிக்கை. அப்படியே தந்திருக்கிறேன். படித்துப் பாருங்கள்.

முரசொலி

தோற்றம்: ஈ.வே.ரா. ஆண்டு 67 முரசு; 2 - ஒலி: 7.

1944 புரட்டாசி 20-ம் நாள்.

எழுத்தாளன்: சேரன். செயலாளர்: தென்னன்.

வருணமா? மானமா?

தில்லையிலே! ஆம்! தீட்சிதர் கோட்டையிலே! தீனதயாபரன் கான முழக்கத்துடன் காலைத் தூக்கிக் காளியிடம் நடனம் செய்த கலைப்பதி யிலே புனிதர் மாநாடாம்! பூரி தட்சிணையாம்! புண்ணிய கூட்டமாம்! புல்லர்கள் உள்ளவரை நல்லது எது! தீண்டாமை ஒழிக' என

வேண்டா வெறுப்பாகக் காங்கிரஸ் கூறிடும் வேளையிலே சமதர்ம சங்க நாதம் சனாதனிகளின் காதைத் துளைக்குமளவு சுயமரியாதைக்காரர்களால் ஒலிக்கப்படும் நேரத்தில், 'உயர்வென்று கூறினால் அது உண்மைத் தமிழர்கள் வாழ்வு' எனப் பண்பாடி அகம் பிடித்த வாழ்வை அழிக்க அரிமாக்கள்புறப்பட்ட காலையிலே வருணாசிரம மாநாடு கூட்டுகிற வக்கிரங்கள் பல உள்ளன நாட்டிலே! வரப்போகும் கேட்டிலே கவனம் செலுத்த வேண்டும். வீட்டிலே உண்டு உருண்டு கிடக்கும் இந்த உயரிய கருத்தினர் கூடிப் பிராமண க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் எனப் பிரித்துப் பிழைக்கும் வழி வகுத்தனர். நான் கூறுவதல்ல! நாடறிந்த உண்மை! சரித்திரம் சாற்றும் சான்றுகளுடன்! மதப் பாத்திரத்திலே ஊற்றிக் கொடுத்த சூத்திர சுராபானம் மறத் தமிழர் வாழ்விலே மயக்கம் தரும் பொருளாயிற்று.

போதை தலைக்கேறிய திராவிடத் தோழன் விழித்தானின்று. வீரத்தை விற்ற படலத்தைக் கண்டு வெட்கினான் துள்ளி. அதன் எதிரொலி சுயமரியாதை இயக்கம்! புது சகாப்தம் கண்ட தமிழன்! பெரியாரின் சகாப்தம் கண்ட தமிழன்! இத்தகைய தமிழன் வாழ்வில் மறுபடியும் வலை வீச்சா? என்று கேட்கத் துவங்கி விட்டான். பிள்ளை, முதலியார், ரெட்டியார், தேசிகர் போன்ற வால்களை ஒட்ட வைத்துக்கொள்வதே ஒய்யார வாழ்வின் உச்ச ஸ்தானம் எனக் கருதிடும் ஒரு சில முற்போக்கினர் உள்ள வரையில் நால்வகை வருணத்தைக் கண்டிக்க நமக்கும் சிறிது நாக் கூசுகிறது. முட்டாள் என்று சொல்வது எனக்குப் பொருந்தும். அதுவே எனக்கு சர் பட்டம் எனக்கூறிடும் காட்டான்களிடம் நமக்கு வேலையில்லைதான்! ஆனாலும், இரங்கும் தன்மை இயற்கையாகவே ஏற்பட்டு விடுகிறதல்லவா? இளித்தவாயர்களை உண்டு பண்ணினால்தான் களித்திருக்க வழி ஏற்படும் எனக் கண்டு மடிந்துபோன வருணாசிரம பிணத்தை மயக்கமென்று கூறித் தண்ணீர் தெளித்துக் கண்ணீர் பெருக்குகிறார்கள். அந்தக் காட்சிதான் அக்டோபர் 8, 9, 10 தேதிகளில் சிதம்பரத்தில் காட்டப்படப் போகிறது. பிணத்திற்கு மணக்கோலமிட்டு, மக்களிடம்

காசு பறிக்கும் இந்த முயற்சிக்குத் தில்லையில் குழி வெட்டப்படும். அழுக்கைப் போக்கிக் கொள்ள அனைவரும் திரண்டு செல்வீர்! பகைவரைக் குறை கூறிப் பல்லவி பாடிட மட்டும் நேரமில்லை இப்பொழுது! விடுதலை விருத்முடன் விரைந்து செல்வீர் தில்லைக்கு!

பரணி பலபாடிப் பாங்குடன் வாழ்ந்த
பைந்தமிழ் நாட்டில்
சொரணை சிறிதுமில்லாச் சுயநலத்துச்
சோதரர்கள் சிலர் கூடி
வருணத்தை நிலைநாட்ட வகையின்றிக்
கரணங்கள் போட்டாலும்
மரணத்தின் உச்சியிலே மானங்காக்க
மறத்தமிழா! போராடு!
வருணாசிரமம் வீழ்க!

—இப்படித் துவங்கிய 'முரசொலிதான்' இன்று விடுதலைப் படை வீரர் ஏந்துகின்ற கருவிகளில் ஒன்றாக இருக்கிறது. இப்படித் எழுதத் துவங்கிய கருணாநிதிதான் நான்! நான் எழுத்தாளனான வரலாறு இளம் எழுத்தாளர்களுக்குத் தெரிய வேண்டாமா? அதனால்தான் இவ்வளவும் சொல்கிறேன்.

மேடைப் பேச்சுக்கு என்னைத் தயாராக்கிக் கொண்டது பள்ளிக்கூட சொற்போர் போட்டிகளின் முதல் பேச்சுப்பற்றி என்றால் எண்ணிப் பார்க்காமலிருக்க முடியவில்லை. முதன் முதலாக நான் மன்றத்தில் நின்று எழுப்பிய குரல் 'நட்பு' என்ற பொருள் பற்றித்தான்! அதில் பாரதத்தில் எல்லாம் மேற்கோள் காட்டிப் பேசினேன். கர்ணனும் துரியோதனனும் ஆருயிர் நண்பர்கள். ஒரு நாள் கர்ணனும் துரியன் மனைவியும் சதுரங்கம் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தச் சமயம் துரியோதனன் அங்கு வருகிறான். துணைவன் வருவதைக் கண்ட துணைவி மரியாதை காட்டுவதற்காக ஆட்டத்தை விட்டு எழுகிறாள். துரியன் வருவதைக் கவனிக்காத கர்ணன் அவள் ஆட்டத்திலிருந்து போய் விட எண்ணுகிறாளாக்கும் என்று கருதி, அவளது முத்தாரத்தை இழுக்கவே ஆரம் சிதறிக் கீழே கொட்டுகிறது. எந்தக் களங்கமும் இல்லாமல் சிரித்துக்கொண்டே துரியோதனன் நண்பனைத் தட்டிக் கொடுத்து, "எடுக்கவோ கோக்கவோ?" என்கிறான். சிந்திய முத்துக்களை எடுத்துக் கோக்கட்டுமா எனக் கேட்கிறான். நண்பனின் பெருமனங் கண்டு கர்ணன் பூரித்துப் போகிறான். நண்பனுக்காகச் சோதரரைப் போர்க்களத்தில் சந்தித்து எதிர்த்து இறுதியில் உயிர் விடுகிறான். இந்த நிகழ்ச்சியை வில்லிப்புத்தூரார் பாரதத்திலிருந்து அழகாக எடுத்துச் சொல்லி மன்றத்தின் அமோக ஆதரவைப் பெற்றேன். அழகான தமிழில் தங்கு தடங்கலின்றிச் சொன்மாரி

பொழிந்ததாக ஆசிரியர்கள் கூடப் பாராட்டினார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் எப்படித் தெரியும், நான் மூன்று நாள் இரவும் பகலும் அந்தப் பேச்சை எழுதி மனப்பாடம் செய்து வீட்டிலேயுள்ள தூண்களிடம் பேசிக் காட்டினேன் என்கிற ரகசியம்! இப்போதல்லவா புரிகிறது! கர்ணனிடமும் துரியனிடமும் 'நட்பு' என்ற சிறந்த பொருள் இருந்தது—ஆனால் பிறன் மனைவியின் கழுத்திலுள்ள ஆரத்தைப் பற்றியிழுத்ததால் கர்ணனிடம் இழுக்கு மிகுந்த ஒரு பண்பும் இருந்தது என்பது!

நட்பு பற்றி நான் உணர்ச்சியோடு பேசுவதற்கு ஊக்கம் தரும் வகையில் — உள்ளக்கிளர்ச்சி ஏற்படுத்தும் தன்மையில் — நெருங்கிய நண்பர்கள் பலர் இருந்தார்கள் எனக்கு! இந்த நீள் வையத்தில் நான் பெற்ற பெருஞ்செல்வமே நண்பர்கள்தான்! கோடி கோடியாகக் குவிந்து கிடக்கும் பொன் நாணயங்கள் அல்ல செல்வம், தேடித் தேடி அலைந்தாலும் கிடைக்க முடியாத திரவியமே உற்ற நண்பர்கள்தான்! அந்த வகையில் நான் மிகப் பெரும் பாக்கியசாலி! 'நகுதற் பொருட்டன்று நட்டல்' என்ற குறளைக் கடைப்பிடித்து இடித்துரைத்த அறிவுரைகளும், 'உடுக்கையிழந்தவன் கைபோலாங்கே இடுக்கண் களையும்' நண்பர்களும் என் வாழ்க்கைக்குத் தக்க துணையாயினர். இன்று போல் அன்றும் நண்பர்கள் சூழவேயிருப்பதைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டுவிட்டேன். இவர்களுடைய தொடர்பால் இன்றைய அரசியல் விழிப்புக்கான 'துவஜாரோகணம்' நடைபெற்றது என்று பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்வேன்.

இன்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் இருக்கும் பெருமை பெற்ற நான், சிறுவர் சீர்திருத்தச் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்திருக்கிறேன், 1939-ம் ஆண்டில்! இடம் ஓர் ஓலைக் குடிசை. வளர்ந்த இடம் ஒரு பாழடைந்த ஆஞ்சநேயர் கோவில்! உறுப்பினராகச் சேர்வதற்குக் கட்டணம் காலணா! சேர்ந்த பிறகு வாரந்தோறும் சந்தா ஒரு பைசா! சங்கத்தின் குறிக்கோள் அனைத்தும் ஒழுக்கம், சுகாதாரம் ஆகியவைகளின் அடிப்படையில் அமைந்தவைதான். பீடி, சிகரெட்டை யாரும் தொடக்கூடாது. தீய வார்த்தைகளைத் தவறியும் பேசக் கூடாது. நன்கு படிக்க வேண்டும். இவை போன்ற போதனைகள். வாரந்தோறும் சிறப்புக் கூட்டங்கள். அதில் தெருவிலே உள்ள ஒரு பெரியவர் வந்து அறிவுரை வழங்குவார். கூட்டத்திற்கு மக்கள் வரவேண்டுமே! அதற்காகக் கூட்ட முடிவில் 'சாக்லெட் வழங்கப்படும்' என்று அறிவிக்கப்படும் முன்னதாகவே! ஆரம்பத்திலேயே வழங்கி விட்டால் கூட்டத்திற்கு இருக்க மாட்டார்கள் அல்லவா! அதனால் முடிவில்தான் வழங்குவது.

என்ன சிரிக்கிறீர்கள்? சாக்லெட்டைக் காட்டிக் கூட்டம் சேர்த்தீர்கள் என்றுதானே கேலி செய்கிறீர்கள்?

பஜனை மடத்தில் தினந்தோறும் சுண்டல் கடலை விநியோகம் இல்லாவிட்டால் யாராவது அந்த மார்கழி மாதக் குளிரில் விடியற் காலையில் பனியில் நனைந்துகொண்டு பஜனை செய்ய முன் வருவார்களா என்று கேட்கிறேன்? பெரியவர்கள், பக்தசிரோன்மணிகள் பாடே அப்படியென்றால் இளைஞர்களைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டுமா என்ன? ஒரு முறை தம்பய்யா பிள்ளை என்றவொரு பிரமுகர் எங்கள் வாராந்திரச் சிறப்பு விழாவில் கலந்துகொண்டார். அவ்விழாவிற்கு வரவேற்புத் தட்டிகள் கூட அமைத்து ஆடம்பரமாகக் கொண்டாடினோம். அப்போதே பாருங்கள் அடுக்குத் தொடரை!

"தலைமை தாங்கும் தம்பையாவே வருக, வருக!"

எங்கள் சங்கத்திற்குப் போட்டியாக 'இளைஞர் சங்கம்' என ஒன்று தோன்றியது. இரண்டு சங்கங்களும் ஒன்றையொன்று தாக்கிக் கொள்ளத் தொடங்கின. என் இணைபிரியா நண்பனாயிருந்து வாலிபப் பருவத்திலேயே சாவினால் கொள்ளை கொள்ளப்பட்ட தியாகராசன் தான் அந்தப் போட்டிச் சங்கத்தின் தலைவர்.

சிவப்பும் வெள்ளையும் கலந்த இரு வண்ணக் கொடி எங்கள் சங்கத்தின் கொடி. இளைஞர் சங்கமோ ஜனநாயகக் கட்சியின் கொடியான ஏர் கலப்பை உழவனைத் தன் கொடியாகக் கொண்டது! இரு பிரிவுகளும் மோதிக்கொண்டு பலாத்கார நடவடிக்கைகள் வரையிலே ஆரம்பமாயின.

ஒரு நாள் கிணற்றங்கரையிலே குளித்துக் கொண்டிருக்கும்போது ஒரு கல் என் தலையின்மீது விழுந்தது. சிறிய கல். காயம் விளைவிக்கவில்லை. அந்தக் கல்லில் ஒரு தாள் இணைத்துக் கட்டப் பட்டிருந்தது. எடுத்துப் படித்தேன். 'இளைஞர் சங்கத்துக்கும்-சிறுவர் சீர்திருத்தச் சங்கத்திற்கும் தேர்தல் நடத்தலாமா? இரு சங்கத் தலைவர்களில் யார் அதிக வோட்டு வாங்குகிறார்களோ அவர்கள் ஆணைக்கு மற்ற இளைஞர்கள் கட்டுப்படுவது என்று வைக்கலாமா?' என அதில் கேட்கப்பட்டிருந்தது! அந்த அறை கூவலை நாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டோம்.

'வோட்டர் ஜாபிதா' தயாரிக்கப்பட்டு இரண்டு சங்கங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. நாங்களே புதிய வோட்டர்களை உண்டாக்கினோம். இப்போது உள்ளதுபோல் 21 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் வோட்டர்கள் என்ற சட்டம் எங்களிடமில்லை! பதினெட்டு வயதும் அதற்கு உட்பட்டவர்களுமே வோட்டர்கள் என்று தீர்மானித்தோம். அதன்படி எங்கள் தொகுதியில் சுமார் முன்னூறு வோட்டர்கள் பதிவு செய்யப்பட்டார்கள்.

இரு சாராரும் வோட்டுச் சேகரிக்கும் முயற்சியில் மும்முரமாக ஈடுபட்டோம்.

தேர்தல் நாள் நெருங்கிக்கொண்டேயிருந்தது. நானும் எதிர்த் தரப்பில் நண்பர் தியாகராசனும் போட்டியிட்டோம். தேர்தல் பிரசாரம் திண்ணைக்குத் திண்ணை, கடைக்குக் கடை மும்முரமாக நடைபெற்றது

14

மாமனுர் தந்த வரவேற்பு

என்னுடைய சீர்திருத்தச் சங்கத்துக்கும் நண்பர் தியாகராச னின் இளைஞர் சங்கத்துக்கும் தேர்தல் போட்டி மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

தேர்தலுக்கு மூன்று நாட்கள் முந்தி இளைஞர் சங்க நாடக மொன்று நடைபெற்றது. தியாகராசன் வீட்டுத் திண்ணையில் அந்த நாடகத்தில் கதாநாயகன் வேடம் தாங்க வேண்டியவர் கோபித்துக் கொண்டு போய்விட்டார். நாடகத்துக்குக் காலணு டிக்கட் வீதம் வசூல் வேறு செய்யப்பட்டுவிட்டது! தியாகராசன் என்னிடம் ஓடிவந்து செய்தியைக் கூறி வேதனைப்பட்டார்.

உடனே நான் ஒரு நிபந்தனை விதித்தேன். ''நாடகத்தில் நான் வேடம் புனைகிறேன். அதற்குக் கைமாருக நீ தேர்தல் போட்டியிலிருந்து விலகி விடு" என்றேன். சரியென்ருர். தேர்தல் அதோடு முடிந்து விட்டது. நாடகம் ஆரம்பமாயிற்று. நான் துஷ்யந்தனுக நடித்து சபாஷ் பெற்றேன். இதோடு இளைஞர் சங்கம் கலைக்கப்பட்டு எல்லாமே சீர்திருத்தச் சங்கமாகி அதுவும் விரைவில் அழிந்து விட்டது!

அந்த அழிவுக்குக் காரணம் எனது அரசியல் ஈடுபாடுதான். தென்னக வாழ்வுக்கென ஏற்பட்ட அமைப்புக்கள் என்னை மிகவும் கவர்ந்தன. 1938-ம் ஆண்டு ஆரம்பமான இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கத்தின் வேகம் என்னைத் தமிழர் படையில் அணி வகுத்து நிற்கத் தூண்டியது. முழு வேகத்துடன் ஈடுபட வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லையாயினும், ''தமிழ் வாழ்க!" ''இந்தி ஒழிக!" என முழக்கமிடும் படை வரிசையினரில் ஒருவனுகக் கொடி பிடித்துத் திரியலானேன்.

மறைந்த மாவீரன் அஞ்சாநெஞ்சன் அழகிரிசாமியின் கூட்டம் ஒன்று. அதுதான் என்னைக் 'கருணுநிதி' ஆக்கிற்று எனக் கர்வத்தோடு கூறிக் கொள்வேன்! தமிழ் காக்கும் படை வீரர்க்குப் போர்முரசு தந்து அழகிரி ஆற்றிய அந்தச் சொற்பொழிவு இன்னும் என் காதில் எதிரொலித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது; ஒரு மணி நேரத்துக்கு மேலாக மேடையில் புயல் வீசியது! புரட்சியின் ஒலி வானத்தை எட்டியது! ஆயிரம் சிங்கங்கள் ஏக காலத்தில் கூடி நின்று கர்ஜிப்பதுபோல் முழக்கம்.

''இந்திக்குத் தமிழ்நாட்டில் ஆதிக்கமா? எல்லோரும் வாருங்கள் தமிழர்களே!" எனக் கூவிஞர்-குமுறிஞர்-கூட்டம் முடிந்ததும் குருதி

கக்கிஞர். மயக்கம் போட்டு வீழ்ந்தார். அடி வயிற்றிலும் விலாவிலும் வலி தாங்கவில்லையெனத் துடிதுடித்துத் துவண்டார். காரணம் வினவினேன். அவர் நோயாளி என்றனர். ஏன் இப்படிக் கத்த வேண்டும் என்று கேட்டேன். இந்தக் கேள்வி அழகிரியின் காதில் விழுந்து விட்டது. அவர் என்னை அன்போடு அணைத்து, ''தம்பி, என்னைவிட இந்த நாடு நோயாளியாக இருக்கிறது! டாக்டருக்கு ஜலதோஷம் என்பதற்காக ஜன்னி பிறந்தவனைக் கவனிக்காமலிருக் கலாமா? அதுபோலத்தான் நான் பணியாற்றுகிறேன்" என்ருர், வலியையும் பொறுத்துக் கொண்டு.

அந்தச் சொற்கள்தான் என்னை உங்கள் முன்னே ஒரு தொண் டனுக நிறுத்திக் காட்டியிருக்கின்றன. அழகிரி எனக்கு நெருங்கிய வரல்ல; அடிக்கடி பழகியவருமல்ல அப்போது! ஆனுலும் அவர் என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு விட்டார். அழகிரியின் கொள்கை வெறிக்கு அடிமையானேன்.

கையெழுத்து ஏட்டிலே எழுதி நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்கள் மட்டுமே நமது எழுத்தைப் படித்தால் போதுமா என்ற அதிருப்தி என் மனத்தில் மூண்டது. அச்சு வாகனத்தில் என் எழுத்துக்கள் ஏற— வேண்டுமென்ற ஆவல் மிகுந்தது.

அப்போது அறிஞர் அண்ணு அவர்கள் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து 'திராவிடநாடு' இதழைத் தொடங்கியிருந்தார்கள். அதில் மூன்ருவது இதழிலோ அல்லது நான்காவது இதழிலோ என்னுடைய கட்டுரை வந்தது என்ருல் எனக்கு எவ்வளவு குதூகலமாக இருந்திருக்கும்? பள்ளி மாணவன் நான். நானே எழுதி நானே படித்து மகிழும் நிலை மாறிப் பத்து, நூறு பேர் படித்துப் பாராட்டும் நிலைக்கு வளர்ந்தேன். ஏதோ ஆசையில் ஒரு கட்டுரை எழுதி 'திராவிடநாடு, காஞ்சிபுரம்' என்று அனுப்பி வைத்தேன். அடுத்த வாரமே கட்டுரை திராவிட நாட்டில் வந்துவிட்டது. நாடெங்கும் என் கட்டுரையைப் படித்து மகிழ்வார்கள் என்று எனக்குள் நானே புகழ்ந்து கொண்டேன். எனக்கு உறுதுணையாயிருந்தவரும் இயக்கத்தில் நீங்காப் பற்றுக் கொண்டவரு மான ராஜகோபால் என்பவர் என் கட்டுரை கண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார். ஒரு பத்திரிகையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு திருவாரூர் முழுவதும் ஒரு வார காலம் சுற்றி வந்தேன். அந்த மகிழ்ச்சியை வர்ணிக்கவே முடியவில்லை! நாலு பேர் உட்கார்ந்து பேசுமிடத்திற்கு அந்தப் பத்திரிகையுடன் போவேன். பேசிக் கொண்டே கையில் இருக்கும் பத்திரிகையைக் கீழே வைப்பேன். யாராவது எடுத்து என் கட்டுரையைப் படிக்க மாட்டார்களா என்று ஆவலோடு அமர்ந்திருப் பேன். அவர்கள் அதைப் படித்து என்னைப் பாராட்டிய பிறகே அந்த இடத்தை விட்டு அகல்வேன்.

இப்படி என் வாழ்வில் பெரு மகிழ்ச்சியளித்த அந்த நாளை நினைத்தால் இப்போதும் இன்பம் அலை மோதுகிறது. என்னை உற்சாகத் திலாழ்த்திய அந்தக் கட்டுரையின் தலைப்பு என்ன தெரியுமா? 'இளமைப் பலி!' ஆம். அதுதான் அந்தக் கட்டுரையின் தலைப்பு! அப்போதே என் நாட்டுக்கு என் இளமையைப் பலியிடத் துணிந்து விட்டேன் என்று என்னை அறியாமலே கூறியிருக்கிறேன், அந்தத் தலைப்பின் மூலம்.

அடுத்த கிழமை இன்னொரு கட்டுரை அனுப்பினேன். 'பகுத்தறிவு பரமசிவம்' கட்டுரையின் தலைப்பு. அது பிரசுரமாகவில்லை. அதற்கு அடுத்த வாரம் நபிகள்நாயகம் விழாவில் கலந்து கொள்ள அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் திருவாரூர் வந்தார்கள். அதுவரை நான் அண்ணாவைச் சந்தித்ததில்லை. இயக்கத்தின் தூண்போன்றவராம் டி. என். ராமன் அவர்கள் இல்லத்தில் அண்ணா தங்கியிருந்தார். ''இந்த ஊரில் கருணாநிதி என்பவர் யார்? அழைத்து வாருங்கள், பார்க்க வேண்டும்'' என்று அண்ணா கூறவே என்னை அழைத்துப் போனார்கள்; என்னைப் பார்த்ததும் அண்ணா ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினார். அவ்வளவு பொடிப் பையனாக நானிருப்பேன் என்று அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. ''படிக்கிறாயா?'' என்றார். ''படிக்கிறேன்'' என்றேன், நடுங்கும் குரலில். ''இனிமேல் கட்டுரை எதுவும் எழுதி எனக்கு அனுப்பாதே!'' என்று சற்றுக் கடுமையாகக் கூறினார். எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது!

அன்று அறிவுரை கூறி என்னை அணைத்து மகிழ்ந்த அண்ணன் தொடர்ந்து 27 ஆண்டுக் காலத்திற்கு மேலாக எனக்கு உடன் பிறவா அண்ணனாய், அரிய தலைவனாய், ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்த சகோதரனும் காட்டிடாத பாசத்தை என்னிடம் காட்டிய அன்புத் தெய்வமாய், என் தாயினும் மேலான தாயாய் இலங்கி இன்றைக்கும் எனது இலட்சியத் திருவுருவாய் விளங்குகிறார் என்பதை எண்ணி மகிழ்கிறேன். மகிழ்ச்சியினூடே விழிநீர்த் திரை விழுகிறது. திரையில் எதையும் தாங்கும் இதயம் வேண்டும் என்ற பொன் எழுத்துக்கள் மின்னுகின்றன.

அந்த அன்புக் கோயில் அண்ணாவின் அறிவுரைகளையும் மீறி எழுந்த இயக்கவெறி என் பள்ளி வாழ்க்கைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. தமிழ்நாடு தமிழ் மாணவர் மன்ற நிதிக்காக நானே எழுதி, நடித்த 'பழனியப்பன்' என்ற நாடகத்தைத் திருவாரூரில் நடத்தினோம். நாடகம் நடத்துவதற்கான செலவு இருநூறு ரூபாய்! வசூல் எண்பது ரூபாய்! பயங்கர மழையின் காரணமாக ஏற்பட்ட அந்த விளைவு எங்களை நட்டாற்றில் தவிக்க விட்டது. நூறு ரூபாய்க்கு மேல் தாண்டி விட்ட கடனை அடைத்தாக வேண்டும். என்ன செய்வது? எங்கு சென்றாலும் கடன்காரர்கள் எதிரே வருகிறார்கள். வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுப்பது அநாகரிகம் என்ற புதிய பாடத்தை நான் படித்ததில்லை.

அதன் வழி நிற்க விரும்பியதும் இல்லை. நானும், என் நண்பர் தென்னனும் உட்கார்ந்து அழுதோம். நாடகக் கொட்டகைக்குள்ளேயே வந்து கடன்காரர்கள் முற்றுகையிட்டு விட்டனர்.

எங்கள் நாடகத்தில் கதாநாயகி வேடம் தரித்த நடிகைக்கு சம்பளமும், அவள் ஊருக்குச் செல்ல வழிச்செலவுப் பணமும் தந்தாகவேண்டும். வழியெதுவும் தென்படவில்லை. நாடகத்தில் ஒரு நண்பர் எனக்கு வெள்ளிக் கோப்பையொன்று பரிசாகக் கொடுத்தார். இருபது ரூபாய் பெறும் அந்தப் பரிசுப் பொருள். அந்தக் கோப்பையை அந்த நடிகையிடம் கொடுத்து வழியனுப்பி வைத்தோம். பாக்கிக் கடனைத் தீர்ப்பது எப்படி? தென்னனின் யோசனைப்படி யாருக்கும் தெரியாமல் நாகப்பட்டினம் ஓடினோம். அங்கு திராவிடர் கழகத் தலைவர் ஆர். வி. கோபால் அவர்களை அணுகி, எங்கள் நிலைமையை விளக்கினோம். ஆர். வி. கோபால் அவர்களுக்கு என்மீது நல்ல அன்பு உண்டு. இருந்தாலும் நூறுரூபாய் கடன் தருவதென்றால்... அதற்குச் சிறிது யோசித்தார். அங்கு உள்ள நண்பர்கள் பக்கிரிசாமி, மலைக்கொழுந்து ஆகியோர் எங்களுக்காகச் சிபாரிசு செய்தனர். இறுதியில் நூறு ரூபாய் பணம் கிடைத்தது. எப்படித் தெரியுமா? திரு. ஆர். வி. கோபால் ஆரம்பிக்க விருந்த நாகை திராவிட நடிகர் கழகத்துக்கு 'பழனியப்பன்' நாடகத்தை நூறு ரூபாய் கொடுத்து வாங்கிக் கொண்டார்கள். அதன் மூலம் ரூபாய் கிடைத்தது. என்னுடைய முதல் நாடகம் 'பழனியப்பன்', 'சாந்தா' என்னும் தலைப்பில் பல இடங்களில் நடத்தப்பட்டது. அதுவே 'நச்சுக் கோப்பை' என்னும் பெயரில் இன்றைக்கும் பல இடங்களில் நடத்தப் படுகிறது.

ஒரு நாடகம் விற்பனையானதும் மேலும் ஆசை எழுந்தது எனக்கு. இன்னும் பல நாடகங்களை எழுதி விற்பனை செய்யலாம், அதையே வாழ்க்கைக்குத் தொழிலாகவும், அதே சமயம் நல்ல கொள்கைப் பிரசார சாதனமாகவும் கொள்ளலாம் என்று கருதி மளமளவென்று எழுத ஆரம்பித்தேன். அந்த முயற்சிக்கு என் வீட்டாரும் உறவினரும் தடையாக நின்றனர். ''ஏதாவது ஒரு அலுவலகத்தில் வேலை பார்த்து மாதம் ஐம்பது ரூபாய் சம்பாதித்தாலும் போதும்! அதற்கு முயற்சி செய்!'' என்று என்னை விரட்டத் தொடங்கினார்கள். எனக்கு வேலை பார்ப்பது என்பது விஷம் போல் இருந்தது. மன நிம்மதி குலைந்தது. சோற்றுக்குத் தண்டமாக வீட்டில் இருக்கிறோம் என்ற நினைவு வேறு என்னைக் குடைய ஆரம்பித்தது. இந்த வெட்கக்கேட்டில் காதல் ஒரு கேடா? அதுவும் வந்து சேர்ந்தது. காதலுடன் கூடக் கட்டுப்பாடும் தொடர்ந்தது. கன்னியொருத்தியின் கைப்பிடித்து வாழ்க்கையின் பயணம் தொடங்கலாம் என்று நானே தீர்மானித்தேன். அவளும் சம்மதித்தாள். இடையே பெற்றோர் குறுக்கிட்டனர். இரு தரப்பிலும் படை திரண்டது. இறுதியில் காதல் தோற்றது.

அந்தத் தோல்விக்கு முக்கிய காரணம் நான் சுயமரியாதைக் காரன்; அவ்வளவுதான். புரோகித முறைப்படி அவளுக்கும் இன்னொருவனுக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. காதலில் தோல்வியுற்ற என் உள்ளத்தின் எதிரொலிதான் 'பழனியப்ப'னாக இருந்து நச்சுக் கோப்பையாக் மாறிய அந்த நாடகம். மனமுடைந்து போய் விட்ட எனக்கு உடனடியாகத் திருமணம் செய்து விட வேண்டும் என்று என் வீட்டார் பெண் தேடப் புறப்பட்டு விட்டனர். எனக்காக ஒருத்தி சிதம்பரத்திலே காத்திருந்தாள். இசைவாணர் சிதம்பரம் ஜெயராமன் அவர்களின் அருமைத் தங்கை தான் அவள். பெண் பார்ப்பதற்காக என் உறவினர் ராஜ சந்தானம் அவர்களும், என் சகோதரிகளும் சென்றார்கள். பெண் வீட்டார் சம்மதம் தந்து விட்டனர். சிதம்பரத்திலிருந்தவாறே என்னை உடனே வருமாறு தந்தி கொடுத்தனர். நானும் தென்னனும் புறப்பட்டோம்.

திருமணம் செய்து கொண்டு குடும்பம் நடத்துகிற அளவுக்கு நமக்கு என்ன மாத வருமானம் இருக்கிறது? ஏதாவது ஒரு வேலையில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டு அல்லவா திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும்? புகைவண்டி போகும் வேகத்தையும் மிஞ்சிக் கொண்டு எண்ணங்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

சிதம்பரம் நிலையமும் வந்து விட்டது. நானும் தென்னனும் குதிரை வண்டியொன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு பெண் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். வாசலில் போய் அடியெடுத்து வைத்தோம். ''மகமாயி, தாயே!'' என்ற பெருங்குரல் ஒன்று கேட்டது. திடுக்கிட்டுப் போய்ப் பார்த்தோம். திண்ணையில் மலை போன்ற ஓர் உருவம். ஆம்! அவர்தான் பெண்ணின் தகப்பனார். யாடக சுந்தரனார் எனும் இசைத்துறை மேதை. அவரது அன்புச் செல்வியைக் காணத்தான் நான் வந்திருக்கிறேன்

15

வாழ்வதற்கு வழி? நடிகனானேன் நான்!

பெண் எப்படி இருப்பாளோ?

அழகியோ? அல்லவோ?

கறுப்போ? சிவப்போ?

குணவதியாக இருப்பாளோ?

குடும்பத்துக்கு ஏற்றவள்தானா?

சிந்தனை இந்தக் கேள்விகளோடு நின்றுவிடவில்லை. அதற்குள் நமக்கேன் கல்யாண ஆசை வந்தது? சே, சே, அந்தக் காதல் விவகாரம் அல்லவா நம்மை இப்படி நம் வீட்டாரிடம் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது என்றெல்லாம் எண்ணிக் குழம்பியவனாகப் பெண் வீட்டிற்குப் போய்ச் சேர்ந்த என்னைப் பெண்ணின் தகப்பனார் அறிமுகம் செய்து கொண்டதும்—

''மகமாயி!'' என்று உரத்த குரலில் அவர் கூறினார். யானை பிளிறுவது போல் இருந்தது. தலையணைக்கு அருகேயிருந்த விபூதியை எடுத்து என் கையிலே பக்தி சொட்டச் சொட்டக் கொடுத்தார். மறுக்க முடியுமா? வாங்கிக்கொண்டேன். பூசிக்கொள்ளவில்லை.

அதற்கு முன்பே நான் என் வீட்டாரிடம், ''பெண்ணைப் பார்ப்பது இருக்கட்டும். சீர்திருத்தத் திருமணத்துக்கு ஒப்புக்கொள்வார்களா? ஒப்புக்கொள்ளாவிடில் பெண்ணைப் பார்த்து என்ன பயன்? முதலில் நான் பார்த்த பெண் போல்' ஆகிவிடப் போகிறது!'' என்று கூறினேன்.

பெண்வீட்டார் சீர்திருத்தத் திருமணத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டார்கள். அதன் பிறகு பெண் பார்க்கும் படலம்! எனக்குச் சொல்ல முடியாத வெட்கம்! எவ்வளவோ முயன்றாலும் என் தலை நிமிர மறுத்துவிட்டது. கடைசியாக தாழ்வாரத்துப் பக்கம் என்னை நிற்கவைத்துக் கொஞ்ச தூரத்தில் பெண்ணை அழைத்து வந்து நிறுத்தினார்கள். என் வாழ்க்கையில் நான் கண்ட எத்தனையோ காட்சிகள் மறந்துவிட்டன. ஆனால் அந்தக் காட்சி நான் இன்னும் மறக்காத காட்சிகளில் ஒன்றாகவே ஆகிவிட்டது!

இப்போது நினைத்துப் பார்த்தாலும் சிதம்பரம் விளங்கியம்மன் கோவில் தெருவில் உள்ள அந்த இல்லத்துத் தாழ்வாரத்தில் அடுக்களை

ஓரமாக உள்ள தட்டிக்கு மறைவில் நின்றவாறு, முதல் தடவையாக அவள் என்னைப் பார்த்த அந்த மோகனக் காட்சியை அதே சுவையுடன் நான் காணமுடிகிறது. அது மறையாத காட்சி! அழியாத காட்சி!

திருமணத்திற்கான நாளும் குறிக்கப்பட்டது.

1944-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் பதின்மூன்றும் நாள் நான் வாழ்க்கைப் பாதையில் புதிய திருப்பத்தைச் சந்திக்க வேண்டியவனானேன். திருவாரூரில் எனக்கும் என் உயிர் அணுக்களில் கொலுவீற்றிருக்கும் அன்புப் பத்மாவிற்கும் வாழ்க்கைத் துணை ஒப்பந்தம் நடைபெற்றது. அதே நாளில் எனது மைத்துனர் ஜெயராம் அவர்களுக்கும் அதே வீட்டில் திருமணம்.

எனக்குச் சுயமரியாதை முறையில் 'மணவிழா' நடைபெற்றது. அவருக்குப் புரோகித முறையில் 'விவாக சுபமுகூர்த்தம்' நடைபெற்றது. இன்றைய திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பொதுச் செயலாளர் நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் தனது இளவல் செழியனுடன் வடகண்டம் என்னும் சிற்றூரிலிருந்து (அவரது சொந்த ஊர்) ஏறத்தாழ ஆறு மைல் நடந்தே வந்து திருமணத்தில் கலந்துகொண்டார் என்பதைக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது.

கழகச் சட்டமன்ற உறுப்பினராகவும், கடலூரில் சிறந்ததொரு வழக்கறிஞராகவும் விளங்கிய நண்பர் இளம்வழுதி எனக்கு நெருங்கிய தோழர். இரண்டு நாட்கள் முன்னதாகவே மணவிழாவுக்கு வந்து பணியாற்றினர். நாகை வழக்கறிஞர் விசயராகவலு என்னும் பெரியவர் தலைமையில்தான் நானும் பத்மாவும் மாலை மாற்றிக் கொண்டோம். எங்கள் திருமண நிகழ்ச்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்போதே, என் மைத்துனரின் திருமணத்திற்குக் குறிப்பிட்ட லக்கினம் தவறிவிடுமோ என்ற கவலை பழைமைவாதிகளுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. அவர்கள் என் திருமணத்தில் நுழைந்து பரபரப்புக் காட்டினர்; பதைத்தனர்; சீறி விழுந்தனர்.

அவர்களின் லக்கினம் தவறிவிடக்கூடாதே என்பதற்காக நாங்களும் திருமண நிகழ்ச்சியையொட்டிய சொற்பொழிவுகளை மாலை நேரத்துக்கு மாற்றி வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் விரும்பி வரவேற்ற லக்கினத்துக்கு வழிவிட்டோம்.

அன்றிரவு கலைவாணர் என். எஸ். கே. அவர்களின் 'கிந்தனார் கதா காலட்சேபம். காலட்சேபம் என்றால் பழமையின் முடை நாற்றம் வீசுகின்ற ஒரு நிகழ்ச்சி என்னும் நிலையை மாற்றியவர் கலைவாணர் அவர்கள். பாகவத சிரோன்மணியைப் போலவே வேடமணிந்து, பக்கவாத்தியக் குழுவினருடன் மேடையில் அவர் காட்சியளிக்கும் போது, இன்றைக்குப் பக்திரசம் சொட்டுகின்ற அருமையான

கதைபொன்றை ரசிக்கப் போகிறோம் என்று புராணிகர்கள் வாய் பிளந்து நிற்பார்கள்.

"ஆலயத்துக்குச் சென்றான் அந்தக் காலத்து நந்தன்; அறிவாலயத்துக்குச் செல்கிறான் இந்தக் காலத்துக் கிந்தன்" என்று கலைவாணர் முழங்கும்போது கூடியிருப்போரின் முகம் மலரும். "கருத்து விருந்து இதுவன்றோ!" எனக் கூறிக் களிப்படைவர். அவரது புரட்சிகரமான கதாகாலட்சேபத்துக்குத் தென்னகமெங்கும் வரவேற்பு, ஆதரவு, பாராட்டு.

சேரியிலே பிறந்து செழிப்பின்றித் திரிந்த ஓர் இளைஞன் சென்னையம்பதிக்குச் சென்று கல்வி பயின்று 'நானும் மனிதனே' எனக் கர்ஜனை செய்யும் கதைப் போக்குக் கண்டு கலைவாணரின் துணிவைப் பாராட்டாதவர் யார்?

"அனைவரும் சமம்!" என்ற தத்துவம் ஆல்போல் தழைத்துவிட்ட காலத்தை இன்று கண்டு மகிழ்கின்றோம். ஆனால் கலைவாணரின் 'கிந்தனார்' புரட்சி நடைபெற்ற காலம் எப்படிப்பட்டது? பழைமையில் மோகமும், வெறியுங்கொண்டவர்கள் கலைவாணருக்குத் தந்த எதிர்ப்புகள் எப்படிப்பட்டவை? அத்துணைக் கிளர்ச்சிக்குக் காரணமான 'கிந்தனார்' எங்கள் திருமண விழாவிலே நடைபெறுகிறதென்றால் பந்தல் கொள்ளுமா? நீண்ட நெடும் பந்தல் இருந்த இடம் தெரியவில்லை. அலைகடலெனக் கூட்டம் உள்ளே நுழைந்துவிட்டது. கிந்தனார் கதை நிகழ்ச்சி தடைப்பட்டது. பாதுகாப்புக்கு நூற்றுக் கணக்கில் போலீசார் வந்தனர்.

மாப்பிள்ளைகளான நானும் என் மைத்துனரும் கூடப் பந்தலுக்குள் நுழைய முடியாமல் தவித்தோம். அந்த நேரத்தில் என் கண்கள் என்னையறியாமல் பெண்கள் பகுதியில் பார்த்தன. ஏன் என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? அவள் பத்திரமாக இருக்கிறாளா என்று பார்க்கத்தான். என்னைப் போலவே அந்தக் கூட்டத்துக்குள்ளேயிருந்து என் பத்மாவின் கண்கள் ஏக்கத்துடனும், அச்சத்துடனும் நான் எங்கேயிருக்கிறேன் என்று தேடிக்கொண்டிருந்தன.

கூட்டத்தில் சிக்கிக் கொண்டு நான் தவிப்பதை அவள் பார்த்துவிட்டாள். ஐயோ! அந்த முகம் எவ்வளவு வாடிவிட்டது? காலையில்தான் எனக்கும் அவளுக்கும் வாழ்க்கைப் பிணைப்பு ஏற்பட்டது. அதற்குள் எங்கிருந்து வந்தது இந்தப் பாச உணர்ச்சி! இப்படி நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே ஒரு பேரலை எழுந்து வந்து என்னையும் அவளையும் ஒருவரையொருவர் பார்க்க முடியாமல் பிரித்துவிட்டது.

அந்த அலையில் இரண்டொரு வாலிபர்கள் தங்கள் கால்களை முறித்துக் கொண்டார்கள். பிறகு 'கிந்தனார்' நிகழ்ச்சி பந்தலை விட்டுத்

தெருவுக்கே மாற்றப்பட்டுவிட்டது! வெள்ளமெனக் கூடியிருந்த மக்களைக் கண்ட கலைவாணர் அவர்கள் அன்றையத் தினம் புதிய தெம்புடன் தனது கருத்துக்களை அள்ளிக் கொட்டினார். நானும் நண்பர்களும் இரவு உணவு கூட அருந்தாமல் கலைவாணரின் நிகழ்ச்சியைத் திருமண வீட்டின் கொல்லைப்புறத்துக் கிணற்றோரத்தில் அமர்ந்து ஒலிபெருக்கியின் வாயிலாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம்.

கொல்லை வழியாக உள்ளே நுழைந்து 'கிந்தனார்' மேடைக்குப் போக வழியிருந்தது. அந்த வழியே போகலாம் என்ற தீர்மானத்துடன் கொல்லைக் கதவைத் தட்டினோம்.

நடந்தது என்ன? உள்ளேயிருந்து பெண்கள் ஒரே கூச்சல் போட ஆரம்பித்து விட்டனர். கூட்டத்திலேயுள்ள முரடர்கள் தான் கதவை இடிக்கிறார்கள் என்று பெண்கள் கருதிக்கொண்டு கத்திவிட்டனர். பிறகு என்ன செய்வது? இனி அங்கிருந்தால் ஆபத்து என எண்ணி அதைவிட்டு ஓடிவிட்டோம். மணவிழாவில் மாப்பிள்ளையின் கதி இப்படி ஆகிவிட்டது!

ஒருவாறு திருமண நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றன. நண்பர்களும், சுற்றத்தாரும் அவரவர் ஊர் போய்ச் சேர்ந்தனர்.

ஓராண்டுக் காலம் வரையில் வாழ்க்கையின் சுவைப் படலம் பேரானந்தமாகத்தானிருந்தது. அதற்குப் பிறகு மன அமைதி குறையத் தலைப்பட்டது.

"இப்படியே வேலை இல்லாமல் திரிந்து கொண்டிருந்தால் வருங்காலம் எப்படிப் போய் முடிவது?" என்ற கேள்விகள் எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் கிளம்பின. அவைகளையெல்லாம் விட அருகிலிருந்து புறப்பட்ட அன்புக் கணைகள் என் உள்ளத்தைத் துளைக்கத் தொடங்கின. திருமணம் முடிந்த அடுத்த வாரமே பத்து நாட்கள் சுற்றுப் பயணம் அமைத்துக் கொண்டு பிரசங்கத்திற்குச் சென்று விட்டவன் நான். அப்படிக் கட்சி வெறி பிடித்து அலைந்த என் காதுகளில் யாருடைய சொல்லும் விழவில்லை. ஆனால் என் துணைவியின் அறிவுரைகள் என் கட்சி வேகத்தைத் தணிக்காமலே குடும்பப் பொறுப்பு என்னும் உணர்ச்சியை எனக்கு உண்டாக்கின. ஓய்வு கிடைக்கும் போதெல்லாம் வேலை தேடி அலைந்தேன்.

ஆனால் அப்படிக் கிடைக்கிற எந்த வேலையும் என்னை அடிமைப்படுத்திடும் வேலையாய் இருப்பதை நான் விரும்பவில்லை. பிறகு எனக்கு யார் வேலை தருவார்கள்? 'வாழ்வதற்கு என்ன வழி?' என்று தீவிரமாக யோசிக்கத் தொடங்கினேன்.

என் பத்மா - என் கழுத்தில் மாலை சூட்டும்போது என்னென்ன எண்ணி இருப்பாள்? இப்போது அவள் என் நிலை கண்டு எவ்வளவு ஏமாற்றம் அடைந்திருப்பாள்! சே! சே! அவளை வேதனையடையச் செய்யக் கூடாது என்று திடமான முடிவு செய்து கொண்டேன். அதன் விளைவு? நான் நடிகனானேன்!

16

நண்பர்கள் முகம் வாடலாமா?

நான் எழுதி நடித்த 'பழனியப்பன்' நாடகத்தை நூறு ரூபாய்க்கு வாங்கிக் கொண்டவர் 'திராவிட நடிகர் கழகம்' என்ற பெயரால் ஒரு கலை மன்றத்தைத் துவக்கி கழகப் பிரசார நாடகங்களை நடிப்பது என்ற தீர்மானத்துடன் என்னை அணுகினார். நானும் அதற்கு ஒப்புதல் அளித்து, முதல் முதலாக நாடகக் குழு விழுப்புரத்தில் முகாமிட்டது. என்னையும் அந்த மன்றத்தில் இணைந்து நடிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். நான் எழுதும் நாடகத்தில் மட்டுமே நடிப்பது என்ற நிபந்தனையுடன் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டேன்.

நாடகங்களைத் துவக்குவதற்கு முன்பு ஒரு மாத காலம் விழுப்புரத்தில் ஒத்திகைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அங்கே நாடக மன்றத்தினர் தங்குவதற்காக ஒரு வீடு வாடகைக்குப் பிடிக்கப் பட்டது. என்னுடன் தென்னனும், சி. டி. மூர்த்தியும் இருந்தார்கள். இளமை முதல் நான் தனியாக இருந்து பழக்கப்பட்டவன் அல்ல. இரண்டு, மூன்று நண்பர்களுடன்தான் என்னைக் காண முடியும்.

அன்பு, நட்பு என்பதற்குப் பொருள் புரியாத ஒரு சில மனிதர்களுக்கு நான்கு நண்பர்களுடன் ஒருவனைப் பார்ப்பதே பொருமையாக இருக்கும். ஏதாவது பொல்லாங்கு கூறச் செய்யும். யார் யாருடைய கண்களையோ உறுத்துகிறது என்பதற்காக நான் கவலைப்பட்டவனும் அல்ல. என் நண்பர்களின் முகம் வாடுவதை என்னால் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. பல நண்பர்களில் ஓரிருவர் நான் காட்டும் பாசத்தைப் பைத்தியக்காரத்தனம் என்று கருதியிருக்கலாம்; அல்லது அதனைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு என்னை ஏமாற்றியிருக்கலாம்.

அதைப் போலவே. என்னைப் பற்றி அவர்கள் தவறாகக் கருதுமளவிற்கு என்னையறியாமல் இடையிலிருப்பவர்களால் ஏதாவது நடந்தும் இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு சில நிகழ்ச்சிகளை வைத்துக் கொண்டு பொதுவாக நட்பு என்னும் பண்புக்கே புதிய தத்துவம் கற்பித்து விடக்கூடாது. தென்னன், மூர்த்தி இருவரின் துணையுடன் விழுப்புரத்து வேதனைகளை நான் சமாளித்துக் கொண்டேன். விழுப்புரத்தில் எங்கள் அன்றாட நிகழ்ச்சிகளின பட்டியலைச் சுருக்கமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

காலையில் எழுந்ததும் கடமைகளை முடித்துக்கொண்டு எல்லாரும் நடுக்கூடத்திற்கு வந்து விடுவோம். அனைவரும் வரிசையாக எழுந்து நிற்க வேண்டும். நாடகக் குழுக்களில் வழக்கமாகக் கடைப்பிடித்து வரும் 'கோரஸ்' பாட்டு, கடவுள் வணக்கம் அல்ல. நாட்டு வணக்கமாக இருந்தது.

திராவிடம் திராவிடம்' என்று தொடங்கும் நாட்டுப் பாடலைப் பாடி முடித்ததும் காலை அரைகுறையாகக் கிடைக்கும் உணவு. அதை முடித்துக் கொண்டு நாடக ஒத்திகையை ஆரம்பிப்போம். ஒத்திகை முடிந்ததும் குளிப்பதற்குப் புறப்படுவோம். குளிப்பது என்பது அங்கு மிகப் பெரிய பிரச்சினை. நாங்கள் குடியிருந்த வீட்டிலிருந்து ஒரு மைல் தூரமாவது செல்ல வேண்டும். அங்கு குழாய்கள் மூலம் வயலுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சப்படும் இடங்களில்தான் எங்களுக்குக் குளியல். ஆம். அந்தக் குழாய் நீர் தான் எங்களுக்குக் குற்றால அருவி. அந்த ஒரிரு நிமிடங்களிலே நான் வாழ்க்கையில் குளிர்ச்சியைக் கண்டேன் என்று சொன்னால் அது மிகப் பொருத்தமேயாகும். ஆனால் அந்தச் சமயங்களிலும் என் கண்களிலிருந்து பீறிட்டுக் கிளம்பும் நீர்த்துளிகள் குழாய்த் தண்ணீரோடு கலந்து விடுவதை நான் மட்டுமே அறிவேன்.

குளித்து விட்டு வீட்டிற்குக் கிளம்புவோம். கடுமையான வெயில் கொளுத்தும். சிறிய துண்டை இடையில் கட்டிக்கொண்டு துவைத்த சட்டையைத் தோளில் உலரப் போட்டுக் கொண்டு அரையணா சவுக்கார சோப்பினால் வெண்மையாக மாற்றப்பட்ட வேட்டியை இரு கைகளாலும் தலைக்கு மேலே குடைபோலப் பிடித்துக் கொண்டு அதனை உலர வைத்தவாறு வீட்டிற்கு வந்து, உலர்ந்த பின் அவற்றை அணிந்து கொண்டு, பிற்பகல் உணவிற்குத் தவம் இருப்போம். 'தண்டனை'யை அனுபவித்த பிறகு சற்று நேரம் கண் அயர்வோம். எனக்குத் தூக்கம் வரும் என்றா கருதுகிறீர்கள்.

இளமையிலேயே குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு சுமை தாங்க முடியாமல் உள்ளத்தை நலித்துக் கொண்டு, வேதனைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். கட்சிக் கொள்கைகளை நாடக வாயிலாகப் பரப்புவதற்கு நமது பணி பயன்படுகிறது என்ற ஒரே ஆறுதல் தவிர வேறு எந்த ஆறுதலும் எனக்கில்லை. மாலை நான்கு மணிக்கு மீண்டும் ஒத்திகை தொடங்கும். இரவுச் சாப்பாட்டை எட்டு மணிக்கே முடித்துக் கொண்டு நாடகக் கொட்டகைக்கு 'வேஷம்' தடவிக் கொள்ளப் புறப்பட்டு விடுவோம். ஒவ்வொரு வேளை உணவிற்கும் 'கோரஸ்' பாடி, கடைசியில் நாடகத் துவக்கத்திலும் இறுதியிலும் பாடுவதோடு மொத்தம் ஐந்து முறை ஒரு நாளைக்கு நாங்கள் 'கோரஸ்' பாடியாக வேண்டும்.

ஒரு வழியாக அன்றைய நாடகம் ஆரம்பிக்கப்படும். ஒரு வழியாக என்று அந்த வார்த்தையை ஏன் அழுத்திச் சொல்லுகிறேனென்றால், நாடக வசூலைப் பொறுத்துத்தானே நாடகத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டும்

என்ற உண்மையைப் புரிய வைப்பதற்காகத்தான்! முதல் ஒரு வாரம் நான் எழுதிய 'பழனியப்பன்' நாடகம் நடைபெற்றது. மக்களைக் கவரும் வகையில் அந்த நாடகத்தின் பெயரை 'சாந்தா', அல்லது 'பழனியப்பன்' என்று மாற்றிக் கொள்ளலாம் என்று நாடக உரிமையாளர் கருத்துத் தெரிவித்தார் என்னதான் பெயர் மாற்றினாலும் எங்கள் நாடகத்தைக் காண மக்கள் வரவில்லை. பார்த்த மக்கள் நாடகத்தைப் பாராட்டினர் ஆனால் வசூலில்லை. நாடக மன்றம் கடனாளியாகத் தொடங்கிற்று ஒரு நாளைக்கு எண்பது ரூபாயும், எழுபது ரூபாயும் வசூல் என்றால் என்ன செய்ய முடியும்?

ஒரு நாள் நாடகத்திற்குத் தலைமை வகிக்கப் பெரியார் வந்திருந்தார். இன்னொரு நாள் அண்ணா வந்திருந்தார். அவரிடத்திலேயே நாடக மன்ற உரிமையாளர் பத்து ரூபாய் கடன் கேட்டு வாங்கிய நிகழ்ச்சியையும், அண்ணா புன்னகையோடு அந்தப் பத்து ரூபாயைக் கொடுத்த நிகழ்ச்சியையும், நாடகம் முடிந்து ஊருக்குப் போகு முன், அண்ணா அவர்கள் என் முதுகில் தட்டி, "கருணா, போய் வருகிறேன்" என்று அன்பொழுகக் கூறியதையும் என்னால் மறக்கவே முடியாது.

விழுப்புரத்தில் எங்கள் நாடகங்கள் வெற்றிகரமான வசூலைத் தராததற்கு முக்கியமான காரணம் ஒன்றுண்டு. திராவிட நடிகர்க் கழகம் என்ற பெயரை விழுப்புரத்து மக்கள் வெறுத்தனர். எதற்காக? அரசியல் காரணங்களுக்காகவா? அல்ல! அல்ல! அவர்கள் கடைத் தெருவில் பேசிக் கொண்டதை அப்படியே தருகிறேன்:

"நாகப்பட்டினத்திலிருந்து ஒரு நாடகக் கம்பெனி வந்திருக்கப்பா. நாற்பது பசங்களுக்கு மேல் இருக்காங்க. எல்லாம் படிச்ச பறப்பசங்க. பறயன் பேராலேயே கம்பெனிக்கும் பேர் வச்சிக்கிட்டிருக்காங்க."

"அப்படியா சங்கதி? அந்த நாடகத்தைப் பார்க்க அவன் சாதிக்காரன்தான் வரணும்.''

எங்கள் தோல்விக்குக் காரணம் இதுதான். 25-ஆண்டுகளுக்கு முன்பு விழுப்புரம் போன்ற பட்டணங்களில் சாதி வெறி எந்த அளவிற்குத் தலைதூக்கி இருந்திருக்கிறது என்பதற்கு இது ஓர் உதாரணம். அது மட்டுமல்ல. 'திராவிட' என்ற சொல் சாதி வேறுபாடின்றித் தென்னகத்தில் உள்ள பழம் பெரும் இனத்தினைக் குறிக்கும் பெயர் என்ற உண்மையையும் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய பக்குவம் பெறாதவர்களாக மக்கள் இருந்தார்கள் என்பதற்கும் இது எடுத்துக்காட்டாகும்.

விழுப்புரத்தில் 1944-ஆம் ஆண்டு 'திராவிட' என்ற சொல்லைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு அதன் காரணமாக அருமையான தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை அவதூறாகப் பேசுகிற நிலை இருந்தது

என்றாலும், அதற்கு நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் 1940-ல் திருவாரூரில் கூடிய நீதிக் கட்சி மாநாட்டில் பெரியார் அவர்களுடைய தலைமையில், "திராவிட நாடு திராவிடருக்கே" என்ற தீர்மானத்தைத் திரு பி. பாலசுப்ரமணியம் முன்மொழிய, அறிஞர் அண்ணா அவர்களும் சி. பாசுதேவ் அவர்களும் வழிமொழிந்தனர். தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளு போன்ற மொழிகள் தொன்மை திராவிட மொழி ஒன்றிலிருந்து தோன்றியவைகளே என்பதும் அம்மொழிகளைப் பேசுவோர் திராவிடர் என்பதும் கால்டுவெல் பாதிரியார் போன்ற அறிஞர் பெருமக்கள்செய்த ஆராய்ச்சி முடிவுகளாகும்.

இதனை அடிப்படையாக வைத்துத்தான் திருவாரூர் மாநாட்டில் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் திராவிடர்களுடைய கலை, நாகரிகம், பொருளாதார முன்னேற்றம் ஆகியவைகளுக்கான வழிமுறைகளைப் பற்றி நீண்டதொரு விளக்கச் சொற்பொழிவாற்றினார். அதுவரை நீதிக் கட்சியின் பொதுச் செயலாளர் பொறுப்பை வகித்து வந்த திருச்சி கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம் அவர்கள், கட்சித்தலைவர் பெரியார் அவர்களிடம் பல்வேறு காரணங்களால் கருத்து வேறுபாடு கொண்டு அந்தப் பொறுப்பிலிருந்து விலகிக்கொண்டார். அப்போது 'விடுதலை'ப் பத்திரிகையின் துணை ஆசிரியராக இருந்த அண்ணா அவர்கள் நீதிக் கட்சியின் பொதுச் செயலாளராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

திராவிடம், திராவிடர் என்ற உத்வேகத்தை நாட்டில் எழுப்புவதற்காக திராவிட நாடு' என்கிற கிழமை இதழை அண்ணா அவர்கள் காஞ்சிபுரத்தில் துவக்கினார்கள். அதனையொட்டித் திராவிடர்க் கழகம் என்ற பெயரால் ஒரு துணை மன்றம் போன்ற அமைப்பினை அண்ணா அவர்கள் காஞ்சிபுரத்தில் உருவாக்கினார். அந்தத் துணை அமைப்பு எதிர்காலத்தில் நாடு தழுவிய இயக்கமாக ஆகுமென்று அன்று யாரும் எதிர்பார்த்திட்டதில்லை.

நீதிக் கட்சியின் பொதுச் செயலாளராக அண்ணா அவர்கள் இருந்ததால் கட்சி வளர்ந்திடவும் புதிய வேகம் கொண்டிடவும் புதிய குறிக்கோள் பெற்றிடவும் வழிமுறை காண வேண்டுமென்று அண்ணா அவர்கள் துடித்தார்கள். நீதிக் கட்சியில் இருந்த பெரும் தலைவர்கள் மாட மாளிகை, மல்லிகை மஞ்சம், கூட கோபுரம், கொட்டு முழக்கு என்றெல்லாம் ஆடம்பரப் பிரியர்களாக இருந்தார்கள். குடிசைகளும், அங்கேயெழும் குரல்களும் அவர்கள் காதில விழ வாய்ப்பில்லை. அத்தகையோர் பிடியிலிருந்த நீதிக்கட்சியை அண்ணா விடுவிக்க முயன்றார்.

நான் விழுப்புரத்திலே நாடகம் நடத்திக் கொண்டிருந்த அதே 1944-ம் ஆண்டில்தான் சேலத்தில் நீதிக் கட்சி மாநாடு நடைபெற்றது. அந்த மாநாட்டில் கட்சித் தலைவர் பொறுப்பிலிருந்து பெரியாரை இறக்கிவிட நீதிக் கட்சிச் சீமான்களும், கோமான்களும் முயன்றார்கள். அப்படி நடைபெற்று விடாமல் பெரியாரின் தலைமையைக் காப்பாற்ற அண்ணா நாடெங்கும் சூறாவளிப் பிரயாணம் செய்து, கட்சித் தொண்டர்களின் ஆதரவைப் பெருக்கினார்.

எதிர்ப்புக்களை முறியடிக்கவும் நீதிக் கட்சியை ஏழைகளின் இல்லத்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்ற தன்னுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவும், இந்திய விடுதலையில் தனக்கிருந்த அழிக்க முடியாத பற்றினை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவும் அண்ணா அவர்கள் சேலம் மாநாட்டில் ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். சரித்திரப் புகழ் படைத்த அந்தத் தீர்மானத்திற்கு 'அண்ணாதுரை தீர்மானம்' என்று பெயர்.

நீதிக் கட்சி என்ற பெயரை மாற்றித் திராவிடர் கழகம் என்று பெயரிடப்பட வேண்டுமென்றும், வெள்ளையன் ஆட்சியால் தரப்பட்ட 'சர்', 'ராவ்பகதூர்' திவான்பகதூர்' போன்ற பட்டங்கள் துறக்கப்பட வேண்டுமென்றும் கௌரவ நீதிபதி மற்றும் நியமனப் பதவி கொண்டவர்கள் அவைகளை ராஜினாமாச் செய்யவேண்டுமென்றும், தங்களுடைய பெயருக்குப் பின்னால் உள்ள சாதிப் பெயரை விட்-டொழிக்க வேண்டுமென்றும் அண்ணாவின் தீர்மானம் முழக்கமிட்டது.

35-மணி நேர விவாதத்திற்கு அந்தத் தீர்மானம் உள்ளாகியது. கட்சியின் ஆய்வுக் குழு அண்ணாவின் தீர்மானத்தை வன்மையாக எதிர்த்தது. பின்னர் பொது மாநாட்டினில் அண்ணாவின் தீர்மானத்தை ஆதரித்தும், எதிர்த்தும் கருத்துரைகள் வழங்கப்பட்டுப் பிறகு இறுதியில் அண்ணா விளக்கவுரை வழங்கினார். அதனைக் கட்சித் தோழர்களும், பொது மக்களும் தங்கள் ஆர்வமிகுந்த கையொலிகளால் வரவேற்றவாறு இருந்தனர். அதனைக் கண்ட நீதிக் கட்சிப் பெரிய மனிதர்கள் ஒவ்வொருவராக மாநாட்டை விட்டு வெளியேறினார்கள். இறுதியில் அண்ணா தீர்மானம் இடி முழக்கமெனக் கையொலிகளுக்கிடையே நிறைவேறியது. பெரியார் தலைமையை அண்ணா காப்பாற்றியது மட்டுமல்ல, நீதிக் கட்சிக்கு ஒரு புதிய திருப்பத்தையும் தந்தார்.

அப்பொழுது பரவத் தொடங்கிய 'திராவிட' என்னும் அந்தச் சொல்தான் விழுப்புரத்தில் பிரசினைக்குரியதாக மாறி எங்கள் நாடக மன்றத்தின் வசூலையும் பாதித்து எங்களை அந்த ஊரிலிருந்து மூட்டை கட்டிக் கொள்ளவும் செய்தது!

17

கம்புகள்! குண்டாந்தடிகள்!

வாழ்க்கை வரலாற்றின் குறிப்புக்களை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் எனக்கு, இன்றைய மனோநிலை-அமைதியற்றது! ஆழ்கடலின் கொந்தளிப்பும்-எரிமலையினின்று ஓங்கிச் சிதறிடும் கனற்குழம்பும் என் நெஞ்சத்து வேதனைக்கு ஈடாகச் சொல்லப்படும் உதாரணங்கள் ஆகமாட்டா!

நண்பர்கள் மாலைகளை அணிவிக்கிறார்கள். நல்லாட்சி நடத்துகிறேன் என்று பாராட்டுக் குவிக்கிறார்கள். அவர்களோடு கை குலுக்குகிறேன். மகிழ்கிறேன். அளவளாவுகிறேன். ஆனால் இந்த என் செயல்கள் அத்தனையிலும் எனக்கே முழு மன நிறைவு இல்லை.

நீட்டிய கையைக் குலுக்காவிட்டால் வருந்துவார்களே என்ற பயம்! சூட்டிடும் மாலையை வாங்காவிட்டால் அவ்வளவு மமதையா?' என எண்ணிடுவரே என்ற அச்சம்! மகிழ்வுடன் இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்ளாவிட்டால், 'ஏதோ வெளியில் சொல்ல முடியாத நோய் போலும்!' எனச் செய்தி பரப்பிடுவார்களே என்ற கவலை. இப்படியொரு வேதனையான, வேடிக்கை வாழ்வு.

பார்வைக்கு என்னவோ பதவி—புகழ்—பாராட்டு.

பட்டு மெத்தை தைத்த நாற்காலியில் உட்கார வைத்துவிட்டு மெத்தைக்குள்ளிருந்து ஊசிகளை உடலெல்லாம் குத்தச் செய்துவிட்டு, எதிரே இருக்கும் மக்கள் கூட்டம் 'ஆகா! இவர் இந்திரனல்லவா? சந்திரனல்லவா?' என்று புகழ்ந்து கொண்டிருந்தால்—ஊருக்குப் பயந்து ஊசிக் குத்துக்களை வாங்கிக் கொண்டு உதிரத்தோடு ஒப்புக்குச் சிரிக்கும் மனிதனைப் போல் நான் இன்று சிரிக்கிறேன்; மகிழ்கிறேன். இதுவே நான் பதவியால் பெறும் பயன்!

இந்த ஊசி முனைக் குத்துக்களைத் தாங்க முடியாத நான் ஈட்டி முனைக் குத்துக்களை இன்முகத்தோடு ஏற்றுக்கொண்ட காலம் ஒன்று இருந்தது. அதுதான் 1966-ம் ஆண்டு முடிய ஏறத்தாழ முப்பதாண்டு எதிர்க்கட்சி வாழ்வு!

ஈட்டிகள் என் நெஞ்சைக் குறி பார்த்திருக்கின்றன. கற்கள் என் தலையைப் பதம் பார்த்திருக்கின்றன. கம்புகளும், கழிகளும், குண்டாந்தடிகளும் என் மேனியைச் சுவைத்திருக்கின்றன. சாவு என்னை நெருங்கி நெருங்கி எத்தனையோ முறை விலகியிருக்கிறது! சிலரிடத்திலே நெருங்கியதற்காக அல்ல! விலகியதற்காக!

ஆனால் அந்தக் கொடிய நிகழ்ச்சிகளை நான் சந்தித்தபோதெல்லாம் பூரிப்பு அடைந்திருக்கிறேன். மனப் புண் அடைந்தது கிடையாது.

—போர்க்களத்தில் பாய்ந்து வரும் வாளுக்குத் தலை கொடுக்கத் தயாராயிருப்பான் வீரன்! ஆனால் அவனையே அவன் தோட்டத்தில் நிறைந்து கிடக்கும் நெருஞ்சி முள் மீது படுத்து உருளச் சொன்னால் தாங்கிக் கொள்வானா?

என் தலைக்கு வந்த ஆபத்துக்களில் மிகப் பெரிய வரிசையில் ஒன்று நான் புதுச்சேரி ஆபத்து!

விழுப்புரத்தில் கழகப் பிரச்சார நாடகங்களை முடித்துக் கொண்ட நாங்கள் அங்கிருந்து புதுச்சேரிக்குப் புறப்பட்டோம்.

அரவிந்தர் வாழ்ந்த மண்—அடிமைத் தளையொடிக்கும் அருமைக் கவிகள் இயற்றிய பாரதியார் உலவிய பூமி-அஞ்சா நெஞ்சும் ஆற்றல் மிகு சொல் வளமும் கொண்ட தன்மானக் கவிஞன் பாரதிதாசன் ஏடெடுத்து எழுதி, பாதிலம்-அங்கே எமது நாடக மன்றத்துப் பணியினைத் தொடங்கினோம்.

இந்தியா, ஆங்கிலேயர் பிடியிலும், புதுவை—காரைப் பகுதிகள் பிரெஞ்சுக்காரர் பிடியிலும் இருந்த காலம் அது.

புதுவையின் எழிலுறு வீதிகளில் பிரெஞ்சு நாட்டு ஆடவரும் பெண்டிரும் வண்ணக் கோலம் காட்டி உலவிடுவர். மாலை வந்துவிட்டால், அவர்கள் ஆடவரும் பெண்டிரும் மது வெறியேறி ஒருவரையொருவர் தழுவியவாறும் முத்தமிட்டவாறும் தமிழர்கள் இழுக்கும் ரிக்ஷாக்களில் கடை வீதிகளில் சென்று கொண்டிருப்பர். புதுவைத் தெருக்களில் அழகும் தூய்மையும் நிறைந்திருந்தது. எனினும் அயல் நாட்டு நாகரிகமெனும் சகிக்க முடியாத காட்சிகளும் புதுவைக்குப் பெருங்களங்கமாக இருந்து வந்தன.

ஆறு வயதுச் சிறுவர்கள் கூட வீதிகளில் புகை பிடித்தவாறு செல்வார்கள். அவர்களிடம் தங்கள் பீடிக்கு நெருப்புக் கேட்கும் காவலர்களும் நிறைய இருந்தனர்.

இந்தியாவை வெற்றி கொள்ள முயன்று, 'கிளைவ்' குறுக்கீட்டால் தடைப்பட்டு, புதுவை, காரை, மாகி, ஏனம் என்று சில சிறு நிலப் பகுதிகளை மட்டும் பிரஞ்சு ஆதிக்கத்தின் கீழ் நிலைத்திடச் செய்த டூப்ளே'யின் சிலையொன்று எடுப்பும் சிறப்புமாகப் புதுவைக் கடற்கரையை நோக்கி நின்று கொண்டிருந்தது.

உடல் போன்ற இந்தியா ஆங்கிலேயனிடமும், அதன் கழுத்தில தொங்கும் பதக்கம் போன்ற புதுவைப் பகுதி பிரெஞ்சுக் காரனிடமும் இருந்த 1945-ம் ஆண்டு எங்கள் திராவிட நடிகர்க் கழகம், தனது நாடகங்களை 'கெப்ளே' என்ற தியேட்டரில் நடத்தத் தொடங்கியது.

விழுப்புரத்தில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் இங்கு இல்லை நாடகம் காணத் திரளான மக்கள் நாள்தோறும் வந்தனர். இடமின்றிப் பலர் திரும்பினர் நான் நடித்த ''சாந்தா, அல்லது பழனியப்பன்'' நாடகம் மிக வெற்றிகரமான வசூலுடன் இருபத்து ஐந்து நாட்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. அந்த நாடகத்தில் நான் தாங்கிய பாத்திரத்திற்குப் பெயர் சிவகுரு!

என்னைப் புதுவையிலேயுள்ள பொதுமக்கள், 'சிவகுரு,' என்றே செல்லமாக அழைக்கத் தொடங்கினர்.

புதுவையில் திராவிடர்க் கழகத் தொண்டர்கள்—முன்னணியினர் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு ஊக்கமும் உற்சாகமும் அளித்தார்கள்.

திரு. பெருமாள் அவர்களது ஆதரவோடு ''தொழிலாளர் மித்திரன். என்ற வார இதழை, திரு. காஞ்சி கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள் நடத்தி வந்தார்கள். அந்தப் பெருமாள் தான் அவுக்காப் பெருமாள் என்று அழைக்கப்படுகின்ற சில காலம் புதுவைச் சபாநாயகராக இருந்தவர்!

அவுக்கா என்றால் அங்கே வழக்கறிஞர் என்று பொருள் படும்.

'தொழிலாளர் மித்திரன்' இதழில் என்னைக் கட்டுரைகள் எழுதுமாறு அதன் ஆசிரியர் தூண்டினர். அதை நிறைவேற்றினால் ஒரு வாரத்திற்கு அவரது அலுவலகத்திலே தொடர்ந்து தேநீர் கிடைக்கும். அந்த அலுவலகம், கார்கள் நிறுத்தும் ஓர் இடம். காருக்குப் பதிலாக அச்சுக் கோக்கும் இடமும் ஆசிரியர் இருக்கையும் இருந்தது.

''அந்தப் பேனா!'' என்று ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். காந்தி அடிகளின் ஆசிரமத்தில் காணாமற்போய்விட்ட ஒரு பேனாவைப் பற்றிய கட்டுரை அது!

அந்த இதழ் வெளிவந்த மறுநாளே, அந்த ஊர் காங்கிரசார் என்னை அடையாளம் பார்த்து வைத்துக் கொண்டார்கள்.

அடுத்த இதழில், 'காந்தி வைசிராய் ஆனால்?" என்ற ஒரு கட்டுரை எழுதினேன்.

மூன்றாவது கட்டுரை எழுதுகிற. வரையில் காங்கிரஸ் நண்பர்கள் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை.

அவர்களுக்குரிய பயங்கர வீடொன்றில் ஒரு நாள் இரவு கூடி, சதித் திட்டத்தைத் தீட்டி விட்டார்கள்.

அவர்கள் திட்டத்திற்கு வெற்றி கிடைக்கும் நிலையில் எதிர்பாராத விதமாக, புதுவையில் கழக மாநாடு ஒன்றை நடத்தத் திட்டமிட்டு, அதற்கான ஏற்பாடுகளில் அனைவரும் முழுமூச்சாக ஈடுபட்டோம். இரவெல்லாம் நாடக வேலை-பகலில் மாநாட்டு வேலை!

மாநாடு, சீரும் சிறப்புமாக நடைபெற எல்லா ஏற்பாடுகளும் எங்கள் எண்ணம் போல் முடித்துவிட்டனர்.

பெரியார், அறிஞர் அண்ணா, அழகிரிசாமி-மற்றும் கழகத் தலைவர்கள் மாநாட்டில் பங்கு கொண்டனர்.

மாநாடு காலை பத்து மணிக்குத் தொடங்கிற்று. மாநாட்டில் கலகம் விளைவிக்கத் திட்டமிட்டவர்களும் ஒன்று, இரண்டு, பத்து, நூறாக, மாநாட்டு முகப்புக்கெதிரே கூடி எதிர்ப்பு முழக்கங்கள் செய்திடத் தொடங்கினர்.

''திராவிடத் தலைவர்களே! திரும்பிப் போங்கள்!' என்பதே அவர்களது கூச்சலாக இருந்தது.

''வா!' என்றழைப்பதுதான் தமிழர் பண்பு! 'போ!' என்று கூறக் காரணம் யாதோ?" என்று தொடங்கி, அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அரியதோர் உரையாற்றினார்கள். அந்த உரையினைத் தொடர்ந்து கழகக் கொடியை ஏற்றி வைத்தார்கள். கொடி ஏற்றப்பட்ட அடுத்த விநாடியே கொடி மரத்தை வீழ்த்தி விட்டார்கள் எதிரிகள்?

அவ்வளவுதான், அமளி தொடங்கி விட்டது. பெரியாரையும் அண்ணாவையும் ஏனைய தலைவர்களையும் வண்டிகளிலும் ரிக்ஷாக் களிலும் ஏற்றிப் பாதுகாப்பாக அனுப்பி விட்டு பாரதிதாசனும் நானும், காஞ்சி கல்யாணசுந்தரம் ஆகியோரும் வீதியில் நடந்து வந்து கொண் டிருந்தோம்.

திடீரென ஒரு பெருங்கூட்டம் எங்கள் மூவரையும் சூழ்ந்து கொண்டது. நாங்கள் மூவரும் திசைக்கொருவராக ஆகிவிட்டோம். பாரதிதாசனை யாரோ அழைத்துக் கொண்டு ஓடி ஒரு வீட்டில் ஒளித்து விட்டார்கள். அவரது காலணியொன்று தெருவிலே கிடந்தது. அதனைக் கருவியாகக் கொண்டு என்னைத் தாக்கினார்கள். பெரிய லாடம் அடிக்கப்பட்ட பூட்ஸ்!

அடி எப்படியிருக்கும் என்று கூற வேண்டியதில்லை. அப்பொழுது வலித்தது. ஆனால் இப்பொழுது நினைத்தாலும் அந்தச் சம்பவம் இனிக்கிறது.

18

ஒளிப்பது ஒரு குற்றமா?

கலகக் கூட்டத்தினரிடம் சிக்கிக் கொண்ட நானும் அண்ணன் காஞ்சி கல்யாணசுந்தரம் அவர்களும் திசைக்கொருவராகப் பிரிக்கப் பட்டோம். அவர் எங்கு போனார் என்று எனக்குத் தெரியாது. என்னைக் கூட்டத்தினர் அடித்துத் துரத்திக்கொண்டே வந்தார்கள். நான் அடி வாங்கவும் முடியாமல் ஓடவும் முடியாமல் திணறிக் கொண்டிருந்தேன். மாநாட்டிற்கு வந்திருந்த திருவாரூர் ராசகோபால் என்மீது விழுந்த அடிகள் பலவற்றைத் தாங்கிக் கொண்டார். நல்ல வலிவான உடல் அவருக்கு. அதற்குப் பிறகு அவரையும் விட்டு நான் பிரிக்கப் பட்டேன்.

புதுச்சேரியில் அப்போது அடிக்கடி கலவரங்கள் நடைபெறுவது உண்டு. அங்கு நடைபெறும் ஒவ்வொரு—தேர்தலிலும்—அது சாதாரண நகராட்சித் தேர்தலாக இருந்தாலும்கூட ஐந்தாறு கொலைகள் விழுவது வழக்கம். ரிவால்வர் சண்டைகள் நடைபெறுவதும் உண்டு. இப்படிக் கலவரங்களைக் கண்டு கண்டு பழக்கப்பட்டவர்கள் புதுச்சேரிப் பொது மக்கள். தெருவில் கூச்சலென்றால் கதவுகளைத் தாழிட்டுக் கொண்டு, தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வார்கள். நான் அடித்துத் துரத்தப்பட்டு என் பின்னால், எதிரிகள் கூட்டமாக ஓடிவரும்போது அப்படித்தான் ஒவ்வொரு வீட்டாரும் தங்கள் வீட்டுக் கதவுகளைப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

இடையே சந்து பொந்து இல்லாத நீண்ட பெருஞ்சாலை யொன்றில் நான் ஓடிக் கொண்டேயிருக்கிறேன். எதிரிகள் துரத்திக் கொண்டிருக் கிறார்கள். என் சட்டையில் மாட்டப்பட்டுள்ள 'பெரியார் பேட்ஜை'ப் பறிப்பதற்காக ஒருவன் சட்டையைக் கிழித்தான். நான் அந்த பேட்ஜை இறுகக் கையால் பற்றியவாறு ஓடிக் கொண்டேயிருந்தேன்.

அந்த நீண்ட தெருவில் ஒரேயொரு வீட்டில் மாத்திரம் கதவு திறந்திருந்தது. வாயிற்புறத்தில் இரண்டொரு பெண்கள் நின்று கொண்டு இருந்தார்கள். நான் வீட்டிற்குள்ளே நுழைந்தேன். வீட்டிற்குள்ளே நுழைந்த என்னை அந்தப் பெண்கள் தடுக்கவில்லை. திண்ணையில் இருந்தவாறு எந்தவிதச் சலனமும் இன்றி இந்த நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வீட்டிற்குள் சென்ற நான் தொடர்ந்து வந்த கூட்டத்தினர் எல்லைப் பிடித்துவிடாமலிருக்கக் கதவைச் சாத்தினேன். அதற்குள் கூட்டத்தினர் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தனர். நான் கதவிடுக்கின் மறைவில் நின்று கொண்டு அந்த வீட்டை ஒரு முறை பார்த்தேன். தாழ்வாரத்திலும் கூடத்திலும் மதுப் புட்டிகள் இறைந்து கிடந்தன. காலி செய்யப்பட்ட புட்டிகளும், காலி செய்யப்படாத புட்டி களும் ஏராளமாக இருந்தன. அந்த வீடுதான்-கலகக்காரர்கள் சதித் திட்டம் தீட்டிய இடம் என்பதைப் பிறகு புரிந்து கொண்டேன். உள்ளே நுழைந்தவர்கள் கதவின் மறைவில் இருந்த என் தலைமயிரைப் பிடித் திழுத்துத் தெருப்புறத்தில் தள்ளினார்கள். 'க்யூ' வரிசையில் நிற்பது போல நின்று கொண்டிருந்த கலகக்காரர்கள் ஆளுக்கொரு அடி என்னை அடித்தார்கள். நான் மயக்கமுற்றேன். சுருண்டு விழுந்தேன். நான் இறந்து விட்டதாகக் கருதி, சாக்கடை ஓரத்தில் தூக்கியெறிந்துவிட்டுப் போய் விட்டார்கள்.

இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு இரண்டு மணி நேரம் கழித்துத்தான் நான் கண் விழித்துப் பார்த்தேன். எங்கேயோ வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் நான் படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்தேன். முதிர்ந்த ஒரு தாயும் ஒரு சிறுமியும் ஓர் இளைஞனும் என் அருகே இருந்தார்கள். நான் கண் விழித்துப் பார்த்தபோது அந்தத் தாய் சொன்ன வார்த்தை என் நெஞ்சில் அப்படியே பதிந்து விட்டது.

"ஐயோ, யார் பெற்ற பிள்ளையோ! இப்படிச் சாகக் கிடக்கிறதே?" என்பதுதான் அந்தத் தாயின் வாயிலிருந்து வந்த கனிவு மிக்க வாசகம்.

நீண்ட நாள் வரை தேடிக் கொண்டிருந்தேன்; புதுவையில் எனக்கு உயிரளித்த அந்த நல்லவர்கள் யாரென்று. அதற்குப் பிறகு நான் அவர்களை இரண்டொரு முறைச் சந்தித்தேன் தஞ்சை மா வட்டத்தைச்சேர்ந்த குடும்பத்தினர் என்பது மட்டும் எனக்குத் தெரியும்.

இதற்கிடையில் காலையில் கலைக்கப்பட்ட கழக மாநாடு மீண்டும் மாலையில் கூட்டப்பட்டு அழகிரிசாமி அந்த மாநாட்டில் கலந்து கொண்டு உரையாற்றினார். அப்போது அவர் சொன்ன வாசகம்தான், "காலையில் சில கவலை தரத்தக்க நிகழ்ச்சிகள் நடந்ததாகக் கேள்விப் பட்டேன்—நடந்தவைகள் நடந்தவைகளாக இருக்கட்டும். இனி நடப் பவைகள் நல்லவைகளாக இருக்கட்டும்" என்பதாகும்.

என்னுடைய நிலைமை என்னவாயிற்று என்று தெரியாமல் தலைவர்கள் ஊரெல்லாம் ஆள் அனுப்பித் தேடியிருக்கிறார்கள். பெரியாரும், அண்ணாவும் என்னைக் காணமல் துடித்துப்போயினர். விடியற்காலை நாலு மணிக்கு தலைவர்கள் தங்கியிருக்கும் இடம் தெரிந்த

அவர்களிடம் போய்ச் சேரப் புறப்பட்டேன். மீண்டும் என்னைத் தெருவில் கண்டால் கலகக்காரர்கள் உயிரைப் பறித்துவிடக் கூடுமென்று அஞ்சிய எனக்கு உதவி செய்த வீட்டார் என்னை மாறுவேடத்தில் போகுமாறு வலியுறுத்தினர். அவர்களே அதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்து, முஸ்லீம் வேடத்தில் என்னை அனுப்பி வைக்கத் திட்டமிட்டனர். கைலி, நீண்ட ஜிப்பா, தலையில் குல்லாய் இவைகளுடன் ரிக்ஷா ஏறி தலைவர்கள் இருக்குமிடம் சென்றேன். பெரியார் கண்ணுறங்காமல் என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார். என்னைக் கண்டதும் ஆரத் தழுவிக்கொண்டு, "சுகமாக இருக்கிறாயா?" என தழுதழுத்த குரலில் கேட்டார்.

அதற்குப் பிறகு அவரே என் காயங்களுக்கெல்லாம் மருந்திட்டார். "என்னுடன் வா, போகலாம்" என்று ஆணையிட்டார். நானும் அவருடன் புறப்படத் தயாரானேன்.

இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகுதான் பெரியாரின் ஈரோட்டுக் 'குடியரசு' அலுவலகத்தில் துணையாசிரியனாகப் பணிபுரியும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. என் இனிய நண்பர் கருணானந்தம், ஜனார்த்தனம், தவமணி ராஜன் ஆகியோர் குடியரசு அலுவலகத்தில் பணியாற்றி வந்த காலம் அது.

திருவாரூர் சென்று வீட்டாரிடம் விடை பெற்று கருணானந்தத்தையும் வழித்துணையாக அழைத்துக் கொண்டு ஈரோடு புறப்பட்டேன். அன்று என்னுடன் முதன் முதலாகப் பிரயாணம் செய்தவர் தொடர்ந்து பல ஆண்டு என்னுடன் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

"குடியரசு துணை ஆசிரியனாக இரு!" என்று பெரியார் பணித்ததோடு மட்டுமல்லாமல் அந்த இதழில் என்னைக் கட்டுரைகள் எழுத அனுமதித்து, அதனைப் படித்து மகிழ்ந்தார். எனக்கு மாதம் நாற்பது ரூபாய் சம்பளம், அதில் பிற்பகலும் இரவும் பெரியார் வீட்டில் சாப்பிடுவதற்காக இருபது ரூபாய் பிடித்துக் கொள்வார்கள். காலைச் சிற்றுண்டி, மாலைச் சிற்றுண்டிக்கு மாதம் பத்து ரூபாய் ஆகிவிடும். இதரச் செலவுகள் ஐந்து ரூபாய். மீதம் ஐந்து ரூபாயை என்னை

அண்டி வந்த அருமை மனைவிக்கு— பத்மாவிற்கு மாதந்தோறும் திருவாரூருக்கு மணியார்டர் செய்து வந்தேன்.

எப்படியோ பிள்ளை சம்பாதிக்கிறான் என்று என்னைப் பெற்ற தாய்க்கும் தந்தைக்கும் உற்ற சகோதரிகளுக்கும் பெருமகிழ்ச்சிதான்.

கருணானந்தம், தவமணி, ஜனார்த்தனம் மூவரும் பெரியாரின் பழக்க வழக்கங்களில் மிகவும் ஒட்டிப் போனவர்கள். என்னால் அது முடியவில்லை. நாள்தோறும் அதுவும் காலையில் நான் குளித்து விடுவேன். தூய்மையான உடை அணிவேன். இது அந்த நண்பர்களால் பெரிய குற்றமாகக் கருதப்பட்டது. இதெல்லாம் பெரியாருக்கு விரோதமாகச் செய்கிற காரியங்கள் என்றுகூட அந்த நண்பர்கள் என்னை அடிக்கடி பயமுறுத்தினார்கள். ஒரு நாள் பெரியார் என்னைக் கேட்டேவிட்டார்.

"என்ன, குளிக்கிறாயா நீ? பிறகு எப்படி வேலை செய்வது?" என்பது தான் அவர் கேள்வி.

"குளிப்பதும் ஒரு வேலைதான். அதைக் காலையில் முதல் வேலையாகச் செய்துவிட்டுப் பிற மற்ற வேலைகளையும் நான் கவனிக்கிறேன் அய்யா!" என்று பெரியாரிடம் சொன்னேன்.

அவருக்கு என்மீது ஏற்கெனவே ஏற்பட்டிருந்த தனிப்பட்ட அன்பினால் என் பதிலைப் பொறுத்துக் கொண்டார்.

காலை எட்டு மணிக்கெல்லாம் பெரியார் வீட்டில் அவர் முன்னால் அமர்ந்து-அன்று வருகிற தபால்களை அவர் பார்த்து அது பற்றிய விளக்கங்களை அறிவித்து-அதனைச் செயல்படுத்துகிற வழிவகைகளை நாங்கள் தொடங்கிவிட வேண்டும். பிறகு அலுவலக வேலை. மாலையில் பெரியார் அலுவலகம் வருவார். அது வரையில் விழித்துக் கொண்டு, வேலை பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் நண்பர் ஜனார்த்தனம் அப்போது தான் தூங்கிக் கொண்டிருப்பார்.

"இவன் எப்போதுமே தூங்குகிறானா?" என்பது பெரியாரின் ஆத்திரமான கேள்வியாக இருக்கும். 'குடியரசு' க்கான தலையங்கத்தை எழுதிவிட்டு-அதனை எங்களிடம் படித்துக் காட்டிவிட்டுப் பெரியார் அலுவலகத்தை விட்டுப் புறப்படுவார். 'குடியரசு'க்குக் கரிவரதசாமி என்பவர் பெயரளவில் ஆசிரியராக இருந்தார். ஒவ்வொரு வாரக் 'குடியரசு' தலையங்கத்தையும் படித்து முடித்துப் பெருமூச்சுவிட்ட பிறகுதான் அவருக்கு நிம்மதி. ஏனென்றால் பெரியார் ஏதாவது சட்ட விரோதமாகத் தலையங்கம் எழுதியிருந்தால் தன் தலைக்கல்லவா ஆபத்து என்ற பயம் அவருக்கு!.

'குடியரசு' இதழில் நான் எழுதிய "அண்ணாமலைக்கு அரோகரா!" என்ற கட்டுரையைப் பெரியார் பெரிதும் பாராட்டினார். திருவண்ணாமலை தீபத்தைப் பற்றிய கட்டுரையாகும் அது. அதற்குப் பிறகு பெரியாரைக் கவர்ந்த மற்றொரு கட்டுரை "தீட்டாயிடுத்து!" என்ற துணைத் தலையங்கமாகும்.

திருவையாற்றில் தியாகப் பிரம்ம உற்சவம் நடக்கும் பொழுது ஒரு தமிழ்ப் பாடகர் - தமிழ்ப் பாட்டு ஒன்றைப் பாடிவிட்டார் என்பதற்காக, அடுத்துப் பாட வந்த ஒரு பாடகர் மேடை தீட்டாகி விட்டது என்று சொல்லி, பிராயச்சித்தம் செய்து, அதன் பிறகே பாடினார் என்று வந்த செய்தியையொட்டி நான் எழுதிய துணைத் தலையங்கமாகும் அது.

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழ்நாட்டில் தமிழுக்கிருந்த பரிதாபகரமான நிலையை இந்த நிகழ்ச்சி குறிக்கும்.

ஒவ்வொரு நாளும் இரவு பெரியார் வீட்டில் உணவு முடிந்ததும், பெரியார் தன் வீட்டு மாடியில் காற்றோட்டமான பகுதியில் எங்களை உட்கார வைத்துக் கொண்டு, சமுதாயச் சீர்திருத்தங்கள், அரசியல் மாற்றங்கள் இவைகளைப் பற்றியெல்லாம் நீண்ட நேரம் விளக்கங்கள் அளிப்பார். எங்களுக்குத் தூக்கம் வருவதைத் தெரிந்து கொண்ட பிறகே அவர் தூங்கக் கிளம்புவார்.

ஓராண்டுக் காலம் 'குடியரசு' அலுவலகத்தில் பணியாற்றிப் பெரியாரிடம் கல்வி கற்கும் மாணவனாக இருந்தேன். அதற்குப் பிறகு கோவையிலிருந்து எனக்கொரு அழைப்பு வந்தது. திரைப்படத்திற்கு வசனம் எழுதவேண்டுமென்ற அழைப்புத்தான் அது. அழைப்பை அனுப்பியவர் ஏ.எஸ்.ஏ. சாமி அவர்களாவார். என்னுடைய நண்பர் முத்துகிருஷ்ணன் என்பாரின் துணையுடன் கோவை சென்று, திரு சாமியிடம் விவரங்களை அறிந்தேன். கோவை ஜூபிடர் நிறுவனத்தின் சார்பில் எடுக்கப்பட்ட 'ராஜகுமாரி' என்ற படத்திற்கு நான் வசனம் எழுதவேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. பெரியாரிடம் தெரிவித்தேன். அவரும், "போய் வா!" என்று விடை கொடுத்தார்.

19

அசல் நரிகளிடமிருந்து தப்பினேன்!

என்னுடைய கட்சி வேலைகளுக்கு இடையூறு இல்லாமலிருந்தால் 'ராஜகுமாரி' என்ற திரைப் படத்துக்கு வசனம் எழுத ஒத்துக் கொள்வதாகக் கூறி அதற்குத் திரு. ஏ. எஸ். ஏ. சாமி அவர்களும் ஒப்புதல் அளித்த பிறகு வசனம் எழுதத் தொடங்கினேன்.

அந்தப் படத்தில்தான் புரட்சி நடிகர் எம். ஜி. ஆர். முதல் முதலாகக் கதாநாயகனாக நடித்தார். கதர் உடையும் கழுத்தில் துள்சி மணிமாலையும் துலங்கிடக் காட்சியளிக்கும் காந்தி பக்தரான எம். ஜி. ஆர். அவர்களுடன் எனக்குத் தொடர்பும் நட்பும் தோன்றிய காலம் அதுதான். அண்ணாவின் நூல்களை அவருக்கு நான் கொடுப்பேன். காந்தியின் நூல்களை அவர் எனக்குக் கொடுப்பார். எங்களுக்கிடையே அடிக்கடி விவாதங்கள் நடைபெறும். அவைகளின் முடிவு, பிறகு அவர் கழக அணியில் இருந்ததுதான்!

கோவைக்கு அடுத்த சிங்காநல்லூரில் பத்து ரூபாய்க்கு ஒரு வீடு பிடித்துக் கொண்டு நானும் என் மனைவியும் தங்கியிருந்தோம். திருவாரூரில் இருந்த என் தந்தைக்கு உடல் நிலை சரியில்லை; ஆபத்தாக இருக்கிறது என்று நானும் பத்மாவும் திருவாரூருக்கு விரைந்தோம். தந்தை சாவோடு போராடிக் கொண்டிருந்தார். பெரிய அளவில் வைத்திய உதவிகளைச் செய்ய வசதியான நிலையில் குடும்பம் இல்லை. உள்ளூர் மருத்துவம்தான். வேறு வழியில்லை. ஏறத்தாழ 15 நாட்களுக்கு மல் தந்தை மரண வேதனையை அனுபவித்தார். அவர் அருகிலேயே நானும் என் தாயும் உட்கார்ந்திருந்தோம். எத்தனையோ நினைவுகள்! என்னுடைய வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு வினாடி வளர்ச்சியிலும் அக்கறை காட்டிய என் தந்தையின் கண்களில் நீர் துளிர்த்தவாறு இருந்தது. அவரால் அதிகம் பேச முடியவில்லை.

"அடுத்த கதை எழுதி முடித்து விட்டாயா?" என்று ஈனசுரத்தில் கேட்டார்.

"இன்னும் கொஞ்சம் பாக்கியிருக்கிறது" என்றேன்.

"நான் என் கதையை முடிக்கப் போகிறேன்" என்று சொன்னார். சாவுப் பிடியிலும் அவரது இயல்பான இலக்கியச் செழுமை அழிந்து விடவில்லை.

ஒரு மாதத்திற்கு முன்புதான் நான் எழுதி வெளிவந்திருந்த 'ராஜகுமாரி' படத்தைக் காண அவர் விரும்பினர். அவருக்கோ கண் ஒளி சரியில்லை. ஆயினும் படத்தைப் பார்க்கா விட்டாலும் வசனங்களைக் கேட்கவாவது வருகிறேன் என்று திருவாரூர் தியேட்டரில் வந்து படத்தைப் பார்த்துவிட்டு, அல்ல-அல்ல-கேட்டு விட்டு வந்தார். நான் எழுத்தாளனாக வேண்டும் என்பதில் அவ்வளவு ஆசை அவருக்கு. அந்த ஆசைகள் அலைமோதும் உள்ளத்தோடு அவர் மலையென மரணப் படுக்கையில் சாய்ந்து கிடந்த காட்சியை எங்களால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆயினும் இயற்கை தன் வேலையைச் செய்யத் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. நாங்களெல்லாம் அவர் அருகில் அமர்ந்திருந்தபோது திடீரென அவர் உடல் நிலை மிகக் கவலைக் கிடமாயிற்று. நான் மருத்துவரை அழைத்து வர ஓடினேன்.

மருத்துவர் வடிவேலு என்பவர் மருத்துவ மாநாடு ஒன்றினை தலைமை வகித்து நடத்திக் கொண்டிருந்தார். நான் போய் மாநாடு நடைபெறும் அரங்கில் அமர்ந்தேன். என்னைப் பார்த்ததும் தலைமை வகித்துக் கொண்டிருந்த வடிவேலு என்னை மாநாட்டில் பேசுமாறு பணித்தார். ஒரு கணம் தந்தையை மறந்தேன். அம் மாநாட்டில் பேசத் தொடங்கினேன். நான் வந்த வேலையை மருத்துவர் வடிவேலுவிடம் சொல்லவில்லை. பேசிக் கொண்டேயிருந்தேன். நண்பன் தென்னன் உள்ளே ஓடோடி வந்தான். மாநாட்டுத் தலைவர் காதில் ஏதோ சொன்னான். தலைவர் என் கையில் ஒரு சீட்டை எழுதிக் கொடுத்தார். என் தந்தை காலமாகி விட்டார் என்ற செய்திதான் அந்தச் சீட்டில் இருந்தது. பேச்சை முடித்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு ஓடி வந்தேன்.

என்னை அணைத்தும்-மகிழ்ந்தும்-அன்பொழுகப் பேசியும் – கண்டித்தும்-கனிவு காட்டியும் வளர்த்த என் தந்தை நீண்ட துயில் கொண்டு விட்டார். தன் கணவரிடத்தில் உயிரையே வைத்திருந்த என் தாயின் தாலியை ஏன்தான் பிரித்துக் கொண்டாரோ தெரியவில்லை. எப்படியோ எங்கள் குடும்பத்து ஆலமரம் சாய்ந்து விட்டது. நாங்கள் ஆலையிலிட்ட கரும்பானோம்.

> "தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து
> முந்தி யிருப்பச் செயல்"

என்று வள்ளுவர் பாடினர். தன் மகனை அவையில் முதன்மையான வனாக ஆக்க முயல்வது தான் தந்தை செய்திட வேண்டிய கடமை யாகும் என்பது இதற்குப் பொருள். அந்த முயற்சியில் என் தந்தை ஈடுபட்டது உண்மை. அதன் விளைவினை-வெற்றிக் கனியினை அவர் கண்டிடவில்லை. ஆனால் அவரது தொடக்க முயற்சி என்னை மனிதனாக் கியது என்பதனை எண்ணுந்தோறும் என் கண்கள் அருவிகளாகின்றன.

மகனுக்குத் தந்தை ஆற்ற வேண்டிய கடமையுடன் திருவள்ளுவர் தனது அறிவுரையை நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. அந்தத் தந்தைக்கு மகன் செய்ய வேண்டிய உதவி என்ன என்பதையும் வரையறுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். மகன் தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய உதவி என்ன? தள்ளாத காலத்தில் அவரைத் தன்னோடு வைத்துக் கொண்டு தான் பெறும் ஊதியத்தில் பாதுகாப்பதா? அல்ல! அல்ல! அது மட்டுமல்ல. ஆடம்பரமான மாளிகையில். தந்தையை அமர வைத்து அகமகிழ்வு கொள்வதா? அல்ல! அல்ல! தந்தைக்கு மகன் செய்ய வேண்டிய கடமை வேறு ஒன்றிருக்கிறது என்று சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார் குறள் எழுதியவர்.

மகனின் பெருமை கண்டு உலகத்தார் நேரடியாக அந்த மகனைப் பாராட்டாமல், இவனைப் பெறுவதற்கு இவன் தந்தை என்ன தவம் செய்தாரோ என்று வியப்படையுமாறு செய்வது தான் மகன் தந்தைக்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமையாகும். இதற்குக் குறள்:

> "மகன் தந்தைக்காற்றும் உதவி இவன் தந்தை
> என்நோற்றான் கொல் எனும்சொல்"

என்பதாகும். இந்தக் குறளில் முழுப் பொருளையும் நிறைவு செய்து விட்டேனோ? இல்லையெனில் நிறைவு செய்வதுதான் காலமெல்லாம் எனக்காகக் கவலைப்பட்ட என் தந்தைக்கு நான் செய்யக்கூடிய கைம் மாறாகும்.

தந்தையின் ஈமக் கடன்களை முடித்துவிட்டு நானும் துணைவி பத்மாவும் மீண்டும் கோவை சிங்காநல்லூருக்குச் சென்றோம். சிங்கா நல்லூரில் நாங்கள் இருந்த வீடு இரயிலடியிலிருந்து இரண்டு கல் தொலைவிற்கு மேல் இருக்கும். இரவு 12 மணிக்கு இரயிலடியில் இறங்கினோம். நின்று கொண்டிருந்த இரண்டு குதிரை வண்டிகளை, முந்திக் கொண்டவர்கள் பிடித்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள். வேறு வண்டி எதுவும் இல்லை. திகைத்து நின்றோம். பிறகு பெட்டி படுக்கைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு நடந்தே செல்வது என்று தீர்மானித்தோம்.

இரயில் நிலையத்துக்கும் சிங்காநல்லூர் நகருக்கும் இடையே உள்ள பாதை பயங்கரமானது. அடிக்கடி வழிப்பறிகள் நடக்கும். அரசியல் எதிர்ப்புக்கள் அந்தப் பாதையில் பல தடவை கொலையில் முடிந்திருக் கிறது. அப்படிப்பட்ட ஆபத்தான பாதையில் நள்ளிரவில் நானும் என் மனைவியும் ஒருவருக்கொருவர் துணையாக நடந்து கொண்டிருந்தோம். என் மனைவி தலையில் பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு கையில்

பைகளையும் கூஜாவையும் தூக்கிக் கொண்டாள். நான் படுக்கையைத் தூக்கித் தலையில் வைத்துக் கொண்டு மூட்டை முடிச்சுக்களை கையில் எடுத்துக் கொண்டேன். அந்தக் காட்சி இன்னும் என் மனத்தில் பசுமையாக இருக்கிறது.

நான் வறுமையோடும், வாழ்க்கை வசதியற்ற தன்மையோடும் கஷ்டப்பட்ட நாளில் எல்லாம் என் மனைவி பத்மா இன்முகத்தோடு அவைகளில் பங்கு கொண்டாள். என்னோடு சேர்ந்து வாழ்க்கைப் போராட்டத்தைச் சமாளித்தாள். சிதம்பரத்தில் வசதி மிகுந்த குடும்பத்தில் பிறந்து, பெரிய வீட்டில் வளர்ந்து, என்னுடன் குருவிக்கூடு போன்ற சிறு அறையில் அவள் வாழ்க்கை நடத்த முக மலர்ச்சியோடு ஈடுபட்டதை எப்படித்தான் நான் மறக்க முடியும்? அந்த குருவிக்கூட்டு வாழ்க்கை அவ்வளவு இன்பமாக இருந்தது. இன்பத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதில் ஏற்படுகிற மகிழ்ச்சியை விடத் துன்பத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதில் உள்ளத்திற்கு எவ்வளவோ ஆறுதல

கடுமையான உணவு நெருக்கடி இருந்த காலம் அது. பையைத் தூக்கிக் கொண்டு ரேஷன் கடைகளுக்குத்தான் செல்ல வேண்டும். புழுத்துப் போன அரிசிதான் கிடைக்கும். கொஞ்சம் நல்ல அரிசி வாங்குவது என்றால் பக்கத்தில் உள்ள கோவைக்குச் செல்ல வேண்டும். அன்றாடம் அரிசி வாங்கிக் கொண்டு வந்து தருகிற பொறுப்பை நண்பர் எஸ். ஏ. ராசமாணிக்கம் ஏற்றுக் கொண்டார். அவர் அப்போது கோவையில் எனக்குக் கிடைத்த கட்சி நண்பர். அவர் அரிசி வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தால்தான் அன்றைக்குச் சாப்பாடு. இல்லையேல் சிற்றுண்டிச் சாலையில் எடுப்புச் சாப்பாடுதான்.

சிங்காநல்லூரிலிருந்து கோவைக்குச் செல்ல பஸ்கள் உண்டு என்றாலும் இடம் கிடைப்பது அரிது. குதிரை வண்டியில்தான் செல்ல வேண்டும். ஒரு வண்டியில் ஆளுக்கு இவ்வளவு கட்டணம் என்று பேசிக் கொண்டு பல பேர்கள் ஏறிக்கொள்வதுண்டு. அப்படித்தான் நாங்கள் கோவைக்குச் செல்வோம்.

ஒரு நாள் மனைவி பத்மாவிற்குக் கடுமையான காய்ச்சல். ஏன் தெரியுமா? மாவு அரைப்பதற்காக அரிசி மூட்டையை அவளே தலையில் தூக்கிக்கொண்டு இரண்டு பர்லாங் தொலைவிலுள்ள மில்லுக்குப் போய் வந்ததை நான் பார்த்துவிட்டேன்.

"யாராவது ஆட்களிடம் கொடுத்தனுப்பக்கூடாதா?" என்று ஆத்திரத்தோடு கேட்டேன். அதற்காகும் செலவை அவள் கணக்கிட்டுச் சொன்னாள். இருந்தாலும் அவள் அப்படிச் செய்தது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அடித்துவிட்டேன். அதன் விளைவுதான் காய்ச்சல். அன்று எனக்கு ஸ்டுடியோவில் ஒரு கதை விவாதம். முடிவதற்கு இரவு

ஒரு மணிக்கு மேலாகிவிட்டது. வீட்டிற்கு வரவேண்டும். ஸ்டுடியோவிலிருந்து ஒரு கார் மூலம் என்னை அனுப்ப திரு ஏ.எஸ்.ஏ. சாமி முயற்சி செய்தார். ஆனால் டிரைவர்கள் யாரும் இல்லை. ஸ்டுடியோவிலேயே படுத்துவிட்டுக் காலையில் போகலாம் என்று சொன்னார். காய்ச்சலோடு மனைவியை வீட்டிலே விட்டு விட்டு நான் எப்படி ஸ்டுடியோவில் தூங்க முடியும்? போய்த்தான் தீரவேண்டுமென்று புறப்பட்டேன். நல்ல இருட்டு. மழைத் தூறல் வேறு! அந்த இரண்டொரு மைல்களை நடந்தே கடக்க எண்ணி வீடு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தேன்.

அதற்கு முதல் நாள்தான் நான் செல்லும் வழியில் ஒரு பயங்கரமான அரசியல் கொலை நடைபெற்றது. ஒரு மைல் தூரம் நடந்திருப்பேன். இருமருங்கிலும் உள்ளப் புதர்க் காடுகளிலிருந்து ஐந்து, ஆறு நரிகள் ஒன்றாக வந்து சாலை நடுவே உட்கார்ந்து கொண்டன. எனக்குப் பின்னால் திரும்பி ஓடவும் முடியவில்லை; முன்னால் அடியெடுத்து வைக்கவும் முடியவில்லை! நரிகளிடம் சிக்கிக் கொண்டால் அவைகள் ஆளைச் சூழ்ந்து கொள்ளும் என்பதும் மண்ணை வாரி இறைத்து மனிதனை வீழ்த்தி விடும் என்பதும் வீழ்ந்த மனிதனை அவைகள் என்ன செய்யும் என்பதும் நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஒரு கணம் என்னை மறந்து நின்றேன். திடீரென ஓர் இராணுவ லாரி எதிரே வந்தது. அதன் பேரிரைச்சலிலும் விளக்கொளியிலும் நரிகள் மிரண்டு ஓடிப் புதருக்குள் புகுந்து கொண்டன. நான் அங்கெடுத்த ஓட்டம் சிங்காநல்லூரில் வீடு போய்த்தான் நின்றேன்.

மாலையில் என் கையால் அடிபட்ட மனைவி, வாசல் கதவைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு அந்தக் காரிருளில் என் வருகையை எதிர் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். உடம்பெல்லாம் நெருப்பாகக் கொதித்தது அவளுக்கு. எனக்கு வீடு வாடகைக்கு அளித்த நண்பர் அண்ணுசாமியின் உதவியைக் கோரி மருத்துவ உதவி பெற்று மனைவியின் உயிரை அப்போது காப்பாற்றினேன்.

அந்தக் குருவிக் கூட்டினுள்ளே உட்கார்ந்து கொண்டு நான் எழுதிக் குவித்தவைகள் ஏராளம். 'அபிமன்யு' என்கிற புராணப் படத்திற்குப் புதுமையான வசனங்களை எழுதுகின்ற வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. அந்தப் படம் வெளிவந்தபோது என் மனைவியையும் நண்பர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு, திரையரங்கிற்குச் சென்றேன். ஆனால் அந்தப் படத்தில் நான் எழுத்துப் பணியாற்றிய செய்தி திரையில் விளம்பரப்படுத்தப்படவே இல்லை!

20

சங்கிலியை விற்றுக் கடனை அடைத்தேன்

ஓர் எழுத்தாளன் தான் எழுதுவதற்குப் பெறுகிற பணத்தை விட அதற்குக் கிடைக்கிற விளம்பரத்தையும், புகழையும் தான் அதிகமாக விரும்புவான். அந்த நிலை எனக்கு விதி விலக்கல்ல. உள்ளம் குமுறியது. மறுநாள் பட அதிபரிடத்திலே சென்று, ''திரையில் என் பெயர் ஏன் போடப்படவில்லை?" என்று கேட்டேன்.

''கொஞ்சம் பொறு, உனக்கு விளம்பரம் கிடைத்த பிறகு போடுகிறேன்" என்று அவர் சொன்னார்.

அந்தப் பதில் எனக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. என் விழிகளைக் குளமாக்கிற்று. உடனே வீட்டைக் காலி செய்து விட்டுத் துணைவியுடன் திருவாரூர் திரும்ப முடிவு கட்டினேன்.

நான் கோவையிலிருந்து செல்வதைக் கட்சி நண்பர்கள் யாரும் விரும்பவில்லை. காரணம் நான் அங்கிருந்தபோது நாள்தோறும் கூட்டங்கள், கழக நண்பர்களின் திருமண விழாப் பேச்சுக்கள் என்ற அளவில் கட்சிப் பணியாற்றி வந்தேன்.

விஞ்ஞானி ஜி.டி.நாயுடு அவர்களிடம் அப்போது மாணவர் விடுதிக் காவலராகப் (Warden) பணியாற்றி வந்த நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்களும் நானும் ஐந்து மைல், ஆறு மைல் தூரம் நடந்து சென்றே கழக நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்வோம். ஒரு முறை கோவையிலிருந்து குணியமுத்தூர் திருமணம் ஒன்றிற்குச் செல்ல வாகன வசதியில்லை. கடலையை வாங்கிக் கொறித்துக் கொண்டே நாங்கள் அந்த ஊருக்கு நடந்தே சென்று திரும்பி வந்தோம். இன்று கோவை சிதம்பரம் பூங்காவில் கூட்டமென்றால் அந்த மைதானமே கொள்ளாத அளவிற்கு இலட்சக்கணக்கில் மக்கள் கூடுகிறார்கள். அன்றோ காந்தி சதுக்கம் என்கின்ற சின்னஞ்சிறு வெளியில்தான் கூட்டம் நடைபெறும். ஆயிரம் பேர் கூடுவார்கள். அதுவே எங்களுக்கு ஐந்து லட்சமாகத் தெரியும். கட்சியின் வளர்ச்சியைத் திரும்பிப் பார்க்கும்போது எவ்வளவு பெருமிதம் ஏற்படுகிறது!

கட்சி நண்பர்களுக்கு எப்படியோ சமாதானம் சொல்லி விட்டு நான் திருவாரூர் திரும்பி விட்டேன். ஒரு பெரிய திரைப்பட நிறுவனத்தாரிடம் கோபித்துக்கொண்டு திரும்புகிறோமே என்ற கவலையோ,

அவர்களுடைய வெறுப்பிற்கு ஆளாகிறோமே என்கிற சஞ்சலமோ இல்லாமல் இனி என்ன செய்வது என்பதைப் பற்றி நினையாமல், திருவாரூர் சென்றேன். படத்திற்கு எழுதுவது நின்று பத்திரிகைகளுக்கு எழுதுவது, நாடகங்கள் எழுதுவது என்ற அளவில் என் பணி நடைபெற்றது.

அப்போது திருவாரூரில் தேவி நாடக சபையார் முகாமிட்டிருந்தனர். அவர்கள் புகழ் பெற்ற நவாப் ராசமாணிக்கம் நாடகக் கம்பெனியிலிருந்து பிரிந்து வந்த சக்தி நாடக சபையிலிருந்து பிரிந்தவர்கள். அவர்கள் என்னிடம் ஒரு நாடகம் கேட்டனர், குண்டலகேசியை அடிப்படையாக வைத்து, இலக்கியச் செறிவு சிறிதும் குறையாமல் 'மந்திரி குமாரி' என்ற நாடகத்தை எழுதினேன். அது திருவாரூரில் அரங்கேற்றப்பட்டது. அடுத்து அந்த நாடகம் குடந்தையில் நடைபெற்றது. மிக வெற்றிகரமாகக் குடந்தை மாநகரில் நடந்த அந்த நாடகம் மக்களால் விரும்பப்பட்டது. அதனுடைய வெள்ளி விழாவிற்கு என்னை அழைத்திருந்தார்கள். பாராட்டுவதற்குப் பல பெரியவர்கள் அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். விழாவில் கலந்து கொள்ள நானும், என் மனைவி பத்மாவும் சென்றிருந்தோம்.

அப்போது அவள் கருவுற்றிருந்தாள். ஆம், என் மூத்த மகன் முத்து அவள் வயிற்றில் அமைதியாக இருந்தான். நாடகம் முடிவுற்றது. பலரும் பாராட்டுரை வழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். நானும் பேச வேண்டுமென்று கூறினார்கள். நான் ஒப்புக் கொண்டிருந்தேன். என் அருகே என் மனைவி உட்கார்ந்திருந்தாள். கும்பகோணத்தில் ஒரு வெற்றிலை பீடா விற்கப்படுவது உண்டு. அதில் சுண்ணாம்பை மொத்தமாக வைத்து விடுவார்கள். பிரித்துப் பார்த்துத் தேவையான அளவை வெற்றிலையில் தடவிப் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். என்னிடம் ஒரு பீடாவைக் கொடுத்ததும் எனக்கு அந்தச் சூட்சுமம் புரியாமல் அப்படியே வாயில் போட்டுக் கொண்டேன். உள்ளேயிருந்த மொத்த சுண்ணாம்பும் என் வாயை வேக வைத்து விட்டது. நாவிலிருந்து தண்ணீர் கொட்டிக் கொண்டேயிருந்தது. நாக்குத் தடித்துவிட்டது. வாயை மூட முடியவில்லை. பிறகு நான் எப்படிப் பாராட்டுக்கு நன்றி தெரிவித்துப் பேச முடியும்? என் நன்றியுரை இல்லாமலேயே பாராட்டு விழா முடிந்தது.

துண்டுத் தாளாக வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்த 'முரசொலி'யை வார இதழாகத் திருவாரூரிலிருந்து வெளியிடலாம் என்று திட்டமிட்டேன். வீட்டிலிருந்த நகை நட்டுக்களை அடகு வைத்து வாரப் பத்திரிகை தொடங்கினேன். திருவாரூரில் திரு கருணை ஜமால் அவர்களை உரிமையாளராகக் கொண்ட கருணாநிதி அச்சகத்தில் 'முரசொலி' அச்சடிக்கப்பட்டது. பத்திரிகைக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. அதில்

வரும எழுத்துக்களை வியக்காதாரில்லை. வாழ்த்துக் கடிதங்கள் குவிந்தன. ஆனால் விற்பனையாளரிடமிருந்து பணம்தான் வந்து சேர வில்லை. வாரந்தோறும் பத்திரிகை வெளியிடுவது என்பது ஓர் அறுவைச் சிகிச்சைப் பிரசவமாகவே இருந்தது.

அச்சக உரிமையாளர் ஒரு வாரம், இரண்டு வாரம் கடனைப் பொறுத்துக் கொண்டார். மூன்றாவது வாரம் அவரால் பொறுத் துக் கொள்ள முடியவில்லை. என்ன செய்வது? அவர் நிலை அப்படி? என் மனைவி போட்டிருந்த தாலிச் சங்கிலியைத் தாலிக் கயிறாக மாற்றிவிட்டு, அந்த சங்கிலியை விற்று இரண்டு வாரக் கடனை அடைத்து, மூன்றாவது வாரப் பத்திரிகையை 'டெலிவரி' எடுத்தேன். விசயபுரம் என்ற பகுதியில் அச்சகத்தில் அச்சடிக்கப்படுகிற பிரதிகளைத் திருவாரூர் அலுவலகத்திற்குக் கொண்டு வர ஆள் வைக்கவோ வண்டி வைக்கவோ என்னிடம் வசதிகள் இருந்ததில்லை. இரவோடு இரவாக அவைகளை நானும் பத்திரிகை மானேஜர் கனகசுந்தரமும் தலையில் தூக்கிக்கொண்டு வருவோம், ஆற்றைக் கடக்க அப்போது ஒரு மூங்கில் பாலம் இருந்தது. அந்தப் பாலத்தின் வழியாகப் பத்திரிகைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு அலுவலகம் வருவோம். நாங்கள் இருவரும் இரவெல் லாம் உட்கார்ந்து விற்பனையாளர்களுக்கும் சந்தாதாரர்களுக்கும் ஒட்டி அனுப்புவோம். இப்படி எத்தனை நாளைக்கு ஒரு பத்திரிகையை நடத்த முடியும்? பத்திரிகை வாழ்வதா, சாவதா என்ற போராட்டத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தபோது, என் வாழ்க்கையிலும் ஒரு பெரும் போராட்டம் ஆரம்பித்து விட்டது. அதுதான் என் மனைவியின் உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டிய போராட்டம். இந்தப் போராட்டங்களுக்கு முன்பு தான் எதிர்பாராத அரசியல் போராட்டம் வேறு.

1947-ல் இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றது. லாலா லஜபதிராயும் லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகரும், காந்தியடிகளும், பண்டித நேருவும், வல்லபாய் படேலும், சுபாஷ் சந்திர போசும், பெரியாரும், திரு.வி.க.வும், வ.உ.சிதம்பரனாரும், பாரதியும் இலட்சோப லட்சம் புடம் போட்ட தியாகிகளும், எழுப்பிய விடுதலைக் கனவுக்கு ஒரு நல்ல முடிவு ஏற்பட்டது. வெள்ளையன் இந்தியாவிற்கு விடுதலை கொடுத்தான். பாகிஸ்தானுக்குக் குரலெழுப்பிய ஜின்னாவிற்கும் வெற்றி கிடைத்தது.

இந்தியா விடுதலை பெற்ற நாளைப் பெரியார் துக்க நாளாகக் கொண்டாட வேண்டுமென்று அறிக்கை விட்டார். ஆனால் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள், 'அது துக்க நாளல்ல; ஆகஸ்ட் 15 இன்ப நாள்' என்று அறிக்கை விடுத்தார். ''உலகம் முழுவதும் கூர்ந்து கவனிக்கும் ஒரு மகத்தான நிகழ்ச்சியை நமது கொள்கையை மட்டும் அளவு கோலாகக் கொண்டு அளந்து பார்ப்பது சரியாகாது. ஆகஸ்ட் 15-ம்

நாள் இரண்டு நூற்றாண்டுகளாக இந்தத் துணைக் கண்டத்தின்மீது இருந்து வந்த பழிச் சொல்லை, இழிவை நீக்கும் நாள், அது திராவிடருக்குத் திருநாள்" என்று அண்ணா ஆணித்தரமாகக் கூறினார் ஆகஸ்ட் 15-பற்றிய பெரியாரின் கருத்தை வரிக்கு வரி மறுத்தார். இதனால் திராவிடர் கழகத்தில் பெரும் பிளவு ஏற்பட்டது.

அப்போதுதான் தூத்துக்குடியில் கழக மாநில மாநாடு மிகப் பெரிய அளவில் ஏற்பாடாயிற்று. இந்த மாநாட்டிற்கு அண்ணா வரவில்லை! பெரியார், அண்ணா மனக்கசப்பு மேலும் மேலும் வளர லாயிற்று. பெரும் தலைவர்கள் இருவரின் இடையே ஏற்பட்ட கசப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, நல்லவர்கள் சிலரும் இரு கூறாகப் பிரிந்து நின்றார்கள். கட்சிக்கென ஒரு துரும்பை எடுத்துப் போடாதவர்களும், அந்தக் கசப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, தாங்கள் வளரலாம் என்று மனப்பால் குடித்தனர்.

அண்ணாவைக் கட்சியிலிருந்து விலக்க வேண்டுமென்று ஆர்ப் பாட்டங்கள் செய்தார்கள். தூத்துக்குடி மாநாட்டில் அண்ணாவின் படத்தைக்கூட ஆத்திரப்பட்ட சில அவசரக்காரர்கள் கொளுத்தினர். இந்தச் செய்திகளை எல்லாம் கேள்விப்பட்ட அண்ணா புன்னகை புரிந்தார். பெரியாருக்கும் அண்ணாவிற்கும் இடையே பாலம் அமைக்கப் பட வேண்டுமென்ற கருத்தில் 'முரசொலி' வார இதழில் 'கடைசி நாட்கள்' என்ற தலைப்பில் ஒரு நீண்ட கட்டுரை எழுதினேன். பெரியாரையும் அண்ணாவையும் ஒன்று சேர்க்கும் முயற்சிக்கு இடையூறாக நிற்கின்ற சந்தர்ப்பவாதிகளைப் பற்றி எல்லாம் அதில் நான் விமரிசித்திருந்தேன். அந்தக் கட்டுரைக்குத் திராவிடர் கழகத்தில் பலத்த எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கப்பட்டது. 'முரசொலி' இதழைப் பல இடங் களில் கொளுத்தினர். பயமுறுத்தல் கடிதங்கள் பல வந்தன. அடுத்த இதழை அச்சேற்ற முடியாதபடி திராவிடர் கழகத்தினர் எனக்கு இடையூறு விளைவித்தனர்.

இந்தக் கட்சிப் போராட்டத்தின் இடையேதான் என் மனைவியின் உயிரை மீட்கும் போராட்டத்தில் நான் ஈடுபட வேண்டியவனானேன். பிள்ளைப் பேற்றிற்காக என் மனைவியை மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துச் செல்ல, வீட்டார் முற்பட்டார்கள்.

பத்மாவுக்கு இரண்டு நாட்களாகவே சிறிதளவு காய்ச்சல் இருந்தது. அதனால் அவள் மிகவும் களைத்துப் போயிருந்தாள். மருத்துவ மனைக்கு அவளை அழைத்துச் செல்ல வாசலில் குதிரை வண்டி தயாராக நின்றது. எங்கள் குல தெய்வமாக வீட்டில் வழிபட்டு வந்த பெரிய தாயாரின் செல்லப் பெட்டியிடம் குத்து விளக்கு ஏற்றி வைத்து வழிபடச் செய்து மெதுவாக அழைத்துக் கொண்டு தெருப் பக்கம் வந்தார்கள். ஏனோ தெரியவில்லை. அவள் கண்களில் இருந்து பொல பொலவென்று நீர் கொட்டியது.

நான் அவளைக் கவலையோடு கவனித்துக்கொண்டு நிற்பதை அவள் பார்த்து விட்டாள்.

21

போய் வருகிறேன் என்றாள் என் பத்மா

என் மனைவி பத்மாவின் கலங்கிய விழிகள் என்னைக் கண்டு பிடித்து விட்டன. காய்ச்சல் களைப்பிலும், பிரசவ வேதனை வலியிலும், ஏதோ இனந் தெரியாத சோகத்திலும் மூழ்கியிருந்த அவள் என்னைப் பார்த்துத் தழுதழுத்த குரலில், ''போய் வருகிறேன்'' என்றாள். அவள் என்னிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டது மருத்துவ மனைக்குத்தானா? இல்லை! இல்லை!

'ஆ! ஊ!' என்ற நோயாளிகளின் அலறலும், 'அம்மா! அய்யோ! என்ற கூச்சலும், டாக்டர்கள், நர்சுகளின் நடமாட்டங்களும் நிறைந்த அமைதியற்ற மருத்துவ மனைக்குச் செல்ல அவள் என்னிடம் விடை பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. அமைதி நிறைந்த ஓர் இடத்துக்கு அவள் என்னிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டுதான் அப்படிக் கண்ணீர் விட்டிருக்கிறாள்

தான் தைரியமாக இல்லாவிட்டாலும் நோய் நொடி விஷயங்களில் மற்றவர்களுக்குத் தைரியம் கூறும் என் தாயாரின் முகமும் சரியாக இல்லை. மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்ட பத்மாவுக்கு மறுநாளே குழந்தை பிறந்தது.

இப்போது என்னைவிட உருவத்தில் ஒரு பங்கு அதிகப் பெரிய வனாக இருக்கும் முத்து, சின்னஞ்சிறு பிஞ்சாக, பத்மாவின் அருகில் படுத்திருந்தான். தன் அரவணைப்பில் உள்ள குழந்தையையும் என்னையும் மாறி மாறிப் பார்த்தவாறு பத்மா புன்னகை புரிந்தாள். அதுதான் அவளது கடைசிப் புன்னகை என்று எனக்கு அப்போது தெரியாது.

இரண்டு நாள் தொடர்ந்தாற்போல் கூட்டங்களுக்குச் சென்று விட்டு வீடு திரும்பிய என்னிடம், பத்மாவுக்கு விடாமல் காய்ச்சல் அடிக்கிறது என்ற செய்தி கூறப்பட்டது. மருத்துவ மனைக்கு ஓடினேன். அவளால் சரியாகப் பேசமுடியவில்லை. டாக்டர்களிடம் கேட்டேன். அவர்கள் பத்மாவின் ரத்தத்தை எடுத்து கிண்டிக்குச் சோதனைக்காக அனுப்பியிருப்பதாகவும் அந்த முடிவு வந்தால்தான் காய்ச்சலுக்கான காரணம் தெரியுமென்றும் சொன்னார்கள். உடனடியாகக் கிண்டிக்குச் சென்று சோதனை முடிவைத் தெரிந்து வரும் வசதி ஏது எங்களிடம்?

அதற்குள் என் பத்மாவின் உடல்நிலை மிகவும் மோசமாகி விட்டது' நான் மருத்துவமனைத் தாழ்வாரத்திலேயே இரவு பகல் எந்நேரமும் காத்திருந்தேன். இறுதியாக டாக்டர்கள், ''இனிமேல் இங்கிருந்து பயனில்லை. வீட்டுக்குத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விடுங்கள்!'' என்று கூறிவிட்டார்கள். சென்னைக்கோ, திருச்சிக்கோ அவளை அழைத்துச் சென்று கடைசி வரையில் பார்த்து விடலாம் என்ற வசதி வாய்ப்பு எதுவுமற்ற நிலையில் வீட்டுக்கு அவளை அழைத்து வந்தோம். வீட்டுக்கு வந்ததும் அவள், என் தாயாரை அருகே அழைத்து, ''ஏன் அத்தை, என்னை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து விட்டீர்கள்? நான் பிழைக்க மாட்டேனா?'' என்று அழுத்தந் திருத்தமாகக் கேட்டாள்.

''அதெல்லாம் இல்லையடி என் கண்ணே! உனக்கு ஒரு குறையும் இல்லை!'' என்று பத்மாவுக்குத் தைரியம் சொல்லிவிட்டு, என் அன்னை மறைவாகப் போய்த் தேம்பித் தேம்பி அழத் தொடங்கினார்கள்.

''என் பிள்ளைக்கு மாமா பெயரை வையுங்கள்'', என்று மரணப் படுக்கையில் இருந்தவாறு அவள் கட்டளை பிறப்பித்தாள்.

கண்களைக் குளமாக்கிக்கொண்டு, அருகே நிற்கும் என்னைத் தனது இளைத்த கரங்களால் பற்றிக்கொண்டு, ''கவலைப்படாதீர்கள்; எனக்கு ஒன்றும் இல்லை. இன்னும் பத்து நாளில் சரியாகிவிடும்'' என்று அடிக்கடி ஆறுதல் கூறினாள். நானும் அவளும் சிங்காநல்லூரில் நடத்திய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றாக என் மனக் கண்ணில் சுழலத் தொடங்கின—

ஒரு நாள் அவளிடம் கோபித்துக் கொண்டு சிங்காநல்லூரில் இருந்து கோவை செல்வதற்காகப் பஸ் நிலையத்துக்குப் போய்க் காத்திருந்தேன்.

மாலை மணி ஆறுக்கு மேல் இருக்கும். பஸ் எதுவும் வரவில்லை, பலருடன் நானும் கியூவில் நின்றுகொண்டிருந்தேன். அப்போது, ''கொஞ்சம் வாங்களேன்'', என்ற குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினேன். தலையில் முக்காடிட்டுக்கொண்டு கையில் ஒரு குவளைக் காப்பியுடன் பத்மா நின்றுகொண்டிருந்தாள். வீட்டுக்கும் பஸ் நிலையத்துக்கும் இரண்டு பர்லாங் தூரம் இருக்கும். நான் கோபத்தில் காபி சாப்பிடாமல் சென்றதை அவளால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அவளைப் பார்த்ததும் கோபமெல்லாம் பறந்தோடியது. கியூவிலிருந்து விலகி வந்து அவளை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினேன்.

பெண் உள்ளம் எவ்வளவு பொறுமையுடையது. ஆண் நெஞ்சம் எவ்வளவு கடுமையானது என்பதை அன்று உணர்ந்தேன். அந்த நிகழ்ச்சி என் இதயத்தில் எவ்வளவோ பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி

No

விட்டது. அதற்குப் பிறகு நான் அவளிடம் கோபம் கொண்டதே கிடையாது. அந்தப் பொறுமையின் கருவூலம்தான் என்னைப் பார்த்து பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டவாறு கடைசி மூச்சு விடப் போகிற, நேர்த்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

பாலைக்கலியில் கோடையின் வெப்பம் தாங்காமல் அலைந்து கொண்டிருந்தனவாம் இரண்டு மான்கள்! ஆண் ஒன்று—பெண் ஒன்று தான் வருந்தினாலும் பரவாயில்லை என்று வெய்யிலிலே நின்றுகொண்டு! தன்னுடைய நிழலில் தனது பெண் மானைப் படுக்க வைத்து! இளைப்பாறச் செய்ததாம் ஆண்மான்! இதனை:

''இன்நிழல் இன்மையான் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்நிழலைக் கொடுத் தளிக்கும் கலை''

என்று புலவர் பாடுகிறார்.

மான்கூடத் தன் மனைவிக்கு நிழலாக இருந்திருக்கிறது. ஆனால் நானோ கொடுமையான வறுமையிலும், கடுமையான நோயிலும் என் மனைவிக்கு நிழலாக இருந்திட முடியவில்லை!

அவள் என் மருமகன்களைத் தன் பிள்ளைகளாகவே பாவித்து அன்பொழுக நடத்தி வந்தாள். மாறனை 'மூத்த தம்பி' என்றும், அமிர்தத்தை 'நடுத் தம்பி' என்றும், செல்வத்தை 'சின்னோண்டு தம்பி, என்றும் செல்லமாக அழைப்பாள்.

''எல்லாரும் என் பக்கம் வாருங்கள்'' என்றாள். என் அன்னை! குழந்தை முத்துவுடன் அவள் அருகே நின்றார்கள். மற்றவர்கள் அவளைச் சூழ்ந்து நின்றோம். அவளது சகோதரிகளும், சகோதரர்களும், வந்திருந்தார்கள். அவள் பேசத் தொடங்கினாள்.

மருமகன்களை எப்படிப் படிக்க வைக்க வேண்டும்—மகனை எப்படிக் கண்டிப்பாக வளர்க்க வேண்டும் – குடும்பம் எப்படி ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும் ஒரே அறிவுரைதான்! பேச்சின் முடிவில் பிரக்ஞை இழந்தாள். மூச்சு மாத்திரம் இழுத்துக் கொண்டிருந்தது.

கிண்டிக்குச் சோதனைக்காக அனுப்பிய ரத்தப் பரிசோதனை முடிவும் இருபது நாட்கள் கழித்து வந்து சேர்ந்தது. ''குதிரை வேக க்ஷயரோகக் காய்ச்சல்'' என்பதுதான் அந்த முடிவாகும்.

இந்த நிலையில் புதுக்கோட்டையிலிருந்து கட்சி நண்பர் அருணாசலம் என்பவர் திருவாரூர் வந்து சேர்ந்தார். எதற்காகத் தெரியுமா? புதுக்கோட்டையில் ஒரு கூட்டத்தில் பேச ஒப்புக் கொண்டிருந்தேன்; அதற்கு அழைப்பதற்காக!

அவரை இட்டுச் சென்று மனைவியின் நிலைமையைக் காட்டினேன். மூச்சு மட்டுமே இழையோடியவாறு நினைவிழந்து கிடந்த என் பத்மாவைப் பார்த்து அவரும் கோவெனக் கதறியழுதார். பிறகு வாயிற்புறம் வந்ததும் என்னிடம், ''எப்படியாவது புதுக்கோட்டை கூட்டத்திற்கு வந்தால் நல்லது!'' என்று வலியுறுத்தினார். என் மனத்தில் பெரும் போராட்டம்! அந்தக் கடைசி நேரத்திலாவது நான் என் மனைவிக்கு நிழலாக இருந்திருக்கக் கூடாதா? கல் நெஞ்சமா? கடமை உணர்வா? எது வென்றது? எனக்கே தெரியவில்லை.

நண்பர் அருணாசலத்தின் வார்த்தையைத் தட்டாமல் புதுக்கோட்டைக்குப் புறப்பட்டேன். இரவு கூட்டம் முடிந்தது. உடனே என்னை ஊருக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்ற கருணை உள்ளம் அவர்களுக்கு! மனைவியை இந்நிலையில் விட்டு விட்டு வந்து விட்டோமே என்ற அவசரம் எனக்கு!

ஒரு லாரி கிடைத்தது. லாரியில் ஏறித் திருவாரூர் வந்து சேர்ந்தேன், மறுநாள் இரவு. வீட்டு வாசலில் ஒரே கூட்டமாக இருந்தது. வீட்டை நெருங்கினேன். அழுகுரல் பலமாக இருந்தது. அப்போதுதான் என் அருமை பத்மா, கடைசியாகக் கண்களை மூடியிருக்கிறாள். இனித் திறந்து பார்க்க மாட்டாள். அப்போது என்னைத் தேடினாளோ, அல்லது இரக்கமற்றவன் எங்கேயோ போகட்டுமென்று முணுமுணுத்தாளோ - அதெல்லாம் தெரியாது! அருகே சென்று பார்த்தேன். வாழ்க்கைப் போரை இளமையிலேயே முடித்துக்கொண்டு நிம்மதியாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

மூன்று வருட இல்லற வாழ்வு; அதற்குள் அவளுக்கு அது கசந்து போயிற்று போலும்! என் கண்ணீர்த் துளிகள் அவள் சலனமற்ற முகத்தில் விழுந்து உருண்டன. மெதுவாக அவள் முகத்தின் பக்கம் குனிந்தேன். பக்கத்தில் ஏராளமான பெண்கள் அமர்ந்திருந்தனர். அதைப்பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. என்னுடையவளின் நெற்றியில் முத்தமிட்டேன். அவளுக்குத் தர அது ஒன்றுதான் என்னிடமிருந்தது.

அவள் தன் அத்தியாயத்தைத் தனது இருபதாம் வயதிலேயே என் வாழ்க்கைப் புத்தகத்தில் முடித்துக்கொண்டு போய் விட்டாள்.

22

காந்தியார் கண்ட கனவை நனவாக்குகிறோம்

பத்மாவை இழந்த நானும் என் குடும்பத்தாரும் அழுது கொண்டிருந்த அந்த 1948-ம் ஆண்டில்தான் உலகமே அழத்தக்க வண்ணம் உத்தமர் காந்தியாரைக் கோட்கேயெனும் கொடியவன் சுட்டுக் கொன்று விட்டான்.

இந்தியச் சுதந்திரத்திற்காக அரும்பாடு பட்ட காந்தியடிகளார், சுதந்திரம் பெற்ற மக்கள் அந்தச் சுதந்திரத்தை எவ்வாறு துய்த்திட வேண்டுமென்று நேரிடையாக அறிவுரை கூறுவதற்கு வாய்ப்பற்றுப் போயிற்று. வழக்கம்போல் பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்ட காந்தியடிகளைக் கொடியவன் குறி பார்த்துச் சுட்டான். எந்த இதயத்தை இந்திய மக்களுக்காக ஒதுக்கி வைத்து இருந்தாரோ அதில் மூன்று குண்டுகள் பாய்ந்தன. அதே இடத்தில் சாய்ந்தார். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அவர் உயிர் அமைதியாகப் பிரிந்தது. மாலையில் வானொலிகள் மூலம் இந்தத் திடுக்கிடும் செய்தியைக் கேட்ட உலக மக்கள் தேம்பித் தேம்பி அழுதனர்.

'இந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்குமிடையே உண்மையான நட்பில்லை என்பதைத் தென்னாப்பிரிக்காவில் வெகு காலத்திற்கு முன்பே நான் தெரிந்து கொண்டேன். ஒற்றுமைக்குத் தடையாக இருப்பவைகளைப் போக்குவதற்குக் கிடைக்கும் எந்த வாய்ப்பையும் நான் தவற விடுவதில்லை. முகஸ்துதியாகப் பேசியோ சுயமதிப்பிற்காகப் பாதகமான வகையில் நடந்தோ ஒருவரைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு விடுவது என்பது என் சுபாவத்திற்கு விரோதமானது. இந்து—முஸ்லிம் ஒற்றுமை விஷயத்தில்தான் என்னுடைய அகிம்சை கடுமையான சோதனைக்கு உள்ளாக நேருமென்பதை எனது தென்னாப்பிரிக்க அனுபவம் எனக்குத் தெளிவாகக் காட்டியிருந்தது' என்பதாகக் காந்தியடிகள் தமது சுயசரிதையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அவர் குறிப்பிட்டது உண்மையாகவே ஆகிவிட்டது.

அன்னிய ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து அவர் எத்தனையோ போராட்டங்களை நடத்தினார். உண்ணாவிரதங்கள் இருந்து மரணத்தின் முகப்பு வரை சென்று மீண்டு வந்தார். வெள்ளையனின் துப்பாக்கி, பீரங்கி முனைகளுக்கு நேராக நின்று அவர் விடுதலைக் கொடியைக் கம்பீரமாக உயர்த்திய போதும் அவர் உயிருக்கு ஆபத்து நேரிடவில்லை.

எத்தனையோ துணிவான அறப்போர்களில் அவர் ஈடுபட்ட போதெல்லாம் அவர் உயிரைப் பிரிக்க யாரும் எண்ணியதில்லை. அன்னிய ஆதிபத்தியத்திலிருந்து நாடு விடுதலை பெற்று அவர் விரும்பிய சுதந்திரம் கிட்டிய பிறகு, அவர் கொல்லப்பட்டார்.

யாரால்? அன்னியராலா? அல்ல! இந்துக்களிடமும முஸ்லிம்களிடமும் ஒற்றுமையை உருவாக்கச் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு அவர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள், சில மதவெறியர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இந்திய மண்ணிலே பிறந்த ஒருவன், அந்தப் புனிதமான உயிரைப் பறித்துக் கொண்டான். தவறு, தவறு. அந்தப் புனிதமான உயிரை யாரும் பறிக்கமுடியாது. அது இந்தியாவில் உள்ள பல கோடி உயிர்களோடு ஒன்றிவிட்ட உயிராகும்.

ஆண்டுதோறும் காந்தியடிகள் பிறந்த நாள் விழாவை நாடெங்கும் கொண்டாடுகிறோம். அவர் போதித்த அன்பு வழி, அறவழி, அமைதி வழி அனைத்தையும், பழைய தலைமுறையினர் புதிய தலைமுறையினருக்கு எடுத்து விளக்குகிறார்கள். கட்சிச் சார்பற்று அனைத்து மக்களும் காந்தியடிகளின் விழா சிறப்புற அமைய ஊக்கம் காட்டுகின்றனர்.

இந்தியா விடுதலை பெற்ற ஒன்றைத் தவிர, காந்தியடிகளின் கொள்கை, குறிக்கோள்கள் அனைத்தும் நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டனவா என்றால் இல்லையென்றுதான் பதில் கிடைக்கும். காந்தியடிகளின் எல்லாக் கொள்கைகளும் அனைவருக்கும் உடன்பாடு உள்ளவைதானா என்ற கேள்விக்கு வேறுபாடான விடைகளைத்தான் பெற்றிட முடியும். ஆதாரக் கல்வி, கருத்தடை போன்றவைகளில் காந்தியடிகள் சொன்ன கருத்துக்களைப் பற்றி-காந்தியடிகள் இப்போது உயிரோடிருந்தால்-ஒரு வேளை அவைகளை அவரே கூட மறுத்து இருக்கக் கூடும்.

தீண்டாமை ஒழிப்பு, பெரிய வட்டாரங்களில் பேசப்படுகிற மேனாமினுக்கிப் பேச்சாக இருக்கிறதே தவிர, அதனைச் செயல்படுத்தத் தீவிர எண்ணங்கள் உருவாகவில்லை. மனிதன் மலமெடுப்பதா என்று மனமுருகக் கேட்டார் மகாத்மா காந்தி. இன்றும் அந்த நிலையில் மாற்றமில்லை. அந்தக் கொடுமை தொடர்கிறது. காங்கிரசைப் பற்றிய தம் முதல் அனுபவம் இதுதான் என்று கல்கத்தாவில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாடு பற்றிக் காந்தியடிகளே கூறுவது கவனிக்கத் தக்கது!

'காங்கிரஸ் பிரதிநிதிகளுக்குள்ளேயே தீண்டாமை இருந்து வருகிறது என்றால், இவர்கள் யாருக்குப் பிரதிநிதிகள் என்று வந்திருக்கிறார்களோ அந்த மக்களிடம் தீண்டாமை இன்னும் எவ்வளவு

மோசமாக இருந்து வருகிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். என்பதாக அவர் மனம் நொந்து குறிப்பிடுகிறார் தமது வாழ்க்கை வரலாற்றில்.

காந்தியடிகள் பட்ட வேதனை இன்று மெள்ள மெள்ள மறைந்து வருகிறதென்றாலும் அறவே மறைந்திட வழி காணப்படவில்லை. சனாதனக் கருத்துக் கொண்டவர்கள், சாதி வெறிபிடித்தவர்கள் இன்று எல்லாக் கட்சிகளிலும் பரவலாக இருக்கிறார்கள். அந்தப் பழங்கருத்துக்கள் சாடப்பட வேண்டுமானால் காந்தியடிகளின் போதனைகளை ஒரு மணி நேரம் விளக்கவுரையாற்றிக் கைதட்டல்களைப் பெறுவதால் மட்டும் வெற்றி காணமுடியாது. பேசுபவர்கள் செயல்படுபவர்களாக இருக்கவேண்டும். காந்தியடிகள் செயலுக்கும் பேச்சுக்கும் நல்ல தொடர்பு வைத்திருந்தார். அதனை அவர் புகழ் பாடுபவர்கள் பின்பற்றிட வேண்டும். அவரது விழாக் கொண்டாடும் இந்த நேரத்திலாவது வெறும் நிகழ்ச்சிகள், வண்ண வண்ண அலங்காரங்கள், வாணவேடிக்கைகள், கண்காட்சிகள், வேள்விகள், பஜனைகள், பிரார்த்தனைகள் என்ற அளவில் மட்டும் அமையாமல் நாட்டிற்குத் தேவையான அவரது பொதுவான தத்துவங்களைச் செயல்படுத்துகிற சூழ்நிலையை ஒவ்வொருவரும் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி காந்தியடிகளின் வாழ்க்கைச் சரித்திரம்- அதன் ஒவ்வோர் ஏட்டிலும் உள்ள அவரது தியாகப் பொன்வரிகள்-இவைகளை உள்ளடக்கி ஒரு மகத்தான கண்காட்சியைப் புகை வண்டியில் அமைத்து அதனை ராமேசுவரம் தீவிலிருந்து பல்வேறு பகுதிகளுக்கு அனுப்புகிற முயற்சியினை மேற்கொண்டிருந்தார்கள். அதனைத் தொடங்கி வைக்கும் பணியினை எனக்கு அளித்தபோது, அந்தக் கண்காட்சிப் புகை வண்டியைப் பார்த்தேன். காந்தியடிகள் மூன்றாவது வகுப்பு வண்டியைப்பற்றி எழுதியதும், பேசியதும் என் நினைவிற்கு வந்தன.

'மூன்றாம் வகுப்புப் பெட்டிகள் இப்பொழுது எவ்வளவு அசுத்தமாக இருக்கின்றனவோ அவ்வளவு அசுத்தமாகவே அப்பொழுதும் இருந்தன. கக்கூசுகளும் இப்போதிருப்பதைப் போலவே அப்பொழுதும் அசுத்தமாக இருந்தன. இப்பொழுது ஏதோ கொஞ்சம் அபிவிருத்தி இருக்கக்கூடும். ஆனால் முதல் வகுப்புப் பிரயாணிகளுக்கு அளிக்கப்படும் வசதிக்கும் மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணிகளுக்கு அளிக்கப்படும் வசதிக்கும் உள்ள வித்தியாசம், இவ்விரு வகுப்புகளின் கட்டணங்களுக்கு உள்ள வித்தியாசத்திற்குக் கொஞ்சமும் பொருத்தமில்லாததாக இருக்கிறது. மூன்றாவது வகுப்புப் பிரயாணிகள் ஆடுகளாகவே நடத்தப்படுகின்றனர். அவர்களுக்குள்ள வசதிகளும் ஆடுகளுக்கு உள்ள வசதி

கள்நான்! ஐரோப்பாவில் நான் மூன்றாம் வகுப்பிலேயே பிரயாணம் செய்து வந்தேன். முதல் வகுப்புப் பிரயாணம் எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க ஒரே ஒரு தடவை மாத்திரம் முதல் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்தேன். ஆனால் முதல் வகுப்புக்கும் மூன்றாம் வகுப்புக்கும் இங்கே இருப்பதைப் போன்ற பேதத்தை நான் அங்கே காணவில்லை. தென்னாப்பிரிக்காவில் மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணிகள் அநேகமாக நீக்ரோக்களே.

'ஆயினும் இங்கே இருப்பதை விட, அங்கே மூன்றாம் வகுப்பு வசதிகள் நன்றாக இருக்கின்றன. தென்னாப்பிரிக்காவின் சில பகுதிகளில் மூன்றாம் வகுப்பு வண்டிகளில், பிரயாணிகள் தூங்குவதற்குரிய இட வசதியும் மெத்தை தைத்த ஆசனங்களும் உண்டு. கூட்டம் அதிகமாகி, இட நெருக்கடி ஏற்பட்டு விடாதபடியும் பார்த்துக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் இங்கேயோ மூன்றாம் வகுப்பு வண்டிகளில் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கைக்கு அதிகமாகப் பிரயாணம் செய்வதே வழக்கமாக இருந்து வருகிறது.

'மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணிகள் சௌகரியத்தைக் கவனிப்பதில் ரெயில்வே அதிகாரிகளுக்கு இருந்து வரும் அசிரத்தை ஒரு புறம். மற்றொரு புறம் பிரயாணிகளின் ஆபாசமான யோசனையில்லாத பழக்கங்கள். இந்த இரண்டும் சேர்ந்து சுத்தமான பழக்க வழக்கமுள்ள ஒருவருக்கு மூன்றாம் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்வதை ஒரு சோதனையாக்கி விடுகின்றன. கூட இருக்கும் பிரயாணிகளின் சௌகரியம், சுகம் ஆகியவைகளைக் குறித்துக் கொஞ்சமேனும் கவனிக்காமல் வண்டிக்குள்ளேயே கண்டபடியெல்லாம் சுருட்டுப் பிடிப்பது, வெற்றிலை பாக்குப் புகையிலை போட்டு வண்டி முழுவதையும் எச்சில் ஆக்கிவிடுவது, கூச்சல் போட்டுப் பேசுவது, கத்துவது, ஆபாசமாகப் பேசுவது போன்றவை பிரயாணிகளிடம் பொதுவாக இருக்கும் பழக்கங்களாகும். 1902-ல் மூன்றாம் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்தேன். 1915 முதல் 1919 வரையில் இடைவிடாமல் மூன்றாம் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்தேன். இந்த இரு தடவைகளிலும் மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தில் எந்த விதமான வித்தியாசத்தையும் நான் காணவில்லை'—இவ்வாறு காந்தியடிகள் எழுதினார்.

ஆனால் இன்று கூட மூன்றாவது வகுப்பு (இப்போது இரண்டாம் வகுப்பு) ரயில்வே பெட்டிகளில் அடையாள பூர்வமான சில மாற்றங்கள் தென்படுகின்றனவேயல்லாமல், பொதுவான முன்னேற்றமில்லை. மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணிகளின் நிலையில்தான் இன்றைய இந்தியாவில் பலகோடி மக்கள் இருக்கிறார்கள். ஏறத்தாழ ரயில் வண்டிகளில் இருக்கும் வாய்ப்பு வசதிகள்தான் அவர்களுக்கு வாழ்க்கையிலே இருக்கின்றன. சொல்லப்போனால் இரயிலை விடக்குறை

வான வசதிகள்தான் அவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் இருக்கிறது. இரயிலிலாவது ஒரு பொதுக் கக்கூசு இருக்கிறது. அது கூட இல்லாமல் எத்தனையோ கிராமங்களில் மக்கள் அவதிப்படுகிறார்கள்.

எத்தனையோ நகர்ப்புறங்களில் சாலையோரங்களில் அவர்கள் துன்பப்படுகிறார்கள். இரயிலில் இருக்கும் விளக்கு வசதி, காற்றோட்டமான ஜன்னல் வசதி இவைகள் கூட இல்லாமல் குடிசைகளில் முடங்கிக் கிடக்கும் மக்கள் கோடானு கோடி. அவர்கள் அல்லல் அகற்றப் பாடுபட்ட அடிகளாரின் வாழ்வை 1948-ல் ஒருவன் முடித்து விட்டான். இன்னும் பல்லாண்டு வாழ்ந்து பாமர மக்களுக்குத் தொண்டாற்றக் கனவு கண்ட காந்தியடிகளின் கனவை நனவாக்கும் முயற்சியில் இன்றையத் தமிழக அரசு முனைந்து கிராமங்கள்தோறும் மின்வசதி, குடிநீர் வடிகால் வசதி, இலவசக் கல்வித்திட்டம், சாலைப் போக்குவரத்து வசதி, உணவு உற்பத்திப் பெருக்கம், தொழில் வாய்ப்புகள் ஆகியவற்றை நிறைவேற்றி வருகிறது.

காந்தியடிகள் மறைந்த அந்த 1948-ம் ஆண்டு தமிழ்நாட்டு அரசியலில் எத்தனையோ மாற்றங்களுக்கு விதை தூவிய ஆண்டாக அமைந்தது.

தாயற்ற குழந்தைக்கு ஒரு தாய் வேண்டுமென்று சொல்லி எனக்கு இரண்டாந்தாரம் திருமணத்திற்கும் இந்த ஆண்டில் ஏற்பாடு செய்தனர்.

23

என் திருமணத்துக்கு நானே தலைமை தாங்கினேன்!

என் இரண்டாவது திருமணத்திற்காக எங்கெல்லாமோ பெண் தேடினார்கள். வசதிகள், வாய்ப்புக்கள், சொத்துக்கள், நகை நட்டுக்கள் இவைகளுடன் பெண் பார்த்துப் பார்த்து என் வீட்டார் இறுதியாக இரண்டொரு இடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து என் முடிவினைக் கேட்டார்கள். வசதி படைத்தவர்கள் வீட்டுப் பெண் வேண்டியதில்லை என்ற என் கருத்தை அவர்களுக்கு வெளியிட்டுக் காரணத்தையும் கூறினேன். என் போன்ற நிலையில் உள்ளவர்கள் இப்போதும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டிய காரணங்கள்தாம் அவைகள்!

வீட்டுக்கு வருகிறவள், தான் உயர்ந்த இடத்திலிருந்து சாதாரண இடத்திற்கு வந்திருக்கிறோம் என்ற மனக்குறையை ஏற்படுத்திக் கொள்ளக்கூடாது.

நம் வீட்டுப் பெருமையை வைத்துத்தான் நம் கணவன் வாழவேண்டும் என்ற அகம்பாவம் அவளையுமறியாமல் அவள் உள்ளத்தில் எழுந்துவிடக் கூடாது.

தன்னை மணந்து கொண்டானா அல்லது தன் வீட்டுப் பணத்தை மணந்து கொண்டானா என்ற சந்தேகம் அவளுக்கு ஏற்பட்டு விடக் கூடாது.

பணம் படைத்த பெருமையில் கணவனை அலட்சியப்படுத்தினாலும் பரவாயில்லை. மாமியார், நாத்தனார் முதலியவர்களைத் தூசுக்குச் சமானமாக எண்ணி விடக் கூடாது.

எந்நேரமும் தன் குடும்பப் பெருமையை நினைத்துக் கொண்டு, புகுந்த வீட்டை என்றைக்கோ போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருகிற சுற்றுலா இடம் போல ஆக்கிவிட்டுப் பிறந்த வீட்டிலேயே வாழ்வைக் கழிக்கத் துணிந்து விடக்கூடாது.

கணவன், கட்சி வேலையைத் தவிர, எந்த வேலையும் செய்து குடும்பப் பொறுப்பைப் பார்க்காமல் இருக்கிறானே என்ற அலட்சியம் தோன்றி விடக்கூடாது.

தாயில்லாக் குழந்தையொன்றைத் தன் தலையில் பாரமாகக் கட்டிவிட்டார்களே என்ற வேதனையும் வெறுப்பும் உருவாகி விடக் கூடாது.

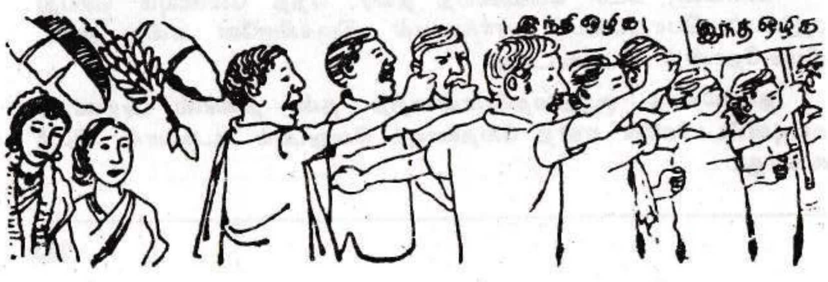
இவ்வளவையும் நான் எண்ணிப் பார்த்து நடுத்தரமான குடும்பத்தில் எனக்குப் பெண் பார்த்தால் போதும் என்று தீர்மான மாகக் கூறிவிட்டேன்.

தஞ்சை மாவட்டத்திலே பூந்தோட்டம் என்ற கிராமத்திற் கருகேயுள்ள திருமாகாளம் என்ற சிற்றூரில் கோவிந்தசாமி அவர்களின் மகள் தயாளுவை என் வீட்டார் எனக்கு மணமகளாக நிச்சயித்தனர். தயாளுவின் அண்ணன் தட்சிணாமூர்த்தி கழகக் கொள்கைகளில் தீவிரப் பற்றுக் கொண்டவர். கழகப் போராட்டங்களில் சிறை சென்றவர். பெண்ணை நான் நேரில் பார்க்கத் தேவையில்லை எனக் கூறிவிட்டேன். புகைப் படம் இருந்தால் வாங்கி வாருங்கள் என்று கூறியிருந்தேன்.

அந்த வீட்டில் பெண்ணின் புகைப்படம் எதுவுமே எடுக்க வில்லையாம். என் சகோதரிகள் பெண்ணைப் பார்த்துவிட்டு வந்து, எங்கள் வீட்டில் மாட்டியிருந்த 'காலண்டர்' படங்கள் நாலைந்தைக் காட்டி அவைகளில் ஒவ்வொரு சாயலைக் குறிப்பிட்டு, 'பெண்ணின் உயரம் இந்தப் படம் போல இருக்கும்' 'பெண்ணின் நெற்றி இந்தப் படம் போல இருக்கும்'; 'பெண்ணின் மூக்கு இந்தப் படம் போல இருக்கும்' என்றெல்லாம் விளக்கம் தந்தார்கள்.

திருமணத்திற்கு நாள் குறிப்பிடப்பட்டு விட்டது. 1948-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 15-ம் நாள்! அப்போதெல்லாம் அந்த நாள்தான் அண்ணா பிறந்த நாள் என்று யாருக்கும் தெரியாது.

அன்றுதான் இந்தியை எதிர்த்து நாடெங்கும் உள்ள பள்ளிகளின் முன்னே ஒரு நாள் அடையாள மறியல் நடைபெறவேண்டும் என்று பெரியார் அவர்கள் அறிக்கை விட்டிருந்தார். என் திருமணத்திற்கு நாள் குறித்து அழைப்பிதழ்கள் எல்லாம் அச்சான பிறகுதான் பெரியாரின் அறிக்கை வந்தது. என் திருமணச் செலவுக்காக நான் எழுதிய 'தூக்குமேடை' நாடகத்தை அண்ணா அவர்கள் தலைமையில் திருச்சியில் நடத்தினேன். நானே நடித்தேன். யாரிடமும் சென்று நாடகத்திற்காக நன்கொடை வசூலிக்கவில்லை. நாடகத்தில் மிச்சப் பட்ட தொகை எண்ணூறு ரூபாய்! அதிகமாகக் கொண்டு வருவேன் என்று எதிர்பார்த்திருந்த வீட்டார் ஏமாற்றமடைந்தனர். அத்துடன் சிறிது கடன் வாங்கிப் போட்டுத் திருமணக் காரியங்களை நடத்தத் தொடங்கினர். முதல் நாள் இரவு பெண் வீட்டார் திருவாரூருக்கு வந்து விட்டனர்.

என் வீட்டு வாயிலிலேயே பந்தலிட்டுத் திருமணத்தை நடத்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. காலையில் மணப்பந்தலுக்கு மணமகளை அழைத்து வர மேள தாளங்கள் சென்றன.

உள்ளூர் உறவினர், நண்பர்கள் பந்தலில் குழுமியிருந்தனர். ஊர்ப்பெருந்தனக்காரர்கள் சிலரும் அன்றையத் திருமணத்திற்கு வந்திருந்தது எனக்கு வியப்பை அளித்தது. நான் பந்தல் முகப்பில் நின்றுகொண்டு வருவோரை வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது உயர்நிலைப் பள்ளியில் அடையாள மறியல் செய்வதற்காக இந்தி எதிர்ப்பு ஊர்வலம் என் வீட்டு வழியாக வந்தது. உணர்ச்சி மயமான முழக்கங்கள்! என் உள்ளத்தில் ஏதோ ஓர் எழுச்சி! அந்த ஊர்வலத்தோடு சேர்ந்துகொண்டு புறப்பட்டு விட்டேன்.

''பெரியார் வாழ்க!''

''தமிழ் வாழ்க!''

''இந்தி வீழ்க!''

இந்த ஒலியில், திருமணப் பந்தலில் முழங்கிய இசை ஒலி எடுபடவில்லை. என் வீட்டிலிருந்து நான்கு பர்லாங் தொலைவில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு ஊர்வலம் சென்றது. நானும் அத்துடன் சென்று விட்டேன்.

மண வீட்டில் 'மாப்பிள்ளை எங்கே?' என்ற கூச்சல்! தவிப்பு! மணப்பெண் எனக்காக, மணவறையில் ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேலாகக் காத்திருந்தாள்.

நல்ல வேளை, முதல் நாளே அப்படிக் காத்திருந்து பழக்கப் பட்டு விட்ட காரணத்தினால், இப்போது நான் எவ்வளவு நேரங் கழித்து - எவ்வளவு நாள் கழித்து - வீட்டுக்கு வந்தாலும் சகித்துக் கொள்ளப் பழகிவிட்டாள்.

பெண் வீட்டார் முணுமுணுப்புத் தாங்காமல், என் நண்பர்களும், உறவினர் சிலரும் என்னை ஊரெல்லாம் தேடியலைந்திருக்கிறார்கள். கடைசியில், மறியல் நடைபெறும் இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அதற்குள் மறியல் முடிந்து நாங்கள் திரும்பிக்கொண்டிருந்தோம். அன்று ஒரு வேடிக்கை என்னவென்றால், அடையாள மறியல் நடந்த பல ஊர்களில் தோழர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். சில ஊர்களில் யாரும் கைது செய்யப்படவில்லை; அதில் திருவாரூரும் ஒன்று! கைது செய்திருந்தால், மாப்பிள்ளை 'மாமியார்' வீட்டுக்குப் போயிருப்பார்; மணவறைக்குப் போயிருக்க முடியாது.

உறவினர், நண்பர்கள் உறுமலுடன் மண மேடைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன்.

திருமணத்திற்குத் தலைமை வகிப்பது யார் என்ற பிரச்னை எழுந்து விட்டது. இரண்டு சர்ச்சைக்குரியவர்களின் பெயர்கள் கூறப்பட்டு ஒவ்வொரு தரப்பிலும் பத்துப் பேர் வாதாடினார்கள்.

திடீரென நான் ஒலிபெருக்கியின் முன்னால் பேச ஆரம்பித்தேன்:

''பெரியோர்களே! நண்பர்களே!

இந்தி எதிர்ப்பு அடையாள மறியலின் காரணமாக இந்த மணவிழாவுக்குத் தலைமை வகிக்க அண்ணா அவர்கள் வர இயல வில்லை. இப்போது யார் தலைமை வகிப்பது என்பது பிரச்சினையாகி விட்டது. சங்க இலக்கியங்களில் காதல் தலைவன் - காதல் தலைவி என்றுதான் பார்த்திருக்கிறோம். ஆகவே இந்த மணவிழாவுக்கு நானும், என் மனைவியும்தான் தலைவனும், தலைவியும்! ''இப்போது நாங்கள் மாலை மாற்றிக் கொள்கிறோம்'' என்று கூறிவிட்டுத் திருமணத்தை முடித்துக்கொண்டேன். பிறகு நானே தலைமை உரை யாற்றிவிட்டு, விழாவுக்கு வந்திருந்த நண்பர்கள், டி. கே. சீனிவாசன், கவி கா. மு. ஷெரீப் ஆகியோரையும் மற்றவர்களையும் வாழ்த்துக் கூறச் சொன்னேன். இப்படி ஒரு விதமாக என் திருமணம் முடிந்தது.

திருமணம் முடிந்ததும், இந்தி எதிர்ப்புப் பிரச்சாரத்தில் தொடர்ந்து என் கவனம் சென்றது. அந்த ஆண்டு சென்னை செயின்ட் மேரீஸ் மண்டபத்தில் கட்டாய இந்தியை எதிர்த்து ஓர் எழுச்சி மிக்க கூட்டம் நடைபெற்றது. 1940-ம் ஆண்டு அளவில் மறைந்த இந்திக்கு, மீண்டும் தமிழ்நாட்டில் உயிரூட்டக் காங்கிரஸ் அரசு முயன்றது. அந்த முயற்சியைக் கிள்ளி எறியத் தான் தமிழ்த் தலைவர்களின் பேரணி அமைந்தது. தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி. க., பெரியார், அறிஞர் அண்ணா, சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ. சி., புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன், மறைமலை அடிகள் ஆகியோர் இந்தியை எதிர்த்துத் தமிழகம் திரண்டெழும் விதத்தில் வீர உரையாற்றினர்.

1947-ஆகஸ்டு 15-ம் நாளினைத் துக்க நாளாகக் கொண்டாட வேண்டும் என்ற பெரியார் கருத்துக்கு எதிர்க் கருத்து வழங்கிய காரணத்தால், அண்ணா அவர்களுக்கும் பெரியார் அவர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்டிருந்த மனக்கசப்புக்கூட மெல்ல மெல்ல மாறத்தக்க அளவுக்கு இருவரும் இந்தி எதிர்ப்புப் போரில் ஒன்றுபட்டுப் பணி யாற்றத் தொடங்கினர்.

இந்தி எதிர்ப்பு வீரர்கள் மீது குடந்தை மாநகரில் அடக்கு முறை கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. தெருக்களில் குருதி ஆறு பெருக் கெடுத்தது. மீண்டும் சிறைச்சாலை, சித்திரவதை, இந்தியை எதிர்த்துக் கழகத்தினர் பெறுகிற பரிசாக ஆயிற்று!

1948-அக்டோபர் 23, 24-ஆகிய நாட்களில் இந்தியை எதிர்த்துத் திராவிடர் கழகத் தனி மாநில மாநாடு ஈரோட்டில் நடைபெற்றது. அந்த மாநாட்டிற்கு அண்ணா அவர்கள் தலைமை வகித்தார்கள். பெரியார், அண்ணா ஒரே மேடையில்·

அண்ணா மாநாட்டுக்குத் தலைவராக!

அய்யா, மாநாடு நடத்துபவராக!

அப்போதுதான் பெரியார் சொன்னார்:

''பெட்டிச் சாவியை அண்ணா கையில் கொடுத்து விட்டேன்'' என்று.

ஐம்பதாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பிரதிநிதிகள் கூடிய அந்த ஈரோடு மாநாட்டில் பெரியாரும் அண்ணாவும் ஆற்றிய பேருரைகள் மட்டு மின்றி, திரு. வி. க. ஆற்றிய உரையும் என்றென்றும் நினைவு கூறத்தக்கது.

''நான் பழைய காங்கிரஸ்வாதி. பெரியாரும் காங்கிர சில் இருந்தவர்தான். நாங்கள் இருவரும் அரும் பாடுபட்டு வளர்த்த காங்கிரஸ்தான் இன்று சிலரது சுயநலக் கோட்டை யாகக் காட்சி தருகிறது. காங்கிரசில் உண்மை உழைப்பாளிக்கு இடமில்லை. அது கள்வர் குகைக்குச் சமம். தூயவர் காந்தியார் கண்ட காங்கிரசையோ, நாட்டு விடுதலைக்குத் தொண்டாற்றிய காங் கிரசையோ நான் அழிக்க முனையவில்லை. பாசிசப் பாதையில் வேக மாகச் சென்றுகொண்டிருக்கும் காங்கிரசையே நான் அழிக்க விரும்புகிறேன்.''

இதுபோலக் கர்ச்சனை செய்தார் தமிழ்ப் பெரியார் திரு. வி. கல்யாணசுந்தரனார் அம்மாநாட்டில்!

காஞ்சிபுரத்தில் திரு. வி.க. தலைமையில் நடந்த காங்கிரஸ் மாநாட்டில் பெரியார் காங்கிரசை விட்டு வெளியேறினார். பெரியார் ஈரோட்டில் நடத்திய மாநாட்டில் திரு. வி.க. காங்கிரசைப் பற்றி இப்படிக் கருத்தறிவித்தார்.

ஈரோட்டு மாநாட்டில் நெஞ்சுருக்கும் பேச்சொன்றும் கேட்டேன். அதுதான் அஞ்சாநெஞ்சன் அழகிரிசாமியின் இறுதிப் பேச்சு:

''தோழர்களே! இந்த மாநாட்டுக்குப் பிறகு சிறை செல்ல நேரிடும். எனவே, அவ்வகையில் இது கடைசி மாநாடு என்றெல்லாம் பத்திரிகை யிலே பார்த்தேன். என்னைப் பொறுத்தவரையில் என் உடல் நிலையைக் கவனித்தால், எனக்கு இதுவே கடைசி மாநாடாக இருக்குமோ என்று அஞ்சுகிறேன். என் தலைவனுக்கு என் இறுதி வணக்கத்தைத் தெரி வித்துக் கொள்ளவே இன்று வந்தேன். என் உடல் நிலை மிகவும் மோசமாகி இருக்கிறது. நோயினால் படுத்த படுக்கையாக இருந்து வந்தேன். இனி, என் உடல் தேறும் வரை நான் இயக்கப் பணியில் ஈடுபட முடியாத நிலையில் இருக்கிறேன். இது எனக்கு மிகவும் வேதனையைத் தருகிறது'' என்று கூறினார்.

ஆம்! அழகிரிக்கு அதுவே கடைசி மாநாடாயிற்று. அதன் நோயில் விழுந்தவர் எழவேயில்லை.

24

பெரியார்-மணியம்மை திருமணம்

ஈரோடு மாநாட்டில் பிரச்சார நாடகங்கள் நடைபெற்றன. அவைகளில் ஒன்று எம்.ஆர். ராதாவின் நாடகம். மற்றொன்று நான் எழுதி நடிக்கும் 'தூக்குமேடை' நாடகம். அந்த நாடகத்தில் நடிக்கத் திருவாரூரிலிருந்து இசைக் குழுவினர் உட்பட நாங்கள் இருபது பேர் ஈரோடு செல்ல வேண்டியிருந்தது. மாநாட்டின் பொறுப்புகளைப் பெரியார் அவர்களே நேரடியாகக் கவனித்துக்கொண்டிருந்ததால் எங்கள் இருபது பேரின் போக்குவரத்துச் செலவுக்காக எண்பது ரூபாய் அனுப்பி வைத்திருந்தார். அந்தப் பணம் போதாமையால் நாங்களே கொஞ்சம் பணம் போட்டுக்கொண்டு ஈரோடு போய்ச் சேர்ந்தோம்.

மாநாடு முடிந்த பிறகு நானும் நாடகத்தின் நண்பர்களும் ஊருக்குத் திரும்ப வேண்டும். வழிச் செலவிற்குப் பணம் வேண்டும். பெரியாரை அணுகினால்தான் பணம் கிடைக்கும். மாநாடு முடிந்ததும் அவனவன் பணத்துக்கு வருவான் என்று பெரியார் அவர்கள் யார் கண்ணிலும் படாமல் இருந்தார். பிறகு ஒருவாறு பெரியாரைச் சந்தித்து விஷயத்தை விளக்கினேன். ஒரு நாடகத்திற்கு அவ்வளவு செலவா என்று மேலும் ஐம்பது ரூபாய் கொடுத்தார். மீண்டும் நாங்கள் ஆளுக்குக் கொஞ்சம் கைப்பணம் போட்டுக்கொண்டு திருவாரூரைச் சேர்ந்தோம். பெரியார் அவர்களின் சிக்கனத்திற்கு இது மற்றும் ஓர் எடுத்துக் காட்டு.

ஈரோடு மாநாடு முடிந்ததையொட்டி அழகிரியை எப்படியாவது பிழைக்க வைக்க வேண்டுமென்ற ஆசையுடன் அண்ணா அவர்கள் முயற்சிகளை மேற்கொண்டார்கள். சென்னைக்கு அவரை அழைத்து வந்து மருத்துவர்களின் யோசனையைக் கேட்டார்கள். தாம்பரம் எலும்புருக்கி நோய் மருத்துவ மனையில் அழகிரி சேர்க்கப்பட்டார். தன்னை, யார் கூட்டங்களுக்கு அழைத்தாலும், அழகிரியின் சிகிச்சைக்காக நூறு ரூபாய்க்குக் குறையாமல் அழகிரி குடும்பத்திற்கு நிதி அனுப்பி விட்டு, அந்த ரசீதைத் தனக்கு அனுப்பி வைத்தால்தான் கூட்டங்களுக்கு ஒப்புக்கொள்வதாக அண்ணா அவர்கள் அறிவித்தார்கள். அந்த அறிவிப்பிற்கு ஏற்ப, பல தோழர்கள் அழகிரியின் குடும்ப நிதிக்குத் தகுந்த தொகை அனுப்பினர்; ஆனாலும் தாம்பரம் மருத்துவ மனை அழகிரியைக் கைவிட்டது.

ஊருக்குத் திரும்பச் செல்ல வேண்டுமென்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. அண்ணா அவர்கள் அழகிரியை வழியனுப்பி வைக்கப் புகை

வண்டி நிலையம் வந்தார். படுத்த படுக்கையாக இருந்த அழகிரி இரயிலில் ஏற்றப்பட்டார். அண்ணாவைப் பார்த்ததும் அழகிரியின் கண்கள் குளமாயின. பக்கத்திலே நின்ற நண்பர் மதியழகனை அழகிரி பார்த்து, ''அண்ணாவிடம் சொல்; நண்பர்கள் யார், விரோதிகள் யார் என்பதை அழகிரி புரிந்துகொண்டான் என்பதை அண்ணாவிடம் சொல்" என்று கதறினார்.

காரணம், அவர் நோயில் விழுவதற்கு முன்பு வரையில் அண்ணாவை நண்பர்களிடமும், மேடையிலும் தாக்கிப் பேசுவது அவரது வழக்கம். எப்படியோ அண்ணா அவர்களிடம் அழகிரி அப்படியொரு பகை உணர்ச்சியை வளர்த்துக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் அழகிரி தன்னைப்பற்றி எதிர்ப்பாகவும், ஏளனமாகவும் பேசுகிறார் என்று அண்ணா அவர்கள் கேள்விப்பட்டபோதெல்லாம் புன்னகை புரிவாரே தவிர, ஆத்திரப்பட்டதோ, பதில் அளித்ததோ இல்லை.

கட்சிக்குள் இருந்து கொண்டே தன்னைப்பற்றிக் கடுமையான விமரிசனம் செய்தவர் என்பதையும் எண்ணிப் பாராமல் அவர் நோயில் விழுந்தார் என்றதும் ஓடோடி வந்து உதவி செய்த அண்ணாவின் பெருந்தன்மையை எண்ணித்தான் அழகிரி அவ்வாறு கதறியழுதார். அண்ணா அவர்கள் தன்னிடம் மிச்சமிருந்த செங்கற்பட்டு மாவட்டச் சுயமரியாதை மாநாட்டு நிதி ரூபாய் ஆயிரத்தை அழகிரி கையில் கொடுத்தார். படுத்தவாறே அதனை அழகிரி வாங்கிக் கொண்டார். புகை வண்டி புறப்பட்டது. அண்ணா கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு இரயில் நிலையத்திலிருந்து திரும்பினார்.

தஞ்சை வந்து சேர்ந்த அழகிரி பல நாட்கள் படுக்கையாகவே இருந்து 1949-ம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 28-ம் நாள் இயற்கை எய்தினார். அவர் இயற்கை எய்திய செய்தியைத் திருவாரூரில் இருந்த நான் கேட்டுத் திடுக்கிட்டேன். அப்பொழுது எனக்குக் கடுமையான காய்ச்சல். செய்தியைக் கேள்விப்பட்டதும் காய்ச்சல் எங்கேயோ பறந்து போய் விட்டது. தஞ்சை நோக்கி ஓடினேன். பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் புடைசூழ மாவீரன் அழகிரி இறுதிப் பயணத்தை நடத்தினர். அழகிரி புதைக்கப்பட்ட இடத்தில்-தஞ்சையில் ஒரு நினைவுச் சின்னம் கட்டப்பட்டது.

அவர் மறைந்த சில நாட்களுக்கெல்லாம் தஞ்சை கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் மாணவர்கள் மாநாடு ஒன்று நடைபெற்றது. அதில் நானும், பேராசிரியர் அன்பழகன் அவர்களும், தோழர் ஜனார்த்தனம் அவர்களும் கலந்து கொண்டோம். அந்த மாநாட்டில் அழகிரியின் படத்தை நான் திறந்து வைத்தேன். அழகிரியைப் பற்றி நான் பேசும் போது அவரது கடைசிக் காலத்தில் சரிவரக் கவனிக்காமல் கைவிடப் பட்டு விட்டார் என்பதைச் சற்று வருத்தத்துடன் நான் குறிப்பிட்டேன்.

அழகிரியின்மீது நான் கொண்டிருந்த வற்றாத பாசத்தால் என்னுள்ளத்தில் ஏற்பட்ட வேதனைகளை ஒளிவு மறைவின்றி அந்த மாநாட்டில் நான் கொட்டி விட்டேன்.

பேராசிரியர் அன்பழகன் அவர்களும் அந்த மாநாட்டில் சற்றுக் கடுமையான கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்னார். அப்பொழுது மாலூர் சர்மா என்பவரது தோட்டத்தில் மாணவர்கள் பயிற்சி முகாம் நடத்திக் கொண்டிருந்த பெரியார் அவர்கள், தஞ்சை மாநாட்டில் நாங்கள் பேசியதைக் கேள்விப்பட்டு, அன்பழகனையும், என்னையும் யாரும் இனிமேல் கூட்டத்திற்கு அழைக்கக்கூடாது என ஓர் அறிக்கை தயாரித்து, அண்ணா தூண்டிவிட்டுத்தான் அன்பழகனும், கருணாநிதியும் தஞ்சை மாநாட்டில் தன்னை எதிர்த்துப் பேசினார்கள் என்று விளக்கமும் தந்து, அதனை 'விடுதலை'யில் உடனடியாகப் பிரசுரிக்க உத்தரவிட்டு, அந்த அறிக்கையை திரு என்.வி. நடராசன் அவர்களிடம் கொடுத்து அவரைச் சென்னைக்கு அனுப்பினார். திரு என்.வி. நடராசன் எவ்வளவோ வாதாடியும் பெரியார் ஏற்கவில்லை.

பெரியாரின் அறிக்கை எனக்கு அதிர்ச்சியைத் தந்தது. நான் எந்தப் பதிலும் கூறாமல் இருந்து விட்டேன். எங்களைத் திராவிடர் கழகத் தோழர்கள் கூட்டத்திற்கு அழைப்பதை நிறுத்திக் கொண்டார்கள்.

இதற்கிடையில் அண்ணா அவர்களின் பெருமுயற்சியோடு நாங்களெல்லாம் அயராது பாடுபட்டு, யதார்த்தம் பொன்னுசாமிப் பிள்ளை போன்றவர்களின் உறுதுணையோடு கலைவாணர் என்.எஸ். கிருஷ்ணன் அவர்களைக் கொண்டு அழகிரியின் குடும்ப நிதிக்காகத் தஞ்சையில் ஒரு கலை நிகழ்ச்சி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதில் கிடைத்த தொகையுடன் கலைவாணர் அவர்கள் கொடுத்த ரூபாய் இரண்டாயிரத்தையும் சேர்த்து மொத்தமாக ஆறாயிரம் ரூபாய் நிதி தரப்பட்டது. அப்போது ஆறாயிரம் ரூபாய் என்பது பெருந்தொகை!

இதற்கிடையில் அதே ஆண்டு மே மாதம் 14-ம் நாள் அப்பொழுது இந்திய கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த ராஜாஜி அவர்கள் திருவண்ணாமலை சென்றார். அங்கு பெரியாரும் ராஜாஜியும் தனியாக நீண்ட நேரம் பேசினார்கள். அந்தப் பேச்சு தமிழ் நாட்டில் மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டது. காரணம், ராஜாஜி ஒரு முனை; பெரியார் ஒரு முனை என்ற அளவிற்குப் பார்ப்பனர்-பார்ப்பனர் அல்லாதார் போராட்டம் உச்சக் கட்டத்தில் இருந்த காலம் அது. அந்த நேரத்தில் இரு தலைவர்களும் சந்தித்துப் பேசுகிறார்கள் என்பதும், அதுவும் பெரியார் அவர்கள் திருவண்ணாமலைக்கே சென்று நீண்ட நேரம் உரையாடுகிறார் என்பதும் பரபரப்பிற்குரியனவாகும். அந்தப் பேச்சின் விவரத்தைக் கட்சித் தோழர்கள் எதிர்பார்த்தனர். ஆனால் அதுபற்றிய ஒரு சிறு குறிப்புக்கூடப் பெரியார் அவர்களால் வெளியிடப்படவில்லை.

இந்தச் சமயம் கோவையில் முத்தமிழ் மாநாடு ஒன்று நடைபெற்றது. அந்த மாநாட்டில் விஞ்ஞான மேதை ஜி.டி. நாயுடு பெரும் பங்கேற்றார். அதில் பெரியார் அவர்களும், அண்ணா அவர்களும் கலந்து கொண்டார்கள். என்றாலும், ஒருவரோடொருவர் அதிகம் பேசிக் கொள்ளாத அளவிற்கு மனக்கசப்பு வளர்ந்திருந்த நேரம் அது. பெரியாருக்கு முன்பு பேசிய அண்ணா அவர்கள், திருவண்ணாமலையில் ராஜாஜியுடன் பெரியார் பேசியது என்ன என்பதை அறிய நாடு ஆவலாக இருக்கிறது. அதனை இந்த மாநாட்டில் பெரியார் விளக்கிடவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். ஆனால் பெரியார் அவர்கள் அது முற்றிலும் தன் சொந்த விஷயம் என்றும், மாநாட்டில் வெளியிட முடியாதென்றும் கனல் கக்கப் பதில் சொன்னார்.

தொடர்ந்து அவர் வெளியிட்ட அறிக்கையில் தனக்கொரு வாரிசு ஏற்படுத்திக்கொள்வது பற்றி ராஜாஜியுடன் பேசியதாகக் குறிப்பிட்டார். அடுத்து அவர் வெளியிட்ட மற்றோர் அறிக்கையில், "எனக்கும், எனது பொருளுக்கும் சட்டப்படிக்கான வாரிசாக ஒருவரை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமும், அவசரமும் ஆகும். ஆகையால் நான் ஐந்தாறு வருடங்களாகப் பழகி, நம்பிக்கை கொண்டதும், என் நலத்திலும், இயக்க நலத்திலும் உண்மையான பற்றும், கவலையும் கொண்டு நடந்து கொண்டிருக்கிறதுமான மணியம்மையை எப்படியாவது வாரிசுரிமையாக ஆக்கிக்கொண்டு, அந்த வாரிசு உரிமையையும், தனிப்பட்ட தன்மையையும் சேர்ந்து மற்றும் 4, 5 பேர்களைச் சேர்த்து இயக்க நடப்பிற்கும், பொருள் பாதுகாப்பிற்குமாக ஒரு டிரஸ்ட் பத்திரம் எழுதி வைக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். பத்திரம் எழுதப்படவிருக்கிறது. அது சட்டப்படி செல்லுபடி ஆவதற்காக என்று நமது இஷ்டத்திற்கு விரோதமாகச் சில சொற்கள் பயன்படுத்த நேரிட்டால், அதனால் கொள்கையே போய்விட்டது என்றோ, போய்விடும் என்றோ, பயப்படுவது உறுதியற்ற தன்மையாகும்" என்று பெரியார் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

அந்த அறிக்கையில், 'சட்டப்படி செல்லுபடி ஆவதற்காக' என்று எழுதப்பட்டிருந்த வாசகத்தின் இரகசியத்தை அனைவரும் புரிந்து கொண்டார்கள். மணியம்மையைப் பெரியார் மணக்கப் போகிறார் என்பதுதான் அந்த வாசகத்தின் உண்மைப் பொருளாகும். அந்த ஏற்பாட்டைத் தடுக்க, குடந்தை கே.கே. நீலமேகம், என்.வி.என்., எஸ். குருசாமி ஆகியோர் பெரியாரைச் சந்திப்பதற்கு ஏற்காட்டில் உள்ள அவரது வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் எவ்வளவோ வேண்டிக் கொண்டும் பெரியார் மறுத்து விட்டார். பின்னர் சென்னையில் மாவட்டப் பிரதிநிதிகளுடைய கூட்டம் கூடி அண்ணாவின் அறிவுரையின் படி காஞ்சி மணிமொழியார், டி.எம். பார்த்தசாரதி, கண்ணபிரான், சி.வி. இராசன் ஆகியோர் கொண்ட ஒரு தூதுக் குழு ஏற்காடு சென்றது

அவர்களுடைய பணிவன்பான வேண்டுகோளையும் பெரியார் மறுத்து, திருமணம் நடந்தே தீரும் என்று குறிப்பிட்டார்.

சுயமரியாதை இயக்கத் தலைவரான பெரியாரின் இந்தப் போக்கு கழகத் தோழர்கள் அனைவரையும் பெரிய அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கியது. தோழர்கள் பதைத்தனர். திராவிடர் கழக நிர்வாகக் குழு உறுப்பினர்கள் பெரும்பாலும் திருமண ஏற்பாட்டைக் கண்டித்துப் பெரியாருக்குக் கடிதங்கள் எழுதினர். கழகத்தின் முன்னணி வீரர்கள் அனைவரும் அண்ணாவைச் சூழ்ந்து கொண்டு கண்ணீர் வடித்தனர். அண்ணா செய்வதறியாது திகைத்தார். அனைத்தையும் மீறி 1949-ம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்கள் 9-ம் நாள் திருமணம் நடந்தது. திருமணம் நடந்த விஷயம் தெரியாமல் இது குறித்து விவாதிக்க திராவிடர் கழக நிர்வாகக் குழு, ஜூலை 10-ம் நாள் காலையில் திருச்சியில் கூடியது: 46 நிர்வாகக்குழு உறுப்பினர்களில் 32 பேர் வருகை தந்தனர்.

25

அண்ணா அசைந்து கொடுக்கவில்லை

திருச்சியில் கூடிய திராவிடர் கழக நிர்வாகக் குழுக் கூட்டத்தில், திருமண ஏற்பாட்டைக் கைவிடுமாறு கேட்டுக் கொள்ளும் தீர்மானம் ஒன்று நிறைவேறியது. தீர்மானம் நிறைவேறும் அதே சமயத்தில் பெரியார்-மணியம்மை திருமணம் நடந்துவிட்ட தந்தியும் திருச்சிக்கு வந்து சேர்ந்தது.

அனைவரும் கொதிப்படைந்திருந்த நேரத்தில், அண்ணா அவர்கள் எச்சரிக்கையாக ஓர் அறிக்கை விடுத்தார்கள். அதில், 'இனிச் செய்ய வேண்டியது என்ன என்பதை அவசரமும் ஆத்திரமுமின்றித் தூண்டி விடுவோர், தூபம் இடுவோர், சிண்டு முடிந்து விடுவோர், கண்டதைக் கிளறிப் பார்ப்போர், சந்தி சிரிக்க வைப்போர் என்போருக்கு இரையாகாமல் யோசித்துத் தீர்மானிக்கவேண்டும். இதை விளக்கிப் பொதுக் கூட்டங்கள் போடுவதோ, கண்டன நோட்டீசுகள், மறுப்புக்கள் வெளியிடுவதோ நிலைமையைத் தெளிவுபடுத்தாது. பிரச்சினை தனிப்பட்ட மாற்சரியம், குரோதம் ஆகியவைகளை வைத்துக்கொண்டு நடத்தும் விளையாட்டல்ல. பல ஆண்டு காலமாக இருந்து வரும் பந்தம், பாசம் ஆகியவை. இந்த ஒரு வேண்டுகோளை அவர் மதிக்கக்கூடப் பயன் படவில்லை என்ற நெஞ்சு நோகும் நிலையில் உள்ளவர்கள் இனிக் கொள்கைக்கு முரண்பாடின்றி எப்படிப் பணிபுரிவது, எத்தகைய பணி புரிவது, என்ற சிக்கலில் தள்ளப்பட்டிருக்கும் பிரச்சினையாகும். ஆகவேதான் அமைதியாகச் சிந்தியுங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன நானே அவசரமாகக் காரியம் செய்து விட்டேன் என்று சிலரால் எண்ணப்படுகிறேன் என்ருல் இந்தப் பிரச்சினையில் திடீர் முடிவுகள் செய்வது எவ்வளவு தீமை தரக்கூடியது என்பதைத் தோழர்கள் சிந்திக்கவேண்டும்' என்று அண்ணா அவர்கள் அவருக்கே உரிய பெருந்தன்மையோடு கழகத் தோழர்களையெல்லாம் வேண்டிக் கொண்டார்.

பெரியாரின் திருமணத்தையொட்டிப் பெரியாரையே திராவிடர் கழகத்திலிருந்து விலக்கிவிட வேண்டுமென்று எழுந்த கடுமையான குரலை அண்ணா அவசரப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டார்.

பெரியார் எடுத்த முடிவினுல் மனம் புண்ணடைந்த கழகத் தோழர்கள் திராவிடர் கழகப் பணியிலிருந்து விலகி நிற்பதாக ஒருவருக்குப் பின் ஒருவராக அறிவிக்கத் தொடங்கினர். அப்படிப்

பட்டவர்களுடைய பட்டியலை அறிஞர் அண்ணா தனது 'திராவிட நாடு' இதழில் வெளியிட்டு, அந்தப் பட்டியலுக்கான தலைப்பைக் 'கண்ணீர்த் துளிகள்' என்று குறிப்பிட்டார்.

அதனையே பெரியார் அவர்கள் கேலியாக எடுத்துக்கொண்டு அவரது முடிவை எதிர்த்தவர்களையெல்லாம், 'கண்ணீர்த் துளிகள்' என்று கண்டிக்கத் தொடங்கினர். பெரியாரின் போக்குப் பிடிக்காத அனைவரும் கூடிப் பெரியாரை திராவிடர் கழகத்திலிருந்து விலக்குவது தான் முறையாகும் என்று வலியுறுத்தினர். 1949-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 17-ம் நாள் சென்னை, பவளக்காரத் தெருவில், குடந்தைப் பெரியவர் திரு. கே. கே. நீலமேகம் அவர்கள் தலைமையில் கழகத் தோழர்களின் கூட்டம் நடைபெறும் என்றும், எதிர்கால வேலைத் திட்டம் பற்றி அதில் முடிவு செய்யப்படும் என்றும் அண்ணா ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டார்.

இதற்கிடையே அண்ணா அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு, தோழர் டி. எம். பார்த்தசாரதி அவர்களின் மேற்பார்வையில் 'மாலை மணி' என்ற நாளேடு தொடங்கப்பட்டது. பவளக்காரத் தெரு கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டவர்களில் முக்கியமாகப் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் திராவிடர் கழகத்திலிருந்து பெரியாரை விலக்கி வைத்துக் கழகத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்று வலியுறுத்திப் பேசினர். ஆனால், அண்ணா அவர்கள் கூட்டத்தில் தனக்குரிய அறிவாற்றலோடு ஓர் அறிக்கையை வெளியிட்டார்.

அதில், 'கழகத்தைக் கைப்பற்றுவதும், புதிய தலைமையின் கீழ் நமது பணியை நடத்துவதும் சாத்தியமான காரியமேயாகும். இதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். போதிய வலிவும், தேவையான வசதியும், மறுக்க முடியாத நியாயமும் நம்மிடமிருக்கின்றன. எனினும் நாம் இவ்வழி செல்வது நாட்டிலே நாசம் நர்த்தனம் செய்வதும், பாசத் திற்கும் பழமைக்கும் நம்மையறியாமல் இடம் தேடிக் கொடுத்திடவும், நாம் ஆளாகிவிடுவோமா என்று அஞ்சுகிறேன். கனி பறிக்க மரம் ஏறும்போது, கருநாகம் காலைச் சுற்றிக் கொள்வதைப்போலப் பெரியாரிடமிருந்து கழகத்தை மீட்கும் காரியத்தில் நாம் ஈடுபடும் சமயமாகப் பார்த்து அதைச் சாதகமாக ஆக்கிக்கொண்டு பாசிசமும், பழைமையும் மக்களைப் பிடித்தாட்ட முற்படக்கூடும். கழகத்தைக் கைப்பற்றுவது என்பதற்கு யாரும், எவரும் கட்டுப்பட வேண்டிய முறைகள் உண்டு. நாம் அறிந்துள்ள பெரியார் இந்த முறைகளுக்குக் கட்டுப்படவோ இதனை ஏற்கவோ தயாராயில்லை. நாம் ஒரு புறம் திராவிடர் கழகம் என்ற 'லேபி'ளுடனும் அவர் மற்றொரு புறம் அதே 'லேபி'ளுடனும் உலாவுவதும்-இருசாராருக்கும் இடையில் மோதவிட விரும்பும் சந்தர்ப்பவாதிகள் ஆட்டம் ஆடுவதற்கும்-இந்தச் சூழ்நிலையை

சாதகமாக ஆக்கிக்கொண்டு நாட்டை நாசம் ஆக்குவதற்குமான காரியம்தான் நடைபெறும். கழகத்தின் 'லேபிள்' அல்ல முக்கியம். கொள்கைகள்-வேலைத் திட்டம் இவைகளே முக்கியம். ஒரு தனி நபர்கூட 'லேபிள்' தன்னிடம் இருப்பதாக எப்போதும் கூறிக் கொண்டிருக்க முடியாது. ஆனால் கூட்டு முயற்சி இல்லாமல் கொள்கை பரவாது; இலட்சியமும் உருப்பெறாது. அந்தக் கூட்டு முயற்சிக்கான வசதியும், வாய்ப்பும், வலிவும் நம்மிடம் இருக்கின்றன. ஏராளமான அளவில் வளரக்கூடிய விதத்தில் கொள்கைகளைப் பரப்பி. இலட்சியத்தை வெற்றிகரமாக ஆக்க நாம் தனித்திருந்து அவருடைய தலைமையை மட்டுமல்ல, 'லேபி'ளையே நீக்கிவிட்டு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்ற பெயருடன் பணியாற்றி வருவதுதான் நல்ல வழி என்பது என் கருத்து. நமக்குள்ள ஆதரவின் அளவையோ, தரத்தையோ குறைத்து மதிப்பிட்டு நான் அந்த முடிவிற்கு வருகிறேன் என்று எண்ண வேண்டாம். அந்த ஆதரவு பெரியாரின் தலைமையோ, அவருடன் உள்ள 'லேபி'ளோ இல்லாமலேயே நாட்டுக்குத் தேவை யான நல்ல கருத்துக்களைப் பரப்பி சமுதாயத்தைச் சீராக்குவது என்ற ஆசையாலும், நம்பிக்கையாலும் இந்த முடிவினை நான் உங்களுடைய கருத்துக்கு வைக்கிறேன்' என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இந்த அறிக்கையைக் கூட்டத்தினர் ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

பொதுக் குழு என்றும், அமைப்புக் குழு என்றும், சட்டதிட்டக் குழு என்றும், நிதிக் குழு என்றும் பல்வேறு குழுக்கள் அமைக்கப் பட்டன. அதை அறிவிக்க அன்று மாலை சென்னை, ராயபுரம் ராபின்சன் பூங்கா மைதானத்தில் பெத்தாம்பாளையம் பழனிச்சாமி அவர்கள் தலைமையில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் துவக்க விழாப் பொதுக்கூட்டம் நடைபெற்றது.

பெரும் மழைக்கிடையே அண்ணா அவர்கள் அந்தக் கூட்டத்தில் விரிவுரையாற்றினார்கள். முன்னேற்றக் கழகம் தோன்றவேண்டிய அவசியங்களை எடுத்துரைத்த அண்ணா, தன்னுடைய பேச்சின் இறுதியில், "முக்கியமாக, முதல் வேலையாக எழுத்துரிமை, பேச்சுரிமை எதையும் அடக்கும் சர்க்காரின் போக்கை எதிர்த்துப் போரிட திராவிட

முன்னேற்றக் கழகம் முன்னணிப் படையாக அமையவேண்டும் அதில் பங்கு கொள்ள அனைவரும் வாரீர்! பெரியார் அவர்களே! நீங்கள் அளித்த பயிற்சியும் பக்குவமும் பெற்ற நாங்கள் உங்கள் வழியே சர்க்காரை எதிர்த்துச் சிறைச்சாலை செல்லத்தான் இந்த வேண்டுகோள் விடுக்கிறேன், துவக்க நாளாகிய இன்றே!” என்று குறிப்பிட்டார்

முன்னேற்றக் கழகம் துவக்கி வைக்கப்பட்ட இரண்டு மாதங்களுக்குள் தமிழ்நாடு எங்கணும் 700-க்கு மேற்பட்ட கிளைக் கழகங்கள் உருவாயின. 50,000-க்கும் மேற்பட்ட உறுப்பினர்கள் கழகத்தில் சேர்ந்தார்கள். 1950-ம் ஆண்டு, மே திங்கள் 2-ம் நாள் காங்கிரஸ் அமைச்சர் மாதவ மேனன் 1 முதல் 6-ம் படிவம் வரையில் இந்தி கட்டாயப் பாடமென்று ஓர் உத்தரவினை வெளியிட்டார்.

தமிழகம் அதனை எதிர்த்து ஒரு மகத்தான புரட்சிக்குத் தயாராயிற்று. தி. மு. கழகம் அறப்போரில் ஈடுபட்டது. 1938 முதல் பல கட்டங்களில் தமிழகத்தில் கால் ஊன்றுவதற்கு முற்பட்ட இந்தி, இந்தக் கட்டத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பேரெதிர்ப்பைச் சமாளிக்க முடியாமல் திணறியது. சிறைச்சாலைகள் திறக்கப்பட்டன. தடியடிகளைத் தாங்கிக் கொண்டனர் தோழர்கள். கட்டாய இந்தியை எதிர்த்து, அண்ணா பேரணி ஒன்றினைத் திரட்டத் தொடங்கினார். எதிர்ப்பின் சக்தியைத் தாங்க முடியாமல் இரண்டே மாதத்தில் கல்வி அமைச்சர் மாதவமேனன், ‘இந்தி கட்டாயப் பாடமில்லை, விருப்பப் பாடம்தான்’ என்று மறு உத்தரவு பிறப்பித்தார்.

இது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்துக்குக் கிடைத்த முதல் கட்ட வெற்றியாகும். கட்டாய இந்தி ஒழிந்ததைப் பெரும் களிப்பு நாளாக முன்னேற்றக் கழகம் கொண்டாடியது.

இதற்கிடையே அண்ணா அவர்களின் ‘திராவிட நாடு’ பத்திரிகை மீது ஜாமீன் வழக்கு நடைபெற்றது. மூவாயிரம் ரூபாய் ஜாமீன் கட்ட வேண்டுமென்று சர்க்கார் அறிவித்ததை யொட்டி, அந்த வழக்குத் தொடரப் பெற்றது. ஜாமீன் தொகையை அண்ணா அவர்கள் முதலில் கட்டிவிட்டார். அதற்கான பணத்தை நாடெங்கணும் உள்ள கழகத் தோழர்கள் நிதியாக வசூலித்து அனுப்பினார்கள். வழக்கின் முடிவு அண்ணாவிற்குச் சாதகமாக அமைந்தது. வழக்கை விசாரித்த நீதிபதிகள் ராஜமன்னார், சந்திரா ரெட்டி இருவரும் அரசாங்கத்தின் ஆணையைத் தள்ளுபடி செய்ததோடு, அண்ணா ஏற்கெனவே கட்டியிருந்த மூவாயிரம் ரூபாய் ஜாமீன் தொகையை அவருக்கே திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று தீர்ப்பளித்தனர். திருப்பித் தரப்பட்ட அந்தத் தொகையை, முதலில் அதை நன்கொடையாக அனுப்பியவர்களுக்கே திருப்பி அனுப்பி விட்டார் அண்ணா.

அதைத் தொடர்ந்து அண்ணாவும் பெரியாரும் ஒரே இடத்தில் தங்கியிருக்க நேரும் என்று தமிழகம் எதிர்பார்க்கவில்லை!

26

எழுத்துரிமை, பேச்சுரிமை

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எழுதிய ‘ஆரிய மாயை’ என்ற நூலுக்கு 1950-ல் அரசு தடை விதித்தது. 1943-ல் எழுதப்பட்டுப் பல பதிப்புகள் வெளிவந்து, பல்லோராலும் படிக்கப்பட்ட அந்த நூலை, ஏழு ஆண்டு காலம் கழித்து அரசு தடை செய்தது ஆச்சரியமாக இருந்தது. அந்த நூலை எழுதிய அண்ணா அவர்களையும் அதனை வெளியிட்ட திருச்சி திராவிடப் பண்ணை உரிமையாளரையும் அரசாங்கம் குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்றியது. அண்ணா அவர்களுக்கு ஆறு மாத காலம் சிறை தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

அதே நாளில் ‘‘பெரியார் பொன் மொழிகள்’ என்ற ஒரு நூலை வெளியிட்டதற்காகப் பெரியார் அவர்களுக்கும் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. அண்ணாவும், பெரியாரும் திருச்சி சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். பெரியாரை விட்டுப் பிரிந்து, புதுக் கழகம் கண்ட பிறகு, அவர்கள் இருவரும் ஒரே சிறைச் சாலையில் இருக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டதைத் தமிழகம் எண்ணி எண்ணி வியப்படைந்தது. அந்தச் சிறை அனுபவத்தைப் பற்றி அண்ணா அவர்கள் எழுதியதை இப்போது படித்தாலும் நம் கண்களில் நீர் துளிர்க்கத்தான் செய்கிறது.

‘ஆரியமாயை’ என்னும் ஏடு தீட்டியதற்காக எனக்குச்சிறை.

‘பொன் மொழிகள்’ தீட்டியதற்காகப் பெரியாருக்குச் சிறை.

‘‘திருச்சிக் கோர்ட்டாருக்கு இப்படியொரு காட்சியைக் காண வேண்டும் என்று ஆசை போலும்! இரண்டும் தனித் தனி வழக்குகள். தனித் தனியாகத்தான் விசாரணைகள்; எனினும் தீர்ப்பு மட்டும் ஒரே நேரத்தில் அளிக்கப்பட்டது. பிரிந்து நெடுந்தூரம் வந்து விட்ட என்னை, அன்று அந்தக் கோர்ட்டில் பெரியாருக்குப் பக்கத்திலேயே நிற்கச் செய்து வேடிக்கை பார்த்தது வழக்கு மன்றம். போலீஸ் அதிகாரிகள் அதைத் தொடர்ந்து ஒரே வேனில் ஏற்றிச் சென்றனர். அதைத் தொடர்ந்து திருச்சி மத்திய சிறையிலே இருந்த அதிகாரி, பெரியார் கொண்டு வந்திருந்த சாமான்களைக் கணக்குப் பார்த்துச் சரியாக இருக்கிறதா என்று கூறும் பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்படைத்தார். என் வாழ்க்கையில் நான் மறக்க முடியாத சம்பவம்! எனக்கு உள்ளூர பயம். கேள்விக் கணையுடன் நிறுத்திக் கொள்ளாமல் அன்புக் கணையையும் ஏவினால் என்னால் எப்படித் தாங்கிக்கொள்ள முடியும் என்றெல்லாம் அச்சப்பட்டேன்.

''பக்கத்துப் பக்கத்து அறை; பகலெல்லாம் திறந்துதான் இருக்கும்: பலர் வருவார்கள். இங்கு சிறிது நேரம், அங்கு சிறிது நேரம்: இன்னும் சிலர் கூர்ந்து கவனித்தபடி இருப்பார்கள். நாங்கள் இருவரும் பேசிக் கொள்கிறோமா என்று. அவர் அறைக்கு உள்ளே இருக்கும் பொழுது நான் வெளியே மரத்தடியில்; அவர் வெளியே வர முயல்கிறார் என்று தெரிந்ததும் நான் அறைக்கு உள்ளே சென்று விடுவேன்.

இப்படிப் பத்து நாட்கள்.

''நாளைய தினம் எங்களை விடுவிக்கிறார்கள். முன் தினம் நடுப் பகலுக்கு மேல் ஒரு ருசிகரமான சம்பவம் நடைபெற்றது. பெரியாருக்கு, வேலைகள் செய்து வந்த 'கைதி' என் அறைக்குள் நுழைந்து, 'ஐயா தரச் சொன்னார்' என்று சொல்லி, என்னிடம் ஆறு பிஸ்கட்டுகளைக் கொடுத்தார். கையில் வாங்கியதும் என் நினைவு பல ஆண்டுகள் அவருடன் இருந்தபோது கண்ட காட்சிகளின் மீது சென்றது.

''மறுநாள் திடீரென்று விடுதலை கிடைத்தது. அந்த வேடிக்கையையும் கேள். தம்பி! எங்களை விடுதலை செய்யப் போகிறார்கள் என்ற செய்தி சிறையின் உள்ளே எங்களுக்குத் தெரிவதற்கு முன்பே, வெளியே தெரிந்து விட்டிருக்கிறது. எனவே, எங்களை அழைத்துச் செல்ல நண்பர்கள் வெளியே ஏற்பாடுகள் செய்யத் தொடங்கி விட்டிருந்தனர். நமது தி. மு. கழகத்தார் வரவேற்பு ஏற்பாடுகளில் மும்முரமாக ஈடுபட்டு நேரத்தை மறந்து விட்டனர். எனவே சிறைக் கதவு திறக்கப்பட்டு, எங்களை வெளியே அனுப்பியதும் வாசற்படியருகே பெரியாரை அழைத்துச் செல்ல வந்தவர்கள் கொண்டு வந்த மோட்டார் தான் இருந்தது. அதற்கு என்னையும் அழைத்துச் சென்றனர். இது போதாதென்று போட்டோ எடுப்பவர் ஒருவர் ஓடிவந்தார். ''இருவரும் அப்படியே நெருக்கமாக நில்லுங்கள்'' என்று போட்டோ எடுத்து விட்டார்; ஆனால் அது வெளியிடப்படவில்லை. வேதாசலம் அவர்கள் வீடு வரையில் சென்று அவர் இறங்கிக் கொண்டார். நான் அதே மோட்டாரில் சாம்பு இல்லம் சென்றேன்.

''கவனித்தாயா தம்பி!'' எனக்கு ஏற்பட்ட இந்த அனுபவத்தை! திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்ற ஒரு தனி அமைப்புக்குப் பெரியதோர் ஆபத்து இந்தப் பத்து நாட்கள்'' என்று நண்பர் ஒருவர் கூறினார் உண்மைதான். நான் அவ்வளவு சுலபத்தில் மனதைக் கரைய விட்டு விடுபவன்தான். ஆனால், பத்து நாட்கள் அவருடன் பேசி, மீண்டும் பழைய நட்பைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்பு என்னைத் தட்டித் தட்டி அழைத்த போதும் நான் அந்த எண்ணத்திற்கு இடம் கொடுக்காதிருந்தேன். காரணம், கொடியவன் என்பதல்ல; நான் ஓர் அமைப்புக்குப் பொறுப்பாளியாக்கப்பட்டதால், நான் மேற்கொள்ளும் எந்த நடவடிக்கையும் அந்த அமைப்பை உருக் குலைக்கக் கூடியதாக இருக்கக் கூடாது என்ற நேர்மையான எண்ணத்தினால்தான்.''

இப்படிக் கழகத்தின் வளர்ச்சிக்குத் தன்னை ஒப்படைத்துக் கொண்டு விடுதலை பெற்ற அண்ணா அவர்களை, சென்னை மாநகரம் கோலாகலமாக வரவேற்றது. 1950-அக்டோபர் 23-ல் சென்னையில் கூடிய கழகத் தலைமைச் செயற்குழு எழுத்துரிமை, பேச்சுரிமையை நிலைநாட்டும்பொருட்டு அரசினரின் அடக்குமுறையை எதிர்த்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தது. அந்த ஆண்டு அக்டோபர் 24-ஆம் நாள் டெல்லியிலிருந்து சென்னைக்கு வந்த ராஜாஜிக்கு தி. மு. கழகம் கருப்புக்கொடி காட்டியது. அப்போது ராஜாஜி அவர்கள் வந்த பாதையில் கருப்புக் கொடி காட்டச் சென்ற பன்மொழிப் புலவர் அப்பாதுரையார் போன்றவர்கள் தடியடிக்கு உள்ளாயினர்.

குன்றத்தூரில் கழகக் கூட்டத்திற்கு விதிக்கப்பட்ட 144 தடை உத்தரவை மீறி திரு என். வி. நடராசன் பேசினார். போலீசார் அவரைக் கைது செய்தனர். கூட்டத்தில் பயங்கரமாகத் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடைபெற்றது. மாங்காடு தோழர் குட்டி என்பவர் மார்பில் குண்டு பாய்ந்து விழுந்தார். குன்றத்தூர் வெறியாட்டத்தை நாடு முழுவதும் கண்டித்தது. திருச்சி மாவட்டம் நாரணமங்கலத்திலும், சென்னையிலும் பேச்சுரிமையை நிலை நாட்டத் தடையுத்தரவு மீறப் பட்டுக் கழகத் தோழர்கள் பலர் கைதாயினர்.

இப்படிப் பெரியார் பிறந்த நாளான செப்டம்பர் திங்கள் 17 - ம் நாளில் சென்னையிலே தொடங்கிய திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஓராண்டு காலத்திற்குள், தான் ஈடுபட்ட அறப் போராட்டங்கள் வாயிலாகத் தமிழக மக்களின் உள்ளத்தில் நிலையான இடத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளத் தலைப்பட்டது. சென்னையில் கழகம் தொடங்கியமுதல் நாள் அன்று நானும் அந்த நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டேன். அப்போது சேலத்தில் திரைபடத் தொழிலில் ஈடுபட்டு இருந்த நான் சென்னைக்குக் கழகத் தொடக்கத்திற்காக வந்ததும் மீண்டும் சேலம் திரும்பிச் சென்றதும், சுவை மிக்க சம்பவங்களாகும், ஆமாம்; நான் சேலத்துக்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தேன்?

27

நண்பர் கண்ணதாசன்

திருவாரூரில் குடும்பம் நடத்திக் கொண்டிருந்த எனக்கு ஒரு நாள் பொழுது போக்குவதே கஷ்டமாக இருந்தது. 'முரசொலி' வாரப் பத்திரிகையையும் வாரந்தோறும் தொடர்ந்து நடத்த முடிய வில்லை. எழுதுவதும் கூட்டங்களுக்குப் போவதும் எனக்கு ஆறுதல் தரும் வழிகளாக இருந்தன.

அப்பொழுது என்னுடைய நண்பர் கவி கா. மு. ஷெரீப் சேலத்தில் மாடர்ன் தியேட்டர்ஸ் திரைப் பட நிறுவனத்தில் பாட்டு எழுதும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார். அவர் ஒரு நாள் என்னைப் பார்க்கத் திருவாரூர் வந்திருந்தார். சேலம் மாடர்ன் தியேட்டர்ஸ் உரிமை யாளர் (மறைந்த) திரு டி. ஆர். சுந்தரம் அவர்கள் என்னுடைய எழுத்துக்களை விரும்புவதாகவும், என்னைக் கொண்டு படங்களுக்கு வசனம் எழுத வேண்டும் என்று கூறியதாகவும் குறிப்பிட்டு என்னுடைய சம்மதத்தைக் கேட்டார். நான் அதுபற்றி யோசிப்பதற்கு முன்பே நண்பர் ஷெரீப் அவர்களே அதை நான் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்று உரிமையோடு வற்புறுத்தினர்.

சேலத்திற்குப் புறப்பட்டேன். மாதம் ஐந்நூறு ரூபாய் சம்ப ளத்தில் 1949 - ம் ஆண்டில் மாடர்ன் தியேட்டர்ஸில் எழுத்தாள ஞக அமர்ந்தேன். கட்சிப் பணிகளில் தடையில்லாமல் ஈடுபடவும், கூட்டங்களுக்குச் செல்ல எந்தவிதமான இடையூறும் இருக்கக் கூடாது என்ற நிபந்தனையுடனும் அந்த ஒப்பந்தத்தைச் செய்து கொண்டேன்.

அங்கே ஷெரீபுடன் மருதகாசி என்ற நண்பரும் பாட்டு எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பட நிலையத்திற்கு ஒத்திகைக் கூடம் என்ற ஒரு தனி இடம் உண்டு. அங்கே சில கதாசிரியர்களும், பாடல் ஆசிரியர்களும், இசைத் துறையினரும், நடிகர்களும் தங்கியி ருந்தனர். நான் ஒட்டல் ஒன்றில் தங்கியிருந்தேன். ஒத்திகைக் கூடத்தில்தான் கதை பற்றிய விவாதங்கள், பாட்டமைத்தல், இசை யமைப்பு இவை யாவும் நடைபெறும். மாடர்ன் தியேட்டர்ஸில் திரு எம். சி. சக்ரபாணியும் நிரந்தர நடிகர் போல இருந்தார். அவரும் கா. மு ஷெரீபும் ஒரு நாள் அங்கே எனக்கு ஒரு நண்பரை அறிமுகப்படுத்தினர்கள்.

வளர்ந்த உருவம்; நெற்றி முழுவதும் திருநீற்றுப் பூச்சு; இவரும் இங்கே பாட்டெழுதுகிறுர்' என்று என்னிடத்தில் கூறி

ஞர்கள். அவரைப் பார்த்தவுடனேயே அவருடைய முகத்தில், 'இவர் எதைப்பற்றியுமே கவலைப்படாதவர்' என்று கொட்டை எழுத்தில் எழுதியிருந்ததை நான் புரிந்து கொண்டேன். மற்றவர்களை அவர் தாக்குவதும், மற்றவர்களால் அவர் தாக்கப்படுவதும் அவரைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு வேடிக்கையான காரியமாகக் கருதுகிறுர் என்பதைச் சில விஞடிகளில் என்னுல் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அந்த நண்பர் தான் இன்று மிகுந்த கவித்திறன் பெற்றவராக விளங்கும் கவியரசு கண்ணதாசன்.

அந்த ஒத்திகைக் கூடத்தில் அவரைக் கிண்டல் செய்யாதவர்களே இல்லை. அவற்றில் சில காரசாரமாய் இருக்கும். கர்ண கடூரமாகவும் இருக்கும். சிலர் மீது அவர் எரிந்து விழுவார். கொஞ்ச நேரத்திற் கெல்லாம் அப்படி எரிந்து விழுந்தவர்களின் தோளிலே கை போட்டுக் கொண்டு உலவிக் கொண்டிருப்பார். அந்த நண்பர் சில வாரங்களில் முழுக்க முழுக்க என்னுடைய கட்சிக்காரராக ஆகிவிட்டார்.

சேலத்தில் முதல் மாதம் அவரைச் சந்தித்துவிட்டு வெளியூர் சென்றவர்கள் அடுத்த மாதம் வந்து பார்க்கும்போது அவர் தன்னுடைய கொள்கைகளை எல்லாம் மாற்றிக் கொண்டு முன்னேற்றக் கழகத்தை நோக்கி அடி எடுத்து வைத்துவிட்டதை உணர்ந்து வியப்படைந்தார்கள். உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமானுல், கழகத்தின் கொள்கைகள் அவரைக் கவர்ந்ததைவிட, எனக்கும் அவருக்கும் ஏற்பட்ட நட்பு என்னும் உறவு அவரை அதிகமாகக் கவர்ந்தது என்றே சொல்ல வேண்டும். ஒரு வேளை அந்தக் காரணத்தினுல்தானே என்னவோ. அவரிடத்தில் கொள்கைப் பிடிப்புக் குறைவாகப் போய்விட்டது.

சேலத்திலிருந்து பொள்ளாச்சிக் கூட்டத்திற்கு நான் அழைக்கப் பட்டிருந்தேன். கோவைவழியாக என்னுடைய பயணம் ஏற்பாடாகி இருந்தது. நண்பர் கண்ணதாசனும் கோவையில் இருந்து என்னுடன் கலந்து கொண்டு பொள்ளாச்சி வருவதாக எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தார். அவ்வாறே கோவையில் என்னைச் சந்தித்தார்.

நெற்றி நிறையத் திருநீறு பூசிக் கொண்டிருந்த அவர் சில நாட்களாக அதனைப் பூசுவதை விட்டிருந்தார். ஆனுல் நான் கோவையில் பார்க்கும்போது நெற்றியின் நடுவே ஒரு குங்குமப் பொட்டு இருந்தது. அதன் கீழே ஒரு விரல் விபூதியும் பூசப்பட்டு இருந்தது. "என்ன?" என்று வேடிக்கையாகக் கேட்டேன் ஓர் அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்துக் கொண்டார். இருவரும் பேருந்து வண்டியில் ஏறிப் பொள்ளாச்சிக்குப் பயணமானேம். பயணத்தின் பொழுது, பேருந்து வண்டியிலேயே மீண்டும் என் பகுத்தறிவுப் பிரசாரம் தொடங்கிற்று அவரும் என்னுடன் வாதம் செய்துகொண்டே வந்தார். பொள்ளாச்சி

யில் போய் இறங்கினோம். என்னுடன் வந்து கொண்டிருந்த அவர் கொஞ்சம் பின் தங்கினார். திரும்பிப் பார்த்தேன். என்னருகே வந்து கொண்டிருந்தார். நெற்றியைக் கவனித்தேன். விபூதியும் இல்லை; குங்குமமும் இல்லை. வெறும் நெற்றிதான் இருந்தது! (இப்போது மீண்டும் அணிந்து கொள்வதைச் சில நேரங்களில் பார்த்திருக்கிறேன்.

பொள்ளாச்சிக் கூட்டத்தில் தானும் பேச வேண்டும் என்றார். கொஞ்ச நாட்கள் பொறுத்திருந்து பேசலாம் என்று நான் தடுத்துப் பார்த்தேன். அவரோ பேசத் துடித்தார். சரியென்று ஒப்புக் கொண்டேன்.

'அன்பினும் ஆர்வம் உடைமை' என்பதுபோல அன்பிலிருந்து பிறந்த அவரது ஆர்வத்தை அதிக நேரம் என்னால் தடுக்க முடியவில்லை. அவருடைய பேச்சின் முதல் வாசகமே, ''வட்டிக்கு வட்டி வாங்கும் செட்டிமார் நாட்டில் பிறந்தவன் நான்'' என்பது ஆகும். ஓர் ஐந்து நிமிட நேரம் பேசி முடித்தார். கழக முத்திரை அழுத்தமாகக் குத்தப்பட்டு விட்டதாக அவர் உணர்ந்தார். நானும் மகிழ்ந்தேன். பிறகு இருவரும் சேலத்தில் இருந்தவாறு கழகக் கூட்டங்களுக்குச் செல்வதை வாடிக்கையாகக் கொண்டோம்.

இதற்கிடையிலேதான் — அவர் கழகத்தில் முழுமையாகச் சேருவதற்கு முன்புதான்—சென்னையில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தோன்ற வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகியது. நானும் அவரும் சென்னையில் முன்னேற்றக் கழகம் தொடங்கப்பட்ட நாள் அன்று சென்னைக்குச் சென்றிருந்தோம். அதற்கு மறுநாள் திருவாரூரிலிருந்து என் தாயும், மனைவியும் சேலத்திற்குக் குடிவருவதற்கு ஏற்பாடுகள் ஆகியிருந்தன. சென்னை நிகழ்ச்சிகளை முடித்துவிட்டு மறுநாளே சேலம் திரும்பி, அம்மாவையும் மனைவியையும் சேலத்தில் சந்திக்க வேண்டும், வாடகைக்குப் பார்த்து இருந்த வீட்டில் குடி போக வேண்டும் என்ற திட்டத்துடன் என் சென்னைப் பயணத்தை நான் ஏற்பாடு செய்திருந்தேன்.

28

கனிவு வென்றது!

சென்னை, பவளக்காரத்தெருவில் வேதனையோடு கூடி இருந்த முன்னணி வீரர்களோடு நானும் அமர்ந்து நடவடிக்கைகளில் கலந்து கொண்டேன். திராவிடர் கழகத்தில் ஏற்பட்ட பெரும் விபத்தால் பாதிக்கப்பட்ட நண்பர்கள் ஒவ்வொருவரும் எவ்வளவு கனல் கக்கினார்கள் என்பதை நேரில் கண்டு உணர்ச்சிப் பிழம்பானேன். பூகம்பமும், சூறாவளியும், எரிமலையும் ஒன்றை ஒன்று போட்டிக்கு அழைப்பது போல உணர்ச்சி பீறிட்டுக் கொண்டிருந்த அந்தக் கூட்டத்தில், இளந்தென்றல் காற்று போல வீசிய அறிஞர் அண்ணாவின் உருக்கம் மிக்க பேச்சு அனைவரையும் ஆட்கொண்ட விதம் கண்டு அயர்ந்து போனேன்.

கடுமையான வார்த்தைகள்—

கண்டன முழக்கங்கள்—

கனல் கக்கும் எதிர்ப்புகள்—

காய்ச்சிய இரும்பில் அடிப்பது போன்ற சூடான வார்த்தை கள்—இவைகளிடையே

—கனிவு

—கண்ணீர்

இவை வெற்றிக் கொடி நாட்டிய வியப்பு நிகழ்ச்சியைக் காணக் காண என் விழிகள் அகன்றன. இதயம் விரிந்தது.

விடியற்காலத்து மலரில் தேங்கி இருக்கும் பனித் துளி போன்ற கனிந்த சொல்லெடுத்துக் கொதித்தவர்கள் உள்ளங்களுக்கெல்லாம் ஆறுதல் வழங்கினார் அண்ணா. அந்த விவாதத்தில் அவரே வென்றார் ஆம்!

—அன்பும்

—அறிவும்

—ஆற்றலும்

வென்றன!

''கருணாநிதி, உன்னைப் பிரசாரக் குழு உறுப்பினராக ஆக்கி இருக்கிறேன்'' என்று அண்ணா அவர்கள் சொன்னது, இப்போதும் என் செவிகளில் ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

மாலையிலே, மழை நடுவே, சென்னை ராபின்சன் பூங்காவிலே முன்னேற்றக் கழகத்தின் முதல் கூட்டம் நடைபெற்று முடிந்தது. "சில விஷயங்கள் பேச வேண்டும். என்னுடன் வா" என்று அண்ணு என்னை அழைத்தார்.

என்னுடன் இருந்த கண்ணதாசன் தனக்குத் தூக்கம் வருகிறது என்றும், தான் போய் லாட்ஜில் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதாகவும் கூறி விட்டு விடை பெற்றுக் கொண்டார். நானும் அவரும் சென்னையில் உள்ள விருதுநகர் நாடார் லாட்ஜில்தான் தங்கியிருந்தோம். "நீர் போய் அங்கே படுத்திரும். நான் அண்ணுவுடனும், மற்றவர்களுடனும் பேசி விட்டு லாட்ஜிக்கு வருகிறேன்" என்று அவரிடம் கூறிவிட்டு அண்ணுவுடன் போய்விட்டேன்.

தேவராச முதலியார் என்ற அண்ணு அவர்களுடைய பழைய நண்பர் ஒருவரின் வீட்டுக் கூடம்தான் அண்ணுவும், கழகத்தின் முக்கியஸ்தர்களும் அமர்ந்து உரையாடும் இடமாகும். ஒரு கிழிந்த சேபா; இரண்டு உடைந்த நாற்காலிகள்; ஒட்டை விழுந்த இரண்டு பாய்கள்; அழுக்கேறிய நான்கைந்து தலையணைகள். அங்குதான் அண்ணுவின் ராஜரீகம் நடக்கும்.

காராபூந்தி, பகோடா, சிங்கிள் டீ—இதுதான் ஒரு மணி நேரத்துக்கு ஒரு முறை அங்கு நடைபெறும் விருந்து.

அதனை அண்ணு அவர்கள் சுவைத்துச் சாப்பிடும் அழகே அழகு!

இரவு இரண்டு மணி வரையில், ஏன், விடியற்காலை ஐந்து மணிவரையில்கூட அங்கே விஷயாலோசனைக் கூட்டம் தொடர்ந்து நடைபெறுவது உண்டு. நாள்தோறும் நடைபெறுவதும் உண்டு.

ராபின்சன் பூங்காக் கூட்டம் முடிந்த பின்னர் அண்ணுவும், மற்ற கழகத்தினரும், நானும் இந்தக் கூட்டத்தில் இரவு இரண்டு மணிவரையில் உரையாடல் நிகழ்த்தினோம். அதற்குப் பிறகு விடை பெற்றுக் கொண்டு விருதுநகர் லாட்ஜுக்குப் புறப்பட்டேன்.

காலையில் சென்னை சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனில் ஏழு மணிக்கு ரயில் ஏறி இரவு சேலம் போய்ச் சேரவேண்டும். அந்த நினைவோடு லாட்ஜுக்கு வந்தேன். நானும் கண்ணதாசனும் தங்கியிருந்த அறைக்குச் சென்று கதவைத் தட்டினேன். நீண்ட நேரம் வரை கதவு திறக்கப்படவே இல்லை! பக்கத்து அறைக்காரர்கள கதவைத் திறநதுகொண்டு வந்து என்னைப் பார்த்து, "தூங்கும் போது தொல்லை கொடுக்காதே" என்று கண்டித்துவிட்டுச் சென்றார்கள். கடைசியில் ஒரு வழியாகத் தூக்கம் கலைந்து கண்ணதாசன் கதவைத் திறந்தார். நான் உள்ளே நுழைந்தேன். அதற்குள் அவர் தன்னுடைய கட்டிலில்

போய்ப் படுத்துக் கொண்டு குறட்டைவிட ஆரம்பித்தார்! நான் பக்கத்திலே உள்ள கட்டிலில் படுக்க முனைந்தேன்.

அந்தக் கட்டிலில் இரண்டு தட்டுகள் இருந்தன. காலையில் நாங்கள் சிற்றுண்டி அருந்திவிட்டுப் படுக்கை மீதே போட்டு விட்டுப் போன தட்டுகள் அவை. அவைகளை அப்புறப்படுத்த விரும்பினேன். ஒரு தட்டை எடுத்தேன். கையில் ஏதோ வழவழவென்று நெளிந்தது. தட்டுக்கடியில் இருந்தது சிறிய ஒரு கரு நாகப்பாம்பு! தட்டுக்குக் கீழே அந்தப் பாம்பு சுற்றிக்கொண்டிருந்ததை நான் கவனிக்கவில்லை. "ஐயோ!" என்று அலறிக் கையில் எடுத்த தட்டைக் கீழே போட்டு விட்டேன், பாம்புப் படுக்கையில் நெளிந்தது!

என் கூச்சலைக் கேட்டுக் கண்ணதாசன் எழுந்தார். கதவைத் திறந்து கொண்டு இருவரும் கத்தினோம். லாட்ஜ் காவலாளிகள் கம்புடன் ஓடி வந்தனர். ஒரு வழியாகப் பாம்பை அடித்து முடித்தனர். மிகப் பயங்கரமான பாம்பு என்று அவர்கள் வர்ணித்தார்கள். கடித்தால் உடனடியாகச் சாவைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லை என்றும் குறிப் பிட்டார்கள். அதோடு விடக் கூடாதா?

இது குட்டிப் பாம்பு; இன்னும் சில குட்டிப் பாம்புகள் இங்கே இருக்கலாம் என்று கூறிவிட்டுச் செத்த பாம்பைத் தூக்கிக் கொண்டு அவர்கள் போய் விட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு அந்த அறைக்குள் இருக்கவே எனக்குப் பயமாக இருந்தது. கண்ணதாசன் தன் படுக்கை யில் போய்ப் படுத்துக் கொண்டார். நான் மெதுவாகக் கண்ண தாசனைக் கூப்பிட்டு, "ஐயா, நான் படுக்கையில் பாம்பைப் பார்த்து விட்டதால் அந்தப் படுக்கையில் படுக்க எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது அதனுல் நான் உமது படுக்கையில் படுத்துக் கொள்கிறேன். நீர் என் படுக்கையில் படுத்துக் கொள்ளும்" என்று சொன்னேன்.

உடனே அவர், "என்னய்யா, பயந்தாங்கொள்ளியாக இருக்கிறீர். பாம்பைக் கண்டால் இவ்வளவு பயமா? பேசாமல் உம் படுக்கை லேயே படுத்துக் கொள்ளும்" என்று பதில் சொன்னர்!

"நீர்தான் வீரராயிற்றே, இதில் படுத்துக் கொள்ளுமே" என்று நான் சொன்னேன்.

அதற்குப் பதில் அவருடைய குறட்டைச் சத்தம்தான்; வேறு வழி இல்லாமல் விளக்கைப் போட்டுக் கொண்டே அங்கு இருந்த ஒரு நாற் காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டே தூங்க ஆரம்பித்தேன்.

29

மறக்க முடியாத பயணம்

பொழுது விடிந்தது. சேலம் ரயிலுக்குப் புறப்பட இருவரும் ஆயத்தம் ஆனோம். சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனுக்கு ஆட்டோ ரிக்ஷாவில் சென்றோம். என்னிடமிருந்த மணிபர்சைக் கண்ணதாசனிடம் கொடுத்துச் சேலத்திற்கு இரண்டு டிக்கெட் எடுத்து வரச் சொன்னேன். டிக்கெட்டுகளை வாங்கிக் கொண்டு வந்த கண்ணதாசன் மணிபர்சை என்னிடம் திருப்பிக் கொடுத்தார். பிரித்துப் பார்த்தேன். பர்ஸ் காலியாக இருந்தது.

''என்னய்யா? பர்ஸ் காலியாக இருக்கிறதே?'' என்று கேட்டேன்.

''இரண்டாம் வகுப்பு டிக்கெட்டுக்கு உமது பணம் சரியாக இருந்தது'' என்று அவர் பதில் சொன்னார்.

''ஐயையோ! உம்மை யார் இரண்டாம் வகுப்பு டிக்கெட் வாங்கச் சொன்னது? மூன்றாம் வகுப்புப் போதாதா?'' என்று நான் சலித்துக் கொண்டேன்.

''என்னிடம் இரண்டு அணா இருக்கிறது, பயப்படாதீர்'' என்று ஆறுதல் சொன்னார்.

காலையில் நாங்கள் சிற்றுண்டிகூட அருந்தவில்லை. பகல் எல்லாம் பயணம் செய்து இரவு சேலம் போய்ச் சேர வேண்டும். இரண்டு அணாவை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வது? பயணம் செய்வதோ இரண்டாம் வகுப்பு!

பையோ காலி!

எங்களை ஏற்றிக் கொண்ட வண்டி சேலத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டது. நாங்கள் இருந்த இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டியில் அறுபது வயது உடைய ஒரு பெரியவர் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் எங்களிடம் தன்னைத் தானே அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டார்.

அவர் சேலத்திற்கும் ஜோலார்பேட்டைக்கும் இடையில் உள்ள ஒரு பழைய ஜமீன் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராம். அவருடைய தோற்றத்தில் முதுமை இருந்தாலும் பேச்சில் மிடுக்கும், பெருந்தன்மையும் காணப்பட்டன. நாங்கள் யார் என்பதை அவர் தெரிந்து கொண்டார். எங்களோடு அரசியல் பேசுவது, அவருக்கு மிகுந்த விருப்பமாய் இருந்தது. நீதிக் கட்சி தோன்றிய காரணத்தையும், வளர்ந்த

விதத்தையும் அவர் மிகுந்த உணர்ச்சியோடும், உருக்கத்தோடும் விவரித்தார்.

வயதான பாட்டிகள் தங்கள் இளமைக் காலத்தில் கணவரோடு உற்சாகமாக வாழ்ந்ததை எல்லாம் ஒருவருக்கு ஒருவர் பேசிக் கொள்கிற நேரத்தில், அவர்களுடைய உள்ளங்களில் ஏற்படுகிற இனந் தெரியாத உற்சாகம் அந்தப் பழைய ஜமீன்தாரின் அரசியல் பேச்சில் வெளிப்பட்டதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

இனிக்க இனிக்க எங்களிடம் பேசிக்கொண்டே அவர் தன்னிடமுள்ள ஆப்பிள் பழங்களை அறுத்து அறுத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே வந்தார். ஒரு துண்டை எங்களிடம் நீட்டி, 'சாப்பிடுகிறீர்களா?' என்று மாத்திரம் கேட்கவில்லை. எங்களுக்கோ பசி வயிற்றைக் கிள்ள ஆரம்பித்துவிட்டது. ''என்ன இரண்டாம் வகுப்புப் பயணம் வேண்டி இருக்கிறது, சாப்பிடக் கூட முடியாமல்? இந்த இரண்டாம் வகுப்பே ஒழிந்தாலும் பரவாயில்லை'' என்று நான் கவிஞரைக் கடிந்து கொண்டேன் (இப்போது இரண்டாம் வகுப்பை ஒழித்து விட்டார்கள்!)

''ஆப்பிள் ரொம்பப் பெரிதாக இருக்கிறதே! இது என்ன காஷ்மீர் ஆப்பிளா?'' என்று கண்ணதாசன் அவரிடத்திலே கேட்டார்.

''ஆமாம். நான் வேறு எந்த ஆப்பிளும் சாப்பிடுவதில்லை'' என்று கூறிக் கொண்டே ஜமீன்தார் தன் காரியத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். இப்படிக் கேட்டாலாவது ஒரு பழத்தை எடுத்து நீட்டமாட்டாரா என்பது என் நண்பருடைய ஆசை. அந்த ஆசையிலும் மண் விழுந்து விட்டது.

வண்டி ஜோலார்பேட்டை வந்து சேர்ந்தது. அங்குதான் பிரயாணிகள் பிற்பகல் உணவை முடித்துக் கொள்ள வேண்டும். ஜமீன்தாருக்கு வண்டிக்குள்ளேயே சாப்பாடு வந்தது. நாங்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தோம். ஜமீன்தார் எங்களைப் பார்த்து, ''என்ன, உங்களுக்குச் சாப்பாடு வரவில்லையா?'' என்று கேட்டார்.

நான் சமாளித்துக்கொண்டு, ''இல்லை, நாங்கள் போய்ச் சாப்பிட்டு விட்டு வரப் போகிறோம்'' என்று கூறிக்கொண்டே, கண்ணதாசனை அழைத்துக் கொண்டு வண்டியை விட்டு இறங்கினேன். இருவரும் சிறிது நேரம் அங்கும் இங்குமாக உலவினோம். உலவினால் பசி ஓடிவிடுமா என்ன? மேலும் அதிகமாகியது. சரி, திரும்பப் போனால் சாப்பிட்ட முகத்தோடு ஜமீன்தாருக்கு நேராகக் காட்சி தர வேண்டுமே! அதற்கு என்ன செய்யலாம்? நானும் கண்ணதாசனும் யோசித்தோம். அதற்கு உடனடியாக நான் விடையளித்தேன். காரணம் எனக்கு இதற்கு முன்பு ஒரு முறை இந்த அனுபவம் ஏற்பட்டிருக்கிறது:

நான் திராவிடர் கழகத்திலிருந்தபோது, தஞ்சை மாவட்டத்தில் திருவாஞ்சியம் என்னும் ஊரில் மாலை ஐந்து மணிக்கு ஒரு நிகழ்ச்சி ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். நான் அதை முடித்துவிட்டு ஏழு மைல் சென்று குடவாசலில் பஸ் ஏறிக் கும்பகோணம் சென்று ரயிலைப் பிடித்துச் சீர்காழியில் நடைபெறும் ஒரு நாடகத்திற்குத் தலைமை வகிக்கச் செல்ல வேண்டும்.

திருவாஞ்சியம் கூட்டம் முடிந்ததும் என்னைக் கொண்டுபோய்க் குடவாசலில் ஒரு டாக்சியில் விட்டு விடுவதாகக் கூட்டம் நடத்தியவர்கள் உறுதியளித்தார்கள். ஆனால் கூட்டம் முடிந்த பிறகு கூட்டத்தை நடத்தியவர்கள் மெல்ல நழுவி விட்டார்கள். நான் நடந்தே இரவு ஒன்பது மணிக்குக் குடவாசலை அடைந்தேன். நான் ஏறவேண்டிய பஸ் அப்போதுதான் போய்விட்டது என்று சொன்னார்கள். அடுத்த பஸ் ஏறிக் குடந்தைக்குச் சென்றேன்.

நான் பிடிக்க வேண்டிய ரயில் ஐந்து நிமிடத்திற்கு முன்புதான் புறப்பட்டுப் போயிற்று என்று அறிந்தேன். என்னை வரவேற்பதற்காக, சீர்காழி ரயிலடியில் மாணவத் தோழர்கள் ஏராளமாகக் காத்திருந்தார்களாம். ஆனால் நானோ குடந்தைத் தெருவில் நடந்து கொண்டிருந்தேன். சீர்காழி போய்ச் சேர்ந்திருந்தால், திரும்ப ஊருக்குச் செல்ல விழா முடிந்ததும் மாணவர்கள் வழிச் செலவுப் பணம் கொடுத்திருப்பார்கள். நான், குடந்தையிலேயே சிக்கிக் கொண்டதால், காலையில் திருவாரூருக்குத் திரும்புவதற்கான பஸ் கட்டணத்திற்குத்தான் என்னிடம் பணம் இருந்தது!

குடந்தை நாகேசுவரன் கோவில் சந்நிதியில் உறவினர் ஒருவர் இருக்கிறார் என்ற ஞாபகம் வந்தது. அந்த வீட்டிற்குச் சென்றேன். திண்ணையில் இருந்தவாறே உள்ளேயிருந்த உறவினரைப் பார்த்து, "என்ன சௌக்கியமா?" என்று கேட்டேன். அவர் உள்ளேயிருந்தவாறே என்னை, "வாங்க! வாங்க!" என்று வரவேற்று, "சாப்பிட்டு விட்டீர்களா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே, "இங்கே நம் வீட்டில் பத்தியச் சாப்பாடுதான்" என்று நிலைமையைத் தெளிவாக விளக்கினார். நான் ஓர் அசட்டுப் புன்னகையோடு, நான் பக்கத்துத் தெரு ஓட்டலில் போய்ச் சாப்பிட்டு விட்டு வருகிறேன். தூங்குவதற்குத் திண்ணையில் ஒரு பாய் மாத்திரம் எடுத்துப் போட்டு வையுங்கள்'' என்று கூறி விட்டு அருகில் உள்ள காந்திப் பூங்காவின் பக்கம் சென்றேன்.

ஓட்டலில் நுழைநது சாப்பிட்டால் காலையில் பஸ்ஸில் ஊருக்குத் திரும்புவதற்குக் காசில்லாமல் போய்விடும். ஆக்வே சாப்பிட்டதுபோல் நடிப்போம் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன். உறவினரிடத்தில் விட்டுக் கொடுக்கக்கூடாதல்லவா? அதனால் அங்கேயுள்ள வெற்றிலைப்

பாக்குக் கடையில் வெற்றிலை வாங்கிப் போட்டுக்கொண்டு, வாய் சிவக்கச் சிவக்க, உறவினர் வீட்டுக்கு வந்தேன். அவர் எனக்காகத் திண்ணையில் காத்துக் கொண்டிருந்தார். நான் சென்றதும் சிறிது நேரம் ஊர்க் கதைகளைப் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு அவர் படுக்கச் சென்றுவிட்டார்.

நான் திண்ணையில் உடலைச் சுருட்டிக்கொண்டு படுத்திருந்தேன். விடியற்காலை ஐந்து மணிக்கெல்லாம் எழுந்து முதல் பஸ்ஸைப் பிடித்துத் திருவாரூருக்குச் செல்லக் கிளம்பினேன். பஸ்ஸில் உட்கார்ந்த பிறகு திருவாரூருக்கு நான் தர வேண்டிய பஸ் கட்டணம் குறைவாக இருக்குமோ என்று ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது. அப்போது எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் திருவாரூர் செல்ல பஸ் ஏறினார். அவர் டிக்கெட்டுக்கான பணத்தைச் சில்லறையாக எடுத்தார். நான் என் கையில் இருந்த சில்லறைக் காசுகளை அவருடைய கையிலே போட்டு, "எனக்கும் ஒரு டிக்கெட் எடுங்கள்'' என்று சொன்னேன். நல்ல வேளையாக அவர் எண்ணிப் பார்க்காமல் இரண்டையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கண்டக்டரிடம் கொடுத்து எனக்கும் சேர்த்து ஒரு டிக்கெட் வாங்கிவிட்டார்.

இந்த நிகழ்ச்சிதான் எனக்கு ஜோலார்பேட்டை சந்திப்பில் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. நான் உடனே கண்ணதாசனிடம் சொன்னேன்: "இருவரும் ஆளுக்கொரு வெற்றிலை பீடா வாங்கிப் போட்டுக்கொண்டு சாப்பிட்டவர்கள் போல, வாய் சிவக்க ஜமீன்தார் எதிரிலே செல்லலாம்" என்று.

எங்களிடம் அதற்குக் காசு இருந்தது. இருவரும் வெற்றிலைப் பாக்குக் குழையக் குழைய இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டிக்குள் சென்றோம். ஜமீன்தார் ஏப்பம் விட்டவாறு, "என்ன சாப்பிட்டாயிற்றா?" என்று கேட்டார் "ஓ, பிரமாதமான சாப்பாடு!" என்றவாறு நாங்கள் எங்கள் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டோம். ஜமீன்தார், "கொஞ்சம் பெட்டியைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். சற்று வெளியில் போய் வருகிறேன்'' என்று கூறி விட்டுக் கீழே இறங்கிச் சென்றார்.

நொடித்துப் போன ஜமீன்தார் என்ற காரணத்ினால் அவரைச் சுற்றி யாரும் ஆள் அம்புகள் இல்லை. அவர் கீழே இறங்கிச் சென்ற பிறகு நானும் கண்ணதாசனும் அவர் கூடையில் வைத்துப் போன பழங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். கண்ணதாசன் என்னிடம் மெதுவாக, "ஏனையா, ஜமீன்தாரிடம் ஓர் ஐந்து ரூபாய் பணம் கேட்டால் என்ன?" என்று ஆரம்பித்தார். நான் உடனே சொன்னேன் "பேசாமல் இரும்; பணம் கேட்டு அவமானப்படவேண்டாம்" என்று.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ஜமீன்தார் வந்துவிட்டார். வண்டியும் புறப்பட்டது. கண்ணதாசன் உதடுகள் ஏதோ ஒரு பாட்டை முணு

முணுத்துக் கொண்டிருந்தன. நான் கூர்ந்து கவனித்தேன். "ஐயா, சிறுவன்; ஏழை என்மேல் மனம் இரங்காதா?" என்ற பாடலைத் திரும்பத் திரும்பப் பாடிக்கொண்டிருந்தார். எனக்கு எப்பொழுதுமே பசி ஒரு பிரச்னையல்ல: அதற்குத் தன்னைப் பழக்கிக் கொள்ளாத என் நண்பர்தான் மிகவும் வாடிவிட்டார்.

மாலையில் ஜமீன்தாருக்குக் காப்பி வருகிறது. சுவைத்து அருந்துகிறார், "நீங்கள் காப்பி சாப்பிடவில்லை?" என்று எங்களை வேறு கேட்கிறார். "எங்களுக்குக் காப்பியே பிடிக்காது" என்று பதில் சொல்கிறோம். பச்சைப் பொய்தான், என்ன செய்வது? "ஆகா, இந்தக் காலத்து இளைஞர்கள் காப்பி கூடச் சாப்பிடுவது இல்லையா?" என்று வியப்போடு எங்களைப் பாராட்டுகிறார். எங்கள் உள்ளத்தின் துடிப்பு அவருக்கு எப்படித் தெரியும்?

இரவு எட்டு மணிக்கு மேல் எங்களைச் சுமந்து வந்த வண்டி சேலத்தை அடைந்தது. இரயிலடியில் அப்போதுதான் திருவாரூரிலிருந்து வந்திறங்கிய என் அன்னையும், மனைவியும், மாறனும், எனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்ததும் எங்களுடைய முதல் கேள்வி, "சாப்பிட என்ன வைத்திருக்கிறீர்கள்?" என்பதுதான்.

அவர்கள் கொண்டு வந்த கட்டுச் சோற்று மூட்டையை இரயிலடியிலேயே அவிழ்த்து அங்கே உட்கார்ந்தவாறே நாங்கள் இருவரும் சாப்பிட ஆரம்பித்தோம். கண்ணதாசன் இரண்டாம் வகுப்பு டிக்கெட் வாங்கிய கதையை அம்மாவிடம் சொல்லி, எல்லாருமாகச் சேர்ந்து சிரித்தோம்.

30

சேலத்தில் குடும்பம்

சேலத்தில் எங்கள் குடும்ப வாழ்க்கை தொடங்கியது. சேலம் கோட்டையில் உள்ள ஒரு தெருவில் வாடகைக்கு அமர்த்தப்பட்ட வீட்டில் நாங்கள் குடி புகுந்தோம்.

என்னுடைய 'மந்திரி குமாரி' நாடகத்தைப் படமாக எடுக்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்தை மாடர்ன் தியேட்டர்ஸ் உரிமையாளர் திரு. டி. ஆர். சுந்தரம் வெளியிட்டார். நானும் ஒப்புதல் அளித்து அதற்கான திரைக்கதையையும், உரையாடல்கள் அனைத்தையும் படத்திற்கேற்றவாறு எழுதி முடித்தேன். அப்பொழுதுதான் அவர்கள் வெளியிட்ட 'மாயாவதி' என்ற ஒரு படம் பெரும் தோல்வியைத் தழுவிக் கொண்டிருந்தது. மிகுந்த செலவில் எடுக்கப்பட்ட அந்தப் படத்தின் நஷ்டத்தை ஈடு கட்டுவதற்காக 'மந்திரி குமாரி' படத்தைச் சிறந்த முறையில் எடுக்கத் திரு டி. ஆர். சுந்தரம் முடிவு செய்தார். படத்திற்கான ஆரம்ப விழாவிற்குத் தேதி குறிக்கத் தொடங்கினார்கள். நல்லநாள் பார்க்க ஓர் ஆருடக்காரர் அழைத்து வரப்பட்டார். அவரை என்னிடம் அறிமுகப்படுத்தினார்கள்.

நான் அவரிடத்தில், "மந்திரி குமாரி" பட ஆரம்ப விழாவிற்கு நாள் பார்க்க வந்திருக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டேன்.

"ஆமாம்" என்று மிக்க மகிழ்ச்சியோடு, ஆனந்தம் பொங்க அவர் பதில் அளித்தார்.

"மாயாவதி" படத்திற்கும் நீங்கள் தானே நாள் பார்த்தீர்கள்?" என்று நான் கேட்டதற்கு, அசடு வழிய, "ஆமாம்" என்றார்.

திறமை வாய்ந்த இயக்குநர் எல்லிஸ் ஆர். டங்கன் அவர்களின் முழுப் பொறுப்பிலும், திரு. டி. ஆர். சுந்தரம் அவர்களின் மேற்பார்வையிலும் வெளியான 'மந்திரி குமாரி' படம் தமிழ் நாட்டில் பெரும் புரட்சியை ஏற்படுத்தியது. சனாதனிகளின் எதிர்ப்பும், எதிர்க்கட்சிக்காரர்களின் மேடைத் தாக்குதலும் அந்தப் படத்தின் காரணமாக நிரம்ப ஏற்பட்டன.

"கொள்ளை அடிப்பது சிறந்த கலை" என்று அந்தப் படத்தில் வரும் ஒரு கதாபாத்திரமான கொள்ளைக்காரப் பார்த்திபன் கூறுவதாக ஒரு கட்டம். அது ஒரு பாத்திரத்தின் கொள்கை என்பதை மறந்து விட்டுக் கதாசிரியராகிய என் கொள்கையும் அதுதான் என்று கற்பனை செய்து, "இப்படி ஒரு கொள்கையை நாட்டிற்குச் சொல்லலாமா?"

என்றெல்லாம் எதிர்க்கட்சி அரசியல் மேடைகளில் வேகமாக விமரிசிக்கப்பட்டது.

இந்தக்கொள்கையைச் சொல்கிற கொள்ளைக்காரப் பார்த்திபன் கதையின் முடிவில் அழிவிற்கு ஆளாகிறான். கொடியவனின் முடிவை நான் எப்படிச் சித்தரித்திருந்தேன் என்பதைப் பற்றிக்கூட எண்ணிப் பாராமல் என்னையும் நான் சார்ந்த கட்சியையும் தூற்றுவதற்கு 'மந்திரி குமாரி' கதையை மாற்றார் ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். எதிர்ப்புகள் அதிகமாக அதிகமாகப் படம் பெரும் வெற்றியை ஈட்டியது. ஒவ்வொரு ஊரிலும் நீண்ட நாட்கள் நடை பெற்றுப் பெரும் புகழைப் பெற்றது.

சேலத்திற்கு வந்திருந்த கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் ஒரு தியேட்டரில் 'மந்திரி குமாரி' படத்தைப் பார்த்துவிட்டு. மறுநாள் காலையில் என்னை வந்து சந்தித்து வாழ்த்தினார் தான் எடுக்கவிருக்கும் 'மணமகள்' படத்திற்கு நான்தான் திரைக்கதை, வசனம் எழுத வேண்டுமென்றும் வலியுறுத்தினார். நான் ஒப்புக் கொண்டேன். எனக்கும் கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் அவர்களுக்கும் கலையுலகில் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்படுத்த இந்தச் சந்திப்புக் காரணமாக இருந்தது.

சேலத்தில் அவர் தங்கியிருந்த விடுதிக்கு என்னை அழைத்துக் கொண்டு காரில் புறப்பட்டார். என்னுடன் உடுமலை நாராயண கவிராயரும், அவரது மாணவர் செல்லமுத்துவும் இருந்தார்கள். ''மணமகள்'' வசனம் எழுத எவ்வளவு பணம் வேண்டும்?" என்று கலைவாணர் என்னைக் கேட்டார். ''எனக்குத் தெரியாது!" என்று பதில் சொன்னேன். என்னைச் சொல்லுமாறு கட்டாயப் படுத்தினார். நான் கடைசிவரையில் பணம் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவில்லை. இறுதியாக அவர் ஒரு துண்டுச் சீட்டில் ஏதோ எழுதி அதைச் சுருட்டி மடக்கி என் கையிலே கொடுத்தார். நான் அதை பிரித்துப் பார்க்காமலேயே கையில் வைத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

''பிரித்துப் பாருங்கள்'' என்று என்னைப் பிடிவாதப் படுத்தினார் துண்டுத்தாளைப் பிரித்துப் பார்த்தேன். அதில் நாலு பூஜ்யங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன! எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது 'என்ன, நாலு பூஜ்யங்கள் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறாரே!' என்று சற்றுத் திகைத்தேன் அவர் என்னைப் பார்த்து களங்கமற்ற புன்னகை புரிந்து கொண்டிருந்தார். நான் அதில் ஏதோ நகைச் சுவை இருக்கிறது என்பதை மட்டும் புரிந்து கொண்டு, ''சரி, சம்மதம்'' என்று கூறினேன் அவர் விழிகளை அகலமாக ஆக்கிக் கொண்டு, ''அப்படியா, சம்மதமா?" என்று ஆவலோடு கேட்டார். நான் மறுபடியும், ''ஆமாம், சம்மதம் தான்!'' என்று சொன்னேன்.

31

கலைவாணரின் பெருந்தன்மை

கலைவாணர், கண்களைக் கேலியாகச் சிமிட்டிக் கொண்டே என்னை மறுபடியும் பார்த்து, ''நான்கு பூஜ்யங்கள் போட்டிருக்கிறேன். அதற்குச் சம்மதமா என்று கேட்கிறேன். 'ஆமாம்' என்கிறீர்கள். நான் நம்பலாமா?" என்று கேட்டார். ''ஒத்துக் கொண்டுதானே ஆமாம் என்கிறேன்" என்று பதில் சொன்னேன்.

''சீட்டைக் கொடுங்கள்" என்று வாங்கிக் கொண்டார்.

"இதில் 'ஒன்று' எங்கே போடுவது? முன்னாலா? பின்னாலா?" என்று கேட்டார். ''எங்கு வேண்டுமானாலும் போடுங்கள்" என்றேன். அவர் நான்கு பூஜ்யங்களையும் கடந்து, கடைசியாக ஒன்று என்று எழுதினார். அதாவது 00001 என்று எழுதப் பட்ட சீட்டை என்னிடம் கொடுத்தார். சிரித்துக் கொண்டே, ''சரிதானா?" என்றார். நான், ''சரிதான்" என்று கூறியவாறு அவர் கொடுத்த சிறிய சதுரமான சீட்டைத் தலைகீழாக மாற்றிக் காட்டினேன். அப்படி மாற்றிய போது 1 முதலிலும், நான்கு பூஜ்யங்கள் அதனைத் தொடர்ந்தும் (10,000 என்று) காட்சியளித்தது. அதைப் பார்த்துவிட்டுக் கலைவாணர், "ஆகா, என்னையே ஏமாற்றிவிட்டீர்களே!" என்று வயிறு குலுங்கச் சிரித்தார்.

இப்படி நகைச்சுவையுடனே எங்கள் கலையுலகத் தொடர்பு ஆரம்பமானது. அந்தக் கலைவாணர் இன்றில்லாவிட்டாலும், அவர் கலையுலகத்தில் பதித்துவிட்டுச் சென்ற முத்திரைகள் என்றென்றும் அழியாதவைகளாகும். அவர் சாகும் வரையில் என்னுடைய உற்ற நண்பராக விளங்கினார், என் குடும்பத்து உறுப்பினர்களில் ஒருவராகத் தன்னையாக்கிக் கொண்டார்.

சேலத்தில் இருந்த என்னைச் சென்னைக்குக் குடிவந்து விட வேண்டுமென்று அடிக்கடி அவர் வற்புறுத்தியதின் விளைவாக நான் சென்னையில் குடியேறினேன். நாள் தோறும் காலையிலோ மாலையிலோ. என்னைச் சந்திக்கா விட்டால் அவருக்கு நிம்மதியே இருக்காது. அவரும், கலையுலக நண்பர்களும் நானும் எத்தனையோ நாட்கள் சென்னைக் கடற்கரையின் மணற்பரப்பில் ஆயிரம் ஆயிரம் கதைகளைப் பேசிப் பேசி மகிழ்ந்திருக்கிறோம்.

கலையுலகம் கண்டெடுத்த நல்முத்து அவர்; உழைப்பால் உயர்ந்த உத்தமர். கலையுலகத்திற்குக் குளிர் தருவாக அவர் இருந்தார். 'ஏழை,

எளியவர்களின் பக்கம் அவாது கொடைக்கரம் நீண்டு கொண்டேயிருந்தது. வறுமைச் சகதியில் அமிழ்ந்து வேதனைகளுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் அழுது கொண்டு இருந்த மனிதனையும் அவர் சிரிக்க வைத்தார். அந்தச் சிரிப்பு வெறும் சிரிப்பாக இல்லாமல், விதவிதமான கருத்துக்களை, எண்ண வளங்களை உருவாக்கக் கூடியதாயிருந்தது. ஆடம்பரமும், ஆர்ப்பாட்டமும் இல்லாமல் அடக்கமாகத் தன்னுடைய வாழ்க்கையை அவர் அமைத்துக் கொண்டார். பிறரின் துன்பங்களைத் தனக்குற்ற துன்பம் போல் கருதிக் கொண்டார்.

அறிஞர் அண்ணாவின்பால் அவருக்கு இருந்த பற்றும், பாசமும் எழுதிட ஏடு அடங்காது. அவர் இல்லாமல் படங்கள் வெற்றியடைவது இயலாத ஒன்றாகயிருந்தது. சரித்திரப் படங்கள் ஆயினும், புரட்சிப் படைப்புக்கள் ஆயினும் கலைவாணரும் அவரது வாழ்க்கைத் துணைவியார் மதுரம் அம்மையாரும் அந்தப் படங்களில் சில காட்சிகளிலாவது தோன்றினால்தான் படம் வெற்றி பெறும். அவர் நடித்த எல்லாப் படங்களிலும் பகுத்தறிவுக் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லத் தவறியதில்லை.

நகைச்சுவை நடிப்பென்றால் வாயைப பிளப்பது, வயிற்றில் அடித்துக் கொள்வது, தலைகீழாக நடப்பது, தடதடவென உருளுவது என்பதுதான் என்று இருந்த காலத்தை மாற்றி, அரிய கருத்துக்களால் மக்களைச் சிரிக்க வைத்துச் சிந்திக்க வைப்பது என்ற புதிய முறையைப் புகுத்திய தனிப் பெருமை கலைவாணருக்கே சொந்தமாகும்,

அவர் பெற்று வந்த புகழ் கண்டு மனம் பொறுத சில பேர்கள் அவரைப் பற்றியும், அவரது கலையுலக நண்பர் எம். கே. தியாகராச பாகவதர் அவர்களைப் பற்றியும் தாறுமாறாகப் பேசவும், எழுதவும் முற்பட்டார்கள். அதற்குச் சில மஞ்சள் பத்திரிகை ஆசிரியர்களின் உதவியையும் பெற்றார்கள்.

தன்னைத் தாக்குவது பற்றியோ, தனது புகழுக்கு எதிராகப் பிரசாரம் செய்வது பற்றியோ, பத்திரிகைகளில் எழுதுவது பற்றியோ

கலைவாணர் கவலைப்படவில்லை. அந்த எதிர்ப்புக்களைச் சிரித்துச் சிரித்துச் சமாளித்துக் கொண்டார். ஈனத்தனமாக எதிர்ப்புக்கள் வரும்போதும், மறைமுகமான தாக்குதல்கள் வரும்போதும் அண்ணா காட்டிய மௌனமும், கலைவாணர் காட்டிய சிரிப்பும் இன்றைக்கும் என்னால் மறக்க முடியாதவைகளாகும். அத்தகைய எதிர்ப்புக்கள் என்னை நோக்கி வருகிற நேரத்தில் நான் அண்ணாவையும் கலைவாணரையும்தான் எண்ணிக் கொள்கிறேன்.

ஒரு கொலை வழக்கில் கலைவாணரும், எம். கே. தியாகராச பாகவதரும் சம்பந்தப்பட்டுக் கைது செய்யப்பட்டார்கள். அப்போது பாகவதர் கண் கலங்கினார். கலைவாணர் சிரித்துக் கொண்டே சிறை புகுந்தார். அந்தக் கலையுலக மாமணிகளின் விடுதலைக்காகப் பெரியாரும், அண்ணாவும் பெரும் பாடுபட்டார்கள். தமிழகமே அவர்கள் இருவரது விடுதலைக்காகக் குரல் ஒலித்தது. இறுதியில் வழக்கறிஞர் எத்திராஜ் அவர்களின் வாதத் திறமையோடு நீதி வென்றது. கலைவாணரும், பாகவதரும் இரண்டு ஆண்டு காலச் சிறைவாசத்திற்குப் பிறகு வெளிவந்தார்கள். தன் விடுதலைக்காகப் பாடுபட்ட தலைவர்களையும், கழக நண்பர்களையும் கலைவாணர் கடைசியாகக் கண் மூடும் வரையில் மறக்கவே இல்லை.

''எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம், உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு''

என்ற திருக்குறளின் உண்மைப் பொருளுணர்ந்து நடந்து காட்டிய அந்தப் பெருமகன் எனக்குச் சிறு இடர் வந்தாலும் அது தனக்கு வந்தது போல் துடிதுடிப்பார்.

ஒரு நாள் எனக்குக் காய்ச்சல் என்று கேள்விப்பட்டுச் சென்னையில் தியாகராயநகரில் குடியிருந்த என்னைப் பார்ப்பதற்காக வந்தார். அவருடன் கலையுலக நண்பர்கள் சிலரும் வந்தார்கள். எப்பொழுதாவது நாங்கள் பொழுது போக்கிற்காகச் சீட்டு விளையாடுவது உண்டு. சோர்ந்து படுத்திருந்த என்னைப் பார்த்துக் கலைவாணர், கொஞ்ச நேரம் சீட்டு விளையாடலாம் என்று அழைத்தார். நான் மறுத்தேன். ''அப்போதுதான் உடம்பு சுகமாகும்; எழுந்து உட்காருங்கள்'' என்று என்னை எழுப்பி உட்கார வைத்தார்.

வந்தவர்கள் தலைக்கு ஆயிரம் ரூபாய் வைத்துக் கொண்டு சீட்டு விளையாட ஆயத்தமாய் இருந்தார்கள். நானோ நூறு ரூபாய் வைத்துக் கொண்டு சீட்டு விளையாட ஆயத்தமானேன். பணம் குறைவாகத்தான் இருக்கிறது என்று கலைவாணரிடம் சொன்னேன். ''பரவாயில்லை. வேண்டுமானால் நான் தருகிறேன்'' என்று தைரியப்படுத்தினார்.

அன்று சீட்டாட்ட முடிவில் கலைவாணர் உட்பட அனைவரும் என்னிடத்தில் தோற்றுவிட்டார்கள். ஐயாயிரம் ரூபாய் எனக்கு இலாபம்! கலைவாணர் அந்தப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு அதற்கு மேல் தேவையான பணத்தைத் தானே போட்டு ஒரு கார் வாங்கித் தருவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனார். மறுநாளே ஒரு புதிய கார் என் வீட்டிற்கு வந்தது. அதில் என்னை உட்கார வைத்துக் கலைவாணரே ஸ்டூடியோவிற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

ஒரு நாள் நானும், கலைவாணரும் அந்தக் காரில், கலைவாணர் நிறுவனத்தில் பணியாற்றிய நண்பர் செல்லமுத்துவும் கலைவாணர் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தோம். நான் கலைவாணருடன் மாடியில் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். என் காரில் பெட்ரோல் இல்லை என்று டிரைவர் செல்லமுத்துவிடம் சொல்லியிருக்கிறார். உடனே செல்லமுத்து அங்குள்ள முக்கியமான மானேஜரிடம் என் காருக்கு ஒரு காலன் பெட்ரோல் போடக் கேட்டிருக்கிறார். அவர் பெட்ரோலுக்காக ஒரு கூப்பனைச் செல்லமுத்துவிடம் கொடுத்து விட்டு, "இனிமேல் இப்படி எல்லாம் கலைவாணர் வீட்டுப் பணத்தை அழிக்காதே" என்று கூறியிருக்கிறார். இந்தச் செய்தி என் காதிற்கு வரவில்லை.

மறுநாள் அதே மானேஜர், முதல் நாள் என் காருக்கு ஒரு காலன் பெட்ரோல் போட்ட செய்தியைக் கலைவாணரிடம் கூறியதோடு, தான் செல்லமுத்துவிடம் கண்டிப்பாகச் சொன்ன விஷயத்தையும் விவரித்திருக்கிறார். கலைவாணர் 'மணமகள்' படத்தில் ஆசிரியர் வேடத்தில் நடித்துக் கொண்டிருந்த நேரம் அது. மானேஜர் இதைச் சொன்னதும், கலைவாணர் படப்பிடிப்பு நிலையத்தை விட்டு வெளியே வந்திருக்கிறார். மானேஜருக்கு ஒரே திருப்திதான். கலைவாணர் குடும்பத்திற்கு எவ்வளவு காப்பாக இருக்கிறோம் என்பதைக் காட்டிக் கொண்டதாக அவருக்கோர் எண்ணம். ஆனால் வெளியே வந்த கலைவாணர் காரில் ஏறி நேராக என் வீட்டிற்கு "மணமகள்" ஆசிரியர் வேடத்துடனேயே வந்திருக்கிறார்.

நான் வீட்டிலில்லை. என் அம்மா இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களிடத்தில் கலைவாணர், ஓர் ஆயிரம் பெட்ரோல் கூப்பன்களைக் கொடுத்து, "இதை வைத்துக் கொண்டு தம்பி வந்ததும் வேண்டிய அளவு பெட்ரோல் போட்டுக்கொள்ளச் சொல்லுங்கள்" என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

மறுநாளே அந்த மானேஜர் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டுவிட்டார். வீட்டிற்கு வந்த நான் என் அன்னை கொடுத்த பெட்ரோல் கூப்பன்களை எடுத்துக் கொண்டு போய்க் கலைவாணரிடம் கொடுத்து விட்டு, "தேவையானால் வாங்கிக் கொள்கிறேன். இப்போது நீங்களே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று கூறிவிட்டு, அவரையும் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்ட மானேஜரையும் சமாதானப்படுத்த முயன்றேன் கலைவாணர் என்னைக் கட்டித் தழுவிக் கொண்டு, நடந்துவிட்ட விஷயத்திற்கு வருந்த வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொண்டார். அந்தப் பெரும் உள்ளத்தைக் கலையுலகத்தில் அவரைப் போல் யார்தான் பெற முடியும்?

32

பண்டார உருவில்...

கார் விபத்தில் கண்ணில் அடிபட்டு, மருத்துவர்கள் எச்சரித்திருந்தும் கேளாமல், தொடர்ந்து 'மணி மகுடம்' என்ற நாடகத்தை எஸ். எஸ். ஆர். குழுவுக்காக எழுதிக் கொண்டிருந்த போது, தாங்க முடியாத கண் வலி ஏற்பட்டு, சென்னைக் கண் மருத்துவ மனையில் நான் சேர்க்கப்பட்டேன். பெங்களூரில் இருந்த கலைவாணர் இந்தச் செய்தியைப் பெங்களூரில் உள்ள பத்திரிகைகளில் பார்த்து விட்டு, அங்கே தனக்கு இருந்த இரண்டு, மூன்று நாள் நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் ரத்துச் செய்து விட்டுச் சென்னைக்கு ஓடோடி வந்தார். ஆறு மாத காலம் நான் கண் மருத்துவ மனையில் இருந்தேன். காலையிலும், மாலையிலும் அவரும் மதுரம் அம்மையாரும் மருத்துவ மனைக்கு வந்து என்னோடு ஒரு மணி நேரம் இருந்து ஆறுதல் கூறிவிட்டுத்தான் திரும்புவார்கள்.

'மணி மகுடம்' நூறாவது நாடக விழாவின் போது டாக்டர் மு. வரதராசனார் தலைமை வகித்தார். அந்த விழாவில் கலந்து கொள்ளுவதாக இருந்த கலைவாணருக்கு உடல் நலமில்லை. தான் பேச வேண்டியதை எழுதியனுப்பியிருந்தார். அதில் இன்றைக்கு நினைத்தாலும் நான் உணர்ச்சி வசப்படக் கூடிய ஒரு சம்பவத்தைக் குறிப்பிட்டு இருந்தார்.

அவர் வீட்டு மாடியில் நான் தனியாக அமர்ந்து 'மணமகள்' படத்திற்குத் திரைக்கதை-வசனம் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். எழுதுகிற வேகத்தில் எழுதப்பட்ட தாள்களை ஒழுங்காக அடுக்கி வைக்காமல், அவை காற்றிலே பறந்து மாடி முழுவதும் சிதறிக் கிடக்கின்றன. நான் அவைகளைக் கவனிக்காமல் எழுதிக்கொண்டேயிருக்கிறேன். திடீரென இரைந்து கிடந்த தாள்கள் என் முன்னால் அடுக்கி வைக்கப்படுகின்றன. அதனை அடுக்கி வைத்தது யார் என்று திரும்பிப் பார்க்கிறேன். என் பின்னால் கலைவாணர் புன்னகை பூத்தவாறு நிற்கிறார். "என்ன நீங்களா?" என்று கேட்கிறேன். "ஆமாம், கம்பன் எழுதிய போது இப்படித்தான் சோழ மன்னன் பின்னால் இருந்து அடப்பக்காரன் போல் தாம்பூலம் கொடுத்தான்" என்று கூறுகிறார் கலைவாணர். "நீங்கள் சோழ மன்னனாக இருக்கலாம்; ஆனால் நான் கம்பன் அல்ல" என்று பதில் அளித்தவாறு அவரைத் தழுவிக்கொள்கிறேன் நான்.

இந்த நிகழ்ச்சியை மணி மகுடம்' நூறாவது நாடக விழாவில் கலைவாணர் அப்படியே குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்தார். அதை மேடையில் நடிகமணி நாராயணசாமி அவர்கள் படித்தபோது என்னுடைய உள்ளம் எத்தகைய உணர்ச்சி அலைகளுக்கு ஆளானதோ, அதே நிலைதான் அதனை நினைத்து இப்போது எழுதும் போதும் எனக்கு ஏற்படுகிறது

அரசியலில் முழுக்க முழுக்க அவர் தன்னை ஒரு கட்சிக்கு உரியவராக ஆக்கிக் கொள்ளாவிட்டாலும், பெரியாரிடத்திலும் அண்ணாவிடத்திலும் என்னைப் போன்ற சிலரிடத்திலும் தனி அன்பு செலுத்தி வந்தார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர் ஜீவானந்தம், அவருக்குச் சகோதரரைப்போல் இருந்தார்.

ஒரு முறை நான் வழக்கம் போல் கலைவாணர் வீட்டிற்குப் போயிருந்த போது என்னை அவர், ''மாடிக்கு வாருங்கள், தனியாகப் பேசுவோம்" என்று அழைத்துக் கொண்டு போனார். மாடியில் ஜன்னல்கள் எல்லாம் மூடப்பட்டிருந்தன. விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. ''ஏன் பகற்காலத்தில் ஜன்னல்களை மூடிவிட்டு, வெளிச்சத்திற்காக விளக்குகளைப் போட்டிருகிறீர்கள்?" என்று கேட்டுக் கொண்டே நான் அவருடன் சென்றேன். ''காமெடியன் வீடு அல்லவா எல்லாம் காமெடியாகத்தான் இருக்கும்!" என்று சிரித்துக் கொண்டே அவர் பதில் சொன்னார்.

மாடிக்குப் போனதும் என்னைப் பார்த்து, ''உங்களுக்கு ஒரு பண்டாரத்தை அறிமுகப்படுத்தப் போகிறேன். பார்த்தால் பண்டாரம் போல் தெரியும். ஆனால் பெரிய மாயாவி!'' என்று குறிப்பிட்டார். நான் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். ஒரு மஞ்சள் திரை புதிதாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. ''பண்டாரம் எங்கே?'' என்று கேட்டேன் ''பாருங்கள், இப்போது வருவார்'' என்றுகூறிக்கொண்டே கலைவாணர் கைகளைத் தட்டினார்.

மஞ்சள் திரையை விலக்கிக் கொண்டு ஓர் உருவம் நாங்கள் இருந்த இடத்தை நோக்கி வந்தது. நல்ல கட்டான உடல். மழுமழு வென்றிருக்கும் மொட்டைத் தலை. இடையிலே காவியாடை. தோளிலே ஒரு காவித் துண்டு. கழுத்தில் ருத்திராட்ச மாலை. நெற்றி நிறைய விபூதி. ''இவர்தான் அந்தப் பண்டாரம்" என்று கலைவாணர் அவரை எனக்கு அறிமுகப் படுத்தினார்.

நான் பண்டாரத்தைப் பார்த்து, ''சாமிக்கு எந்த ஊர்?" என்று கேட்டேன். பண்டாரம் பதில் சொல்லவில்லை. உடனே கலைவாணர், ''சாமிக்குக் காது கேட்காது. நான் சொல்கிறேன். சாமி ரஷ்யாவிலிருந்து வருகிறது" என்று கூறினார். எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. 'ரஷ்யா நாஸ்திகப் பூமியாயிற்றே. அங்கே இப்படிப் பட்டை தீட்டிக்

கொட்டை கட்டிக்கொண்ட பண்டாரங்கள் ஏது?' என்று எனக்கு நானே கேட்டுக்கொண்டேன். கலைவாணர் பண்டாரத்தைப் பார்த்து, ''உண்மையைச் சொல்லட்டுமா?'' என்று சற்று உரத்த குரலில் கேட்டார். பண்டாரம் தலையாட்டினார்.

''அரசாங்கத்திற்கு எதிரான கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டு அரசாங்கத்தால் தேடப்பட்டு வருகிற கம்யூனிஸ்ட்டுகள் 'அண்டர் கிரவுண்ட்' வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட 'கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்களில் ஒருவர்தான் இங்கே அடைக்கலம் புகுந்திருக்கிறார். அவர்தான் இவர் இவரை யார் என்று கண்டுபிடியுங்கள். பார்க்கலாம்'' என்று கலைவாணர் எனக்கு அறைகூவல் விட்டார்.

என்னால் உடனே கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. பண்டாரத்தை உற்றுப் பார்த்தேன். பிறகு புரிந்து கொண்டேன். அடர்த்தியான மீசையுடன் அடலேறு போல் முழங்கிடும் ஜீவானந்தம்தான் அந்தக் கோலத்தில் இங்கேயிருக்கிறார் என்பதை!

சுமார் மூன்று மாதங்களுக்கு ஜீவானந்தம் கலைவாணர் வீட்டு மாடியிலேயே காவியுடைப் பண்டாரமாக வாழ்ந்து வந்தார். ஜீவானந்தத்தின் மீது கலைவாணர் வைத்திருந்த பற்றைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மீது வைத்திருந்தார் என்று சொல்ல முடியாது.

33

வானத்து மத்தாப்பு

1957ம் ஆண்டு முதன் முதலில் பொதுத் தேர்தலில் தி. மு. கழகம் ஈடுபட்டபோது கழகத்தின் வெற்றிக்காகக் கலைவாணர் பல்வேறு தொகுதிகளில் சுற்றுப்பயணம் செய்து தேர்தல் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டார்.

நான் அப்போது குளித்தலைத் தொகுதியில் போட்டியிட்டேன். என்னுடைய தேர்தல் பிரசாரத்திற்குக் கலைவாணரை ஒரு முறைதான் அழைத்தேன். அவரே தானாக மூன்று முறை வந்தார். தேர்தல் பிரச்சாரத்தை நடத்திக் கொடுத்தார்.

வாரி வாரி வழங்கிய அந்தக் கலையுலக வள்ளல் தன்னுடைய கடைசிக் காலத்தில் வறுமையால் கொட்டப்பட்டாரெனினும் வாட்டம் அடைந்தாரில்லை. அந்த நிலைமையையும் சிரித்தே சமாளித்தார். அந்த நெருக்கடியிலும் அவரது வள்ளல் தன்மை குறையவில்லை.

சேலம் உணவு விடுதி ஒன்றில் அவர் தங்கியிருந்தபோது ஓர் ஏழை நடிகன் தன்னுடைய திருமணச் செலவிற்குப் பணம் கேட்கக் கலைவாணரிடம் வந்தான். அவனைத் தான் தங்கியிருந்த அறைக்கு வெளியே நிற்கச் சொல்லி விட்டுக் கை கழுவுவதற்குத் தண்ணீர் எடுத்துச் செல்வதுபோல் அங்குள்ள வெள்ளிக் கூஜாவை அறைக்கு வெளியே எடுத்து வந்து, அதனை அந்த நடிகனிடம் கொடுத்து இதை வைத்துக் கொள்'' இப்போது என்னால் கொடுக்க முடிந்தது இவ்வளவுதான்'' என்று கண் கலங்கக் கூறி அந்த நடிகனை அனுப்பி வைத்தாராம். மதுரம் அம்மையாருக்குத் தெரியாமல் கூஜாவைக் கொண்டு போய் அவனிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்பதற்காக அவர் அப்படிச் செய்தாரென்றாலும், அதனைத் தெரிந்து கொண்ட அம்மையார், புரிந்தும் புரியாதது போல் நடந்து கொண்டார்களாம்.

அப்போது சேலத்தில் தங்கியிருந்த சமயத்தில்தான் ஓர் ஊராட்சி மன்றத்தில் அண்ணாவின் திருவுருவப் படத்தைக் கலைவாணர் திறந்து வைத்துச் சொற்பொழிவாற்றினார். அதுதான் அவர் கலந்து கொண்ட கடைசி நிகழ்ச்சி. அங்கிருந்து சென்னை திரும்பியதும் மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்டார். அவரது உயிரற்ற உடலைத்தான் நான் திரும்பப் பெற முடிந்தது. அண்ணாவினுடைய கடைசிப் பொது நிகழ்ச்சி கலைவாணர் சிலையைச் சென்னையில் திறந்து வைத்ததுதான். அரசியல்

தலைவனுக்கும், கலையுலகத் தலைவனுக்கும் இடையே இப்படிப்பட்ட தொடர்பு இருந்திருக்கிறது.

கலைவாணர் மறைந்த காலத்திலிருந்து அவருக்குச் சிலை வைக்க வேண்டும் என்ற முயற்சி பல முறை தோன்றி அது அரும்பிலேயே கருகி விட்டிருக்கிறது. ஆனால் அந்த முயற்சியில் எப்படியும் வெற்றி பெற்றாக வேண்டும் என்று நான் எடுத்துக்கொண்ட ஊக்கத்திற்கு, மறைந்த பெரியவர் ஜெமினி அதிபர் எஸ். எஸ். வாசனும், நண்பர் ஏ. எல். சீனிவாசனும் உற்றதுணையாக இருந்தார்கள். தமிழகம் கலைவாணருக்குக் காட்டுகின்ற மரியாதையின் அறிகுறிதான் சென்னை வாணிமகால் மண்டபத்திற்கு எதிரே அமைத்திருக்கிற சிலை.

என் வாழ்க்கை ஏட்டில் அண்ணா என்ற அந்தப் புனிதமான எழுத்துக்கள் ஆங்காங்கு ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருப்பது போல், கலைவாணர் என்ற வார்த்தையும் சுழன்று வந்து கொண்டிருக்கும். அவரது வாழ்வின் கடைசி அத்தியாயம் சோகம் நிரம்பியது. அந்தச் சோகத்திலும் அவரது புன்னகை மாறவில்லை என்பது உண்மைதான். சிரிப்பது உடலுக்கு நல்லது என்று அவர் அடிக்கடி சொல்வார். ஆனால் அவர் தன்னுடைய உடலுக்கு நல்லது அல்லாத ஒன்றைத் தனக்கு விருப்பமில்லாமலே நாடிச் சென்றார். அது அவரை அடிமையாக்கிக் கொண்டது. அவர் விரைவில் தன் வாழ்வை முடித்துக் கொள்ள விரும்பினார். அவர் விருப்பம் ஈடேறியது. மெல்ல மெல்ல அவர் தன் உயிரைப் போக்கிக் கொண்டார். யார் மீதும் அவருக்கு வருத்தமில்லை. எந்த மனமாச்சரியமும் அவருக்கு ஏற்பட்டதில்லை. பயங்கர அதிர்ச்சிகள் எதுவும் அவரைத் தாக்கியதில்லை.

வறுமை.

அது, கடைசி காலத்தில் அவரைப் பிடித்துக் கொண்டது. அதுவே அவரைக் கொன்றும் விட்டது. இதனை நான் இவ்வளவு வெளிப்படையாக எழுதுவதற்குக் காரணம், கலையுலகில் புகழேணி நோக்கிப் போகின்றவர்கள் தங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்; கலைவாணர் வாழ்வை ஒரு பாடமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று எச்சரிப்பதற்காகத்தான்.

''வானத்தில் ஒளி சிந்தும் மத்தாப்பு வாணங்கள் கீழே விழுந்ததும் கரிக்கட்டையாகி விடுகின்றன. இதுதான் கலைஞர்களின் வாழ்வுமாகும்'' என்று அண்ணா அடிக்கடி கூறுவார்.

ஒரு திருமண விழாவில் அண்ணா அவர்களுக்கு முன்னால் பேசிய ஒரு நடிக நண்பர், மணமக்கள் எப்படியெல்லாம் ஒழுக்கத்தோடும், சிக்கனத்தோடும் வாழ வேண்டும் என்று அறிவுரை கூறினார். அடுத்துப் பேசிய அண்ணா சொன்னார் :

''என் நடிக நண்பர் சொன்னது போல் வாழுங்கள். ஆனால் அவர் செய்வது போல் வாழாதீர்கள்.''

கலைவாணர் தனக்கு ஏற்பட்ட விரக்திக்கு அமைதி தேடினார். அந்த அமைதி அவருக்கு நீண்ட அமைதியைக் கொடுத்தது. அவரது சடலத்தைக் காண இலட்சக்கணக்கான மக்கள் திரண்டனர். அவரது வீட்டுச் சுவர்கள் எல்லாம் இடிந்து விழ்ந்தன; அவ்வளவு கட்டுக் கடங்காத கூட்டம். பூ விரித்த வண்டியிலே அவர் சடலம் கொண்டு செல்லப்பட்டதைக் கண்ட நான் அந்தக் காட்சியைக் கவிதை வரிகள் ஆக்கினேன்:

பனிப்பார்வை-கனிப்பேச்சு-தனித்திறமை
இனிப்போடு எழிற்காட்சி வருகின்ற இசைப் புலவன்!
அழைக்கின்ற போதெல்லாம் மக்கட் பணிபுரிய...
வருகின்ற நற்றொண்டன் : சிரிப்பு...
தழைக்கின்ற செந்தமிழன்! மழைக் கரத்தால்
மாநாடு காக்கின்ற வள்ளல் !
உழைக்கின்ற ஒருபேறே-பெரும்பேறு எனக்கொண்ட தமிழேறு!
கலையுலகில் தனிவேந்தன்...அலைகடலாம் அவன், உள்ளம்
நிலைகுலைய நமைவிடுத்து நீங்காத துயில் கொண்ட
கொடுமை என்னே!
''சிரிப்பொன்றே மனித வாழ்வுக்கு மருந்து...அதைச்
சிந்தனைத் தேனில் குழைத்து நாள்தோறும் அருந்து...
நான் உள்ளவரை குறையாது அவ் விருந்து!"
என மொழிந்து வாழ்ந்திட்டான்...அந்தோ,
எரி நெருப்பில் வீழ்ந்திட்டான்!
ஏழைகளைச் சிரிக்க வைத்தான்...
கோழைகளை நிமிர வைத்தான்...
எமையெல்லாம் கதறவைத்து இறப்புலகு ஏகிவிட்டான்!
படக்கலையில் அறிவுமணங் கமழச் செய்து-நாட்டின்
வலக்கரமாய் அமைந்திருந்த 'நல்லதம்பி!'
முடக்கலாம் பெருநிதியை எனக்கிளம்பும் மூளி எண்ணம்
முளைமுறிந்து போகும் வண்ணம் 'பணம்' தந்த பாவாணன்
விதவைதனை 'மணமக'ளாய் ஆக்கிவைத்துக் காதற்
பறவைகளைப் புதுவாலம் மேவவிட்ட கர்மவீரன்!
கல்லடிக்கும்-கயவர்தம் சொல்லடிக்கும் மத்தியிலே
கூறிவந்த கொள்கைகளை
வல்லடி வம்பர்களும் பல் இளிக்கும் விருத்தத்தினிலே
வில்லடிப் பாட்டாலே விளக்கிவந்த வித்தகனும்!
ஆடுகின்ற கோயிலுக்குப் போகின்றான் பழையநந்தன் அறிவு
தேடுகின்ற ஆலயத்தை நாடுகின்றான் புதிய 'கிந்தன்'
ஒடுகின்றார் உனைக்கண்டு ஓதியமிலார் உள்ளத்தார்-
என மகிழ்ந்தோம்; இன்றோ,
உனை இழந்து உளம் நெகிழ்ந்தோம்!
இதழ்க்கடையில் புன்னகையைத் தேக்கிக் கொண்டு
மலர்க் கண்ணால் வரவேற்புக் கூறுகின்ற காட்சி எங்கே?
கிளிச்சிறகின் நிறம்போல இலையெடுத்துப் புதுக்
கிளிஞ்சல் சுண்ணாம்பும் பாக்கும் சேர்த்துக்
குதப்புகின்ற கோலச் செவ்வாய் காட்டுகின்ற
குறுஞ்சிரிப்பு முகந்தான் எங்கே?
புனலிலே மிதக்கட்டும் தமிழர் என்றே
தணலாகிப் போனாயோ-கலைத் தலைவா?
வார்முரசம் ஆர்க்கின்ற விடுதலை நாள்-
வானொலி நிலையத்தார் உனையழைத்துப் பாடச் சொன்னார்!
பெருநாட்டின் விடுதலைக்குப் பாடுபட்ட தலைவர்களில்
பெரியார் ஈ.வே. ரா. ஒருவரன்றோ-
உரிமை வேண்டும் அவர் பெயரை உச்சரிக்க-எனக்கேட்டுப்
பெருமை மிகு போராட்டம் கண்டாய்!
தருணமதில் வெற்றி கண்டாய்:
தன்மானச் சீயமன்றோ கலைவாணர்-என வாழ்த்தும்
தமிழ்நாட்டுச் சேனை கண்டாய்!

தங்கம் நிகர் குணத்தினனே!
தமிழ்க்குலத்தின் விடி விளக்கே
அங்கதமெலாம் பதைக்க விட்டு
அனல்தேடி ஏன் மறைந்தாய்?

நீரோடை நிலங்கிழிக்கும் நெடியபெருந் தமிழ்நாட்டில்
சீரோடு வாழ்ந்திருந்த கலையரசே! நீ,
வேரோடு சாய்ந்துவிழப் புயல்வீசும் என உணர்ந்தால்
கோடானு கோடிகரம் அப்புயலைத் தடுத்திருக்கும்!

''எதிர்ப்புகளை இளநகைப்பால் இடறிவிட்டு
இன்பத் திராவிடத்தின் விடுதலைக்குத் தலைமை ஏற்ற
என் தலைவன் அண்ணாவின் அருகிருப்பேன்''

என உரைத்து எழுந்திட்டாய்! அதற்குள்
சாவின் மடிதனிலே விழுந்திட்டாய்!
என்னுயிரே! இன்னமுதே! என்ன நினைத்(து) உயிர்விட்டாய்?
''பொன்மலையைக் குவித்திட்டேன்; இன்று புழுதிமலை
அடிவாரத்தில் கிடக்கின்றேன்'' எனச் சொல்லிப்

புகழ்மலையின் உச்சிக்குப் போனாயோ?
புது மணியே! புகழ் முத்தே!
பொதுவுடைமை முளைக்கின்ற 'ருசியா'வில்
கலைப் பயணம் நடத்துதற்குச் சென்றாயே:
அதுபோல எண்ணமிட்டோ பெரும்பயணம் மேற்கொண்டாய்?
எம்மீது பெரும் பழியைச் சுமத்திவிட்டு?

கலையே-கற்பனையே!
அழகே-அறிவே!
அன்பே-அறமே!

யாருண்டு இனிமேலே உன்போல் நல்லோன்!
நீயுண்டு! நின்புகழுண்டு-என்றென்றும் தமிழர் நெஞ்சில்!

எப்படியோ கலையுலகில் எனக்குப் பெருந்துணையாக இருந்த கலைவாணர் போய்விட்டார். கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், கற்பனையாளர்கள் இப்படித்தான் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும் என்று நிர்ணயித்துக் கொள்ளாமல், எப்படியும் வாழலாம் என்று வாதிடுகிற வாஞ்சையுள்ள என் நண்பர்களுக்குச் சீன நாட்டு இலக்கியக் கலை மேதைகள் சிலரை அறிமுகப்படுத்த வேண்டியது, என்னுடைய நீங்காத கடமையாகிறது.

34

சீனத்துக் கவிஞர் மூவர்

சீன நாட்டில் 'லிபோ' என்ற கவிஞன், தனது பத்தாம் வயதிலேயே கற்பனை குலுங்கும் எழுச்சிக் கவிதைகள் பாடத் தொடங்கினான். நீண்ட பல நாட்கள் அவன் மேற்கொண்ட மலைவாசத்தின் காரணமாக உடலில் ஒரு பொலிவும், வலிவும் வாய்க்கப் பெற்றான். அவன் கவிதையிலும், அழகிலும் கன்னியர் பலர் மயங்கினர். காதல் மது தட்டாமல் கிடைத்தது. அவனுக்கு அது மட்டுமல்ல; ஒரு கிண்ணம் மது அருந்த அவன் பல மைல் தூரம் நடந்துகூடச் செல்வானாம்; இவனுடைய காலத்தில் இருந்த 'தூபு' என்ற மற்றொரு கவிஞன் ''லிபோவுக்கு ஒரு ஜாடி நிறைய மதுவைக் கொடுத்து விட்டால் நூறு கவிதைகள் உடனே பாடுவான்'' என்று குறிப்பிட்டான். கவிதையை விற்று மதுவை வாங்குபவன் 'லிபோ' என்று புகழப்பட்டான்.

லிபோவுக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. கிடைத்த பணத்தை, அவன் மதுவுக்கே செலவிட்டுக் குடும்பத்தை வறுமையில் தள்ளினான், சில ஆண்டுகள் அவனோடு பொறுமையோடிருந்து வாழ்க்கை நடத்திய மனைவி, மக்கள் அவனை விட்டுப் பிரிந்து விட்டனர். அந்த வறுமைக் கொடுமையிலும் கவிதை பிறக்கிறது அவன் நெஞ்சில்; மதுநாறும் அவன் உதடுகள், மது பிதற்றும் கவிதைகளை அள்ளி இரைக்கின்றன மனைவியை நினைத்து அழுகின்றான்.

'அழகே உருவானவளே, என்னுடன் நீ இருந்தபோது இல்லம் நிறைய மலர்களைப் பரப்பி வைத்தேன். நீ, என்னை விட்டுப் போய் விட்டாய். சூன்யமான கட்டில் மட்டும் கிடக்கிறது. மெத்தை சுருட்டி; வைக்கப்பட்டிருந்தது."

இப்படிப் புலம்பிய கவிஞன் லிபோ, சில நாட்கள் சிறை புகுந்தான்; சில காலம் நாடோடி வாழ்க்கை நடத்தினான். சில காலம் நோய்வாய்ப்பட்டுக் கிடந்தான். அவன் இயற்றிய கவிதைகளைப் பலரும் பாடி மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அவனோ!

ஒரு நாள் போதை தலைக்கேறிய நிலையில் ஆற்றோரமாக நடந்து சென்று கொண்டிருந்தான்.

மது வெறி, ரத்த நாளங்களை உசுப்பி விட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. நரம்புகள் முறுக்கேறி நிற்கின்றன. ஆற்றோரத்தில் கவிஞன் கம்பீரமாக நடக்கிறான்.

குளிர்ந்த காற்று வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. சிந்து பாடியவாறு ஓடுகிற ஆற்றின் நீரை அந்தக் கவிஞன் கூர்ந்து கவனிக்கின்றான். வானத்து முழு நிலவின் வட்ட வடிவம் ஆற்றில் தெரிகிறது ''எவ்வளவோ தொலைவில் இருந்து எத்தனையோ முறை உன்னைப் பாடியிருக்கிறேன். இப்போது அருகிலேயே வந்து விட்டாயா? உன்னை அணைத்துக் கொள்கிறேன் பார்!" என்று கவிஞன் ஆற்றில் குதிக்கிறான்.

''கவிதை உலகில் திகழும் பல்லாயிரக்கணக்கான குன்றுகளுக்கு மேற்பட்ட மலைச் சிகரம்"-

என்று புகழப்பட்ட 'லிபோ' என்ற அந்தக் கவிப் பெருமகன் ஆற்றோடு போய்விட்டான்.

அவனைப் போலவே 'தூபூ' என்ற கவிஞனும், மது, மங்கையின் மடியில், கவிதை மாலைகளைத் தொடுத்தான். இவனை ஆதரித்து வளர்த்துக் கவிதைகளை இயற்றச் செய்த இராணுவப் பிரபு ஒருவர், திடீரெனக் காலமாகி விடவே, மனைவி, மக்களுடன் 'தூபூ' ஊர் ஊராகத் திரிந்தான். பசியால் அலைந்தான். கடைசியில் ஒரு நண்பன். அவனுக்குப் பசியாறச் சோறு போட்டு ஒரு கவிதைப் பாடச் சொன்னான். விருந்துண்ட கவிஞன் தன் கற்பனை வளமெல்லாம் கூட்டிக் கவிதையொன்றைப் பாட நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான், அப்படியே மயங்கி விழுந்தான். மாண்டான்.

தன் வாழ்வை அழித்துக் கொள்ளும் சமுதாய விரோதப் பழக்கங்கள் இருந்தால்தான் கலைமணம் கமழும் என்றும், கற்பனைகள் உருவாகும் என்றும், ஏழ்மையில்தான் கவிதைகள் பொங்கிடும் என்றும் வாதாடுகிறவர்களுக்கு இந்த இரண்டு கவிஞர்களும் உதாரண புருஷர்களாக விளங்குவார்கள் என்றாலும், அதே சீன நாட்டில் வாழ்ந்த 'போசூயி' என்ற கவிஞனுக்குக் கிடைத்த புகழ், சாதாரணமானதல்ல.

ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட வாழ்க்கையைக். கவிஞன் 'போசூயி' அமைத்துக் கொண்டான். இராணுவ இலாகாவின் தளபதியாகக் கூட

இருந்தான். அரசு அலுவல்களுக்கிடையே கவிதைகள் எழுதிடத் தனியாக நேரம் ஒதுக்கிக் கொண்டான். நாள்தோறும் நண்பர்கள் பலர் சூழ அவன் இருப்பான். எனினும் அடிக்கடி, அவன் தனிமையை ஏற்படுத்திக் கொண்டு நாலாயிரம் கவிதைகளுக்கு மேல் எழுதியிருக்கிறான்.

மேலான பதவியில் அவன் இருந்த போதிலும் மிகச் சாதாரண மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகி, அவர்களிடம் தான் எழுதிய கவிதைகளைப் படித்துக் காட்டுவான். அவர்களுடைய அன்பும், மரியாதையும் அவனுக்குப் பெருவாரியாகக் கிட்டின. அவனுடைய கவிதைகள் பரவாத இடமில்லை. வீட்டுச் சுவர்கள் எல்லாம் 'போசூயி'யின் கவிதைகளைத் தாங்கி நின்றன.

மதுப் பழக்கம்; அதனால் மன எழுச்சி; வறுமைத் தொல்லை; அதனால் உணர்ச்சி வெள்ளம்; கவலைகள்; கஷ்டங்கள்; அதனால் கற்பனையூற்றுக்கள்- என்ற தவறான இலக்கணத்தைக் கவிஞன் 'போசூயி' அறைகூவல் விட்டு வென்று காட்டினான்.

கலைவாணர் வாழ்வையும் மூன்று சீனக் கவிஞர்களின் வாழ்வையும் சுருங்கிய அளவில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளேன். கலைவாணரின் கலை உணர்வு அவர் வளமுடன் வாழ்ந்த போதும் கொடி கட்டிப் பறந்தது. வறுமையுடன் போராடிய போதும் அந்தக் கொடி கீழே இறங்கவில்லை; பட்டொளி வீசிப் பறந்து கொண்டுதான் இருந்தது.

இந்த மேதைகளின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகளை நான் தெரிந்து வைத்திருக்கிறேன் என்பதற்காக எழுதிக் காட்டவில்லை. மற்றவர்கள் தெரிந்து கொண்டு அதனால் திருந்திக் கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காகவே எழுதிக் காட்டுகிறேன்.

புராணக் கதையில், சிதம்பரம் கோயிலுக்குச் செல்ல வேண்டுமென்று நந்தன் என்ற தாழ்த்தப்பட்ட தோழன் போராடுகிறான் கலைவாணர், நந்தனைக் கிந்தனாக மாற்றிக் கதை நடத்தினார்.

கிந்தன் ஆண்டவன் கோயிலுக்குப் போக வாதாடவில்லை. அறிவுக் கோயிலுக்குப் போக வாதாடுகிறான். அந்தக் கதையின் மூலம் சாதி மத வேறுபாடுகளைச் சாடினார் கலைவாணர்.

அந்தக் கதாகாலட்சேபத்தைத் தெவிட்டாமல் கேட்டுச் சுவைப்பார் அண்ணா; எங்களிடம் அடிக்கடி சொல்லிச் சொல்லி ரசிப்பார்.

அந்தக் கலைவாணரின் சிலையைத் திறந்து வைத்துப் பேசிய பேச்சுத்தான் அண்ணாவின் கடைசிப் பேச்சு. அதற்குப் பிறகு இருபது நாட்கள் கூட அண்ணா உயிரோடு இருக்கவில்லை. காலையில் ஒன்பது மணிக்குச் சிலை திறப்பு விழா. நான் அண்ணாவின் படுக்கையருகில்

உட்கார்ந்திருக்கிறேன். புரண்டு புரண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்த அண்ணா எழுகிறார். நோயின் வேதனை தாங்க முடியவில்லை என்றாலும் முகத்தில் ஒரு சிரிப்பு, "நேரமாகி விட்டதே! விழாவுக்குப் புறப்படலாமா?" என்று கேட்கிறார்.

"வேண்டாம் அண்ணா; நீங்கள் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் போய் விழாவை முடித்து விட்டு வருகிறேன்" என்கிறேன் நான்.

"இல்லை கருணாநிதி, நான் முதலில் சிறிது நேரம் பேசி விட்டுக் காஞ்சீபுரம் போய்ப் பொங்கல் கொண்டாடப் போகிறேன். பிறகு நீ பேசலாம். வா, போகலாம்" என்கிறார் அண்ணன்.

அண்ணியார் அருகே வந்து, என்னைப் போலவே அண்ணாவைத் தடுக்கிறார்கள்.

"என்ன நிகழ்ச்சி என்று உனக்குத் தெரியுமா? என். எஸ். கிருஷ்ணன் சிலை திறப்பு விழா. அதற்குப் போகாமல் இருக்க முடியுமா?" என்று சற்றுக் கடுமையாக அண்ணியாருக்குப் பதில் சொல்கிறார்.

பிறகு அந்த அறையில் பேச்சில்லை. தூங்கும்போது அணிந்திருந்த ஆடைகளை ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டு அண்ணா புறப்படுகிறார்.

விழா நடக்குமிடம். "அண்ணா வாழ்க" என்ற முழக்கம் தன் நோயின் சங்கடத்தைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் அண்ணா மேடைக்கு நடக்கிறார்.

வரவேற்புரை ஆற்றிய ஜெமினி எஸ். எஸ். வாசன் அவர்கள், "பெரியவர்களின் சிலையைத் திறக்க இப்போதுதான் நல்ல வேளை ஏற்பட்டிருக்கிறது, நாட்டில்" என்று கூறுகிறார். அதற்கு அண்ணா சொன்ன பதில் என்ன?

"வாசன் அவர்கள் நல்ல வேளை என்று குறிப்பிட்டார்கள். அது வேறு ஒன்றுமில்லை. அவரது நண்பர்களாகிய நாங்கள் ஆள்வதற்கு வந்திருக்கிற இந்த வேளையைத்தான் அவ்விதம் குறிப்பிடுகிறார்கள்."

அண்ணாவுக்கு அந்த நோயிலும் இந்த அற்புதப் பேச்சு மறையவில்லை. பேச்சுக் கலைக்குப் புத்துயிர் ஊட்டிய பெருமகன் அல்லவா அண்ணா!

35

மாவீரன் கே. வி. கே. சாமி

அண்ணாவின் பேருரையுடன் 1949 செப்டம்பர் 17-ம் நாள் சென்னையில் தி.மு.கழகத்தின் தொடக்கக் கூட்டம் நடைபெற்றது. என்றாலும், அக்டோபர் 17-ம் நாள் தான் தமிழ் நாடெங்கும் கழக அமைப்புகளின் தொடக்க விழாப் பொதுக் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. அந்த நாளில் கோயில்பட்டியிலும், தூத்துக்குடியிலும் நடைபெற்ற கூட்டங்களில் நான் கலந்து கொண்டேன்.

தூத்துக்குடியென்றதும் கப்பலோட்டிய தமிழன் வ. உ. சிதம்பரனாரின் நினைவு நெஞ்சில் நிழலாடுகின்றது அல்லவா? அவருக்கு நினைவுச் சின்னங்கள் அமைத்துள்ள மன நிறைவு இப்போது ஓரளவு ஏற்படுகின்றது. அவரைப் போலவே கழக மாவீரன் கே. வி. கே. சாமியின் நினைவும் நெஞ்சில் பொங்கியெழும்.

தொண்டாற்றுவதற்கென்றே பிறந்த தோழன் அவன்.

கட்சியினால் தனக்கு என்ன இலாபம் என்று கணக்குப் பார்க்காமல், தன்னால் கட்சிக்கு என்ன இலாபம் என்று கணக்கிட்டு அல்லும் பகலும் அயராது பாடுபட்ட அரிமா நெஞ்சினன் அவன்.

எந்த இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்கும் தொண்டர்களே காரணமாயிருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கருவேப்பிலையாக்கி விடக்கூடிய தலைவர்களும் சில இயக்கங்களில் உண்டு. அந்தத் தலைவர்கள் (ஆமாம் தங்களைத் தாங்களே தலைவர்கள் என்று கருதிக் கொள்பவர்கள்) தொண்டர்களைத் தங்களுக்கு அடிமைகள் என்று கருதிக் கொண்டு நடப்பதை நான் கண்ணாரக் கண்டுமிருக்கிறேன்.

1937-ல் இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கம் தீவிரமாகிக் கொண்டிருந்தபோது எனக்கு அஞ்சாநெஞ்சன் அழகிரிசாமி போன்ற தலைவர்களிடத்தில் அதிகத் தொடர்பு இருந்தது. இந்தி எதிர்ப்பில் மிகுந்த அக்கறை காட்டிய ஒரு பிரமுகர், திருவாரூருக்குப் பேச வருகிறார் என்று ஊரெல்லாம் ஒரே விளம்பரம். அவரது சொற்பொழிவைக் கேட்க மக்கள் திரளாகக் கூடுவர்.

அண்ணா கட்சிக்கு வருமுன்பே தனது சொல்வன்மையால் மக்களை வசீகரித்தவர் அவர்.

அவர், மாலையிலே கூட்டத்தில் பேசுகிறார். பிற்பகலிலேயே வந்து விட்டார். அவரைக் காண வேண்டுமென்று நானும் சில தொண்டர்களும் சென்றோம். அவரைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் எனக்கு அவர் மேல் ஒரு வெறுப்புத்தான் ஏற்பட்டது. காரணம், அவ்வளவு ஆடம்பரமாக அவர் காட்சியளித்தார். கழுத்தில் தங்கச் சங்கிலி. கையில் தங்க முலாம் பூசிய கடிகாரம். ஆடம்பரமான நடையுடை பாவனைகள்.

இவர், தொண்டுள்ளம் கொண்டவரல்ல என்ற முடிவுக்கு அப்போதே வந்து விட்டேன். அவரும் விரைவில் கட்சியை விட்டுப் போய் விட்டார்.

எளிமையும், இனிய சுபாவமும் பண்பும் கொண்ட தலைமைதான் ஓர் இயக்கத்திற்குத் தேவை என்ற உணர்வு எனக்கு அப்போதே ஏற்பட்டது. அந்த எண்ணத்தை நிறைவு செய்த அண்ணாதான் எனக்கு அரசியல் தலைவர் ஆனார்.

தொண்டர்களிடம் அவர் காட்டிய கனிவுதான் அவரை உயர்த்தியது. தொண்டர்களை உற்சாகப்படுத்தியது.

கூட்டத்திற்குச் செல்கிற ஒரு சில பேச்சாளர்கள் தொண்டர்களைத் தங்கள் ஏவலாளராக மதித்து நடத்துவதையும் நான் திராவிடர் கழகத்தில் இருந்தபோதே பொறுத்துக்கொண்டதில்லை.

ஏதோ வானத்தில் இருந்து குதித்த அதிமேதாவிகளைப் போலத் தங்களை கருதிக்கொண்டு தொண்டர்களின் உள்ளங்களைப் புண்படுத்துகிறவர்களைப் பெரியாரும் ஆதரித்ததில்லை; அண்ணாவும் ஆதரித்ததில்லை.

அந்த மோதலிகளின் எரிச்சலையும், ''எடுத்தேன், கவிழ்த்தேன்'' என்ற பேச்சுக்களையும் பொருட்படுத்தாமல் எறும்பு போலப் பணியாற்றிக் கழகத்தை வளர்த்த கண்மணிகளில் முதன்மையானவர் தோழர் கே.வி.கே. சாமி.

அரிவாளுக்கும், கட்டாரிகளுக்கும் மத்தியில் அரசியல் களம் அமைத்து அண்ணாவின் வழியில் அறப் போர் புரிந்த அன்புத் தொண்டர் அவர்.

பொதுக்கூட்டமா? மாநாடா? போராட்டமா? சிறைபுகுவேலையா? எதுவாயினும் புன்னகை பூத்த முகத்துடன் ஈடுபடும் இணையற்ற வீரனை, எப்படியும் தீர்த்துக் கட்டிவிட வேண்டுமென்று கயவர்கள் சிலர் திட்டம் தீட்டினார்கள்.

கே. வி. கே. சாமியைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் அண்ணா அவர்கள் எச்சரிக்கை செய்வார்கள், ''இரவில் எங்கும் தனியாகப் போகாதே! எப்போது பத்துப் பேருடன் இரு'' என்று. ஆனால், ஒரு நாள் தூத்துக்குடியில் சதிகாரர்களின் திட்டம் வெற்றி பெற்று விட்டது.

கழகஅலுவலகத்தில் நண்பர்களுடன் உரையாடிவிட்டு, சைக்கிளில் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த மாவீரன் சாமியை, எதிரிகள் சூழ்ந்து கொண்டனர். இருட்டில் எந்தப் பக்கம் போவது என்று அறியாமல் அந்தத் தியாகச் செம்மல் திகைத்து நின்றுவிட்டார். உடலெங்கும் கத்திகளும், கட்டாரிகளும் பாய்ந்தன. இரத்த வெள்ளத்தில் வீரர் வீழ்ந்தார். பிணமானார். அவர் சிந்திய ரத்தம் வீண் போகவில்லை. தூத்துக்குடிக்கு எத்தனையோ வெற்றிகளைப் பெற்றுத் தந்தது. ஆனால் அந்த வெற்றிகளைக் கண்டு மகிழ, விதை போட்ட விவசாயி இல்லை.

விரைவில் திருமணமென்று விழிகள் விரிய அவர் என்னிடம் சொல்லித் திங்கள் ஒன்று கூட முடியவில்லை. அதற்குள் அவரைப் பிணமாக்கிப் போட்டனர் பொறாமைக்காரர்கள். அந்தச் சிங்கம் நிகர் தமிழன் கொலையுண்டபோது என் நெஞ்சுவடித்த கண்ணீர்த் துளிகளை ஒரு காவியமாக்கினேன். அந்தச் சிறு கற்பனை முத்தாரத்தை என் தோழன் - தொண்டர் தலைவர்-சாமியின் இணையடிகளில் சூட்டி வணங்கினேன்.

அதுதான் இது:

''சோலையிலே தென்றலிலே இன்பம், பின்னர்-
சொந்த நாட்டைக் காப்பாற்றசுழற்றுவேன் வாளை
என்று முழங்குகின்ற காளை!
மொட்டவிழாப் பருவ மலராயிருக்கும் போதே
சுட்டெரிப்பேன் பகையை என்று
சுடர் முகந்தூக்கி நின்ற குத்துவிளக்கு! அவன்
கட்டவிழா மேனிதனைக் கரந்தொட்டுத் தழுவியாடக்
காத்திருந்தாள் பூவையெனும் பாவை!
தொழிலாளக் குலத்துக்கோர் முத்தென்பார் அவனை
எழிற்சத்து மிகும் கனியென்பார்;
பனி நனைந்த மலரென்பார் அவளை!
இருவருமே ஒருவராய் ஆவதெப்போது?
''உருவிய வாளைச் சற்று உறையிலே போடுமே அத்தான்!''

என்று முரசு உறுமுகின்ற களம் நோக்கி வாள் தூக்கிப் பாய்கின்ற காதலனைத் தடுத்து நின்றாள்.

''விடுதலைக்குத் தாவுகின்ற என்னை உன்றன்
காதலுக்குக் காவு கொடுக்க எண்ணாதே பெண்ணே!
கெடுதலைக்கு ஆளாக்கிக் கீழோரால் சீழ் என்றுஇகழப்பட்ட
என்றன் செந்தமிழர் திரு நாட்டை வாழ்விக்க எழுந்திருக்
கும் அணிவகுப்பில் நிற்பேன். மணிமாடம்-
கனிப்பேச்சு—வேண்டேன்" என்றான்.

''முற்றிலுமே வெறுத்தீரோ?'' என்றாள்.

''பற்றில்லை உன் மீது என்று உரைக்க மாட்டேன்; பாம்புப் புற்றில்லை. தென் தமிழர் தோட்டத்தில் என்னும் நிலை வரும் வரையில்-

சுற்றிட முடியாதபடி காதல் படிப்பு" என்றான்! அவள் துடித்து நின்றாள்.

''இருவருமே போர்க்களத்தில் இணைந்து நிற்போம். அணைந்து விட்டாலும் அப்படியே ஆகட்டும் இருவருக்கும். இதற்கென்ன பதில் அத்தான்?"

''இஃதோர்முறை காதலர்கள் கடைப்பிடிப்பதுண்டு! ஆயின் எனக்கது சரிப்பட்டு வராது தங்கப்! களம் புகுந்து வருகின்ற பகையைச் சாடுகின்ற நேரம் என்

உளம் புகுந்த நேரிழையாளுக்கு ஏது நேர்ந்ததோ என ஒரு கணம் தயங்கும்; அதற்குள் என் படை மயங்கும்.

வேண்டாமடி பெண்ணே! விடை கொடடி என் கண்ணே!"

''மணத்திற்குத்தான் இசைய மறுக்கின்றீர்; மங்கையென்னை உண்பதற்குப் போட்டு வைத்த இலை போலப் பூப் படுக்கை உண்டே அங்கு வாரீர்!"

''பால் சோறு பானையிலே இருக்கட்டும்; பசியுண்டு இப்போது என்றாலும் உன்னைப் பாழாக்கிப் போக மாட்டேன்! அட்டியின்றி விடை தருவாய், அன்னமே!"

''மாம்பழக் கன்னத்தின் அழைப்புக்கும் தடையுண்டா?"

''தடையுண்டு; படை கொண்டு செல்கின்ற நான் பிணமாகி விட்டாலும், உனக்கு மணமாகித் தீர வேண்டும். என் அன்பே! உன்னை எச்சில்படுத்தி விட்டால் எனக்கென்ன லாபம்? உனக்குத்தான் பெரு நஷ்டம்!"

''முடியாது! ஒரு முத்தம்...!"

''வேண்டாம்...! திரும்பிய பின் மொத்தமாக!"

''அழவிட்டுப் போகாதீர்கள் அத்தான்..."

''காலமெல்லாம் மகிழ்ந்திருப்போம்! கவலை விடு!''

''நீங்கள் கள வெற்றி பெற்றவுடன், நான் காதல் வெற்றி பெற்றதாய் மகிழ்வதற்கு இசைவு தாரும்;"

''அசைவொன்றில் ஆயிரம் வண்ணங்கள் காட்டுகின்ற அழகு மயிலே! பசையற்ற தென் புலத்தார் திசை கெட்டு வாடுவதை மாற்றிய பின், நாம் மாலை மாற்றிக் கொள்வதில் தடையில்லை. அறிவாய்!"

''வெற்றி பெற்று விரைவில் வாரீர், கத்துக்கடல் விளைகின்ற முத்தெடுத்து மாலை தொடுத்து வைக்கிறேன்! என்றன் தென்பாண்டித் தேவா! நீர் திரும்பும் வரை இங்கே நிற்கின்றேன். இல்லையேல் இக்கடற்கரையே எனக்கமைந்த கல்லறையாம்!"

''சிப்பியிலே விளையாத சிரிப்பு முத்துக் காட்டிடுவாய்; என் சிந்தையிலே உறவாடும் செந்தமிழின் நலம் பாடித் திரும்புகிறேன்" எனப் பிரிந்தான்-கடற்கரையின் வெண் மணலில் காரிகையைத் தனியே விடுத்து...

அழகு சிப்பிகளால் முத்தளித்து; ஆடும் அலைகளால் உப்பளித்து உயர்வளிக்கும் பெருங்கடல் நீர்வாய்.

கொப்பளிப்பதற்குப் பயனில்லை என்பதற்காக வெறுப்பாருண்டோ? அஃதே போல் நாட்டிற்கு உழைக்கின்ற உத்தமனும் பெரு வீரன் தன்னை உடனே தழுவிடவில்லையென்று வெறுக்கவில்லை அந்த வேல் விழியாள்.

விடை பெற்றுப் போன சிங்கம், தலைவனைக் கண்டு பேசி, நிலைதனை அறிந்து தேர்ந்து, நீதிக்குத் தொடுக்கும் யுத்த தளபதியாக நின்றிருந்தான், பெருஞ்சேனை முகப்பதனில்!

நாடளிக்கும் குணக்கேடர்களைக் கூடியெதிர்ப்பதற்குக் கூவுகிறான், நல்வீரன். தெருவெல்லாம் பாசறைகள்; தென்பாண்டி மண்டலத்தில் மாடி வீ ; அமையாத பகுதியில்லை.

போருக்கு நாள் பார்க்க வேண்டியதுதான் பாக்கி.

தோளுக்கு நிகரானவனில்லை வேலில்லை எனச் சொல்லித்தொகை தொகையாய்க் குவித்து விட்டார். தொல்புவியில் முதன் முதலாய்த் தோன்றி நின்ற தமிழ்க் குலத்தார்.

தென் புலத்தார் எழுந்துவிட்ட சேதி கேட்டுத் திக்கெல்லாம் திகைப்புக் காட்டும் இன எழுச்சிப் பெற்ற வெள்ளம்- இளைஞரது பட்டாளம், பாட்டாளிப் படை வரிசை இத்தனையும் அணி வகுப்பில் சேர்ந்துகொண்டு "நாள் குறிப்பீர்" என ஓலை விடுத்தான் தலைமைத் தளபதிக்கு.

தன் வலியும் மாற்றான் வலியும் அறிந்து செயலாற்றுதலேகுறள் வகுக்கும் இலக்கணமெனக் கொண்டிருக்கும் தலைவனவன். "விரைவில் போர் துவங்கும், பொறுத்திருங்கள்" எனப்பதில் இறுத்தான்.

படை கொண்டு செல்வதற்கு இன்னும் சில நாட்களே எனக்கண்டு சிந்தை மகிழ்ந்தான்... அதற்குள் கொடும் விந்தையொன்று உருவாகும் என யார் கண்டார்?... பாசறைக்குப் பக்கத்தே படை நடத்தும் விதம் பற்றித் தனிமையிலே நின்று யோசனைக்கு அடிமையானான்.

அப்போது ஆறேழு நரிக் குணத்தார் அவன் மீது பாய்வதற்கு ஓடி வந்தார். "ஒதிய மிலார்களே! ஒன்றுக்கும் பயனற்ற பிறவிகளே! என்ன வேண்டும்?" எனக் கேட்டான். "உன் உயிர் வேண்டும்" எனச் சொன்னார். உருவத்தால் மனிதராய்த் திரிகின்ற நாய், நரிகள்.

கழுகுக்கும், பருந்துக்கும் இவ்வுடலைக் கொடுப்பதற்கே களம் செல்ல இருக்கிறேன். அதற்குள்ளே உமக்கு 'முடை' என்றால் எடுத்துச் செல்வீர்.

ஆயின் ஒன்று; என்னொருவன் உயிர் பறித்தல் மட்டுந்தான் உம்மாலே ஆவதன்றி நான் வளர்த்த உணர்ச்சிகளை-உண்மை வீரர்களை—அழித்துப் போடல் ஆகாதென அறிவீர்" என்றான்.

தமிழ் கேட்கும் செவியில்லாப் பாம்பு மனிதர் 'பட பட' எனச் சுற்றிக் கொண்டார். படை வீரன் அங்கங்களை ஆலமரத்து விழுது போல் அறுத்தெறிந்தார்.

வாள் தடுக்க எழுந்த கரத்தினிலே விரல்களெல்லாம் 'பொல பொல' வென உதிர்ந்தன தரையில்.

மலை பிளக்க வெடி வைத்தது போல் மாவீரன் மண்டையைப் பிளப்பதற்கும் துணிந்து விட்டான்.

தலை நொறுங்கித் தரையில் சாய்ந்தான். அத்தை மகள் முத்தமிடத் துடித்த இதழில் அரிவாள் வீச்சு... மலர் முகம் புதைத்திருக்க அவன் தேர்ந்தெடுத்த மணி மார்பில் உதிர வெள்ளம்.

ஓடி விட்டார் உயிர் எடுக்க வந்த கொடியோர், உத்தமனும் கடைசி மூச்சை நாட்டுக்கே அளித்து விட்டுத் துயில் நீங்காத் தொட்டிலில் படுத்துக் கொண்டான்.

சித்திரம் சிதைந்தது எனக் கேள்வியுற்றாள்: முத்து மாலைகட்டிக் கொண்டு கடல் அலையின் ஓரம் நின்ற கட்டழகி.

மாலைதனை அறுத்து விட்டார் மாபாவிகள். சேனைதனை நடத்திச் செல்லும் சிங்கம் - அங்கம் அறுபட்டுத் துரோகிகளால் துடித்து வீழ்ந்த காட்சி - அம்மவோ! "கேட்பதற்கு இத்தனை நாள் வாழ்ந்தேனோ?"

"வெண் மணலில் நின்றிருப்பாய் பெண்ணே! விரைந்து வந்து மணந்திடுவேன் உன்னை" எனச் சொன்ன வாய் மூடிற்றே? கம்பீர நடை போடும் கால்கள் சோர்ந்து விட்டனவோ? கனல் பொழியும் கண்களிலே எனை மணக்கும் போது குளிர் பொழியும் எனச் சொல்லி வாழ்ந்தேனே, என் நறுந்தேனே! உன்னைச் சாவுச் சகதியில் ஊற்றி விட்டார்களாமே சண்டாளப் பிறவிகள்! இனி எனக்கேன் வாழ்வு?" என்றாள். முத்து மாலையைக் கடலில் வீசி எறிந்தாள். அதைத் தொடர்ந்து தானும் அத்தானை நினைத்தவாறு ஆழ்கடலின் அடியிற் சென்றாள்.

இப்படித் தொண்டர்களுக்கும், தொண்டுள்ளம் படைத்த தலைவர்களுக்கும் காவியம் இயற்றுவதென்றால் தடைபடாக் கற்பனை யோட்டம் தன்னாலே பெருகுகிறதல்லவா?

சாமி போன்ற 'சாமானியர்கள்' வடித்த கண்ணீரும் செந்நீரும் தான் இந்தக் கழகம் என்ற நினைப்பைக் கொண்டவர்கள் தான் கழகத்தின் எதிர்காலத்தை மேலும் வலிவுள்ளதாக ஆக்க முடியும் என்பது என் அசையாத நம்பிக்கை.

வாய்ச் சொல் வீரர்கள்; எரிச்சல் கக்கிகள்; மேனா மினுக்கிகள்; எந்த இயக்கத்தையும் வளர்த்திட இயலாதவர்கள் மட்டுமல்ல, இந்த இயக்கத் தொண்டர்களின் பாதையிலும் நெருஞ்சி முட்களாக இருப்பார்கள்.

இந்த உண்மையினை இன்றைய நிலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாமே!

36

இந்தி எதிர்ப்பில் தந்தையும் நானும்

முன்னேற்றக் கழகத்தின் பிரச்சார சக்தி தமிழகத்தின் பட்டி தொட்டிகளிலெல்லாம் பயனளிக்கத் தொடங்கியது கண்டு, திராவிடர் கழகத் தலைவர் தந்தை பெரியார் அவர்களும் தமது இயக்கத்தை முடுக்கிவிட முயன்ருர். இன்னமும் தன்னைப் பின்பற்றுவோரையும் முன்னேற்றக் கழகம் ஈர்த்துவிடக்கூடாது என்பதில் அவர் அதிக அக்கறை காட்டினர்.

திராவிடர் கழகத்தில் பிளவு ஏற்பட்டு, தி.மு. கழகம் தோன்றிய போது, ஒரு பகுதியினர் பெரியாருடன் இருந்துவிட்டார்கள் என்ருல், அதற்கு அவர்களது கொள்கைப் பிடிப்புத்தான் காரணம் என்று கூறுவதை விட, அவர்களுக்கும் பெரியாருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட பாசப் பிணைப்புத்தான் முழு முதற் காரணம் என்ருல் அது மிகையாகாது.

அங்ஙனமாயின், அண்ணு போன்றவர்கள் பெரியாரிடம் வைத்திருந்த பாசமும் பற்றும் குறைவானவை என்றும் பொருளல்ல. அண்ணுவும், அவர் தம்பிமார்களும் நாட்டின் எதிர் காலத்தைப் பற்றியும், அரசியல் சூழ்ச்சிகள் பற்றியும் தங்கள் சிந்தனையைத் திருப்பினர்கள்.

தூத்துக்குடி சாமி போன்றவர்கள் பெரியாரின் அன்பு அரவணைப்புக்கு ஆளானவர்கள். திராவிட நாட்டின் கவர்னர் ஜெனரலாக வரவேண்டியவர் கே.வி.கே. சாமி என்று பெரியார் அவர்கள் மன நிறைவோடு பாராட்டியதையும் மறந்துவிட்டு, தோழர் சாமி, முன்னேற்றக் கழகத்தில் ஈடுபட்டுத் தன் உயிரையும் ஈந்தார் என்ருல் அறிஞர் அண்ணு அவர்கள் தொடங்கிய கழகத்தின் கவர்ந்திழுக்கும் கொள்கையின் மேன்மையை விளக்கவும் வேண்டுமோ?

தி. மு. க. வின் வேகமான வளர்ச்சி கண்டு பெரியார் சோர்ந்து போய்விடவில்லை. நாட்டின் கவனத்தை ஈர்க்கத் தக்க போர்க்களங்கள் சிலவற்றை அமைத்தார். அவைகளில் முக்கியமானது வடநாட்டுக் கடை மறியல்! அடுத்தது சாதிப் பெயர் தாங்கிய உணவு விடுதிகளின் முன் மறியல்! ஏற்கெனவே பெரியார் துவக்கிய கிளர்ச்சியின் காரணமாகப் புகை வண்டி நிலைய உணவு விடுதிகளில் சாதிப் பெயர் எழுதப்பட்ட பலகைகள் அகற்றப்பட்டன. அதனைத் தொடர்ந்து சாதி ஒழிப்புக்கு அவர் நடத்திய அடுத்த கிளர்ச்சியிலும் அவர் வெற்றி பெற்ருர்.

வடநாட்டுக் கடை மறியல் சில மாதங்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றுப் பிறகு நிறுத்தப்பட்டது. புகை வண்டி நிலையப் பெயர்ப் பலகைகளில் ஊரின் பெயர் இந்தியில் முதல் வரிசையில் எழுதப்பட்டிருப்பதை எதிர்த்துப் பெரியாரும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரும் தனித் தனியே போர்க்கொடி உயர்த்தினர். நாடெங்கும் உள்ள புகை வண்டி நிலையங்களில் முதல் வரிசையில் உள்ள இந்தி எழுத்துக்களைத் தார் கொண்டு அழிப்பது என்ற இயக்கம் தொடங்கப் பெற்றது. பெரியாரும் அவரது தொண்டர்களும், அதேபோல் அண்ணுவும் அவரது தம்பிமார்களும் ஒரே நாளில் அந்தப் போரில் குதிக்கும் நிலை உருவாயிற்று என்ருலும், அணிகள் தனித் தனியாகவே செயல்பட்டன.

அறிஞர் அண்ணு, நடிப்பிசைப் புலவர் கே.ஆர். ராமசாமி, நண்பர் ஈ.வே.கி. சம்பத் ஆகியோர் கோவை ரயிலடியில் இந்தி எழுத்துக்களை அழித்தனர். எனக்கு அந்தப் போராட்டத்தில் ஒரு பெரும் நல்வாய்ப்பே கிடைத்தது. திருச்சி ரயிலடியில் பெரியாரும், நானும் இந்தி எழுத்துக்களை அழித்தோம். ரயிலடிக்களம் முடிந்து நானும் ஆயிரக்கணக்கான கழகத் தோழர்களும் கொடி ஏந்தியவாறு திருச்சி நகர வீதிகள் அனைத்திலும் நடந்து சென்றே ஊர்வலம் நடத்தினேம். தெப்பக்குளம் வழியாக ஊர்வலம் வந்தபோது, காரில் சென்று கொண்டிருந்த பெரியார் அவர்கள் இறங்கி, எங்களை வாழ்த்தி வழி அனுப்பினர். இரு வேறுபட்ட கட்சிகளாகப் பிரிந்த பிறகு ஏற்பட்ட இந்தத் திடீர்ச் சந்திப்பில் பாசமும் பற்றும் பட்டுப் போகவில்லை என்ற உண்மை ஒளிவிடலாயிற்று.

பெரியாரின் காரைக் கடந்து எங்கள் ஊர்வலம் நகர்ந்தபோது என் கண்களில் தெப்பக் குளத்துக்கு அருகே உள்ள அஞ்சல் நிலையம் தென்பட்டது. அத்துடன் முதல் வரிசையில் மின்னிய இந்தி எழுத்துக்களையும் ஆத்திரத்துடன் நோக்கினேன். ஆனல் அந்தப் பலகை சுலபமாக அழிக்கக்கூடிய எட்டும் தொலைவில் இல்லை. கட்டடத்தின் உச்சியில் இருந்தது. ஏறுவதற்கும் வசதியில்லை. ஏறினலும் பலகையிடம் செல்வதற்கு இயலாத நிலையில், சறுக்கலான கூரை வேறு! எப்படியும் அதனை அழித்தே ஆக வேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன்.

இரண்டு தோழர்களின் தோளிலே ஏறி, கட்டடத்தின்மீது தாவி ஏறினேன். சறுக்கலான பகுதியில் படுத்தவாறு முன்னேறி அஞ்சல் நிலையத்தின் இந்திப் பலகையை அணுகினேன். 'டென் சிங்' இமாலயச் சிகரத்தில் ஏறியபோதுகூட அவ்வளவு மகிழ்ந்திருக்க மாட்டான். அதையேன் சொல்ல வேண்டும்? முதன் முதலில் 'ஆம்ஸ்ட்ராங்' சந்திரனில் காலடி எடுத்து வைத்தபோதுகூட என்னைப் போல மகிழ்ந்திருக்க மாட்டான். அந்தச் சிறிய கட்டடத்தின் சறுக்குப் பகுதியில் ஏறி, இந்தி எழுத்துக்களை அழித்ததை நான் அவ்வளவு மகிழ்ச்சியோடும், உணர்ச்சியோடும் கொண்டாடினேன்.

என்னதான் கூட்டங்கள், போராட்டங்கள், ஊர்வலங்கள் நடத்தினாலும் திருச்சி நகரில் தி.மு. கழகத்தின் வளர்ச்சி, திராவிடர் கழகத்தின் வளர்ச்சியை வெற்றி காண முடியவில்லை. இரண்டுக்கும் மேலாகக் காங்கிரஸ் கட்சியின் கோட்டையாகவும் திருச்சி விளங்கிற்று.

இதற்கிடையே திருச்சியில் கழகத் தோழர்களிடம் உள்ளூர வளர்ந்த கசப்பு உணர்ச்சி வெளிப்படையாகவும் பரவத் தொடங்கியது. தோழர் சாம்பு, சம்பத்தின் நண்பர். அதனால் திருச்சியில் சாம்புவின் வீடு அண்ணா அடிக்கடி வந்து தங்கும் வீடாயிற்று. அதன் தொடர்பாகச் சாம்பு வீட்டுப் பையன் ஒருவன் அண்ணா வீட்டிலேயே சாப்பிட்டுக் கொண்டு சென்னையில் படித்துக்கொண்டிருந்தான். பிறகு அவன் காங்கிரசுக்குப் போய் அண்ணாவிற்குச் செலுத்த வேண்டிய நன்றியை, அவரைத் தரக்குறைவாகப் பேசுவதன் மூலம் செலுத்தத் தொடங்கினான். இப்படிப்பட்ட நன்றியுள்ள மனிதர் பலரை அண்ணாவும், நானும் எங்கள் வாழ்வில் அதிகமாகச் சந்தித்திருக்கிறோம். (நான் இன்னும் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்!)

சாம்பு வீட்டுக் குடும்ப நண்பராக அண்ணா இருந்தபோது திருச்சியில் உள்ள கழகத் தோழர்களுக்கும், சாம்புவின் நண்பர்களான கழகத் தோழர்களுக்கும் மாற்சரியங்கள் பெருமளவில் வளர்ந்தன.

'நண்பர் வேறு-கட்சி வேறு' என்ற கொள்கையில் அண்ணா அவர்கள் திருச்சியில் பிரச்னைகளை அணுகினார்கள். இருதரப்பாரிடமும் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்த அண்ணா அவர்கள் எவ்வளவோ முயன்றும் பலனில்லாமல் போயிற்று.

திருச்சியைத் திருத்த அண்ணா கடைசியாக ஒரு வழியைக் கையாண்டார். அதுதான் அண்ணா அவர்கள் திருச்சிக்கு வருவதில்லை என்பது! எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகளுக்கு அவரை அழைத்தபோதெல்லாம்

அவர் மறுத்து விட்டார். இரு குழுவினரின் சச்சரவில் கழக வளர்ச்சி குறைந்துவிட்டது என்பது அவருக்குள்ள அளவு கடந்த வேதனை. திருச்சியில், காங்கிரசும், கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியும், திராவிடர் கழகமும் வேகமாக வளர்ந்தன. தி.மு.க. சரியத் தொடங்கியது.

திருச்சியைப் பற்றிக் கவலை கொண்ட நண்பர்கள் அன்பில் தர்மலிங்கம், பொன்மலை பராங்குசம், எம்.எஸ். மணி, புன்னை முத்துகிருஷ்ணன் ஆகியோர், எப்படியும் அண்ணாவை அழைத்துத் திருச்சியில் ஒரு கூட்டம் நடத்திவிடத் துடித்தனர். அதற்கான தூதுவராகத் தோழர் பராங்குசத்தைச் சென்னைக்கு அனுப்பினர்.

சென்னையிலிருந்து நானும், பராங்குசமும், செழியன், வாணன் ஆகியோரும் காஞ்சிக்குச் சென்றோம். பராங்குசம், அண்ணாவிடம் எவ்வளவோ கெஞ்சிப் பார்த்தார். நாங்களும் அவருக்காக அண்ணாவிடம் நீண்ட நேரம் பரிந்து பேசினோம். பயனில்லை. அண்ணா கண்டிப்பாக மறுத்துவிட்டார்.

''திருச்சியில் உள்ள உள்சண்டையின் காரணமாகக் கழகத்தையே குலைத்துவிட்டீர்கள். அதைச் சரி செய்து என்னிடம் காட்டும் வரையில் நான் திருச்சி நகரக் கூட்டத்தில் பேசமாட்டேன்."

இது அண்ணாவின் பதில்

''நீங்கள் வந்து பேசினால்தானே அண்ணா, எல்லாம் சரியாகும்?"

இது பராங்குசத்தின் வேண்டுகோள்.

''முதலில் கருணாநிதியை வைத்து நகரில் கழகக் கூட்டங்களை நடத்து! கழகத்திற்கு உயிர் இருக்கிறது என்று தெரிந்தால் நான் வருகிறேன்!"

இது, அண்ணாவின் முடிவான வார்த்தை. பராங்குசம் அழுது கொண்டே புறப்பட்டு விட்டார்.

''என்ன அண்ணா, இப்படிச் சொல்லிவிட்டீர்களே?'' என்று நாங்கள் கேட்டதற்கு, ''இதுதான் நல்ல விளைவைக் கொடுக்கும்" என்று அண்ணா விடையிறுத்தார்.

அண்ணாவின் திட்டவட்டமான கண்டிப்பு நிறைந்த பதிலைக் கேட்ட திருச்சித் தோழர்கள் மிகவும் நொந்து கழகத்திலிருந்தே ஒதுங்கி விடலாமென முடிவு செய்திருப்பதாக எனக்குச் செய்தி வந்து, உடனே நான் திருச்சிக்கு ஓடினேன். கழகத் தோழர்கள் அனைவரையும் கூட்டி வைத்துப் புண்பட்டுப் போயிருக்கிற அண்ணாவின் உள்ள உணர்ச்சிகளை அவர்களுக்கு விளக்கினேன். ''நீங்கள் கட்டிக் காக்கிற ஒற்றுமையும்,

வளர்த்துக் காட்டுகிற கழக வளர்ச்சியும், அண்ணாவைத் தானாகவே கூப்பிட்டு வரச் செய்யும்'' என்று உறுதியளித்தேன்.

ஒரு சில நண்பர்கள் தங்களோடும், கழக அமைப்போடும் ஒத்துப் போக மறுப்பதையும் முரண்பட்டு நடப்பதையும் சுட்டிக்காட்டி, அதற்கு என்ன செய்வது என்று அமைப்பினர் அங்கலாய்த்தனர்.

''நீங்கள் அமைப்பு ரீதியாகக் கழகப் பணிகளைத் தொடர்ந்து செய்தால், இறுதியில் அண்ணாவின் தீர்ப்பு, நியாயவாதிகளின் பக்கம் தான் இருக்கும்'' என்பதை அவர்களுக்குச் சுட்டிக் காட்டினேன்.

சோர்ந்துபோன தோழர்களிடம் புதிய சுறுசுறுப்புத் தோன்றியது. ''அண்ணா வாழ்க!'' என்று ஆர்த்தெழுந்தனர். அடுத்த வாரமே திருச்சி நகரில் ஐம்பது இடங்களில் நான் கொடிகளை ஏற்றி வைப்பது என்றும், ஐந்தாறு கூட்டங்களில் பேசுவது என்றும் திட்டம் தீட்டப் பெற்றது. தொடர்ந்து சிறப்பான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. நகர் எங்கும் தோரணங்கள்! ஐம்பது இடங்களில் கொடியேற்று விழாக்கள்! ஆட்டோ ரிக்ஷா ஒன்றில் என்னை உட்கார வைத்து ஐம்பது இடங்களுக்கு ஊர் வலம் விட்டனர்.

திருச்சியில் ஏற்பட்ட அந்த உற்சாகமும், பரபரப்பும் எல்லா ஊர்களுக்கும் பரவின! சேலத்தில் அறுபது கொடி! கோவையில் எழுபது கொடி! இப்படி எனக்கு நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பாடாயின. கொடியேற்று விழாக்கள் ஒரு புதுமையான பிரச்சார சாதனமாக விளங்கத் தொடங்கின! திருச்சி மாவட்டம் எங்கும் சூறாவளி வேகத்தில் கழகத் தோழர்களின் சுற்றுப் பயணங்கள்! ஓராண்டு காலத்தில் திருச்சி நகரம் ஒப்பற்ற வளர்ச்சி கண்டது. அண்ணா மகிழ்ந்தார். தேங்கிக் கிடந்த கைத்தறித் துணிகளை விற்பதற்காக தி.மு.க. ஒரு நாள் குறித்தது. திருச்சியில் யார் விற்பது என்ற கேள்வி எழுந்தபோது, ''நான் விற்கப் போகிறேன்!'' என்று ஒரு குரல் ஒலித்தது. ஆம்! அது அண்ணாவின் குரல்தான்!

கனிவு ததும்பப் பேசியே பல வெற்றிகளைக் கண்ட அண்ணன், கண்டிப்புக் காட்டியதன் மூலம் திருச்சி நகரில் கழகத்திற்குப் பெரும் வெற்றியைத் தேடித் தந்தார்.

• எங்கே தனது மனத்தைச் சிரமப்பட்டுக் கல்லாக்கிக்கொண்டு கழகக் காவலர்களிடம் அண்ணா அவர்கள் கடுமையாக நடந்து கொண்டார்களோ, அதே திருச்சியிலேதான் 1956-ஆம் ஆண்டு கழகத்தின் முதல் மாநில மாநாட்டை நடத்துவதற்கு ஒப்புதல் அளித்தார்கள். அண்ணாவின் சோதனைகளுக்கு ஆளானவர்களோ, அல்லது ஆளான அமைப்புக்களோ, வெகு விரைவில் அவரது அன்புக்கும் அரவணைப்புக்கும் உரித்தாகி விடும் என்ற நிகழ்ச்சிக்கு இது ஒன்றே தக்க எடுத்துக்காட்டாகும்.

திருச்சி நகரவீதிகளிலே அண்ணா அவர்கள் கைத்தறி ஆடைகளை விற்றதுபோல், கழக முன்னணியினர் அனைவரும் தமிழகத்தில் பல்வேறு நகரங்களிலும், சிற்றூர்களிலும் கைத்தறி மூட்டைகளைத் தலையிலும், தோளிலும், முதுகிலும் சுமந்து தெருத் தெருவாக விற்றனர்.

''செந்தமிழ் நாட்டுக் கைத்தறி நெசவுச் சேலைகள், வேட்டிகள் வாங்குவீர்; நம் திராவிட நாட்டினர் சேமம் வேண்டிச் சிங்கார ஆடைகள் வாங்குவீர்!'' என்ற உடுமலை நாராயணக் கவியின் பாடலை முழக்கியவாறு கழகத்தினர் ஒரு நாள் அடையாள பூர்வமாகக் கைத்தறி ஆடைகளை விற்றனர்.

அப்படி விற்ற மொத்தத் தொகை ஒரே நாளில் ஒருலட்சம் ரூபாய்! சென்னையில் நான் விற்பனையை மேற்கொண்டேன். இருபதாயிரம் ரூபாய்க்கு விற்பனையாயிற்று. சந்தை இல்லாமல் தேங்கிக் கிடந்த கைத்தறி ஆடைகள், அந்த ஒரு நாள், கழகத்தினர் செய்த பிரச்சார முயற்சியின் காரணமாக சுறுசுறுப்புடன் சந்தையைப் பிடித்துக்கொண்டன. நெசவாளர்களின் கண்ணீர் துடைக்கப்பட்டது.

கழகத்தினர் அனைவரும் கைத்தறித் துணிகள்தான் அணிய வேண்டும் என்று முடிவு எடுக்கப்பட்டது. இந்த முடிவுக்குப் பிறகு கைத்தறிக்குப் புதிய செல்வாக்கே உதயமாயிற்று. கழகத்தின் இரு வண்ணக் கொடி போட்ட வேட்டிகளும், சேலைகளும் இன்று ஆயிரக் கணக்கில் விற்பனையாவதற்கும், நாடெங்கும் கைத்தறியின்மீது புது மோகம் ஏற்படுவதற்கும் கழகத்தினர் செயல்தான் காரணம் என்பதை நெசவாளர்கள் மறக்கவே மாட்டார்கள்.

நெசவாளர்களின் துயர் துடைத்ததைத் தஞ்சையில் புயலால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்குத் துயர் துடைக்கும் பணியைத் தி.மு. கழகம் ஏற்றுக் கொண்டது. தஞ்சையில் வீசிய புயல், கடற்கரையோரத்தில் நாகை, வேதாரண்யம் போன்ற இடங்களில் பெரும் சேதத்தை விளைவித்து இருந்தது. மீனவப் பெருமக்கள் பெருத்த இழப்புக்கு ஆளாகியிருந்தனர். உடுப்பதற்கு உடையுமின்றித்

தவியாய்த் தவித்தனர். அப்படிப் பட்டவர்களுக்கு உடை வழங்குவதற்காகத் தஞ்சை அல்லாத வேறு மாவட்டங்களில் நிதி வசூலிப்பது என்று கழகச் செயற் குழுவில் முடிவெடுக்கப்பட்டது. அந்த நிதிக் குழுவின் தலைமைப் பொறுப்பைக் கழகம் எனக்குத் தந்தது, பணியினை விரைவிலேயே முடிக்குமாறு கட்டளையிட்டது.

25,000 ரூபாய் வசூலிக்க வேண்டும் என்று செயற்குழு முடிவெடுத்திருந்த போதிலும் 35 000 ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட தொகை வசூலிக்கப்பட்டது. அந்தத் தொகைக்குத் கைத்தறித் துணிகள் வாங்கப் பெற்று, அவ வகளை, அரசாங்கச் சார்பில், பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு வழங்குமாறு தரப்பட்டது. இந்தத் தொகையினைத் திரட்டிட உண்டியல் ஏந்தியும், நாடகங்கள் ஆடியும் கழகம் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி சாதாரணமானதல்ல.

37

கறுப்புக் கொடி

மத்திய அரசுப் பொறுப்பிலே இருந்து தமிழ்நாட்டிற்கு வரும் உயர் பதவிகளிலே உள்ளவர்கள் அனைவருக்கும் கறுப்புக் கொடி காட்டுவது என்று கழகம் எடுத்த முடிவிற்கிணங்க, 1950-ஆம் ஆண்டு மத்திய மந்திரி திவாகர் தமிழகத்தில் சுற்றுப் பயணம் செய்தபோது, சென்னை, காஞ்சி ஆகிய இடங்களில் கறுப்புக் கொடி காட்டப்பட்டது. கழகத்தினர் பலர் கைது செய்யப்பட்டார்கள். 1951-ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்களில், சென்னை, கோவை, திருச்சி மதுரை ஆகிய இடங்களுக்கு வருகை தந்த அரிகிருஷ்ண மகதாபிற்கு ஆயிரக் கணக்கில் கறுப்புக்கொடிகள் காட்டப்பட்டன. ஏராளமான தோழர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர்.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள திருவையாற்றுக்கு, அப்போது கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த ராஜாஜி அவர்கள் வருகை தர இருந்தார்கள். அவர்களுக்குக் கறுப்புக் கொடி காட்ட வேண்டும் என்று அண்ணா அவர்களிடம் நானும், நண்பர்களும் விவாதித்தோம்!

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அன்றையத் தஞ்சை மாவட்டச் செயலாளரான குடந்தை கே. கே. நீலமேகம் அவர்களைக் கலந்து கொண்டு முடிவிற்கு வாருங்கள் என்று எங்களை அனுப்பி விட்டார்கள் நானும் மன்னை நாராயணசாமி அவர்களும், குடந்தை கே. கே. நீலமேகம் அவர்களின் இல்லத்திற்குச் சென்றோம்.

நீலமேகம் அவர்கள் எதையும் அமைதியாகச் சிந்திக்கும் பெரியவர். தஞ்சை மாவட்டத்தில் போதிய அளவிற்கு முன்னேற்றக் கழகம் வளரவில்லை என்பது அவரது வாதம். ஆகவே கறுப்புக் கொடி நிகழ்ச்சி வெற்றிகரமாக அமைய முடியாது என்று எங்களுக்கு முடிவு கூறினார். முடிவை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், தஞ்சை மாவட்டத்தில் பரவலாகக் கழக நண்பர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் சிதறிக் கிடக்கிறார்கள் என்றும், அவர்களை எல்லாம் திரட்ட வேண்டுமென்றும் நாங்கள் அவரிடம் வலியுறுத்தினோம்.

பெரியாருக்கு மிகுந்த ஆதரவுள்ள மாவட்டம் தஞ்சை மாவட்டமாகும். அங்கேதான் பெரியாரின் சுயமரியாதை இயக்கத்தைக் கட்டிக் காப்பதற்கு மனவலி படைத்த மாயவரம் நடராசனும், நாகை மணியும், பட்டுக்கோட்டை அண்ணன் அழகிரிசாமியும், திருவாரூர் ரெங்கராசனும், நாகை காளியப்பனும் தூண்களாக விளங்கினார்கள்.

முன்னேற்றக் கழகம் உருவான பிறகும், தஞ்சை மாவட்டம் பெரியாரின் திராவிடர் கழகக் கோட்டையாகவும், அதே நேரத்தில் மிட்டா மிராசுகளின் ஆதிக்கம் நிறைந்த காங்கிரஸ் கட்சியின் அரணாகவும் விளங்கி வந்தது. அங்கே நாங்கள் ஊடுருவிக் கழகப் பணிகளை மேலோங்கச் செய்வதற்கு எடுத்த முயற்சிகள் ஏராளம்.

அந்த முயற்சிகள் உடனடியாகப் பலனளிக்கா விட்டாலும் மெல்ல மெல்ல- ஆனால் உறுதியாகப் பலனளிக்கும் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கெல்லாம் இருந்தது. அதனால்தான் பெரியவர் நீலமேகத்திடம் எப்படியும் கறுப்புக் கொடி நிகழ்ச்சிக்கு அனுமதி தர வேண்டுமென்று பிடிவாதம் செய்தோம்.

இறுதியாக அவர் சம்மதித்து, நிகழ்ச்சிக்கு முன்பு ஒரு மாதம் தஞ்சை மாவட்டத்தில் தொடர்ந்து கூட்டங்கள் நடத்ினால்தான் கறுப்புக் கொடி நிகழ்ச்சிக்கான எழுச்சியை உருவாக்க முடியுமென்றும், பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து கழகத் தொண்டர்களைத் திரட்ட முடியுமென்றும் கூறினர். அதற்கு ஒத்துக் கொண்டு நாங்கள் புறப்பட்டோம்.

மறுநாள் முதல் தஞ்சை மாவட்டத்தில் என்னுடைய சுற்றுப் பயணம் தொடர்ந்தது. 26 நாட்கள் மாவட்டம் முழுமையும் இரவு பகலென்று இல்லாமல் நூற்றுக்கணக்கான கூட்டங்கள்; கறுப்புக் கொடி நிகழ்ச்சி வெற்றிகரமாக நடைபெறும் என்பதற்கான முழு நம்பிக்கை எங்களுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. தொடர்ந்து பல நாட்கள் தஞ்சை மாவட்டத்தில் அல்லும் பகலும் சுற்றியதால் எனக்கு உடல் நலிவு ஏற்பட்ட போதிலும், என் தலைமையில் கறுப்புக் கொடி நிகழ்ச்சி நடைபெறுவதற்கு ஏற்பாடுகள் தீவிரப்படுத்தப்பட்டன. நிகழ்ச்சிக்கு முதல் நாளே எங்களையெல்லாம் கைது செய்துவிடப் போலீசார் முயன்றார்கள்.

நான் திருவாரூரிலிருந்து தஞ்சைக்கு ரெயில் மூலம் முதல் நாள் இரவே புறப்பட்டேன். தஞ்சையில் ரெயில் நின்றதும், கீழே இறங்கிய ான் உடனடியாக்க் கைது செய்யப்படுவேன் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு, கூட்டத்தோடு கூட்டமாக வேறு பக்கமாக வெளியேறி, ட்டையைக் கழற்றிவிட்டுத் தலையில் ஒரு முண்டாசு கட்டிக் கொண்டு,

ரெயில் தண்டவாளத்தின் மீதே நடந்து ஒரு மைல் தூரம் அப்பால் சென்று, மாட்டு வண்டி பிடித்துக் கொண்டு, கரந்தையிலுள்ள நண்பர் வீட்டிற்குச் சென்று விட்டேன்.

ரெயிலடியில் என்னைக் காணாது திகைத்த போலீசார் என்னுடன் வந்த மன்னை நாராயணசாமி, மற்றும் பல தோழர்களைக் கைது செய்து அழைத்துப் போயினர். எப்படியும் முன்கூட்டிக் கைதாகாமல் கறுப்புக் கொடி பிடிக்கப்படும் இடத்திற்குச் சென்று விட வேண்டும் என்பதிலேயே என் கவனம் எல்லாம் இருந்தது. அற்குள் போலீசார் கரந்தையிலுள்ள புலவர் ஏ. கே. வேலனை தங்கள் ஜீப்பில் ஏற்றிக் கொண்டு, "கருணாநிதி இருக்குமிடத்தைக் காட்டு" என்று வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். அவரும் ஜீப்பில் பல இடங்கள் சுற்றி, 'அவர் இருக்குமிடம் எனக்குத் தெரியாது'' என்று கைவிரித்து விட்டார்.

மறுநாள் காலை ராஜாஜி தஞ்சையிலிருந்து வெண்ணாற்றின் கரையிலுள்ள பள்ளி அக்ரகாரம் என்ற ஊரின் வழியாகத் திருவையாறு செல்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டதும், கறுப்புக் கொடி பிடிக்க வந்த தொண்டர்களை எல்லாம் ராஜாஜி செல்லும் வழியான பள்ளி அக்ரகாரத்தில் அணிவகுக்குமாறு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

இரவு வரையில் போலீசார் கண்ணில் படாமல் மறைந்திருந்த நான், மறுநாள் காலை வண்டி வாகனங்களில் சென்றால் இடையிலேயே கைது செய்து விடுவார்கள் என்ற அச்சத்தில், தங்கியிருந்த இடத்திலிருந்து குறுக்குப் பாதை வழியாக நடந்தே சென்று கறுப்புக் கொடி காட்டும் தொண்டர்களின் அணி வகுப்பிலே திடீரென நுழைந்தேன். என்னைக் கண்டதும் போலீசார் திடுக்கிட்டு விட்டார்கள்.

அந்த இடத்தில் என்னைக் கைது செய்தால் பரபரப்பான சூழ்நிலை ஏற்படும் எனக் கருதி, அந்த நடவடிக்கையைக் கைவிட்டு விட்டார்கள். வெற்றிகரமாக நடக்குமோ என்று ஐயப்பட்டுக் கொண்டிருந்த குடந்தை கே. கே. நீலமேகம் அவர்கள் மகிழ்ச்சியடையத் தக்க வண்ணம், கறுப்புக் கொடி நிகழ்ச்சி அமைதியாகவும் அருமையான வெற்றியோடும் முடிவுற்றது.

பள்ளி அக்ரகாரத்திலிருந்து தொண்டர்களின் அணிவகுப்பு ஊர்வலமாகவே தஞ்சை ரெயிலடி வரையில் சென்றது. அந்த ஊர்வலத்திற்கு நானே தலைமை வகித்து நடந்து சென்றேன். ஊர்வல முடிவில், தஞ்சை ரெயிலடிக்கு அருகில் அனைவருக்கும் நன்றி கூறி உரையாற்றினேன்.

டி.கே. சீனிவாசன் போன்ற நண்பர்களிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு திருவாரூர் செல்ல ரெயில் ஏறும்போதே கடுமையான காய்ச்சலால், உடலெல்லாம் கொதித்தது. இரண்டு விலாப்புறங்களிலும்

பொறுக்க முடியாத வலி வேறு. அத்துடன் திருவாரூர் சென்று படுத்தவன்தான்; ஆறு மாதம் படுக்கையை விட்டு எழவில்லை.

விலாவின் இரு புறங்களிலும் 'புளூரசி' வியாதி தாக்கிப் பிழைப்பதே கடினம் என்ற அளவிற்கு நிலைமை முற்றிவிட்டது.

என் உடல் நலம் விசாரிக்க அண்ணா அவர்களும், நடிப்பிசைப் புலவர் கே. ஆர். ஆர். அவர்களும், அன்பில் தர்மலிங்கம் அவர்களும் திருவாரூரில் வந்து என்னைப்பார்த்ததும் நெஞ்சுருகிப்போயினர். அருகாமையிலேயே அண்ணா அவர்கள் நீண்ட நேரம் உட்கார்ந்து எனக்குத் தைரியமும் ஆறுதலும் கூறினார். அத்துடன், "ஏன் இப்படி ஒரு மாதம் தொடர்ந்து கூட்டங்களில் பேசுகிறாய்?" என்றும் கண்டித்தார். என் நினைவைவிட்டு அகலாத காட்சிகளில் என்றுமே அதுவும் ஒன்று.

38

முதலாவது மாநில மாநாடு

1952-ம் ஆண்டு இந்தியாவில் முதல் பொதுத் தேர்தலுக்கான தீவிர ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. பொதுத் தேர்தலைப் பற்றி யோசிக்கவும் கழகத்தின் எதிர்காலத் திட்டங்கள் செயல் முறைகள் பற்றி விவாதிக்கவும், 1951-ம் ஆண்டு நவம்பர் திங்கள் 17-ஆம் நாள் காலை மதுரையில் தி. மு. க பொதுக் குழு உறுப்பினர் கூட்டம் அண்ணா அவர்கள் தலைமையில் கூடியது.

காலையில் கூடிய பொதுக் குழு மறுநாள் காலையிலேதான் முடிவுற்றது. இடைவேளையே இல்லாமல் தொடர்ந்து விவாதங்கள் நடைபெற்றன. சென்னையில் நடைபெறும் மாநில மாநாட்டிற்குத் தலைவர், திறப்பாளர் ஆகியவர்களின் பெயர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன. கே. கே நீலமேகம் அவர்கள் மாநாட்டுத் திறப்பாளருக்குத் தோழர் ஈ. வி. கே. சம்பத்தின் பெயரை முன் மொழிந்தார். நான் மாநாட்டுத் திறப்பாளருக்கு நாவலர் நெடுஞ் செழியன் பெயரை முன் மொழிந்தேன். அதற்கிடையே அண்ணா அவர்கள் மாநாட்டுத் திறப்பாளராக கே. கே. நீலமேகம் அவர்களே இருக்கட்டும் என்று முடிவு கூறினார்கள். ஆகவே சென்னை மாநாட்டுத் தலைவராக அண்ணா அவர்களும், திறப்பாளராகப் பெரியவர் நீலமேகம் அவர்களும், கண்காட்சித் திறப்பாளராக அண்ணன் சி. பி. சிற்றரசு அவர்களும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள்.

முதல் பொதுத் தேர்தலில் கலந்து கொள்வதைப் பற்றி நீண்ட நேர விவாதத்திற்குப் பிறகு கீழ்க்கண்டவாறு தீர்மானிக்கப்பட்டது:

"திராவிடர்களின் கருத்தையறியாமலும், திராவிடர்களின் ஜீவாதார உரிமைக்கு ஊறு செய்யும் வகையிலும், ஒரே கட்சியாரின் ஏதேச்சாதிகார முறைப்படியும் தயாரிக்கப்பட்ட இந்திய அரசியல் சட்டத்தைத் தி. மு. கழகம் கண்டிப்பதன் அறிகுறியாக 1952-ல் நடைபெறும் முதல் பொதுத் தேர்தலில் தி. மு. கழகம் தன்னுடைய வேட்பாளர்களை நிறுத்துவதில்லை.

"தி. மு. கழகம் இந்தத் தேர்தலில் கம்யூனிஸ்டுகளையும், காங்கிரஸ் அல்லாத நாணயமுள்ள திறமைசாலிகளான முற்போக்குக் கருத்தினரையும் ஆதரிப்பது; இந்த ஆதரவு கோரி தலைமை நிலையத்திற்கு வேட்பாளர் மனுக்களை அனுப்பி, தி. மு. க. தலைமை நிலையம் குறிப்பிடும் ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பம்

இடுகின்ற – பொதுச் செயலாளர் அங்கீகாரம் பெற்றுள்ள -வேட்பாளரை ஆதரிப்பது" என்றும் முடிவுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடக் கம்யூனிஸ்டுகள் மறுத்துவிட்டனர். காங்கிரசும், கம்யூனிஸ்டும், தி. மு. க ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட வேட்பாளரும் போட்டி போட்ட இடங்களில் கழகம், ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டவர்களை ஆதரித்தது.

காங்கிரசும் கம்யூனிஸ்டும் மட்டும் நேரடியாகப் போட்டி இட்ட இடங்களில், கழகம் கம்யூனிஸ்டை ஆதரித்தது.

திராவிடக் கழகத் தலைவர் பெரியார் அவர்களும், முதல் பொதுத் தேர்தலில் காங்கிரசை எதிர்த்து, கம்யூனிஸ்டுக்கும், முற்போக்குச் சுயேச்சைக்கும் தம்முடைய ஆதரவை நல்கினர்.

மதுரைப் பொதுக் குழுவின் முடிவுகளின் அடிப்படையில் 1951-ஆம் டிசம்பர் திங்கள், 13, 14, 15, 16, ஆகிய நாட்களில் சென்னை எஸ். ஐ. ஏ. ஏ. மைதானத்தில் முதல் மாநில மாநாடு நடைபெற்றது. தமிழகத்தின் வளம் அனைத்தையும் காட்டக்கூடிய ஓவியக் கண்காட்சி ஒன்று மாநாட்டிற்குத் தனிச் சிறப்பை அளித்தது. டிசம்பர் 13-ஆம் நாள் மாநாட்டின் முதல் நிகழ்ச்சியாகச் சென்னை அறிவகத்திலிருந்து மாபெரும் ஊர்வலம் புறப்பட்டு, மாநாட்டுப் பந்தலை வந்தடைந்தது. பல்வேறு வாத்தியக் கருவிகள் முழங்கக் கழகப் பொதுச் செயலாளர் அண்ணா அவர்கள் கழகத்தின் இரு வண்ணக் கொடியை ஏற்றி வைத்தார்கள்.

மறுநாள் நீலமேகம் அவர்கள் மாநாட்டைத் திறந்து வைத்துச் சொற்பொழிவு ஆற்றிய பின்னர் மாநாட்டைத் தலைமையேற்று நடத்தித் தருமாறு அண்ணா அவர்களைத் திரு என். வி. என். அவர்கள் முன் மொழிந்தார்கள்.

அதனை வழிமொழிந்து பேசியவர் பட்டியலில் நாவலர் நெடுஞ்செழியன், சம்பத், சிற்றரசு, டாக்டர் தர்மாம்பாள், மதியழகன், தில்லை வில்லாளன், பராங்குசம், சத்தியவாணிமுத்து, அன்பில் தர்மலிங்கம், சிவசாமி, பழனிச்சாமி, ராசமாணிக்கம், கே. ஆர். ராமசாமி, முல்லை வடிவேலு, நாஞ்சில்மனோகரன், சி. வி. எம். அண்ணாமலை ஆகியோர் பெயர்களும் என் பெயரும் இருந்தன.

அண்ணா அவர்களை வழி மொழிந்து நான் பேசியது இது தான் :

"வாழ்வு மூன்று எழுத்து;

வாழ்விற்குத் தேவையான பண்பு மூன்று எழுத்து;

பண்பிலே பிறக்கும் அன்பு மூன்று எழுத்து;

அன்பிலே சுரக்கும் காதல் மூன்று எழுத்து;

காதல் விளைவிக்கும் வீரம் மூன்று எழுத்து;

வீரர் செல்லும் களம் மூன்று எழுத்து;

களத்திலே பெறும் வெற்றி மூன்று எழுத்து;

அந்த வெற்றிப் பாதைக்கு நம்மை அழைத்துச் செல்லும் அண்ணா மூன்று எழுத்து.

அந்த அண்ணனைத் தலைமையேற்க வழிமொழிகிறேன்."

பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அண்ணனைத் தலைமை ஏற்க வழிமொழிந்து பேசியதை நானும் மறக்கவில்லை; யாரும் மறக்கவில்லை.

அந்த அண்ணன் என்னைத் தலைமையேற்கச் சொல்லாமல் சொல்லிவிட்டு, இன்று எங்கோ மறைந்துவிட்டார்.

இல்லையில்லை; எங்கும் மறையவில்லை; இங்குதான் இருக்கிறார்; நம் இதயத்தின் துடிப்பே அவர்தானே?

நடந்து முடிந்த 1952 பொதுத் தேர்தலில் காங்கிரஸ் கட்சி பெருவாரியான வெற்றியைப் பெற முடியாமல் ஆட்சி அமைப்பதற்கு இழுபறியில் சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. அப்போது சென்னை மாநிலத்தின் எல்லை இன்றையத் தமிழ் நாட்டின் அளவை விடப் பெரியது. ஆந்திரா தமிழகத்துடன் இணைந்திருந்தது. தேர்தலில் இழுபறிநிலை ஏற்படவே அரசியலில் சற்று ஒதுங்கியிருந்த ராஜாஜியிடம் சென்று காங்கிரஸ் மந்திரி சபை அமைக்க வேண்டுமென்று காங்கிரசார் முறையிட்டனர்.

அந்தத் தூதுக் குழுவில் காமராசரும் இருந்தார். ராஜாஜிக்கும், காமராஜருக்கும் இடையே கருத்து வேறுபாடுகள் வெடித்துக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்த நேரம் அது. ராஜாஜி இல்லையேல் காங்கிரஸ் மந்திரி சபை அமைக்க முடியாது என்ற ஒரு நெருக்கடியான கட்டம் உருவாகிவிட்டது. முதலமைச்சர் பொறுப்பிற்கு ராஜாஜியும் ஒத்துக் கொண்டார். உழைப்பாளிக் கட்சி, காமன்வீல் கட்சி என்ற இரு கட்சிகளைக் காங்கிரசோடு இணைத்துக்கொண்டு அந்தக் கட்சிகளின் தலைவர்களான திரு. எஸ். ராமசாமி படையாச்சி, திரு. எம். ஏ. மாணிக்கவேலர் இருவருக்கும் தமது மந்திரி சபையில் இடம் அளித்தனர்

39

மும்முனைப் போராட்டம்

ராஜாஜியினுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மிகப் பெரும் போராட்டங்களில் ஈடுபட நேர்ந்தது. 'முன்னேற்றக் கழகத்தை மூட்டைப் பூச்சி நசுக்குவது போல் நசுக்கிவிடுவேன்' என்று அன்றைய முதலமைச்சர் ராஜாஜி முழக்கமிட்டார். அவர் கொண்டு வந்த குலக் கல்வித் திட்டத்திற்குத் தமிழ்நாட்டில் எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. ராஜாஜியின் கல்வித் திட்டத்தை எதிர்த்து ஒரு முனையிலும், பண்டித நேரு தமிழர்களை 'நான்சென்ஸ்' என்று கூறி விட்டார் என்பதைக் கண்டித்து இரண்டாவது முனையிலும், டால்மியாபுரம் புகை வண்டி நிலையத்தின் பெயரை மாற்றிக் 'கல்லக்குடி' எனத் தமிழ்ப் பெயரிடவேண்டும் என்று மூன்றாவது முனையிலும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் போர்க்களங்களை அமைத்தது.

அந்த அறப் போரில் கல்லக்குடிக் களத்திற்கு நான் தலைவனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டேன். 1953, ஜூலை 14-ஆம் நாள் குலக் கல்வித் திட்டத்தை எதிர்க்கும் போராட்டம்; ஜூலை 15-ஆம் நாள் கல்லக்குடிப் போராட்டம் என்று நாட்கள் குறிப்பிடப்பட்டன. கல்லக்குடிப் போராட்டம் என் பொது வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத ஒரு சம்பவம் ஆகும்.

ஜூன் 15-ஆம் நாள் காலையில் சென்னையிலிருந்து திருச்சி நோக்கிப் புறப்பட்ட ஆகாய விமானம் என்னையும் தோழர் முல்லை சத்தியையும் தூக்கிக் கொண்டு பறந்தது. தேவையான, வழக்கமான வேகத்தில் விமானம் பறந்து சென்றாலும்கூடக் காற்றையும் முகில்களையும் அளவுக்கு மீறிய வேகத்துடன் அது கிழித்துச் செல்வதாகவே நாங்கள் எண்ணினோம். உண்மையில் அந்தப் பறக்கும் இயந்திரத்தில் அவ்வளவு வேகமில்லை. எங்களின் மனோவேகம்தான் அப்படியிருந்தது. என்றுமில்லாத புத்துணர்ச்சி; தோளிலே தினவு; உள்ளமெல்லாம் உவகைக் கூத்து.

காரணம் என்ன?

40

விண்ணிலே மிதந்தோம்

கல்லக்குடியிலே களம். அதற்கு நான் படைத் தலைவன். அந்த இன்பச் சேதி கேட்டு என்னுடன் தொடர்ந்த முல்லை சத்தி, இருவர் இருதயமும் அந்நிலையை அடைய இதை விட வேறு காரணம் என்ன தேவை?

வீதிக்கு வீதி பல வீட்டுப் புலித் தமிழர் வில்லேந்தி வாழ்ந்தனர் என்று நமது புறநானூறு பேசுகிறது. மலர் தூவிய மஞ்சத்திலே இருப்பார்களாம். போர் முரசின் ஒலி கிளம்புமாம். கடைசி முத்தமாயிருப்பினும் இருக்கும் எனக் களிப்புடன் கூறிக் கண்ணீர் நிறைந்த காதலியரின் கன்னங்களிலே அன்பைப் பதித்து விட்டு மறவர்கள் தோள் தட்டி ஓடுவார்களாம். எஞ்சியுள்ள தமிழரின் வீரக் கவிதைகள் அந்தத் தித்திப்பான செய்திகளை நமக்குச் சொல்லித்தான் வைத்திருக்கின்றன.

அவ்வழி வந்தோர், போர் தவிர, புனிதமான முறை எதையும் கண்டு வழிக்கு வர மறுக்கும் பொல்லாதவர்களை எதிர்த்து முரசு கொட்டுக எனத் தலைவரிடமிருந்து உத்தரவு கிடைத்து விட்டது எனக் கேட்டு, அந்த உத்தரவை முத்தமிட்டுக் களம் நோக்கி முரசு கொட்டச் செல்கிறார்கள் என்றால், ஏன் உவகை கிளம்பாது? உற்காசம் மோதாது? உல்லாசப் பண் எழும்பாது?

"சூடேறிச் சுழன்றோடும் ரத்த ஓட்டத்திலே-முறுக்கேறி நிற்கும் நரம்புகளிலே-வீங்கிய மலைத் தோள்களிலே தம்பிமார்களின் ஆற்றல் நிறைந்த யுத்த முறைகளிலே தங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லையா அண்ணா?" என்று கேட்டுப் பெற்ற 'வரம்' அல்லவா அது? புதிய உரம் பெற்றோம், போர் முனை நோக்கிப் பறந்தோம்.

இறக்கைகள் ஆகாயக் கப்பலுக்கா அல்லது, எங்களுக்கா என்றே புரியவில்லை. அவ்வளவு மிகுதியான வேகத்தை உணர்ந்தோம். போராட்டம் தொடங்க வேண்டிய அவசியம் ஏன் ஏற்பட்டது என்பதைத் திருச்சி மாவட்டத்திலே உள்ள பொதுமக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்வதற்காக மாவட்டம் முழுவதும் சுற்றுப் பயணம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

ஜூன் 14-ஆம் நாள் சென்னையிலே ஒரு கல்லூரியின் நிதி விழா நாடகத்திலே நடிக்க வேண்டிய பொறுப்பு இருந்தது தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் விழிப்புக்கும் புதிய பாதை காணும்

எழுச்சிக்கும் வித்திட்ட வைர மணிவிளக்காம் தியாகராயப் பெரியாரின் பெயரால் அமைந்த தியாகராயர் கல்லூரியின் நிதிக்காகத்தான் நாடகம். 'பரப்பிரம்மம்' நாடகம் ஏராளமான வசூல். நானும் சிவாஜி கணேசன் அவர்களும் நடித்தோம். இரவு நாடகத்தை முடித்து விட்டு மறு நாள் திருச்சி சுற்றுப் பயணத்தைத் துவக்க வேண்டிய முக்கியத்துவம் கருதி ஆகாய வழியைத் தேர்ந்தெடுத்தோம்.

விமானப் பிரயாணிகள் எதை எதை எண்ணிக்கொண்டிருந் தார்களோ தெரியாது; நானும் சத்தியும் மேலிருந்தபடியே பூமியை நோக்கினோம். பச்சைப் பட்டாடை உடுத்திய தமிழகத் திருமாதா, தன் நதிக் கரங்களால் உழவர் பெருமக்களைச் சீராட்டிப் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தாள். கம்பீரமான தோற்றம்; கனிவு நிறைந்த கண்கள்; கருணை பொழியும் வதனம்; எழிலாடும் எங்கள் தாய்க்கு அணிகலன் களாக இருந்தன

பக்கத்திலே ஒரு பாவையும், அகம் அழுவதை முகத்தால் காட்டிக் கொண்டிருந்தாள். விமானப் பிரயாணிகளை உபசரிக்கும் பொறுப்பு வாய்ந்த அலுவலில் ஈடுபட்டிருக்கும் அந்த இள நங்கை ஏனிப்படி வாட்டமாயிருக்கிறாள் என்பது முதலில் புரியத்தானில்லை. விபத்துக்களைப் பற்றி எண்ணம் வராமல் கண்ணியமான புன்னகை காட்டி, பவ்யமாகப் பத்திரிகைகளை நீட்டி, பழ ரசம் தந்து, பணி சில புரிந்து பாதுகாத்திட வேண்டிய பதவியிலுள்ள அந்தப் பாவை, ஏனிப்படித் துன்பக் கேணியில் தள்ளப்பட்டிருக்கிறாள் என்ற கேள்விக் கணைகள் என்னை விட அதிகமாக என் நண்பர் சத்தியையே துளைத்தெடுத்தன

''என்ன சார் விஷயம்?'' என்று அவருக்கே இயல்பான துடிப்பு நிறைந்த சொற்களால் என்னைக் கேட்டார். கேட்டுக் கொண்டேயிருந் தார். பிறகு அவரே காரணத்தை எனக்கு விளக்கிடும் அளவுக்குத் தெளிவும் பெற்றார்.

அவளது சிவந்த கரங்களிலே சில கடிதங்கள் இருந்தன. நான் கடிதமென்று சொல்லுகிறேன். அதை அவள் பொற் சுரங்கமென் பாளோ; புதையல் எடுத்த தனமென்பாளோ; நானறியேன். ஏனெனில், அவைகள் அவள் காதலனின் கடிதங்கள். எங்கேயோ தூரத்தில் இருக்க வேண்டும் அந்தத் துடியிடையாளைத் துணைவியாகப் பெற்றிடத் துடித்தவன். அவன்தான் இப்போது அவளிடம் அந்தப் பழைய ஓலைகளின் மூலம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறான்.

நினைவு எத்தனை இன்பமான வேதனை அளிக்கக்கூடியது? அதற்கு அவள் மட்டும் விதி விலக்கா? அவள் கையிலே பழைய கடிதங்கள் நெஞ்சிலே புதிய புதையல்கள்.

அது போலத்தான்—

எங்கள் நினைவினிலே தமிழரின் பழைய வரலாறுகள். நிலைமையோ பூகம்பம் - எரிமலை - பிரளயம்! மாசறு பொன்னே, வலம்புரி முத்தே, காசறு விரையே, கரும்பே, தேனே என்ற விதத்தில் வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கும் காதலனின் கடிதத்தில்...

பொன்னும் முத்தும் பொதிகைச் சந்தனமும் எகிப்துக்கும் ஏதென்சுக்கும் ஏற்றிச் செல்லப்பட்டன என்ற கதையைச் சொல்லும் கடிதமாகக் கூட ஆகும் பாக்கியம் பெறாத தமிழர் முன்னாள் பெருமை.

''மலையிடைப் பிறவா மணியே என்கோ
யாழிடைப் பிறவா இசையே என்கோ''

என்ற கருத்திலே பண்பாடியிருப்பான். கடிதம் தீட்டிய அவள் காதலன்.

''அக்பர் நுழையா அவனியே யென்கோ
கனிஷ்கர் நுழையாத் தரணியே யென்கோ''

என்ற புகழ்ச் சிந்தை ஆயாசத்தோடு பாடினோம் நாங்கள்.

ஆகா! நாங்கள் என்று சொல்லிக் கொள்வதிலே இப்போது எவ்வளவு பெருமையிருக்கிறது! மொழி காத்திடும் அணிவகுப்பில் நாங்களும் பெயர் தந்தோம். நாங்களும் என்பது எத்தகைய உணர்ச்சியோடு சொல்லப்படுகிறது தெரியுமா?... விளக்க முடியாத உணர்ச்சி சோக நிலையிலுங்கூட, அந்தப் பெண்மணி தன் அலுவலை, கடமையைச் சரிவரத்தான் செய்தாள். அது போலவே நாங்களும் கடமையைச் செய்யச் சிறகடிக்கும் புறாக்களாகப் பறந்து கொண்டி ருந்தோம்.

மேகங்களை மிரண்டோடச் செய்தபடி பறந்து கொண்டிருந்த விமானம் திடீரென்று - பயந்து விடாதீர்கள் - விபத்து ஒன்றுமில்லை!- திருச்சி எல்லையைத் தொட்டு விட்டது. திருச்சியிலே மத்திய சிறைச் சாலை இருக்குமிடத்திற்கு அருகிலேயேதான் விமான நிலையமும் இருக்கிறது. போராட்டத்திலே ஒரு வேளை நாம் கைது செய்யப் பட்டால், நாம் வரவேண்டிய இடம் அருகிலேதான் இருக்கிறது என்று பேசிக் கொண்டே இறங்கினோம். இருவர் எங்களை இன்முகம் காட்டி எதிர்கொண்டழைத்தனர் - திராவிடப் பண்ணை முத்துக் கிருஷ்ணனின், திருச்சி செயலாளர் மணி இருவரும்.

எம். எஸ். மணியை முன்பெல்லாம் எனக்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்காது. காரணம் நான் எப்போது திருச்சி சென்றாலும முத்துக் கிருஷ்ணனின் திராவிடப் பண்ணையின் மாடியிலிருந்த கழக அலுவலகத் தில் அமர்ந்து கணக்குப் பார்ப்பதும், கடிதங்கள் எழுதுவதும் ஆகிய இந்த வேலைகளை அவருக்கே உரித்தான சுறுசுறுப்போடு செய்து கொண்டிருப்பாரே தவிர, என்னோடு சரியாகப் பேசக்கூட மாட்டார்.

பிறகு திருச்சி கழகத்திலே எனக்குத் தொடர்பு அதிகம் வலுப்பட, தோழர் மணி எனக்கு மிகவும் பிடித்தமானவராகி விட்டார். கடமையிலே அவருக்கிருந்த கருத்தும், அதற்காக அவர் எடுத்துக் கொண்ட சிரமங்களும் என் அனுதாபத்தை என்னை அறியாமலேயே பெற்றுக் கொண்டு போய் மணியின் கழுத்தில் மாலையாக்கிப் போட்டன. பத்து நாளோ, இருபது நாளோ குடும்பத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் கட்சிப் பணிகள் புரிந்தபடி இருப்பார். திராவிடப் பண்ணையின் மாடியிலே தலையணைகூட இல்லாத நிலையில் சுருண்டு படுத்திருப்பார்.

அவரது மகன்—பெயர் மறந்து விட்டேன். (இப்போது அவனுக்குத் திருமணம் கூட நடந்து விட்டது. என் தலைமையில்) நான் 'மங்கிணி' என்று கூப்பிடுவேன். அவன் வந்து நிற்பான். "அம்மா கூப்பிட்டார்கள்" என்று கூறியபடி, "மாலையில் வருகிறேன்" என்று கூறி அனுப்புவார். மாலை வரும். ஆனால், கழகப் பணி புரியக் கிளம்பி விடுவார் வேறு ஊருக்கு. இப்படி ஓர் இளம் இயந்திரம் திருச்சிக் கழகத்திற்குக் கிடைத்திருந்தது.

முத்துவும் மணியும் வரவேற்றிட, நாங்கள் விமான நிலையத்திலிருந்து புறப்பட்டோம். கார் போய்க் கொண்டிருந்தது. வழியிலே பராங்குசத்தைச் சந்தித்துப் போக முடிவு செய்தோம்.

"பராங்குசத்தைச் சந்திப்பதா? அவர் என்ன, விமான நிலையத்துக்கு வரவில்லையா?" என்று திடீரெனக் கேட்கத் தோன்றுகிறதல்லவா அவருடன் பழகிய தோழர்களுக்கு? ஆமாம், எங்கள் விமானம் இறங்குவதற்குள்ளாகவே, வானத்தில் கொஞ்ச தூரம் பறந்து வந்து, கொஞ்சும் குரலில் "வாங்கே, வாங்கே" என்று ஏகாரத்தை இழுத்தாற் போலக் கூவியழைத்திடும் ஆர்வமும், அன்பும் பெற்ற அந்த நண்பரை நாங்கள் சந்திக்கப் போனதற்குக் காரணம் இல்லாமலில்லை. மாவட்ட மாநாட்டின் ஓயா உழைப்பின் காரணமாக உடற் கூறுகள் நலிவடைந்து கடுமையான நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு 'பிழைப்பாரா?' என்ற சந்தேகத்திற்கிடையே மருத்துவ மனையில் படுத்திருந்தார் பராங்குசம்.

மருத்துவ மனையில் என்னைக் கண்டதும் கண்ணீர் வடித்தார். தன் உடல் நிலை பற்றிய கவலையால் அல்ல; தானும் போர் முரசு தட்ட வர முடியவில்லையே என்று. ஆறுதல் படலம் முடிந்தது. பிறகு விடை பெற்று எங்கள் பிரயாணத் திட்டத்தை நிறைவேற்றத் துவங்கினோம்.

41

திருச்சி மாவட்ட எழுச்சி

ஜூன் 15-ஆம் நாள் கழகத்தின் நாள் ஏடு 'நம் நாடு' திரு பொன்னம்பலனார் அவர்கள் நிர்வாகத்தின் கீழ் துவங்கப்பட்டது. அந்நாள் முதலேதான் "டால்மியாபுரம்" பெயர் அகற்றும் போராட்ட விளக்கக் கூட்டங்கள் நடைபெறத் துவங்கின. முதல் நாள் முரசம், மணல்மேட்டில் அதிர்ந்தது. மணல்மேடு, அழகான சிறு கிராமம். கண்கவரும் தோப்புகள். அங்கே பண்பாடும் சிறுவர்கள். அரசியல் கொந்தளிப்புகளைத் தொட்டுப்பார்க்கும் வாய்ப்புள்ளவாறு சேலம் திருச்சி சாலையோரத்திலே அந்தச் சிற்றூர் அமைந்திருந்தது. மாலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் நான், மணி, முத்து, சத்தி எல்லோரும் அந்த ஊருக்குச் சென்று விட்டோம்.

அந்தச் சிறிய ஊராம் மணல்மேடு சரிந்து விடுமோ என்கிற அளவுக்குப் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் வந்து குழுமினர்; கண்டனர்-கேட்டனர்-பயன் பெற்றனர். பலமும் தந்தனர். இரவு உணவை முடித்து விட்டு, முசிறி வழியே வந்து, அங்கு தோழர்களைச் சந்தித்துப் பேசி விட்டுச் சரியாக 1-30 மணிக்குத் திருச்சி மீண்டோம்.

அடுத்த நாள் மணப்பாறையிலே கூட்டம். அதற்காகப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தோம். அப்போது மாவட்டச் செயலாளர் அன்பில் தர்மலிங்கம் வந்து சேர்ந்தார். அன்பில் என்பது திருச்சி மாவட்டத்திலே உள்ள சிற்றூர். மைனர் பஞ்சாயத்து. அங்கே ஓர் உயர்நிலைப் பள்ளியும் உண்டு.

அன்பில் என்று சொன்னால் நமது இயக்கத்தினருக்கு அந்த ஊரின் பெயர் ஞாபகம் வராது. தர்மலிங்கத்தின் பெயர்தான் எதிர் வந்து நிற்கும். அன்பில் வந்தார்-போனார்-என்றே எல்லோரும் பேசுவார்கள். வந்தார்-போனார்-என்கிறேனே, அதிலே கூட அர்த்தம் இருக்கிறது. ஓர் இடத்தில் சில மணி நேரங்கள் அவர் இருப்பது கஷ்டமான காரியம். அவ்வளவு வேலை அவருக்கு. நான் அவரைத் தேடிக் கொண்டிருப்பேன்; என்னிடத்தில் வந்து, "அவரைக் கண்டீர்களா?" என்று கேட்பார்கள். இயக்கக் காரியங்கள் மட்டுமல்ல; மற்றவர்களுக்கும் நலம் பயக்கும் ஒத்தாசைகள் புரிய வேண்டுமென்பதிலும், அதற்காக அலைவதிலும், முயற்சி எடுப்பதிலும் அலாதியான சுவை அவருக்கு.

யாராவது தேர்தலிலே ஜெயிக்க வேண்டுமா? அங்கே அன்பில் இருப்பார். ஊதியமில்லாமல், கொள்கைக்கு முரண் ஏற்படாமல் யாரையும் எளிதில் நம்பிவிடுவார். அதன் காரணமாக நம்பிக்கை மோசத்திற்கு ஆளாகிப் பிறகு தன்னையே நொந்து கொள்கிற காட்சி நமக்கே பரிதாபமாயிருக்கும். லால்குடி மாநாட்டிலே ஏறத்தாழ ஏழாயிரம் ரூபாய் மிச்சப்படுத்தி அந்த மாநாடு ஓர் எழுச்சி ஏடு என்ற மதிப்புரையை மாவட்டத்திற்குத் தந்த பெருமை தோழர் அன்பிலைத் தலைவராகப் பெற்ற வரவேற்புக் குழுவிற்குத்தான் சாரும்.

அவர், நான், மணி, சத்தி, முத்து ஆகியோர் மணப்பாறைக் கூட்டத்திற்குப் புறப்பட்டோம்.

எங்களை இளமுருகனும் பொற்செல்வி அம்மையாரும் கழகத் தோழர்களும் வரவேற்றனர்.

பொற்செல்வியும் இளமுருகும் காதற் கலப்பு மணம் புரிந்தவர்கள் என்பதும், ''காதலிலே, கவிதையிலே களம் போகும் பேச்சு கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் தாயகமே மூச்சு" என்ற கவிதைக்கு இலக்கணமானவர்கள் என்பதும் நாடறிந்த ஒன்று. ஊரிலே பல இடங்களில் கொடியேற்று விழா ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

ஒரு மாடி வீட்டிலே-மாடியின் உச்சியிலே—கழகக் கொடியை ஏற்றி வைக்க என்னை அழைத்தார்கள். கொஞ்சம் ஆச்சரியத்தோடு நான் தோழர் இளமுருகைப் பார்த்தேன். அவர் சொன்னார், ''இந்த வீட்டுக்காரர் புதிதாகக் கட்சிக்கு வந்துள்ள வாலிபர். பிரபல காங்கிரஸ் வாதியான பொன்னம்பலக் கவுண்டர் இவருக்குச் சித்தப்பா; லால்குடி மாநாட்டிற்குப் பிறகுதான் இவருக்குக் கட்சிப் பற்றே ஆரம்பம்'' என்றெல்லாம்.

பிறகு கொடியேற்று விழாக்கள், ஊர்வலம், ஒரு முஸ்லிம் நண்பர் தலைமையிலே மாபெரும் பொதுக்கூட்டம் எல்லாம் இனிது நடைபெற்றன. பின்னர் அந்தக் கட்சிக்குப் புதியவர் வீட்டிலே சாப்பாடு. கட்சிக்குப் புதியவர் எங்களோடு பேசவே நாணமடைந்தார். நானும் நண்பர் சத்தியும் அவரைப் பார்த்த போது ஒருவருக்கொருவர் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டோம். அதை விட ஒரு பெரிய ஆச்சரியத்தை அவர் எங்களுக்கு உண்டாக்கிவிட்டார்!

லால்குடி மாநாட்டுக்குப் பிறகு கட்சிக்கு வந்த அந்த இளந் தோழர் கல்லக்குடிப் போராட்டத்துக்கு முதல் நாள் இரவு இரண்டரை மணிக்குத் தொண்டர் முகாமில் தன்னையும் படை வரிசையில், அதுவும் முதல் படையில், சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று துடியாய்த் துடித்தார். வயதான தாய், இளம் மனைவி, தன்னைத் தவிர வேறு யாரும் துணையில்லாத வீடு எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல், ''எழுதிக்

கொள்ளுங்கள் என் பெயரையும் அணிவகுப்பில்'' எனக் கர்ஜித்தார். கட்சிக்குப் புதிய அந்த மனிதர் கறுத்த மேனியும், சிரித்த முகமும் படைத்தவர். கழகத்தின் உயிரான கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு மூன்றையும் பெற்றவர்; படையில் இடம் பெற்றார். சிறையில் ஆறு மாதம் பரிசும் பெற்றார்.

எங்கள் ஐவரில் ஒருவர் கஸ்தூரி ராஜ் என்னும் கட்சிக்குப் புதிய காளை. அவருடைய விருந்துபசாரத்திற்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டு இரவு திருச்சிக்கு இரண்டு மணிக்கு வந்தோம். தூக்கத்தையும் வருந்தி அழைத்தோம்.

மூன்றும் நாள் அன்பிலில் ஒரு நாடகம் நடைபெற்றது. அதற்குத் தலைமையேற்றதோடு, கல்லக்குடி போர் பற்றிய விளக்க வுரையாற்றிப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவு தருகிறோம் என்று வாக்களித்த பொதுமக்களைப் பாராட்டி, இரவே திருச்சி திரும்பினோம்.

மறுநாள், ஜூன் மாதம் 18-ம் நாள் குளித்தலையிலே கூட்டம். கூட்டம் மாத்திரமல்ல; டால்மியாபுரம் போராட்டச் செயற்குழுவும் அங்கு கூடுவதாயிருந்தது. அந்தச் செயற்குழுவின் முடிவைத் திருச்சி மாவட்டம் மட்டுமல்ல; தமிழகமே எதிர்பார்த்தபடி இருந்தது. அதிலே தான் போராட்டத் தேதி குறிக்கப்படும் என்ற செய்தி பரவிற்று. மாலை நான்கு மணிக்குச் செயற்குழு உறுப்பினர்கள், நான், அன்பில், மணி, இளமுருகு, தம்புசாமி, மாணிக்கம், குளித்தலை ராசா, ஆகிய ஏழு பேர் கூடி இரண்டு மணி நேரத்திற்கு மேலாகப் போராட்டச் சூழ்நிலைகளைப் பற்றி யோசித்தோம்.

வெளியிலே ஏராளமான தோழர்கள் குழுவின் முடிவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்த வண்ணமிருந்தனர். பொதுக் கூட்டத்தில் வெள்ள மெனத் திரண்டிருந்த பல்லாயிரவரும் குழுவின் முடிவைச் சொல்ல எப்போது வெளியே வருவோம் என்று வழிமேல் விழி வைத்துக் காத்துக் கிடந்தனர். நம் கோரிக்கை கவனிக்கப்படா விட்டால் ஜூலை மாதம் 15-ஆம் நாள் போராட்டத்தைத் துவங்குவதாகவும், அதற்குப் பொதுச் செயலாளர் அண்ணாவின் அனுமதியைக் கோருவ தாகவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. செயற்குழுவில் முடிவான செய்தியைச் சொன்னதும் கூடியிருந்தோர் ஆடியதும், பாடியதும்- அடடா! நேரில்தான் காண வேண்டும்! வார்த்தையேது வர்ணிக்க ''போர்" என்றேன்; ''புறப்பட்டோம்'' என்றார்கள் விழியால்.

''ஜூலை 15" என்றேன்;

''அவ்வளவு நாளா!'' என்றார்கள் பெருமூச்சால்.

கழகப் பெரும்படையின் முதற்களம் அமையும் வாய்ப்பைக் கல்லக்குடி பெற்றது என்றாலும், நாள் குறித்த இடம் என்ற பெருமையைக் குளித்தலை பெற்று விட்டது.

குளித்தலை இன்பம் கொஞ்சும் பேரூர். சிந்து பாடும் காவிரியின் ஓரத்திலே செழிப்பைச் சுமக்க முடியாமல், சேரன் ஏற்றிய கல்லைத் தூக்க முடியாமல் தலைகுனிந்த கனக விசயர்களைப் போல வளைந்து நிற்கும் வாழை மரச் சோலைகள், வளம் நிறைந்த பூமிகள். வாட்கண்ணும் வற்றாத வீரமும் படைத்த மறவர்கள் உலவும் வீதிகள்.

குள்ளரை இன்பம் என்று கூறுவர். குளிர் தழைத்த இடம் தான் குளிர்த் தழையாகி குளித்தலையாகி விட்டதோ என்னவோ என்று ஐயுறும் வகையில் அமைந்த நல்லூர். தமிழகத்தில் எத்தனையோ குளித்தலைகள் இருக்கின்றன.

இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்காகத் தக்கது ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று எப்போதும், எந்நேரமும் எண்ணிடும் சீலங் கொண்டவர் தோழர் முத்துக்கிருஷ்ணன். இவர் மட்டுமின்றி எண்ணிறந்த தோழர்களை வீரர்களாகப் பெற்றிருக்கிறது குளித்தலை.

குளித்தலை போன்ற பல ஊர்கள் இருக்கின்றன. உழைத்திடும் உத்தமர்களும், உரம் வாய்ந்த உள்ளங்கொண்டோரும் நிறைந்து கிடக்கும் பட்டி, தொட்டிகள் பல உண்டு. அவைகள் எல்லாம் நமது பாசறை ஆக வேண்டும். சில பாசறைகளில் போர்க்கருவி அதிகமிருக்கும். அதைக் கையாள வீரர்கள் குறைவாயிருப்பார்கள். வீரர்கள் அதிகமாகவும், போர்க் கருவிகள் குறைவாகவும் உள்ள பாசறைகளும் உண்டு.

கருவிகளை அதிகமாக்கவும், கருவிக்கேற்றபடி வீரர்கள் தொகையைப் பெருக்கவும், அந்தந்த ஊர் முன்னணி வீரர்கள் முன் வரவேண்டும். போர்க் கருவிகள் என்று கழக உறுப்பினர்களையும், வீரர்கள் என்று செயற்குழு உறுப்பினர்களையும்தான் குறிப்பிடுகிறேன். அச்சத்தால் அல்ல; அரசியலில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கண்ணியத்தால்.

வெஞ்சமர் வராத நேரத்திலும் வீரர்களுக்குப் பாசறைகளில் வேலையுண்டு. வேலின் கூர்மையை மழுங்காமல் பார்ப்பதும், வாளின் வலிமையைச் சோதித்துப் பார்ப்பதும், பயிற்சி பெறுவதும், படையைப் பெருக்குவதும்-இன்னோரன்ன பல கடமைகளில் கழகப் பாசறைகளும் ஈடுபட வேண்டும்.

அறப்போர்களில் கலந்து கொள்ள மட்டும் வீரர்களின் பட்டியல் பெருக வேண்டுமென்பதில்லை. ஆக்க வேலைகள் பல இருக்கின்றன. அவர்களுக்குக் கழகத்தின் பெயரால் நடத்தப்படும் அல்லது கழகத்தின் தலைமையிலிருந்து அறிவிக்கப்படும் ஆக்க வேலைகளில் மட்டுமே கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்பது அல்ல. நகரத்து மக்களுக்கு ஏற்படும் இடையூறுகளில் கூடப் பொது நலத் தொண்டு புரியும் பண்பு, கழக வீரர்களுக்கு ஏற்பட வேண்டும்.

அத்தகைய படைகள் பட்டினங்களிலும், குக்கிராமங்களிலும் பெருகிட வேண்டும். கழகக் கொள்கைகட்குக் குந்தகம் விளையாத முறையிலே கழக வீரர்களிடத்திலும், கழகத்திடத்திலும், மக்கட்கு அன்பு வளர்கின்ற அளவிலே, அந்தத் தொண்டு செய்யும் நன்மை தொடர்ந்திட வேண்டும்.

சுற்றுப் பயணத்தின் பொழுது தோழர்கள் உடனிருந்தால் அலுப்பே தெரிவதில்லை. திடீரென வெடிக்கும் வேடிக்கை நிகழ்ச்சிகள் அதன் விளைவாக விழும் கிண்டல்கள், கேலிகள் வயிறு வலிக்கப் பேசவும் பயன்பட்டுப் பயணம் உற்சாகம் குலையாமல் அமைந்திட வழியும் ஏற்படும்.

ஒருமுறை வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் என் சுற்றுப் பயணம் நடைபெற்றது. மாவட்டச் சார்பில் அமைக்கப்பட்ட வாடகைக் கார் ஒன்றில் நான், கவிஞர் கண்ணதாசன், முல்லை சத்தி, மற்றும் சிலர் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தோம். எங்களுக்காக அமர்த்தப்பட்ட கார் மிகவும் பழைமையானது. 'டடட' என்ற ஒலியுடன் புறப்பட்டதேயானால், மாதம் போம் காத வழி! அதுவும் 'டயர்' பொத்துக் கொள்ளாமல், எண்ணெய் அடைத்துக் கொள்ளாமல், எஞ்சினுக்கு வலிப்பு நோய் வராமல் இருந்தால் தான்! "இந்தக் கார் எத்தனை ஹார்ஸ் பவர்?" என்று கேட்டார் கண்ணதாசன்; "ஒரே 'ஹார்ஸ் பவர்' தான்; அதுவும் தெனாலிராமன் ஹார்ஸ் பவர்!" என்றேன் நான்.

வயதான காலத்திலும் இப்படித் துன்பப்படுத்துகிறார்களே என்று பெருமூச்சு விட்டபடி, புகைச்சலைக் கக்கிக் கொண்டு, கார் போய்க் கொண்டிருந்தது. வழியிலே ஒரு திருப்பம். எதிரெதிரே வரும் வண்டிகள் தவறாமல் ஒலி முழங்கினால்தான் பத்திரமாக அந்தத் திருப்பத்தைக் கடந்து செல்ல முடியும்.

எதிரே ஒரு பஸ் வந்தது. எங்கள் காரும் சென்றது. இரண்டும் பெரிய விபத்துக்குள்ளாகி நொறுங்கிப் போய்விட வேண்டிய பெரிய ஆபத்திலிருந்து ஒரு நூல் இழையில் நாங்கள் தப்பித்துக் கொண்டோம். காரணம், எதிரே வந்த பஸ் டிரைவர் 'ஹாரன்' செய்யாமல் வந்து

விட்டார். அதனால் வந்த பயங்கரம். அந்த பஸ்ஸில் ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டரும் சில போலீசாரும் இருந்தார்கள். எங்கள் [illegible] டிரைவர் கோபமாகக் கீழே இறங்கினார். பஸ் டிரைவரைப் பார்த்தார்.

"ஏனய்யா ஹாரன் பண்ணாம வர்றே? நான் வேறே பிரேக் இல்லாம வர்றேன்!" என்று கத்தினார் ஆத்திரமாக! பஸ் போய் விட்டது. ஆனால் எங்களுக்குச் சிரிப்பால் ஏற்பட்ட வயிற்றுவலி போகவில்லை.

கல்லக்குடிப் போராட்டத்திற்காக நடைபெற்ற சுற்றுப் பயணத்திலும் இது போன்ற பல்வேறு நகைச்சுவை நிகழ்ச்சிகள் எங்கள் களைப்பைப் போக்கிட உதவின.

ஜூன் 21-ஆம் நாள், தமிழகம் எங்கும் ராஜாஜி அவர்கள் கொண்டு வந்த கல்வித் திட்டத்தை எதிர்த்துக் கழகத்தின் சார்பில் கண்டன நாள் கூட்டங்கள் நடத்துமாறு அறிவிக்கப்பட்டது. மூன்று மணி நேரம் சிறுவர்கள் படித்தால் போதும். மீதி நேரத்தில் அவரவர்களின் தகப்பனார் தொழில்களைக் கற்றுக் கொண்டால் போதுமானது என்பதே அந்தக் கல்வித் திட்டமாகும். சிறுவர்கள் தொழில் துறையில் முன்னேற வேண்டும் என்பதை யாரும் மறுக்கவில்லை. எந்த வயதுச் சிறுவர்கள், எப்படித் தொழில் கற்றுக் கொள்வது என்ற கேள்விகளுக்குக் கிடைத்த பதில்தான் விமரிசனத்திற்கு உரியது.

42

முரசு அதிர்ந்தது

பதினொரு வயதிற்கு உட்பட்டவர்கள் பள்ளியில் மூன்று மணி நேரம் படித்தது போக, மீதி நேரத்தில் வீட்டிற்குச் சென்று தந்தையின் தொழிலைப் பயில வேண்டும், பள்ளியிலேயே தொழில் கல்வி போதிக்கப் படுகிறது என்று சொன்னாலும், அதிலே அர்த்தம் இருக்கிறது. தொழில் கல்விகூட மேல்நாடுகளில் எப்படிப் போதிக்கப்படுகிறது? சிறுவர்களுக்கு எந்த வேலையின் மீது ஆசை விழுகிறது என்பதை ஆராய்ந்தறிந்து, அந்தத் துறையிலேயே அவர்களைப் பழக்கிடும் தொழிற் கல்வி முறை தான் சிறந்தது என்று கொள்ளப்பட்டு, அவ்வழியிலே மேல்நாடுகள் சென்று மேன்மையுறுகின்றன.

ஆளும் வர்க்கம்- பாதுகாக்கும் வர்க்கம்- தொழில் வாணிபம் முதலிய வர்க்கம்- என அரசியலிலே மூன்று முக்கியமான பிரிவுகளைப் பிரித்துக் காட்டிப் பிறப்பின் காரணமாக இல்லாமல், சிறப்பின் காரணமாக அந்தந்த வர்க்கத்தில் இடம் பெற எந்த மனிதனுக்கும் உரிமையுண்டு என்பதையும் எடுத்துக் காட்டி, அத்தகைய மூன்று பிரிவிற்கும் தேவையான கல்வியை அவர்களுக்கு இளமையில் போதிக்க வேண்டுமென்றும்—யார் எந்தப் பிரிவுக் கல்வியை விரும்புகிறார்கள் என்று பார்த்து அந்தத் துறைக் கல்வியை அவர்களுக்கு வழங்க வேண்டுமென்றும் உலகக் கல்வித் திட்டத்திற்குக் கைகாட்டியாக இருந்த பேரறிஞன் பிளாட்டோ எழுதி வைத்திருக்கிறான்.

அதற்கு மாறாகக் காங்கிரஸ் அரசு, ராஜாஜியின் தலைமையில் கொண்டு வந்த புதிய கல்வித் திட்டத்தினால், பூத்து வரும் புதிய சமுதாயம் பொட்டல் காடாகி விடும் என்று நாடு எச்சரித்தது. நல்லோர் எச்சரித்தனர். திட்டம் தந்தவரின் கட்சிக்காரர்களே கூட எதிர்த்தனர்

எதிர்ப்பை அலட்சியப்படுத்தியதன் காரணமாக ஜூன் திங்கள் 21-ஆம் நாள், நாடு முழுவதும் புதிய கல்வித் திட்டத்திற்கெதிராகக் கழகத்தின் சார்பில் கண்டனக் குரல் எழுப்பப் பட்டது. கண்டனக் கூட்டங்கள் முடிவுற்ற பிறகு, கல்லக்குடிப் போராட்டத்திற்கும், புதிய கல்வித் திட்ட எதிர்ப்புப் போராட்டத்திற்கும், தமிழ்த் தலைவர்களை 'நான்சென்ஸ்' என்று நேரு கூறியதைக் கண்டிப்பதற்கான போராட்டத்திற்கும் முரசறைவதற்காக ஜூன் 4, 5 ஆகிய இரு நாட்களில் சிதம்பரத்தில் தி.மு.க. மாநாடு கூடிற்று. புதுக் கல்வித் திட்ட எதிர்ப்புப்

போராட்டத்திற்குத் தோழர் ஈ. வி. கே. சம்பத் தலைவரானார். கல்லக்குடிப் போராட்டத் தலைவனாகிய நானும் அவரும் மாநாட்டில் பேசிக் பிறகு மாநாட்டில் பேரறிஞர் அண்ணா முழங்கினார்.

"ஒரு தம்பியைக் கல்வித் திட்டப் போருக்கு அனுப்புகிறேன். மற்றொரு தம்பியைக் கல்லக்குடித் தளத்திற்கு அனுப்புகிறேன். களம் இரண்டோடு முடிவதில்லை. நண்பர்களே! ஜூலை 15-ஆம் நாள் கல்லக்குடிக் களத்திலே கருணாநிதி நிற்கும் போது அந்தப் போராட்டத்தின் அறிகுறியாகவும், தென்னாட்டுத் தலைவர்களை 'நான்சென்ஸ்' என்று இகழ்ந்து பேசிய நேருவைக் கண்டிப்பதற்கு அறிகுறியாகவும், தமிழகமெங்கும் உள்ள தமிழர்கள் புகை வண்டிகளை நிறுத்தப் போகிறார்கள்" என்று அண்ணா சொன்னதுதான் தாமதம், மாநாட்டுப் பந்தலாகவா இருந்தது அது?

வேலோடு வேல் உராய்ந்ததோ, வாளோடு வாள் மோதியதோ என்னும் விதத்தில் கையொலியும் அதை மிஞ்சும் நாவொலியும் எழுந்தன. பேனாவை ஒரு போர் வாளாக்கிய அந்தத் தமிழ்த் தளபதியின் கரம் உயர்ந்தது; நாவோ வீர முரசம் கொட்டியது. கனல் கிளம்பியது அவர் கண்களில். "போர் முனைக்குச் செல்க!" என்றார் பொதுச் செயலாளர் அண்ணா. எடுத்துச் செல்ல வேண்டிய கருவிகளையும் குறிப்பிட்டார்.

"கடமையெனும் வாள்—கண்ணியமெனும் கேடயம்—கட்டுப்பாடெனும் கவசம்—மூன்றும் எடுத்துச் செல்க!" என்றார், அம் மூன்றெழுத்துச் செல்வர் அண்ணா.

முரசு அதிர்ந்தது!

"கல்லக்குடி எனும் பெயரிருக்க வேண்டிய இடத்தில் டால்மியா புரம் எனும் பெயரா? தமிழுக்குச் செய்யப்படும் துரோகம்!" என்று முரசு அதிர்ந்தது.

"முத்தமிழ்ப் படைகெட-முன்னேற்றம் தடைபட—இனி விடோம் விடோம்!" என முரசு அதிர்ந்தது.

"எதிரிகள் கோடி இட்டழைப்பினும்-தொடோம்! தொடோம்!" என முரசு அதிர்ந்தது.

"ரத்தக் கடல்கள்-கொத்தும் இடர்கள்-எதையும் தாங்கும் இதயம் கொண்டோர்-எழுந்தார்!" என முரசு அதிர்ந்தது.

ஜூலை 15-ஆம் தேதி மும்முனைப் போராட்டத்திற்காக நாள் குறிப்பிடப்பட்டுவிட்டது. அதற்கிடையிலே சென்னையில் ஜூலை 11, 12 தேதிகளில் மாவட்ட மாநாடு நடைபெற்றது. 11-ஆம் தேதி இரவு மாநாட்டில் நான் நடித்த 'பரப்பிரம்மம்' நாடகம்; 'பரப்பிரம்மம்' என்ற பெயர் புதிராகத் தோன்றுகிறதல்லவா?

43

பரப்பிரம்மம்

நான் எழுதிய 'பராசக்தி' படம் தமிழ் நாட்டில் பெரும் புரட்சியை ஏற்படுத்தி நூறு நாட்களுக்கு மேல் ஓடிக் கொண்டிருந்த போது 'தினமணி கதிர்' இதழில் 'பராசக்தி' படத்தின் கருத்துக்களையும், வசனங்களையும் கடுமையாகத் தாக்கி மிக நீண்டதொரு விமரிசனம் எழுதப்பட்டிருந்தது. பத்துப் பக்கத்திற்குக் குறையாமல் எழுதப்பட்ட அந்த விமரிசனத்தில் வரிக்கு வரி நான் தாக்கப்பட்டிருந்தேன்.

என்னையும் 'பராசக்தி' படத்தையும் கண்டித்து, காங்கிரஸ் கட்சி கண்டனக் கூட்டங்கள் பலவற்றை நடத்தியது. கண்டன விமரிசனம் வந்திருந்த 'தினமணி கதி'ரின் அட்டையில் பராசக்தியைக் கிண்டல் செய்வது போல் ஒரு கேலிச் சித்திரமும் வரையப்பட்டிருந்தது. ஆடை குலைந்த நிலையில் ஒரு பெண்ணின் ஓவியம் வரைந்த விளம்பரம்! அந்த விளம்பரத்தின் தலைப்பு 'பரப்பிரம்மம்' என்பதாகும். அதன் கீழே "கதை-வசவு தயாநிதி என்றும் எழுதப்பட்டிருந்தது. இதுதான் அந்தப் பத்திரிகையின் அட்டைப் படக் கேலிச் சித்திரமாகும். (இதே நிர்வாகத்தின் கீழ் இயங்கி வந்த 'தினமணி கதிர்' தான். ஆனால் ஆசிரியர் குழு முழுவதும் வேறு!)

அதைப் பார்த்து நான் ஆத்திரப்படவில்லை. என்னைக் கிண்டல் செய்து அவர்கள் போட்டிருந்த அதே 'பரப்பிரம்மம்' என்ற தலைப்பை வைத்து ஒரு நாடகம் எழுதினேன். முழுக்க முழுக்கக் கட்சிப் பிரசாரம் நிறைந்த இந்த நாடகத்தைப் பல ஊர்களில் நடித்துக் காட்டினோம்.

சென்னையில் 'பரப்பிரம்மம்' நாடகத்தினை முடித்து விட்டு ஜூலை 12-ஆம் தேதி காலை சென்னையில் தாயிடமும், துணைவியிடமும், குழந்தைகளிடமும் விடைபெற்றுக் கல்லக்குடிக் களம் செல்லத் திருச்சிக்குப் புறப்பட்டேன்.

ஜூலை 13-ஆம் நாள் நான் எங்கிருந்தேன் என்று போலீசாரால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. கல்லக்குடியிலேதான் போலீசாரிடம் சிக்க வேண்டும் என்பதற்காக 13-ஆம் தேதி முழுவதும் யார் கண்ணிலும் படாமல் இருந்துவிட்டு, 14-ஆம் நாள் காலையில் திருவாரூர் சென்று, அங்கிருந்து புறப்பட்டு, அன்றிரவு லால்குடியில் நடைபெறும் பொதுக் கூட்டத்திற்குச் சென்றேன். செல்லும் வழியிலேயே பொதுச்

செயலாளர் அண்ணா அவர்களும், நாவலர் நெடுஞ்செழியன், என். வி. நடராசன் முதலியோரும் செயற் குழுக் கூட்டத்தில் போலீசாரால் கைது செய்யப்பட்டார்கள் என்ற செய்தி எனக்குக் கிடைத்தது.

ஜூலை 15 :

போர் நாள் பற்றிய கடைசிக் கூட்டம் ஜூலை 14, இரவு லால்குடியில் நடைபெற்றது. அதற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன்பு அதே லால்குடியில் நடைபெற்ற மாநாட்டில்தான் டால்மியா புரத்தைக் கல்லக்குடி என்று மாற்ற வேண்டும் என்ற தீர்மானம் நிறை வேறியது.

அந்த லால்குடிதான் கல்லக்குடிக் களத்திலே பிணமாகிப் போன நடராசனைப் பெற்றெடுத்த பெருமை படைத்த பூமியாகும். பொதுக் கூட்டத்திற்கு திரு. பழனியாண்டி எம். எல். ஏ. தலைமை தாங்கினர். அவர் டால்மியா தொழிலாளர் சங்கத்தின் தலைவர். கல்லக்குடிப் போராட்டம் ஏவ்வளவு அவசியமானது என்பதை அவர் விளக்கினர். கூட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கும் போதே கவிஞர் கண்ணதாசனும், காரைக்குடி இராம. சுப்பையாவும் மேடைக்கு வந்தார்கள். இரு வரும் என்னுடன் போராட்டத்தில் கலந்து கொள்வதற்காக வந்திருப்ப தாகக் கூட்டத்தில் முழங்கினர்கள்.

கூட்டம் முடிந்து இரவு இரண்டு மணிக்கு, மறு நாள் போராட் டத்திற்கான தொண்டர்களின் அணிவகுப்பைப் பார்வையிட்டோம். போராட்டத்தில் எப்படியெப்படி அமைதியோடும், கண்ணியத்தோடும், கட்டுப்பாட்டோடும் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று தொண்டர்க ளுக்குப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது.

ஜூலை 15! விடிவெள்ளி முளைத்தது! சேவல் "கொக்கரக்கோ" எனக் கூவிற்று!

அது எல்லோரும் 'புறப்படுங்கோ!' என்பது போல் கூவிற்று.

செங்கதிரோன் எழுந்தான். வெங்குருதி தனிற் கமழ்ந்து வீரம் செய்கின்ற மூச்சோடு தமிழகமே எழுந்தது.

கடலின் கொந்தளிப்பு உள்ளத்திலே! காலைக் கதிரவனின் நிறம் கண்களிலே! சேவலின் மிடுக்கு நடையிலே!

தமிழர் பட்டாளம் எழுந்தது; எவரும் எமக்கு இணையில்லை எனக் கூறி எழுந்தது.

கண்ணீரும் கனலும் சேர்ந்து கிளம்பும் விழியுடை வீரர்கள் எழுந்தனர்.

பறந்தனர் படை முகாம்களுக்கு.

வீரர்களின் அடிச்சுவடுகளை வீணர்கள் அழித்து விட்டிருக்கலாம்! ஆனல் காலம் அவைகளைக் காப்பாற்றித்தான் வைத்திருக்கிறது. அதையும் ஒழித்துக் கட்ட முயலும் தமிழ்நாட்டு ஒதியமிலார்கள் ஒழிந்திடுக என உயர்ந்திட்டது போராட்டக்கொடி.

கறுப்பும் சிவப்பும் கலந்த கொடி, தமிழ் நாட்டுத் தெருவெல்லாம் நிறைந்தது.

கல்லக்குடியிலே—டால்மியா தொழிற்சாலையிலே புகை கிளம்பிற்று

புரட்சி எரிமலையிலும் புகை எழும்பிற்று.

ஜூலை 15:

அன்றைய ஆட்சிக்காரரின் நெஞ்சிலே எஞ்சியிருந்த இரக்கமும் உலர்ந்த நாள்: ஆனல் ஆணவத்தின் தலையிலே இடி விழுந்த நாள்.

44

களம் புகுந்தேன்!

ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் களம் காண வந்து விட்டனர், கல்லக்குடிக்கு. பாசறையிலிருந்து முதல் படை கிளம்பியது.

நான் முன்னே-என் பின்னே 24 பேர்கள்-எம்மைச் சுற்றி ஆயிரமாயிரம் தோழர்கள்.

தமிழ்த் தாயின் தலையிலே சூட்டப்பட்ட அவமானக் கிரீடத்தைக் கழற்றி எறியக் 'கிளம்பிற்று காண் தமிழ்ச் சிங்கக்கூட்டம்! கிழித்தெறியத் தேடுது காண் பகைக் கூட்டத்தை!'

என்றிடும் வண்ணம் நடந்தனர் வீரர்கள்; பல தெருக்களைக் கடந்தனர் தீரர்கள்!

குருடர்களும் பார்த்தனர்!

கூனர்களும் நிமிர்ந்தனர்!

செவிடர்களும் கேட்டனர்!

ஊமைகளும் வாழ்த்தினர்!

களம் வந்தது. செந்தமிழ் அன்னை புறக்கணிக்கப்பட்ட இடம் வந்தது. பெருமைக்குரிய தாய், புலம்பிக் கொண்டிருந்த இடம் வந்தது.

எங்களைச் சீராட்டிப் பாராட்டிச் செந்தமிழ் ஊட்டிய சிலம்பணிந்த செல்வி-மணிமேகலா தேவி - மாணிக்கக் குறள் ஒலிக்கும் மாதா - வளையாபதியுடைய குண்டலகேசி! வஞ்சகர் பூட்டிய விலங்கால் வாட்டமுற்றுக் கிடந்தாள்!

நாங்கள் விலக்க வந்த விலங்கிற்குத் துப்பாக்கி வேலி போட்டனர்-

துடித்தழும் மாதாவைத் தூரத்திலேயிருந்து பார்! தொடாதே! அவள் தொல்லையுறுவதை!ரசி என்றது அரசாங்கம்.

கோழைகள் கேட்பர் - மோழைகள் பின்னடைவர் - நாங்கள் வாழைக்குக் கன்றல்ல-ஆலுக்கு விழுதுகள்-அன்னைத் தமிழுக்கு மக்கள்· இப்படிப் பதில் தந்தோம்! ஓடினோம் அன்னையிடம். 'டால்மியாபுரம்' என்ற பெயரை மறைத்தோம். 'கல்லக்குடி' என்ற பெயரை அந்தப் பலகை மீது ஒட்டினோம்.

அலறியவாறு புகை வண்டியும் வந்தது!

வந்த புகை வண்டி புறப்பட ஆயத்தமானது.

என் படையில் இருந்த 25 பேரை ஐந்து பகுதிகளாகப் பிரித்து, ஒவ்வொரு பகுதியினரும் புகை வண்டியின் முன்னே படுப்பது என்று; தலைவன் என்ற முறையில் கட்டளையிட்டேன்.

முதலில் ஐவர்!

நான், சத்தி, கஸ்தூரி, குமாரவேல், குழந்தைவேல்-தண்டவாளத்தைத் தலையணையாக்கிக் கொண்டு இருப்புப் பாதையைப் பஞ்சு மெத்தையாக்கிப் புகை வண்டிக்குப் பக்கத்திலே சாய்ந்தோம்.

கூடி நின்ற ஆயிரமாயிரம் உள்ளங்களும் துடித்தன. ஒரே அமைதி! என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்று மக்கள் வெள்ளம் அலையடங்கிக் கிடந்தது. துப்பாக்கி ஏந்திய ரிசர்வ் போலீசார் வளையம் வளர்த்தது. கலெக்டர், டி. எஸ். பி., சர்க்கிள், சப் இன்ஸ்பெக்டர்கள், மாஜிஸ்டிரேட், சார்ஜண்ட் எல்லாரும் எங்கள் பக்கம் வந்தனர்.

''ஏன் இப்படிப் படுத்திருக்கிறீர்கள்?'' என்றனர்.

''எங்கள் இலட்சியத்தை எடுத்துச் சொல்வதற்காக!'' என்றேன்.

''இது பொதுஜனங்களுக்கும், பிரயாணிகளுக்கும் இடையூறான காரியம் அல்லவா?''

''அப்படி நீங்கள் கருதினால் வருந்துகிறோம். ஆனால் இந்தப் பொது ஜனங்களைக் கேளுங்கள். அல்லது வண்டியிலுள்ள பிரயாணிகளைக் கேளுங்கள். அவர்கள் சொல்லட்டும், ''டால்மியாபுரமே இருக்க வேண்டும், இந்தப் போராட்டம் கூடாது' என்று. நாங்கள் உடனே எழுந்துவிடுகிறோம்'' என்று படுத்துக்கொண்டே பதில் சொன்னோம். பக்கத்தில் ரயில் எஞ்சின் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. நாங்களும் தான்! எங்களைச் சுற்றி நின்ற மக்களுந்தான்!

''டால்மியாபுரம் வேண்டாம் என்றால், அதற்கு மேலிடத்திற்கு எழுதுங்களேன்!''

''எல்லா முயற்சிகளும் முடிந்துவிட்டன. தீட்டிய கடிதங்கள் எவ்வளவு! தீர்மானங்கள் எத்தனை! தில்லியின் திருநோக்குப் படவில்லை எம்மீது! ஆகவே அவர்கள் கவனத்தை இழுக்க இம்முறையைக் கையாள்கிறோம்.''

''இப்படிச் செய்வதால் வெற்றி கிடைத்துவிடுமா?''

'எங்களுக்கு முன்னே நிற்க வைக்கப்படும்-இந்த ரயிலின் 'கிரீச்' என்ற சப்தமோ-அல்லது ரயில் எம்மீது ஏறி எமது எலும்புகள் 'மளுக் மளுக் என்று முறியும் சப்தமோ-தில்லி ஆட்சி பீடத்தின் காதில் எட்டுமோ எட்டாதோ? மக்கள் மன்றத்துக்கு எட்டும். நிச்சயமாக எட்டும். அது இந்த ஆதிபத்தியக்காரரை ஆயிரம் தேள்போலக் கொட்டும். அது போதும், எங்களுக்கு!''

''சொல்கிறோம்-கேளுங்கள், உடனே எழுந்து விடுங்கள்!''

'நிபந்தனை வேண்டும்—டால்மியாபுரத்தை மாற்றி விடுகிறோ மென்று!''

''அதுதான் 'கல்லக்குடி' என்று ஒட்டிவிட்டீர்களே?''

''ஒட்டுவதென்ன, எங்கள் ஓவியர்களை விட்டு எழுதியே தருகிறோம், கல்லக்குடி என்ற பலகையை! ஆனால் ஆட்சி, அதிகார பூர்வமாகச் சொல்ல வேண்டும்!''

அதிகாரிகளின் கேள்விகளும், என் பதில்களும் அதோடு முடிந்து விட்டன. ''All right'' என்று கூறிவிட்டு அதிகாரிகள் அப்பால் நகர்ந்தார்கள்.

புகை வண்டி 'கூ' என்று ஊளையிட்டது. எஞ்சினில் ஒலி கிளம்பியது. சக்கரங்கள் சுழன்றன. ஓரத்திலே நின்றிருந்த மக்கள் கண்களை மூடிக் கொண்டனர். படுத்திருந்த நாங்களும் எங்களைத் தயார் படுத்திக் கொண்டோம். தேசத் தொண்டர்கள் நடத்தும் தியாக யாத்திரைக்குத் தயாராகிவிட்டோம்.

கடைசியாக ஒரு முறை கதிரவனைப் பார்த்தேன். கல்லக்குடியைப் பார்த்துக்கொண்டேன்: என்னைச் சீராட்டிய தமிழ் மாதாவை ஆசை தீரப் பார்த்துக்கொண்டேன். எதிரே நின்றவர்களையும் பார்த்துக் கொண்டேன். எல்லாம் நொடியில் முடிந்தது. கண்ணை மூடிக் கொண்டேன். சாவின் இன்ப முத்தத்திற்குக் கன்னத்தைத் தயார் படுத்திக் கொண்டோம் எல்லோரும்-ஆம்-ஐவரும். கடகட வெனக் கிளம்பிய புகை வண்டி நகர்ந்ததை உணர்ந்தேன்.

'தமிழ் வாழ்க!' என இருதயம் உச்சரித்தது. ஒரு சப்தம் மீண்டும். கண்ணைத் திறந்தேன். உயிரோடிருந்தேன். அதை உணர்ந்தேன். சிறிது தூரத்திலிருந்து புகை வண்டி என் உடலை ஒட்டினாற்போல் நின்றுகொண்டிருந்தது.

மீண்டும் அதிகாரிகள் வந்தனர்.

''முடிவென்ன?'' என்றனர்.

''முடிவைத்தான் எதிர்பார்க்கிறோம்!'' என்றேன்.

''சரி, எல்லோரும் கைது செய்யப்படுகிறீர்கள்'' என்றார்கள். எழுந்தோம். உடனே மிச்சமுள்ள நண்பர்கள்—என் படை வரிசையினர் படுத்தனர். அவர்களும் கைது செய்யப்பட்டனர். இருபத்தைந்து பேரும் போலீஸ் வண்டியில் ஏற்றப்பட்டோம். பொது மக்கள் பொங்கும் எரிமலை போல் ஆயினர்.

'அணையுடைத்தெழும் நீத்தம்' போலக் காட்சி தந்தனர். மாணவர்-தொழிலாளர் - இளைஞர் - பெரியோர் - மங்கை நல்லார் அனைவரும் கனலும் கண்ணீரும் சிந்தினர். ''கடமை-கண்ணியம்-கட்டுப்பாடு'' என்று உரக்கக் கூவினேன். ''காப்போம் அதை!'' என்று மக்கள் சமுத்திரம் எதிரொலித்தது.

நகரும் கிளிக் கூண்டு நகர்ந்தது. பொது மக்களிடமிருந்து—அழகு மிகும் தமிழகத்து வீதிகளிலிருந்து - பிரிக்கப்பட்டோம். பின்னர் கல்லக்குடிப் பாதுகாப்பு நிலையத்தில் அடைக்கப்பட்டோம்.

மணி பத்து அடித்தது. சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் அவசரமாகப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குள் வந்தார். எங்களைத் தவிர, பதினாலு பேரை எழுந்து நிற்கச் சொன்னார். எழுந்தனர். "நீங்கள் கைது செய்யப்பட வில்லை. வெளியே போங்கள்" என்றார். போய்விட்டனர்.

அடுத்த வண்டி வரும் நேரமாகிவிட்டது. இந்த முறை என்ன நடைபெறுமோ என்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். இரண்டாவது படை புறப்பட்டுக் களத்தை நோக்கித் தெருவிலே செல்லும் பேரொலி எங்களுக்குக் கேட்டது. இனி வெளியுலகச் செய்திகளை எப்போதாவது கேட்கத்தானே முடியும்? பார்க்கத்தான் முடியாதே?

இரண்டாம் படையின் தலைவர் இராம சுப்பையா. அவர் தலைமை யிலே படை போகிறது. உழைப்பு —ஓர் உருவம் பெற்று அது ஓடியாடி வேலை செய்துகொண்டிருக்கும் அதிசயத்தை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர் களா? பார்க்கவில்லையானால் இராம சுப்பையாவைப் பாருங்கள். அந்த

உழைப்புப் பெற்ற உருவம்தான் அவர். தொண்டருக்குத் தொண்டர் என்று யார் யாரோ எவ்வெப்போதோ வர்ணிக்கக் கேட்டிருக்கிறோம், யார் யாரையோ பற்றி; அது உண்மையோ பொய்யோ தெரியாது. இதோ உண்மையின் ஒளி காரைக்குடி இராம சுப்பையாவை நம்முன், காட்டுகிறது. அவர் கோடையிலே இளைப்பாற்றிக் கொள்ளும் குளிர் தரு—தருநிழல்—நிழல் தந்த சுகம்.

திருச்சி சிறைச்சாலையிலே நாங்கள் நானூற்றுக்கு மேற்பட்டோர் அமைத்த ராஜ்யத்திற்கு அவர்தான் உணவு மந்திரி.

தாயுள்ளம் படைத்தவர். பேயுள்ளமும் இரங்கும்படி பேசுபவர். இன்று நேற்றல்ல, என்றைக்கோ, என்னை மட்டுமல்ல; இயக்கத்தின் முன்னணி வீரர்கள் அனைவரையும் கவர்ந்தவர். அவருடைய தலைமையிலே சென்ற படை, களத்திலே எங்களைப் போலவே அறப்போர் புரிந்து அதிகார வர்க்கத்தினரால் பிடிக்கப்பட்டது.

அவர்கள் எங்களுடன் வந்து கலந்தனர். அந்த இருபத்தைந்து பேரிலே முதலில் எங்களிடமிருந்து சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டரால் பிரிக்கப் பட்ட பதினைந்து தோழர்களும் இருந்தனர். போலீஸ் ஸ்டேஷனில் நாங்கள் ஐவரும் (கருணாநிதி - சத்தி - கஸ்தூரி-குமாரவேல்-குழந்தை வேல்) தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டு, உட்கார வைக்கப்பட்டோம்; மற்ற 31 பேர்களும் இராம சுப்பையா உட்படத் தனியாகப் பிரிக்கப் பட்டனர்.

அவர்கள் வருமாறு: இராம சுப்பையா, ஜெயங்கொண்டம் வேணு கோபால், மலைக்கோட்டை ரத்தினம், அரியலூர் எத்திராஜ், தமிழ் முத்து, முனுசாமி, மருதமுத்து, பாண்டியன், கலைமணி, முருகேசன், டி. எ. கமலம், பரமானந்தம், முருகேசன், ராமு, தங்கவேல், சின்னையா, சத்தி, அனீப், இராவணன், நல்ல மணியன், காளிதாஸ், சக்ரபாணி, சோமசுந்தரம், மருதநாயகம், வளர்மதி, முகமதலி கிருஷ்ணமூர்த்தி, பாண்டு, ராமன், சின்னதுரை, நடராசன் ஆகியோர்.

போலீஸ் கூடத்திலே, அனைவரும் அமர்ந்திருந்தோம். அந்த ஸ்டேஷன் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் எங்களைப் பாதுகாத்தபடி, எங்கும் பேர்காமல், அங்கேயே அமர்ந்து விட்டார்.

முப்பத்து ஒன்று என அவர்களை எண்ணி முடிப்பார். பிறகு எங்களை எண்ணுவார். மீண்டும் சந்தேகம் வரும், மீண்டும் எண்ணுவார். ''ஒன்-டூ-த்ரீ சொல்லுங்கள்'' என்பார். சொல்லுவோம். முப்பத்து ஆறு முடியும். ''யாராவது இரண்டு முறை சொல்லியிருந்தால் என்ன செய்வது?" என்பார். ''சரி, எல்லோரும் கை தூக்குங்கள்'' என்று கைகளை எண்ணுவார். ' யாராவது இரண்டு கையையும் தூக்கியிருந்தால் என்ன ஆவது?'' என்பார். மீண்டும் எண்ண ஆரம்பிப்பார். அவரும் இப்படி எண்ணிக்கொண்டேயிருந்தார். நாங்களும் எண்ணிக் கொண்டேயிருந்தோம்; ஆட்களை அல்ல, ஆதிக்கக்காரர்கள் அரசோச்சும் நாட்களை!

மூன்றாவது படை, நடுப் பகலில் கவிஞர் கண்ணதாசன் தலைமையில் புறப்பட்டுச் செல்லும் ஒலி கேட்டது. போலீசாரின் பாதுகாப்பில் (காவலில்) தான் இருந்தோமென்றாலும் கூடப் பிற்பகல் உணவைத் தோழர் அம்பிலும் மற்ற தோழர்களும் கொண்டு வந்துதான் எங்களுக்கு அளித்தார்கள். உணவருந்திக் கொண்டிருந்தோம்.

சப்-இன்ஸ்பெக்டர் நின்றுகொண்டு எங்களைச் சரி பார்த்தபடி இருந்தார். பந்தியில் உட்கார்ந்திருந்தபோதும், எங்களை ஒரு முறை எண்ணிட அவர் தவறவில்லை. அரசாங்கக் கடமையை அவர் அவ்வளவு ஒழுங்காகவும் ஜாக்கிரதையாகவும் செய்தார். சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபோதே யாரோ ஒருவர் ஓடி வந்து சப்-இன்ஸ்பெக்டரிடம் ஏதோ மெல்லிய குரலில் சொன்னார்.

எங்களுக்குப் புரிந்துவிட்டது. அடுத்த விநாடியே, களத்திலே துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடைபெறுகிறது என்று! உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்த அம்பில் முதலியோரை, உடனே போகும்படி அனுப்பினேன். பிறகு சாப்பிட முடியுமா எங்களால்? சர்க்காரின் துப்பாக்கி ரவைகளுக்குத் தோழர்களின் சதைகளை—இரத்தத்தை—எலும்பை—இருதயத்தை—மண்டை ஓடுகளைத் தீனியாகத் தருகிறது ''டால்மியாபுரம்" என்று கேள்விப்பட்ட பிறகு சாப்பாடு என்ன சாப்பாடு?

அடுத்த மாதம் திருமணம். பெண்ணெல்லாம் பார்த்து வைத்து விட்டாள் பெற்றவள். வருங்காலத்தை எண்ணியபடி பிரயாணம் செய்து கொண்டிருக்கிறான் வாலிபன்.

''வாழ்க்கைக்குத் துணையாகப் போகும் வனிதாமணி எப்படியோ? எப்படிப்பட்டவளோ? நான் கனவு காணும் கட்டழகியாகவே வாய்த்து

விடுவாளோ?' அம்மா போய்ப் பெண் பார்த்தால மகனுக்குப் பிடிக்காத பெண்ணுகவா பார்ப்பார்கள்?

திருமணம்-ஆகா, எவ்வளவு இன்பமான சொல்! எத்தனை தித்திப்பு அந்த வார்த்தையிலே! வாழ்விலோர் திருநாள் வாழ்வுக்குத் துணையமை யும் நாள்தான்! திருமண தினத்தன்று என் சுந்தராங்கியின் சுண்டு விரலைத்தான் தொட முடியும்-பிறகு... நினைக்கவே இனிக்கிறதே!

முதல் இரவு வரும். வாழ்விலே என்றைக்கும் திரும்பப் பெற முடியாத இரவு. காராக்கிரகத்துக் கைதிக்குக் கடைசி இரவும் கலியாணமான ஜோடிக்கு முதல் இரவும், ஆகா! அனுபவிக்காமலேயே அதைப்பற்றி எவ்வளவு கற்பனையூறுகிறது எனக்கு. 'வருவார், வருவார்...என்று பஞ்சணை தேடும்; வந்து வரைவார், இன்ப இலக்கிய ஏடும்' என்ற புரட்சிக் கவிஞரின் பொன்னெழுத்துக்களை நினைப்பேனு? 'கலவி நடுப் பாதையிலே காதல் பேசி' என்று வர்ணித்த பாரதியைப் பாராட்டுவேனு?"

அடுத்த மாதம் நடக்கப் போகும் திருமணத்தைப் பற்றி இப்படி யெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டு ரயில் வண்டியினுள் மேல் பலகையில் படுத்திருக்கிருன் அந்த வாலிபன். அவன் பெயர் கேசவன்.

''அடுத்த நாள் திரும்பி வந்து விடுகிறேன்'' என்று அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டுப் போனவன். அம்மா வீட்டிலே காத்திருக்கிருர்கள். வியாபாரத்துக்குப் போன மகனை இன்னும் காணுேமே என்று!

ஆளொருவன் ஓடி வருகிருன் தாயிடம். கேசவன் இறந்து விட்டான் என்று சொல்லுகிருன். எந்தக் கேசவன்? அடுத்த மாதம் திருமணம் என்பதைப் பற்றி எண்ணிக் கோட்டைகள் பல கட்டிக் கொண்டு போனுனே, அந்தக் கேசவன்! தாய் அழுதாள்; துடித்தாள்; ''ஐயோ மகனே!'' என அலறி விழுந்தாள். இதையெல்லாம் சொல்லவும் வேண்டுமா?

''என் மகனுக்குக் கலியாணம் பண்ணப் பெண்ணெல்லாம் பார்த்தேனய்யா. அதற்குள் இப்படிப் 'போக்காளி' போய் விட்டானய்யா!'' என்று ஒரு தாய்-பெற்ற தாய்-அடிவயிறு எரிய எரிய-இருதயம் குமுறக் குமுறத்—தலை சுழலச்—சுழலக் கண்ணீர் வழிய வழிய-வயிற்றிலும் வாயிலும் அடித்துக்கொண்டு ஒப்பாரி வைத்தாளென்ருல் யாரால்தான் அதைச் சகிக்க முடியும்.

எதிர்காலத்தை எண்ணியபடி படுத்திருந்தான். அவன் மண்டை யிலே ஒரு துப்பாக்கிக் குண்டு பாய்ந்தது, புகை வண்டியைப் பொத்துக் கொண்டு!

பஞ்சணையிலே வாலிபன் படுத்திருப்பான். தலையிலே விரலால் ஒரு 'தட்டு' விழும். திரும்பினுல் காதலி நிற்பாள். இப்படி வாழ்வின் ருசியைப் பற்றி எண்ணிக் கொண்டு படுத்திருந்த இளைஞனின் தலையிலே மென்மையான ஒரு 'தட்டு' விழவில்லை. துப்பாக்கிக் குண்டு விழுந்தது! மண்டை பிளந்தது. தலை சிதறிப் போய்விட்டது. 'வரப்போகும் இல்லாள் மெல்லிய விரல்களால் வருடுவாள் இந்தத் தலையை' என்று நினைத்துக் கிடந்தானே; அந்தத் தலையைத் துப்பாக்கிக் குண்டு சுக்கல் சுக்கலாக்கிவிட்டது. அவனுல் இனி நினைக்க முடியாது! மூளை சக்கை சக்கையாகிவிட்டது! வாயை மாத்திரம் 'ஆவ் ஆவ்' என்று பிளந்தானும் ஆயிரம் முறை! என்ன சொல்வதற்காகப் பிளந்தானே?

எப்படி வேதனையிருந்ததோ! அம்மாவுக்குக் கடைசிச் செய்தி சொன்னுனே, அல்லது 'அடப் பாவிகளே! என்னையேன் என் தாயிட மிருந்து பிரித்தீர்கள்?' என்று கதறுவதற்காக வாயைப் பிளந்தானே தெரியவில்லை. சாவைத் தழுவி விட்டான்; கோமள வல்லியைத் தழுவப் போவதை நினைத்து மகிழ்ந்தவன்-கொடியோர் வீசியெறிந்த சாவைத் தழுவி விட்டான். கல்லக்குடிக் களத்திலே, பிணக்கோலம் பூண்டான், மணக்கோலம் பூண வேண்டியவன்!

ஒரு பிணம் விழுந்தது! ஆனுல் பிண வரிசை முடியவில்லை! இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்திலே 1938-ல் தாளமுத்துவுடன் நடராசன் என்ற ஒரு தோழனைப் பறிகொடுத்தோம் சிறைச் சாலையிலே! இதோ இன்னெரு நடராசன் லால்குடி வீரன்-கழகத்தீரன்- களப் பலியானுன், கல்லக்குடி அறப் போர் முனையிலே! போராட்டத்திலே படை வரிசையிலே சேர்ந்து கொள்ள ஓடோடி வந்தானும். ஐநூறுக்கு மேற்பட்ட தொண்டர்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுக் களத்திற்கு வர வேண்டிய நாளும் குறிக்கப்பட்டு விட்டதால், அந்தப் பட்டியல் முடிந்த பிறகுதான் நடராசனுக்கு இடம் கிடைக்குமென்று சொல்லப் பட்டதாம்.

மனம் நொந்து திரும்பியிருக்கிருன் ஊருக்கு. போகும் வழியிலே புகை வண்டியிலே பிணமானுன்! கையிலே 'நம்நாடு' இதழ். படித்தானே படிக்கவில்லையோ? இதழிலே 'நம்நாடு' என உச்சரித்த படியே இறந்து விட்டான்! ஐயோ! இல்லையில்லை, சாகடிக்கப் பட்டான்!

தையல் தொழிலாளி. தாறுமாருக் கிழிக்கப்பட்டு விட்டது அவன் கழுத்து! பாய்ந்து வந்த குண்டு அந்தப் பருவ இளைஞனின் கழுத்துச் சதையைக் கொத்திக் கொண்டு போய் விட்டதாம்!

"யார் பெற்ற பிள்ளையோ?" என்று ரயிலிலிருந்தவர்கள் பதறியிருப்பார்கள். அந்தப் பிள்ளையைப் பெற்றவர்கள் என்ன பாடு பட்டிருப்பார்கள்.

அம்மா! தமிழ்த் தாயே! இதோ நீ பெற்றெடுத்த நடராசன்! பொன்னையும் மணியையும் வாரி வழங்கும் அன்னையே! நீ சாவின் கோரக்கரங்களிலே நடராசன் போன்ற தியாகச் செல்வங்களையும் வாரி வழங்குகிறாயே; நியாயந்தானா? உன் மடியை ரத்தத்தால் நனைத்திருக்கும் இந்தப் பிணத்தைப் பாரம்மா! தொண்டர் நடராசனைப் பாரம்மா! கோடிக் கணக்கிலே பிள்ளைகளைப் பெற்றாய்! அவர்களுக்கு அரைகுறை வயதிலே கொள்ளி வைக்க ஏனம்மா விட்டாய்? ஓடியாடி உழைத்த உத்தமன்- தரணி செழிக்க பரணி பாடிய வாலிபன்- சாய்ந்து கிடக்கிறான் பார்! தாயே, அழு! அழு! நன்றாக அழு! நீ அழுதால் தான், கண்ணீர் விட்டால்தான் இந்தக் கயவர் ஆட்சியை ஒழித்துக்கட்டப் படை தயாராகும். அம்மா! உன் மடியிலே கிடக்கும் நடராசனைப் பார்! அவன் ஒளி தங்கிய விழி எங்கே? உணர்ச்சி தங்கிய மொழி எங்கே? அசையாத உன் மைந்தனின் கரம் ஆடாதம்மா! அவன் ஆணிப்பொன் மேனி புது மழலை பேசிய உன் புத்திரனுக்குப் புதை குழி தயாராகி விட்டது.

யாரால்? யாரால்? யாரால்?

தாயே; யாரால்?

பிணவரிசை முடியவில்லை.

குடி! குடி! ரத்தம் குடி! வயிறு நிரம்பி வழிகிற வரையில் குடி! இரைப்பை புடைக்க எலும்புகளை மென்று தின்று விழுங்கு நரம்புகளை! வயதானால் என்ன- வாலிபமென்றால் என்ன- சரியான மாமிசத் தீனி- மனித மாமிசம் சாதாரணமானதா?- அதுவும் போர்க்களத்திலே திடீரெனச் சாயும் பிணம், ருசி கெடாது!

புசி! புசி! அது ஜீரணமாக ரத்தம் குடி! குடி!

இப்படி அடக்குமுறை வேங்கைக் குரலெடுத்து, வெறி பிடித்து ஆடி, அகலமான வாயைத் திறந்து, குடி குடி குருதியைக் குடி என்ற வண்ணம் கல்லக்குடியிலும் தூத்துக்குடியிலும் குதியாட்டம் போட்டது. இரண்டு குடி இந்நாட்டுத் தமிழர் குடி! இரண்டு குடியிலும் இரும்பு நெஞ்சு அடக்கு முறைக்குச் சரியான உதிரக் குடி!

டால்மியாபுரம் போரின் எதிரொலியாக, டெல்லி மூலவர் எம்மை இழித்து சுடுச்சொல் வீசியதைக் கண்டிப்பதற்காக, இதோ ரயில் நிறுத்தம் என்றது தமிழகம்-ஜூலை 15-ல்!

தூத்துக்குடியிலும் ரயில் நிறுத்தப்பட்டது. வயதேறிய இருவர்- வாலிபர் இருவர் அடக்குமுறை வேங்கையின் சொர சொரப்பான நாக்கிற்குக் கூர்மையான கோரப்பல்லுக்கு இரையாக்கப்பட்டார்கள். உச்சி மாகாளி என்ற இளைஞனின் உடலைக் கிழித்துக் குடலை மாலை போட்டுக் கொண்டது உதிரப்பசி எடுத்த அடக்குமுறை வேங்கை!

கணபதி என்ற இளைஞன்-அவனை நரநரவென்று மென்று தின்று நாக்கைச் சப்புக் கொட்டிக் கொண்டு "நாலு பிணம் போதாது இன்னும் தேவை" என்று சீறிப் பாய்ந்தது சீனுவாச பிள்ளை என்ற கிழவர் மீது. அவரை வளைத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டு மந்திர நாடாரின் உயிரையும் துளைத்தது. ஆறு பிணம்- ஆறவில்லை பசி, அடக்கு முறைகளுக்கு; தமிழ்த் தாயே! பாடைகள் ஆறு உன் பாலகர்களுக்கு. ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு! ஒரே நாளில் ஆறு பிணம்-ஆறு மக்களைக் காட்டுக்கு அனுப்புகிறாய்.

அழு: தாயே அழு! ஒரு காலத்தில் சிரித்துச் செழித்த என் செந் தமிழ்த் தாயே! அழு! கண்ணீர் சிந்து! ரத்தக் கண்ணீர் சிந்து! ஆனால், இந்தக் கண்ணீர் வீண் போகாதம்மா!

தூக்கிக் கொடு ஆறு மைந்தர்களை; தண்ணீரால் குளிப்பாட்டிக் கொடு உன் கண்மணிகளை; அவர்களைச் செந்நீரால் குளிப்பாட்டியவர்கள் செல்லட்டும் சிரிப்போடு!

ஆனால் தாயே! அந்தச் சிரிப்பு நீடிக்காது.

நீடிக்க விட மாட்டோம். மிஞ்சியுள்ள உன் கொஞ்சு மொழி மைந்தர்.

உயிரோடு ஆறு பேரை விழுங்கிய உதிரவாய்க் "காளி"க்கு வயிற்றிலே கொஞ்சம் இடம் காலி. அதற்காகக் கல்லக்குடியிலே சந்தனம் ஜோசப்பின் இடது கை முழுவதையும் முறித்துப் போட்டுக் கொண்டது. அப்போதும் கொஞ்சம் இடம் காலி. தூத்துக்குடி ஆசிரியர் குருசாமியின் இடது காலை, வாழைப் பழம் போல் எடுத்து வயிற்றுக்குள் போட்டுக் கொண்டது.

ரத்த விருந்து முடியவில்லை. பதினாறு வயது இளைஞன் ராமச்சந்திரன் பச்சைத் தொடைக் கறி- வாலிபன் சண்முகத்தின் கணுக்கால் சதை- ரங்கநாதன் குடல், கறி கோம்பன், கிருஷ்ணன், செல்லையா, சேர்மன், வேணு, லிங்கம், சுடலை, முனுசாமி, ரத்தினம், ஈசுவரன், சதாசிவம், அண்ணாமலை, முனுசாமி, நாராயணன், செபாஸ்டியன் ஆகியோரிடம் ஆளுக்குக் கொஞ்சம் எலும்பு, ரத்தம், சதை இவ்வளவும் சாப்பிட்டான பிறகு தான் ஆறு பேரை அகிம்சாப்

"பிடாரி" விட்டாள். குதித்தாள். சித்தம் கலங்கிச் சிரித்தாள். ஆறு உயிரோடு விட்டாளா? அநேகர் குருதியோடு நின்றாளா? அகப்பட்ட போதே இரையைத் தேடிக் கொள்வோமென்று ஐயாயிரம் தோழரை அகிம்சாக் குகைக்குள் அள்ளிப் போட்டாள்.

ஒரே நாள்- ஜூலை -15.

ஆறு உயிர்.

அநேகர் சித்திரவதை.

ஐயாயிரம் பேர் சிறைகளில்......!

தான் படைக்கும் அந்தி வானத்தையும் வெற்றி கொள்ளும் சிவப்பு நிறத்தைப் பூமியிலே கண்ட சூரியன் வெட்கித் தலைகுனிந்து மறைந்தான். போலீசாரின் பாதுகாப்பு வளையத்துக்குள்ளே— கல்லக்குடியில் நாங்கள் கிடந்தோம்— இந்தச் சாகச் செய்திகளைக் காதில் வாங்கியபடி!

இரவு 12 மணிக்கு மேலிருக்கும். அரை மசால் வடைத்துண்டும் கால் கோப்பைத் தேநீரும் கொண்டு வந்து தந்தனர் மணியும், முத்துவும், மற்ற நண்பர்களும்! அதுதான் எங்களுக்குச் சரியான காலத்தில் கிடைத்த அருமையான இரவு உணவு.

ஒருவர் காலை ஒருவருக்குத் தலையணையாக அமைத்துக் கொண்டு முப்பத்தாறு பேரும் தூங்கினோம். கதவுகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. துப்பாக்கி சகிதம் ரிசர்வ் போலீஸ் காவல் நின்று கொண்டிருந்தது. எங்களுடனேயே இருந்த சப் இன்ஸ்பெக்டர் அந்த நடு நிசியில் திடீரென எங்களை எண்ணிட ஆரம்பித்தார். என்ன ஆச்சரியம்! முப்பத்தாறு பேரும் சரியாக இருந்தோம். வழக்கம்போல் இரண்டு மூன்று முறை எண்ணிய பிறகு அவருடைய கணக்கு முடிவு பெற்றது.

புயலுக்குப் பின்னுள்ள அமைதியோடு மறுநாள் பொழுது புலர்ந்தது!

கவிஞர் கண்ணதாசன் முதலிய நண்பர்கள் வைத்திய சாலையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளார்கள் என்ற செய்தி கிடைத்தது. திருச்சி கலைமகள் பிரஸ் தோழர் ராதாகிருஷ்ணன் கைது செய்யப்பட்டார். அவர் என்ன ஆனார் என்று பார்க்கச் சென்ற தோழர் ஐ. எம். ஷரீபும் காவலில் வைக்கப்பட்டார்.

தூத்துக்குடி செயல்மணிகளும்— எதையும் தாங்கும் இதயங் கொண்ட சிங்க ஏறுகளும், கண்ணியம்- கட்டுப்பாடு- கடமையுணர்ச்சிகளில் கடுகளவும் வழுவாத கழகத்தின் கண்மணிகளுமான தோழர்கள்

எம். எஸ். சிவசாமி, கே. வி. கே. சாமி முதலிய எண்பதுக்கு மேற்பட்ட தோழர்களும் சதி வழக்கில் சம்பந்தப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற திட்டத்தோடு கைது செய்யப்பட்டார்கள்.

சென்னையிலே மறியல் நடத்துவதற்காகச் சென்ற ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட தோழர்களும், அந்த அணிவகுப்புக்குத் தலைமையேற்று நடத்திய திருமதி சத்தியவாணிமுத்து அம்மையாரும், காஞ்சி ராசகோபாலும் ஜூலை 14ஆம் தேதியன்று கைது செய்யப்பட்டார்கள். 15ஆம் தேதி மறியல் போராட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்த வேதாசலம் முதலிய ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட தோழர்களும் கைது செய்யப்பட்டார்கள் சென்னையிலே!

16ஆம் நாள்- ஆயிரம் இடர் அடுக்கிவரினும் அசையாத மன உறுதி படைத்தவரும்- வடாற்காடு மாவட்டத்தில் கட்சிக்கோர் படை போன்றவருமான போளூர் சுப்பிரமணியம் தலைமையில் ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட நண்பர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர்.

சிறை நிரம்புகிறது- நிரம்பி வழிகிறது என்ற செய்திகள் செவி நிரம்ப- சிந்தையிலே துடிப்பு நிரம்ப—நாங்கள் காவலுக்கிடையே அமர்ந்திருந்தோம்.

16ஆம் தேதி - காலை 10 மணிக்கு டி. எஸ்.பி. வந்தார். எங்களையெல்லாம் உடனே அரியலூருக்கு அனுப்பும்படி சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

பிற்பகல் 12 மணிக்குப் போலீசார் செலவில் சாப்பாடு போடப்பட்டது. நாங்கள் கடைசியாக இலை போட்டுச் சாப்பிட்ட சாப்பாடு அது தான்! சாப்பாடு முடிந்தது—போலீஸ் வண்டி வந்து நின்றது. எல்லோரும் அதில் ஏறி அமர்ந்தோம். வண்டி அரியலூர் நோக்கிப் புறப்பட்டது.

ஆம். எங்களுடைய சிறை யாத்திரை துவங்கிவிட்டது.

45

அரியலூரில் விசாரணை

எங்கள் வண்டிக்குப் பின்னால் ஒரு மோட்டார் கார். அது சிறிது தூரம் எங்களைத் தொடர்ந்து வந்தது. உள்ளிருந்து இரண்டு மூன்று பேர் வணக்கம் தெரிவித்தனர். அந்தக் காரில் சகோதரர் அரங்கண்ணலும் இருந்தார். அவர் தன் அன்புக் கரத்தை நீட்டிச் 'சென்று வருக!' என்று அறிவித்தார். அவர் பற்றிய நினைவு என்னை எங்கேயோ அழைத்துச் சென்றது.

—நீண்ட சிந்தனை. போலீஸ் வண்டி புழுதியை இறைத்தபடி போகிறது. பின்னால் வந்த மோட்டார் புழுதியில் மறைந்து வேறு பக்கம் திரும்பி விட்டது. ஆனால் 'அரங்கு' என் மனத்தை விட்டு மறையவில்லை.

1940-ஆம் ஆண்டு-திருவாரூர் பள்ளியிலே படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அப்போது படிப்பிலே கவனம் சென்றதை விட அதிகமாக இயக்கத்திலேதான் சென்றது. என்னுடைய துணையாக இருந்தும் இணையாக இருந்தும் இயக்கத் தொண்டு புரிந்தவர் வ. கோ. சண்முகம் என்ற 'மாவெண்கோ.'

பள்ளிப் பருவத்தில் எனக்குப் பரம விரோதியாக இருந்தவர் ஒருவர்! பெயர் ரங்கசாமி. என்னைக் கண்டால் அவருக்கு வேப்பங்காய் போலத்தான்! அழுத்தமான கதர்ச் சட்டையும்-சட்டையிலே காங்கிரஸ் சின்னமும் அணிந்து கொண்டிருந்த அந்த இளம் நண்பர் —பள்ளித் தாழ்வாரத்திலே நடந்து செல்வதைப் பார்த்தாலே போதும் —அவரது குழுவினரோடு சேர்ந்து கொண்டு பரிகாச வார்த்தைகளைக் கொட்டிக் கும்மாளம் போடுவார். சில நேரங்களில் சிறு கல்லும் வீசுவார்.

ஏன் தான் இந்த ரங்கசாமிக்கு என் மீது இவ்வளவு காய்ச்சலோ தெரியவில்லையென்று எனக்கு நானே ஆச்சரியப்படுவேன்-வருத்தப்படுவேன். ஆனால் ஆத்திரப்படமாட்டேன். அதன் காரணமாகத்தான் ரங்கசாமி அவ்வளவு விரைவில் அரங்கண்ணலாக மாறிட முடிந்தது.

நாங்கள் தமிழ் மாணவர் மன்ற நிதிக்காக முதன் முதல் நடித்த 'பழனியப்பன்' என்ற நாடகத்தில் தோழர் ரங்கசாமி-இல்லை-சகோதரர் அரங்கண்ணல்-டாக்டர் வேடம் தாங்கி நடித்தார். ரங்கசாமி

அரங்கண்ணலானார். அரங்கண்ணல் நாடக டாக்டரானார்-இப்போது குடிசை மாற்றுவாரியத்தின் சார்பில் குடிசைப் பகுதி மக்களின் நலிவு போக்கும் டாக்டர்களில் ஒருவராகி விட்டார்.

அரங்குவைப் பற்றிய என் ஆழ்ந்த சிந்தனையோட்டத்தை ''அரியலூர் வந்து விட்டோம்'' என்ற குரல் தடுத்து நிறுத்தியது. அரியலூர் சப் ஜெயில் வாசலில் ஒரே கூட்டம். நாங்கள் வரப் போகிறோம் என்பதைத் தெரிந்து மக்கள் திரளாகக் கூடியிருந்தனர். வண்டியிலிருந்து இறங்கினோம். குழுமியிருந்தோரை வணங்கினோம் வாழ்த்தினோம். உள்ளே அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம்

அரியலூர் சப் ஜெயிலில் இருபதுக்குட்பட்ட கைதிகளையே வைக்க முடியுமாம். அங்கு எங்களுக்கு முன்பே வேறு வகைக் கைதிகள் பலர் இருந்தனர். நாங்களும் போன பிறகு மொத்தம் அறுபதுக்கு மேற்பட்டவரானோம். எங்கள் முப்பத்தாறு பேருக்குப் நாலைந்து கூண்டுகளை ஒதுக்கிக் கொடுத்தார்கள். ஒரு கூண்டில் இரண்டு பேர் தான் சௌகரியமாக இருக்க முடியும். ஏழு பேர் எட்டுப் பேரை ஒவ்வொரு கூண்டிலும் போட்டு அடைத்தார்கள்.

நான் - சத்தி - கஸ்தூரி - ராம சுப்பையா - வேணுகோபால் - மலைக்கோட்டை ரத்தினம் - அரியலூர் எத்திராஜு - மற்றுமொரு நண்பர் ஆகிய எட்டுப் பேர் அடைக்கப்பட்டோம். காலடியால் சுமார் பத்து அடி நீளமும் எட்டு அடி அகலமும் உள்ள அந்தக் கொட்டடியில் எட்டுப் பேர்'

அதிலும் பாதிக்கு மேல் பயன்படுத்த முடியாத இடம். பெண்கள் அடைபட்டிருந்த கூண்டு. நாங்கள் சென்றதும் அவர்களை வேறு இடத்திற்கு மாற்றிவிட்டு அந்த இடத்தை எங்களுக்கு அளித்தார்கள் சிறுநீர் கழிக்கப்பட்டு - எங்கள் மூக்குகளை எல்லாம் கம்பிக்கு வெளியே தான் நீட்டிச் சுவாசிக்க வேண்டும் என்ற நிலைமையிலே-அங்கு துர் நாற்றம் வீசிக்கொண்டிருந்தது.

மாலை ஐந்து மணிக்கு எங்களைத் திறந்து விட்டார்கள், மலஜலம் கழிப்பவர்கள் போகலாம் என்று. 'கக்கூஸ்' என்று சொல்லப்படும் ஓர் இடத்தைக் காண்பித்தார்கள். 'லாங் ஜம்ப்' தெரிந்தவர்கள் தான் உள்ளே சென்று அமர முடியும்.

காரணம் கால் வைப்பதற்காகப் போட்டிருந்த அந்தக் கற்கள் ஒன்றுக் கொன்று இடையே அவ்வளவு தூரத்திலிருந்தன.

பிறகு சாப்பிடுவதற்குக் கூப்பிட்டார்கள். குப்பையும் கூளமும் சேர்ந்த ஒரு தரையிலே-ஆமாம் புழுதி மண்ணிலே-உட்காருங்கள் என்றார்கள். உட்கார்ந்தோம். உணவு வந்தது. இல்லை-இல்லை ஆளுக்கொரு சட்டி வந்தது. மண் சட்டி! பிறகுதான் உணவு வந்தது.

அறுசுவை உணவு என்று கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். நானும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அறுசுவை உணவு என்றால் அறுவகை ருசி நிறைந்த சாப்பாடு என்று தான் அர்த்தம். சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம்.

அரியலூரிலே எங்களுக்குத் தந்த அறுசுவை உணவுக்கு ஒரு புது அர்த்தமுண்டு.

அறுசுவை=சுவை அறுந்த; உணவு=சாப்பாடு எனப்படும் கொடுமை!

சுவை அறுந்து போன கொடுமையை மண் சட்டிகளில் கொட்டினார்கள். மஞ்சள் வண்ணச் சோறு! பஞ்ச வண்ணக் குழம்பு! உப்பிலும்- புளியிலும்-காரத்திலும் சேராமல் சுயேச்சையாக வந்து விழுந்த பரங்கிக்காய்த் துண்டை எடுத்து வாயில் வைத்தோம்! எப்படியோ எதிர் நீச்சல் போட்டு அது வயிற்றுக்குள் போய்விட்டது.

எல்லாத் தோழர்களும் சோற்றைத் தொடாமலே என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"உம், சாப்பிடுங்கள்" என்று கூறிவிட்டு நான் சோற்றைக் கிள்ளி வாயில் போட்டுக் கொண்டேன். "அண்ட சராசரங்களும் சுழலு

தண்ணே; அடிவயிற்றிலிருந்து குமட்டுதண்ணே" என்று நாங்கள் பாடவில்லை. அகத்தின் அழகை முகத்தில் காட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை.

சோற்று உருண்டைகளைக் கீழே கொட்டிவிட்டுச் சட்டிகளைக் கழுவி வைத்து விட்டு-முப்பத்தாறு பேரும் அணி வகுத்தோம்; நாலு நாலு பேராக!

பிறகு பழையபடி கூண்டுகளில் அடைக்கப்பட்டோம்.

எங்கள் 'கல்கத்தா இருட்டறை'யில் எட்டுப் பேர்! இரவு வந்தது. இரண்டு நாள் சரியான உணவு இல்லாத எங்களுக்குத் தூக்கமாவது வந்ததா? அதுவுமில்லை! வந்தால் தான் படுப்பதற்கு இடமேது! பூச்சிகள் வந்தன. கொசுக்கள் வந்தன. வராதவைகளில் முக்கியமான ஒன்று காற்று-எட்டுப் பேர்-வியர்வையோ கொட்டுகிறது-சட்டையைக் கழற்றினால் கொசுவோ துளைக்கிறது! மூலையில் உட்கார்ந்து தூங்கினர் மூவர்! வேணு, ரத்தினம், எத்திராஜ்!

ஆபாசமாயிருந்த பகுதியில் காலை மட்டும் நீட்டிக்கொண்டு உடலைப் புழுப்போல் சுருட்டிக் கொண்டார் சத்தி. அவர் கால் புறத்திலே தலையை வைத்து வளைந்து கிடந்தார் கஸ்தூரி. கலங்கிய கண்களுடனே இராம சுப்பையா என்னைப் பார்த்து. "என் மடியில் சாய்ந்து கொள்ளுங்கள்" என்றார். முயன்றேன், முடியவில்லை. பிறகு ஒரு வழி கண்டு பிடித்தேன். காற்றும் லேசாக வரும். உடம்பையும் உருட்டாமல் இருக்கலாம் என்ற எண்ணத்துடன் சிறைக் கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றுகொண்டே சிறிது நேரம் தூங்கினேன்.

இரவு இரண்டு மணி இருக்கலாம். சரியாகத்தான் நேரம் தெரிய முடியாதே! டிப்டி சூப்பரின்டெண்டெண்ட் வந்தார். "ஏன் நிற்கிறீர்கள். தூங்க வில்லையா?" என்றார். "பரவாயில்லை" என்றேன். போய் விட்டார்.

எப்படியோ வாழ்க்கையிலே அதுவரையில் தொட்டறியாத கஷ்டத்தை அந்த இரவு வேளையில் அரியலூர் சிறையில் அனுபவித்தோம். படாத பாடுபட்டு இரவை நகர்த்தினோம்.

காலையிலே அரிசிக் கஞ்சி கொடுத்தார்கள். குடலைக் காய விடாமல் பார்த்துக் கொண்டோம்; மறுபடியும் அடைத்து விட்டார்கள். அன்றைய தினம் ஜூலை 17-ஆம் தேதி! சென்னை மறியலிலே அருப்புக் கோட்டை தந்த வீரர் கவிஞர் எம். எஸ். ராமசாமி அவர்கள் தலைமையில் முப்பதுக்கு மேற்பட்டோர் கைது செய்யப்பட்டார்கள். கல்லக்குடியிலே தாக்குண்டு வைத்தியசாலையிலிருந்த கவிஞர் கண்ணதாசனும் கைது செய்யப்பட்டார்.

வெளியிலே என்ன நடக்கிறதோ தெரியவில்லையே என்ற ஆவலுடன் அடைந்து கிடந்தோம் கூண்டுக்குள்.

பிற்பகல் உணவுக்காகத் திறந்து விட்டார்கள். எங்களைத் திறப்பதற்காக வார்டர் கொஞ்ச தூரத்தில் வருவது எங்களுக்கு முன்பே தெரிந்துவிடும். அவர் கையிலுள்ள சாவிக் கொத்திலிருந்து எழும்பும் ஒலியைக் கேட்டதும் இராம சுப்பையா சொல்லுவார், திறக்கப் போகிறார்கள் என்று! பிற்பகல் அங்குள்ள மற்றக் கைதிகளை நாங்கள் சந்திக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

வயதான நாலைந்து தாய்மார்கள் சிறையிலிருந்தார்கள். சாராய வழக்கிலே கைது செய்யப்பட்டவர்கள். சுமார் இருபத்தைந்து வயதுள்ள வாலிபனைக் கண்டோம். கள்ளக் காதலின் காரணமாகக் காதலியின் கணவனைக் கொன்று விட்டதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டவன். கட்டுமஸ்தான தேகம் படைத்த இளைஞன். அவனுடைய காதலியும் அங்கே வேறு கூண்டில் அடைபட்டிருந்தாள். அவன் மீது அவள் கொண்ட பாசமும் அவள் மீது அவன் கொண்ட பாசமும்-கணவனைக் கொல்வது என்ற மோசத்திலே கொண்டு போய் விட்டதாக வழக்கு!

அந்த இளைஞன் சொன்னான், ''நானும் அவளும் ஆசைக் காதலர்கள்'' என்று! அவனுக்கோ வயது இருபத்தைந்து இருக்கும். அவன் ஆசை ஜோடிக்கோ - அறுபதுக்குள் தான் இருக்கும். புனித மான காதல்! பொருத்தமான காதல்! 'காதலுக்குக் கண்ணில்லை என்கிற போது வயது மாத்திரம் எதற்காக?' என்ற கேள்வியின் சரியான பதிலாக நின்றார்கள் அந்த இளங் காதலர்கள் - இல்லை கிழக் காதலர்கள். அதுவுமில்லை — பழுப்புத் தளிர்க் காதலர்கள்.

சாராயத் தொழிலைக் குடிசைத் தொழிலாகக் கொண்ட இன்னும் சில ஆண் மக்களும் அங்கே கைதிகளாக இருந்தனர். அவர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே பிற்பகலில் உணவு வந்துவிட்டது.

அருமையான சோளக்களி. சோளத்தின் மாவிலே செய்யப்பட்ட சுவையான உணவு(?); அதன் தலையிலே கொஞ்சம் குழம்பு என்று சொல்லப்பட்ட ஏற்பாட்டையும் ஊற்றித் தொலைத்தார்கள். எண்ணெய் அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட லிங்கப் பெருமான் போல சோளக்களி நின்று கொண்டிருந்தது சட்டியிலே!

''சோறு எதுவும் கிடையாதோ?" என்றோம். ''மாலையிலே தான் மஞ்சள் சோறு" என்றார்கள். ''மோர் உண்டு இப்போது'' என்றார்கள்

''கொடுங்கள், கொடுங்கள்" என்று குவளையை நீட்டினோம். மோ சாப்பிட்டதோடு பிற்பகல் உணவு முடிந்தது சோளக் களியை யார் தொட முடியும்? அது தான் தொட்டாலும் அசையாத நிலையில் இருந்ததே!

மீண்டும் பூட்டினார்கள். மாலை மூன்று மணிக்குக் கொஞ்சம் மணிலாக் கொட்டையைக் கொடுத்து எல்லோரும் சாப்பிடுங்கள் என்று அன்பு பொழிந்தார்கள். பிறகு மாஜிஸ்டிரேட் வந்தார். ''இன்றைய தினமே உங்கள் விசாரணை இருக்கிறது" என்று கூறிவிட்டுப் போனார்.

சிறிது நேரத்தில் எங்களை அழைத்தார்கள். சென்றோம்.

நீதி மன்றம்; அங்கே நாங்கள் ஐவர் முதலில் விசாரிக்கப் பட்டோம். பின்னர் இராம சுப்பையாவும் முப்பது தோழர்களும் விசாரிக்கப்பட்டனர்.

டால்மியாபுரம் பெயரை மாற்ற வேண்டுமென்று வரி கொடுக்கும் பிரஜைகளின் சார்பாகக் கிளர்ச்சி நடத்தியது குற்றமாம்!

கல்லக்குடி எனும் தமிழ்ப் பெயரை விரும்பியது தகாத செயலாம்!

ஆகவேதான் நாங்கள் ஈடுபட்ட அறப் போருக்குக் களங்கம் கற்பிக்கப்பட்டது.

''நீங்கள் குற்றம் செய்திருக்கிறீர்கள் அல்லவா?"

''குற்றமல்ல-குறிக்கோளை நிறைவேற்றக் கையாண்ட அமைதி யான முறைதானிது!''

''உங்கள் செயல் குற்றமாகத்தான் கருதப்படுகிறது.''

''சட்டப்படி இருக்கலாம்-நியாயப்படி அல்ல."

நீதி மன்றம் தீர்ப்பு வழங்கத் தயாராகிவிட்டது. வெளியிலே நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் தீர்ப்பை எதிர்பார்த்து நின்றனர், மழைக்கிடையிலேயுங்கூட!

இராம சுப்பையாவும் முப்பது தோழர்களும் இரண்டு மாதம் கடுங் காவல் அனுபவிக்க வேண்டும். முப்பத்து ஐந்து ரூபாய் அபராதம். கட்டத் தவறினால் ஒரு மாதம் சிறை! மொத்தம் மூன்று மாதத் தண்டனை!

சட்டம் கொட்டிவிட்டது அவர்களை!

எங்கள் பக்கம் திரும்பியது சட்டம்! ஆறு மாதத் கண்டனை! கடுங் காவல் தண்டனை!

ஒரே குற்றம் - இரண்டு விதத் தண்டனை!

போராட்டத் தலைவன் என்ற முறையில் எனக்கும் என்னுடன் சேர்ந்த நால்வருக்கும் ஆறு மாதம்.

அடுத்த படை வரிசையென்ற முறையில் மற்றவர்களுக்கு மூன்று மாதம்.

அதுவும் தவறு-அவர்களில் ஆறு பேர் முதல் படை வரிசையிலே கைது செய்யப்பட்டவர்கள்.

எப்படியோ; சட்டம் ஆறு மாதம், மூன்று மாதம் என்று பரிசுகளை அளித்து மகிழ்ந்தது!

17-ஆம் நாள் மாலை 6-30 மணி சுமாருக்குத் தண்டனை பெற்றோம். தமிழர் மானத்துக்காகப் போராடியதற்குப் பரிசு பெற்றோம்.

''என்ன சார், அவர்களுக்கு மூனு மாதம், நமக்கு ஆறு மாதம்?'' என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டார் முல்லை சத்தி.

''ஆமாம், நமக்கு ஆறு மாதம் தான்'' என்றேன்.

''ஏன் அப்படி?'' என்றார் வேணுகோபால்.

''அதற்கு மேல் *தண்டனை தர அரியலூர் கோர்ட்டுக்கு அதிகார* மில்லை'' என்றேன்.

தீர்ப்பைக் கேள்வியுற்ற அரியலூர் மக்கள் மாஜிஸ்டிரேட் கோர்ட்டுக்கு முன்பு திரளாக நின்றிருந்தனர். கூட்டம் கலைந்த பிறகு எங்களை அனுப்ப வேண்டும் என்ற திட்டத்துடனே என்னவோ கோர்ட் வாசலிலேயே நல்ல இருட்டில் எங்களை உட்கார வைத்துவிட்டனர்.

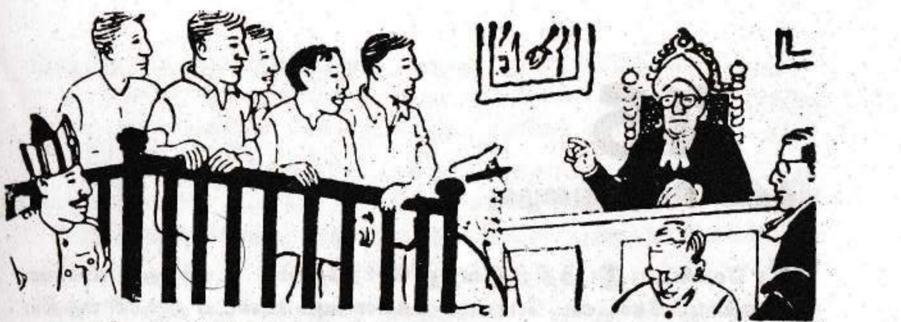
ஆகாகா! ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை மறந்து விட்டேனே? மாலையில் எங்களுக்கு மஞ்சள் சோறு போட்டுத்தான் பிறகு தீர்ப்புக் கூறினார்கள்.

ஆறு மாதமென்ன - ஆறு வருடமே போடட்டும்; அரியலூர் நரகத்திலிருந்து மன்னிக்கவும், நகரத்திலிருந்து வேறு சிறைச் சாலைக்கு அனுப்பப் போகிறார்களே என்ற மகிழ்ச்சி எங்கள் எல்லோருக்கும். மூன்று மாதத் தண்டனை பெற்றவர்களுக்கெல்லாம் முகம் சுருங்கி விட்டது. வாடிவிட்டது. வதங்கி விட்டது! காரணம், எங்களுக்கு ஆறு மாதம் கிடைத்து விட்டதாம். அந்தப் பொறுமையால் தான் - வேறென்ன?

இரவு எட்டு மணி சுமாருக்கு எங்களில் இருபத்தைந்து பேரை ஏற்றிக் கொண்டு போலீஸ் வண்டி புறப்பட்டது. மிச்சம் பதினொரு தோழர்களுக்கு வண்டியில்லாததால், ''பிடியுங்கள் சாபம்! இன்னும் ஐந்தாறு நாட்கள் அரியலூர் ஜெயிலில் இருங்கள்'' என்று அங்கேயே அவர்களை மட்டும் வைத்துக் கொண்டனர்.

நாங்கள் இருந்த வண்டி இருட்டையும், இடையிடையே தோன்றிய மின்னலையும், மழையையும் கிழித்துக் கொண்டு திருச்சி நோக்கிப் புறப்பட்டது.

வெளியிலே எவ்வளவு மழை பொழிகிறது என்பதை எங்களால் கணக்கிட முடிந்தது. எப்படியென்கிறீர்களா? பெய்த மழை முழுதும் எங்கள் தலையிலேதான் பெய்தது.

அரியலூருக்கும் திருச்சிக்கும் இடையே உள்ள சாலை இருக்கிறதே, அடடா, தார் ரோடுதான். (20 ஆண்டுகளுக்கு முந்திய நிலை).

(தார் என்றால் வண்டிக்காரர்கள் மாடுகளைக் குத்த உபயோகிப் பார்களே அந்தத் தார் எனப் பொருள் கொள்க. வாழைத் தார் எனக் கொள்ளினும் கொள்க.)

மேலே வானத்திலே இடி! கார் போகும் வேகத்திலே இங்கே ஒருவர் மேல் ஒருவர் இடி!

ஒரு தோழர் பாடினார், அவரையறியாமலே 'பிர்க்காக்கள்' உருண்டன. அவ்வளவு அசைவற்ற நிம்மதியான கார் சவாரி!

எவ்வளவு தொல்லைகள் இருந்தால் என்ன, அந்த அரியலூர் காராக்கிரகத்தையும் கக்கூசையும் விட்டு வந்தோமே என்ற ஆறுதல் எல்லாத் தோழர்களுக்கும் ஏற்பட்டது.

வானம் உறுமிக் கொண்டேயிருந்தது. சூடேறியிருந்த எங்கள் உடலிலே மழைத் துளி பன்னீர் போலக் கொட்டிக் கொண் டேயிருந்தது.

மழை-தமிழகத்தின் வளப்பத்தைச் சொல்லிற்று!

இடி-தமிழரின் மனக் குமுறலுக்கு அடையாளமாயிருந்தது!

இரவு ஒரு மணிக்குத் திருச்சி வந்து சேர்ந்தோம். மழை நின்ற பாடில்லை. திருச்சியில் தெருவெல்லாம் மழை நீர் ஓடிக் கொண்டி ருந்தது. மலைக்கோட்டையின் உச்சியிலே பச்சை விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது, நகர் முழுவதும் பூரண அமைதி நிலவிக் கொண்டிருந்தது.

நடுநிசியிலே, நகர் அடங்கிய நேரத்திலே-நாங்கள் கைதிகளாகக் கொண்டு செல்லப்பட்ட அந்தக் காட்சியைச் சித்திரிக்க இயலாதுதான். நனைந்து போன ஆடை; நடுங்கும் உடல்; ஆனால் தெளிந்த உள்ளம்- இவைகளோடு எங்கள் பயணத்தின் கடைசிப் பகுதியை முடித்தோம்.

ஈரத்தின் கனத்தையும் தூக்கிக் கொண்டு அதோ எங்கள் இலட்சியக் கொடிகள் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவை காட்டிய வழியிலே நாங்களும் பயணம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறோம்.

மலைக் கோட்டையின் பச்சை விளக்கு மறைந்து விட்டது.

46

மத்திய சிறை நுழைவு

சேர வேண்டிய இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தோம். உயர்ந்த பலமான மதில்களையும் கோட்டை போன்ற முகப்பையும் உடைய திருச்சி மத்திய சிறையின் வாயிலிலே போலீஸ் வண்டி நின்றது. நாங்கள் இறங்கினோம்.

அகாலமாகி விட்டதால், மறுநாள் காலையில் தான் எங்களை விழுங்க முடியும் என்று கூறி விட்டது சிறை!

''சரி, ஏதோ ஓர் இடத்தில் படுங்கள்" என்று சிறைக்கு வெளியே உள்ள ஒரு மண்டபத்தைக் காட்டினர். அதில் யோகாசனங்களும்-கராத்தே வித்தைகளும் கற்றவர்கள் தான் படுக்கலாம். மழை நீர் கணுக்கால் அளவு தேங்கி இருந்தது. நீர் மேல் படுக்கும் பயிற்சி எங்களுக்குக் கிடையாது. ஆகையால் தயங்கி நின்றோம்; கால் வலி எடுக்கும் வரையில் நின்றோம்.

பிறகு கருணை பிறந்தது. ''சரி இங்கே படுங்கள்'' என்று 'இண்டர்வியூ' பார்க்குமிடத்திற்கு வெளியே உள்ள தாழ்வாரத்தைக் காட்டினார்கள். அங்கு போய் உட்கார்ந்தோம். மழைச் சாரல் நிற்கவில்லை.

குளிரும் கோடி கோடித் தேளென மாறிக் கொட்டியது. கண்ணைத் திறக்க முடியாத மின்னல்; 'புளூரசி' நோயினால் பீடிக்கப்பட்டவன் நான். அதற்குக் குளிர் ஆகாது. தொலைந்து போன நோய் மீண்டும் தொடர்ந்து விடுமோ இந்தக் குளிரால் என்ப பயந்தேன். அவ்வளவு குளிர். நண்பர் முல்லை சத்தி என்னைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டார். அந்தக் கதகதப்பில் கொஞ்சம் கண்ணயர்ந்தேன். கைகளைத் தேய்த்துக் கொண்டு சூடு உண்டாக்கியபடியும் முழங் கால்களுக்கிடையே கைகளைப் போர்த்திக் கொண்டு சுருண்ட நிலையிலும், எல்லாத் தோழர்களும் அந்த பயங்கர இரவை கஷ்டப் பட்டுத் துரத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

''வா! வா!" என்று வாழ்த்துப் பாடி அழைத்த கதிரவன் வந்தான் ஜூலை 18ம்-ஆம் நாள் பிறந்தது. சிறைச் சாலையின் முன்னுள்ள சிறிய கதவு திறந்தது.

இரவெல்லாம் குளிரால் வாடிய எங்களுக்கு ஒரு சிறு கோப்பையில் அரைக் கோப்பை தேநீர் யாராவது தரமாட்டார்களா என்ற ஆசை

பிறந்தது. ஆவல் துடித்தது. 15ஆம் நாள் காலையிலே அதுவும் அவசரத்திலே, நல்ல சாப்பாடு சாப்பிட்டவர்கள். மூன்று நாட்களாக வயிறு காலி! பசியோ கொல்லுகிறது. நாவோ காய்ந்து விட்டது.

''ம்! உள்ளே செல்க!'' என்ற உத்தரவும் பிறந்துவிட்டது. ஒவ்வொருவராக உள்ளே போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாலைந்து பேர் வெளியே மிச்சம். அந்த நேரத்தில் ஒரு புதையல் கண்டெடுத் தோம்.

''சார்...சார்... கொஞ்சம் நில்லுங்கள்" என்றபடி ஒரு தோழர் எங்களை நோக்கி ஓடி வந்தார். பார்த்தோம். ஒரு கோப்பை தேநீர்! ஆமாம், பாலைவனத்திலே பசுந்தரை! ஆளுக்குக் கொஞ்சம் சுடச்சுடச் சாப்பிட்டோம். நாக்கு வெந்து போனது கூட பிறகுதான் தெரிந்தது. அந்தத் தேநீர் தந்த தோழருக்கு எப்படித்தான் வாழ்த்துக் கூறுவது என்று புரியவில்லை.

சிறைவாயில் எங்களை அழைத்தது. வெளியுலகை எங்களால் இனி ஆறு மாதத்திற்குப் பிறகு தான் பார்க்க முடியும் என்பதால் ஆசை தீர ஒருமுறை பார்த்தோம். பிறகு அடியெடுத்து வைத்தோம் உள்ளே. எங்களை உள்ளே தள்ளியவுடன் அந்தச் சிறிய உதடுகள் மூடிக் கொண்டன.

எங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அடையாள எண்கள் தரப்பட்டன. ஆமாம். எங்கள் வேட்டிகளில் எழுதப்பட்டன.

வீட்டிலே என்னுடைய எண் மூன்று!

மூன்றாவது பிள்ளை நான்.

''தவமிருந்து பெற்ற பிள்ளை இப்படிச் சூனமானவாகி விட்டதே?' என்று சுற்றத்தார் சொல்வார்கள் முன்பெல்லாம்.

பள்ளிக்கூடத்திலே என்னுடைய எண்—மறந்து விட்டேன்.

எஸ் எஸ்.எல்.சி. தேர்விலே என்னுடைய எண்—சொன்னால் அந்த எண்ணுக்கு அவமானம், ஆகையால் சொல்ல வேண்டாம்!

சிறைச்சாலையிலே எனக்கு மாட்டி விடப்பட்ட சிங்காரப் பதக் கத்தில் எண்: 5779.

இன்னும் எத்தனை எண்களைச் சந்திக்க வேண்டுமோ; ஆனாலும் அந்த முதல் முறையாகப் பெற்ற எண்ணை மறந்துவிடமுடியாது.

C.P. என்று சொல்லப்படும் (Close Prison) என்ற இடத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டோம். முன்னூற்றுக்கு மேற்பட்ட நமது தோழர்கள், ''வருக! வருக'' என அழைத்தார்கள். 1865-ம் ஆண்டு

கட்டப்பட்ட அந்தச் சிறைச்சாலையில் அப்போது மூட்டி விடப்பட்ட அடுப்பு இன்னும் அணையவில்லையாம். தொடர்ந்து எரிந்து கொண்டே இருக்கிறது.

ஒரு சிறு கிராமத்துக்குள் நுழைந்தது போலவேயிருந்தது எங்களுக்கு. சலவை செய்யப்படும் இடம் உண்டு. தலையலங்காரம் முக அலங்காரம் செய்வோர் உண்டு. வைத்திய சாலை உண்டு. பள்ளிக் கூடம் உண்டு. வாசகசாலை உண்டு. பள்ளிக்கூடம்—மருத்துவமனை இரண்டைத்தவிர, பிற எல்லாத் தொழில்களையும் அங்குள்ள கைதிகளே நடத்துகிறார்கள், கைதிகளுக்காகக் கைதிகளால் நடத்தப்படும் ஒரு சின்னஞ்சிறு ராஜ்யத்திற்குள் பிரவேசித்திருப்பதாகவே நாங்கள் உணர்ந்தோம்.

உள்ளேயிருந்து அண்ணாந்து பார்த்தோம், நீலக் கிண்ணம் கவிழ்த்தது போல வானம். சுற்றிலும் பெரிய மதிற் சுவர்கள், கைதி என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட!

உள்ளே வேப்ப மரங்கள், சிறை வாழ்வின் சுவையை உணர்த்திட!

மதிற்சுவருக்கு வெளியே பொன்மலை — பொறுப்புகள் உனக்கு அது போலத்தான் காத்திருக்கின்றன வெளியுலகத்தில் என்பதை எடுத்துச் சொல்ல!

மொழி உணர்வுப் போரில் சிவப்பாக்கப்பட்ட இலட்சியச்சாலையில் எங்கள் கால்களும் பதிந்திடுகின்றன என்ற அடங்காத பூரிப்போடு உள்ளிருந்து அழைத்த தோழர்களுடன் ஐக்கியமானோம்.

உள்ளே வந்ததும் நாங்கள் கண்ட முதல் காட்சி என்ன தெரியுமா? நமது தோழர்கள் ''கஞ்சிப் போர்'' நடத்திக் கொண்டிருந் தார்கள்! ஜெயிலர் நிற்கிறார். அவரைச் சுற்றித் தோழர்கள் நிற்கிறார்கள்.

மன்னை நாராயணசாமி கழகத்தின் பலமான அரணாக இருப்பவர்—தஞ்சை மாவட்டப் பகுதியில் உடல் வளத்திற்கேற்ற உள்ள வளமும் பெற்றவர். அமைதியெனும் பண்பிலிருந்து அணுவும் நழுவாதவர். அவருடைய தலைமையிலேதான் ஜெயிலரைச் சுற்றித் தோழர்கள் நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். ஜெயிலர், அவர்களுக்குச் சமாதானம் கூறுகிறார்.

'அரசாங்க உத்தரவை எம்மால் மாற்ற முடியாது. காலையில் கஞ்சி தரும்படியாகத்தான் எங்களுக்குச் சட்டமிருக்கிறது. நானென்ன செய்வது?''

இது ஜெயிலர்!

''அதற்காக இவ்வளவு மோசமான கஞ்சியா?''

இது தோழர்கள்!

ஜெயிலர் சிரிப்பைத்தான் பதிலாகத் தர முடிந்தது.

நான் குறுக்கிட்டேன். மன்னை நாராயணசாமியும் என்னுடன் ஒத்துழைத்தார்.

''அரசாங்கத்திடம் நேர்மையை எதிர்பார்க்க முடியவில்லை என்றுதானே அறப்போர் துவங்கியிருக்கிறோம். ஆலகால மரத்தையே ஆணி வேரோடு பிடுங்கும் ஆரம்பப் போராட்டத்தில் குதித்திருக்கிற நாம், இந்தச் சிறுசிறு கிளைகளைப் பற்றிக் கவலைப்படக் கூடாது. கஞ்சியை வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்'' என்றேன்.

தோழர்கள் உடனே பறந்தனர், கையினில் தட்டுடன்! அந்தக் கண்ணியம் நிறைந்த கட்டுப்பாடு கண்டு ஜெயிலர் அதிர்ச்சி அடைந்து விட்டார்.

புதிதாகப் போன எங்களுக்கு 'எங்கே தட்டு?' என்று கேட்டோம்!

'உங்களுக்குக் கஞ்சி தட்டு' என்றார்கள்.

புரியவில்லை முதலில்!

நாங்கள் வருவது முன்பே தெரிவிக்கப்படாததால் காலை ஆகாரம் எங்களுக்குத் தயார் செய்யப்படவில்லையாம்! 'அரியலூர்' எங்களுக்குக் கடைசியாகப் பொழிந்த கருணை அதுபோலும்!

15-ஆம் நாள் காலையிலே சாப்பிட்டவர்கள். 18-ஆம் நாள் பிற்பகல்தான் ஒரு பட்டை வெள்ளைச் சோற்றைக் கண்டோம்.

''அச்சடித்த சோறே!
அவுன்ஸ் குழம்பே!
வேப்ப மரத்து நிழலே!
வெல்லம் போட்ட கடலையே!
வெண்ணெய் எடுக்கா மோரே!''

இது அந்த ராஜ்யத்தின் நாட்டுப் பாடல்! அங்கே நாங்களும் பிரஜைகளானோம். முன்னூறு பேராயிருந்தவர்கள் இரண்டொரு நாட்களில் ஐநூற்றைத் தொடுமளவுக்கு— நானூற்றைத் தாண்டிய தொகையினரானோம்.

47

புதிய ராஜ்யம

நாங்கள் அங்கே ஒரு புதிய ராஜ்யத்தை அமைத்து விட்டோம். அந்த ராஜ்யம் இரண்டு மாத காலம் மிக அற்புதமாக நடைபெற்றது. அதற்குப் பிறகு நூறாகி-ஐம்பதாகி-ஐந்தாக மாறி விட்டோம்.

இரண்டு மாதம் நடைபெற்ற எமது ராஜ்ய நிர்வாகத்தைச் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை. முதலில் ராஜ்ய அமைப்பைக் கூறுகிறேன்.

சி. பி. பிளாக் எனப்படும் - நாங்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்த இடம் நான்கு பெரும் பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு பகுதியிலும் நூறு பேருக்கு மேல் அடைக்கப்பட்டிருந்தோம்.

ஒவ்வொரு பிளாக்குக்கும், அதாவது சராசரி நூறு பேருக்கு ஒரு துணைத் தலைவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். நானூறு பேரும் வசதியாகக் குளிப்பதற்கும், குடிப்பதற்குமான தண்ணீரைப் பெற 'ஜல ஸ்தாபன மந்திரி' ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டார்.

உணவு மந்திரி ஒருவர். கடிதப் போக்குவரத்து, உள்நாட்டு விவகாரங்களைக் கவனித்து ஜெயில் அதிகாரிகளிடம் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள ஓர் உள்நாட்டிலாகா மந்திரியும் உண்டு. மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துச் செல்லுதல், தனி உணவுகளை நோயுள்ளவர்களுக்குப் பெற்றுத் தருதல் போன்றவைகளுக்குச் சுகாதார மந்திரி ஒருவர்; மக்கள் மன்றம் அமைத்தல்-கூட்டுதல் - கலைத்தல் - தலைமை நிலையத்திலிருந்து இல்லை-ஆட்சி பீடத்திலிருந்து -வெளியாகும் அறிக்கைகளை உடனுக்குடன் அறிவித்தல்-முதல்வர் எனப்படும் தலைவருக்கு ராஜ்ய நிலைமையை எடுத்துரைத்தல் - ஆகிய காரியங்களுக்காக ஒரு பிரதமச் செயலாளர் உண்டு.

ஒவ்வொரு பிளாக் தலைவருக்கும் ஒரு துணைத் தலைவர் உண்டு. பிளாக் தலைவர்கள் ஒவ்வொருவரும் நூறு பேரைக் கட்டிக்காத்தல், அவர்களுக்கு ஆவன செய்தல், இது போன்ற காரியங்களில் ஈடுபட வேண்டும். மக்கள் மன்றம்-பேச்சு மன்றம் என்றும் அழைக்கப்படும். அது நாள் தோறும் கூடும். மன்றத்தின் ஒவ்வொரு அலுவலரும் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றவர்களே தான்! மன்றத்தின் அனுமதியோடு பொறுப்பேற்றுப் பணியாற்றுகிறவர்கள்.

அவர்கள் வருமாறு :

தலைவர் : மு. கருணாநிதி
துணைத் தலைவர் : மன்னை நாராயணசாமி
முதல் பிளாக் தலைவர் : பேராவூரணி அடைக்கலம்
துணை : வடிவேலு
இரண்டாம் பிளாக் தலைவர் : தஞ்சை பட்டு
துணை : பக்கிரிசாமி, கிருஷ்ணன்
மூன்றும் பிளாக் தலைவர் . மாயவரம் கிட்டப்பா
துணை : வள்ளுவதாசன்
நாலாம் பிளாக் தலைவர் : ராம சுப்பையா
துணை : கோபால்சாமி
உணவு மந்திரி : ராம சுப்பையா
உள்நாட்டு இலாகா : முல்லை சத்தி
சுகாதார மந்திரி : புகாரி சாகிப்
ஜல ஸ்தாபன மந்திரி : அய்வநல்லூர் வேலு
பிரதமச் செயலாளர் : வேணுகோபால்

மேற்கண்டவாறு இலாகாக்கள் பிரிக்கப்பட்டு எல்லோரும் பதவியேற்றனர்.

உணவு பாமாறுதல்-தேவைகளைக் கேட்டல்-சிகிச்சைக்கு அனுப்புதல் முதலிய எல்லாக் காரியங்களையும் சிறைச்சாலை வார்டர்கள் கவனித்து வந்தார்கள். எங்கள் ராஜ்யத்தில் மட்டும் மேற்கண்ட எல்லாப் பொறுப்புக்களையும் எமது மந்திரி சபையும், மக்கள் மன்றமும் ஏற்றுக் கொண்டன.

எமது ராஜ்யத்தின் ஒரு நாள் நடவடிக்கைகளை முதலில் விளக்குகிறேன். சிறப்பான நிகழ்ச்சிகளைத் தனித்தனித் தலைப்புகளின் மூலம் பிறகு விவரிக்கிறேன். காலை ஆறு மணிக்கு எங்கள் கூண்டுகளின் கதவுகள் திறக்கப்படும். காலைக் கடன்களை முடித்து விட்டுக் கஞ்சி உணவுக்குப் பிரஜைகள் தயாராகி விடுவார்கள்.

நான்கு பிளாக் தலைவர்களும் வேப்ப மரத்தடியில் கூடி, இன்றைய தினம் யார் யார் கஞ்சி பரிமாறுவது, எந்த பிளாக்கிலிருந்து ஆரம்பிப்பது என்பது போன்ற அலுவல்களை ஆலோசிப்பார்கள். அதற்குள் கஞ்சி அண்டாக்கள் வந்துவிடும்.

அந்தப் பெரிய அண்டாக்களை அங்குள்ள கிரிமினல் கைதித் தோழர்கள் தான் தூக்கி வருவார்கள். ஒவ்வொரு பிளாக் பிரஜைகளும் 'க்யூ' வரிசையில் நின்று கஞ்சியை வாங்கிக் கொண்டு போவார்கள்

கஞ்சி ஒரு நாளைக்குக் கெட்டுப் போயிருந்தால் உடனே தலைவரிடம் நாலு பிளாக் தலைவர்களும் அறிக்கை சமர்ப்பிப்பர். தலைவர் அதை வார்டரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு போவார். ஜெயில் அதிகாரம் உடனடியாகக் குறையைக் கவனிக்க முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளும்.

கஞ்சி முடிந்த பிறகு, குளிக்கும் இடத்தில் பிரஜைகள் கூடுவர். ஐம்பது பேர் ஒரே காலத்தில் குளிக்க வசதியுடைய தண்ணீர்த் தொட்டி. அதில் நானூறுக்கு மேற்பட்டோரைச் சௌகரியமாகவும் எல்லோரும் குளிக்கக் கூடிய அளவுக்குத் தண்ணீரைச் சேதப்படுத்தி விடாமலும் குளிக்க வைத்திடும் பொறுப்பை 'ஜல ஸ்தாபன மந்திரி' தானே நேரில் நின்று கவனிப்பார்.

ஒவ்வொருவரும் எத்தனை குவளைகள் ஊற்றிக் கொண்டார்கள் என்ற கணக்குப் பார்த்து, அளவுக்கு மேலாகிவிடாத நிலையில் அங்கு மிங்கும் ஆடியோடி, கட்டுப்படுத்தித் தண்ணீர் தட்டுப்பாடில்லாமல் பார்த்துக் கொள்வார்.

"நீர் மேல் நடக்கலாம்" என்று தாயுமானவர் பாட்டுப் படித்திருக் கிறோம். அப்படி நடந்து காண்பித்தவர் தோழர் வேலு. ஆமாம்! ஜல ஸ்தாபன மந்திரி! தண்ணீர்த் தொட்டியின் மேலேயே காலை முதல் பிற்பகல் மூன்று மணி வரையிலே நடை பழகுவார். அவர் போட்டிருந்த பனியனுக்குட்பட்ட பாகமெல்லாம் சிவப்பாகவும் மற்ற இடமெல்லாம் கறுப்பாகவும் மாறி ஆளே இரு வண்ண மனிதனைத் தோன்றினுர் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன், அவர் பட்ட கஷ்டத்தை!

கஞ்சிக்கும் குளியலுக்குமிடையிலே, பிளாக் வாசல்களில் ஒரு ஒலி கிளம்பும். "ஆஸ்பத்திரி! ஆஸ்பத்திரி!" என்ற ஒலி. அது போன்ற சத்தம் நமது ஊர்த் தெருக்களிலே கிளம்பினால் 'சரிதான், சான்ஸ் எதுவும் கிடைக்காமல் யாரோ ஒரு டாக்டர், ஆஸ்பத்திரியை விலை கூறுகிறாராக்கும்!' என்று நினைப்போம்.

சிறை ராஜ்யத்திலே வரும் இந்த ஒலி வேறு. சுகாதார மந்திரி புகாரி சாகிப் தன்னுடைய தேன் கூடு வடிவமுள்ள தாடியைத் தடவியபடி, "ஆஸ்பத்திரிக்கு யாராவது வருகிறீர்களா?" என்று கூவுவார். அவர் ஓர் ஐம்பது பேரையாவது தினந்தோறும் மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துச் சென்று திரும்புவார்.

வந்த பத்திரிகையை எடுத்துக்கொண்டு பிரதமச் செயலாளர் வேணு ஓடுவார். நான்கு பிளாக்குகளுக்கும் பத்திரிகைகளை அனுப்பி அவற்றை பத்திரமாக எடுத்து வரும் வேலையை அவர் விரிவாகக் கவனிப்பார்.

பிற்பகல் ஒரு மணிக்குள்ளாகவே அநேகமாக உணவு வந்து விடும். வெள்ளைத் துணியால் மூடப்பட்டு நீண்ட கட்டில் எனப்படும் ஒன்றை நாலு பேர் தூக்கி வருவார்கள். முன்னே சட்டி வரும். அதிலே குழம்பு வரும். இப்படி நாலைந்து பெரும் சட்டிகளும், நாலைந்து கட்டில்களும், ஓர் அண்டாவில் மோருமாக எங்கள் ராஜ்யத்து உயிர் வாழும் பொருள்-உணவு என்னும் தண்டனை-வந்து சேரும். சிறையிலே தரப்படும் பெரிய தண்டனை உணவு தான்!

சிறையிலே பெருங்குற்றம் எனக் கருதப்படுவது அதைச் சாப்பிட மறுப்பதுதான்!

சாப்பாடு முடிந்ததும் சிறிது நேரம் களைப்பாறும் படலம். உடனே உள்நாட்டு இலாகா மந்திரி சத்தியின் வேலை துவங்கும். மாதம் இரண்டு முறை தபால் கார்டு கொடுப்பார்கள். அவைகளைக் கணக்குப் பார்த்து, எழுதியவைகளை வாங்கி அதிகாரிகளிடம் அனுப்பி, எழுதாதவைகளை எழுதச் சொல்லி, கார்டு வராதவர்களுக்குக் கார்டு வாங்கிக் கொடுத்து அந்த அலுவல்களைக் கவனிப்பார்.

புத்தகம் வேண்டுமென்பவர்களுக்குப் புத்தகமளித்துப் படித்த வைகளை வாங்கிக் கணக்குச் சரிபார்த்து, வாசகசாலையில் ஒப்படைக்க முயற்சி எடுத்துக் கொள்வார்.

இதற்குள் 'இண்டர்வியூ' வரும். சிறையில் உள்ள தோழர் களைச் சந்திக்க நண்பர்களோ, உறவினர்களோ வருவர்.

அந்தத் தகவலை எடுத்துக் கொண்டு வேணுகோபால் ஓடுவார். நானூறு பேரில் அவர்களைச் சிரமப்பட்டுக் கண்டு பிடித்து 'இண்டர்வியூ' வுக்கு அனுப்பிவைப்பார். புகாரி சாகிபின் 'ஆஸ்பத்திரி'க் கூவல் மீண்டும் கிளம்பும். மாலை நான்கு மணிக்கு மக்கள் மன்றத்தை கூட்டும் பொறுப்பை வேணுகோபால் சரிவரச் செய்து முடிப்பார். அந்தந்த பிளாக் தலைவர்களும், தங்கள் தோழர்களுடன் மக்கள் மன்றத்திற்கு வந்து சேருவார்கள்.

மக்கள் மன்றம் நாள் தோறும் தலைவரின் தலைமையிலே தொடங்கும். சிறைச்சாலையில் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறை பற்றியும் கழகத்தின் கடமை கட்டுப்பாடு பற்றியும் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தப்படும். தினம் ஒரு பொருளின் மீது பல தோழர்கள் உரையாற்றுவார்கள். இறுதியில் தலைவரின் முடிவுரையுடன் மன்றம் கலையும். சிறு குற்றம் செய்தவர்களும் மன்றத்தில் விசாரிக்கப்பட்டுப் பெரும்பான்மையோர் எண்ணத்திற்கு இணங்க மன்றத்தின் முன்பு மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்வார்கள்.

மாலை 5-30 மணிக்கெல்லாம் இரவு உணவு வந்துவிடும். அப்போது சோளக்களி வராது. அரிசிச் சோறு அளவில் கொஞ்சம் பெரியதாய் விடும். மோர் வராது. கடலை உருண்டை வரும். குழம்பு உண்டு.

சாப்பாடு முடியும்.

மாலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் மூன்று மூன்று பேராகக் கூண்டுகளில் அடைக்கப்படுவார்கள். நாங்கள் 'பி' வகுப்புக்காரர்கள். தனித் தனியே ஒவ்வொருவராகத்தான் அடைக்கப்படுவோம்.

சில கூண்டுகளிலேயுள்ள ஆண் குயில்கள் பாட ஆரம்பிக்கும். அந்த மகுடித் தொனி கேட்டுப் பாம்புகள் வந்துவிடும். பாம்புகளுக்கு வேறு 'டூட்டி' (Duty) இருந்தால் தேள்களையாவது அனுப்பி வைக்கும்.

அந்தத் தேள்கள் நமது தோழர்கள் பலரை முத்தமிட்டிருக்கின்றன. இரவு பத்து மணிக்கு அநேகமாக எமது ராஜ்யம் அடங்கிவிடும்.

ஆறு மணிக்குத் தோழர்கள் அடைக்கப்பட்டதும், கைதிகளின் எண்ணிக்கை சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்க்க'ஹெட் வார்டர்' எல்லா பிளாக்கிற்கும் சென்று சுற்றிப் பார்த்து வருவார். கடைசியாக

எங்கள் நாலாம் பிளாக்கிற்கு வருவார். 'உம். கணக்கு வந்து விட்டது' என்போம் நாங்கள்.

சிறைச்சாலை முழுதும் பல இடங்களிலே சுவர்களில் ஒரு வகையான சாவி பொருத்தப்பட்டு, அந்த இடங்களுக்கு ஒரு மணிக்கு ஒரு தரம் வார்டர் சென்று, தன்னிடமுள்ள கெடிகாரத்திற்கு அந்தச் சாவியைப் போட்டுவிட்டு வரவேண்டும். வார்டர் எங்கும் நிற்கமுடியாது. சுற்றியபடியே காவல் காக்க வேண்டும். நின்றால், அவரிடமுள்ள கடிகாரம் காட்டிக் கொடுத்துவிடும். அவர் இரவு நேரத்தில் கையில் ஒரு விளக்குடன் போய்க்கொண்டிருப்பது எங்களுக்குத் தெரியும். அவரைப் பார்த்து நாங்கள் மணி தெரிந்து கொள்ளுவோம். அதற்காகத் தானோ என்னவோ, சிறையில் அவர் போனால், ''கடிகாரம் போகுது" என்கிறார்கள்! நாங்களும். ''கணக்கு வருது! கடிகாரம் போகுது!" என்றுதான் சொல்லுவோம்.

இப்படி எங்கள் ராஜ்யம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போதுதான் சென்னையில் ராஜாஜி வீட்டு முன் மறியல் அறப்போரில் தலைமை வகித்த தோழர்களான முனிசாமி, வி. டி. அண்ணாமலை, எஸ். அப்பாவு, சி. வி. எம். அண்ணாமலை, ஏ. கே. சாமி, அப்போதைய வடார்க்காடு மாவட்டச் செயலாளர் ஏ. எல். சி. கிருஷ்ணசாமி, சம்பந்தம், இன்மொழியன், நடராசன், அரசு ஆகியோரும் முன்னூருக்கும் மேற்பட்ட தோழர்களும் கைது செய்யப்பட்டார்கள்.

பொதுச் செயலாளர் அண்ணா, நாவலர் நெடுஞ்செழியன், சம்பத், மதி, என். வி. என். ஆகிய ஐவரும் நிபந்தனையின்றிச் சொந்த ஜாமீனில் விடுதலை செய்யப்பட்டு அவர்கள் மீது வழக்கும் தொடரப் பட்டது.

டால்மியாபுரப் போராட்டம், புதுக் கல்வித் திட்ட எதிர்ப்புப் போராட்டம், ரயில் நிறுத்தப் போராட்டம் முதலியவற்றைத் தூண்டிவிட்டார்கள் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டு வழக்கு நடைபெறத் துவங்கியது. அந்த வழக்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு நடைபெற்றாலும் கூடப் பெரிதும் நமக்குப் பயன்பட்ட வழக்காகவே இருந்தது. நம்மைப் பற்றிய முழு விவரங்களைப் பொது மக்களும் மாற்றுக் கட்சிகளும் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய விதத்திலேயே வழக்கு அமைந்தது.

இலட்சத்துக்கு மேற்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்பதும், கட்டுப்பாடு, கண்ணியம், அமைதி முதலியவை தி. மு. க. வின் இலட்சியம் என்பதும், ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட கிளைகளையுடைய பெரும் இயக்கம் என்பதும், தமிழகத்தில் காங்கிரசுக்கு எதிராக நிற்கும் மாபெரும் தேசியக் கட்சி திராவிட முன்னேற்றக் கழகந்தான் என்பதும் அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்த அதிகாரி

களின் சாட்சியங்களின் வாயிலாகவே நாட்டுக்குத் தெரிவிக்கப் பட்டன.

ஐவர் மீது தொடரப்பட்ட வழக்கு இத்தகைய கணிசமான புள்ளி விவரத்தை மக்கள் மன்றத்திற்குத் தந்திட உதவியது.

கிளர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிட்டார்கள் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டு ஐவரும் மூன்று மாத வெறுங்காவல் தண்டனை பெற்றார்கள்.

சிறை சென்றவர் செங்கோலோச்சுவதும், செங்கோலேந்திகள் சிறை செல்வதும் சகஜமாகிவிட்ட நாட்களிலே நாம் வாழ்கிறோம்.

சிறையிலேயிருக்கும் போதுதான் அந்தச் செய்திகளும் நமக்குக் கிடைத்தன.

'ஈரான் பூமியிலே ஷா ஓட்டம், முசாதிக் வெற்றி' என்ற செய்தி முதல் நாள் வந்தது. 'மூன்றாம் நாள் முசாதிக்-கைது. ஷா ஆட்டம்' என்று செய்தி கிடைத்தது.

கர்ச்சித்துக் கொண்டிருந்த காஷ்மீரத்துச் சிங்கம் ஷேக்அப்துல்லா முதல் நாள் பிரதமர், மறுநாள் கைதி. சிக்கலைத் தவிர்க்க முடியாத சிலோன் பிரதமர் சேனநாயகா, சிகிச்சையும் ஓய்வும் தேவையென்று அரசு கட்டிலை விட்டு இறங்கி விட்டார்.

இப்படிச் சுற்றியுள்ள நாடுகளிலே சூறாவளி அடித்தது கண்டோம் நாம். ஆனால் இங்கு சூதர்கள் சிலர் அந்தச் சூட்சமத்தை உணராமல், அந்தச் சாம்ராஜ்ய அதிகாரம் சதமென எண்ணியிருந்தார்கள்.

நல்ல மரங்களிலேயே புல்லுருவி பாயும்போது, இந்தக் கள்ளிக்காடுகளா இருந்து வாழப் போகின்றன? அந்த நம்பிக்கை நிறைந்த ஆறுதலோடுதான் அண்ணாவும் ஐயாயிரவரும் சிறைப் பட்டிருந்த கொடுமையை ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டோம், சிறையிலிருந்தபடியே.

இனி எமது ராஜ்யத்தின் நிலைமைகளைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கவனிப்போம்.

48

சிறைச்சாலை விதிகள்

சிறைச்சாலை ஒரு கிராமம் போலவே எல்லா வசதிகளும் உடையது என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன் அல்லவா?

சலவைச்சாலை உண்டு; தொழிற்சாலை உண்டு; பள்ளிக்கூடம் உண்டு; தோட்டங்கள் உண்டு என்றெல்லாம் படித்தீர்கள் அல்லவா? அவைகளைப் பற்றி முதலில் விளக்குகிறேன்.

சலவைச்சாலை இருக்கிறது என்பது உண்மைதான்.

சலவைச்சாலை என்றதும் எல்லாக் கைதிகளும் தங்கள் உடைகளைப் போட்டு அடிக்கடி சலவை செய்து கொள்ளலாம் என்றுதானே நினைக்கிறீர்கள்? அதுதான் தப்பு!

சினிமாப் படத்திலே சலவைசாலையொன்றைக் காட்டி, அதிலே ஏராளமான துணிகளையும் வெளுக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டும் போது, எப்படி நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமோ அதுபோலத் தான் சிறையிலுள்ள சலவைச் சாலையையும் பார்த்து ரசிக்கலாம். அங்கே எல்லாக் கைதிகளின் ஆடைகளையும் சலவை செய்ய மாட்டார்கள். கான்விக்ட் வார்டர்களின் உடைகள், மருத்துவ மனைத் துணிகள், 'பி' வகுப்புக் கைதிகளின் உடைகள் ஆகியவற்றைத்தான் சலவை செய்து கொடுப்பார்கள். இந்தக் குறையைக் களைய ஏற்பாடு நடைபெறுகிறது இப்போது!

தொழிற்சாலையிருக்கிறது. திருச்சி சிறையைப் பொறுத்த வரையிலே நெசவுத் தொழில் முக்கியமானது. ஒவ்வொரு கைதியும் நாளொன்றுக்கு இத்தனை கஜம் தர வேண்டுமென்று உத்தரவு போடப்படுகிறது. திருச்சியில் தயாராகும் மருத்துவமனைக்குத் தேவையான 'பேண்டேஜ்' துணிகள் பெரும்பாலும் திருச்சி சிறைக்கு மட்டுமின்றி, மாகாணமெங்குமுள்ள சிறைகளுக்கும் அரசாங்க மருத்துவ மனைகளுக்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

இது போலவே மாகாணமெங்கும் உள்ள சிறைகளில் முக்கியமான பொருள்கள் கைதிகளின் உழைப்பைக் கொண்டே தயாரிக்கப்படுகின்றன.

சேலம் சிறைச்சாலையில் தயாரிக்கப்படும் இரும்புச் சாமான்களும், பெரிய பாத்திரங்களும், அலுமினியம் தட்டு-குவளைகளும் மாநிலத்தில் உள்ள எல்லாச் சிறைகளுக்கும் உபயோக

மாகின்றன. அதுபோக மீதியை அரசுத் துறை சம்பந்தப்பட்ட மற்ற நிறுவனங்களும் பயன்படுத்துகின்றன.

கோவையில் உள்ள சிறையில் பெட்ஷீட்டுகளும், வார்டர்கள், காவல் துறையினர் முதலியவர்களுக்கு உடுப்புத் துணிகளும் தயார் செய்யப்பட்டு, எல்லாச் சிறைச்சாலைகளுக்கும், மீதி அரசாங்க அலுவலர்களுக்கும் உபயோகமாகின்றன. வேலூரில் தயாரிக்கப்படும் செருப்புகள், பூட்ஸ்களும் அரசாங்க அலுவலர்களுக்கும் எல்லாச் சிறைச்சாலைகட்கும் உபயோகமாகின்றன. ராஜமகேந்திரபுரம் சிறைச் சாலையில் நல்ல கம்பளிகள் தயாரிக்கப்படுகின்றன.

இப்படி முக்கியத் தொழில்களும், சில்லறைத் தொழில்களும் சிறைக் கைதிகளாலேயே செய்யப்படுகின்றன. சர்க்கார் அலுவலகங் களில் இருக்கின்ற மரச் சாமான்கள் பல, கைதிகள் சிறைகளில் தயாரித்தவை.

சென்னைச் சிறையில் அச்சகம் அமைக்கப்பட்டு—எல்லாச் சிறைகளுக்கும் தேவையான அச்சு வசதிகள் கவனிக்கப்படுகின்றன.

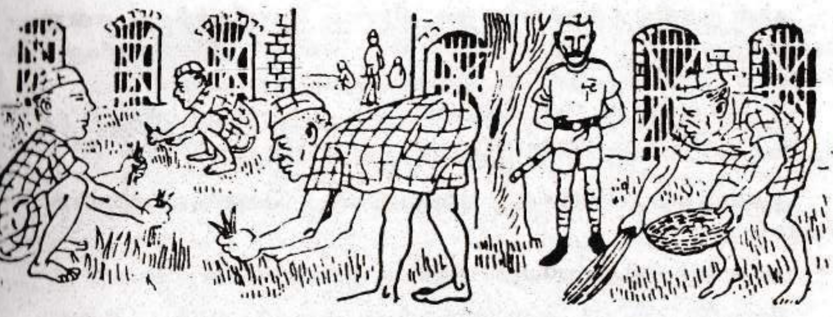
தண்டனை பெற்று வந்துள்ள கைதிகள் உழைக்காமல் இருக்கவே முடியாது. தோட்டி வேலைகளையும் அவர்களில் சிலரே செய்ய வேண்டும். 'கூட்டும் கேங்' என்ற குழு, கைதிகள் நிறைந்ததாயிருக்கும். அவர்கள் சிறைச்சாலை முழுவதையும் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும்.

குப்பையில்லாவிட்டாலும், கூட்ட வேண்டும்!

அதற்குத்தான் 'ஜெயில் வேலை' என்று பெயர்.

பாதைகளில் முளைத்திருக்கும் புற்களையெல்லாம் அகற்றும்படி உத்தரவிடுவார்கள். மண்வெட்டி கொண்டு விரைவில் செதுக்கியும் விடலாம். செதுக்கிவிட்டால்-பிறகு வேலையிருக்காதே? அதற்காகப் புல்லைப் பிடுங்கச் சொல்வார்கள். அவர்களும் மிகவும் சுறுசுறுப்பாக(!) ஆளுக்கொரு நுனிப் புல்லாகப் பிடுங்குவார்கள். அந்தப் புல் வளரும்—அவர்கட்கும் வேலையிருக்கும்! இதற்கும் 'ஜெயில் வேலை' என்று தான் பெயர். சிறை நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்காக முக்கிய அதிகாரிகளும், கைதிகளைக் கண்காணிப்பதற்காக வார்டர்களும் இருக்கிறார்கள். மற்ற எல்லா வேலைகளையும் கைதிகளே செய்கிறார்கள்.

சிறையில் குற்றம் செய்யும் கைதிகள், சிறை அதிகாரிகளால் தண்டிக்கப்படுகிறார்கள். கால்விலங்கு பூட்டுதல், கைவிலங்கு பூட்டுதல், நிலைவிலங்கு மாட்டி வெயிலில் நிற்க வைத்தல் போன்ற கொடிய தண்டனைகளும் கைதிகளுக்கு அளிக்கப்படுமாம். -முன்பு!

சிறைக்குள்ளேயே திருடுபவர்கள், வேலைக்குப் பயந்து ஒளிந்து கொள்பவர்கள், சிறைச் சட்டங்களை மீறி நடப்பவர்கள் உடனடியாகத் தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்படுவார்கள், மாடு போல ஏற்றங்களை இழுத்துத் தண்ணீர் பாய்ச்சுகிற வேலைகளையும் அவர்கள் தான் செய்ய வேண்டும். எவ்வளவு குளிர் அடித்தாலும் சரி; ஒரு கால் சட்டை, ஓர் அரைக்கைச் சட்டை, ஒரு குல்லாய் இவைகளால் தடுத்துக் கொண்டுதான் படுத்துக் கொள்ளவேண்டும். நாங்கள் சிலர் 'பி' வகுப்புக் கைதிகளாயிருந்தாலும் கூடக் கடுங்காவல் தண்டனை பெற்றவர்களாதலால் நாங்களும் குல்லாய் அணிந்து கொள்ள வேண்டும்.

காலையில் எழுந்ததும், நாலு நாலு பேராய் File-ல் உட்கார. வேண்டும். சாப்பிடப் போனாலும், குளிக்கப் போனாலும், வேலை செய்யப் போனாலும், காலை முதல் மாலை வரையில் பல தடவை File-ல் உட்கார்ந்த பிறகுதான் போக வேண்டும். அப்படி File-உட்காரத் தவறுவது பெருங்குற்றம் ஏன்; தப்பித்து ஓடுவதற்கு எத்தனித்த குற்றமாகக்கூட ஆகிவிடலாம், அதற்கெல்லாம் பெருந்தண்டனைகள் கிடைக்கும்.

தினந்தோறும் குளிப்பதற்கு அனுமதியுண்டு. ஆனால் அவர் களுக்குத் தரப்பட்ட உடைகளை வாரம் ஒரு முறைதான் அவர்கள் துவைத்து உடுத்துகிறார்கள். அது இவர்களின் சோம்பேறித்தனமோ, அல்லது சிறையின் உத்தரவு அப்படியோ தெரியவில்லை. சிறை அதிகாரிகள் நல்லவர்கள். ஆகவே சிறை உத்தரவாயிருக்க முடியாது. மாதா மாதம் ஒரு முறை எண்ணெய் தேய்த்து முழுகலாம். அதற்கு அளவு எண்ணெய் கொடுக்கிறார்கள். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் விடுமுறை உண்டு. அன்றைய தினம் வேலை கிடையாது. அதற்காக இஷ்டம் போல் சுற்றவும் முடியாது. அவரவர்களின் இருப்பிடத்தில் இருக்க வேண்டியதுதான்.

நான் முதலில் சிறைச்சாலை ஒரு கிராமம் போலிருக்கிறது என்று சொன்னதும் "பூ! இவ்வளவுதானா?" என்று நினைத்தவர்களுக்கெல்லாம் இப்போது கொஞ்சம் நடுக்கம் ஏற்படுகிறதல்லவா?

ஆனால் இத்தகைய சிறைச்சாலையைத் தங்கள் ஜீவிய பூமியாக்கிக் கொண்டிருப்பவர்களும் சிலர் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்.

முதன்முறை சிறைக்கு வந்தவனுக்கு 'வெள்ளைக் குல்லாய்' என்று பெயர்.

பல முறை வந்தவனுக்குக் "கறுப்புக் குல்லாய்" என்று பெயர்.

சிறையில் கறுப்புக் குல்லாய்களுக்குக் குறைவேயில்லை. நிறைய இருக்கிறார்கள். குழந்தைப் பருவம் முதல் சிறையிலேயே இருக்கிற கைதியையும் திருச்சியில் கண்டேன். எங்கள் பிளாக் 'ஹெட் வார்டர்' அவனைத் தஞ்சை இளங்குற்றவாளிகள் சிறைப் பள்ளியில் (Borstal School) சிறு பையனாக இருக்கும் போது பார்த்தாராம்.

அவனுக்கு இப்போது ஐம்பது வயது இருக்கலாம். கண்டமாலை நோய் ஏற்பட்டுக் குணமடைந்தவனானபடியால் அவனுக்குக் 'கண்ட மாலை' என்று பெயர் சூட்டி அழைத்தார்கள்.

அவனுடைய தாயார் அவனைச் சிறையிலே பெற்றெடுத்ததாகவும் சொல்கிறார்கள். சுமார் ஐம்பதாண்டு காலத்திலே அவன் ஐந்து ஆண்டுகள் கூட வெளியுலகத்திலே இருந்திருக்க முடியாதென்று அங்குள்ள கைதிகள் சொன்னார்கள். அவனைப் பற்றி அவ்வளவு விவரம் தெரிந்த கைதிகள் எவ்வளவு சிறை அனுபவஸ்தர்களாயிருக்க வேண்டுமென்பதை நீங்களே தெரிந்து கொள்ளுங்கள்!

சிறையில் கறுப்புக் குல்லாய்க்காரர்கள் காலத்தைச் சுலபமாகக் கழித்துவிடுகிறார்கள், பழைய அனுபவத்தை வைத்துக் கொண்டு. வெள்ளைக் குல்லாய்கள்தான் மிகவும் வேதனைப்படுகிறார்கள்.

சிறையிலே வேதனையில்லாமல் ராஜபோகமாக இருக்குமா என்று கேட்கலாம். வேதனை இருக்க வேண்டியதுதான். முதலில் வந்த கைதிகள் எச்சரிக்கப்பட வேண்டியவர்கள். ஆகவே அவர்களின் கஷ்டத்தைக் கொஞ்சம் குறைத்து, உணவு முதலியவற்றில் சலுகை காட்டும் முயற்சியில் உடனடியாகக் கவலை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

சிறைக்கு வந்த மூன்று நாட்களுக்கெல்லாம் ஜெயிலர் என்னைக் கூப்பிட்டனுப்பினார். ஆங்கிலத்தில் 'டைப்' செய்யப் பட்ட சில காகிதங்களைக் கொடுத்து, அதைத் தமிழில், "உங்கள் நடையில் மொழி பெயர்த்துக் கொடுங்கள்' என்றார். அவைகளை நான் தமிழில் எழுதிக் கொடுத்தேன். கடுங்காவல் தண்டனை பெற்ற கைதி

யாயிற்றே; மறுக்கக் கூடாது. நான் எழுதியதை மாயவரம் ஓவிய நண்பர் பி. டி. ராசன் சிறையிலுள்ள "குவாரண்டைன்" என்னுமிடத்தில் அழகிய முறையில் வர்ணத்தால் சுவரில் தீட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார். அவைகளைப் படித்துப் பார்த்தால் சிறையில் உள்ள வசதிகள், சட்டதிட்டங்கள் எல்லாமே தெளிவாகும் என்று நம்புகிறேன்.

சிறையில் வார்டர்களுக்கு அடுத்தபடியாகப் பதவி வகிப்பவர்கள் காணிக்கை வார்டர்கள் தான். இவர்களுக்கு சம்பளம் கிடையாது; வெள்ளை உடையும் வெள்ளைத் தொப்பியும் உண்டு. வார்டர்கள் வேலை முடிந்ததும் வெளியிலே செல்வது போல் இவர்கள் செல்ல முடியாது. காரணம் இவர்களுக்கு வேலை முடிவதேயில்லை. காணிக்கை வார்டர் என்பது உங்களுக்குப் புதிராக இருக்கிறதல்லவா?

கான்விக்ட் வார்டர் (Convict Warder) என்பதுதான் இப்படித் திரிந்து, தேய்ந்து, காணிக்கை வார்டராகியிருக்கிறது. மூன்று, நான்கு வருடங்களுக்கு மேல் தண்டனை பெற்ற கைதிகள் தங்களின் நன்னடத்தையால் சிறைச்சாலையில் பெறுகிற உத்தியோகமிது!

நீண்ட நாள் தண்டனை பெற்ற ஒரு கைதி, மெல்ல மெல்ல ஒரு மேற்பார்வையாளனாகப் பதவி பெற முடியும். 'ஓவர்சீயர்' என்று அந்த உத்தியோகத்துக்குப் பெயர். வெள்ளைத் தொப்பியும், கால சட்டையும், அரைக்கைச் சட்டையும் அவனது உடுப்புகள். அவனது பார்வையிலே பல கைதிகள் கண்காணிக்கப் படுவார்கள்.

சிறுகச் சிறுக ஓவர்சீயருக்குப் பதவி உயர்ந்து, அழகான வெள்ளைத் தொப்பியும், வெள்ளைக் கோட்டும், நீண்ட வெள்ளைக் காலுறையும் தரப்பட்டு கான்விக்ட் வார்டராக மாறிவிடுகிறார். ஓவர்சீயர், இரவு நேரத்தில் கூண்டிலே அடைபட வேண்டும். கான்விக்ட் வார்டர்— அதாவது கைதி வார்டர் கூண்டிலே அடைபடத் தேவையில்லை. ஆனால் இரவு நேரங்களில் மாறி மாறிக் குறிக்கப்பட்ட கால அட்டவணைப்படி பிளாக்குகளில் காவல் புரிய வேண்டும்.

திருச்சி சிறையிலுள்ள கான்விக்ட் வார்டர்கள் பெரும்பாலும் ஆயுள் தண்டனை பெற்றவர்கள்தான். ஆயுள் தண்டனை என்பது இருபது ஆண்டுகள்.

ஆனால் அவர்கள் நடந்து கொள்ளும் முறை-திருந்திய நடவடிக்கை-அயராத உழைப்பு—இவைகளின் காரணமாக அவர்களுக்கு 'நாட் கழிவு' தரப்பட்டு, இருபதாண்டுகட்குள்ளாகவே விடுதலையாகி விடும் வாய்ப்பு இருக்கிறது.

ஆயுள் தண்டனை பெற்றவர்களும் பெரும்பாலும் தூக்கு மேடையிலிருந்து திரும்பியவர்கள் தான்! தூக்கு மேடைக்குச் செல்லும் கைதிகளுக்காக ஒரு தனி இடம் இருக்கிறது. அதற்குப் பெயர். 'கண்டம்' என்கிறார்கள். அதுவும் திரிந்து தெளிந்த பெயர்தான் Condemned Prison என்பதுதான் 'கண்டம்' என்று மாறியிருக்கிறது.

அங்கு வந்த மனிதனுக்கு ஒரு கண்டம் இருக்கிறது என்பதை அது குறிப்பதால், திரிந்த பெயரும் ஒருவாறு பொருந்தும். அந்தக் கண்டத்தில்தான் ஒரு காலத்தில் அண்ணாவும் பெரியாரும் வேறு இடமில்லாத காரணத்தால் பத்து நாட்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். கண்டத்திலேயிருக்கும் கைதிகள் தனித் தனியே தான் வைக்கப்படுவார்கள். ஒவ்வொரு ஆளுக்கும் ஒரு காவல் உண்டு! அதற்குப் பக்கத்திலேயே சிறிது தூரத்தில் தூக்கு மேடையுமிருக்கிறது.

நாங்கள் சென்ற பிறகு எட்டுக் குற்றவாளிகள் அந்த மேடை மூலம் உலக விடுதலை பெற்றிருக்கிறார்கள். மிகவும் சோகமான செய்தியொன்று; ஒரு குற்றவாளிக்கு ஆயுள்தண்டனை கிடைத்திருந்தது. அவன் அதையும் மறுத்து அப்பீல் செய்தான். அப்பீலில் அவனுக்குத் தூக்குத் தண்டனை கிடைத்துவிட்டது. அவன் நிலைமை எப்படியிருக்குமென்பதை நீங்களே யோசித்துப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். அக்டோபர்மாதம் 15ஆம் தேதி சூரியனைக் காணாமலே அவன் தூக்குக் கயிற்றை முத்தமிட்டுவிட்

கொலைக் குற்றத்தில் ஈடுபட்டு ஆயுள் தண்டனை பெற்ற கான்விக்ட் வார்டர்கள் சிறைச்சாலைக்குள்ளேயே மற்றவர்களோடு மிகவும் நன்றாகப் பழகுகிறார்கள். திருந்தி நடக்க வேண்டும் என்ற ஆசையோடு காலத்தைக் கழிக்கிறார்கள்.

குடிவெறியில் கொலை செய்தவர்கள் - கற்பு தவறிய மனைவியைக் கொலை செய்தவர்கள் - பங்காளிகளைக் கொலை செய்தவர்கள் - நிலத் தகராறுகளால் கொலைச் செயலில் ஈடுபட்டவர்கள்-எதிரிகள் கொடுத்த தொல்லையால் கொலை வெறிக்குத் தூண்டிவிடப்பட்டவர்கள்- ஆகியவர்களைத்தான் அதிகமாகக் காண முடிகிறது சிறைச்சாலைகளில்.

இருபது ஆண்டு சாதாரணமானதா? இளைஞனாக இருந்தால் வனப்பும் வசீகரமும் நிறைந்த வாலிபம் சிறைச்சாலையிலேயே முடிந்து விடுகிறது. நாற்பது வயதிற்கு மேற்பட்ட மனிதனாகத்தான் அவனை வெளியே பிரசவிக்கிறது சிறைச்சாலை.

வாலிபத்தைக் கடந்த நிலையிலே உள்ளவன், ஆயுள் தண்டனை பெற்றால், வாழ்வின் சுகத்தை இனிமேல் அனுபவிக்க முடியாது என்ற பருவத்திலே சக்கை மனிதனாக அவனைச் சிறைச்சாலை வெளியே உமிழ்கிறது! ஆயுள் தண்டனையை விட மரணதண்டனை எவ்வளவோ மேல்தான்!

ஆனால் ஆயுள் தண்டனை பெற்ற கைதிகள் வெளியில் வந்த பிறகு புதிய மனிதர்களாக மாறிக் கொலை வெறியைத் தடுக்கும் கொள்கைக்காகப் பாடுபட்டார்களேயானால், ஒரு கொலையால் வந்த பழியைப் பல உயிர்களைக் காப்பாற்றுவதன் மூலம் போக்கிக் கொள்ளலாம். அதை விட்டு வெளியில் வந்ததும், "என்னிடம் யாரும் வாலாட்டக் கூடாது. நான் கொலை கேசில் ஜெயிலுக்குப் போனவனாக்கும்!" என்று மீசையை முறுக்கித் தோளைத் தட்டிக்கொண்டு நின்றால், அது வீரமுமாகாது: விவேகமுமாகாது. கோழைத்தனத்தின் கூக்குரலாகவே கருதப்படும்.

49

சிறையில் போட்டி மன்றம்

எங்கள் ராஜ்யம் குறையின்றி நடந்து கொண்டிருக்கும் போது சென்னையில் அடைபட்ட அறப்போர்த் தலைவர்களும், தொண்டர்களும், வரிசை வரிசையாக விடுதலை பெற்றுக் கொண்டேயிருந்தார்கள்.

அண்ணாவும் அன்றையத் துணைச் செயலாளர்கள், நாவலர் நெடுஞ்செழியன், மதியழகன் இருவரும் சிறையிலேயிருந்த காரணத்தால், கழகத்தின் காரியங்களைக் கவனிக்கும் பொறுப்பாளர் பதவியைத் தோழர் ஏ. கோவிந்தசாமி, எம். எல். ஏ. அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டார்.

இது நமது கழக வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான கட்டம் எனறு கூறலாம். தோழர் கோவிந்தசாமி பொதுத் தேர்தலில் காங்கிரசை எதிர்த்து நின்று, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் ஒப்பந்தக் கையெழுத்திலே கையெழுத்திட்டு அதன் ஆதரவு பெற்று வெற்றி மாலை சூடியவர். ஜெயபோதையிலே மக்களை மறந்து விட்டுப் பதவி வெறியிலே அடிமைகளாக மாறிவிடும் ஒரு சில அரசியல் மோசடிக்காரர்கள் உலவும் தமிழகத்திலே, அவர்களுக்கும் தன் பொன்னான செயல் மூலம் சாட்டையடி கொடுத்தவர் கோவிந்தசாமி. கழகத்தின் முக்கியமானவர்கள் எல்லாம் சிறைக் கூண்டுகளிலே! வெளியிலேயிருந்த ஒரு சில தலைவர்களும் நாடெங்கும் மின்னல் வேகததில் சுற்றுப் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த நெருக்கடியான சந்தர்ப்பத்தில் தலைமைக் கழகப் பொறுப்புகளைத் தாங்கி நடத்திட, கோவிந்தசாமி போன்ற தகுதி மிக்கவர் தான் தேவை. பொறுப்பேற்ற கோவிந்தசாமி கழகத்திலே பல ஆண்டு காலம் இருந்து பழக்கப்பட்ட ஒருவரைப் போலவே கழக வேலைகளை மும்முரமாகக் கவனித்திடவும் துவங்கினார். கழகத்திற்கு அவர் ஒரு தூணாக மாறியதுமல்லாமல், தி. மு. க. வின் தேர்தல் கொள்கையை நையாண்டி செய்து வந்த கம்யூனிஸ்டு, காங்கிரஸ் போன்ற கட்சிகளுக்கு அசைக்க முடியாத பதிலாகவும் தன்னையாக்கிக் கொண்டார்.

கழகம் மக்கள் மனத்திலே விசாலமான இடத்தையும், சரித்திரத்திலே நிலையான இடத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு, தெனனகத்தின் வீதிதோறும் புது நடை போட்டு வளர்கிறது என்ற

இன்பம் தேனூறும் செய்திகளாக உருவெடுத்திடுவது கேட்டுப் புளகாங்கிதமுற்றிருந்தது எமது சிறை ராஜ்யம்! நான் முன்பே கூறியிருக்கிறேன், எங்கள் ராஜ்யம் இரண்டு மாத காலம் தான் பரந்து கிடந்தது என்றும், அதன் பிறகு சிறுகச் சிறுகத் தேய்ந்து விட்டது என்றும்! அந்தத் தேயும் நிலை ஆரம்பமாகி விட்டது.

ஆகஸ்ட் 24-ஆம் நாள் முதன் முறையாக எங்கள் ராஜ்யம் குறையத் தொடங்கிவிட்டது. முதலில் இருபதுக்கு மேற்பட்டோர் எம்மைப் பிரிந்து சென்றார்கள். அடுத்த இரண்டு நாட்களில் பொறையாறு அபூபக்கர் முதலிய பல தோழர்கள் ராஜ்யத்தை விட்டு வெளியேறினார்கள். எஞ்சியுள்ள தோழர்களுக்கு விடுதலை உணர்ச்சியைக் கிளப்பிவிடக் கூடிய அந்தப் பிரிவுகளால் ராஜ்யம் சோபையிழந்து விடக்கூடாதென்பதற்காகப் பேச்சு மன்றம் முன்னிலும் வேகமாகப் பணியாற்றியது. அந்த ஒன்றரை மாதத்திற்குள்ளாகவே சில நல்ல பேச்சாளர்கள் தயாரானார்கள். பல தரப்பட்ட பொருள்களின் மீது விவாதம் நடத்திப் பேச்சாற்றலை விளக்க முயற்சி மேற்கொள்ளப் பட்டது..

பேச்சு மன்றம் புதிய புதிய கருத்துக்கள் பற்றி விவாதிக்கவும், விளக்கம் பெறவும், விரிவுரை நிகழ்த்தவும் தன்னைத் தயாராக்கிக் கொண்டது. ''குறளோவியம்" பற்றி இரண்டு மூன்று நாட்கள் தோழர்கள் உரையாற்றிய பின் நான் முடிவுரை கூறினேன்.

குறளின் காமத்துப் பாலின் சுவையைத் தோழர்களிடம் கூறும் போது சிறையிலிருக்கிறோம் என்ற எண்ணத்தையும் சில நிமிடங்கள் மறந்து குறளாசிரியரின் வர்ணனையிலே ஆழ்ந்தார்கள். ஒரு தோழர் பேசும்போது குறிப்பிட்டார்: ''குறளுக்குச் சிறப்புச் சொல்ல வந்த யாரோ ஒருவர் வாமனாவதாரன் உலகை இரண்டடியால் அளந்தான். வள்ளுவனும் இரண்டடியாக அளந்தான் என்பதாகப் பாராட்டியிருக்கிறார்'' என்று! அது பற்றி நான்குறிப்பிட்டேன் :

"வாமனன் இரண்டடியால் உலகை அளந்து விட்டு, மூன்றாவது அடியை மாபலி என்ற மனிதன் தலையிலே வைத்து அழுத்தினான். ஆனால் வள்ளுவன் மனிதன் தலையிலே ஏறிக் கொள்ளவில்லை. மனிதனுக்காக நீதி வகுத்தான்" என்று விளக்கிச் சொன்னேன்.

'நாற்காலி' என்னும் பொருள் பற்றி ஒரு நாள் உரையாற்றினோம். இப்படி எத்தனையோ சொற்பொழிவுகள்! சிறைக்குச் சென்றாலும் அது விடுகிறதா என்ன!

நாமெல்லாம் மொழிப் பித்துக் கொண்டு அலைகிறோம் என்று அரசியல் எதிரிகள் குற்றம் சாட்டுகிறார்களே; அது எவ்வளவு தூரம் உண்மையென்று ஒரு நாள் விவாதித்தோம், "மொழிப்பற்றா? பித்தா?" என்ற தலைப்பின் கீழ். 'மொழியிலே பற்றா? அல்லது பித்தா?' என்று ஆராய்வதற்கு முன்பு பற்று என்பதற்கும் பித்து என்பதற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை உணர வேண்டும். பற்றின் உச்சநிலைதான் பித்து. அந்தப் பித்து தானே உண்டாவதில்லை.

பற்று வைக்கப்பட்ட பொருளுக்கு ஆபத்து வரும்போது அப் பொருளின் மீது பித்து ஏற்படுகிறது. குழந்தையின் மீது தாய்க்கு அளவற்ற பற்று. குழந்தை திடீரென நோய்வாய்ப்படுகிறது. இறந்துவிடுமென மருத்துவர்கள் கூறுகிறார்கள். தாய்க்குப் பைத்தியம் பிடித்து விடுகிறது. அதை யாராவது தடுக்க முடியுமா? பற்று பித்தாக மாறுகிறது.

தாய்க்குக் குழந்தையை விட ஒரு சமுதாயத்துக்கு மொழி மிகவும் உயர்ந்தது. அந்த மொழி மீது பற்று வைக்காதவர் யாரே உளர்! பற்றுக் கொண்டோர் பித்தர்களாக மாறுவது தவறு! அந்தப் பித்து ஏற்பட அடிப்படை எது? பற்றை அறுக்க முனைவது தானே? அந்த வேலையைச் செய்வது யார்?

மொழியிலே நாம் பற்று வைக்கிறோம். அதை அறுத்து நம்மைப் பித்தர்களாக்குகிறார்கள். ஆகவே பித்துப் பிடிப்பது நம் தவறல்ல! இந்த முடிவுக்குப் பேச்சு மன்றத்தினர் வந்தோம். மொழிக்காக உயிர் கொடுத்த தாளமுத்து, நடராசன் இருவரின் கல்லறையிருக்கும் திசையைப் பார்த்து வீர வணக்கம் செலுத்தினோம்.

லத்தீன் மொழியின் ஆதிக்கம் ஐரோப்பாவெங்கும் பரவி வேறு நாட்டுத் தாய் மொழிகள் எல்லாம் தலையெடுக்காமல் அழுத்தியிருந்த காலத்தில் தாய் மொழிப் பித்துக் கொண்டு, "இனி லத்தீனில் எழுதுவதில்லை. எமது பிரஞ்சு மொழியிலே தான் எழுதுவோம்" என்று சபதம் எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பிய பிரஞ்சு நாட்டு இளம் எழுத்

தாளர்களை, 16-ஆம் நூற்றாண்டின் மொழிக் காவலர்களைப் பெருமையோடு நினைத்துக்கொண்டோம். அந்தச் சரித்திரத்தையும் படித்து விட்டு இப்போது தாய் மொழியை மறந்து ஆதிக்கக்காரர்களின் மொழியாம் இந்திக்கு ஆலவட்டம் சுழற்றும் ஆஷாடபூதிகளின் வரலாற்றையும் பார்க்கின்றபோது எவ்வளவு வேதனையாயிருக்கிறது என்று கண்ணீரும் விட்டோம்.

எம்மை அறியாமலே மொழிப் பித்து ஏற்பட்டுவிட்டது.
"தமிழென்று தோள்தட்டி ஆடு! அந்தத்
தமிழ் வெல்க! வெல்க என்றே தினம் பாடு!"

—என்று பேரொலி எழுப்பினோம்.

"கிளம்பிற்றுக் காண் தமிழ்ச் சிங்கக் கூட்டம்
கிழித்தெறியத் தேடுது காண் பகைக் கூட்டத்தை"

—என்று சூளுரைத்தோம்.

சிறைச்சாலையில் ஒரு நாள் பேச்சு மன்றம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. மன்றத்து மத்தியிலே நான் அமர்ந்திருக்கிறேன். வெள்ளுடை அணிந்த ஒரு நர்ஸ் அங்கு வந்தாள். தான் கல்லக்குடிக்குப் பக்கமுள்ள ஆஸ்பத்திரியில் வேலை பார்த்ததாகவும், போராட்டத்தில் காயம் பட்டவர்களுக்கெல்லாம் தானே சிகிச்சை செய்ததாகவும் கூறினாள். அவள் பேச்சிலிருந்து நமது இயக்க அனுதாபமுடையவள் என்று புரிந்தது. நல்ல சிவப்பு! குறுகுறுப்பான பார்வை! கவரும் சக்தி படைத்தவள்! "கருணாநிதி எங்கே?" என்று என்னையே கேட்டாள்.

"நான்தான்" என்றேன். "ஓகோ, அரும்பு மீசை புதிதாகையால் அடையாளமே புரியவில்லை" என்றாள். போய் விடுவாளாக்கும் என்று எதிர்பார்த்தேன். போகவில்லை. நின்று கொண்டேயிருந்தாள்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஒரு கிழவரும் வந்தார் அவர் அவளுடைய தந்தையாம். "அப்பா! இவர் தான் கருணாநிதி!" என்று அவருக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தினாள். ஏன் இருவரும் அங்கு வந்தார்கள் தெரியுமா? அந்த 'நர்ஸ்' என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமாம்!

திடீரென்று என்னைப் பார்த்துச் சொன்னாள்: "நான் உங்களைக் காதலிக்கிறேன்!" நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன்! பேச்சு மன்றம் கொல்லென்று சிரித்துவிட்டது. நர்சுக்கு அப்போதுதான் நாணம் பிறந்தது. தந்தையை அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள். நான் வெட்கத்தால் குனிந்த தலை நிமிராமல் அமர்ந்திருந்தேன்.

இத்தோடா முடிந்தது? ஒரு தயிர்க்காரிக்கும் தோழர் சத்திக்கும் தகராறு! தயிர்க்காரி தன் கணவனிடத்திலே சத்தியின் விஷமத்தைப் பற்றிக் கூறிவிட்டாள். அவள் கொஞ்சம் இள வயதுக்காரி. சத்தியும் மணமாகாத பிள்ளை! ஏதோ தவறு நடந்துவிட்டது! அதைப் பேச்சு மன்றத்திலே சிரிப்பாய்ச் சிரிக்க வைத்துவிட்டாள் அந்தப் பொல்லாத தயிர்க்காரி. தோழர் ராம சுப்பையா, அவளிடம் மோர் வாங்கிக் கொண்டு கடன் சொல்லி ஏமாற்றி விட்டாராம். சிறையிலே அவர் காசுக்கு எங்கே போவார்? அதையும் பெரிய குற்றச்சாட்டாக்கி காரைக்குடியாரின் நாணயத்தைப் பற்றி வெளுத்து வாங்கிவிட்டாள்.

என்ன, மூக்கிலே் விரலை வைக்கிறீர்கள்? சிறைச்சாலையிலே பெண்கள் எப்படி வந்தார்கள் என்றுதானே ஆச்சரியப்படுகிறீர்கள்?

பேச்சு மன்றத்திலே நடந்த (Fancy Dress Competition) மாறு வேடப் போட்டியின் போது கூடப் பெண்கள் வராமலிருந்தால் சுவைக்குமா என்ன? பெண்கள் மட்டுமா வந்தார்கள்? ஒரு குடு குடுப்பைக்காரன் கூட வந்தான்.

"குடு குடு குடு குடு! நல்ல காலம் பிறக்குது; தமிழ்நாட்டுக்கு நல்ல காலம் பிறக்குது! அந்த மூலையிலே ஒருத்தன் அய்யோன்னு போருன்! காலையிலே கூடச் துரோகம் பண்ணினவன் தொலையப் போருன்! காலையிலே கூடச் சொன்னேன், சுரண்டிப் பிழைக்கிறவன் சுருக்குன்னு போருன். ღ ჭ குடு குடு! ஒரு பழைய துணி இருந்தால் குடு குடு குடு!"

நரிக் குறவனும் குறத்தியும் தோன்றினர்கள், "ஆயாலக் குறி- ஆயாலக்குறி" என்று பாடியபடியே. வயிறு புடைத்த ஒருவரும் வறுமையிலடிபட்ட நெசவாளியும் வந்தார்கள். குமரர்கள் கிழவர்களாக மாறி வந்தார்கள். ஆண்கள் பெண்களாக மாறி வந்தார்கள், அழகிகளாகக்கூட!

சிறைச்சாலையிலே ஏதோ ஒரு பெரிய மைதானத்தை ஒதுக்கிக் கொடுத்து அதிலே மாறு வேட விழா நடத்துங்கள் என்று யாரும் அனுமதி தரவில்லை. வேலையில்லாத ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமையில் தோழர்களின் சொந்த முயற்சியிலேயே பல வேடங்களில் தோன்றிப் பாடி மகிழ்வித்தார்கள். சிறைச்சாலையிலே பூத்திடும் மலர்கள்; நான் மேலே போட்டிருந்த பச்சைத் துண்டு போன்ற ஆடைகள்; முடி வெட்டும்போது கத்தரித்த ரோமங்கள்; அடுப்பின் கரிகள் ஆகிய பொருள்களைக் கொண்டு அலங்கார அணிகளும், ஆடைகளும், மீசை களும், தாடிகளும் தயார் செய்து, யாரும் எதிர்பார்க்காத அளவுக்குப் பிரமாத வெற்றியுடன் நடத்தப்பட்ட அந்தப் போட்டியிருக்கிறதே அது, "வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்" என்பதைத்தான் நினை வூட்டியது.

போட்டியின் நீதிபதிகளாக மன்னை நாராயணசாமி, ராச மாணிக்கம், பேராவூரணி வடிவேல், வைத்தீசுவரன் கோயில் முருகையன், கலைமணி ஆகியோர் தீர்ப்பு வழங்கினர்.

திருச்சி கமலன் முதற் பரிசும், நாராயணசாமி இரண்டாம் பரிசும், கம்பர்நத்தம் கடல்வண்ணன் மூன்றும் பரிசும், பெரியசாமி நான்காவது விசேடப் பரிசும் பெற்றார்கள். அவர்களுக்குக் "கல்லக்குடிப் பதக்கம்" பரிசளிக்கப்படும் என்றும், அந்தப் பரிசளிப்பு விழாவினை மணப்பாறையில் தோழர்கள் நடத்துவதென்று விரும்பியதன் பேரில், அங்கு விழா நடக்குமென்றும் அறிவிக்கப்பட்டது.

இன்னொரு ஞாயிற்றுக்கிழமை, ஒப்பித்தல் போட்டி, முல்லை சத்தி, திருவையாறு மணி மாயூரம் கிட்டப்பா, திருவாரூர் விசயராகவன், கரூர் முருகேசனார் ஆகியோரை நீதிபதிகளாகக் கொண்டு நடை பெற்றது. அதில் பாரதிதாசன் கவிதைகளும், திரு. வி. க. வின் உரை நடைகளும், அண்ணாவின் பொன்மொழிகளும், நமது திரைப் படங் களின் உரையாடல்களும், புறநானூற்றுச் செய்யுட்களும், போர்வாள் முதலிய நாடக வசனங்களும் பல தோழர்களால் ஒப்பிக்கப்பட்டன.

அதில் முதல் பரிசு பெரியசாமிக்கும், இரண்டாம் பரிசு அடைக் கலத்திற்கும், மூன்றும் பரிசு எஸ். எம். வைத்தியலிங்கத்திற்கும், நான்காவது சிறப்புப் பரிசு நாராயணசாமிக்கும் கிடைத்தது. அந்தப் பரிசளிப்பு விழாவை ஜெயங்கொண்ட சோழபுரத்தில் நடத்துவதாகத் தோழர் வேணுகோபால் அனுமதி வாங்கிக் கொண்டார்.

ஒரு நாள் இசைப் போட்டியும் நிகழ்வுற்றது. தோழர்கள் உள்ளிக் கோட்டை சிங்காரவேலு, திருவாரூர் தென்னன், கரூர் நாராயணன் ஆகியோர் நீதிபதிகளாய் அமர்ந்தனர்.

மாயவரம் செபாஸ்டின் முதற்பரிசும், நன்னிலம் நடராசன் இரண்டாம் பரிசும், அறந்தாங்கி ஓவியர் கருணா மூன்றும் பரிசும் சக்கரசாமம் அப்பாசாமி நான்காவது தனிப் பரிசும் பெற்றார்கள்.

இவர்களுக்குப் பரிசளிப்பு விழாவை மன்னை நாராயணசாமி நடத்துவதாகக் கேட்டுக்கொண்டார். மன்றமும் இணங்கியது.

கடைசியாக ஒரு ஞாயிறன்று பேச்சு மன்றத்தின் அறுவடையைக் கணக்குப் பார்க்கும் போட்டி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதுதான் பேச்சுப் போட்டி.

திருவையாறு ஆர். எஸ். மணி அழகான கருத்துக்களை அள்ளிச் சொரிந்து முதற் பரிசை அடைந்தார். ராமசாமி பெருமிதமான வார்த்தையோட்டத்தால் இரண்டாம் பரிசைத் தட்டிவிட்டார். உள்ளிக்

கோட்டை சிங்காரவேல் எடுத்துக் கொண்ட பொருளை எழில் ததும்பச் சொல்லி மூன்றும் பரிசுக்குரியவரானர். பேராவூரணி வடிவேல் நகைச் சுவை வழியப் பேசி சிறப்புப் பரிசை ஏற்றார்.

அந்தப் போட்டிக்கு நீதிபதிகளாக நானும், தோழர்கள் ராம சுப்பையா, அடைக்கலம், நாகை பாப்பையன், பி. சாமிநாதன் ஆகிய நால்வரும் அமர்ந்து தீர்ப்பு வழங்கினோம். அவர்களுக்குப் பரிசளிக்கும் விழாவை மாயவரத்தில் நடத்துவதற்குத் தோழர் கிட்டப்பா கேட்டுக் கொண்டு, மன்றத்தின் இணக்கம் பெற்றார்.

''மாங்குயில் கூவிடும் பூஞ்சோலை—எமை
மாட்ட நினைக்கும் சிறைச்சாலை''

என்ற கவிஞரின் பாடலை உரக்கப் பாடினோம். உற்சாகம் கொப்பளிக்கப் பாடினோம்.

நானூற்றுக்கு மேற்பட்டோரின் மொத்த வாழ்க்கை சிறையில் எப்படி நடைபெற்றது என்பதை விவரித்து விட்டேன். என் வாழ்வு எப்படி ஓடியது என்பதைக் கூறாமலிருக்க முடியுமா?

50

எனது சிறைப் பொழுதுபோக்கு

சிறைச் சாலைக்கு வந்த சில நாட்களுக்கெல்லாம் என்தருமைத் திருவாரூர் தோழர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். எனது மைத்துனர் தெட்சணாமூர்த்தியும் வந்தார். எனக்குப் பக்கத்து அறைகளிலேயே அவர்களும் இடம் பிடித்துக்கொண்டனர். ராம சுப்பையா அவர்களுக்குச் சரியான ஜோடியாக திருவாரூர் நாகப்பன் இருந்தார். அவர்களிருவரையும் பார்த்து நாங்கள் ''கிழவர்களே!'' என்று கூப்பிடுவோம். ராம சுப்பையாவுக்கு உள்ளபடியே அதில் கொஞ்சம் வருத்தம்தான். திருவாரூர்தென்னன்— அவரைப் பற்றி நான் ஒன்றும் அதிகமாகச் சொல்லவேண்டாம்.

நான் சிறையிலிருக்கும் போது அவர் வெளியே இருக்க முடியாது' ஒருவர்தான் தப்பித் தவறி வெளியே இருந்து விட்டார். சி.டி.மூர்த்தி என்பார்— தென்னன் பெயரும் தட்சிணாமூர்த்திதான்! இவரும் தட்சிணாமூர்த்தி, இரண்டுதட்சிணாமூர்த்திகளும் இரண்டு கண்கள் போல நட்புக்கு.

அந்தத் தென்னன்தான் எமது சாப்பாட்டு விவகாரங்களைச் சரி பார்த்துக் கண்காணித்து வந்தார். குளிப்பதற்குச் செல்வோம். வேணு ஓடி வருவார், தண்ணீர் மொண்டு ஊற்ற. அவர் தான் என்னைக் குளிப்பாட்டி விடுவார் என்றே வைத்துக் கொள்ளுவோமே! எண்ணெய் தேய்த்து முழுகப் போகிறோம் என்று தெரிந்தால் போதும். எப்படித் தான் தெரியுமோ ராம சுப்பையாவுக்கு? அவர் எண்ணெய் தேய்த்து விடாமல் குளிக்க முடியாது. முடியாதென்ன? கூடாது.

அவருடைய திருக்கரங்களால் எண்ணெய் தேய்த்துச் சிகைக்காய் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டும் போது என் அன்னையின் பொற்கரங்களின் ஸ்பரிச உணர்ச்சியையே கண்டேன் நான். குளித்து விட்டு அறைக்கு வருவோம். வீட்டிலே மனைவி கூட அவ்வளவு ஒழுங்காக உடைகளை எடுத்துத் தந்து உபசரிக்க முடியாது. அத்துணை அழகாக உடைகளை எடுத்து வழங்குவார் தோழர் கஸ்தூரி. உடை இலாகாவை அவரிடம் தான் ஒப்படைத்திருந்தோம். உடனே தென்னன் காலை உணவுடன் எங்கள் அறையில் நுழைவார்.

சிறைச் சாப்பாட்டுக்கும் ஓர் இலக்கணம் வகுத்துக் கொண்டு நம்மோடு ஒட்டி வராவிட்டால் அதோடு நாம்

ஒட்டிப் போவோம் என்ற தத்துவார்த்தச் சிகரமாக எம்முடன் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தான் திருவாரூர் டாக்டர் விசயராகவன். சிறையிலே தரப்படும் கடலை உருண்டை என்ருல் அவருக்கு எவ்வளவு பிரியம் தெரியுமா? ஒருநாள் அவர் கடலை உருண்டைக்காக இன்ஞெரு தோழருடன் பந்தயம் கட்டி நூறு 'பஸ்கி' போட முனைந்தார். பந்தயத்தில் தோற்றதால் கடலை உருண்டை கிடைக்கவில்லை. தொடை முழுதும் கடலை உருண்டைபோல் வீங்கிவிட்டது. இரண்டு, மூன்று நாள் மருத்துவ மனையில் இருந்தார். ஜெயில் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டு விட்டு 'ஜாம்பவான்' வேலைக்கெல்லாம் போகலாமா?

இப்படி வேடிக்கையாகவும் விளையாட்டாகவும் சிறைச்சாலையின் கொடுமைகளை விரட்டிக் கொண்டிருக்க உதவி புரிந்த அருமைத் தோழர்கள் எல்லாம் எங்களை விட்டுப் பிரியும் காலம் வெகு விரைவில் வந்து விட்டது. காங்கிரஸ் ஆட்சி எனக்கு ஆறு மாதத் தண்டனை கொடுத்தது பெரிதல்ல. என் அன்புத் தோழர்களை என்னோடு சேர்த்து வைத்து, அவர்கள் பிரிந்து செல்லும் வேதனையை அடிக்கடி உண்டாக்கியதே, அதுதான் பெரிய தண்டனையாக இருந்தது.

தோழர் என்.வி.என். அடக்குமுறையின் கோரப் பொறியில் அகப்படுவதற்கு முன்பு, எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். ''வெளியில் என்ன நடக்கிறதோ என்று கவலைப்படுவீர்கள். வளர்கிருேம், வளர்கிருேம், மகிழ்ச்சியடையுங்கள்" என்று! சிறைச்சாலையில் என்னைச் சந்திக்க வந்த அண்ணு அவர்களும் சொன்னுர்கள்: ''வெளியுலகைப் பற்றி நினைத்து மனத்தை அலட்டிக் கொள்ளக் கூடாது" என்பதாக.

இருந்தாலும் முடிகிறதா? நாங்கள் பிரிந்து வரும்போதே தமிழகம் இரத்தக் காடாகவல்லவா இருந்தது? ''என்ன ஆயிற்ருே?'' என்று ஏங்கிக் கொண்டுதான் கிடந்தோம்.

கல்லக்குடியிலே போராட்டம், அண்ணன் சிற்றரசு அவர்களின் தலைமையிலும், திருச்சி தீரர்களின் மேற்பார்வையிலும் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது. அண்ணுவும் மற்றவர்களும் சிறைக்குள்ளே அனுப்பப்பட்டு விட்டார்கள். ''தலைவர்களை விடுதலை செய்'' என்ற முழக்கம் நாடெங்கும் கேட்கிறது.

அக்டோபர் முதல் நாள் ஆந்திர அரசு அமைகிறது. அதைத் துவக்கி வைக்கப் பண்டித நேரு அழைக்கப்பட்டிருக்கிருர். மொழி வழி மாகாணத்திற்காக ஆந்திராவில் கிளம்பிய நாற்பது வருடக் கிளர்ச்சிக்கு ஒரு முடிவு (?) ஏற்படுகிறது. கட்சி மாறிய பிரகாசம் காங்கிரசில் சேர்க்கப்படுகிருர். ஆந்திராவின் முதல் பிரதமராகிருர்.

ஆந்திர அரசு துவக்க நாளிலே மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துடனே தலைவர்கள் பேசுகிருர்கள். பிரதமர் நேரு பண்டிதர் பேசுகிருர். சென்னை முதல்வர் ராஜாஜி பேசுகிருர். ஆந்திரப் பிரகாசம் பேசுகிருர்.

ஆந்திர ராஜ்யத்தைத் துவக்கி வைத்துவிட்டுச் சென்னை, கோவை மதுரை, மாமல்லபுரம், பவானி முதலிய இடங்களிலே சுற்றுப் பயணம் நடத்திஞர் பண்டித நேரு. தமிழகத்தின் தலைவர்கள் சிறையிலே! ஐயாயிரவர் அடக்குமுறைக்கு ஆளாயினர்! பிணங்கள் வீழ்ந்தன! சதி வழக்குகள் கிளம்பின! இந்த நிலைமையிலே கொதித்துப் போயிருந்த மக்கள், தங்கள் அதிருப்தியைக் காட்ட நேருவுக்கு எல்லா இடங்களிலும் கறுப்புக்கொடி காட்டினர். அவரது பொதுவாழ்விலே அதுவரையில் காணுத எதிர்ப்பை அவர் கண்டார். கறுப்புக் கொடி காட்டுவது ஒரு வகை; நேருவுக்கும் தெரியாததல்ல. தமிழரை 'நான் சென்ஸ்' என்று இருமுறை இகழ்ந்தார். ஒரு முறை மன்னித்தோம் பெரிய மனிதர் என்பதற்காக; மீண்டும் சொன்னுர்.

மதுரையிலே நேருவுக்குக் கறுப்புக் கொடி காட்டிய கிளர்ச்சியில் தோழர் முத்து, மற்றும் பல தோழர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். சென்னையிலும் முப்பது பேருக்கு மேல் கைதாயினர். சென்னையிலே கண்ணபிரான், பார்த்தசாரதி மற்றும் பலர் தடியடிக்காளாயினர். செங்கற்பட்டிலே அண்ணுமலை தலைமையிலே கருங்கொடி நிகழ்ச்சி வெற்றி கண்டது.

நாள்தோறும் நமது தோழர்கள் சிறைச்சாலைக்குச் சென்று கொண்டிருப்பதும், நாடெங்கும் கிளர்ச்சித் தீ கொழுந்துவிட்டு எரிந்து கொண்டிருப்பதும் தேனினுமினிய செய்திகளாக எங்களுக்குக் கிடைத்துக் கொண்டேயிருந்தன.

எல்லோரும் போய்விட்ட காரணத்தால், மிச்சமிருந்த ஐம்பதுக்குட் பட்ட தோழர்களை ராம சுப்பையா அவர்கள் வசம் ஒப்படைத்துவிட்டு நான் சிறிது ஓய்வு பெற்றேன். பேச்சு மன்றமும் கிடையாது.

எதையாவது படிப்பது, எதையாவது எழுதுவது. மீதி நேரங்களில் வேப்ப மரத்தடி! அங்கே சத்தியும் நானும்! எத்தனையோ இன்பக் கதைகளை அந்த வேப்ப மரம் கேட்டிருக்கிறது. பேச்சின் ஒலிக்கு மாத்திரம் சக்தியிருக்குமானால் அந்த வேப்ப மரம், இனிப்பு மரமாக மாறியிருக்கும். அவ்வளவு தித்திப்பான கதைகள்.

ஒரு நாள் நீண்டு உயர்ந்த மதிலுக்கு உள்ளே ஒரு சிறிய பந்து வந்து விழுந்தது. வெளியே விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்களின் கையிலிருந்து தப்பி, அது எங்கள் கையில் சிக்கியது.

உடனே ஒரு திட்டம் போட்டோம். ஒரு பழைய வேட்டியைக் கிழித்து வலைபோலக் கட்டினோம். எங்கள் கைகளைப் பந்தடிக்கும் மட்டை ஆக ஆக்கிக்கொண்டு தினந்தோறும் விளையாட ஆரம்பித்தோம். அந்த விளையாட்டுக்குப் பந்தயம் எல்லாம் கட்டுவதுண்டு.

தோழர் வேணு, தனக்கு வந்த கடலை உருண்டைகளையெல்லாம் பந்தயத்தில் இழந்து, துவரையை இழந்து, சோற்றையும் ஒரு நாள் இழந்து, தரும மகாராஜன் போல நின்று கொண்டிருந்தார். தோழர் ராம சுப்பையா பந்து விளையாட்டில் என்னுடைய கட்சி. வருகிற பந்தையெல்லாம் சாமர்த்தியமாக அடித்துவிடுவார். ஆனால் ஒரு குறை; பந்து வலையைத் தாண்டி அப்புறம் போகாது! அவ்வளவுதான் கஸ்தூரி, சத்தியின் கட்சியிலேயிருந்து விளையாடுவார். பந்து தானாகவே போய் அவரது கையில் மோதி எங்களிடம் திரும்பி வரும் காட்சி அற்புதமாக இருக்கும்; அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு விளையாடுவார்.

அந்த விளையாட்டிலும், இடையே தொய்வு ஏற்பட்டு விட்டது. ஜெயில் ஆகாரத்தைச் சாப்பிட்டு விட்டு இம்மாதிரி வேலைகளையெல்லாம் எங்களைப் போன்ற பலசாலிகள் செய்யலாமா? எல்லாருக்கும் உடம்பு வலி. உட்கார முடியாது. நிற்க முடியாது; நான் ஊசியும் போட்டுக்கொண்டேன். பிறகு, மீண்டும் ஆசை பிறந்தது விளையாட ஆனால் விளையாட்டுக்கு விரைவில் முடிவு ஏற்பட்டு விட்டது.

காரணம், கல்லக்குடிப் பட்டாளத்தை நோக்கி விடுதலை வந்து விட்டது. விடுதலைக்கு இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்கு முன்பிருந்தே ராம சுப்பையா கண்ணீர் விட ஆரம்பித்து விட்டார். விடுதலை நாளும் வந்தது. அக்டோபர் 15-ஆம் நாள் காலையிலே அவர்களும் எம்மைப் பிரிந்தார்கள். சிறைச்சாலையிலே அகப்படும் பூக்களைக் கொண்டு ஒரு மாலை சூட்டினார்கள். பிரிவுரை கூறினார்கள். கோவெனக் கதறி அழுதார்கள். அவர்கள் வாய்விட்டுக் குழந்தை போல அழுத காட்சியை இப்போது நினைத்தாலும் கண் கலங்குகிறது.

"வேணு போலப் பறந்து பணியாற்றிட யாரால் முடியும்?"

"இனிமேல் ராம சுப்பையா போல் எண்ணெய் தேய்த்து விட யார் முடி வருவார்கள்?"

"கட்சிச் செய்திகளைக் கேட்டிட ஆர்வமுடன் அடிக்கடி வந்திட மலைக்கோட்டை ரத்தினம் போல யாருளர் இங்கே?"

"எது கேட்டாலும் சிரித்துக் கொள்ளும் எத்திராஜ்!"

இப்படி ஒவ்வொருவரையும் பற்றி எண்ணினேன். என் பின்னே அணி வகுத்து வந்த கல்லக்குடிப் படை வரிசை கண்ணீரைக் கொட்டியபடி நிற்பதையும் கண்டேன்.

"நேசமுள்ள நண்பர்களே; பாசம் நிறைந்த தோழர்களே! என் ஆசைக் கண்மணிகளே!" என்றேன். அதற்கு மேல் பேச முடியவில்லை. "போய் வருக" என்று கையால் ஜாடை காட்டினேன். ராம சுப்பையா கட்டிக்கொண்டு கதறிவிட்டார். பிரிவு, பிரிவு, கட்டிக் காத்த குடும்பப் பாசத்தில் குறுக்கிட்ட பிரிவு, அவர்களை எங்களிடமிருந்து விடுதலை என்னும் சொல் பிரித்துக் கொண்டு போய் விட்டது!

51

சிறைச் சீர்திருத்தம் செய்தோம்

சிறையிலேயே கைதிகளின் அவல நிலைமைகளை எண்ணிடும் போதில், எப்போதாவது அவர்களுக்குச் சில நலன்களைப் புரிந்திட நம்மால் இயலுமா என நான் சிந்திப்பதுண்டு. ஆனால் கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்றிடும் நன்னாள் ஒரு நாள் வரும் என்றோ, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களோ அல்லது நானோ முதலமைச்சர் பொறுப்பிலே அமர்வோம் என்றோ நான் அப்போது எண்ணிப் பார்த்ததில்லை.

1967-ஆம் ஆண்டு கழகம் மக்களின் பேராதரவோடு ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்த்தப்பட்டவுடன் முன்னாள் கைதிகளான எங்கள் மனத்தில் நம்மால் முடிந்த அளவு சிறைச்சாலைகளைச் சீர்திருத்திட வேண்டுமென்று பேரார்வம் மூண்டெழுந்தது.

இந்த ஐந்தாறு ஆண்டுகளில் சில குறிப்பிடத்தக்க மாறுதல்களைச் செய்துள்ளோம்.

'சி' வகுப்புக் கைதிகளும் தங்கள் சொந்தச் செலவில் சோப்பு, எண்ணெய், பற்பசை, பல்துலக்கும் தூரிகை, பவுடர் ஆகியவைகளைப் பயன்படுத்த அனுமதிக்கப்பட்டனர். 'ஏ' வகுப்பு, 'பி' வகுப்புக் கைதிகளைப் போல் 'சி' வகுப்புக் கைதிகளும் கடிதத் தொடர்பு கொள்ளவும், வெளியிலிருந்து வருபவர்களை நேரில் பார்க்கவும் அனுமதிக்கப்பட்டனர். இதன் காரணமாகக் கைதிகளிடையே இருந்த ஏற்றத் தாழ்வுகள் அகற்றப்பட்டன.

சிறைச்சாலையின் கண்காணிப்பாளரால் அனுமதிக்கப்பட்ட செய்திப் பத்திரிக்கைகளையும், வார, மாத, இதழ்களையும் படித்திட 'ஏ' வகுப்பு 'பி' வகுப்புக் கைதிகள் அனுமதிக்கப்பட்டனர். மத்திய சிறைச் சாலையில் உள்ள கைதிகளுக்கும், பார்ஸ்டல் பள்ளிக் கூடத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் பொங்கல் நாளன்று அதிக உணவு அளிக்கப்பட்டது.

இரண்டாவது உலகத்தமிழ் மாநாட்டையொட்டிக் கைதிகளின், தண்டனைக் காலங்கள் வெவ்வேறு தர அளவில் குறைக்கப்பட்டன. இதனால் 2,784 கைதிகள் விடுதலையடைந்ததுடன், 11,488 கைதிகள் பயனடைந்தனர். சிறை கைதிகள் எழுதிய கவிதைகளைத் தொகுத்து 'சிறை தரும் தேன் கவிதை' என்ற நூல் வெளியிடப்பட்டது.

பெண் கைதிகளின் குழந்தைகளைப் பராமரிப்பதற்காக வேலூரில் ஒரு குழந்தை வளர்க்குமிடமும் ஒரு குழந்தை காப்பிடமும் கட்டப்பட்டன.

கோடைக் காலத்தில் வெம்மையைத் தணித்துக் கொள்வதற்காகப் பனைமட்டை விசிறிகள் கைதிகளுக்கு வழங்கப்பட்டன.

கைதிகள் ஓய்வு நேரங்களில் கேரம். செஸ் விளையாட அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

அரசின் செலவிலேயே அரசாங்கத் தேர்வுகளுக்குச் செல்ல கைதிகள் அனுமதிக்கப்பட்டனர். பார்ஸ்டல் பள்ளிக்கூடத்திலுள்ளவர்கள் பள்ளி இறுதி வகுப்புத் தேர்வு எழுத அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

எல்லா வகுப்புக் கைதிகளும் விரும்பும் வரை, மாத இதழ்களை வாங்கிப் படிக்க அனுமதிக்கப்பட்டனர். ஆனால் அவ்விதழ்கள் மதிப்பிற்குரியவைகளாக இருக்க வேண்டும். அரசாங்கச் செலவில் 100 கைதிகளுக்கு ஒரு பத்திரிகை வீதம் தினமணி, சுதேசமித்திரன், நவமணி ஆகிய பத்திரிகைகள் வழங்கப்பட்டன. இவ்வசதிகள் துணைச் சிறைச்சாலைகளுக்கும் விரிவுபடுத்தப்பட்டன.

கைதிகள் பரிசுச் சீட்டுகள் வாங்க அனுமதிக்கப்பட்டனர். மூன்று கைதிகள் பரிசும் பெற்றுள்ளனர்.

காந்தி நூற்றாண்டு விழாவையொட்டிக் கைதிகளின் தண்டனைக் காலங்கள் பல்வேறு தர அளவில் குறைக்கப்பட்டன. இதனால் 2,687 கைதிகள் விடுதலை செய்யப்பட்டதுடன், 9,561 கைதிகள் பயனடைந்தனர். 12-11-68-க்கு முன்பு மரண தண்டனை பெற்றவர்கள் அனைவருக்கும் இந்திய அரசு முடிவின்படி மரண தண்டனை நீக்கப்பட்டு, வாழ்நாள் தண்டனை அளிக்கப்பட்டது. இதனால் 111 கைதிகள் தூக்கு மரத்தில் ஏற்றப்படுவதிலிருந்து தப்பினர்.

தஞ்சாவூருக்கு அருகில் நீலகிரி என்ற இடத்தில் 114 ஏக்கர் திறந்த வெளிச் சிறைச்சாலை அமைக்கப்பட்டது. திறந்த வெளிச் சிறைச்சாலையில் குறைந்த அளவு கண்காணிப்பே இருந்தாலும், இதுவரை யாரும் தப்பித்துச் செல்லவில்லை. அங்கு கைதிகள் கிணறு வெட்டுதல், நிலம் திருத்துதல், உழுதல், பயிரிடுதல் ஆகிய பணிகளில் ஆர்வமுடன் ஈடுபட்டுள்ளனர். அங்குள்ள கைதிகளுக்கு நாளொன்றுக்கு 50 கிராம் அரிசி அதிகமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. அவர்களுக்கு நாளொன்றுக்கு 25 பைசா கூலியும் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆறு நாள் வேலை செய்தால் ஒரு நாள் தண்டனைக் காலம் குறைகிறது. எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிப்பதற்கு மாதமொன்றுக்கு 90 கிராம நல்லெண்ணெயும் 45 கிராம் சிகைக்காய்த் தூளும் கொடுக்கப்படுகின்றன.

நான் முதலமைச்சரான பின்னர் கல்வி சம்பந்தமான ஒலி பரப்புகளைக் கேட்டுக் கைதிகளும் பயனடைய வேண்டும் என்பதற்காகக் கோயமுத்தூர், சேலம், சென்னை மத்திய சிறைகளுக்குப் புதிய வானொலிப் பெட்டிகள் வழங்கப்பட்டன.

சிறைச்சாலைகளில் செய்யப்படும் மனைத் துணைப் பொருள்களின் விலையைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக நாட்டு மரங்களை வளமாக்கும் நிலையமொன்று வாங்கப்பட்டது. நாட்டு மரங்களைத் தேக்கு மரங்களுக்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்தியதால், திருச்சி மத்திய சிறையில் குறிப்பிடத் தகுந்த அளவு செலவு குறைந்தது.

புதுக்கோட்டையிலுள்ள பார்ஸ்டல் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் புதிய தச்சுப் பட்டறை வாங்க ரூபாய் 36,000 அனுமதிக்கப்பட்டது.

சேலம் மத்திய சிறைச்சாலையில் உள்ள அலுமினியத் தொழிற் சாலைக்குச் சுழலும் கடைசல் பொறி வாங்கப்பட்டதால், அலுமினியப் பொருள்களின் உற்பத்தி விலை குறைந்ததுடன், உற்பத்தியும் பெருகியது.

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களின் 61-ஆவது பிறந்த நாள் விழாவை யொட்டி 15-9-69 அன்று 15 ஆண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட காலம் தண்டனை அனுபவித்தவர்கள் இரக்கம் காட்டும் குறிப்பாக விடுதலை செய்யப்பட்டனர். இதனால் 21 கைதிகள் பயனடைந்தனர்.

புதுக்கோட்டை பார்ஸ்டல் பள்ளிக் கூடத்தில் உள்ளவர்களில் சிலர், புதுக்கோட்டையில் உள்ள தொழிற் பயிற்சி நிலையத்திற்கு நாள் தோறும் சென்று பயிற்சி பெற்றுத் திரும்ப அனுமதிக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்குப் புத்தகம் வாங்க ரூபாய் 54 அனுமதிக்கப்பட்டது.

புதுக்கோட்டை பார்ஸ்டல் பள்ளிக்கூடம், சேலம், திருச்சி மத்திய சிறைச்சாலைகள் மற்றும், சில துணை சிறைச்சாலைகளில் நீரால் எளிதில் தூய்மைப் படுத்தப்படுகிற கழிப்பிடம் கட்டுவதற்காக ரூ. 2,69,000 அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை கட்டி முடிக்கப்பட்டுள்ளன.

மூன்று திறந்த வெளிச் சிறைச்சாலைகளில் பண்ணை வேலை செய்து வரும் கைதிகளுக்கும், மாதவரம் பால் பண்ணையில் கிணறு தோண்டும் வேலையில் ஈடுபடும் கைதிகளுக்கும் தண்டனைக் குறைப்பு, கூலி, பீடிகள், எண்ணெய், சிகைக்காய்த்தூள் முதலியன வழங்கப்பட்டன.

துணைச் சிறைச்சாலைகளில் உள்ள எல்லாக் கைதிகளுக்கும் தங்கள் சொந்தச் செலவில் சோப்பு, எண்ணெய், சிகரெட், பீடிகள், புகையிலை முதலியவைகள் வாங்கிக் கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டது.

துணைச் சிறைச் சாலைகளில் உள்ள கைதிகள் எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிப்பதற்குத் தலைக்கு 28 கிராம் நல்லெண்ணெய், 28 கிராம் சிகைக்காய்த் தூள் வீதம் மாதந்தோறும் அளிக்கப் படுகிறது.

எல்லா மத்திய சிறைச்சாலைகளிலும் உள்ள குற்றவாளிக் காவலர்களுக்கு (Convict Warders) தனிச் சமையற்கூடமும், சாப்பிடும் இடமும் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை தொடர்ந்து நிரந்தரமாகவும் ஆக்கப்பட்டன.

மத்திய சிறை, துணைச் சிறைச்சாலைகளில் உள்ள கைதிகள் தங்கள் துணிகளைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்வதற்காக ஒவ்வொருவருக்கும் மாதத்திற்கு அரை பார் துணி சோப்பு வழங்கப்பட்டது.

சிறைச்சாலைகளில் கைதிகளுக்கு விலங்கிடுவதை மனிதத் தன்மைக்கு அப்பாற்பட்டதாகக் கருதி, அம்முறை விலக்கப்பட்டது.

நீரினால் எளிதில் தூய்மைப்படுத்தப்படுகிற கழிப்பிடங்களை வேலூர், பாளையங்கோட்டை, கோயம்புத்தூர் மத்திய சிறைச்சாலைகளிலும், சேலம், கொக்கிரக்குளம் ஆகிய இடங்களில் ஆண்களுக்காக உள்ள தனித் துணைச் சிறைச்சாலைகளிலும், மூன்று ஆண்டுகளில் படிப் படியாகக் கட்டி முடிக்க 2,28,200 ரூபாயும், சென்னை மத்திய சிறையில் மூன்று ஆண்டுகளில் படிப்படியாகக் கட்டி முடிக்க 3,20,000 ரூபாயும் தமிழ்நாடு அரசு அனுமதித்துள்ளது. கடலூர் மத்திய சிறைச்சாலையில் ரூ. 60,000 செலவில் இவ்வகைக் கழிப்பிடங்களைக் கட்டும் திட்டம் அரசின் கவனிப்பில் உள்ளது.

வேலூர் மத்திய சிறையில் தொழு நோயால் பாதிக்கப்பட்ட கைதிகளுக்குச் சிறந்த முறையில் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டு வருவதால், எல்லாச் சிறைச்சாலைகளிலும் உள்ள தொழுநோய்க் கைதிகளையும் வேலூர் மத்திய சிறைச்சாலைக்கு மாற்றுமாறு உத்தரவிடப்பட்டுள்ளது.

மத்திய சிறை மற்றும் பார்ஸ்டல் பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் சமையலாளர் நியமிக்க அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

கைதிகளுக்குக் கல்வி வாய்ப்பினை ஏற்படுத்த வேலூர் மத்திய சிறையில் முதல் முதலாக இரவுப் பள்ளிக்கூடம் துவக்கப்பட்டது. படித்த குற்றவாளிகளை ஆசிரியர்களாக்கி இத்திட்டம் செயல்படுத்தப் படுகிறது. இத்திட்டத்தின்படி மாலை 7 மணி முதல் 9 மணி வரை இரவுப் பள்ளிக்கூடம் நடத்தப் படுகிறது. மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறை தேர்வு நடத்தி முடிவும் ஆய்வும் செய்யப்படுகின்றன.

சிறைத் தண்டனை அனுபவித்து விடுதலை அடைந்த முன் னாள் குற்றவாளிகளுக்கு அரசாங்கத்தில் வேலை வாய்ப்பு அளிக் கக் கூடாது என்று இருந்த தடையை அகற்றி அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு நல்கி மறு வாழ்வு அளிக்க வேண்டும் என்பதற்காக, முன்னாள் குற்றவாளிகள் எந்தச் சூழ்நிலையில் குற்றம் செய்தார்கள் என்ற உண்மையின் அடிப்படையில் ஆய்ந்து, தகுந்தவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்க விதியைத் தளர்த்தலாம் என்று அரசு உத்தர விட்டுள்ளது. இதனால் முன்னாள் குற்றவாளிகள் அரசாங்க வேலைகளில் சேர்ந்து பணியாற்ற வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது.

52

காத்திருந்து பெற்ற வெற்றிக் கனி

இவ்வாறாக என் வாழ்க்கைக் குறிப்புகளில் அதிக இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்ட நிகழ்ச்சிகளில் முக்கியமானவைகளான கல்லக்குடிப் போராட்டம், சிறை வாழ்க்கை ஆகியவை பற்றி நான் தொடர்ந்து இதழ்களில் எழுதிக் கொண்டு வர நேரிட்டது. டால்மியாபுரம் பெயரைக் கல்லக்குடியென மாற்றும் உத்தரவை மத்திய அரசு பிறப்பித்து அதன் காரணமாகத் தமிழகமெங்கும் கல்லக்குடி 'வெற்றி விழா' நடைபெற்றுக் கொண்டாடப்பட்டது. பல ஆண்டுகட்கு முன்னர் தொடங்கிய தமிழனின் தன்மானப் போருக்கு வெற்றி கிடைத்து விட்டது. கழகத்தினரைப் பார்த்து அண்ணா அடிக்கடி கூறுவதுண்டு:

''என் முன்னால் லட்சக்கணக்கான மக்களைக் காட்டுகிறீர்கள், உயர உயரக் கொடிகளை ஏற்றிக் கட்டுகிறீர்கள். வான்முட்ட வாழ்த்து முழக்குகிறீர்கள். கோபுர உயரம் மாலைகள் குவிக்கிறீர்கள். இவைகளை மட்டும் நான் டில்லிக்காரர்களிடம் காட்டினால் அவர்கள் இறங்கி வருவார்கள் என்று எண்ணுகிறீர்களா? என் பின்னால் எத்தனை சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள்? எத்தனை பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள்? எத்தனை நகராட்சித்தலைவர்கள்? என்ற கணக்கல்லவா ஜனநாயகத்தில் தேவை என்கிறார்கள்!"

—இப்படி அண்ணா குறிப்பிட்டது எவ்வளவு உண்மை என்பதற்குக் கழகம் ஆட்சி பீடம் ஏறிய பிறகு பெற்ற வெற்றிகளே தக்க சான்றுகளாகும். 1953-ல் கல்லக்குடி என்ற தமிழ்ப் பெயருக்காகப் போராடிப் பலர் சிறை புகுந்து, பலர் அடக்கு முறைகளை ஏற்று, சிலர் உயிர் இழந்து, அதன் பிறகு 1967-ல் கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று மூன்று ஆண்டு காலம் டில்லியை இடைவிடாமல் வற்புறுத்தி இறுதியில் வெற்றிக்கனியைப் பெற்றிருக்கிறோம்.

''முதலில் தொடங்குவது தெற்கு; இறுதியாகப் பித்திக் கொள்வதும் அதுதான்!"

-என்பது வியட்நாம் நாட்டின் பிரபலமான பழமொழி. இதனை அந்நாட்டுப் புரட்சி வீரன் 'ஹோசிமின்' அடிக்கடி சொல்லத் தவறுவதே இல்லை. அவர் கருத்துப்படி தெற்குப் பகுதி விடுதலை பெறவில்லையாதலால், இறுதிவரை அந்தப் பழமொழியை நினைவூட்ட அவர் மறக்கவே இல்லை. எதனையும் தொடங்குவதில் தெற்குத் திசைக்கு இருக்கும் உயிர்ப்புச் சக்தி பற்றி வியட்நாம் பழமொழி கூறும் பொருள் இருக்கட்டும்; நமது தென்னகத்தில் 1953 ஜூலை மும்முனைப் போராட்டத்திலிருந்து ''முதலில் தொடங்குவது தெற்கு; தொடங்கியதைத் தொடர்ந்து முடிப்பதும் அதுதான்"

—என்பது உறுதியாகிவிட்டது. கட்டுப்பாடான போராட்ட முறையும், தட்டுத் தடங்கலில்லாத மக்கள் ஆதரவும், நெடிதுயர்ந்த தலைமையும் எத்தகு அற்புதங்களைச் சாதிக்கும் என்பது தெளிவாக உணரப்பட்ட முதல் சம்பவமே தி. மு. கழகத்தின் மும்முனைப் போராட்டந்தான்!

காங்கிரசின் விடுதலைப் போராட்ட நாட்களில் தென்னகததைப் பொறுத்த வரையில் களங்களுக்கான தளபதிகள் உருவாக்கப்பட்டார்களே தவிர, மக்கள் தலைவர்கள் யாரும் உருவாகவில்லை. அறிவார்ந்த திறமையாளர்கள் இருந்தனர். மக்களின் இதயத்தோடு பேசும் தலைவர்கள் இல்லை. எதிரியிடம் வாதிட்டுப் போர் புரிவதில் வல்லவர்கள் இருந்தனர். மக்களை வயப்படுத்தும் மாமனிதர்கள் அப்போது இல்லை.

தெற்குக்கு இருந்த அந்தக் குறை பெரியார் பாசறையில் தயாரான அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் அரசியல் நுழைவால் நீங்கி, மும்முனைப் போராட்ட நாட்களில் நிறைவு கண்டது.

மும்முனைப் போராட்டத்தின்போது நாட்டின் அரசியல் நிலையும் மக்களின் மன நிலையும், அதிகாரம் வகித்தோரின் அலட்சிய மனப்பான்மையும், ஜனநாயகத்திற்கு இருந்த அவக்கேடும் யாராலும் சரியாக உணரப்படவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். பொதுவாக நமது ஜனநாயக அரசியல் சட்டம் 1933-க்கு முன்பு ஜெர்மனியில் வீமார் குடியரசின் அரசியல் சட்டத்தைப் போலவே மதிப்புப் பெற்றிருந்தது. அரசியல் சட்டத்தைக் காட்டிலும் காங்கிரஸ் கட்சியின் விதி முறைகள் கவனமாக நாட்டில் படிக்கப்பட்டன.

இந்தோனேசியாவில் சுகர்னோ செய்ததைப் போல் இந்தியாவிலும் ஜனநாயகத்திற்குக் கட்டுப்பாடும், காங்கிரஸ் கட்சியின் வெற்றி வாய்ப்

புகளுக்கேற்ப அரசியல் சட்டங்களும் உருவாக்கப்படும் சூழ்நிலையும் நிலவிற்று. சமுதாயத்தின் முற்போக்குக் கருத்துக்களைப் பண்டித நேரு பரப்பிக் கொண்டிருந்தாலும், மற்ற காங்கிரஸ்காரர்கள் 'மனு மாந்தாதா காலம் திரும்பாதா, என்று பேராசை பிடித்து அலைந்தனர். இந்தியா என்பது புது டில்லியின் அரசியல் புழுதியில் மூடி மறையக் கூடிய நிலப் பகுதியாகவே கருதப்பட்டது.

காங்கிரஸ் கட்சி, காங்கிரஸ் தலைவர்கள், காங்கிரஸ் வெற்றி என்பவைகளைத் தவிர, நாடு மற்ற தலைவர்களையோ மற்ற கட்சிகளையோ, மற்ற கருத்துக் கொண்ட மக்களையோ கொண்டிருப்பதாக அரசியல் அதிகாரம் பெற்றோர் அப்போது கருதவில்லை.

இந்நிலையில்தான் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அரசியல் சமுதாயம்-தமிழ்ப் பற்று ஆகியவைகளை உள்ளடக்கிய நாடு தழுவிய பெரும் போர் முனைகளை, ஒரே நாளில் நடைபெறுவதாக அறிவித்து உருவாக்கினார்கள். போராட்ட முடிவுகளைப் பற்றி யாருக்கும் ஐயப்பாடு இல்லை. ஆனால் விளைவுகள் மிகப் பயங்கரமாக இருக்கும் என்று எதிர்பார்த்தே பல்லாயிரக்கணக்கானவர் களம் புகுந்தனர்.

''ஈண்டுச் செல்லும் மக்காள், நீவிர் ஸ்பார்ட்டா சென்று பகர்வீர். நாங்கள் பணியை முடித்துப் படுத்தோம்!''

-என்று ஸ்பார்ட்டானிய மாவீரன் ஒருவன் கூறிக் கொண்டே களத்தில் மடிந்ததாக அவன் மாண்ட இடத்தில் நடப்பட்டுள்ள கல்வெட்டின் வீர வரிகளை எண்ணிக் கொண்டே நாங்கள் போர்க்களம் சென்றோம். அந்த வீரன் தன் பணியை முடித்துப் படுத்ததாக நடுகல்லில் எழுதப்பட்டதாக வரலாறு முழங்குகிறது. ஆனால் கல்லக்குடிப் போராட்டத்தில் நாங்கள் படுத்துப் 'பணி' முடிக்கச் சென்றோம். கல்லக்குடி வெற்றி விழாவின் போது நான் தலை வைத்துப் படுத்திருந்த அந்தத் தண்டவாளத்தைச் சென்று பார்த்தேன். அன்று படையினை முதல்வனாகச் சென்றேன், போலீசார் புடைசூழ. இன்று தமிழக முதல்வனாகச் சென்றேன்; அதே போலீசார் புடைசூழ!

அளவற்றுந்த மகிழ்ச்சி இன்றில்லை. ஆனால் வெற்றிப் பூரிப்பு சாதாரணமானதல்லவே! மும்முனைப் போர் நடந்த அந்த 1953-ஆம் ஆண்டில் உலகில் எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள்! எகிப்து மன்னன் பரூக் விரட்டப்பட்டுப் பிரதமராகப் பொறுப்பேற்ற நகீபுக்குத் துணைப் பிரதமராக நாசர் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டது 1953-ல்தான். அந்த ஆண்டு மார்ச் திங்களில் ரஷ்யாவில் ஸ்டாலின் காலமானார். தொடர்ந்து டிசம்பர் 23-ஆம் நாள் ரஷ்யாவில் பெரியா சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். ஹில்லாரி, டென்சிங் நார்கே ஆகியோர் எவரெஸ்ட் சிகரத்தில் முதன் முதலாக மனிதர்களின் காலடியைப் பதித்த ஆண்டும் அதுதான!

அந்த ஆண்டு நவம்பர் 21-ஆம் நாள் திருச்சி சிறையிலிருந்து நானும் முல்லை சத்தி, கஸ்தூரி, குமாரவேல், குழந்தைவேல் ஆகியோரும் விடுதலை பெற்றோம். சிறை வாசலில் தலைமைக் கழகப் பொறுப்பாளர் திரு ஏ. கோவிந்தசாமி அவர்கள் மாலையணிவித்து வரவேற்றார். கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் என்னைக் கட்டித் தழுவி, கண்ணீர் மல்கிட வரவேற்றார். அன்று எங்களுக்குப் பாராட்டு விழாக் கூட்டம் நடத்தத் திருச்சி டவுன் ஹால் மைதானத்தில் அனுமதி மறுக்கப்பட்டு விட்டது. தென்னூர்ப் பகுதியில் மாபெரும் வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது.

மறுநாள் திருவாரூரில் பாராட்டு விழாக் கூட்டம் நடைபெற்றது. நவம்பர் 29-ஆம் நாள் சென்னையில் வரவேற்பு. அப்போது சென்னை மாவட்டக் கழகச் செயலாளர் தோழர் கண்ணபிரான் எங்களை வரவேற்க மகத்தான ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தார். எழும்பூர் ரயில் நிலையத்தில் ரயிலில் இருந்து இறங்க முடியாத அளவுக்கு மக்கள் குழுமியிருந்தனர். வண்டியிலிருந்து கீழே இறங்கியதுதான் தெரியும்; எத்தனையோ பேரின் தோள் மீது பந்து போல் உருண்டு கொண்டேயிருந்தேன்.

வாழ்த்து முழங்கியவாறு என்னைக் கசக்கியெறியும் கூட்டத்திலிருந்து விடுவிப்பதற்காக மதுரை முத்து பட்டபாடு கொஞ்சமல்ல! பிறகு அங்கிருந்து பெரியதோர் ஊர்வலம் புறப்பட்டது.

மவுண்ட் ரோடு வழியாக அந்த ஊர்வலம் வந்தபோது, போக வழியில்லாமல் ஒரு பிரபல அமெரிக்கரின் கார் தடைப்பட்டு நின்று விட்டது. 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு என் ஊர்வலத்தைக் கண்டு அது பற்றி விசாரித்தறிந்தவர் அமெரிக்காவின் ஜனாதிபதியாக இருந்திருக்கிறார். அவர்தான் நிக்சன்.

இருபது ஆண்டுகட்கு முன் கல்லக்குடி களம் சென்று சிறை மீண்டு வந்த நான், இன்று கல்லக்குடி வெற்றி கண்டு மகிழும் வகையில் தமிழகத்தின் முதல்வனாகப் பொறுப்பேற்றிருக்கிறேன்.

தமிழகத்தின் இந்த ஜனநாயக ஒளியை வழங்கியவர் அண்ணா என்பதில் ஐயமுண்டோ? அந்த மக்கள் தலைவன் தெற்குப் பகுதியில் தொடங்கிய அமைதியான புரட்சியை யார்தான் மறக்க இயலும்?

என்னுடன் சிறையிலிருந்த குமாரவேலன் சிறையிலேயே நோய்வாய்ப்பட்டிருந்து, விடுதலை பெற்ற சில நாட்களுக்கெல்லாம் உயிர் இழந்ததையும், அடுத்து சில மாதங்களுக்குப் பிறகு குழந்தைவேலன் உயிர் இழந்ததையும் என்னால் மறக்கவே இயலாது.

சிறைப்பட்ட சிங்கங்கள், உயிர் நீத்த தங்கங்கள் அனைவரும் ஈட்டித் தந்ததன்றோ இந்த இணையற்ற வெற்றி என எண்ணும் போதெல்லாம் நெஞ்சம் நெக்குருகுகிறது.

1953-ஆம் ஆண்டு மும்முனைப் போராட்டங்கள் முடிவுற்று சிறைப்பட்ட தலைவர்களும், தொண்டர்களும் விடுதலை பெற்ற பிறகு, கழகப் பணி ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமாய் அமைந்தது. பிரச்சாரப் பணியில் சிலர்; கழகத்திற்குப் பொருளீட்டும் பணியில் சிலர்; கழகத்தின் மீது போடப்பட்டிருந்த வழக்குகளை நடத்துகின்ற பணியில் சிலர்-இவ்விதம் பணிகளில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர் கழகத்தினர்.

53

அண்ணாவுக்கும் கோபம் வரும்.

அண்ணா சில நேரங்களில் என்னிடம் கோபித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அந்தக் கோபத்தின் காரணமாக வாரக் கணக்கில், ஏன் மாதக் கணக்கிலே கூட என்னிடம் சரியாகப் பேசாமல் இருந்திருக்கிறார்.

அந்தக் கோபமும் வருத்தமும் நான் கட்சி வேலைகளைச் சரியாகக் கவனிக்கவில்லை என்பதற்காகவோ அல்லது வேறு எதற்காகவோ அல்ல; கழகம் நடத்துகிற போராட்டங்களில் தீவிரம் காட்டப்பட வேண்டும் என்பதிலும், போர்முறைகளை எந்த வகையில் வகுக்கப்பட வேண்டும் என்பதிலும் அண்ணா அவர்களின் கருத்துக்கு எதிரான கருத்துக்களை நான் சொல்ல நேரிடுவதை ஒட்டித்தான் அவருடைய செல்லக் கோபத்திற்கு நான் ஆளாகிவிடுவேன். அவர் என் மேல் ஆத்திரமுறுகிற எந்த நேரத்திலும் என்னிடம் வைத்திருந்த அன்பில் அ[illegible] அளவையும் அவர் குறைத்துக் கொண்டது கிடையாது.

கல்லக்குடிப் போராட்டத்தில் டால்மியாபுரம் பெயர்ப் பலகையின் மீது கல்லக்குடி [illegible]ன்று அச்சடிக்கப்பட்ட தாளை ஒட்டி விட்டுத் திரும்ப வேண்டுமென்றும், ரெயில் நிறுத்தப் போராட்டத்தில் அபாயச் சங்கிலியை இழுத்து ரெயிலை நிறுத்த வேண்டுமென்றும்தான் அண்ணா அவர்கள் திட்டம் தீட்டித் தந்தார்கள். ஆனால் கல்லக்குடி என்ற தாளை நான் ஒட்டியதும் போலீசார் என்னைக் கைது செய்யாமல் அலட்சியப் படுத்தியதை நான் உணர்ந்தவுடன், புகைவண்டியின் முன்னால் படுப்பது என்ற திட்டத்தினை அந்த இடத்திலேயே நான் வகுத்தேன் அதற்கு ஏற்பத் தொண்டர்களும் என்னைப் பின்பற்றினார்கள்.

17

அதன் காரணமாக நடந்த துப்பாக்கிப்பிரயோகம், அதிலே இழந்த இரண்டு உயிர்கள் தொடர்பாக எனக்கும் தோழர்களுக்கும் கிடைத்த ஆறுமாதச் சிறைவாசம் இவைகள் எல்லாம் அண்ணா அவர்களின் உள்ளத்தை உருக்கின என்றாலும், நான் திடீரென்று கல்லக்குடிக் களத்தில் தீவிரமான ஒரு திட்டத்தினை வகுத்துக் கொண்டு அறப் போர் நடத்தியதை அவர் விரும்பவில்லை என்பதை வெளிப்படையாகவே சொல்லி என்னிடம் கோபித்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அண்ணாவின் கோபத்தைப் பயன்படுத்தி அண்ணாவிடமிருந்து என்னைப் பிரித்து விடுவதற்குக் கழகத்திலே சில முக்கியமானவர்கள் இதுதான் சமயம் என்று முயன்று பார்த்தார்கள்.

அண்ணா என்னைக் கோபித்துக் கொண்டது இதற்கு மேலும் நான் தீவிரமாகப் போய் விடக் கூடாது என்று தடுப்பதற்காகத்தானே தவிர, அப்பொழுது தீவிரமாகப் போனதற்காக அல்ல என்பதையும், கழகத்தில் தீவிர வாதிகள் மீது அவர் உள்ளூர எந்த அளவிற்கு அன்பு வைத்திருந்தார் என்பதையும் அறிய மாட்டாதவர்கள் அண்ணாவிற்கும் எனக்கும் இடையே பகை வளர்க்கும் ஏற்பாட்டில் சில நாட்கள் வெற்றி வீரர்களாகத் திகழ்ந்து, நாளா வட்டத்தில் அவர்களாகவே வீழ்ந்து விட்டார்கள்.

1942-ல் வார்தாவில் கூடிய அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கட்சிக் கூட்டத்தில் காந்தியடிகள் நேருவைத் தனது வாரிசு என்று குறிப்பிட்டுப் பேசிய முக்கியமான சொற்பொழிவில் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்.

"நானும் ஜவஹர்லாலும் எதிரிகளாகிவிட்டதாகச் சிலர்சொல்கிறார்கள். அபிப்பிராய பேதம் மாத்திரம் எங்களுக்கிடையே வருத்தத்தை வளர்க்கப் போதுமானதல்ல. என் பாஷை ஜவஹர்லாலுக்கும், அவர் பாஷை எனக்கும் புரியவில்லை என்கிறார்கள். ஆனால் உள்ளங்கள் ஒன்று பட்டுவிட்டால் பாஷை வித்தியாசம் என்ன செய்யும்? நான் போன பிறகு அவரே என் பாஷையைப் பேசுவார் என்பது எனக்குத் தெரியும்."

இதுபோல் காந்தியடிகள் பேசினார். காந்திஜியின் இடத்திலே அண்ணாவை வைத்துப் பார்க்கிறேன். ஆனால் நேருவின் இடத்தில் நான் இருப்பதாக என்னால் கற்பனை கூடச் செய்ய முடியவில்லை. ஆயினும் ஒரு தலைவனுக்கும், அந்தத் தலைவனது ஆருயிர்த் தொண்டனுக்கும் இடையில் கருத்து வித்தியாசங்கள் இருக்கலாம். எங்கள் உள்ளங்கள் ஒன்றுபட்டு விட்டால் அந்த வித்தியாசங்களைப் பயன்படுத்தி எங்களுடைய விரோதத்தை வளர்க்க எந்த வித்தகர்

னாலும் முடியாது என்பதற்கான எடுத்துக்காட்டுதான் காந்தியடிகளின் வார்தாப் பேச்சு என்பதை நான் அடிக்கடி எண்ணிக் கொள்கிறேன்.

கருத்து மாறுபாடுகள் ஒரு கட்சியின் நலனை முன்னிட்டு இருந்திட வேண்டும். அந்தக் கட்சியை வளர்ப்பது எப்படி என்ற பொது நலத்தின் அடிப்படையில் அமைந்திட வேண்டும். கட்சிக்கு நாம் என்ன செய்தோம்; இன்னும் என்ன செய்ய வேண்டும் என்ற கேள்வியின் அடிப்படையில் கருத்து வேறுபாடுகள் எழுதுவது இயற்கை; அனுமதிக்கக் கூடியது; அதன் காரணமாகப் பிளவுகள் என்றுமே எழாது.

ஆனால் கட்சி தனக்கு என்ன செய்தது; தனக்குக் கட்சி என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்ற தன்னல அடிப்படையில் எழுகின்ற கருத்து வேறுபாடு அனுமதிக்கத் தக்கதும் அல்ல; அது கட்சியை வளர்ப்பதற்குப் பயன்படக் கூடியதும் அல்ல.

காந்தியடிகள் தொடங்கிய தனி நபர் சத்தியாக்கிரகம் ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தைச் சற்றும் அசைக்கவில்லை என்ற விமரிசனத்திற்குக் காந்தியடிகள் பதில் கூறும்போது குறிப்பிட்டார்: "இயக்கத்தின் இந்த வேகமும், நடையும், போக்கும் எனக்குத் திருப்தி தருவதாக இருக்கின்றன. அதன் வேகத்தை அதிகரிக்கச் செய்ய நான் விரும்பவில்லைக் அகிம்சை வழியிலேயே அது தானாகவே வேகம் பெறும். அதிசயம் நிகழ வேண்டும் என்று மக்கள் விரும்புவதற்காகவே அது நிகழ்ந்து விடாது."

இதே கருத்தினைத்தான் அண்ணாவும் அறப் போராட்டக் காலங்களில் வலியுறுத்தினார். அதனைத் தொடக்கத்தில் ஏற்றுக் கொள்வது என்னைப் போன்றவர்களுக்குக் கொஞ்சம் கசப்பாக இருந்தாலும் பிறகு மெல்ல மெல்ல அண்ணாவின் கருத்திற்கே ஆக்கம் அளிக்கத் தொடங்கினோம்.

1961-ஆம் ஆண்டு கழகத்தையும், அண்ணா அவர்களையும் தாக்குகின்ற அளவிற்கு எதிர்முகாம் அமைத்துவிட்ட புல்லுருவிகள் திடீரென்று தங்கள் உருவத்தைக் காட்டினார்கள் என்று என்னால் சொல்ல முடியாது. அவர்களுடைய உருவம் வெளியாவதற்கான கால கட்டத்தைக் கணக்கிட வேண்டுமானால், 1960-க்குப் பத்து ஆண்டுகள் பின்னோக்கிச் செல்ல வேண்டும்.

54

கோவில்பட்டி மாநாடு

கழகம் தொடங்கியவுடன் நடந்த மாவட்ட மாநாடுகளில் கோவில்பட்டியில் நிகழ்ந்த நெல்லை மாவட்ட மாநாடு குறிப்பிடத்தக்க ஒரு மாநாடு ஆகும். அந்த மாநாட்டில் தலைமை ஏற்கும் பணி எனக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்தது.

மாநாட்டுத் தலைவன் என்ற முறையில் கழகத்தின் அமைப்புகள், சிற்றூர்க் கிளை, நகரக் கிளை, வட்டக் கிளை, மாவட்டக் கிளை, தலைமைக் கழகம் என்கின்ற அளவில் பரவலாக்கப்பட வேண்டுமென்றும், ஒவ்வொரு அமைப்புக்கும் தொடர்பு இருக்க வேண்டுமென்றும், தலைமைக் கழகத்தின் தாக்கீதுகள் பிறப்பிக்கப்பட்ட உடனேயே அவைகள் சிற்றூர்க் கிளைகளுக்குச் சென்றடைகிற அளவிற்கு எல்லா மட்டத்திலும் உள்ள அமைப்புகளுக்கு இடையே ஒரு சங்கிலித் தொடர்பு இருக்க வேண்டுமென்றும், அத்தகைய நிலையை இன்னும் நாம் உருவாக்காமல் இருப்பது வருந்தத்தக்கது என்றும் குறிப்பிட்டேன். அத்துடன் தமிழகம் புறக்கணிக்கப்படுவதைச் சுட்டிக் காட்டி, இந்தி ஆதிக்கத்தை எதிர்ப்பதன் அடையாளமாகக் கழகம் போராட்டங்களை வகுக்க வேண்டுமென்றும் எடுத்துச் சொன்னேன்.

என்னுடைய தலைமை உரையைக் கண்டித்துத் தோழர் ஈ. வி. கே. சம்பத் அந்த மாநாட்டிலேயே வெளிப்படையாகப் பேசினார். "நேற்று வந்தவர்கள், இன்று வந்தவர்கள் எல்லாம் கழகத்திற்குத் திட்டங்கள் சொல்லுகிறார்கள். நாம் வளர்ந்து இருக்கின்ற ஒழுங்கிற்கு இப்போது உள்ளதே போதும்" என்று குறிப்பிட்டார்.

மாநாட்டினர் அவரது சுடுமொழிகளை ஏற்கவில்லை. மாநாட்டில் இறுதியாகப் பேசிய அண்ணா அவர்கள் என்னுடைய தலைமை உரையில் குறிப்பிட்ட குறைபாடுகளை எல்லாம் ஏற்றுக் கொண்டு, நான் கேட்டுக் கொண்டவாறு போராட்டத் திட்டங்களை அந்த மாநாட்டிலேயே வெளியிட்டார். அண்ணா பேசி முடித்த பிறகு யாரும் பேசுவது இல்லை என்றாலும் மாநாட்டினர்டம் நான் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு அண்ணாவின் உரைக்குப் பிறகு சில நிமிடங்கள் தலைமை முடிவுரையைப் பேசினேன். அப்போது நான் குறிப்பிட்டது இன்றும் எனக்கு நினைவில் இருக்கிறது பசுமையாக.

''சர்வாதிகாரத் தலைவன் ஒருவனின் தலைமையிலே நான் இருந்திருந்தால், 'தலைவரே திட்டம் கொடுங்கள்' என்று கேட்கும்போது. 'நேற்று வந்தவன், இன்று வந்தவன் எல்லாம் திட்டம் கேட்பதா? என்று அந்தச் சர்வாதிகாரத் தலைவர் கேட்டிருப்பார். ஆனால் நமது அண்ணா ஜனநாயகத்தின் காவலர். ஆகவேதான் நான் கேட்ட போராட்டத் திட்டத்தினை ஏற்றுக்கொண்டார்."

இதை நான் பேசி முடித்ததும் மாநாட்டினர் பெருத்த கையொலி செய்து எனக்குப் பாராட்டுத் தெரிவித்தனர். அப்போது நமக்குள்ள கருத்துப் பத்திரிகையும் செய்திப் பத்திரிகையும் 'திராவிட நாடு' இதழ்தான். அந்த இதழ் நடத்தும் பொறுப்பினைத் துணை ஆசிரியராக இருந்த சகோதரர் அரங்கண்ணல் கவனித்து வந்தார். அண்ணா அவரை அழைத்து, ''அரங்கண்ணல்! சம்பத்தின் பேச்சையும் மாநாட்டில் கருணாநிதியின் தலைவர் முடிவுரையையும் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்க வேண்டாம்" என்று ஆணையிட்டார்.

55

எரிச்சலாளர் ஏமாற்றம்

அதற்குப் பிறகு சென்னையிலே நடந்த முதல் மாநில மாநாட்டிற்காக மதுரையிலே நடந்த பொதுக்குழுவில் மாநாட்டுத் திறப்பாளர் யார் என்ற பிரச்னை வந்தபோது, குடந்தைப் பெரியவர் கே. கே. நீலமேகம் அவர்கள் மாநாட்டுத் திறப்பாளராகச் சம்பத்தின் பெயரை முன் மொழிந்தார். நானும் அரங்கண்ணல் அவர்களும் மாநாட்டுத் திறப்பாளராக நாவலர் நெடுஞ்செழியன் பெயரை முன்மொழிந்தும், வழிமொழிந்தும் சொன்னோம். நீலமேகம் அவர்கள் வெளுத்ததெல்லாம் பால் என்று எண்ணிடக் கூடியவர்.

உடனே அண்ணா அவர்கள் குறுக்கிட்டு, ''இரண்டு பேரும் வேண்டாம். மாநாட்டுத் திறப்பாளராகக் கே. கே. நீலமேகம் அவர்களே இருக்கட்டும்" என்று கூறினார்கள். முதல் மாநில மாநாட்டை அண்ணாவின் கருத்துப்படி கே. கே. நீலமேகம் தான் திறந்து வைத்தார்.

இதற்கு முன்பு நாகர்கோவிலில் நடைபெற்ற குமரிமாவட்ட மாநாட்டில் அந்த மாநாட்டை நடத்தியவர்களில் சிலர் தோழர் சம்பத்தின் நெருங்கிய நண்பர்கள் என்ற காரணத்தினால் அப்பொழுது கழகத்தின் கலைமணியாய் இருந்த கலைவாணர் என். எஸ். கே. அவர்கள் மாநாட்டுப் பந்தலுக்குள் நுழைவதற்கே அனுமதி தர மறுத்து விட்டார்கள்.

தான் பிறந்த நாகர்கோவிலில் நடைபெறும் மாநாட்டிற்குத் தனக்கே அனுமதி இல்லையா என்று ஏங்கிய கலைவாணர் என்னிடமும் நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்களிடமும் கண்ணீர் விட்டு அழுதார். அப்படிக் கலைவாணரைத் தடுக்கின்ற துணிவு அவர்களுக்கு ஏன் ஏற்பட்டது? அண்ணாவுக்கும் கலைவாணருக்கும் இடையே கடுமையான அபிப்பிராய பேதம் இருப்பதாகக் கழகப் புல்லுருவிகளின் தலைவர் ஒரு கதை கட்டி விட்டார். இருவருக்குமிடையே அவர் கலகம் செய்யவும் முயற்சி செய்தார். அந்தக் காலத்தில் கலைவாணர் சற்று மயங்கினாலும், அண்ணா அவர்கள் மிக விழிப்புடன் இருந்து கலைவாணருக்கும் தமக்கும் பகை ஏதும் வராமல் தடுத்துக் கொண்டார்.

சென்னையில் மாநில மாநாட்டிற்கான வேலைகள் இரவும் பகலும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. அண்ணாவும் நாங்

களும் இரவு பகல் எல்லாம் மாநாட்டுப் பந்தலிலேயே அமர்ந்து மாநாட்டு ஏற்பாடுகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இரவு பதினொரு மணி இருக்கும்; பந்தலில் பரப்புவதற்காகக் கொட்டப் பட்டிருந்த மணல் மேட்டில் அண்ணா அவர்களும் நானும் வேறு சில நண்பர்களும் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

அப்போது நான் கலைவாணரின் நிலையையும், நினைப்பையும் அண்ணாவிடத்திலே எடுத்துக் கூறி, அவர் சில தோழர்களின் நடவடிக் கைகளால் மனம் புண் அடைந்து ஒதுங்கியிருப்பதையும் குறிப்பிட்டு, அவரைச் சென்னை மாநில மாநாட்டில் கலந்து கொள்ளச் செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்தினை அறிவித்தேன். உடனடியாக அண்ணா அவர்கள் என்னைப் பார்த்து, ''நீ இப்போதே சென்று அவரை இங்கு அழைத்து வா" என்றார்கள். நான் உடனடியாகக் கலைவாணர் இல்லம் வந்து அண்ணா அழைப்பதாகச் சொன்னதுதான் தாமதம்; கலைவாணர் அருவி போல் கண்களில் நீரைப் பொழிந்து கொண்டு காரிலே ஏறி உட்கார்ந்தார். எஸ். ஐ. ஏ.ஏ. திடலில் மாநாட்டுப் பந்தலுக்கருகே அண்ணா அமர்ந்திருந்த மணல் மேட்டில் கலைவாணர் ஏறி வந்து அண்ணாவைக் கட்டிக்கொண்ட காட்சியும், அண்ணா தழுதழுத்த குரலில் அவரை வரவேற்ற காட்சியும் என்றும் மறக்க முடியாததாகும்.

''என்ன அண்ணா! இந்த மாநாட்டில் நான் கிடையாதா?'

இது கலைவாணரின் கேள்வி.

''மாநாடு உங்கள் வில்லுப் பாட்டோடுதானே துவங்குகிறது?"

—இது அண்ணாவின் பதில்.

கலைவாணரும் அண்ணாவும் கட்டித் தழுவியதைக் காணச் சகிக்காத கலகக்காரர்கள் அதை விட்டு மெல்ல நகர்ந்தனர். ஏற்கெனவே அவர்களுக்கு என் மீது இருந்த எரிச்சல் மேலும் ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாயிற்று. எரிச்சல்காரர்கள், நொந்து போனவர்கள் எதையும் கட்சிக்கு என்று செய்யாமல் தமக்கு எந்த இடம் என்பதில் மட்டும் அக்கறை காட்டுபவர்கள். எந்தப் பெரிய கட்சியினுடைய பலத்தையும் குலைக்கிற அளவுக்கு அதன் தலைவர்களிடையே பிளவு உண்டாக்குவதிலும் கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பார்கள். அதைப் புரிந்து கொண்டு கட்சியின் வளர்ச்சியைப் பெரிதாக எண்ணுபவர்கள் இடையிலே இருந்து, அந்தத் தலைவர்களுக்கிடையே ஒற்றுமையை உருவாக்குவதில் விழிப்போடு முயற்சிகளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படி எடுக்கப்பட்ட முயற்சியின் காரணமாகத் தான் அரசியல் தலைவர் அண்ணா அவர்களுக்கும், கலைத் தலைவர் கலைவாணர் அவர்களுக்கும் இடையே பகை மூட்ட எண்ணியவர்களின் வஞ்சகக் கோட்டை தூள் தூளாக ஆயிற்று.

அண்ணா ஒரு முறை ஓர் எழுத்தாள நண்பரைப் பார்த்துச் சொன்னார்: "மாற்றாருக்கு எரிச்சல் உண்டாகும் என்று எண்ணிக் கொண்டு நீ எழுதுகிறாய். அவர்களுக்கு எரிச்சல் வருகிறதோ இல்லையோ, நீ எரிச்சலை வரவழைத்துக் கொண்டு எழுதுகிறாய். இந்த எரிச்சல் மாற்றாரை அழிப்பதற்குப் பதிலாக உன்னையே வீழ்த்திவிடும்!" இந்தப் பொன்மொழியை உணராத சில எரிச்சல்காரர்கள் ஏடுகளில் ஏதேதோ எழுதினார்கள்; மேடைகளில் ஜாடைமாடையாகப் பேசினார்கள்!

1960-ல் உச்ச கட்டமாக ''அண்ணாவின் மன்னன்'' என்ற எரிச்சல் மிகு கட்டுரையை எழுதுகிற அளவிற்கு இடைக்காலமான ஏழு, எட்டு ஆண்டுகளில் விட்டு விட்டும், தொடர்ந்தும், அண்ணாவையும், பிறரையும் மறைமுகமாகத் தாக்குகிற பாணியில் ஏதேதோ எழுதிக் கொண்டு வந்தார்கள். அதைத்தான் அவர்கள் தங்களது கழகப் பணியாகக் கருதினார்கள். கட்டுகிற வீட்டிற்கு ஒரு செங்கல்லும் எடுத்து வைக்க முயலாதவர்கள், கட்டப்பட்ட வீடுகளுக்குப் பழுது சொல்ல முன் வந்த கதையைப் பார்த்த கழகத் தொண்டர்கள் எல்லாம் அவர்களை ஒதுக்கி வைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

அண்ணா எதை எழுதினாலும், எதைப் பேசினாலும் அது கழகத்தில் உள்ள புல்லுருவிகளான தங்களையே குறிப்பிடுவதாக அவர்கள் பறை சாற்றித் திரிந்தனர். கழகத்தில் கலைஞருக்கு இடம் தரலாகாது என்பதைத் தங்களுடைய கோஷங்களில் ஒன்றாக ஆக்கினார்கள்.

காஞ்சிபுரத்தில் நடந்த பொதுக் குழுவில் நாவலர் நெடுஞ் செழியன் மீது தோழர் சம்பத் கண்டனத் தீர்மானம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்தார். அது நாவலரை மட்டுமல்ல; அண்ணாவையும் கூட மறை முகமாகக் கண்டித்திடும் வகையில் அமைந்த தீர்மானமாகும். 1951-ல் நடைபெற்ற அந்தக் காஞ்சிபுரம் பொதுக் குழுவின் முடிவினைக் கழகத்தினர் ஆவலோடு எதிர்பார்த்தனர். கண்டனத் தீர்மானம் கொண்டு வந்தவரைப் பொதுக் குழு உறுப்பினர்களுடைய கேள்விகளி லிருந்து காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு அண்ணாவுக்கு ஏற்பட்டது. கண்டனங்களுக்கெல்லாம் அமைதியான முறையில் தகுந்த பதில் அளித்து; அந்தத் தீர்மானத்தை அண்ணா அவர்கள் திரும்பப் பெறச் செய்தார். இப்படி எரிச்சல்காரர்களின் கழகப் பணி இந்த விதமாக ஒருபுறத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த போது, கழகத்தினைக் கட்டிக் காக்க வேண்டும் என்று எண்ணிய கடமை வீரர்களின் பணி இன்னொரு பக்கத்தில் கண்ணியம் தவறாமல், கட்டுப்பாடு குலையாமல் நடை பெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

கழகப்பணி புரியக் கடும் பயணம் மேற்கொண்டோம் என்று கூறுகிற நேரத்தில், அந்தப் பயணம் என்ற சொல் பயணத்தின் கடுமையை மாத்திரம் விமரிசிக்கின்ற சொல் அல்ல. கால் நடை யாகவும், வண்டியிலும், காரிலும், ரயிலிலும் மேற்கொண்ட நமது கழகத்தினரின் பயணங்களையும் குறிப்பிடுவதாகும்.

56

முதல் விபத்து

'எனது பயணங்கள்' என்று ஒரு தனிப் புத்தகமே எழுத வேண்டும் என்பது எனது நெடுநாளைய ஆசை. ஆனால் அதற்குரிய ஓய்வும் நேரமும்தான் கிடைக்கவில்லை. இந்த வாழ்க்கைக் குறிப்பின் தொகுப்பினூடே இடையிடையே அந்தப் பயண அனுபவங்களை எடுத்துச் சொல்ல முற்படுகிறேன்.

முகவை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பரமக்குடியில் எனக்கு ஒரு பாராட்டு விழாப் பொதுக் கூட்டம் ஏற்பாடு செய்தார்கள். சென்னையில் எனக்கு இருந்த அவசரப் பணிகளை முடித்துவிட்டு மாலை மூன்று மணிக்குத்தான் சென்னையிலிருந்து கார் மூலம் பரமக்குடிக்குப் புறப்பட்டேன்.

இது 1953-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற சம்பவமாகும். பரமகுடியில் மாலை ஆறு மணிக்கு நான் கலந்து கொள்ள வேண்டிய பொதுக் கூட்டத்துக்குச் சென்னையில் மாலை மூன்று மணிக்குக் காரில் புறப்பட்டால் குறித்த நேரத்தில் எப்படிப் போய்ச் சேர முடியும்? சென்னைக்கும் பரமக்குடிக்கும் முந்நூறு மைலுக்குக் குறையாது. கார் திருச்சியை நோக்கி வெகு வேகமாக விரைந்து கொண்டிருந்தது.

மாலை 7-30 மணிக்குத் திருச்சிக்கு அருகில் எட்டுக்கல் தொலைவில் உள்ள சமயபுரத்தின் பக்கம் கார் வரும்போது கொம்பு நீளமாயுள்ள ஒரு கொடி ஆடு காரின் ரேடியேட்டரில் பாய்ந்ததால் ரேடியேட்டர் ஓட்டையாகிவிட்டது. பிறகு அங்கிருந்து திருச்சிக்கு வந்து காரை உடனே பழுது பார்க்க முடியாத காரணத்தால் திருச்சியில் ஒரு வாடகைக் கார் எடுத்துக் கொண்டு பரமக்குடிக்குப் புறப்பட்டேன்.

என்னுடன் அன்பில் தர்மலிங்கம், பராங்குசம், தென்னன் ஆகியோர் வந்தார்கள். பரமக்குடி போய்ச் சேர இரவு மணி பன்னிரண்டு ஆயிற்று. எனக்காகக் கூட்டம் காத்துக்கொண்டிருந்தது. கூட்டத்தைக் கலைய விடாமல் மதுரை முத்து அது வரையில் பேசிக் கொண்டே இருந்தார்.

நான் போனதும் பேசத் தொடங்கினேன். இரவு ஒரு மணிக்குக் கூட்டம் முடிவுற்றது. அதன் பிறகு இரவு உணவை முடித்துக் கொண்டு திருச்சி நோக்கிப் புறப்பட்டோம்.

ஏனெனில் மறுநாள் காலை திருச்சி தேவர் மன்றத்தில் ஒரு சிறப்புக் கூட்டத்தில் நான் பேசுவதாக இருந்தது. வாடகை வண்டியோட்டி மிக வேகமாகக் காரைச் செலுத்திய நேரத்தில் எல்லாம் நான் எச்சரித்துக் கொண்டே வந்தேன். ஆனால் நானும் சற்று கண்ணயர்ந்து விட்டேன். என் கூட இருந்த நண்பர்களும் கண்ணயர்ந்து விட்டார்கள். திருச்சி வரும் வழியில் திருப்பத்தூரில் பயணிகள் விடுதிக்கு அருகில் திரும்ப வேண்டிய ஒரு சாலையில் காரைத் திருப்பாமல் காரோட்டிய தோழர் கொஞ்சம் கண்ணயர்ந்து விட்டதன் காரணத்தினால் நேராக விட்டு விட்டார். அது சாலை ஓரத்தில் இருந்த மைல் கல்லில் மோதி, அந்தக் கல்லும் உடைந்து, பயணிகள் விடுதியின் முன்புற வாயில் கதவில் போய் மோதிக்கொண்டு நின்றது. இதற்கிடையே காருக்குள் இருந்த நாங்கள் உருண்டு விட்டோம்.

நண்பர்களுக்குக் காயம் எதுவுமில்லை. ஆனால் என் மூக்குக்குள்ளேயிருந்து ரத்தம் குபுகுபுவென்று வந்தது. மயக்கமுற்று விட்டேன். உடனடியாக முதல் சிகிச்சைகள் அளிக்கப்பட்டுக் காலை ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் திருச்சி வந்து சேர்ந்தேன். மூக்கில் இரத்தப் பெருக்கு நின்று விட்டது.

'அறிவிக்கப்பட்டிருந்த சிறப்புக் கூட்டத்தில் பேச வேண்டிய தேவையில்லை. முகத்தை மாத்திரம் காட்டிவிட்டு வந்தால் போதுமானது' என்று நண்பர்கள் வற்புறுத்தவே, அங்கு சென்று சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு, ஒரு மணி நேரம் திருச்சி திராவிடப் பண்ணையில் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டேன். அதன் பிறகு கன்யாகுமரி மாவட்டச் சுற்றுப் பயணத்திற்கு நான் புறப்படுவதற்குப் பழுதடைந்திருந்த என்னுடைய கார் தயாராகி விட்டது என அறிவிக்கப்பட்டது. அன்றே திருச்சியிலிருந்து நாகர்கோவில் புறப்பட்டேன். நாகர்கோவில் பகுதிகளில் இரண்டு நாள் நிகழ்ச்சிகளை முடித்துக் கொண்டு நண்பர் ஒருவர் வீட்டில் தங்கினேன்.

அப்போது தான் என்னுடைய மூக்கின் ஓரத்தில் சிறு வீக்கம் ஏற்படுவதை உணர்ந்தேன். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் முகமே வீங்கி விட்டது. என்னுடைய இடது கண்ணிலும் லேசாக வலி தெரிந்தது. திருப்பத்தூரில் ஏற்பட்ட கார் விபத்தை நான் அலட்சியப்படுத்தி விட்டுத் திருச்சி நிகழ்ச்சியிலும், கன்யாகுமரி மாவட்ட நிகழ்ச்சியிலும் கலந்து கொண்டதன் விளைவை அப்போதுதான் உணர்ந்தேன்.

நாகர்கோவில் நண்பர் ஜான் அவர்கள், முகத்தில் ஏற்பட்ட வீக்கம் வடிவதற்கு ஏதேதோ மருந்துகள் போட்டார். ஆனால் விபத்தினால் ஏற்பட்ட காயம் மூக்கின் உள்ளேயும் கண்ணிலும் இருந்ததை அறிந்து கொள்ள அப்போது இயலவில்லை.

வரவர வலி அதிகமான காரணத்தினால் உடனடியாகச் சென்னைக்குத் திரும்ப வேண்டுமென்று முடிவு செய்து புறப்பட்டோம். சென்னையில் மூக்கு வீக்கத்திற்கான சிகிச்சைகள் மேற்கொள்ளப் பட்டன. மூக்கிற்கு உள்ளே சீழ் பழுத்து இருந்தது. அது அகற்றப் பட்டது. கண்வலி நின்று விட்டபோதிலும், கண்ணில் அடிக்கடி சிவப்பு நிறம் பரவுவதும், உறுத்தல் உணர்ச்சி ஏற்படுவதும் இருந்து கொண்டே இருந்தன. அப்படி ஒரு மாதம் போக்கி விட்டேன்.

அதன் பிறகு என்னுடைய நண்பர் முல்லை சத்தியினுடைய பிடிவாதத்தால் வேலூர் மருத்துவமனைக்குச் சென்று என் கண்ணைப் பரிசோதித்துக் கொண்டேன். நீண்ட நேரப் பரிசோதனைக்குப் பிறகு, டாக்டர் என்னைப் பார்த்து, ''சில நாட்களுக்கு முன் ஏதாவது விபத்து ஏற்பட்டு, கண் பக்கம் அடிபட்டதா?'' என்று கேட்டார்.

நான் விவரத்தைச் சொன்னேன். கண்ணிற்குள் ஒரு சிறு நரம்பில் நுண்ணிய கீறல் ஒன்று ஏற்பட்டு இருப்பதாகவும், குறைந்தது ஆறு மாத காலத்திற்காவது எழுதவோ, கூட்டங்களில் பேசவோ, படிக்கவோ கூடாது என்றும், டாக்டர், கண்டிப்பாக வலியுறுத்திக் கூறினார். அப்போது அவரிடத்தில் நான் சரி என்று ஒத்துக்கொண்டதற்கிணங்க இரண்டொரு மாதங்கள் அவ்வாறே கடைப்பிடித்து வந்தேன். ஆனால் பொது வாழ்க்கையில் அப்படிப்பட்ட பத்தியங்களை உறுதியாகப் பின் பற்றுவது என்பது அவ்வளவு சுலபமான காரியமல்ல. பொது வாழ்வில் வெளிப்பகட்டு இல்லாமல் உண்மையாக ஈடுபடுபவர்களுக்கு இக்கருத்து விளங்காமல் போகாது.

டாக்டர் சொன்ன தவணைக்கு முன்பாகவே கூட்டங்களில் கலந்து கொள்வதும், எழுதுவதும் என்னால் தவிர்க்க முடியாததாகி விட்டன. அரசியலிலும் கலை உலகிலும் எனக்கு மிக நெருங்கிய நண்பர்களான இலட்சிய நடிகர் இராசேந்திரன், நடிகமணி நாராயணசாமி ஆகிய இருவரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற அவர்களுடைய நாடகக் குழுவிற்கு எப்படியும் நான் ஒரு மாதத்திற்குள்ளாக ஒரு நாடகத்தை எழுதித் த வேண்டுமென்ற நெருக்கடிக்கு ஆளானேன்.

சென்னையில் ஓட்டல் ஒன்றில் ஓர் அறையை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு அந்த நாடகத்தை இடைவிடாது எழுதிக் கொண்டிருந்தேன் அதுதான் 'மணிமகுடம்'. நாடகத்தின் கடைசிக் காட்சிகளை எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது திடீரென்று என் இடது கண்ணில் ஒரு ஈட்டி பாய்ந்தது போன்ற வேதனை! கையில் இருந்த பேனாவையும், தாளையும் வீசி எறிந்து விட்டு, ''ஐயோ!'' என்று அலறினேன்.

அறையின் வாசலில் உட்கார்ந்திருந்த என்னுடைய காரோட்டி ரெங்கன், உள்ளே ஓடிவந்து என்னைப் பிடித்துக் கொண்டு, உடனடியாகக் காரிலேற்றி, என்னை வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தபோது, நடு வழியில் பெட்ரோல் இல்லாமல் அந்தக் காரும் நின்றுவிட்டது!

நல்லவேளை, ஒரு சந்து முனை திரும்பினால் என் வீட்டிற்குப் போய் விடலாம். அப்போது நான் குடியிருந்த வீடு ராயப்பேட்டை பாலாஜி நகர் பகுதியில் இருந்தது. கண் வலி தாங்க முடியாமல் அலறிக் கொண்டிருந்த என்னைத் தன் முதுகிலே தூக்கிக் கொண்டு, ரெங்கன் வீடு நோக்கி நடந்தான்.

என் நிலையைக் கண்டு என் வீட்டார், 'ஓ' என்று கதறினார்கள். உடனடியாகக் கண் மருத்துவர் அழைக்கப்பட்டார். வீட்டிலேயே பத்து நாட்கள் வரையில் படுக்கையில் இருந்து கண் சிகிச்சை செய்து கொண்டேன். எந்தப் பயனும் தெரியவில்லை. இடது கண் பெரிதாக வீங்கிவிட்டன. குத்தல் வலி உயிரைப் பிளந்தது. 'தற்கொலை செய்து கொள்ளலாமா?' என்று எண்ணுகிற அளவிற்குத் தாங்க முடியாத வேதனை. அதற்குப் பிறகு சென்னையில் மிகத் திறமையான கண் வைத்தியர் என்று பெயர் பெற்ற டாக்டர் முத்தையா அவர்களை அழைத்து வந்தார்கள்.

அவர் என் கண்ணைப் பரிசோதித்துப் பார்த்துவிட்டு உடனடியாகக் கண் மருத்துவ மனையில் என்னைச் சேர்த்து சிகிச்சைகளைத் தொடங்கா விட்டால் நன்றாக இருக்கிற வலது கண்ணும் பாதிக்கப்பட்டு விடும் என்று எச்சரித்தார். அதுவரையில் பழைய முறையில் என் கண்ணுக்கு வைத்தியம் செய்து மேலும் கொஞ்சம் கெடுத்துவிட்டதாக, முதலில் வைத்தியம் பார்த்த டாக்டரைக் கண் மருத்துவர்கள் அனைவருமே குற்றம் சாட்டினார்கள்.

மறு நாள் காலையில் கண் மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்டேன். உடனடியாக அறுவைச் சிகிச்சை நடைபெற்றது. ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல; பன்னிரண்டு முறை என்னுடைய கண்ணில் டாக்டர் முத்தையா அறுவைச் சிகிச்சை நடத்தினார். அதில் நான்கு அறுவைச் சிகிச்சைகள் பெரிய அளவில் நடைபெற்றன.

எட்டு அறுவைச் சிகிச்சைகள் கண்ணிற்குள் கீறல் விழுந்திருந்த நரம்பில் தேங்கியிருந்த சீழை வெளிப்படுத்துவதற்காக நடைபெற்ற சிறிய அளவு அறுவைச் சிகிச்சைகளாகும்.

ஒவ்வொரு முறையும் அறுவைச் சிகிச்சை அறைக்குச் செல்வதற்கு முன்பு, கண் இமைகளை அசையாமல் செய்வதற்காகக் கன்னத்திலே ஒரு நெடிய ஊசியும், கண்ணின் இமைக்குக் கீழே ஓர் ஊசியும் போட்டு அந்தப் பகுதியை உணர்ச்சியில்லாமல் ஆக்குவார்கள். அறுவைச் சிகிச்சையைக் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ளலாம். ஐயோ! அந்த ஊசிகளை இப்போது நினைத்தாலும் எனக்கு நடுக்கம் எடுக்கிறது! இப்படிப் பன்னிரண்டு முறை ஊசிகளைப் போட்டுக் கொள்வது என்றால் சாதாரண வேதனையா?

அன்று கண்ணில் ஊசி குத்திய வேதனை எனக்கு எப்போது குறைவாகத் தெரிகிறது தெரியுமா?

என் மனப் புண்ணில் சில பேர் ஊசி குத்துகிறார்களே, அப்போது தான் அன்று கண்ணில் குத்தப்பட்ட ஊசியின் வேதனை எனக்குக் குறைவாகத் தென்படுகிறது.

இந்தச் சிகிச்சையின்பொழுது ஒரு நாள் ஒரு வேதனையான வேடிக்கையும் நடந்துவிட்டது. அறுவைச் சிகிச்சை அறைக்கு முன்பு பல கண் நோயாளிகள் அமர்ந்திருப்பார்கள். என்னைப் பரிசோதிப்பதற்கு டாக்டர் முத்தையா அழைத்து வரச் சொல்லியிருக்கிறார். நான் அந்த நோயாளியோடு உட்கார்ந்திருந்த பொழுது உதவி டாக்டர் ஒருவர் என அருகே வந்து என் கன்னத்திலும், கண்ணிலும் இரண்டு ஊசிகளைப் போட்டுவிட்டார். அதற்குப் பிறகு என்னை அறுவைச் சிகிச்சை அறைக்கு உள்ளே அழைத்துப் போனார்கள். அறுவை நடைபெறும் பலகையில படுக்க வைத்தார்கள்.

டாக்டர் முத்தையா என் அருகே வந்தார். "இவரை ஏன் கொண்டு வந்தீர்கள்? இவருக்கு இன்று அறுவைச் சிகிச்சை கிடையாதே!" என்று அவர் சொன்ன பிறகுதான் உதவி டாக்டர் செய்து விட்ட தவறு அனைவருக்கும் தெரிந்தது. எனக்கு இருந்த வேதனையில் அது ஒரு நல்ல துணை வேதனை!

இவ்வாறு என்னுடைய கண் மருத்துவ மனை வாழ்வு ஆறு மாத காலம் தொடர்ந்தது. அந்த ஆறு மாதமும், எழும்பூர் கண் மருத்துவ மனையில, சிறப்பு அறையில் வலி தாங்க முடியாமல் துடித்துக்கொண்டு படுக்கையிலே இருந்தேன் .

கல்லக்குடிக்காகச் சிறைச்சாலையிலே ஆறு மாதம்! கண் சிகிச்சைக்காக மருத்துவமனையிலும் ஆறு மாதம்!

டாக்டர் முத்தையாவினுடைய திறமையினால் என் கண் பிழைத்தது தாங்க முடியாத வேதனையில் இருந்து தப்பித்துக் கொண்டேன். கொஞ்சம் விஷம் கிடைக்காதா? நண்பர்களும், வீட்டாரும் என் பக்கத்திலே இல்லாத ஒரு நேரம் கிடைக்காதா? இந்த வலியிலிருந்து நாமே விடுபட்டுக்கொள்ளலாமே என்று நான் பல தடவை நினைத்தது உண்டு. எனக்கு ஆறுதல் கூறி, ஒரு சகோதர உணர்வோடு என் பிணி போக்கிய அந்த நல்லவர் முத்தையாவை என் குடும்பத்தார் வாழ்த்தாத நாளே. இல்லை.

என் அருகே இருந்து, வீட்டார் என்னைக் கவனித்துக் கொண்டதற்கு மேலாக, தோழர் கருணானந்தம் என்னை விட்டு ஒரு வினாடியும் பிரியாமல் அந்த ஆறு மாத காலமும் தன் விழிகளுக்குத் தூக்கம் என்கிற ஒன்றையே மறந்துவிடுகிற பயிற்சியை அளித்து, அலலும் பகலும் பாடுபட்டார். அந்த ஆறு மாதமும் அவர் எனக்காகக் கண் விழித்ததையெல்லாம் சரிக்கட்டுவதற்கீடாக இப்போது தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் என்றால் இது கறபனை அல்ல. நெருங்கியவர்களுக்குத் தெரிந்த முழு உண்மை. தென்னன், மூர்த்தி ஆகியோரும் அவருடன் இருந்தனா.

ஆறு மாத காலம் எத்தனையோ வேலைகள் கெட்டன. எவ்வளவோ பணம் செலவாயிற்று.

கடமை தவறாமல் உழைக்க வேண்டிய மருத்துவத் துறையினரில் ஒரு சிலர் எவ்வளவு கடமை உணர்ச்சி அற்றவர்களாகவும், கடிய மனம படைத்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் அந்தச் சகிக்க முடியாத சங்கடத்திலும் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

டாக்டர் முத்தையா எனக்கு அறுவைச் சிகிச்சை முடித்துவிட்டு, கண்ணில கட்டுப் போடுமாறு உதவி டாகடரிடத்திலே சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுவார்.

அந்த உதவி டாக்டா என் கண்ணில் பஞ்சும், துணியும் வைத்துக் கட்டும்போது வேண்டுமென்றே கண்ணில ஓா அழுதது அழுததுவார். இப்படி இரண்டு தடவைகள் நடைபெற்றன.

'இப்படிக் கொஞ்சம் வசதி உள்ளவர்களுக்கே இந்தக் கஷ்டம் என்றால், ஏழை, எளிய நோயாளிகள், இந்த இரக்கமற்ற சிலரிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு என்ன பாடு படுவார்களோ?' என்றுதான் நான் கவலைப்பட்டேன். அந்த மருத்துவ மனையின் ஆர். எம். ஓ.வாக இருந்த ஆப்ரகாம் பிறகு அதே மருத்துவமனையில் சூப்பரின்டெண்டாக இருந்தார். அவர் அன்றைக்கே என்னிடத்தில் மிகுந்த அன்பு கொண்டு அடிக்கடி அக்கறையோடு கவனித்து வந்தார். முத்தையாவைப் போன்ற, ஆப்ரகாமைப் போன்ற நல்ல உள்ளங்கள் மருத்துவத் துறைக்குத் தேவை என்பதை நான் அன்றைக்கே உணர்ந்தேன். கழக ஆட்சியில் கண் சிகிச்சை முகாம்களில் டாக்டர் வெங்கடசாமியும், டாக்டர் ஆப்ரகாமும் ஆற்றிய அரும்பணி அளவிடக்கூடியதா?

★

57

கொள்ளிடத்து வெள்ளத்திடையே

ஒரு முறை தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள திருக்காட்டுப் பள்ளியில் காலையிலே ஒரு திருமணத்தில் கலந்துகொண்டு அன்று மாலை திருச்சி மாவட்டத்தில் அன்பிலுக்கு அருகில் உள்ள ஒரு கிராமத்தில் பொதுக் கூட்டத்தில் பேசுவதாக ஒத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அந்தச் சுற்றுப்பயணத்தில் என்னுடன் மாறனும் வர ஆசைப் பட்டதால் அழைத்துக் கொண்டு போனேன். காலை திருக்காட்டுப பள்ளித் திருமணத்திற்காக நான், மாறன், அன்பில் தர்மலிங்கம், பராங்குசம், பண்ணை முத்துகிருஷ்ணன் ஆகியோர் காரில் போய்க் கொண்டிருந்தோம். அந்தத் திருமணத்தில் கலந்து கொள்ள வேண்டு மென்று நடந்தே வந்து கொண்டிருந்த சில நண்பர்கள் என் காரைப் பார்த்ததும் எனக்கு முன்பே எப்படியாவது திருமணப் பந்தலுக்குச் சென்றிட வேண்டுமென்று பரபரப்படைந்தார்கள்.

எங்கள் கார் போவதும், அவர்கள் நடந்து செல்வதும் ஆற்றங் கரைப் பாதையாகும். நாங்கள் அதே கரையில் இரண்டொரு மைல் தூரம் சென்று, அதற்குப் பிறகு ஒரு பாலத்தைக் கடந்து, அடுத்த கரையிலுள்ள திருமண வீட்டிற்கு வந்தாக வேண்டும். அவர்கள் ஆற்றில் இறங்கிக் குறுக்கே சென்றால், நான் திருமண வீட்டிற்குச் செல்வதற்கு முன் சென்று விட முடியும். ஆற்றிலும் தண்ணீர் அதிக மாக இல்லை.

ஆகவே, அவர்கள் ஆற்றைக் கடப்பதற்கு வேகமாக இறங்கி விட்டார்கள். எங்கள் கார் பாலத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு ஆற்றின் அடுத்த கரையில் புகுந்து சிறிது தூரம் சென்றதும், ஆற்றின் கரையில் ஏராளமான கூட்டம் இருந்ததை எங்களால் காணவும் முடிந்தது. காரை நிறுத்திவிட்டு, அன்பில் தர்மலிங்கம் கீழே இறங்கி என்னவென்று விசாரித்தார்.

ஆற்றின் குறுக்கே இறங்கி நடந்து வந்த வாலிபர்களில் ஒருவனைக் காணவில்லை என்றும், தண்ணீரில் மூழ்கி விட்டதாகவும், அவனைத் தேடுவதாகவும் சொன்னார்கள். நாங்கள் அனைவரும் பதறிப்போய்க் கீழே இறங்கினோம். ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேலாகத் தண்ணீரில்

மூழ்கிய அந்த வாலிபனைத் தேடும் வேலை நடைபெற்றது. இறுதியாக அந்த வாலிபனைத் தண்ணீரிலிருந்து சிலர் கரைக்குத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

இருபத்தைந்து வயதுகூட நிரம்பாத அந்தக் கட்டிளங்காளை பிணமாக இருந்தான். அவனைப் பிழைக்க வைத்துவிடலாம் என்கிற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருந்தது. உடனே காரில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு மருத்துவ மனைக்குச் சென்றோம். மருத்துவர்கள் எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தும் முயற்சி பயனளிக்கவில்லை. அந்த வாலிபனுக்குத் திருமணமாகி ஒன்றரை ஆண்டுகள் தானாகிறது. கைக் குழந்தையுடன் அவன் மனைவி தாயார் வீட்டிற்குப் போயிருந்தாள். இவன் திருக் காட்டுப்பள்ளித் திருமணத்திற்கு வந்தவன்.

அவனது உயிரற்ற உடலை அவன் வீட்டிற்கு அனுப்புகிற ஏற்பாடுகளைச் செய்து விட்டுத் திரும்பினோம். அவன் உடலைக் கொண்டு போய் வீட்டிலே இறக்குவதற்கும், தாயார் வீடு சென்றிருந்த அவன் மனைவி திரும்பி வருவதற்கும் நேரம் சரியாக இருந்ததாம். அந்தச் சோக நிகழ்ச்சியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல், திருமண வீட்டிற்குச் சென்று மணவிழாவிலும் கலந்து கொண்டு, வாழ்த்துரை எதுவும் கூறாமல், நானும் நண்பர்களும் கல்லணைக்குத் திரும்பி விட்டோம்.

மாலையில் கொள்ளிடம் ஆற்றைக் கடந்து அடுத்த கரையில் உள்ள கிராமத்தில் கழகக் கூட்டத்தில் பேசவேண்டும். கொள்ளிடம் ஆற்றில் தண்ணீர் இல்லை. ஓரத்தில் மாத்திரம் முழங்கால் அளவு தண்ணீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. காரைக் கல்லணையிலேயே விட்டுவிட்டு இரட்டை மாட்டு வண்டி ஒன்றில் ஆற்றின் குறுக்கே சென்று, குறிப்பிட்ட கிராமத்தை அடைவது என்று திட்டமிடப்பட்டது. அவ்வாறு மாலை ஆறு மணிக்குப் புறப்பட்டு, அந்த கிராமத்தை ஏழு மணிக்கெல்லாம் சென்று அடைந்தோம். இரவு கூட்டம் முடிய பத்தரை மணியாயிற்று. அதற்கு மேல் உணவு அருந்திவிட்டுப் பதினொன்றரை மணி சுமாருக்குக் கல்லணைக்குப் புறப்பட்டோம்.

அங்கிருந்தவர்கள், ''மறுபடியும் இரட்டை மாட்டு வண்டியில் சென்றால் மூன்று மைல் சுற்றிக்கொண்டு போகவேண்டும். இந்தக் கிராமத்தில் இருந்தவாறே நேரே கொள்ளிடம் ஆற்றில் இறங்கினால் கல்லணை அதோ எதிரே தான் இருக்கிறது. விரைவில் போய்ச் சேர்ந்து விடலாம்" என்று குறிப்பிட்டார்கள். கூட இருந்த நண்பர்களும் அந்த யோசனையை ஒப்புக்கொள்ளவே, நானும் தலையை அசைத்து விட்டேன்.

கொள்ளிடத்தின் குறுக்கே இறங்கிக் கொஞ்ச தூரம் நடந்திருப்போம். திடீரென வானத்தில் இடி முழக்கம்; மின்னல் வெட்டுகள்; வேகமான காற்று; மழைத் துளிகள்; பாதி ஆற்றைக் கடந்திருப்போம். நாங்கள் சற்றும் எதிர்பாராத வண்ணம் இயற்கையின் உறுமலைக் கண்டு திடுக்கிட்டுப்போனோம். அதைவிடப் பயங்கரம் ஆற்றில் வெகு வேகமாகத் தண்ணீர் பெருக ஆரம்பித்துவிட்டது. ஒரே இருள். மழை. ஓரத்தில் முழங்கால் அளவு ஓடிக் கொண்டிருந்த தண்ணீர் இடுப்பளவு என்று ஆறு முழுவதும் பெருகியது. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மார்பளவு தண்ணீராகி விட்டது. பண்ணை முத்துகிருஷ்ணன் மிகவும் குள்ளமானவர். அவருக்கு உதட்டளவு தண்ணீர்.

உடனே அவரைப் பக்கத்தில் இருந்த ஒருவர் தூக்கிக் கொண்டார். மாறனை அன்பில் தர்மலிங்கம் தூக்கிக் கொண்டார். இரத்தினம் என்ற ஒரு தோழர் என்னைத் தூக்கிக் கொண்டார். நாங்கள் எங்கு போகிறோம் என்றே தெரியவில்லை. ஆற்றுப் பிரவாகம் திடீரென்று ஏற்படும்பொழுது அதைச் சமாளிக்க முடியாமல் மனிதன் எப்படி மூழ்கிவிடுகிறான் என்பதை அன்று தான் நான் அனுபவ ரீதியாக உணர்ந்தேன்.

காலை அழுத்தமாக மணலில் ஊன்றினால் காலுக்கடியில் இருக்கும் மணலைத் தண்ணீர் பறித்துக்கொண்டு போய்விடுகிறது. காலுக்குக் கீழே ஒரு சிறு குழி ஏற்படுகிறது. உடல் ஒரு நிலையில் நிற்கமுடியாமல் ஆகிவிடுகிறது. அந்தச் சூட்சுமத்தை உணர்ந்து நண்பர்கள் உடனடியாக எங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு ஆற்றில் வெள்ளத்தை எதிர்த்துப் பயங்கரமான போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார்கள் என்றாலும், எனக்கென்னவோ கரைபோய்ச் சேருவோம் என்ற நம்பிக்கையே இல்லை. மாறனை வேறு அழைத்து வந்துவிட்டோமே என்ற கவலை என்னை உலுக்கியது. நீண்ட நேரம் ஆற்று வெள்ளத்தோடு போராடி நண்பர்கள் எங்களையும் காப்பாற்றித் தங்களையும் காப்பாற்றிக் கொண்டார்கள். நாங்கள் அடுத்த கரை வந்து சேர்ந்தபோது இரவு ஒரு மணிக்கு மேலிருக்கும். அதன் பிறகு நனைந்த உடைகளையெல்லாம் மாற்றிக் கொண்டு கல்லணையில் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டோம். கொஞ்சம் தவறியிருந்தால், எங்கள் அனைவருக்கும் நிரந்தரமான ஓய்வே கிடைத்திருக்கும்.

58

விபத்துத் துணுக்குகள்

ஒரு முறை நானும், நண்பர்களும் காஞ்சிபுரம் சென்று விட்டு இரவு காரில் திரும்பிக் கொண்டிருந்தோம். திருப்பெரும்புதூருக்கு அருகாமையில் ஒரு மாட்டு வண்டி கீழே சாய்ந்து கிடந்தது. ஒரு பையன் உடம்பெல்லாம் காயத்தோடு உருண்டு கிடந்தான். வண்டி மாடுகளில் ஒன்று இறந்து கிடந்தது. வண்டியை ஓட்டி வந்தவன் அந்த இருளில், 'ஐயோ, ஐயோ' என்று அலறிக் கொண்டிருந்தான். அந்த வண்டியை மோதிக் கீழே தள்ளிவிட்ட லாரி ஒன்று பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தது.

நாங்கள் கீழே இறங்கி அந்தக் காட்சியைக் கண்டபோது திகைப்பும், அதிர்ச்சியும் தாங்க முடியவில்லை. அந்த வழியாக வந்த இன்னொரு காரில் நாங்கள் ஏறிக்கொண்டு எங்கள் காரில் காயம் பட்ட பையனை மருத்துவ மனைக்கு எடுத்துச் செல்ல உதவி செய்தோம். ஆனால் அதே போல் ஒரு காட்சியை மறுமுறையும் நான் காண நேரிட்டது.

சென்னையில் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குப் புறப்பட்டுக் கார் மூலம், நானும், செல்லமுத்துவும் சென்று கொண்டிருந்தோம். நான் காரில் பின்னால் படுத்து நன்றாக உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன். கார் விழுப்புரத்தைத் தாண்டிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது. திடீரென்று ஒரு பெரும் சப்தம். நான் காரின் பின்சீட்டிலிருந்து கீழே விழுந்து கிடக்கிறேன்.

லேசாகக் கண்ணை விழித்துப் பார்க்கிறேன். எனக்கு எந்த அடியும் இல்லை. ஆனால் அந்த இருளில் 'ஐயோ, ஐயோ' என்று ஒரு சப்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. செல்லமுத்து என் அருகே வந்து என்னைத் தூக்குகிறார். எனக்கோ அவருக்கோ என் கார் டிரைவருக்கோ எந்த காயமும் இல்லை.

எதிரே ஒரு வண்டி கவிழ்ந்து கிடக்கிறது. ஒரு பையன் லேசாகக் காயம்பட்டுக் கிடக்கிறான். வண்டிக்காரன் அலறிக் கொண்டிருக்கிறான். சில மாதங்களுக்கு முன்பு காஞ்சிபுரம் சாலையில் நான் பார்த்த அதே சம்பவம் என் கார் மோதியதால் இப்போது ஏற்பட்டிருப்பதை நான் பார்த்தபோது தூக்கக் கலக்கத்தில் இன்னும்

அந்தக் காஞ்சிபுரம் சாலை நிகழ்ச்சியைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம் நாம் என்றுதான் ஒரு கணம் தோன்றியது. பிறகு அடிபட்ட பையனை விழுப்புரம் மருத்துவ மனைக்கு எடுத்துச் சென்றோம் தேவையான சிகிச்சைகள் அளித்து அவனைக் காப்பாற்றிவிட்டோம். வண்டிக்கு ஏற்பட்ட நஷ்டத்தையும் ஈடு செய்தோம்.

விழுப்புரத்தில் உள்ள டாக்டர் தியாகராஜன் அந்தச் சம்பவத்தில் எனக்கு நிறைய உதவி செய்தார். ஏற்கெனவே அவரை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். விழுப்புரத்திற்கு அருகிலேயே தான் விபத்து ஏற்பட்டதால் பையனைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து, மருத்துவ மனையில் சேர்த்து விட்டு அவனுக்குக் காவலாகச் செல்லமுத்துவை வைத்துவிட்டு நான் டாக்டர் தியாகராஜன் வீட்டைத் தேடிக் கொண்டு சென்றேன். அவர் முன்பிருந்த வீட்டில் இல்லையென்றும், வேறு எங்கேயோ குடி போய்விட்டதாகவும் சொன்னார்கள். என்னுடைய உடைகளடங்கிய பெட்டி மாத்திரம் என் கையில் இருந்தது. ஒரு வண்டி பிடித்துக் கொண்டு அவர் வீட்டிற்குப் போகலாமென்றால், அந்த நேரத்தில் எந்த வண்டியும் கிடைக்கவில்லை. பெட்டியைத் தலையிலே வைத்துக் கொண்டு நடந்தே விழுப்புரத்தில் பல தெருக்களைச் சுற்றிக் கடைசியாக டாக்டர் தியாகராஜன் வீட்டைக் கண்டுபிடித்தேன். அதற்குப் பிறகு அவர் சிரமம் எடுத்துக்கொண்டு நான் சேலம் போவதற்கு வசதிகள் செய்து கொடுத்தார்.

இன்னொரு முறை நானும், கருணானந்தமும், சிவாஜிகணேசனும் காஞ்சிபுரம் சென்று அண்ணாவைப் பார்த்துவிட்டுச் சென்னை திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறோம். அப்பொழுதுதான் 'பராசக்தி' படம் எடுக்கப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. காஞ்சிபுரத்திலிருந்து சென்னை வரும் வழியில் நல்ல மழை பெய்யத் தொடங்கியது. காரின் வெளிச்சம் வேறு மங்கலாகி விட்டது. செம்பரம்பாக்கம் ஏரிக்கு அருகே வந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது அந்தப் பகுதியில் ஒரு பாலம்வேலை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்ததால், மாற்று வழிக்குக் குறிப்புப் பலகை வைத்து சிவப்புத் துணி கட்டியிருந்தார்கள். விளக்கு வெளிச்சம் போதாததால் கார் டிரைவர் அதைக் கவனிக்காமல் மாற்று வழியில் செல்வதற்குப் பதிலாக நேராகச் சென்று விட்டார். உடனே நண்பர் கணேசன் கூச்சல் போடவே கார் டிரைவர் திடீரென்று பிரேக்கை அழுத்திவிட்டார். பிரேக் போடப்பட்ட வேகத்தில் மழைத் தண்ணீர் தேங்கியிருந்த சாலையில் காரின் சக்கரங்கள் வழுக்கி, ஒரு சுற்றுச் சுற்றி நின்றது.

கார் எப்படியிருக்கிறது என்பதைக் காருக்குள்ளிருந்த நாங்கள் கவனித்தோம். கார் சக்கரம் ஓர் அங்குலம் நகர்ந்தால், நாங்கள்

ஒரு செங்குத்தான பள்ளத்தாக்கில் காரோடு விழுந்து நொறுங்கிப் போய்விடுவோம். அப்படிப்பட்ட ஆபத்தான விளிம்பில் கார் நின்று கொண்டிருந்தது. காரில் இருந்த மூவரும் மெதுவாகக் காரை விட்டு இறங்கினோம். நாங்கள் இறங்குகிற நேரத்தில் கார் கொஞ்சம் அசைந்திருந்தாலும் படுபாதாளத்தில் நாங்கள் விழுந்திருக்க நேரிடும். மிக மெதுவாகக் காரை முன்னுக்குத் தள்ளி மாற்றுப் பாதை வழியாகச் சென்னை நோக்கிப் புறப்பட்டோம்.

மழை பொழிந்து கொண்டே யிருந்தது. சென்னைக்கு அருகில் 4, 5 மைல் தொலைவில் நாங்கள் வந்ததும் காரும் பழுதாகிவிட்டது. அந்தக் கார் நேஷனல் பிக்சர்ஸ் உரிமையாளர் திரு பி. ஏ. பெருமாளுக்குச் சொந்தமானது. காரைத் தள்ளிக் கொண்டே போய் விடலாமென்று என்னைக்காரிலேயே உட்காரவைத்துவிட்டு சிவாஜியும், கருணானந்தமும் காரைத் தள்ளத் தொடங்கினார்கள். நான் எவ்வளவோ சொல்லியும் என்னைக் கீழே இறங்க விடாமல் தடுத்து விட்டார்கள். 4, 5 மைல்கள் அந்த மழையில் அந்தக் காரைத் தள்ளிக்கொண்டே வந்த நிகழ்ச்சியையும், அதுவும் என்னைக் காரில் உட்காரவைத்தே தள்ளிக்கொண்டு வந்த நிகழ்ச்சியையும், இப்போது கூட, நண்பர் கணேசன் என்னைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் வேடிக்கையாகச் சொல்லாமல் இருப்பதில்லை.

59

வெட்ட வெளியும் சட்ட சபையும்

கழகப் பிரசாரம் பல முனைகளிலும் தீவிரமாக்கப்பட்டு, கழகத் தலைவர்கள் செல்லுகின்ற இடங்களில் எல்லாம் பல்லாயிரக்கணக்கிலே மக்கள் குழுமியிருந்து கருத்துரைகளைக் கேட்கும் நிலை நாடெங்கும் உருவாயிற்று. பட்டி தொட்டிகளில் எல்லாம் புதிய கிளைகள் உருவாயின. உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை இலட்சத்தைத் தாண்டியது. ஏடுகள் வாயிலாகவும், மேடைகள் வாயிலாகவும் எழுச்சி மிகுந்த நாடகங்கள் வாயிலாகவும், சுவை மிக்க கலை நிகழ்ச்சிகள் வாயிலாகவும் கழகப் பிரசாரம் தீவிரமாக நடைபெற்றது.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு ஏழை எளிய மக்களுக்குச் சுகவாழ்வு அளிப்பதாகப் பறை சாற்றிக்கொண்டு, ஆட்சி பீடமேறிய காங்கிரசார் அந்த வாக்குறுதியை மறந்துவிட்டு, அந்தஸ்து படைத்த சீமான்களின் அரவணைப்புப் பிள்ளைகளாக மாறி ஏழை எளிய மக்களிடம் எதேச்சாதிகார தர்பார் நடத்தியதை நாட்டு மக்கள் காட்சிபூர்வமாகக் கண்டு, தங்கள் கஷ்டங்களையே கழகத்தினரும் எடுத்து விளக்குகிறார்கள் என்பதை உணர்ந்து, கழகத்தினர்மீது பற்றும் பாசமும் கொண்டிடத் தொடங்கினர்.

அண்ணா அவர்களும், கழகத் தலைவர்களும் தமிழ்நாட்டில் சூறாவளிச் சுற்றுப் பயணங்களை நிகழ்த்தினர். காங்கிரஸ் கட்சியின் முழு வடிவம் கழகத்தின் பிரசாரத்தால் மூளியாகியது என்பதைப் புரிந்துகொண்டு, அதைச் சகிக்க முடியாத காங்கிரஸ் தலைவர் காமராசர், கழ்கத்திற்கு ஒரு பெரிய அறைகூவலை விட்டார்.

''வெட்டவெளியிலே நின்றுகொண்டு எங்களைப் பற்றிப் பேசுகிற கழகத்திற்கு மக்கள் செல்வாக்கு இல்லை. அப்படி மக்கள் இருந்தால் சட்டசபைக்கு வந்து கழகத்தினர் பேசத் தயாரா?"

இந்த அறைகூவலைக் காமராசர் பல கூட்டங்களில் கழகத்தை நோக்கி விடுத்தார். அதற்கு அண்ணா அவர்கள் சொன்ன பதில் வேடிக்கையானது; சுவை நிறைந்தது; ஆனால் ஆழ்ந்த பொருளுடையது.

''கோவில் வாசலில் ஒருத்தி பூ விற்றுக்கொண்டிருந்தாள். அவள் அந்த வழியாகப் போகிற சாமியாரைப் பார்த்து, 'என்ன சாமியாரே? உமக்கு எப்போது கலியாணம்?' என்று கேட்

டாள். சாமியார் முதலில் மௌனமாகப் போய்விட்டார். சாமியாரின் மௌனத்தைக் கண்ட பூக்காரி தினந்தோறும் சாமியார் அந்த வழியாகப் போகும்பொழுதெல்லாம், பூ விற்கிற வேலையைக் கூடக் கவனிக்காமல், 'என்ன சாமியாரே, எப்போது கலியாணம்?' என்று தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு பெண் இப்படி அடிக்கடி கேட்டால் என்னதான் சாமியாராக இருந்தாலும் வீம்பு வந்துவிடாதா?

''ஒரு நாள் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து, 'கலியாணமா? நான் தயார்! நீ தயாரா?' என்று திருப்பிக் கேட்டுவிட்டார். அந்தக் கதையைப் போலத்தான் காமராசரும் நம்மைப் பார்த்து "சட்ட சபைக்கு வருகிறாயா, வர முடியுமா?' என்று அறை கூவல் விடுகிறார். சாமியார் பூக்காரிக்குச் சொன்ன பதிலைக் கழகமும் ஒரு நாள் காமராசருக்குச் சொல்ல நேரிடும்" என்று அண்ணா கூறினார்.

1957 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலுக்கான ஆயத்தங்களில் காங்கிரஸ் கட்சி தீவிரமாக ஈடுபட்டது. இதற்கிடையே 1956-ல் தி.மு.கழகம் திருச்சியில் தன்னுடைய மாநில மாநாட்டை நடத்தியது. இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட மக்கள் கூடிய அந்த மாநாடு கழக வரலாற்றில் ஒரு புதிய திருப்பத்தை உண்டாக்கியது. கழகப் பொதுச் செயலாளராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்த நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அந்த மாநாட்டிற்குத் தலைமை வகித்தார். தலைவரை வழிமொழிந்து பலர் பேசினர். அண்ணா வழிமொழிந்து பேசும் பொழுது நீண்ட உரை எதுவும் ஆற்றவில்லை.

''தம்பி, வா! தலைமையேற்க வா. உன் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கிறோம்! வா!''

இதுதான் அண்ணா நாவலரை வழிமொழிந்து பேசிய பேச்சாகும். இதற்குப் பிறகு அந்தப் பேச்சுக்கான விளக்கத்தை மாநாட்டு இறுதி உரையில் அண்ணா தந்தார். ''எனக்குத் தம்பியாக இருந்தாலும், நாமெல்லாம் பார்த்து ஒருவரைப் பொதுச் செயலாளராக ஆக்கிவிட்டுப்

பிறகு அவர் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பதும், அந்தத் தலைமையை மதிப்பதும்தான் கட்சிக் கட்டுப்பாட்டை வளர்க்கும். அப்படித் தலைமைக்கு மதிப்பளித்து நடக்கும் பழக்கத்தை நான் என். அரசியல் வாழ்க்கையில் பல ஆண்டுகளாக மேற்கொண்டிருக்கிறேன்!" என்று அண்ணா பெருந்தன்மையுடன் குறிப்பிட்டது, உள்ளத்தில் பசுமையாக இருக்கிறது.

அந்த மாநாட்டில் அண்ணா அவர்கள் நாட்டு மக்களைப் பார்த்து ஒரு புதிய கேள்வியை எழுப்பினர். ஏழு ஆண்டு காலக் குழந்தையாக இருக்கிற இந்தக் கழகம் பொதுத் தேர்தலில் போட்டியிடலாமா? வேண்டாமா? என்று பொதுமக்களே தீர்ப்பளிக்க வேண்டுமென்று கூறிப் போட்டியிடலாம், அல்லது போட்டியிட வேண்டாம் என்ற தீர்ப்பை வாக்குச் சீட்டுகளின் மூலம் மாநாட்டிற்கு வந்த பொதுமக்கள் அளிக்க வேண்டும் என்பது அண்ணாவின் கருத்தாகும்.

அந்தக் கருத்தின் அடிப்படையில் மாநாட்டுப் பந்தலைச் சுற்றி பல்வேறு வாக்குச் சாவடிகள் திறக்கப்பட்டன. இரண்டு பெட்டிகள் நுழை வாயிலருகே வைக்கப்பட்டன. தேர்தலில் போட்டியிடலாம் என்பதற்கு ஒரு பெட்டியும், தேர்தலில் போட்டியிட வேண்டாம் என்பதற்கு ஒரு பெட்டியும் இடம் பெற்றன. மாநாட்டிற்கு வந்திருந்த பொதுமக்கள் தங்கள் எண்ணங்களை வாக்குச் சீட்டின் மூலம் தெரிவித்தனர். குறிப்பிட்ட நாளில் மாநாட்டு மேடையில் வாக்குச் சீட்டுகள் எண்ணப்பட்டன. சில ஆயிரம் பேர்தான் கழகம் பொதுத் தேர்தலில் ஈடுபட வேண்டாம் என்று வலியுறுத்தி வாக்களித்திருந்தனர். இலட்சத்திற்கு மேற்பட்டோர் கழகம் பொதுத் தேர்தலில் ஈடுபட வேண்டும் என்று வாக்களித்திருந்தனர்.

ஜனநாயகத் தேர்தலில் ஈடுபடுவதா வேண்டாமா என்று கருத்தறிய ஒரு ஜனநாயகத் தேர்தலை நடத்திய அண்ணா அவர்கள், அந்த மாநாட்டில் 1957 பொதுத் தேர்தலில் காங்கிரசை எதிர்த்துக் கழகம் போட்டியிடும் என்று வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க முடிவை அறிவித்தார்கள். புதிய முறுக்கோடு கழகத் தலைவர்களும், செயல் வீரர்களும், தொண்டர்களும், மாநாட்டிலிருந்து கலைந்து சென்றார்கள்.

மலைமுகட்டில் பெய்த பெருமழை பேராறுகளாக ஆகி, அந்தப் பேராறுகள் சிற்றாறுகள் ஆகி, சிற்றாறுகள் வாய்க்கால்கள் வழியோடி, வயல் வெளிகளில் நீர்வளம் ஏற்படுத்தி, பயிர் செழிக்கச் செய்வது போல், மாநாட்டு மக்கள் பெருவெள்ளம், மாநாடு முடிந்து பட்டி தொட்டிகளுக்கெல்லாம் சென்று திருச்சி மாநாடு தந்த உணர்வினை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துரைத்துக் கழகத்திற்குப் புதிய வலிவினைச் சேர்க்கத் தொடங்கியது.

1957-ஆம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தலில் யார் யார் எங்கெங்கே போட்டியிடுவது என்ற கேள்வி எழுந்தது. நான் தஞ்சை மாவட்டத்தில் நாகைத்தொகுதியில் போட்டியிட வேண்டுமென்ற விருப்பத்தை அண்ணா அவர்களிடம் தெரிவித்தேன். "முதலில் தொகுதியைப் போய்ச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வா!" என்று அண்ணா அவர்கள் என்னை அனுப்பினார்கள்.

கழக வேட்பாளர்கள் பட்டியலை அறிவிப்பதற்கு ஒரு வாரகாலமே மிச்சமிருந்தது. அதற்குள் நான் நாகைத் தொகுதியைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வரப் புறப்பட்டேன். எல்லா இடங்களிலும் கழகத் தோழர்களும், பொது மக்களும் நான் அந்தத் தொகுதியில் போட்டியிட வேண்டுமென்ற கருத்தை மிகுந்த ஆவலோடு தெரிவித்தார்கள். ஒரு சிறு கிராமம்கூட விடாமல், அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும் அத் தொகுதியில் சென்று, இறுதியாக நாகையில் நடைபெற்ற கழகத் தொண்டர்கள் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டு நான் பேசினேன். இரவு மணி பன்னிரண்டு இருக்கும். தொண்டர்கள் மத்தியில், பெருத்த ஆரவாரத்திற்கிடையே, நான் நாகைத் தொகுதியில் போட்டியிடப் போவதாக உறுதி செய்து அறிவித்தேன். அனைவரும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு என்னைச் சென்னைக்கு வழியனுப்பி வைத்தனர்.

நாகையிலிருந்து சென்னை வரும் வழியில் அந்த இரவு முழுவதும் எனக்குக் காரிலே தூக்கமில்லை. நாகைத் தொகுதியில் நடைபெறப் போகும் தேர்தல், நான் போட்டியிட்டுக் காங்கிரசை எதிர்ப்பதற்கு உள்ள சாத்தியக் கூறுகள், இவைகளைப் பற்றியே எண்ணிக்கொண்டு வந்தேன். காலை ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் சென்னை வந்து சேர்ந்தேன். அண்ணா அவர்களைக் காண நேராக அறிவகம் சென்றேன்.

அண்ணா அவர்கள் அறிவகத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். நாவலரும், என். வி. என். அவர்களும் அறிவகத்தில் இருந்தார்கள். 'நம்நாடு' பத்திரிகை அச்சாகி வெளியூர்களுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அதில் பொதுத் தேர்தலில் போட்டியிடும் கழக வேட்பாளர்களின் பட்டியல் அச்சேற்றப்பட்டிருந்தது. நான் அதைப் பரபரப்

போடு எடுத்துப் படித்தேன். நான் குளித்தலைத் தொகுதியில் போட்டியிடுவதாக அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆச்சரியத்தோடு அருகில் இருந்தவர்களைப் பார்த்து, "நாகைத் தொகுதியில் போட்டியிடுவதாகச் சொல்லிவிட்டு வந்துவிட்டேனே. அவர்கள் இப்படி அறிவித்து விட்டார்களே!" என்று கேட்டேன். "அண்ணா அவர்கள் இரவு நீண்ட நேரம் ஆழ்ந்து சிந்தித்த பிறகு, அவர்களே எடுத்த முடிவு இது" என்று என். வி. என். என்னிடம் விளக்கம் கூறினார். அண்ணா எடுத்த முடிவுக்கு அப்பீல் ஏது?

நான் குளித்தலையில் நிற்பதாக அண்ணா அவர்களே அறிவித்த படியால், நாகைத் தொகுதித் தோழர்களுக்குச் செய்தியை உடனடியாக அறிவித்து விட்டுக் குளித்தலைத் தொகுதியில் போட்டியிடுவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யத் தொடங்கினேன். அண்ணா அவர்கள் காஞ்சிபுரத்தில் போட்டியிட்டார்கள். நாவலர் நெடுஞ்செழியன் சேலத்தில் போட்டியிட்டார். என். வி. என். பேசின் பிரிட்ஜ் தொகுதியில் போட்டியிட்டார். பெரம்பூர்த் தொகுதியில் சத்தியவாணிமுத்து, எழும்பூரில் பேராசிரியர் அன்பழகன், ஆயிரம் விளக்கில் ஆசைத்தம்பி, திருவண்ணாமலையில் ப. உ. ச., வளவனூரில் ஏ. கோவிந்தசாமி-இவ்வாறு நூற்றுக்கு மேற்பட்ட இடங்களில் கழகத் தலைவர்களும், கழகச் செயல் வீரர்களும் பொதுத் தேர்தலில் குதித்தார்கள்.

நான் போட்டியிடுவதாகத் திடீரென்று அறிவிக்கப்பட்ட குளித்தலைத் தொகுதியைக் காணபதறகாகச் சென்றேன். அந்தத் தொகுதியை ஒரு கரும்புக்குச் சமமாகச் சொல்லலாம். குளித்தலை பிர்க்கா அடிக் கரும்பைப் போல் வளமானது. அடுத்தது, மாயனூர் பிர்க்கா நடுக் கரும்பைப் போல் வளம் சற்றுக்குறைந்தது. மூன்றாவது, வெள்ளியணை பிர்க்கா நுனிக் கரும்பில் உள்ள தழைகளைப் போன்றது. தேர்தலில் அடிக்கரும்பை மாத்திரம் சுவைக்க முடியுமா? முழுக்கரும்பையும் சுவைத்தால்தானே தேர்தலில் வெற்றி நோக்கி செல்ல முடியும்?

மொத்தக் கரும்பையும் கடித்துப் பார்த்து முழுச் சுவையையும் உணர்வதென்பது, சங்கடமான, பொறுமையைச் சோதிக்கும் வேலைதான். எனினும், அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் கட்டளைக்கேற்ப நான் குளித்தலைத் தொகுதி முழுவதையும் ஆராய்ந்து தெளிந்து தேர்தல் பணியாற்றத் தொடங்கினேன். அது என்னுடைய முப்பத்து மூன்றாவது வயதுப் பருவமாகும்.

அரசியல் ரீதியாக நான்என்னுடைய இயக்கத்திற்கும் நாட்டிற்கும் என்னாலான தொண்டுகளைச் செய்வதற்கு 1957 தேர்தல் பணிகளின் தொடக்கம்தான் துவங்கி வைத்தது என்று கொள்ளலாம்.

குளித்தலைத் தொகுதியில் அண்ணா அவர்களின் கட்டளைக் கேற்பவும், ஜனநாயகக் கடமையாற்றவும், நான் போட்டியிட ஆயத்தமானபோது, என்னுடைய வளர்ச்சியில் ஒரு முக்கியமான கட்டத்தை அடைந்ததாகவே கருதினேன். அதுவரையில் நான் அரசியல் விழிப்பு உணர்வினைப் பரப்புகின்ற தொண்டனாகவே கருதிக்கொண்டிருந்த நிலை மாறி, ஆட்சி மன்ற அரசியல் வாதியாக உருவெடுக்கத் தொடங்கினேன் என்பது முக்கியமான கட்டமல்லவா? அந்த கட்டம் எனக்கும் என் போன்ற மற்றக் கழகத் தோழர்களுக்கும் எத்தகைய சங்கடத்தைக் கொடுத்தது என்பதை இப்போது நினைத்தாலும் சிரிப்பு வருகிறது!

"என் தாய்த் தமிழைக் காப்பாற்ற என்னோடு தோள் கொடுத்துக் கஷ்ட நஷ்டமேற்க முன் வாருங்கள்".

"ஏமாந்த காலத்தில் ஏற்றங்கண்டு விட்ட ஒரு பகுதியின் ஆணவ ஆதிக்கத்தை முறியடிக்க எனக்கும், என் இயக்கத்திற்கும் ஆதரவு தாருங்கள்."

"இல்லாமை-போதாமை-வறுமைகளை இல்லாதொழிக்க என் பின்னால் அணிவகுத்து நில்லுங்கள்."

"சாதியின் பேரால், சமயத்தின் பேரால் நாம் சாய்ந்து போன நிலையை எண்ணி ஒவ்வொருவரும் வெட்கப்படுங்கள். துக்கப்படுங்கள்."

—என்றெல்லாம் நாள்தோறும் பல மணி நேரம் ஆயிரக்கணக்கான மக்களிடையே அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் அரவணைப்பின் உறுதியோடு கொட்டி முழங்கியே இயக்கப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த என் போன்ற கழகத் தோழர்களுக்கு ஒவ்வொரு வாக்காளரிடமும், "நான் தேர்தலில் நிற்கிறேன், உங்கள் வாக்கை எனக்கே அளியுங்கள்" என்று கேட்டுக்கொண்டு தேர்தல் பணியாற்றியது, ஒரு வகைச் சங்கடமாகவும் புது வகை அனுபவமாகவும் இருந்தது!

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நாள்தோறும் முழக்கி வந்த சொற்பொழிவுகளும், தாம் தேர்தலில் போட்டியிடுவது ஏன்? எதற்காக? என்கின்றவைகளுக்கு அளித்த விளக்கங்களும் நாளடைவில் என்சங்கட உணர்வுக்குச் சற்று ஆறுதல் அளித்தன. சுருங்கச் சொல்லப் போனால், காமராசரின் அறைகூவல் அரசியலும், அதன் காரணமாக அண்ணா அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட சலிப்புமே எங்களைத் தேர்தல் களத்தில் நிறுத்தின.

தேர்தலில் வெற்றி பெற்று எதைச் சாதிக்கப் போகிறோம் என்பது எங்களில் பலருக்கு வியப்புக் குறியாகவே இருந்தது. ஏனென்றால், தமிழ்நாட்டு அரசியல் பீடம் டெல்லிக்குத் தபால் பெட்டி அந்தஸ்துடன்

தான் நடத்தப்பட்டது. எதற்கெடுத்தாலும் ஆணையிடுகின்ற உரிமை ஆயிரம் மைலுக்கு அப்பாலிலுள்ள டெல்லிப் பட்டணத்தில் தான் தேங்கி வழிந்தது. இங்கு காமராசரின் அரசியலும் காங்கிரஸ் ஆட்சியின் பிடிவாதங்களும் நினைத்தாலே நெஞ்சத்திற்குச் சோர்வை அளித்துக் கொண்டிருந்த நேரம் அது.

'மாற்றாந்தாய்ப் போக்கு' என்பதற்கு முழு இலக்கணம் தமிழகத்தின் அரசியலைப் பொறுத்து டெல்லிப் பட்டணம் காண்பித்த மனப்பான்மையில் தெளிவாகத் தெரிந்த நேரம் அது. பண்டித நேருவை எதிர்த்து ஒரு பார்வை பார்ப்பது கூடத் தேசத் துரோகம் என்று திட்டவட்டமாக ஆணையிட்டுக் கொண்டிருந்த நேரம் அது. மிகத் தீவிரமான கழகத் தோழர்களில் பலரும் திருச்சி மாநில மாநாட்டிலே கழகம் தேர்தலில் நிற்கக் கூடாது என்று வாக்களித்த கழக தோழர்களும், நாங்கள் அனைவரும் 'கடலில் உழுது கொண்டிருப்பதாகவே' அப்பட்டமாக நம்பினார்கள். பார்க்கப் போனால், இப்படிப் பேசியவர்களுக்கு அனுசரணையாகவே அப்போதிருந்த நிலவரம் துணை போயிற்று.

''இந்தியாவின் தென் பகுதி (தென்னாடு) தொழில் துறையில் பின்தங்கிக் கிடக்கிறது. எனவே எங்கள் உதவி பெறுவதில் அப்பகுதியே முதலிடம் பெறவேண்டும். சேலத்தில் அலுமினியத் தொழிற்சாலை நிறுவக் கடனும் உதவியும் தருகிறோம்" என்று 1955-ல் இந்தியாவில் சுற்றுப் பயணம் செய்த ருஷ்யத் தலைவர்கள் புல்கானினும், குருஷ்சேவும் ருஷ்யாவுக்குத் திரும்பியதும் டெல்லி சர்க்காருக்குத் தெரிவித்த உதவித் திட்டத்தில் குறிப்பிட்டவை பற்றி டெல்லி அரசு எத்தகைய நடவடிக்கை எடுத்தது என்பது அப்போது மூடுமந்திரமாகவே இருந்தது.

''இந்தியா முழுவதிலுமாகத் தொழிலபிவிருத்திக்குச் செலவிடப்பட்டுள்ள பணம் நபர் ஒன்றுக்கு ரூ. 27 ஆகும். ஆனால் சென்னை மாநிலத்தில் செலவிடப்பட்டுள்ளதோ ரூ. 19 தான். தேசிய விகிதத்தைப் போல ஐந்தாறு மடங்கு வடபுலத்தில் செலவிடப்பட்டுள்ளது'' என்று 1956 ஜூலையில் உதகைக்கு வந்த போது, பெரும் பொருளாதார நிபுணராகக் கருதப்பட்ட சி. டி. தேஷ்முக் குறைப்பட்டுக் கொண்டார்.

''பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகளும், வேலைத் திட்டங்களும் உருவாவதில் இந்த மாநிலத்திற்குரிய பங்கு தரப்படவில்லை என்று நாங்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறோம்" என்று 1955 ஜன்வரியிலேயே பெரும் விளம்பரத் தடபுடலோடு கூட்டப்பட்ட ஆவடி காங்கிரசில் திருமதி அம்புஜம்மாள் அவர்கள் வரவேற்புரையிலேயே மனம் நொந்து குறிப்பிட்டதை எங்களால் மறக்க முடியவில்லை!

''தொழில் அபிவிருத்தித் துறையில் தென்னாடு படுமோசமாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது" என்று நான் போட்டியிட்ட குளித்தலைத் தொகுதிக்கு அருகில்-திருச்சி நகரில் பிரபல தொழிலதிபர் அனந்தராமகிருஷ்ணன் சில நாட்களுக்கு முன்னர் தான் பேசிவிட்டுப் போனார் என்று என் தொகுதி மக்களே என்னிடம் தெரிவித்தனர்.

''சென்னை மாநிலத்தில் என்ன செய்ய வேண்டும்-என்ன செய்யக் கூடாது? என்று மத்திய சர்க்கார் வர்த்தகத் தொழில் இலாகா கட்டளையிடுகிறது. சென்னை சர்க்கார் மத்திய சர்க்காரின் பாவாடை நாடாவில் கட்டுண்டு கிடக்கிறது" என்று அனல் தெறிக்கும் வாசகங்கள் கொண்ட துண்டறிக்கை ஒன்றினைக் காங்கிரஸ் சர்க்காரில் உணவு அமைச்சராகவும், தமிழகத்தின் முக்கியக் காங்கிரஸ் தலைவராகவும் அப்போது விளங்கிய தூத்துக்குடி ரோச் விக்டோரியா அவர்கள் 1956 செப்டம்பர் முதல் தேதியிட்டுத் தமிழகத்து அரசியல்வாதிகள் அத்தனை பேருக்கும் அனுப்பி வைத்தார்.

1957 தேர்தலில் இந்தத் துண்டுப் பிரசுரம் சற்றுச் சலசலப்பை உண்டாக்கிற்று. அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கூட இந்தத் துண்டுப் பிரசுரத்தைக் குறிப்பிட்டு, ரோச் விக்டோரியா அவர்கள், இல்லத்துப் பெயராலேயே சுகஸ்தான்வாசி" என்ற தலைப்பில் தம்பிக்கு முடங்கல் பகுதியில் ''திராவிட நாடு" இதழில் கருத்துரை தீட்டினார்கள்.

''இந்தச் சூழ்நிலையில் நாம் சட்டமன்றம் நுழைந்து செய்யப் போவதென்ன?" என்று 'தீவிரவாதிகள்' மட்டுமல்ல, எங்களை நாங்களே கூடச் சில சமயம் கேட்டுக் கொண்டதுண்டு.

ஆனால், இன்று நினைத்துப் பார்க்கிறேன். அரசியல் நுழைவால் எங்கள் இயக்கம் எதைச் சாதிக்கவில்லை? அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் அரசியல் தூய்மையும் தொலைநோக்கும் எங்கு, எப்போது, பழுதாகப் போயிற்று?

கழகம் அரசியலில் ஈடுபட்டுப் பதினாறு ஆண்டுக் காலமும், கழகம் அரசினைக் கைப்பற்றி ஆறாண்டுக் காலமும் ஆகிவிட்ட இன்றைய நிலையிலும் மாறுபடாமல் இருக்கும் பிரச்னைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அவற்றில் தலையானது மத்திய மாநில அதிகாரங்களின் தாரதம்மியம் இன்றளவும் தீர்க்கப் படாமலும், சர்ச்சைக்குரியதுமாகவே இருக்கிறது.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எனக்கு ஊட்டிய அரசியல் அடிப்படையிலும், என் இயக்கத் தோழர்களும் நாட்டு மக்களும் என் பக்கத்தில் நிற்கிறார்கள் என்ற திருப்தியிலும் விரைவில் இந்தப் பிரச்னைகளுக்கும் ஓர் முடிவு கட்ட வேண்டும் என்று துணிந்து சில முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளேன். என் நாட்டு மக்களின் தளராத ஆதரவும் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் காலமுமே இதற்கு உற்ற பதில் சொல்ல வேண்டியவை.

60

1956-ம் 1957-ம்

பார்க்கப் போனால் 1956-57-ல் கழகம் தேர்தல் காலத்தில் போட்டியிட்டு ஜனநாயகக் கடமையாற்றத் துணிந்த நேரம். இயற்கையாகவே உலகம் ஒரு முன்னேற்றத்துக்குரிய கட்டத்தைக் கடந்து போகக் குறிப்பிட்டுக் கொண்ட காலமாகவே நாம் கொள்ளவேண்டும்.

இந்தியாவின் ஜனநாயகப் பாதுகாப்புக்கும் அதன் வளர்ச்சிக்கும், 1957 தேர்தலில் கழகம் ஈடுபட்டதன் மூலம் எத்தகு பலமும் வாழ்வும் கிடைத்தன என்பதை நான் சொல்வதைக் காட்டிலும் வருங்கால வரலாறு துல்லியமாகவும் சுவைபடவும் சொல்லும்.

1956-57-ல் உலகத்தில் எத்தனையோ பெரும் விளைவுகளும் விபத்துக்களும் நிகழ்ந்தன.

அதேபோல், கழகத்தின் வரலாற்றிலும் விபத்துக்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன.

தேர்தலில் கழகம் ஈடுபட்டதன் காரணமாகத் தமிழகத்தின் அரசியலுக்குக் குறிப்பாகவும், இந்திய அரசியலுக்குப் பொதுவாகவும், பெருஞ்சிறப்பு ஏற்பட்டது என்பதுடன், கழகத்திற்கும் தமிழகத்துக்கும் அப்போது நேர்ந்த விபத்துக்களையும் என்னால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

1956 அக்டோபர் திங்களில் விருதை சங்கரலிங்கனார் தமிழ்நாடு என்று இந்த மாநிலத்திற்குப் பெயர் வைக்கவேண்டுமென்று கோரி உண்ணா நோன்பிருந்து உயிர் துறந்தார். நாங்கள் அழுதோம்; தமிழகம் அழுதது; தமிழ்நாட்டு அரசியல் பீடத்தை அலங்கரித்த காமராசரும், அவரது சீடகோடிகளும் கேலி பேசினர்.

''சங்கரலிங்கனாரைச் சாகடித்து விட்டீர்கள், உங்கள் அலட்சியப் போக்கினால், அவருடைய உள்ளத்தில் ததும்பிக் கொண்டிருந்த ஆசையில் ஒன்றே ஒன்றையாவது, தமிழ்நாடு என்று பெயர் தரும் காரியத்தையாவது செய்யக்கூடாதா என்று காங்கிரஸ் ஆட்சியைக் கேட்கும் அளவுக்காவது தமிழகம் செயல்படலாகாதா?'' என்று அண்ணா அவர்கள், 21-10-56 "திராவிட நாடு" இதழில் "தம்பிக்கு மடல்" குறிப்பிட்டு ஏங்கினார்கள்.

அவருடைய ஏக்கம், 1967-ல் கனியாகி, அவருடைய திருக்கரங்களாலேயே இந்த மாநிலத்திற்குத் 'தமிழ்நாடு' என்று பெயர் சூட்டும் உத்தரவில் கையொப்பமிட்டார்கள். "தமிழ்நாடு" பெயர் சூட்டு விழாவில் தான் என் அருமை அண்ணா அவர்கள், கடைசியாக அரசியல் நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டார் என்பதை எண்ணுந்தோறும், தியாகி சங்கரலிங்கனாரின் நினைவும் எனக்குக் கூடவே தோன்றுவது வாடிக்கையாகி விட்டிருக்கிறது.

அதே போல், தூத்துக்குடித் தங்கம்- கொள்கை வீரன் கே.வி.கே. சாமி 1956 செப்டம்பர் திங்களில் கொடியவர்களால் மிருகத்தனமாகத் தாக்கிக் கொலை செய்யப்பட்டார். இது தமிழகத்தின் துடிப்பான இளைஞர்களுக்குக் கொடியவர்கள் விடுத்த அறைகூவலாகவும் இயக்கத்திற்குப் பேரிடியாகவும் வாய்த்தது.

அதே போல், இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் சிற்பிகளில் ஒருவரும் காலமெல்லாம் தாழ்த்தப்பட்ட பெருஞ்சமுதாயத்திற்குப் போராடுவதிலேயே வாழ்வைக் கழித்தவரும், பெருஞ் சூறைக்குப் பின், குளிர்ந்த தென்றல் வீசுவதற்கொப்ப, இந்த நாட்டின் சனாதன தர்மத்துக் கொடுமைகளிலிருந்து பெரும் பகுதி மக்களைக் காப்பாற்றப் பிறந்தவர் எனப் போற்றப்பட்டவருமான அம்பேத்கார் அவர்கள் 1956 டிசம்பரில் மறைந்தார்.

சாதாரணக் காற்றையே மரக்குழாயில் இறக்கியும் ஏற்றியும், அற்புத நாதம் எழுப்பித் தமிழகத்தை இசை மழையில் நனைய வைத்த நாதசுரப் பேரரசர் இராசரத்தினம் அவர்களின் மறைவு தமிழ் இயக்கத்திற்குப்பெரும் இழப்பு என்று எல்லாராலும் ஒருமுகமாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. அவர் பிரிவும் 1956 டிசம்பரில் நேர்ந்தது.

குறிப்பான இவற்றை விடுத்து, அகில உலக அரசியலுக்குப் போனாலும், 1956-57-ல் பெரும் விளைவுகள்- மாறுதல்கள் நேர்ந்திருக்கின்றன!

1956 ஏப்ரலில் தான் கிழக்கு ஐரோப்பாவில்- குறிப்பாக ஸ்டாலின் வேய்ந்து வைத்திருந்த பலமான இரும்புத்திரை கிழிக்கப்பட்டது. உலகமே அதிர்ச்சியும் பயமும் கணந்தோறும் கொள்ளத்தக்க வகையில், வல்லரசுகளின் கெடுபிடிப் போரின் நடுநாயகமாக விளங்கிய இரும்புத்திரை 1956-ல் யூகோ அதிபர் டிட்டோவின் உறுதியால் கிழிபட்டது. அந்த நாளில் ருஷ்யக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிக்குப் பிறவி எதிரியாகக் கருதப்பட்ட யூகோஸ்லாவியக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தலைவர் டிட்டோ தாராள மனத்தோடும் கோலாகலமான வைபவங்களோடும் ருஷ்யாவுக்கு வரவழைக்கப்பட்டார்.

இந்த நிகழ்ச்சியைப் போப்பாண்டவருக்குப் பெரும் எதிரியாக விளங்கிய எட்டாம் ஹென்றி, போப் ஆண்டவரைத் தனயனுக்குரிய

மரியாதையோடு சென்று தரிசித்தால் எப்படி இருந்திருக்குமோ, அப்படி இருந்ததாக வரலாற்றுசிரியன் ஒருவன் வர்ணிக்கிறுன்.

டிட்டோவினல் கிழிக்கப்பட்ட இரும்புத் திரை ஒழிந்ததற்குப் பின்னுல், சர்வதேச அரசியலில் வசந்த காலத் தென்றல் வீசும் என்று எதிர்பார்த்ததற்கு மாருக, 1956 பிற்பகுதி அக்டோபரில் அங்கேரியை ருஷ்யா ஆக்ரமித்த செயலைக் கண்டு உலகம் மேலும் ஒருமுறை விம்மிக் குலுங்கிற்று.

அதே போல், 1956-ல் தான், செஞ்சீன, திபேத், நாட்டுச் சுதந்திரத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்த துவங்கிற்று.

1956 ஜூலையில் தான் சூயஸ் கால்வாயை அதிபர் நாசர் சர்வ தேச அரசியல் கொந்தளிப்புகளுக்கிடையில் தேசியமயமாக்கினுர்.

அதற்கடுத்து, நவம்பர் திங்களில் அதே எகிப்தை, இஸ்ரேல் நாடு போர்க்களத்தில் தோறகடித்தது.

உலகில் பெரும் பரபரப்பையும், குருஷ்சேவுக்கு விளம்பரத்தையும் தேடித்தந்த 20-வது (ருஷ்ய சோவியத் கட்சியின்) காங்கிரஸ் 1956-ல் தான் நடைபெற்றது. இந்தக் காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் தான் ஸ்டாலின் தன் பெருமைக்குரிய இடத்திலிருந்து மிகக் கீழ்த் தரத்திற்கு எறியப்பட்டார். செத்துப் போனவர்களையும் விடாமல் கம்யூனிசம் எப்படிப் பழிக்கும் ஏசும்-என்பதை 1955 திரையைக் கிழித்துக் காட்டிற்று.

1956 தான், இந்தியாவின் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் அறிவிக்கப்பட்ட நேரம். அந்தத் திட்டத்தில் தென்னகம் பாதிக்கப் பட்டதைக் கதைகதையாக பலரும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். கழகத்தின் சங்கநாதம், மாற்றுக் கருத்துக் கொண்டோராலேயே முழக்கமிடப்பட்டுக் கொணடிருந்தது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் தான் நான் குளித்தலைத் தொகுதியில் ஒவ்வொரு கிராமமாகச் சென்று தேர்தல் பணியாற்றிக் கொண்டிருந் தேன்.

1957 பொதுத் தேர்தலையொட்டி 10-2-57 அன்று சென்னையில் தேர்தல்சிறப்புமாநாடு நடைபெற்றது. அதில்அறிஞர் அண்ணு அவர்கள் ஆற்றிய உரை எங்களுக்கெல்லாம் புதிய தெம்பையும் ஆர்வத்தையும் ஊட்டிற்று. கழகத்தின் முதன் முதலான தேர்தல் அறிக்கை அந்த மாநாட்டில் தான் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

அந்த மாநாட்டில நான் மிகக் குறைவாகவே பேசினேன்! அந்தப் பேச்சில்—

"கண்ணீர்த் துளிகள் ஒழிய வேண்டும் என்கிருர் பெரியார். நாமும் அதைத்தான் சொல்கிரோம். நாட்டு மக்களின் முகத்தில் வழிந்தோடும் கண்ணீர்த் துளிகள் ஒழிய வேண்டும். மக்கள் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பிறக்க வேண்டும் என்கிரேம் நாம்" என்ற பகுதி மட்டுமே அறிஞர் அண்ணு அவர்களின் மேற்பார்வையில் 'நம்நாடு' இதழில் வெளியிடப் பட்டது. 'ஏழையின் சிரிப்பில் இறைவனைக் காண்போம்' என்னும் இன்றைய நமது அரசின் குறிக்கோள் எவ்வளவு பொருத்தமானது!

சிறப்பு மாநாட்டை அடுத்து, தேர்தல் பிரச்சாரம் தமிழகத்தில் கழகத்தாராலும், குறிப்பாக அறிஞர் அண்ணு அவர்களாலும், பெருஞ் சூடும் சுவையும் நிரம்பியதாக ஆயிற்று.

"காமராசரை விடத் தமிழகம் பெரிது என்பதை வாக்காளர் உணர வேண்டும்" என்பதைத் தான் அறிஞர் அண்ணு அவர்கள் அப்போதைய தேர்தல் பிரச்சாரக் கூட்டங்களில் வலியுறுத்திச் சொல்வார்கள்.

காமராசரின் கரத்தை வலுப்படுத்த வேண்டும் என்று அப்போது பெரியார் உட்படப் பலரும் வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்த நேரம்! அதற்கு அண்ணு அவர்கள்,

"அந்தக் கரம் வலுப்பெற்றுல், தமிழரின் குரல் வளையை நெறிக்கும், அந்தக் கரம் வலுப்பெற்றுல் கழகத் தலைவரையே தலையில் குட்டும், அந்தக் கரம் வடநாட்டவருக்குக் காவடி தூக்கும் கரம்: எனவே அந்தக் கரத்திற்கு வலுவூட்டாதீர்கள்" என்றும்,

"காமராசர் எதில் வல்லவர்? தமிழ் மொழியைக் காப்பதில், வளர்ப்பதில்-வல்லவரா? தமிழர் தம் உரிமைகளைக் காப்பதில் வல்ல வரா காமராசர்? தமிழ் நாட்டின் எல்லைகளை காப்பதில் வல்லவராக இருந்தாரா காமராசர்? இல்லையே!" என்றும், 1957 பிப்ரவரி இறுதி வாரத்தில் அறிஞர் அண்ணு அவர்கள் தேர்தல் பிரச்சாரக் கூட்டங்களில் தொடர்ந்து அடுக்கிய வாதம் மக்களிடையில் விழிப் பூட்டியது.

பிப்ரவரி இறுதியில் சென்னையிலும், காஞ்சியிலும் அறிஞர் அண்ணு அவர்கள் தெரிவித்த கருத்துக்களைக் கேட்டு மேலும், மேலும் நாள் தோறும் நான் குளித்தலையில் எனக்கிட்ட ஜனநாயகப் பணியைச் சிறப்பாக ஆற்ற வேண்டும் என்ற முனைப்பில் ஈடுபட்டிருந்தேன். காம ராசரின் கரம் அவருக்குப் பின் கட்சியிலிருந்த பக்தவத்சலத்தின் கரம்-எத்தனை பேருடைய கழுத்தை நெறித்தது என்பதை 1965-66-ல் நாடே கண்டதல்லவா, இந்தி எதிர்ப்புப் போரில்!

1957-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் நமது ஆதரவினை நாடியவர்களுக்காக வாக்கு கேட்டோம். ஆனுல் நாமே தேர்தலில் ஈடுபடுவதும், நமக்காகப் பொது மக்களிடம் வாக்குக் கேட் பதும் புதுமையான அனுபவமாக இருந்தது.

61

குளித்தலையில் தேர்தல் பணி!

கழகத்தின் ஆணையினைச் சிரமேல் ஏற்றுத் தேர்தல் பணி தொடங்கிட என் குழுவினருடன் குளித்தலை புறப்பட்டேன். என்னிடமிருந்த 1335 எண்ணுள்ள பியட் கார், 'முரசொலி' அலுவலகத்திலிருந்து ஒரு பழைய வேன், அச்சடிக்கப்பட்ட வேண்டுகோள் அடங்கிய துண்டுத் தாள், ஒரு டேப்ரிக்கார்டர் இவைதான் சாதனங்கள்.

திருச்சியிலிருந்து கரூர் செல்லும் வழியில் குளித்தலை, லாலாப் பேட்டை, கிருஷ்ணராயபுரம், மாயனூர் போன்ற ஊர்களைக் காரிலோ, ரயிலிலோ, பயணம் செய்தவாறு பார்த்தவர்கள் காவிரியின் கவின் மிகுந்த காட்சியினையும், பசுமை கொஞ்சும் செந்நெற் கழனிகளையும் கண்டு, எவ்வளவு வளமான தொகுதி கருணாநிதிக்குக் கிடைத்தது என்று தான் கருதினார்கள். ஆனால், குளித்தலை தொகுதியில் வெள்ளியணை என்ற பகுதியும் சேர்க்கப்பட்டிருந்ததும், அது எவ்வளவு பிற்போக்கான நிலையில் அதுவரை ஆண்டவர்களால் வைக்கப்பட்டிருந்தது என்பதும் அங்கு போய் நேரடியாகப் பார்த்தவர்களுக்கே புரியும்.

மிகக் குறைவான கழகக் கிளைகள்; கழகக் கருத்துக்கள் பரவிட இயலாத பல சிற்றூர்கள்; கழகக் கொடி பறக்கக் காண முடியாத இடங்களே அதிகம். சிற்சில ஊர்களில் இருந்த திராவிடர் கழகத்தாரும் ஆதரிக்க முடியாத நிலை. துணிச்சலோடு தான் குளித்தலைத் தொகுதியில் நுழைந்தேன்.

பராங்குசமும், பண்ணையும், கவிஞர் ஆனந்தமும், தென்னனும் அலுவலகப் பணிகளைக் கவனித்தனர். நிழல் போல் நீங்காமலிருந்து வாக்குச் சேகரிக்க உதவியவர்கள் முத்துக்கிருஷ்ணன், இளமுருகு, பொற் செல்வி, மற்றும் முத்து, முத்துசாமி, கிருஷ்ணன், சிவராஜ் ஆகியோர். நான் காலைச் சிற்றுண்டி முடித்ததும் குளித்தலையை விட்டு, சண்முக வடிவேல் ஓட்டிட என் பியட் கார் புறப்படும். மதிய உணவு ஏதாவது மசால் வடை, ரொட்டி, தேநீர்! இரவு பொதுக் கூட்டமெல்லாம் முடிவு பெற்றுக் குளித்தலை திரும்பிட அதிகாலை இரண்டு மணிக்கு மேல் ஆகிவிடும்.

வெள்ளியணையில் இரண்டு முறை மேடை போட்டு, விளக்குகள் அமைத்து, ஒலிபெருக்கியும் ஏற்பாடு செய்து பார்த்

தோம். கூட்டம் நடத்த இயலவில்லை. மக்களுக்குத் தி.மு.க என்றால் என்னவென்பதே தெரியவில்லை. இதில் ஒன்றும் வியப்பில்லை. ஏனென்றால், 1948-ஆம் ஆண்டு காந்தியடிகள் மறைந்த செய்தியை, 1957 வரை அறியாமலிருந்த மக்களும் சிலர் அப்பகுதியில் இருந்தனர். போக்குவரத்து வசதிகளே இல்லாத கிராமங்கள்.

விடாமுயற்சியுடன் மூன்றாவது முறையாக வெள்ளியணையில் தேர்தல் பிரச்சாரக் கூட்டம் நடத்தினோம். மக்கள் திரண்டனர். சில திராவிடர் கழகத் தோழர்களும் என் பக்கம் வந்தனர். என் பிரச்சார முறைக்குப் பிடிப்பும் ஏற்பட்டது. வாக்குகளே பெறமுடியாது என்று கருதியிருந்த அந்தப் பகுதியில் சரிபாதிக்கு மேல் வாக்குகள் கிடைத்தன இறுதியில்!

'நாடு பாதி, நங்கவரம் பாதி' என்ற பழமொழிக்கு இலக்காயிருந்த நங்கவரம் பண்ணை குளித்தலைத் தொகுதியில் தான் சேர்ந்திருந்தது. அங்கிருந்த உழவர் பெருமக்கள் காலமெல்லாம் கையேர் வாரம், மாட்டேர் வாரம் போன்ற பிரச்சினைகளுக்காகப் போராடிக் கொண்டிருந்தனர்.

நங்கவரம், நெய்தலூர், கவுண்டன்பட்டி போன்ற ஊர்களில் தேர்தல் பிரச்சாரத்துக்காக நான் சென்ற போது உழவர் பெருமக்கள் மனமுவந்து என்னை வரவேற்றனர். அவர்கள் கோரிக்கைகளின் நியாயத்தை நன்றாகப் புரிந்துகொண்டேன். விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்காக போராடி அவர்களுக்கு வெற்றியினை ஈட்டித் தருவேன் என்று சூளுரைத்தேன்.

நான் குளித்தலைத் தொகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினர் ஆன பிறகு, நங்கவரம் தொகுதி விவசாயிகளுக்காக அமைச்சர்களுடன் வாதாடியதும், அரசினரும், பண்ணையார்களும் இணங்கி வராத காரணத்தால் நங்கவரம் பெரிய விவசாயப் போராட்டக் களமாக உருவெடுத்ததும், நானே வயலில் இறங்கிக் கலப்பை பிடித்து ஏர் உழ முனைந்ததும்,

இறுதியில் பயங்கர நிலைக்குப் போராட்டம் வந்துவிட்டது கண்டு அஞ்சிய அரசும், பண்ணையும் விவசாயிகளின் உரிமைக் குரலுக்குப் பணிந்து வந்ததும், தமிழ் நாடே நன்கறிந்த வரலாறாகும்.

தேர்தலுக்கு நாம் புதியவர்களானாலும் நமது தேர்தல் பிரச்சார முறைகள் புதுமையும், கவர்ச்சியும் பொதிந்து விளங்கின. அச்சிடப் பட்ட எனது வேண்டுகோளும், டேப் ரிகார்டரில் பதிவு செய்யப்பட்ட எனது சொற்பொழிவும், சுவர்களிலும், தட்டிகளிலும் மாயூரம் பி. டி. ராஜன் தீட்டிய வண்ணம் பொலியும் வாசகங்களும், 'எங்கள் வீட்டுப் பிள்ளை மு. கருணாநிதி' என்று நண்பர்களால் தயாரிக்கப்பட்ட காலண்டரும், அனைத்துக்கும் மேலாக நாள்தோறும் ஒரு சிற்றூர் சென்று வீடுவீடாக நான் வாக்குக் கேட்ட முறையும், கழகக் கொள்கை களை விளக்கிப் பேசியதால் மக்களுக்குப் புதிதாக மலர்ந்த ஆர்வமும், கழகத் தலைவராம் அண்ணாவிடமும் பிற முன்னணித் தலைவர்களிடமும் ஏற்பட்ட நம்பிக்கையும் நான் குளித்தலையில் வெற்றி பெறத் துணை செய்தன.

வெள்ளியணைப் பகுதியில் நான் துவக்கத்தில் கண்ட அசிரத்தை யான போக்கு நாளடைவில் நமது பணியால் மாறி வந்தது. அரசி யலில் பற்றின்றித் தேநீர்க் கடைகளில் வேகவைத்த வாத்து முட்டை யில் மிளகாய்ப் பொடியைத் தூவிச் சிற்றுண்டியாக உண்பதும், உற்சாக மின்றி வாழ்வதுமாக இருந்த மக்கள், நல்ல விழிப்பும் தெளிவும் பெற்றனர். அவர்களது வளத்துக்காகக் குடகனாறு திட்டத்தை மேற் கொள்ள வேண்டுமென்று சட்டமன்றத்தில் நான் இடையறாது போராடி யிருக்கிறேன். (இப்போது மேற்கொள்ளப்பட்டு விட்டது.) அப்பேர்ப் பட்ட பின்னடைந்து கிடந்த பகுதியினை முன்னேற்றுவதில் என் பங்கும் பெருமளவில் இருந்ததை எண்ணி எண்ணி இப்போதும் நான்பெருமிதம் கொள்கிறேன்.

குளித்தலைக்கு அருகிலுள்ள தண்ணீர்ப்பள்ளி என்ற ஊரில் பெண் களுக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த வாக்குப் பெட்டியில் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு ஒரு வாக்குக்கூட விழவில்லை. தாய்மார்களுக்கென நான் விடுக்கும் தனியான கனிவு மிக்க வேண்டுகோள் நல்ல பலனை அளித்து வந்தது. உதயசூரியன் சின்னத்தைக் கோலமாக அமைத்திட நான் ஒரு சொற் பொழிவில் கேட்டுக் கொண்டேன். அதன் பின்னர் நான் வாக்குக் கேட்கச் சென்ற இடமெங்கும் தாய்மார்கள் தமது வீட்டு வாசலில் நீர் தெளித்து, உதயசூரியன் கோலமிட்டு, என்னை வரவேற்பது வாடிக்கை யாகிவிட்டது.

என்னோடு குளித்தலையில் தேர்தல் பணியாற்றிய நண்பர்களெல் லாம் என் மீது கோபம் கொள்ளுமாறு நான் ஒரு விஷயத்தில் நடந்து கொண்டேன். தவறு என்னுடையதும் ஆகாது. நான் குளித்தலைத்

தொகுதி வேட்பாளனாக நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்பினார்கள். ஆனால் நானோ கழகத் தொண்டனாகவும் நடந்து தீர வேண்டியவனாக இருந்தேன்.

புரியவில்லையா? அருமை நண்பர்கள் நான் குளித்தலைத் தொகுதியி லேயே எப்போதும் தங்கியிருந்து தேர்தல் பணி ஆற்றிட வேண்டும் என்றார்கள். என்னால் அது முடியுமா? தமிழ்நாடு முழுவதும் நமது கழகத் தலைவர்களும் தொண்டர்களும் பல்வேறு தொகுதிகளில் போட்டி யிட்டனர்.

அண்ணா காஞ்சியிலும், நாவலர் சேலத்திலும், பேராசிரியர் அன்பழகன் எழும்பூரிலும், ஆசைத்தம்பி ஆயிரம் விளக்கிலும், சத்தியவாணிமுத்து பெரம்பூரிலும், ப. உ. ச. திருவண்ணாமலையிலும், என். வி. என். பேசின் பிரிட்ஜிலும், இலட்சிய நடிகர் தேனியிலும், கவிஞர் கண்ணதாசன் திருக்கோட்டியூரிலும், அன்பில் தர்மலிங்கம் லால்குடியிலும் கழகச் சார்பில் போட்டியிடும்போது, நான் சுயநலத் தோடு குளித்தலையை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டால் போதுமா?

இந்தத் தொகுதிகள் அனைத்திற்கும் சென்று ஏராளமான கூட்டங் களில் கலந்து கொண்டேன். என் கடமையினைச் சரிவர ஆற்றிய திருப்தியும் பெற்றேன். ஊரார் பிள்ளையை ஊட்டி வளர்த்தால் தன் பிள்ளை தானே வளரும் என்பதுபோல, என் தொகுதியிலும் தேர்தல் நெருங்கி வரும் நேரத்தில் கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன், இலட்சிய நடிகர் எஸ். எஸ். ஆர். ஆகியோர் எனக்காக ஒருநாள் வாக்குக் கேட்க வந்து சிறப்பித்தனர்.

தேர்தல் முடிவுகள் வெளிவரத் தொடங்கின. நாவலர், கண்ண தாசன், அன்பில், ராஜேந்திரன் ஆகியோரின் தோல்விகள் எனக்கு மிகுந்த அதிர்ச்சியையும் சங்கடத்தையும் ஏற்படுத்தின. என்றாலும் அண்ணா, அன்பழகன், ஆசைத்தம்பி, சத்தியவாணிமுத்து, ப. உ. ச. போன்றோர் வெற்றி பெற்று நாங்கள் சட்டமன்றத்தில் பதினைந்து பேரும், பாராளுமன்றத்தில் இரண்டு பேரும் முதன் முறையாகக் கழகத்தின் சார்பில் இடம் பெற்று அமர்ந்ததும், அடுத்த பத்தே ஆண்டு களில் நமது ஈடு இணையற்ற தியாகம், தொண்டுகளின் மேன்மையால் ஆட்சிபீடத்தில் இடம் பெற்று அமர்ந்ததும், 1956-57-ஆம் ஆண்டுகளில் உலக வரலாற்று ஏடுகளில் சிறப்பான இடத்தை நிரப்பிடத் தக்கவை அல்லவா?

அண்மையில்கூட நான் குளித்தலை சென்றிருந்தேன். குடும்பப் பாசத்தினைப் பொழிந்து, தமக்குள் பற்பல கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்படினும், என்னைக் காணும்போது அவற்றினை மறந்து, ஒன்று பட்டு நின்று, அப்போது என்னோடு உறுதுணையாக

இருந்து பணியாற்றியவர்கள் இன்று என்னருகேயிருந்து, ஊர் ஊராக நான் சென்று கண்டவர்கள், என்னை மறவாமல் காண வந்து, என்னைக் களிப்புக் கடலில் ஆழ்த்தினர்கள். நான் அதற்கு பிறகும் மூன்று முறை இரண்டு தொகுதிகளுக்குச் சொந்தக்காரனுகி விட்டாலும், குளித்தலைப் பகுதி மக்களுடன் நான் கொண்ட உறவு வெறும் தேர்தல் கால உறவாகவா இருந்தது? இல்லையே! இந்தக் குடும்பப் பாசந்தானே நமது கழகத்தின் உயிர்ப்புச் சக்தியாக விளங்கி நம்மைக் காத்து வருகின்றது!

1857-ஆம் ஆண்டுதான் இந்தியத் துணைக் கண்டத்து மக்கள் வடக்கிலும்-தெற்கிலும் ஒருமுகமாகவும், தெளிவாகவும் தங்கள் அடிமை நிலையை உணர்ந்து, அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்தை வீழ்த்துவதற்கு ஒன்றுபட்டுப் போராடினர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதேபோல, அதற்குச் சரியாக ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பின்னல், 1957-ல் தான் இந்தநாட்டு மக்கள் தங்களுடைய முழு உரிமையையும், நாட்டின் எதிர்காலத்தையும் கருத்திற்கொண்டு தேர்தல் களத்தில் தங்கள் உணர்வுகளைக் காட்டிக்கொண்டனர் என்று சொல்லலாம்.

1857-ல் 'முதலாவது சுதந்திரப் போர்' என்றால்,

1957-ல்'இரண்டாவது சுதந்திரப் போர்' நடந்த ஆண்டாகவே கொள்ள வேண்டும்.

1857-ல் அப்போதிருந்த நிலைமைக்கேற்ப, அந்நியர்களை விரட்ட சில முடியரசுவாதிகளுக்கு ஆதரவாகவும், அரண்மனைச் சதிகாரர்களின் கைப்பாவையாகவும், சுதந்திரப் போர் வீரர்கள் துப்பாக்கியும் வாளுமேந்திக் களம் புகுந்தார்கள்.

1957-ல் புத்துலக விழிப்புணர்வுகளுக்கேற்ப, ஜனநாயகத்தின் சார்பிலும், ஏதேச்சாதிகாரத்துக்கு எதிராகவும், வாக்குச் சீட்டை ஏந்திய கரத்தோடு தேர்தல் களத்தில் தங்கள் கருத்துக்களை நிலைநாட்டத் தலைப்பட்டார்கள்.

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் ஜனநாயகப் பாரம்பரியமே 1957 இரண்டாவது பொதுத் தேர்தலிலிருந்துதான் முளைவிடத் தொடங்கிற்று என்றால், அது மிகைப்படச் சொல்வதாகாது.

காங்கிரஸ் கட்சியின் ஏதேச்சாதிகாரத்திற்கு எதிர்க் குரல் கொடுத்து இந்த நாடு ஒரு கட்சிக்கு அல்ல; அதில் வாழும் அத்தனை கோடி மக்களுக்கும் சொந்தமானது என்பதை மெய்ப்பிப்பதற்குத் துடித்த தூயவர்கள் எல்லாம், அப்போதிருந்த அரசியல் விழிப்பற்ற மக்களால் சில சமயம் கேலி பேசப்பட்டார்கள். தூற்றப்பட்டார்கள்.

காங்கிரசை எதிர்த்து நிற்பதே நாட்டுக்குத் துரோகம் என்றுகூடப் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது.

என்றாலும், நாட்டு நலனில் அக்கறை கொண்ட நல்லறிவாளர்கள், எதிர்காலத் தலைமுறையினரின் ஜனநாயக வாழ்வையும், நாட்டின் முன்னேற்றத்தையும் கருதித் தங்களை ஜனநாயகப் பணிகளில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்கள்.

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் மேகம்போல் கப்ப முனைந்த ஏதேச்சாதிகாரத்தைக் கதிரவன் ஒளிபாய்ச்சி ஒழித்துக் கட்ட முனைந்த உத்தமர்களில் முதன்மையானவராக அறிஞர் அண்ணு விளங்கினர்.

இன்று, இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் காணப்படும் உரிமை உணர்வுகளுக்கும் ஜனநாயகப் பெருமைகளுக்கும் முன்னேடியாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர் அறிஞர் அண்ணு அவர்கள் தாம் என்பதை இனி வருங்காலம் தெளிவாக உணர்த்தவே செய்யும்.

1957-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இரண்டாவது பொதுத்தேர்தலில், முதன்முறையாக வேட்பாளர்களாகப் போட்டியிட்ட தி. மு. கழகத்தினர், தாங்கள் எப்படியும் வெற்றி அடைந்தாக வேண்டும்; பதவியிலே சென்று அமர வேண்டும்; எம். எல். ஏ. என்கிற பட்டத்தினைத் தங்கள் பெயரோடு ஒட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தின் காரணமாக அந்தப் போட்டியிலே ஈடுபடவில்லை.

தங்களை யாரும் அசைக்க முடியாது என்று ஆணவ முரசம் கொட்டிக்கொண்டிருந்த காங்கிரசின்கோட்டைக்கதவில் சில கீறல்களை ஏற்படுத்தியாக வேண்டும்; இப்போது உண்டாக்குகிற அந்தக் கீறல், அடுத்தடுத்து நடைபெறும் மோதுதல்களில் கதவு தகர்ந்து கோட்டை பிடிபடும் சூழ்நிலையை உருவாக்கும் என்ற காலக் கணிப்போடுதான் அந்தப் போட்டியிலே கழகத்தினர் ஈடுபட்டார்கள். ஆகவே அவர்கள் வெற்றி தோல்வியைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. பணம், பரம்பரைக் கௌரவம், அதிகாரம் இவையெல்லாம் பயன்படுத்தப்பட்ட அந்தத் தேர்தலில், காசற்றவர்களாய், ஆனல் மனத்திலே மாசற்றவர்களாய் உறுதியோடு தேர்தல் களத்தில் நின்று காங்கிரஸ் கட்சியின் மூர்க்கமான பலத்திற்கு ஈடு கொடுத்தார்கள்.

பழங்காலத்தில் பாரசீகர்களை எதிர்த்து நின்ற கிரேக்கர்களைப் போல, ரோமானியர்களை எதிர்த்து நின்ற கீழ்த்திசை நாட்டவர்களைப் போல, வெற்றி தோல்விகளைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல், காங்கிரசை எதிர்ப்பதையும் அதன் ஆணவத்தைக் குறைப்பதையும் தமது பிறவிக் கடன்களில் ஒன்றாக எண்ணியே கழகத் தோழரும் அந்தத் தேர்தலில் பணியாற்றினர்கள்.

"தேர்தலில் ஈடுபட்டுத்தான் அந்தஸ்து தேடிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற நிலையில் அறிமுகம் இல்லாதவர்களல்ல தி. மு. கழகத்தில்

இருப்பவர்கள். நாட்டிற்குப் புதியதோர் அந்தஸ்து தேடித் தருவதற்காகவே தி. மு. கழகம் தேர்தலில் ஈடுபடுகின்றது'' என்று அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 10-2-57-ல் நடைபெற்ற தேர்தல் சிறப்பு மாநாட்டில் கூறியதற்கேற்ப, நாட்டுக்குப் புதிய அந்தஸ்தைத் தேடித் தரும் தூதுவர்களாகவே ஒவ்வொரு கழகத் தோழரும் பம்பரமெனச் சுற்றிப் பணியாற்றினார்கள்.

1957 தேர்தலில் தி. மு. கழகம் ஈடுபடும்போது அதற்கிருந்த வசதிகள் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதற்கு ஒன்றுமே இல்லை. பணம்! அது பற்றி வாழ்க்கையிலேயே கவலைப்படாத தி. மு. கழகத் தோழர்கள் தேர்தலிலும் கவலைப்படவே இல்லை! மற்றவை பிரச்சார வசதிகள் அது அவரவர்களுக்கு அண்ணன் கற்றுத் தந்த அரசியல் பாடமும். வாழ்க்கையில் கண்டு தேர்ந்த அனுபவப் படிப்புமே ஆகும்.

சிறப்பு மாநாட்டில் பேசிய தோழர்களில் சிலர் காங்கிரசுக்கு இருந்த பல்வேறு பலங்களை வருணித்து, அதற்குள்ள பண பலத்தையும் கூறி, அது நமக்கு இல்லையே என்று ஏங்கினார்கள். அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லும் வகையில், ''எதிர்த்துப் போட்டி இடுபவர்களின் பண பலத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் பணியாற்றுங்கள். வீட்டிலுள்ள தட்டுமுட்டுச் சாமான்களை விற்றேனும் அவசியமான செலவுகளைச் சரிக்கட்டித் தேர்தல் பணியாற்றுங்கள்'' என்பது அறிஞர் அண்ணா இட்ட கட்டளை.

வாழ்க்கைப் பிரச்சினைக்கே பணத்திற்காகத் திணறிக் கொண்டிருந்த கழகத் தோழர்கள், தேர்தல் பணிக்காகவும், பணத்திற்கு அலைந்ததை என்னால் மறக்க முடியாது. இவை அனைத்தும் எதற்காக?

அறிஞர் அண்ணாவும், கழகமும் இட்ட கட்டளை என்பது ஒன்று.

நாட்டில் ஜனநாயகம் தழைக்கவும், காங்கிரஸ் கட்சியின் சர்வாதிகாரம் சாயவும் எந்த விலையாவது கொடுத்துத் தீர வேண்டும் என்பது மற்றொன்று.

இந்த இரண்டு கடமைகளுக்கும் இடையில் கழகத் தோழர்களுக்கு அன்றிருந்த வேறு பல இடைஞ்சல்களும் நெருக்கடிகளும் ஏராளம்.

கழகத்தை ஓர் அரசியல் இயக்கமாக ஒப்புக்கொள்வதற்கே மற்றவர்கள் அப்போது அஞ்சினார்கள்.

கழகம் அவ்வப்போது ஈடுபடும் பல்வேறு போராட்டங்களைப் போலவே, 1957 தேர்தலையும் ஒரு போராட்டக் களமாக நினைத்துப் பணியாற்றிய கழகத் தோழர்கள் தங்களுக்கிருந்த தடங்கல்களைப் பற்றி அவ்வளவாகச் சிந்திக்கவே இல்லை.

கழகம் அப்போதுதான் முதன் முறையாகத் தேர்தலில் ஈடுபடுவதால், அதற்கெனத் தனியாகத் தேர்தல் சின்னம் ஏதும் இல்லை. இப்போது கழகத்தின் சின்னமாக உள்ள உதய சூரியன் சின்னம் அப்போது சுயேச்சைச் சின்னம்.

''கூடுமானவரை உங்கள் தோழர்களுக்கு உதயசூரியன் சின்னம் ஒதுக்குவதற்கு முயற்சி செய்கிறோம்'' என்பதுதான் தேர்தல் அதிகாரிகள் கழகத்திற்கு அப்போது தெரிவித்த ஆறுதல் மொழி.

கழகத்தின் பொதுச் செயலாளர் நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்களுக்கு உதயசூரியன் சின்னம் கிடைக்கவில்லை. அவருக்கு ஒதுக்கப்பட்டது கோழிச் சின்னம்.

காஞ்சியிலும், குளித்தலையிலும் 'உதய சூரியனுக்கே வாக்களியுங்கள்' என்று ஓயாமல் பிரச்சாரம் செய்துவிட்டு, சேலத்திற்குச் சென்றதும் 'உதய சூரியனுக்கு வேண்டாம் (சேலத்தில் ஒரு சுயேச்சையாளருக்கு உதய சூரியன் சின்னம் வழங்கப்பட்டு விட்டது.) கோழிக்கே உங்கள் ஆதரவைத் தாருங்கள்' என்று பிரச்சாரம் செய்த சங்கட நிலைமையை அப்போது சந்தித்தோம்.

அது மட்டுமா?

தேர்தல் பணிகளின் அரிச்சுவடி கூட எங்களுக்குத் தெரியாத நேரம் அது.

''நமக்குத் தொகுதிகள் எப்படி இருக்கின்றன என்பது தெரியாது. மாநாட்டுக்குத் திடல்களைப் பார்த்துத் தேர்ந்தெடுப்பதைக் காட்டிலும், அசட்டையுடன்தான் நாம் தொகுதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்தோம். ஏனென்றால், தேர்தல் பணியில் நமது அனுபவம் அவ்வளவே" என்று அறிஞர் அண்ணா அவர்களே சொன்னதைக் காட்டிலும், அதிகமாக, 1957-ல் கழகத்தவர்கட்கு இருந்த தேர்தல் பணித் திறமைகளைப் பற்றிச் சொல்வதற்கில்லை.

இதுபோன்ற எண்ணற்ற சங்கடங்களினூடே நாங்கள் 15 பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டோம். கழகப் பொதுச் செயலாளர் நாவலர்

நெடுஞ்செழியன் அவர்கள், சேலத்தில் சிறு அளவு வாக்குகள வித்தியாசத்தில் வெற்றிக்கான வாய்ப்பினை இழந்தார்.

இது எங்கள் அனைவருக்கும் ஆறாத் துயரளித்தது. தோற்றுப் போன தோழர்கள்கூட, நாவலர் வெற்றியுறாததை நினைத்து வருந்தினர்.

''நாவலர் வெற்றி பெறவில்லையே" என்ற துக்கம் எங்களுக்கெல்லாம் இருந்தது.

''நாங்கள் 15 பேர் சட்டசபைக்குச் செல்லும்போது ஈட்டி பாய்ந்த இதயத்துடன்தான் சென்றோம். நமது நாவலரையும் என்றைக்கு நாம் சட்டமன்றத்தில் அழைத்துக் கொள்கிறோமோ அன்றுதான் நாம் மன நிம்மதி பெற முடியும்''

—என்று, வெற்றி பெற்றதும் முதன் முதலாகச் சென்னைக் கடற்கரையில் நடைபெற்ற பாராட்டுக் கூட்டத்தில் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பேசினார்கள். இந்தப் பேச்சு எங்கள் அனைவருடைய உணர்ச்சியையும் எதிரொலிப்பதாக இருந்தது.

கழகச் சார்பில் 112 இடங்களில் போட்டியிட்டு 15 பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டோம்.

''சுதந்திரத்தின் புதிய ஜோதி அணையாமலும், குடியரசு ஆட்சி முறையின் எதிர்காலத்தையும் பாதுகாக்க வேண்டும். இவற்றைப் பாதுகாப்பது நமது மக்கள் இடையறாத சோதனையின் வெற்றியையே பொறுத்திருக்கிறது" என்று 1757-ல் ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் ஜனாதிபதியானதும் முதல் பேச்சில் குறிப்பிட்டார். இதே பாணியில் இதற்குச் சரியாக 150 ஆண்டுகள் கழித்துத் தென்னகத்தின் பெருந்தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 1957 பொதுத் தேர்தலில் கழகம் செய்து பார்க்கும் சோதனையின் வெற்றியில் எதிர்கால நல்வாழ்வையும், குடியரசு ஆட்சி முறையின் சிறப்பையும் காப்பதற்கு முயற்சி எடுத்துக் கொண்டார்.

அன்றையத் தேர்தல், அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் ஜனநாயகப் பற்றுக்கும் எதிர்கால நல்வாழ்வுக்கும் அடித்தளம் அமைப்பதில் அவருக்கிருந்த ஆர்வத்துக்கும் ஒரு பரிசோதனைக் களமாகவே அமைந்தது. ''யுத்தம் பூரணத்தின் ஒரு பகுதி; பூரணம் என்பது அரசியல்" என்று மாவீரன் லெனின் கூறியது போல, அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் கணிப்பீட்டில் தேர்தல் என்பது பூரணத்தின் ஒரு பகுதி பூரணம் என்பது தென்னகத்தின் நல்வாழ்வு - தமிழ் மொழியின் பாதுகாப்பு - ஜனநாயகத்தின் வளர்ச்சி - மக்கள் அனைவரின் முகத்திலும் தோன்றும் புன்னகை என்பவைகளாகவே இருந்தன.

1957 பொதுத் தேர்தலில் கழகம் ஈடுபாடு கொண்டது. தேர்தல களத்தில் கழகத் தோழர்கள் ஆற்றிய பணிகளையும், ஜனநாயகத்திற்குப் பாமர மக்களிடையும் கிடைத்த செல்வாக்கையும் இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும்போது யாருக்கும் ஒரு பணிவு உணர்ச்சி வராமற் போகாது.

பிற்காலச் சோழர்கள் ஆட்சிமுறை தமிழகத்தில் ஒரு பொற்காலத்தைத் தோற்றுவித்ததாகத் துல்லியமாக வரலாறு குறிப்பிடுவதைப் போல, 1957 பொதுத் தேர்தலைத் தொடர்ந்தும் தமிழகத்தில் ஒரு பொற்காலம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்பது முற்றும் உண்மை.

நெடுந்தொலைவு பாலைவனத்தில் பிரயாணம் செய்துவிட்டு ஓரிடத்தில் குளிர்ந்த நீரோடையைக் காணும் பிரயாணியின் மகிழ்ச்சி ஒவ்வொருவரின் செயலிலும் ஆர்வத்திலும் அப்போது பிரதிபலித்ததை அரசியலைக் கூர்ந்து கவனித்தோர் உணரவே செய்தனர்.

நாட்டுக்கும் சமுதாயத்துக்கும் ஏற்றம் கொடுக்கத் திரண்டெழுந்த சக்திக்கும், அதனை எதிர்க்கும் எதேச்சாதிகாரத்துக்கும் ஏற்படும மோதுதல்களின் தன்மையை 1957 பொதுத் தேர்தலின் வாக்குப் பதிவு நாட்களிலும், வாக்குகள் எண்ணப் பட்ட நாட்களிலும் தமிழகம சரியாகக் கண்டது.

ஜனநாயகத்துக்குள்ள பலவீனமான பகுதிகள் அனைத்தும் அப்போது காங்கிரஸ் கட்சியின் மொதத உடைமைகளாக இருந்தன. ஜனநாயகத்திறகு உள்ள சிறப்புக்கள் அனைத்தும் அறிஞர் அண்ணாவின் நம்பிக்கைக் கருவூலங்களாகத திகழ்ந்தன.

ஏழ்மை, வறுமை, படிப்பின்மை, சாதிப் பாகுபாடு ஆகிய அனைத்தும் காங்கிரஸ் கட்சியின் தேர்தல் காலத்து வாக்குகள காய்த்துத் தொங்கும் மரங்களாக வேரூன்றி வளர்ந்து கிடப்பதைக கழகத் தோழர்கள் கண்ணுறக் காணும் நாட்களாக அவை இருந்தன.

காஞ்சியில், சேலத்தில், குளித்தலையில், சென்னையில் கழகத் தோழர்கள் போட்டியிட்ட தொகுதிகளிலெல்லாம் நடைபெற்ற வன்முறைகளும், ஜனநாயக விரோதச் செயல்களும் சொல்லும தரமன்று! நண்பர் கண்ணதாசன் போட்டியிட்ட திருக்கோட்டியூர்த் தொகுதியில் சில வாக்குச் சாவடிகளில் வாக்குகள் எண்ணத தலைப்பட்டபோது வாக்குப் பெட்டிகள் திறந்தே கிடந்தன. வைககப பட்ட சீல்கள் என்னவாயின என்று நணபர் கண்ணதாசனும், மற்ற வேட்பாளர்களும் கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலே கிடைக்கவில்லை. சிங்கம புணரியில் காங்கிரசார் ஓட்டுக்குப் பணம் கொடுத்தபோது கழகத் தோழர்கள் கையும் மெய்யுமாகவே பிடித்துக் காட்டினார்கள்.

கழக வேட்பாளர்கள் வெற்றிபெற்ற இடங்களில் முடிவுகளை அறிவிப்பதில் அசாதாரணத் தயக்கம் காட்டப்பட்டது. அது ஏன் என்பதற்கு விடை கிடைக்கவே இல்லை. 1957 தேர்தலில் நடைபெற்ற மற்றொரு விசேஷம் கம்யூனிஸ்டுகள் நடந்து கொண்ட முறையாகும். "காங்கிரசுக்கே வாக்களியுங்கள்; ஆனால் கழகம் வெற்றி பெற வழி விடாதீர்" என்பதுதான் அவர்களுடைய லட்சியமாக இருந்தது.

காஞ்சியிலும், சேலத்திலும் கம்யூனிஸ்டுகள் நடந்து கொண்ட முறை அவர்கள் போற்றும் கொள்கைகளுக்கே உகந்தததானா என்பதைப் பரிசீலனை செய்து பார்க்கும் நிலையில் அப்போது அவர்கள் இல்லை. இந்த இரு இடங்களில் கம்யூனிஸ்டுகள் ஜாமீன் தொகை கூட இழந்தார்கள் என்பதும் முக்கியமானதாகும்.

நான் போட்டியிட்ட 1957-ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் குளித்தலையில் மொத்தம் ஏழு வேட்பாளர்கள் போட்டியிட்டோம். நான் 22, 785 வாக்குகளும், என்னை எதிர்த்துப் போட்டியிட்ட காங்கிரஸ் வேட்பாளர் திரு கே. தர்மலிங்கம் 14, 489 வாக்குகளும் பெற்றோம்.

குளித்தலையில் செல்லாத வாக்குகள் நான்குதான்; இதிலிருந்தே தேர்தல் பணிகளைக் கழகத் தோழர்களும் மற்றக் கட்சியினரும் எப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது புலனாகும். பின்தங்கிய பகுதியான குளித்தலைத் தொகுதியில் மொத்தம் பதிவான 48, 163 வாக்குகளில் செல்லாதவை நானகுதான் என்றால், ஒவ்வொரு வாக்கும் எத்தகைய பொறுப்புணர்வோடும் பெருமதிப்போடும் சேகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதும், தோழர்களின் செயலாற்றலும் நன்கு வெளிப்பட்டன.

என் தொகுதியிலும் அப்போது கம்யூனிஸ்டுகள் தமது கைவரிசையைக் காட்டாமலில்லை. திரு எஸ். சண்முகம் என்ற சுயேச்சையை ஆதரித்துக் கம்யூனிஸ்டுகள் கழகத்தின் மீதும், என்மீதும் சுமத்திய அபாண்டங்கள் கொஞ்சமல்ல.

ஆயினும், காஞ்சி, சேலம் போலவே குளித்தலையிலும் கம்யூனிஸ்ட் சார்பு வேட்பாளர் ஜாமீன் பறிகொடுத்தார். குளித்தலைத் தொகுதியில் மற்றுமோர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. தண்ணீர்பள்ளி என்ற கிராமத்தின் வாக்குச் சாவடியில் உதயசூரியனுக்குத் தவிர, மற்ற எந்தச் சின்னத்திற்கும் ஒரு வாக்குகூடப் போடப்படவில்லை! இது ஓர் அகில இந்திய 'ரிக்கார்ட்' என்று பேசப்பட்டது. மேலும் எனக்கு அளிக்கப்பட்ட வாக்குகள் 22,785-ல் ஏறக்குறைய 12,580 வாக்குகள் தாய்க்குலம் வழங்கிய வாக்குகள்தாம். இது ஒரு தனிச் சிறப்பு என்பதாக அப்போது பேசப்பட்டது.

இது போன்று பல்வேறு சங்கடங்கள். சிறப்புகளுக்கிடையே கழகச் சார்பாக 15 பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டோம்.

மாவட்ட வாரியான கணக்குப்படி பார்த்தால் சென்னை-3; செங்கற்பட்டு-1; வடாற்காடு-4; தென் ஆற்காடு-4; சேலம்-2; திருச்சி-1 என்ற கணக்குப்படி 15 பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டோம்.

இதில் இன்னொரு வேடிக்கை என்னவென்றால், சரித்திரத்தில் மும்முடிச் சோழன் என்று சொல்லப்படுவதைப் போல, சேர-சோழ-பாண்டிய மண்டலங்களுக்கு நான் ஒருவனே பிரதிநிதி என்பதுபோல், தொண்டை நாடு, கொங்கு நாடு தவிர்த்த மற்றப் பகுதிகளில் நான் ஒருவன் மட்டுமே கழகச்சார்பாகத் தேர்தெடுக்கப்பட்டேன்.

இதுபற்றிச் சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ. சி. அவர்கள்கூட வேடிக்கையாக, 'கழகம் தொண்டை நாட்டில்தான் வெற்றி பெற்றுள்ளது. மற்றப் பகுதிகளில் எங்கே காணோம்?' என்று அப்போது கூறினர். அதற்குப் பதில் சொல்லும் வகையில் அண்ணா அவர்களும், "உண்மைதான். அவருக்கு நான் ஒன்று கூறுவேன். தொண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து என்ற பழமொழியை அவருக்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். சான்றோருடைய தொண்டை நாட்டில் கழகத்திற்கு வெற்றி கிட்டியுள்ளது. இந்தச் சான்றோர் இதர நாடுகளிலும் வெற்றியைத் தேடித்தருவார்கள்" என்று கூறினர்.

62

முதல் சட்டமன்ற நுழைவு

பதினைந்து பேர் வெற்றி பெற்றனர் என்றாலும், காமராசரும், கம்யூனிஸ்டுகளும் தங்கள் குரலையும், பிரச்சாரத்தையும் தலைகீழாக மாற்றிக் கொண்டனர். '15 பேர் தானே இவர்கள். நாங்கள் 150 பேர் இருக்கிறோமே! இவர்கள் என்ன செய்ய முடியும்?' என்று திசை திருப்பினர். அப்போது நிதியமைச்சராக இருந்த சி. சுப்ரமணியம் அவர்கள் கூட கேலி பேசினர். "இவர்கள் 15 பேரையும் எங்களிடம் உள்ள பெண் உறுப்பினர்களே கவனித்துக் கொள்வார்கள்" என்றார் அவர். ஆனால், அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் கணிப்பே வேறு விதமாக இருந்தது.

"15 பேர் தானே வெற்றி பெற்றனர் என்று கேலி பேசுகின்றனர். ஏளனம் செய்கின்றனர். தி.மு. கழகம் பெற்ற வெற்றி அதிகமா, குறைவா என்ற சர்ச்சையில் ஈடுபடுகின்றனர். அவர்களுக்கு நான் கூற விரும்புகிறேன். நாங்கள் பெற்ற வெற்றி குறைவானது தான் என்றாலும், முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்" என்று முதன் முதலாக வெற்றி பெற்றவர்களுக்குப் பாராட்டு வழங்கிய சென்னைக் கடற்கரைக் கூட்டத்தில் அறிஞர் அண்ணா முழங்கினார்கள்.

"15 பேர்தானே வெற்றி பெற்றோம் என்று கேலி பேசாதீர்கள். சிறந்த எதிர்க்கட்சி என்றாலே எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு நாங்கள் அகில இந்தியாவுக்கும் உதாரணமாக விளங்குவோம்" என்ற முறையில், கேலி பேசிய வாய்களுக்குக் கடிவாளம் பூட்டினார், அறிஞர் அண்ணா. "கல்லடியும் சொல்லடியும் தாங்கிப் பழக்கப்பட்டுள்ள நமது கழகத்தவரை விட, எதிர்க் கட்சியாக பணியாற்ற வேறு யாரால் முடியும்?" என்று அன்று கடற்கரையில் கூடியிருந்த லட்சோப லட்சம் மக்களைப் பார்த்துக் கேட்டார் அவர்.

அது மட்டுமா? 1905-ல் ஜார் மன்னனுக்கு எதிராகப் புரட்சி தோல்வியுற்ற போது, லெனின் எழுதிய ஆவேச எழுத்துக்களின் பாணியில் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கேலி பேசுவோரை நோக்கிச் சொன்னார். "கேலி பேசுகிறவர்கள் தயவு செய்து நாங்கள் வெட்கப் படும் அளவுக்குக் கேலி பேச வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். 'நாற்பது இடங்களில் டெபாசிட் இழந்தவர்களே!' என்று பேசுங்கள்.

அப்போது தான் எங்களின் ஆர்வம் மேலும் பெருகும்; திராணி மேலும் வளரும்"

தோல்விகளையும் தன் கட்சிக்காரர்களுக்கு உரமூட்டுவதற்கேற்ற சாதனமாக எடுத்து கொள்ளும் அறிஞர் அண்ணா எனும் பிறவித் தலைவரிடம் கேலி பேசிய வாய்கள் இதற்கு மேலும் என்ன சொல்ல முடியும்.

"சட்டசபையில் நாங்கள் 15பேர்தான் அமர்ந்திருக்கிறோம் என்றால், எங்களுக்குப் பின்னால் 17 இலட்சம் மக்களின் இதயம் இருக்கிறது என்பதை ஆட்சியாளருக்கும் நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். அதே போல், கழகத் தோழர்களுக்கும் நான் கூறுவேன். நமது வெற்றி சாதாரணச் சம்பவம் அல்ல; நாம் பெரியதோர் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். நம்மை இன்று மற்றவர்கள் ஆராய்கிறார்கள் என்பதை நாம் மறந்து விடக் கூடாது'.

15 பேர் தானே என்று கேலி பேசுவோர்களுக்கும், 15 பேர் தான் என்று சலித்து போயுள்ள கழகத் தோழர்களுக்கும் ஒரு சேரப் பதிலளித் துப் பேச்சாலே வழி நடத்திய அந்தப் பெருந்தலைவர் அறிஞர் அண்ணாவின் பாங்கு யாருக்குத் தான் வரும்?

தேர்தல் முடிவுகளைத் தொடர்ந்து கழகம் பெற்ற வெற்றிகளைப் பற்றிய பல்வேறு முனைகளிலிருந்தும் விமரிசனங்கள் கிளம்பின. அவற்றில் பல நல்ல எண்ணத்தோடும் உண்மையான ஆதங்கத்தோடும் வெளியிடப்பட்டன.

"அவர்கள் (தி.மு. கழகத்தினர்) நடத்திய தேர்தல் கூட்டங்களில் எல்லாம் கண்ணியமான முறை கடைப் பிடிக்கப்பட்டு வந்தது. பேசிய தலைவர்கள் யாரும் வசை மொழிகளில் இறங்கவில்லை. தங்களை இடை விடாமல் தாக்கும் பெரியாரைக் கூட அவர்கள் மரியாதை குறை யாமல் தான் மறுத்துப்பேசி வந்தனர். இதைப் பார்த்து மக்கள் வியந் தார்கள். சட்டசபையிலும் இனி ஒரு புது விழிப்பு ஏற்படும். கேள்வி களும், மந்திரிகளின் பதில்களும் காரசாரமாக இருக்கும். அண்ணா துரை என்ன சொல்கிறார் என்பதைப் பொதுமக்கள் அக்கறையுடன் கவனிப்பார்கள். தமிழர் நலத்துக்கான காரியங்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு செய்யப்படும். அம்முறையில் நமது அண்ணாதுரையின் வெற்றியை வரவேற்கிறோம். ஆளும் கட்சியினரும் நன்றாக வரிந்து கட்டிக் கொண்டு இவரை வரவேற்பார்கள் என்று நம்புகிறோம்" என்று 17-3-57 'ஆனந்த விகடன்' இதழ் பாராட்டுத் தெரிவித்தது.

மற்றும் 'தமிழ்நாடு'' 'கல்கி' முதலிய மாற்றுக் கருத்து கொண்ட பிரபல ஏடுகளும், பல்வேறு தலைவர்களும் கழக வெற்றியைப் பாராட்

டினர். இந்த பாராட்டுதல்களின் மூலம், '15 பேர் தான் வெற்றி பெற்றிருந்தாலும், ஒன்றும் மோசமாகி விடவில்லை' என்று கழகத் தோழர்கள் சமாதானமடைந்தனர்.

'ஆனந்த விகடன்' தெரிவித்ததைப் போல், கழகத்தினரின் சட்ட மன்ற நுழைவினையொட்டி, ஆளும் கட்சியினர் வரிந்து கட்டி வரவேற்றார்களா என்பது பின்னால் நடந்த பல நிகழ்ச்சிகளின் மூலம் நாட்டுக்குத் தெரிந்தது என்றாலும், மக்களாட்சி முறையும் ஜனநாயக பண்பாம்டும்புதுப்பிறவி எடுத்தன என்பது உண்மை.

தேர்தல்கள் அனைத்தும் முடிந்து 31-3-57 அன்று முதன்முதலாக அறிவகத்தில் தி.மு.க. சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் கூட்டம் நடைபெற்றது.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கட்சித் தலைவராகவும், பேராசிரியர் அன்பழகன் துணைத் தலைவராகவும், நான் கட்சிக் கொறடாவாகவும் ஏ. கோவிந்தசாமி அவர்களும், எம்.பி. சுப்பிரமணியம் என்ற தோழரும் செயலாளர்களாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டோம். சட்டமன்றக் கட்சியின் பொருளாளராகத் திருமதி சத்தியவாணி முத்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

அன்று மாலை, சென்னைக் கடற்கரையில் எங்களுக்கெல்லாம் நாவலர் தலைமையில் பாராட்டு; பாராட்டுக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்ட மக்களின் மகிழ்ச்சி வெள்ளம் வங்கக் கடற்கரையில் வழிந்தோடிற்று. மக்களின் மகிழ்ச்சியும், அவர்கள் முகத்தில் காணப்பட்ட நம்பிக்கை ஆகிய அனைத்தும் எங்களுடைய பொறுப்பையும், தொண்டுகளையும் நினைவூட்டிப் பயமுறுத்தின. அடுத்தடுத்துத் தமிழகத்தின் மூலை முடுக்குகளிலும் வெற்றி பெற்ற தோழர்களுக்கான வரவேற்பும், பாராட்டும் சங்கிலிக் கோவை போல் நடத்தப்பட்டன. வெற்றி பெற்ற தோழர்களைத் தமிழகத்து மக்கள் அதிசயத்தோடும் ஆர்வத்தோடும் பார்க்க ஆங்காங்கு இலட்சக்கணக்கில் கூடினர்.

காங்கிரசைப் பரவலாக எதிர்த்தவர்கள் என்பது ஒன்று; காங்கிரசை எதிர்த்து வெற்றி கண்டவர்கள் என்பது மற்றொன்று. அந்த அளவுக்குக் காங்கிரசின் பலமும், தேர்தல் திருவிளையாடல்களும் மக்கள் உள்ளத்தில் ஒருவித மருட்சியை அதுவரையில் ஏற்படுத்தியிருந்தன. பாராட்டுக் கூட்டங்கள்தோறும் நாங்கள் காங்கிரசின் ஆணவத்தையும், கம்யூனிஸ்டுகளின் ஜனநாயக விரோதப் போக்கையும், காங்கிரசுக்கு எதிர்ப்பான சக்திகள் ஒன்றுபட வேண்டிய அவசியத்தையும் வற்புறுத்திச் சொன்னோம். அந்த நாளில் கட்சியைக் காட்டிலும் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியினரின் போக்குத்தான் எங்களை வியப்புக்குள்ளாக்கிற்று.

கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் முக்கியத் தலைவரும், நமது மதிப்புக்குப் பாத்திரமானவருமான தோழர் இராமமூர்த்தி அவர்களேகூட, அப்போதும் கழகத்தைப்பற்றி அபாண்டமான கற்பனைப் பழிகளைச் சுமத்திப் பேசி வந்தார்.

தி.மு.கழகம் பாகிஸ்தானிடம் லட்சம் ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு தேர்தலில் ஈடுபடுவதாகக்கூட மனமறிந்த பொய் சொல்லி வந்தார். இந்திய இராணுவச் செலவுகளைக் குறைத்து, அந்தப் பணத்தை வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்குப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று கழகம் தெரிவித்த கருத்தையொட்டி அவர் இவ்வாறு ஊர்தோறும் பேசி வந்தார் அது மட்டுமல்ல; கழகம் தேர்தலில் ஈடுபடுவதையே ஓடுகிற பஸ் வண்டியில் ஏற முயலும் செயலாக அவர் வர்ணித்து வந்தார்.

காங்கிரசின் ஆணவம் அடங்குவதற்கு அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து போராடுவதை விடுத்து. எதிர்க் கட்சிகளுக்குள்ளாகவே ஒருவருக்கொருவர் அபாண்டப் பழிகளைச் சுமத்திப் பேசி வருவது அண்ணா அவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் பெரும் வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. தமிழகத்தில் கம்யூனிஸ்டுகளின் போக்கு இப்படி இருக்கையில்தான் கேரளத்தில் காங்கிரஸ் அல்லாத முதல் அரசாங்கம்-கம்யூனிஸ்டு கட்சி-அரசாங்கம் அமைந்தது. இதுபற்றி முதன் முதலில் மகிழ்ந்தவர்கள் தி.மு. கழகத்தினர்தாம்.

காங்கிரஸ் ஆட்சியின் ஏகபோகத்தை உடைத்து, அதன் கோட்டையில் ஒரு விரிசலை ஏற்படுத்திவிட்ட கேரளத்து மக்களைக் கம்யூனிஸ்டுகளைக் காட்டிலும் கழகத்தவர்களே அப்போது பெருமளவு வாழ்த்தினர். 10 இலட்சம் வாக்குகளைக் கேரளத்தில் மொத்தமாகப் பெற்ற கம்யூனிஸ்டுகள், ஆட்சி அமைக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டு, அதே நேரத்தில் 15 இலட்சம் வாக்குகளைத் தமிழகத்தில் பெற்ற தி.மு. கழகம் 15 இடங்களை மட்டுமே பெற்ற நிலைமையை விளக்கிச் சொன்ன பிறகும். கம்யூனிஸ்டுகள் தி.மு. கழக எதிர்ப்பிலேயே காலங் கழித்தது

வேதனையாக இருந்தது. அறிஞர் அண்ணா அவர்களே கூடச் சில நேரங்களில் கம்யூனிஸ்டுகளைப் பற்றிக் கடுமையாகப் பேசியிருக்கிறார் என்றால், அப்போதைய கம்யூனிஸ்டுகள் தமிழகத்தைப் பற்றிச் செய்த பிரச்சாரத்தின் தன்மையைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

''கம்யூனிஸ்டுகளின் தாறுமாறான பிரச்சாரத்திற்குத் தி.மு.கழகத் தோழர்கள் பதிலளிப்பதோ, எழுதுவதோ தேவையில்லை. மாலங்கோவ் பிரதமராக இருந்தபோது சொன்னேன். தி.மு. கழகந்தான் உண்மையான கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி என்று; நம்முடைய கொள்கைகளுக்கு விரைவிலேயே கம்யூனிஸ்டுகள் வரவிருக்கிறார்கள். கேரளத்தில் பதவி ஏற்றுக்கொண்ட காரணத்தால்.

''துவக்கத்திலேயே அங்கு (கோளத்தில்) மத்திய யதேச்சாதிகாரம் குறுக்கிடுகிறது. நிலைமை நீடிக்க-நெருக்கடி முற்றி-அமைச்சர் பதவியை விட்டு வெளியேறி-இந்திய அரசியல் சட்டத்தை அவர்கள் எதிர்க்கத்தான் போகிறார்கள்.

''கம்யூனிஸ்டுகள் தப்புக் கணக்குப் போட்டுப் போட்டுப் பின்னர் திருந்திக் கொள்வது அவர்களின் தலைசிறந்த கொள்கைகளிலே ஒன்றாக இருப்பதால், சீக்கிரத்தில் உண்மை நிலை உணர்ந்து திருந்துமாறு அவர்களை வேண்டுகிறேன்'' என்று 24-4-57 அன்று பொன்மலையில் நடைபெற்ற பாராட்டுக் கூட்டத்தில் தெரிவித்தார் அண்ணா.

அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் கணிப்பைப் போலவே, கேரளத்தில் கம்யூனிஸ்டு அமைச்சரவையின் நிர்வாகத்தில் மத்திய சர்க்கார் நடந்து கொண்ட முறையும், கம்யூனிஸ்டுகள் அமைச்சரவை கவிழ்ந்ததும், கம்யூனிஸ்டுகள் அவசியமற்ற மாயையிலிருந்து விடுபட்டதும் அனைவரும் அறிந்த உண்மை.

இதனை இப்போது குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம், சமீப நாட்களாகத் தமிழகத்துக் கம்யூனிஸ்டுகளின் சிந்தனையும் 1957-க்குத் தாவியிருப்பது போல், அவர்களுடைய பேச்சும் கொஞ்சம் மாறியிருப்பதுவே காரணமாகும்.

கழகத்தைக் கேலி பேசிய காங்கிரசாரும், கம்யூனிஸ்டுகளும் பின்னர் அதற்காக வருத்தப்படும் அளவுக்குத் தமிழகத்தின் சட்டமன்றப் பணிகள் சிறப்பாக அமைந்தன. கழகம் எதிர்க்கட்சியாகப் பொறுப்பேற்றதும், சட்ட மன்றத்தில் எத்தனை பண்புகள், மரபுகள் உருவாகும் என்பது முதன் முதலாக அவைத்தலைவர் டாக்டர் கிருஷ்ணாராவ் அவர்களைப் பாராட்டி 30-4-57-ல் அறிஞர் அண்ணா உதிர்த்த பொன் மொழிகளிலிருந்து வெளிப்பட்டது. ஆம்; அன்று அண்ணா அவர்கள் பேசிய பேச்சின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் விலை

மதிக்கவொண்ணா வைரக் கற்களாகும். பாராளுமன்ற வரலாற்றிலேயே அனைவரும் நெடுங்காலத்துக்குப் பாடம் செய்யப்பட வேண்டிய வாக்கியங்களாகும்.

அண்ணா பேச்சில் கடமை-கண்ணியம்-கட்டுப்பாடு-மனிதப் பண்பு ஜனநாயக ஆர்வம்-உறுதி அத்தனையும் ஒருசேரக் கலவையிட்டுக் கொப்பளித்தன.

''நம் நாட்டில் ஜனநாயகம் குழந்தைப் பருவத்தில் இருக்கிறது. நாங்கள் இதுபோன்ற பாராளுமன்ற அமைப்புக்களின் நடவடிக்கைகளுக்குப் புதியவர்கள். தங்களுடைய புன்சிரிப்போடு கூடிய கட்டளையினால் எங்களைத் திருத்த வேண்டும்; பண்படுத்தப்பட்ட ஜனநாயகவாதிகளாக ஆக்க வேண்டும். இன்று இந்த நாட்டில் அரசியலில் பெருந்தன்மை மிகவும் அதிகமாகத் தேவைப்படுகிறது. அரசியல் பெருந்தன்மை என்பது கொடுத்து வாங்கப்பட வேண்டிய ஒன்றே தவிர, ஒரு வழி வியாபாரம் அல்ல.

''நம் நாட்டில் சாதாரணமாக இரயில் வண்டியில் முன்னதாக இடம் பிடித்துக் கொண்டவர்கள், பின்னால் வருபவர்களுக்கு இடமில்லை என்று கூறுவதைக் காண்கிறோம். அதைப்போலவே அரசியலிலும் நிலைமைகள் இருக்கின்றன. நாங்கள் எப்படியோ தட்டுத்தடுமாறி சட்டசபை என்ற இந்த இரயிலில் ஏறிவிட்டோம்.

''காலையும், கையையும் நீட்டிப் படுத்து, ஆதிக்கம் செலுத்துகிறவர்களை நாங்கள், 'எழுந்துகொண்டு எங்களுக்கு இடந்தாருங்கள்'' என்று கேட்பதற்கு முன்னால், தாங்களே கையையும் காலையும் மடக்கிக் கொண்டு, 'இவர்களும் பிரயாணத்திற்குத் தகுதி படைத்தவர்கள்தான்' என்று கூறி எங்களுக்கு இடம் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டுகிறேன்.''

இந்தப் பேச்சின்படி கழகத்திற்குப் பின்னாளில் யார் இடம் கொடுத்தார்கள் என்பது வேறு விஷயம். ஆனால், அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் முதல் சட்டமன்றப் பேச்சிலேயே வெளிப்பட்ட அடக்கமும்; உரிமை உணர்வும், அழுத்தமும் நாங்கள் அடுத்த ஐந்தாண்டுக் காலத்தில் எதிர்க்கட்சியாக ஆற்றிய பணிகளுக்கு அடித்தளமாக அமைந்தன.

''ஆங்கிலேயனுக்கு ஒரே ஒரு விஷயந்தான் விளங்கும். அவனை எதிர்த்து நில்!'' 1880-ல் மக்களைப் பார்த்து அந்நாட்டுப் புரட்சி வீரன் பார்னெல் இப்படிக் கூறினான். காங்கிரஸ் கட்சியைப் பற்றி அறிஞர் அண்ணா கொண்டிருந்த திடமான முடிவும் இதுதான். பார்னெல் ஆயுதமேந்தி எதிர்க்கத் துணிந்தவன்; அறிஞர் அண்ணா அறிவுப் படை கொண்டு மடக்க முனைந்தவர்.

எதிர்த்து நிற்பது ஒன்றைத்தான் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய ஆங்கிலேயனை எதிர்த்து நின்ற காங்கிரஸ் கட்சிக்கு நாளாக நாளாக ஆங்கிலேயனுக்கிருந்த அத்தனைக் குணங்களும் உதிரத்தில் உறைந்து போய்விட்டிருக்கும் உண்மையை முதன் முதலில் புரிந்துகொண்ட பெருமை அரசியல் ரீதியில் அறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்குத்தான் உண்டு.

வரலாற்றுப் பாடங்களை வரிசைப் படுத்திச் சுட்டிக் காட்டுவதோ, ஜனநாயக மரபுகளை உணர்த்தி நியாயம் கேட்பதோ, சராசரி மனித அறிவுக்கு எட்டக்கூடியதை எடுத்துச் சொல்லிப் புரிய வைப்பதோ, காங்கிரஸ் கட்சியைப் பொறுத்தவரையில் தொடர்ந்து தோல்வியைத் தான் கொடுத்து வந்திருக்கிறது. ஆகவேதான் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 1957-ல் பார்னெல் பாணியைக் கையாண்டு, காங்கிரசின் ஆணவம் அத்தனைக்கும் ஊற்றுக்கால் எதுவோ, அதனுடைய கண் மூடித்தனமான காரியங்களுக்கு 'ஒப்புதல் முத்திரை' குத்தப்படும் இடம் எதுவோ, அதனுடைய எதேச்சாதிகாரப் பசிக்கு 'இரை' கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் அதிகாரப் பண்ணை எதுவோ அதனைக் குறிவைத்து மக்களின் பேராதரவோடு எதிர்த்தார்.

அந்த எதிர்ப்புத்தான் காங்கிரஸ் கட்சியும், காமராசரும் மிகச் சரியாக உணர்ந்துகொள்ளும் நிலைமையை ஏற்படுத்தியது. நாங்கள் 15 பேர் சட்ட மன்றத்திற்குள் நுழைந்து அதுவரையில் எடுப்பார் பிடிப்பார் இல்லாத அதிகாரக் குவியலில் மிதந்து கொண்டிருந்த காங்கிரஸ் கட்சியைக் குத்திக் கிளறிக் கேள்விகள் கேட்டுத் துளைத்தெடுக்க முனைந்ததைச் சாதாரணமாகக் காமராசராலும், காங்கிரஸ் கட்சியாலும் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. நாங்கள் சட்ட மன்றத்தில் பொறுப்பேற்று அறிஞர் அண்ணா பேசிய பேச்சுக்கு அடுத்த நாளே,

''யார் நீங்கள்?''

''உங்கள் கட்சிப் பெயரென்ன?''

''அந்தப் பெயரை மாற்றிக்கொண்டு அகில இந்திய அரசியல் பற்றியும், அரசியல் சட்ட நுணுக்கம் பற்றியும் பேசுங்கள். ஏனென்றால், ஒருமைப்பாட்டுக்கு விரோதமாக ஒரு தனிநாட்டுப் பெயராக உங்கள் கட்சிப் பெயர் துவங்குகிறது'' என்கிற ரீதியில் பொதுவாகக் காமராசரும், குறிப்பாக சுப்பிரமணியம் அவர்களும் விதண்டாவாதம் பேசத் துவங்கிவிட்டார்கள்.

''பெயரில் என்ன இருக்கிறது?'' என்று, கல்லக்குடிபெயர் மாற்றத் திற்காகவும், 'தமிழ் நாடு' எனப் பெயரிடக் கோரியும் கழகம் குரல் கொடுத்த போதெல்லாம் 'தத்துவம்' பேசித் திரிந்தவர்கள், கழகம்

சட்டமன்றத்தில் தனது பணியைத் துவக்கியவுடன், 'கட்சிப் பெயர் சரியில்லையே?' என்ற வேதாந்தக் குரல் எழுப்பினர்.

கழகத்திற்கு இருக்கும் 'திராவிட' என்ற முதல் வார்த்தையைச் சுட்டிக் காட்டிக் காட்டியே சட்டமன்றத்தில் காங்கிரஸ்காரர்கள் பேசத் துவங்கிய பேச்சுக்களில் தோய்ந்திருந்த நச்சுத் தன்மையை நாங்கள் இரண்டொரு நாட்களிலேயே சரியாக உணர்ந்து கொண்டோம்.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழினத்தைத் தற்காத்து வரும் நாகரிகங்கள் அத்தனைக்கும் பொதுவாக அமைந்த அந்தப் பெயரின் பெருமையிலேயே எங்களுடைய அரசியல் வாழ்வின் நீண்ட நாட்கள் இனிமையாக கடந்திருக்கின்றன. கழகத்தின் முழுப் பெயரையும் உச்சரிக்கும் போதே இனம் சொல்ல முடியாத குதூகலம் எங்களுக்கும் நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் ஏற்படுவது வாடிக்கையாகப் போய் விட்டதைக் காங்கிரஸ்காரர்கள் உணர வாய்ப்பில்லையே என்பதை நினைத்து வருந்தினோம்.

''நாங்கள் சாமானியர்கள். எங்கள் கட்சியும் சாமான்யக் கட்சி அதன் பெயரும் அப்படித்தான்'' என்று பதில் சொல்வதைத் தவிர அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இந்தக் கட்சி பெயர் பற்றிய சர்ச்சையில் அதிகம் ஈடுபடுவதில்லை. ஏனென்றால் அந்தப் பெயரை மாற்றச் சொல்லிக் காங்கிரஸ்காரர்கள் சொல்வதற்கு கூச்சப்படவில்லையே தவிர, அவர்கள் சொற்கள் 'நாராசமாக'க் காதில் விழுவதாகவே நாடு எடுத்துக் கொள்கிறது என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். இயக்கத்தின் அந்தச் 'சாதாரணப்' பெயர் இந்த நாட்டில் செய்திருக்கும் அற்புதங்கள் கொஞ்சமா? அது தோற்றுவித்துள்ள உரிமை உணர்வுகளும், அது செப்பனிட்டுக் கொடுத்துள்ள அரசியல் முறைகளும் எத்தகு சிறப்பு வாய்ந்தவை?

1957-ல் கழகம் முதன் முதலாகச் சட்டமன்றத்தில் நுழைந்த போது தெரிவிக்கப்பட்ட இதே கட்சிப் பெயர் மாற்றப் பிரச்சினை தான்,

1967-ல் கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றதும் சிலரால் கிளப்பப் பட்டது என்பதை நினைக்கும் போது, கழகத்தைக் காட்டிலும் அதன் பெயரை மறையச் செய்வதில் பலருக்குப் பெரு விருப்பு இருப்பது புலனாயிற்று.

இந்தப் பெயர் மாற்றப் பேச்சுக்கள் அடிபடும் போதெல் லாம், எனக்கு அந்தக் காலத்துச் சமுதாய சீர்திருத்த மாநாடுகளின் பேச்சுக்களும், அந்தப் பேச்சுக்களுக்குத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்ட மாவீரர்களின் பெயர் வரிசையும் நினைவுக்கு வரும்.

பிரான்ஸ் நாட்டுப் பெரும் பிரபு ரோஹன் என்பவர் கொடுத்த விருந்தொன்றில் எப்படியோ இடம் கிடைத்துக் கலந்து கொண்ட இளைஞன் வால்டேர், சுற்றியிருந்தோரிடம் சளசளத்துக் கொண்டிருந் தானாம். இதைக் கவனித்த ரோஹன் பிரபு, 'யார் இந்த இளைஞன்? இப்படிக் கூவிக் கொண்டிருக்கிறான்?" என்று கேட்டாராம். அதற்கு வால்டேர் தானே முன் வந்து சுடச் சுடப் பதிலளித்தானாம். 'பெரும் பட்டமோ, பரம்பரைப் பெருமைப் பின்னணியோ கொண்டவனல்ல நான். ஆனால் எனக்கிருக்கும் சாதாரணப் பெயரே எல்லா விதப்பெருமை களையும் உணர்ந்த மரியாதைகளையும் எனக்குக் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் என்று நம்புகிறவன் நான். என்னுடைய பெயர் வால்டேர்."

பிரான்ஸ் நாட்டுப் பெரும் பிரபுவை நோக்கிச் சாதாரண வால்டேர் இப்படிச் சொன்னது இராஜ துரோகத்துக்கு ஈடானதாக எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டதாம். தன் பெயரை வால்டேர் தெரிவித்த முறை அங்கு இராஜத் துரோகமாக அதிகார ஆணவம் கருதியது போல், இங்கு கழகத்தின் பெயரே தேச துரோகமானது என்று ஆணவ அரசியல்வாதிகள் புலம்பிக் கொண்டிருந்தனர். தனது சாதாரணப் பெயரினாலேயே உலகத்தார் பெருமைகளை ஒருசேர சம்பாதித்துக் கொள்ளும் தன்னம்பிக்கைப் படைத்திருந்த வால்டேரைப் போல், தன் இயக்கத்தின் சாதாரணப் பெயரிலேயே இந்நாட்டு ஜன நாயகத்தில் தன்னுடைய மகோன்னத முத்திரையைப் பதித்து விடும் தன்னம்பிக்கையோடு நாங்கள் சட்ட மன்றத்தில் ஈடு கொடுத்தோம். மக்கள் மன்றத்தில் சுழன்று பணியாற்றினோம்.

63

கன்னிப் பேச்சு

சட்ட மன்றத்தில் நுழைந்து முதன் முதலாக நான் 4-5-57 அன்று கவர்னர் ஜான் அவர்கள் உரைமீது நடைபெற்ற விவாதத்தில் கலந்துகொண்டு பேசினேன். அதுதான் என்னுடைய முதல் சட்டமன்றக் கன்னிப் பேச்சு. அன்று, விவாதத்தில் நான் கலந்து கொண்டபோது, என்னுடைய சிந்தனையை, கவனத்தை, அவசிய உணர்வை, ஆட்கொண்டிருந்தது கவர்னர் உரையோ சட்டமன்றக் கட்டுத் திட்டங்களோ, 'கன்னிப் பேச்சு' ஆனதால் கவனமாகப் பேச வேண்டுமே என்பதோ அல்ல.

என்னுடைய தொகுதியில் அப்போது நடைபெற்றுவந்த விவசாயிகள் பிரச்னை ஒன்றுதான் என் கவனத்தை ஆட்கொண் டிருந்தது. அந்தப் பிரச்சினைக்கு எப்படியாவது, 'சட்டமன்ற விவாத' அந்தஸ்து வாங்கிக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்ற துடிப்புத் தான் மேலோங்கியிருந்தது. ஆம்; நான் முதலமைச்சராகப் பொறுப் பேற்றுள்ள இந்த நாளில் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்று வதில் காட்டும் அக்கறையும் ஆர்வமும் நான் முதன் முதலாக சட்ட மன்ற உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது, என் குளித்தலைத் தொகுதியில் விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள்- அத்தனை பேரும் ஆதித்திராவிடப் பெருங்குடி மக்கள்-பெரு நிலச்சுவான்தாரர்களிடம் பட்ட பாட்டினையும், அனுபவித்த பசி-பட்டினிக் கொடுமைகளையும் கண்ணாரக் காண்பதற்குக் கிடைத்த அனுபவமே காரணமாகும்.

குளித்தலைத் தொகுதி பொதுவாகப் பிற்பட்ட பகுதியாக இருந் தாலும், அங்கு 'நிலச்சுவான்'தார்களுக்குப் பஞ்சமே இல்லை. அந்த நிலச்சுவான்தார்களுக்கு, விவசாயிகள்-விவசாயக் கூலிகள் என்பவர்கள் பேரில் இருந்த துவேஷத்துக்கும் அலட்சியத்துக்கும் அப்போது பஞ்சமே இல்லை.

நங்கவரம் பண்ணை என்ற பெரு நிலக்கிழார் ஒருவருக்கு ஏராள மான நிலங்கள் உண்டு. அதிலும், மற்ற விவசாயப் பகுதிகளில் இல்லாத விசித்திரமான முறையாகக் கையேர் வாரம், மாட்டேர் வாரம் என்று சாகுபடியில் பங்கு பிரிக்கும் வார முறையும் அங்கு உண்டு. நங்கவரம், திம்மாச்சிபுரம் நிலச்சுவான்தாரர்கள் தங்களிட மிருந்த விவசாயக் கூலிகளிடமும், பரம்பரையாக ஒரே நிலத்தில் பாடுபட்டு வயிறு வளர்த்தும் வந்த குத்தகைதாரர்களிடமும் தகராறும்

பிணக்கும் செய்துகொண்டிருந்தனர். இது அந்தத் தொகுதியில் நான் தேர்தலுக்கு நிற்பதற்கு முன்பிருந்தே புகைந்துகொண்டிருந்தது.

ராஜாஜி முதலமைச்சராக இருந்த காலத்தில், ஆலோசிக்கப்பட்டு, காமராசர் காலத்தில் முதன் முதலாக முதலமைச்சராக விளங்கிய காலத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட 'நியாய வார' சட்டத்தில் காணப்பட்ட சில ஓட்டைகளைப் பயன்படுத்தி நிலச்சுவான்தாரர்கள் ஆட்டம் போட்டனர். பாரம்பரையாகத் தங்களிடத்தில் குத்தகைதாரர்களாகவும் கூலிகளாகவும் இருந்துவந்தவர்களை நிலத்தில் அடி வைக்காமல் செய்தும், வேறு ஊர்களிலிருந்து குறைந்த கூலிக்கு ஆட்களைக் கொணர்ந்து நேரடியாகச் சாகுபடி செய்தும் தகாராறுக்கு வித்திட்டனர்.

அதற்கேற்றாற்போல் நான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில நாட்களுக்கெல்லாம் அங்குள்ள நிலச்சுவான்தாரர்கள் செய்தது சரியென்ற மாதிரியிலும் உயர் நீதிமன்றத்தில் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டுவிட்டது. அறுவடையான நெல் மணிக் கதிர்கள் களத்து மேட்டிலேயே குவிந்து கிடந்தன. நிலச்சுவான்தாரர்கள் சட்டத்தின் மூலமாகவே தாங்கள் செய்தது நியாயம் என்பது உறுதிப்பட்டுவிட்ட திருப்தியில் உறுமிக் கொண்டிருந்தனர். களத்துமேட்டில் நெல் மணிக்குவியல்களையும், தங்கள் வீட்டில் புகையாத அடுப்புகளையும், தங்கள் மனைவி, மக்களுடைய ஒட்டிப் போன வயிறுகளையும் பார்த்துப் பார்த்து விவசாயப் பாட்டாளி மக்கள் குமுறிக்கொண்டிருந்தனர்.

அந்தத் தொகுதியின் சட்டமன்ற உறுப்பினர் என்ற முறையில் இதனைத் தீர்த்து வைப்பது என்னுடைய பொறுப்பாக இருந்தது. அதுவரையில் அமைச்சர்களிடமும் அதிகாரிகளிடமும் நான் செய்த முயற்சி எதுவும் பலனளிக்காமல் போயின.

அன்று கவர்னர் உரையின் பேரில் நான் விவாதத்தில் கலந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தபோது, மற்ற எல்லாவற்றையும் விட நங்கவரம் விவசாயிகள் பிரச்சினைதான் எனக்கு நினைவில் நின்றது. அன்று நான் முதன் முதலில் பேசிய பேச்சு விவசாயிகளின் அவல நிலையையும், நிலம் படைத்தோரின் மனிதாபிமானமற்ற போக்குகளையும் படம் பிடித்துக் காட்டுவதாக அமைந்தது. இது பின்னர், நான் முதலமைச்சராகப் பொறுப்பேற்ற காலத்தில் தீவிரமாகச் செய்து முடிக்கும் நிலச் சீர்திருத்தப் பிரச்சினைக்கு முன்னுரையாம். வரலாற்றுப் போக்குப்படி தொடக்கப் பணியாய் அமைந்திருப்பதை இப்போது நினைத்தால் எனக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது.

மாவீரன் லெனின், தனது அண்ணன் அலெக்சாண்டர் 1887-ல் ஜார் மன்னன் ஆணைப்படி தூக்கிலிடப்பட்டபோது, பதினேழு வயதான லெனின், "இதற்குப் பதிலாக ஜார் மன்னனைப் பழிவாங்கியே

தீருவேன்" என்று உரத்துக் கூறி சபதமேற்றான். "எப்படி உன்னால் பழிவாங்க முடியும்?" என்று அருகிலிருந்தவர்கள் கேட்டதற்கு, 'முடியும்; பொறுத்துப் பாருங்கள்" என்றான்.

நான் லெனின் அளவுக்கு உயரவில்லை. அதேபோல் நங்கவரம் பண்ணையும் ஜார் அளவுக்கு இருக்கவில்லை. ஆனால் 1957-ல் நான் இந்த விவசாயிகளுக்கு நிரந்தரமான பரிகாரம் காணவேண்டும் என்று நினைத்தேன். நிலச் சொந்தக்காரர்கள் மீது எத்தகைய கோபமோ, தாபமோ எனக்கு அப்போதும் சரி, இப்போதும் சரி, இருந்ததே இல்லை. எனக்கு இருந்த கவலைகளெல்லாம் பாடுபடும் விவசாயிகளுக்குப் பலன் மொத்தமாகக் கிடைக்கவேண்டும் என்பதும், அதற்கேற்றாற் போல் சட்டங்கள் கொண்டு வரப்பட வேண்டும் என்பதும் தான். இதன்படி நான் விவசாயப் பெருங்குடி மக்களுக்கு இப்போது நிறை வேற்றியுள்ள சட்டத்தால் ஏதாவது நன்மை கிட்டியதாக உணரப்படுமானால், 1959-ல் நங்கவரம் உழவர் பெருங்குடி மக்கள் அனுபவித்த பசி, பட்டினிக் கொடுமைகளுக்குப் பரிகாரம் தேடிவிட்ட திருப்தி கொண்டவனாவேன்.

அன்று நான் பேசியது இன்னமும் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. பின்னர் ஒரு முறை சட்டமன்றத்தில் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் விவாதிக்கப்பட்ட போதும் என் நினைவில் சுழன்று கொண்டிருந்தது.

"இந்தப் பகுதிகளில் 'கையேர் வாரம்', 'மாட்டேர் வாரம்' என்று இரு வகையான விவசாயம் உண்டு. இந்த இருவகை விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் விவசாயிகள், பாட்டாளி வர்க்கத்தினர், சட்டங்களின் மூலம் பலனடையவில்லை என்பது மட்டுமல்ல, பெருமளவு பாதிக்கப் பட்டிருந்தார்கள். இவர்களுக்கு நியாய வாரம் கிடையாது. அவர்கள் சட்டப்படி நியாய வாரம் பெற முடியாது... இந்தப் பெருமக்கள் வயிறறிலோ பசிப் புயல் குமுறிக்கொண்டிருக்கிறது... சர்க்கார் எந்த வகையில் இவர்களுக்கு வாழ்வளிக்கப் போகிறது?"

என்று நான் பேசிக்கொண்டே போனேன். எதிரே இருந்த சபாநாயகரோ அமைச்சர்களோ எனக்குத் தெரியவில்லை. நங்கவரம் களத்துமேடு, அங்கு யாருக்கும் பயன்படாமல் குவிந்திருக்கும் கதிர் மணிகள், அதனையே ஏக்கத்தோடு பார்த்துப் பசித்த வயிற்றைத் தடவிக் கொடுத்துக் கொள்ளும் விவசாயப் பாட்டாளிகள், அவர்களுக்கும் நெற் கதிர்களுக்கும் இடையே வேலிபோல் காவல் காக்கும் காவல் துறையினர், வெற்றிலையைக் குதப்பிக்கொண்டே பெருமிதம் பொங்கவிஷமச்சிரிப்புச் சிரிக்கும் நிலச்சுவான்தாரர்கள்—என் கண்முன் அப்போது தெரிந்தன; தெரிந்தனர்.

என்னுடைய கன்னிப் பேச்சு என் கண்ணீர்ப் பேச்சாக அமைந்தது. ஆனால், பின்னால் என் இரத்தத்தையே குடிக்கத் தயாராக இருந்த

காங்கிரஸ்காரர்கள் அப்போது என் கண்ணீர்ப் பேச்சைப் பொருட் படுத்தவில்லை.

ஆனால் எனக்கு அடுத்து, இரண்டொரு நாட்களுக்குப் பிறகு, 6-5-57 அன்று முதன் முதலாகச் சட்டமன்றத்தில் பேசுவதற்கு எழுந்த அறிஞர் அண்ணா அவர்கள், தான் பேசியதைத் தொடர்ந்து, நிலச் சீர்திருத்தத்தைப் பற்றிய கருத்துக்களை மழை போல் பொழிந்தார்.

"உண்மையில் நிலச் சீர்திருத்தத்தில் சர்க்காருக்கு நம்பிக்கை இருக்குமானால், அவற்றை உடனடியாகச் சட்டமாக்குவதற்குத் தயங்குவானேன்? யாருக்காக இந்தச் சர்க்கார் பயப்படுகிறது? சர்க்கார், 'நிலச் சீர்திருத்தம் செய்யப் போகிறோம்' என்று பேசிக்கொண்டே காலம் தாழ்த்தி வருகிறது. இதனை மறைப்பதற்கு ஒரு திரையாகவே சர்க்கார் வினோபாவையும், அவருடைய பூதான இயக்கத்தின் பெயரையும் பயன்படுத்துகிறது." அறிஞர் அண்ணா இப்படிப் பேசியது இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு நான் பேசியதை உறுதிப்படுத்துவ தாகவும், விரிவுடன் எடுத்துச் சொல்வதாகவும் அமைந்தது. நான் பெருமையால் பூரித்துப் போனேன்.

அறிஞர் அண்ணா குறிப்பிட்டபடி வினோபாவின் புனிதப்பணிகளைக் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் தனக்குத் தேவையான பிரச்சாரச் சாதன மாகவே பயன்படுத்தி வந்தது. காந்தியாரின் படமும், நேருவின் பெருமைகளும், வினோபாவின் இலட்சியப்பணிகளைப் பற்றிய அரசாங்கத் தரப்பான பிரச்சாரமும் காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு நெடு நாட்களுக்குக் கைகொடுத்தன. பல்வேறு அநியாயங்களின் திரையாகப் பயன்பட்டது.

தமிழகத்தில் சுற்றுப் பயணம் செய்த வினோபா அவர்களைப் கம்பராசபுரம் என்னும் சிற்றூரில் அறிஞர் அண்ணா சந்தித்துப் பேசினார். இந்தச் சந்திப்புக்குப் பிறகு, நிலச் சீர்திருத்தம் பற்றி வினோபா அவர்களின் பேச்சில் காங்கிரஸ்காரர்களின் குட்டை உடைப்பதாகவே கருத்துக்கள் வெளிவந்தன. சிறுநல்லூர் என்ற இடத்தில் வினோபா பேசும் போது, "நிலச் சட்டம் பற்றி இந்தச் சர்க்கார் பேசியே காலம் கடத்துகிறது. இதனால், நிலப் பிரபுக்களை ஊக்குவித்து அவர்கள் தங்களுக்கிடையே நிலத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்ளவோ, அல்லது விற்றுவிடவோ வழி செய்து தருகிறது சர்க்கார்" என்று குறிப்பிட்டார்.

இந்தக் குறிப்பையும் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தமது முதல் உரையில், நிலச் சீர்திருத்தத்தை வலியுறுத்திப் பேசிய பகுதிகளின் போது பயன்படுத்திக் காமராசரையும், சி. சுப்பிரமணியம் அவர்களையும் திக்குமுக்காடச் செய்தார்.

64

இணையற்ற நங்கவரம் போராட்டம்

இப்போது நங்கவரம் பண்ணை குறித்தும், நிலச்சட்டம் குறித்தும் இவ்வளவு குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம், கழக அரசு நிறைவேற்றியிருக்கும் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தைப் பற்றி வெளியிடப்படும் விமரிசனங்களின் தன்மையே ஆகும்.

காங்கிரஸ்காரர்கள் விமரிசனம் செய்வதை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஆனால், கம்யூனிஸ்டுகள் போக்குத்தான் முரணாகத் தெரிகிறது.

பிறக்கும்போதே அறிவாளிகளாகப் பிறப்பதாக யாரும் ஒப்புக் கொள்வதில்லை. ஆனால், கம்யூனிஸ்டுகள் தாங்கள் புரட்சி வீரர்களாகவே பிறந்ததாகக் கருதிக் கொள்வது சகஜமாகப் போய் விட்டிருக்கிறது. தொழிலாளர் நலனுக்கும், விவசாயிகள் பிரச்சினைக்கும், நிலச்சீர்திருத்தம் போன்று சொத்துப் பாத்திய தைகளுக்கு வரம்பு கட்டுவதிலும் தாங்கள்தாம் மெத்தத் தெரிந்தவர்கள் என அவர்கள் உருகிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது தவறு என்று அவர்களுக்கு நான் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்வதற்குப் பல சந்தர்ப்பங்களை உபயோகித்துக் கொண்டுள்ளேன்.

விவசாயத் தொழிலாளர்கள் சார்பாகக் கம்யூனிஸ்டுகள் நடத்திய எந்தவிதமான கிளர்ச்சிகளைக் காட்டிலும், நங்கவரம் உழவர்கள் அறப் போர் குறைந்த பெருமை உடையதல்ல. உழவர்கள் போராட்ட சரித்திரத்திலேயே பெரும் வெற்றியையும் அதனால் உழவர் பெருங் குடி மக்களுக்குப் பெரும் நம்பிக்கையையும் உருவாக்கிக் கொடுத்த போராட்டம் அது.

அரிவாளைக் கையிலேந்தி வேலை செய்யும் உழவர்களும், அறப் போர் முறையிலேயே தங்கள் கோரிக்கைகளை, உரிமைகளை நிலைநாட்டி வெற்றி கொள்ள முடியும் என்பதற்கு, நங்கவரம் உழவர் அறப் போராட்டம் இன்றளவும் முன்மாதிரியாகவே திகழ்கிறது. அந்தப் போராட்டத்தில், மிராசுதாரர் எவருக்கும் கை வெட்டுப்படவில்லை, கால் பழுதடையவில்லை. ஊர் மக்கள் வெளிவரப் பயந்து அஞ்சவில்லை பெண்கள் கேலி செய்யப்படவில்லை. அவர்கள் பெருமைக்கும் மானத்திற்கும் இழுக்கு நேரும் தோதுக்கள் ஏற்படவே இல்லை இங்கு உழவர் பெருமக்கள் பட்டினி கிடந்தார்கள்: குழந்தைகள்

பசியால் அலறியதைக் கண்களில் நீர் கலங்கப் பார்த்துப் பதறினார்கள். ஆனால், யாருக்கெதிராகவும் அவர்கள் கைகள் ஓங்கவில்லை.

''ஒற்றுமை ஓங்குக!" "கட்டுப்பாடு ஓங்குக!'' என்று சில நேரங்களில் தங்கள் வயிற்றுப் பசியையும் மறந்து முழக்கமிட்டார்களே தவிர, அவர்கள் கையிலிருந்து அரிவாளோ, கடப்பாறையோ, கைத் தடியோ ஓங்கவில்லை; ஓங்கவே இல்லை. அத்தகு போராட்டம் காந்தியார் கண்ணெதிரில் நடந்திருந்தால், பூரித்துப் போவார். அவருக்குப் பதிலாக, அண்ணா அவர்களின் மகிழ்ச்சியை அறிந்து நான் பெருமைப்பட்டேன். அத்தகு போராட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கியவன் நான் என்பது கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு மறந்து போயிருந்தாலும், உழவர் பெருமக்களின் போராட்ட வரலாறு மறக்காது.

அந்தப் போராட்டம் காலையில் துவங்கி, மதியத்திற்குள் இரண்டொருவரைப் பலிவாங்கி, அதற்குப் பதிலாக மாலைக்குள் மேலும் சிலரைப் பழிவாங்கி, இரவுக்குள் இருளோடு இருளாக மறைந்துவிட்ட போராட்டம் அல்ல. 23-8-57-ல் தொடங்கி, 9-9-57 வரை சுமார் இருபது நாட்கள் நடைபெற்றது.

விவசாயிகள் போராட்ட வரலாற்றில், உழவர்கள் உரிமைப் போர் வரலாற்றில், ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில், குறிப்பிட்ட உழவர்களால் இத்தனை நாட்கள் ஒரு சிறு அசம்பாவிதமும் இன்றி ஆட்சியாளரின் அடக்குமுறைக்கும், மிராசுதாரர்களின் ஏளனத்துக்கும் ஈடு கொடுத்து வெற்றிகரமாகவும், கோரிய பலன்களைப் பெற்றதாகவும், வேறு ஒரு போராட்டம் பற்றிக் கம்யூனிஸ்டுகளால் கணக்குத் தரமுடியாது என்றே நான் கருதுகிறேன்.

''யாருக்கும் போராட்டத்தை வைத்துக் கட்சிக்குப் புகழ் தேட வேண்டுமென்று விழைவு இல்லை. உழவனின் கண்ணீர் துடைக்கப் பட்டால் போதும் என்பதே நோக்கமாக இருந்தது" என்று நங்கவரம் உழவர் போராட்டம் வெற்றிகரமாக முடிவடைந்ததையொட்டி, போராட்டத் தலைவர் என்ற முறையில் வெளியிட்ட அறிக்கையில் நான்

குறிப்பிட்டேன். கழகமும், அதன் சார்பாக என் போன்றவர்களும் ஈடுபடும் எல்லா வகையான புனிதப் பணிகளிலும் காணப்படும் நோக்கம் ஒன்றுதான்.

ஏழைகளின் கண்ணீர் துடைக்கப்பட வேண்டும். யாருடைய கண்ணிலும் நீரை வரவழைத்துப் பிறகு துடைப்பது அல்ல கழகத்தின் வேலை எங்கள் தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அதனை எங்களுக்குக் கற்றுத் தரவே இல்லை.

'சரித்திரம் என்பது என்ன? மன்னர்களின் எதேச்சாதிகார விளையாட்டுக்களையும், பெரும் போரையும், பூசலையும் விவரிப்பதுதானா அது? நான் எழுத விரும்பும் வரலாற்றில் மன்னர்களின்-பிரபுக்களின் போராட்டங்கள் தவிர்த்த மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைக் கொடுமைகளையும், அழகுகளையும் விவரிக்கும் குறிப்புகளை எழுதவே பெரிதும் விரும்புகிறேன். சமுதாயத்தின் வளைவு நெளிவுகள், குழந்தை குட்டிகளோடு குடும்ப வாழ்வில் குமையும் சாதாரண மக்களின் சிந்தனை ஓட்டங்கள், நெக்குருகும் எத்தகு சூழ்நிலையிலும், அந்த மக்கள் சாதிக்க விரும்பும் பண்பாடுகள் மட்டுமே எனக்குச் சரித்திரத்துக்குரிய கருவாகத் தெரிகின்றன.

''சரித்திரத்தின் வழக்கமான அம்சங்களை விடுத்து, நான் கேட்க விரும்புவதெல்லாம், காட்டுமிராண்டித்தனத்திலிருந்து நாகரிகப் பண்பாட்டுக்குச் சிறுகச் சிறுக இந்த உலகை இழுத்து வந்த சாதாரண மக்களின் சிந்தனைக் கருவூலத்தை எந்த வரலாற்று ஆசிரியனாவது விளக்கமாகச் சொல்கிறானா?" என்று-அன்று கோபமாகக் கேட்ட மாமனிதன் வால்டேரிடம் ஐரோப்பிய சரித்திர ஆசிரியர்கள் என்ன பதில் சொன்னார்களோ?

ஆனால், அறிஞர் அண்ணா அவர்களும், அவருடன் முதன் முதலாகச் சட்டமன்றத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பதினைந்து பேரும் வால்டேரின் இந்தக் கேள்வியில் காணப்படும் ஒவ்வொரு வாசகத்துக்கும் விளக்கமான பதிலைச் சட்டமன்றத்தில் சாதாரண மக்களின் சார்பாகத் தெரிவித்தோம்.

65

அதிகார அரசியலில் அண்ணன்

1957-ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் துவக்கத்தில் கவர்னர் உரைக்கு நன்றி தெரிவித்துப் பேசுவதில் தனது சட்டமன்றப் பணியைத் துவக்கிய கழகம், இந்த நாட்டுப் பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்திற்கு இன்றளவும் மேலும் மேலும் பொன்னேடுகளைச் சேர்த்து வருகிறது.

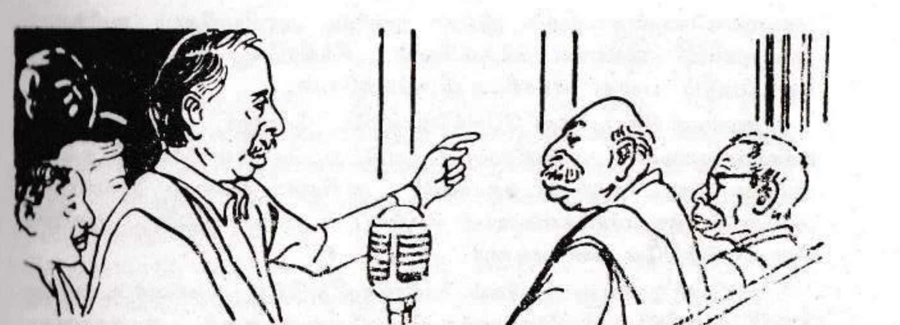
"திராவிடர் முன்னேற்றக் கழகத்தின் கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறுவதில் நான் பெருமைப்படுகிறேன்" என்றுதான் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கவர்னர் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் பேச்சைச் சட்ட மன்றத்தில் தமது முதல் பேச்சாகத் துவக்கினார்.

அந்தப் பேச்சில்-வால்டேர் வரலாறு எப்படி எழுதப்பட வேண்டுமென்று விரும்பினாரோ, அந்த விருப்பங்கள் அத்தனையும் பிரதிபலித்தன. மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைக் கொடுமைகள்-அவர்களுடைய ஆசாபாசங்கள்-சமுதாயத்தின் நெளிவு சுளிவுகள்-காங்கிரஸ் ஆட்சியாளரைப் பற்றி மக்களின் சிந்தனையோட்டம் ஆகிய அத்தனையும் அண்ணா அவர்கள் பேச்சில் அழகுறப் படம் பிடித்துக் காட்டப்பட்டன.

சாதாரண மக்களின் நெடுநாள் கொந்தளிப்பு அவர் பேச்சில் நிழலாடிற்று; நிலப் பிரபுக்களின் கெடுபிடி அவர் பேச்சில் விளக்கமாக விமரிசிக்கப்பட்டது. அனைத்துக்கும் மேலாகக் காங்கிரஸ் கட்சியினரின் பல்வேறு 'மாய்மால' முகமூடிகள் சுக்கு நூறாக உடைக்கப்பட்டன.

அதுவரையில் ஒவ்வொரு நாள் மாலையும் ஓராயிரம் மேடைகள் போட்டு இலட்சோப இலட்சம் மக்களிடம் நாங்கள் பேசி வந்த பேச்சுக்கள்-துவக்கிவைத்த வாதங்கள் - அத்தனையும் புதுப்பிரவாகத்தோடு நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் ஒருசேரச் சென்று அடைவதைக் கண்டு பிரமித்தோம். ஆபிரகாம் லிங்கன், லெனின், மாஜினி போன்ற மா மனிதர்கள் தங்கள் கொள்கைகளுக்கு வலிவு அப்போது தேடி அதிகார அரசியலையே குறி வைத்தது எதற்காக என்பதும் எங்களுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது.

நாட்டின் நலிவையும், மக்களின் கண்ணீரையும் தினமும் கண்டு கலங்கிப் பழக்கப்பட்டுப் போயிருந்த நாங்கள் அவைகளை ஒழிப்பதற்கு

உரிய இடத்தைக் கண்டு பிடித்த திருப்தியில், அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் அன்றையப் பேச்சை மிக ஆவலோடு கேட்டோம். ஆயிரம் முறை அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டிருக்கும் எனக்கு, அன்றையப் பேச்சு புது வேகத்தையும், உற்சாகத்தையும் கொடுத்தது. ஏனென்றால், அவர் அன்று பேசிய பேச்சு அப்படிப்பட்டது; அவர் பேசிய இடம் அப்படிப்பட்டது.

"செஞ்சிக் கோட்டைமீது ஏறியவர்கள் எல்லாம் தேசிங்கு ராஜாக்களா?" என்று முதன் முதலாகக் காங்கிரஸ் அமைச்சர்களின் முகத்துக்கு நேராகக் கேட்டார். அவர் தொடர்ந்தார் :

"அதேபோலக் காங்கிரசில்' இருப்பவர்கள் எல்லாரும் பெருந் தியாகிகள் அல்ல. இதனை மறந்து எங்களை, 'இவர்களெல்லாம் ஏகாதிபத்திய தாசர்கள்' என்று பேசுவதனால், எங்களுடைய முகம் அல்ல-அந்தப் பக்கத்தில் (காங்கிரஸ் பக்கம்) உட்கார்ந்திருக்கிற பலருடைய முகம் சுருங்குவதை நான் காண்கிறேன்.

இவ்வாறு கூறியதும் நான் சட்டமன்றத்தில் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் பக்கம் பார்த்தேன். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பேச்சுக்களை அருகிலிருந்து அவர்கள் கேட்பதும், அந்தப் பேரறிஞருடைய 'தாக்குதல்'களை நேருக்கு நேராக அனுபவிப்பதும் எனக்குப் புது அனுபவமாகத் தோன்றியது.

காமராசர் அவர்கள் சிலைபோல் இருந்தார். சுப்பிரமணியம் அவர்கள் லேசாகச் சிரித்துக்கொண்டார்.

பக்தவத்சலம் அவர்கள் முகத்தில் கோபம் பொங்கிற்று.

மற்ற அமைச்சர்களின் முகங்களைப் பார்க்க எனக்குத் தோன்றவில்லை.

"காங்கிரஸ்காரர்கள் தங்களின் பழம் பெருமைகளைப் பேசிப் பயனில்லை. ஜமீந்தார்கள், சிற்றரசுகள் காலம் வேகமாக ஓடி

மறைந்துகொண்டிருக்கும் இந்த நாளில், அரசியலிலும் ஜமீந்தாரி முறையைக் கையாள விரும்பினால் சீக்கிரமே அதற்கு முடிவு கட்டப்படும் என்று எச்சரிக்க விரும்புகிறேன்.

அண்ணா தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே போனார். அன்று அவர் எச்சரிக்கையைக் காங்கிரசார் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. தங்கள் வழியே தொடர்ந்து நடந்தார்கள். அறிஞர் அண்ணா அவர்களும் அன்று விடுத்த எச்சரிக்கையைத் திரும்பப் பெறவே இல்லை. அதனைச் செயல்படுத்தியே கண் மூடினார்.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பேசியதை அடுத்து, கவர்னர் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானம் நிறைவேறுவதற்குத் தயாரானது. இந்தத் தீர்மானத்திற்குப் பலரும் பல திருத்தங்களைக் கொடுத்தனர்.

''இந்த மாநிலத்திற்குத் 'தமிழ்நாடு' என்று பெயரிடாததற்கு வருந்துகிறோம்'' என்ற திருத்தத்தை அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கழகத்தின் சார்பாகக் கொடுத்திருந்தார்கள். மற்ற திருத்தங்கள் அவரவர்களால் இறுதியில் திரும்பப் பெறப்பட்டன என்றாலும், இந்தத் திருத்தம் மட்டும் அறிஞர் அண்ணா அவர்களால் வற்புறுத்தப்பட்டது

கழகம் முதன் முதலாகச் சட்டமன்றத்தில் நுழைந்து பணியாற்றத் தலைப்பட்டதும், முதல் தீர்மானமாகக் கொடுத்தது, நம் தாயகம் தனது இயற்பெயரால் அனைவராலும் அழைக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான். 'சென்னை மாநிலம்' என்பது 'தமிழ்நாடு' என்று பெயர் மாற்றப்பட வேண்டும் என்று 7-5-57 அன்று சட்டமன்றத்தில் வாக்கெடுப்புக்கு உள்ளான தீர்மானத்திற்கு ஆதரவாக 42 வாக்குகளும், எதிர்ப்பாக 127 வாக்குகளும் கிடைத்தன. தீர்மானம் தோல்வியுற்றது. 'தமிழ்நாடு' என்று நம் தாயகத்திற்குப் பெயர் சூட்டவேண்டும் என்றுகூட அல்ல; அதுபற்றிக் கவர்னர் உரையில் குறிப்பிடாததற்கு வருத்தம் தெரிவித்தால் போதும் என்று கொண்டு வரப்பட்ட தீர்மானத்திற்குக் கூடக் காங்கிரஸ் கட்சியினர், தமக்கிருந்த பலத்தின் எண்ணிக்கையில் இறுமாந்து, துரோகத்தனமாக நடந்து கொண்டனர்.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சட்டமன்ற நுழைவைத் தொடர்ந்து முதன் முதலில் கொடுத்த தீர்மானம் எதுவோ, அதுவே, பேரறிஞர் அண்ணாவின் கைக்கு அரசியல் அதிகாரம் மாறி நிறைவேற்றப்பட்டுச் செயலாக்கப்பட்ட நாளில் கலந்து கொண்டதுதான் அவருடைய இறுதி அரசியல் நிகழ்ச்சி என்பதை நினைக்கிறேன்.

கண்களில் நீர் தளும்புகிறது. 20-12-68 அன்று சிறுவர் அரங்கத்தில் ('இன்றைய கலைவாணர் அரங்கத்தில்) 'தமிழ்நாடு' பெயர்சூட்டு விழாவில் அவர் ஆற்றிய உரையையும், 1957 மே 7-ல் அண்ணா தீர்மானம் தோல்வியுற்றதையும் இணைத்துப்பார்த்தால்

'வால்டேரின் வரலாறு' குறித்த விளக்கத்தை அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எவ்வளவு துல்லியமாகப் பிரதிபலிக்கிறார் என்பது தெரிகிறது.

அதிகார அரசியலில் அடி எடுத்து வைத்து, அரசியல் அதிகாரத்தை மேற்கொண்ட 10 ஆண்டு காலத்தில் கழகமும் அதற்குத் தலைமை தாங்கிய அறிஞர் அண்ணா அவர்களும் 'எழுதி'யிருக்கும் சரித்திரம் வால்டேர் போன்ற மாமனிதர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதாகவே இருக்கிறது. இந்த நாட்டைப் பற்றிய வரலாறுகள் எவையும் 1957-67-க்குள் அடங்கிய பத்தாண்டு கால மாறுதல்களையும், அந்தப் பெரும் மாறுதல்களுக்கு அத்தாட்சியாக இருந்த அண்ணா அவர்களையும் கழகத்தையும் விடுத்து எழுதப்படவே முடியாது

தமிழ்நாடு உள்ள வரையில் தமிழர்கள் வாழ்வார்கள். 'தமிழ்நாடு' என்ற பெயர் பொலிவுற்றுத் திகழும் வரையில் அறிஞர் அண்ணா பெயரும், கழகமும் நினைவு கூரப்படும்.

கவர்னர் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தின்மீது பேசிய அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் மத்திய-மாநில உறவுகள் பற்றியும் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டார்.

''தொழில் துறை முன்னேற்றத்தில் தமிழ்நாடு மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மையோடு நடத்தப்படுகிறது. இதனைப் பொறுத்து நாங்கள் கூறுவது பற்றிக்கூட ஆட்சியாளர் கவலைப்பட வேண்டாம். ஆனால் இப்படி ஒரு கூட்டம் இருப்பதாகச் சொல்லி மத்திய சர்க்காரிடம் தமிழ்நாட்டுக்கு நியாயம் கிடைப்பதற்காகப் போராடலாமே?'' என்று குறிப்பிட்டு, காங்கிரஸ் அமைச்சராக இருந்த ரோச் விக்டோரியா அவர்கள் 1957 தேர்தல் காலத்தில் வெளியிட்டிருந்த துண்டு அறிக்கை பற்றியும் விரிவாகக் குறிப்பிட்டார்.

சட்ட மன்றத்தில் ஏற்பட்ட புதிய அனுபவம் எங்களுக்குப் பல விவரங்களைத் தெளிவாகத் தெரிவித்தது. அதுவரையில், கழகம் மக்களைத் திருத்துவதற்கும், உலகத்தோடு சரிசமமாக இந்தச் சமுதாயம் முன்னேற வேண்டும் என்பதற்கும் பாடுபட்டு வந்தது. மக்களின் கருத்தில் மகத்தான புரட்சியை உருவாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த நாங்கள் எங்கள் கருத்துக்கும் செயல் திட்டங்களுக்கும் மக்களைத் திருப்ப வேண்டும் என்பதில் முழுக் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினோம்.

சில சந்தர்ப்பங்களில் பெர்னார்ட் ஷா பாணியில் கடிந்து கொண்டு மக்களைத் திருத்த வேண்டும் என்ற போக்கில் நாங்கள் போய்க் கொண்

டிருந்தது போய், லிங்கன்பாணியில் அவர்களை வழி நடத்திச் செல்ல, அதுவரையில் நான் கூட நெருப்புக் குழம்பாக, புரட்சித்தனம் படைத்த வாலிபனுக இருந்தேன். மக்கள் திருத்தப்பட வேண்டும் என்று நினைத் திருந்த காலம் அது.

மக்களைத் திருத்தி வழி நடத்திச் செல்ல வேண்டும் என்பது இரண்டாம் பட்சமாகவே அப்போது எங்களுக்குத் தோன்றிற்று. சட்ட மன்றத்துக்குள் நுழைந்து, அங்கு ஆதிக்கம் செலுத்திய ஆணவத் தையும், அதிகார பலத்தையும் கண்கூடாகக் கண்ட பிறகு கழகப் பிரச் சாரத்தின் போக்கே குறிப்பிடத்தக்க மாறுதல் அடையத் தொடங்கியது.

''மக்கள் கண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் அல்லர். அவர்கள் சரியாக, திறமையாக வழி நடத்தப்பட வேண்டியவர்கள்'' என்பதை என் போன்ற துடிக்கும் மனப்பான்மை கொண்ட வாலிபர்கள் புரிந்து கொண்டோம். அதுவரையில் நலிவுகளுக்குக் காரணம் என்ன என்பதையே அதிகமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த நிலை மாறி, நலிவு களைப் போக்குவது எப்படி என்பதைக் கழகம் திட்டம் போட்டு விளக்கு வதில் முனைந்தது.

இருபதாம் நூற்றுண்டில் அரசியல் அதிகாரம்தான் அனைத்துப் பிடைகளையும் ஒரே நொடியில் ஒரே வரியில் ஒழித்துக்கட்ட முடியும் என்பது உறுதியாக்கப்பட்டு விட்டிருப்பதைச் சட்ட மன்ற நுழைவுக்குப் பிறகே சரியாகத் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது என்பது முற்றிலும் உண்மை.

ஆகவே, அறிஞர் அண்ணு அவர்களும், அவர் அடியொற்றி நாங் களும், முதல் சட்ட மன்றக் கூட்டம் முடிவடைந்ததும், நாட்டு மக்களை நோக்கிப் புறப்பட்டோம். அரசியல் அதிகாரத்துக்கு ஊற்றுக்காலான சாதாரண மக்களின் ஆதரவு திரட்டும் பணிதான் முக்கியமெனக் கருதிப் பணியாற்றினோம்.

தொழில் துறை வளர்ச்சி பற்றி மத்திய அரசு காட்டும் அலட் சியத்தைச் சட்ட மன்ற நிகழ்ச்சிகள் மூலமும், அமைச்சர்கள் அளித்த பதில்களாலும் சரியாகத் தெரிந்து கொண்ட நாங்கள் அது பற்றியும் மக்களின் சிந்தனைக்கு விவரங்களை எடுத்து வைத்து முடிந்த அளவு துறைகள் தோறும் போராடுவது என்று தீர்மானித்தோம்.

1957 மே முதல் வாரத்தில் சேலம் மாவட்ட ஆட்சி மன்றத்தில் கழக உறுப்பினர் ஒருவர் ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வந்தார். அந்தத் தீர்மானம் அடுத்த 13 ஆண்டுக் காலத்திற்கு நாட்டில் பெரும் வாதப்

பிரதிவாதத்தை உருவாக்கும் தீர்மானமாக அமைந்தது. அப்போது சேலம் மாவட்ட ஆட்சிக் கழகம் (ஜில்லாபோர்டு) காங்கிரஸ் கட்சியின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தது. இருந்தும் கழக உறுப்பினரின் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

அந்தத் தீர்மானம் இன்று செயல் முறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டி ருப்பதால் இப்போது இதனைக் குறிப்பிடுவது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. சேலத்தில் கிடைக்கும் இரும்புக் கனியைத் தனிப்பட்டோர் வெட்டி எடுக்கக் கூடாது. அதை வெட்டி எடுப்பதற்கு: அரசியலார் முன்வர வற்புறுத்த வேண்டும் என்று ஒரு தீர்மானமும் 'சேலத்தில் இரும்பு எஃகுத் தொழிற்சாலையொன்றை அரசியலார் ஏற்படுத்த வேண்டும்' என்று வற்புறுத்தி ஒரு தீர்மானமும் அப்போது கழக உறுப்பினராக இருந்த தாண்டவன் என்பவரால் கொண்டுவரப்பட்டது.

இதை எதற்காகக் குறிப்பிடுகிறேன் என்ருல், வாய்ப்புக்கிடைக்கும் இடங்களிலெல்லாம் காங்கிரஸ் ஆட்சியின் அலட்சியத்தை— ஆணவத்தை எதிர்த்துப் போராடிக் காங்கிரஸ்காரர் வாங்கியதாகச் சொல்லிக் கொள்ளும் 'சுதந்திரம்' உண்மையான நல்வாழ்வைத் தேடித் தரவில்லை என்பதை மக்களிடம் விளக்க வேண்டும் என்கிற ஆர்வம் எங்களுக்கு மேலோங்கி இருந்த தன்மையை வெளிப்படுத்தவே ஆகும். இந்த நாட்களில் அண்ணு அவர்கள் நாள்தோறும் பேசி வந்த பேச்சுக்களும் என் போன்றவர்களின் வேகத்தை மட்டுப்படுத்தி அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெறுவது தான் சிறந்த வழி என்ற முடிவுக்கு வரச் செய்தன.

''இன்று நம் மீது வெறுப்புக் காட்டுகிறவர்கள் நம்மிடம் வரவேண் டியவர்கள். அவர்கள் நம்மோடு வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கை நமக்கு இருக்கிறது.

''நம்மிடத்தில் இந்தக் கட்டத்தில் இரண்டு சுபாவங்கள் கட்டாய மாக இருந்தாக வேண்டும். ஒன்று, எவரிடத்திலும் நமக்கு விரோதம் கூடாது. மற்ருென்று, நம்மீது வெறுப்புக் காட்டுபவர்களிடம் கூடக் கழகத் தோழர்கள் அன்பு காட்ட வேண்டும். வெறுப்பு என்பது என்ன? தலைகீழான அன்பைத்தான் அப்படிச் சொல்கிருர்கள். அவர்கள் அப்படி, வெறுப்பதற்குக் காரணம், நாம் அவர்களிடம் இல்லையே என்பதைத் தவிர வேறென்ன காரணத்தால் வெறுப்புக் காட்டுகி ருர்கள்? நம்மை வெறுப்பதன் மூலம் அவர்கள் தங்கள் மனத்திற்குச் சாந்தி தேடிக் கொள்கிருர்கள். அவ்வளவு தான். அதனுல்தான் நம் கழகத் தோழர்கள் எந்த அரசியல் கட்சிக்காரர்களிடத்திலும் விரோதம் காட்டக் கூடாது.''

அரசியல் அமைதிக்குக் கழகத்தில் காரணம் கண்டுபிடிக்கப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருப்பவர்கள் அனைவருக்கும் அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் இந்தப் பேச்சைக் காணிக்கையாக்குகிறேன். பெரும் பலம் படைத்த கட்சித் தலைவர் ஒருவர் தம் கட்சிக்காரர்களுக்கு இத்தகைய அறிவுரைகளைச் சொல்வது ஜனநாயக அரசியலில் புதுமையல்லவா? காந்தியார் கூட, வன்முறையில் இறங்குவதைக் கண்டித்தாரே தவிர, வெறுப்பதற்கும் வெறுக்கக் கற்றுக் கொள்ளுவதற்கும் இதுபோல் கண்டிப்பான கட்டுப்பாடு விதிக்கவில்லை. தென்னாட்டுக் காந்தி என்று அறிஞர் அண்ணா அவர்களைக் கழகத் தோழர்கள் பெருமை பொங்கக் குறிப்பிடுவதைக் கேலி பேசும் மாற்றுக் கட்சித் தோழர்கள் 1957-ல் தமிழகத்தில் கழகத்தைக் காட்டிலும் பெரிய அரசியல் சக்தி வேறு இல்லை என்ற நிலைமை இருந்த போது, இப்படிப் பேசி, அமைதிகாத்து, அதன் காரணமாக உறுதியான பலன்களைக் கொண்டு சேர்க்கப் பாடுபட்ட தலைவரை வேறு எப்படி அழைப்பது என்பதைத் தயவு செய்து தெரிவிக்க வேண்டும்.

கழகத்தின் தீவிரவாதிகளை அண்ணா அவர்களின் இது போன்ற ஆணைகள் வெகுவாகக் கட்டுப்படுத்தின. அது மட்டுமல்ல; ''வெறுக்கக் கற்றுக் கொள் வெற்றி பெறுவாய்'' என்று அறை கூவல் விடும் கம்யூனிஸ்டுகளும், அறிஞர் அண்ணா அவர்களிடத்தில் இங்குதான் பின்வாங்கினர்கள். விவசாயிகள் பிரச்சினையையும் உள்ளடக்கி, மார்க்சிசத்துக்கு லெனின் புதிய மெருகையும் பொலிவையும் ஊட்டியதைப் போல், இந்த நாட்டுக்கு ஏற்ற வகையில், தமது அன்பு வழி- அற வழி- ஜனநாயக வழியின் மூலம் உண்மையான கம்யூனிசத்தைப் பரப்ப அறிஞர் அண்ணா விரும்பினர்.

இந்த நாட்டில் ஏற்படப் போகும் சமதர்மச் சமுதாயம் வெடிகுண்டு வழியிலா? அறிஞர் அண்ணா காட்டிய அன்பு வழியிலா? என்பதற்கு நாட்டில் நாள்தோறும் நடைபெற்று வரும் சம்பவங்கள் நன்ருக விடை அளித்து வருகின்றன. கம்யூனிசம்

தோற்று விடும் என்பதாக ஏகாதிபத்திய வாதிகளும் முதலாளித்துவப் பேதைகளும் சொல்லி வருகிருர்கள். ஆனால் கம்யூனிஸ்டுகள் இந்த நாட்டில் தோற்ருல் அது அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் காட்டியுள்ள அற வழியைப் பின்பற்ருத காரணந்தான் என்பதை வருங்காலம் மெய்ப்பிக்கத்தான் போகிறது.

''நீர்த்துளியிலும் நெருப்புப் பொறி பறப்பதுண்டு'' என்ற இக்பாலின் கவிதையை நாங்கள் மேடைகளில் அப்போது அடிக்கடி குறிப்பிடுவதுண்டு. ஆனாலும் நெருப்புப் பொறி பறந்த எங்கள் நெஞ்சங்களில் நீர்த்துளி கசிந்த சம்பவங்களும் 1957-ல் நிரம்ப நடைபெற்றன.

முதல் சட்ட மன்றக் கூட்டம் முடிவுற்றது. அதில் நாங்கள் அறிந்த 'படிப்பினை'களிலிருந்து நாட்டு மக்களிடையில் இனி எங்கள் பிரச்சாரம் எத்தகையதாக இருக்க வேண்டும் என்ற திருப்பு முனையும் உருவாயிற்று. எங்களில் ஒவ்வொருவரும் ஒரு மூலைக்குச் சென்று சூருவளியாகச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தோம். காங்கிரஸ் ஆட்சியாளரின் அடக்கு முறைகளுக்கும் ஆணவத்திற்கும் நாங்கள் எங்களுடைய பேச்சையும் எழுத்தையுமே மாற்று ஆயுதங்களாகப் பயன்படுத்தி வந்த நிலையில் மேலும் பெருஞ்சூடு பிடித்தது.

வாள் வலிமையைக் காட்டிலும் பேனா வலிமை பெரிது; அதைவிடப்பெரிது நாவின்வன்மை என்பதில் எங்களுக்கேற்பட்டிருந்த உறுதி மேலும் இறுகிக் கெட்டித்துக் கொண்டு வந்தகாலம் அது. சந்திரனுக்குச் சென்று வந்தவர்கள் அங்கு கண்ட காட்சிகளையும் பொருட்களையும் புது வகை உத்வேகத்தோடு சொல்வது போல், நான் சட்டமன்றத்தில் சந்தித்த சம்பவங்களை, பேச்சுக்களை, மக்களின் நலத்தில் ஒரு துளியும் அக்கறையில்லாத காங்கிரசாரின் கபட நாடகத்தை நேருக்கு நேராகக் கண்டு வந்த புது அனுபவங்களை- நாளொன்றுக்கு எட்டுக் கூட்டம், பத்துக் கூட்டம் என்கிற அளவிலும் பேசினேன்.

தமிழகமே என் கண்களுக்கு எப்போதுமில்லாத அளவுக்கு பரிதாபகரமானதாகத் தெரிந்தது. வயற்புற உழவர்கள், நகர்ப்புறத் தொழிலாளர்கள், கல்லூரிக் காளைகள், துவக்கப்பள்ளித் துளிர்கள் துன்பங்களின் சுமைகள் எவ்வளவு தாம் அழுத்தினலும் ஒடிந்து விழாமல் வளைந்து கொடுத்தே வாழ்க்கையை ஓட்டி வரும் தாய்மார்கள் ஆகிய அனைவருமே என்கண்களுக்குப் புது மாதிரியாகத் தெரிந்தார்கள்.

அது வரையில் என்னைப் பொறுத்த வரை இவர்கள் உலகத்தோடு ஒட்டி ஒழுகத் தெரிந்து கொள்ளாத, தெளிவு பெருத மக்களாகவே எனக்கிருந்த சமுதாயச் சீர்திருத்த நோக்கத்தோடு பார்த்து வந்தேன். ஆனால் 1957-ல் இவர்கள் அனைவரும் எனக்கு வேறு விதமாகத்

தெரியத் தொடங்கினர். அரசியல் ரீதியில் அவர்கள் எவ்வாறு வஞ்சிக்கப்படுகின்றார்கள்? சட்ட ரீதியாக அவர்கள் எத்தகு கொடுமைகளுக்கு ஆளாக்கப்படுகின்றார்கள்? இவர்களுக்கு எதிர் காலத்தில் எவ்வாறு பணியாற்றி மகிழ்ச்சியைச் சேர்க்கமுடியும் என்பதிலேயே என் எண்ணங்கள் செல்லத் தொடங்கின.

என் முயற்சியில் துவளாத ஊக்கத்தோடும், கழகத்திற்கு வெற்றி கிடைக்கும் என்பதில் நிறைவான உறுதியோடும் சுழன்று பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த போது, ஒருநாள் பேரிடியான செய்தி கிடைத்தது.

1957 ஆகஸ்டு 30-ல் கலைவாணர் என். எஸ். கே. காலமானார் என்ற செய்தி கேட்டு ஒவ்வொருவரும் கலங்கினோம். கண்ணீர் சிந்தினோம். கலைவாணர் மறைவோடு தமிழகத்தின் பல்வேறு துறைகளிலும் ஒரு சகாப்தம் முடிவுற்றதாகவே அப்போது கருதப்பட்டது. என்னைப் பொறுத்த வரை தனிப்பட்ட இழப்பாகவே அதனைக் கருதினேன். எத்தகைய அற்புத மனிதர் அவர்! ''சிந்திக்கக்கற்றுக் கொள் — சீர் பெறுவாய்'' என்று நாங்கள் செய்து வந்த பிரச்சாரத்திற்கு உற்ற துணையாகச் ''சிரிக்கக் கற்றுக் கொள்— விரோதமும் குரோதமும் உன்னை விட்டு விலகி நிற்கும்" என்று கலைத்துறையில் அவர் ஆற்றிய தொண்டு இந்தச் சமுதாயத்தால் மறக்கக் கூடியதா?

''சிரிக்கத் தெரிந்து கொள்ளாத காரணத்தால் தான் ஒரு சாம்ராஜ்யத்தையே இழக்குமாறு நேர்ந்தது" என்று ஜெர்மனியச் சக்கரவர்த்தி கெய்சர் வில்லியம் குறித்து வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கேலியாகக் குறிப்பிடுவதுண்டு. பெர்னார்ட் ஷா கூட அவரைச் சிரிக்க வைப்பதில் வெற்றி பெறவில்லை என்று சொல்லப்பட்டது.

கடுகடுத்த முகத்திற்கும், அசுரத்தனமான நினைவுகள்—பழக்கங்களுக்கும் அநேகமாக நெருங்கிய தொடர்பிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். சர்வாதிகாரிகள் சிரிப்பதில்லை; அப்படிச் சிரித்தாலும் வெளிப்படையாக மக்கள் பார்க்குமாறு நடந்து கொள்வதில்லை. சிரிக்கத் தெரிந்த மனிதன் தான் உலகத்தின் மனிதத் தன்மைகளை உணர்ந்தவன் என்பது முழுவதும் உண்மையானால், அத்தகு மனிதர்களை உருவாக்கி, ஒரு சமுதாயத்தையே ஒரு தலைமுறைக்கும் மேலாகக் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரிக்க வைத்த கலைவாணர் மறுமலர்ச்சிச் சிற்பி என்பதில் யாருக்கும் மாறுபாடு இருக்க முடியாது.

தமிழகத்தில் பெரியார் ராமசாமி, சாக்ரடீஸ் போன்று வலம் வந்தார்; அறிஞர் அண்ணா, பிளாட்டோ போன்று அறிவுலக மேதையாகத் திகழ்ந்தார். கலைவாணர் இவர்களுக்குச் சமகாலத் தலைவரான அரிஸ்டோபேன்ஸ் என்று தாராளமாகச் சொல்லலாம்.

66

இந்திச் சக்கரம் சுழன்றது

எங்களுக்குக் கலைவாணரின் மறைவால் நேர்ந்த பேரிழப்பின் காரணமாகக் குமுறிக் கொண்டிருந்த போதும், கலங்கிய கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு ஏறக் குறைய இருபதாண்டு காலத்திற்கு முன்னால் 1938-39-ல் இந்த நாட்டு மக்களின் பேரெதிர்ப்பின் காரணமாக அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு ஓடிய இந்தி மொழி மீண்டும் முறுக்கோடு—வெகு மிடுக்கோடு தமிழகத்தில் நுழையப் பார்த்ததைத் தடுத்து நிறுத்தும் பணியைக் கவனிக்கத் தொடங்கினோம்.

1950-ல் நிறைவேற்றப்பட்ட இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் 15 ஆண்டுகளுக்குள் அதாவது 1965-ஆம் ஆண்டுக்குள் ஆங்கிலம் இருந்த அத்தனை இடத்திலும் இந்தி மொழியே இருக்கும் என்கிற வகையில் ஏமாற்றுத்தனமாக—ஒரே ஒரு வாக்கு வித்தியாசத்தில் சட்டம் இயற்றப்பட்டு விட்டதும், அதுபற்றி அவ்வப்போது இந்தி பேசாத மாநில மக்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவித்து வந்ததும் அனைவருக்கும் தெரிந்ததுதான்.

1965-க்குள் நாட்டில் அரசாங்கத் துறைகள், கல்விக் கூடங்கள் அனைத்திலும் முழுவதுமாகத் திணிக்கப்பட்டு விட வேண்டிய இந்தி மொழியின் 'விஸ்தரிப்பு' இலட்சணம் எப்படி இருக்கிறது? எந்தெந்த முறையில் இந்தித் திணிப்பை வேகமாக்கலாம்? எந்தெந்தத் துறையில் மின் வேகத்தில் அதனைப் புகுத்தலாம் என்றெல்லாம் ஆராய்ந்து அறிக்கை தருவதற்கு மத்திய அரசாங்கத்தாரால் நியமிக்கப்பட்ட 'கேர் குழு' தனது திட்டத்தைத் தாக்கல் செய்தது. இந்த அறிக்கை பற்றியும் அதில் குறிப்பிட்டிருந்த திட்டங்கள் பற்றியும் கழகம் தனது கண்டனத்தைப் பலமாகத் தெரிவித்தது. ஆனாலும் மத்திய ஆட்சியிலுள்ள இந்தி வெறியர்கள் தங்கள் திட்டத்தை வெகு வேகமாக நிறைவேற்றத் தலைப்பட்டதைக் கண்டதும் அதனை நாடு முழுவதும் எடுத்துரைத்து மக்களின் ஆதரவினைத் திரட்டி எதிர்த்தொழிப்பதற்குக் கழகம் ஆயத்தமானது.

''சரித்திரம் சக்கரம் போன்றது. அது திரும்பும்-சுழலும்'' என்பது ஹெகல் தத்துவத்தின் முக்கியப் பகுதி என்கிறார்கள். இது எப்படி இருந்தாலும் 1937-ஆம் ஆண்டின் இந்தி எதிர்ப்புச் சரித்திரம் 1957-ஆம் ஆண்டில் தமிழகத்தில் மீண்டும் சுழன்றது. அடுத்தடுத்துப் படையெடுத்து வந்த பாரசீகர்களின் பேரில் ஒவ்வொரு

போராட்டத்திலும் கூடுதலான பலத்தோடு மோதிப் பொருதிய கிரேக்க மக்களைப் போல் 1937-ஆம் ஆண்டைக் காட்டிலும் அதிகப்படியான பலத்தோடும் - உறுதியோடும் இந்தியை இந்தத் தமிழகத்தில் நுழைய விடாமல் எதிர்ப்பதற்குக் கழகம் உறுதி எடுத்துக் கொண்டது.

அதன் காரணமாக 1957 செப்டம்பர் 21 - ஆம் நாள் அன்று திருவண்ணுமலையில் இந்தி எதிர்ப்பு மாநாடு நடத்தப்பட்டது. 1776 ஜுலை 4 - ஆம் நாளன்று பில்டெல்பியாவில் வெளியிடப்பட்ட அமெரிக்க சுதந்திரப் பிரகடனம் இன்றளவும் உலகத்தில் ஜனநாயக வாதிகளுக்கு உற்சாகமூட்டி வருவதைப் போல் — 1917 நவம்பர் 7-ஆம் நாளன்று பெட்ரோகிராட் நகரில் வெளியிடப்பட்ட லெனினின் பிரகடனம், ஒடுக்கப்பட்ட பாட்டாளி மக்களுக்கு இன்றளவும் எழுச்சியைத் தருவதைப்போல்— திருவண்ணுமலையில் 1957 செப்டம்பர் 21-ல் நடைபெற்ற இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டின் நடவடிக்கைகளும் முடிவுகளும்தான் இன்றளவும் இந்தியை எதிர்த்து போராடிக் கொண்டிருக்கும் எங்களுக்கெல்லாம் உற்சாகத்தையும் பலத்தையும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. முத்தமிழ்ச் சங்கங்களிலும் முழக்கப் படாத அளவுக்குத் தமிழ் மொழியின் சிறப்பும் மாண்பும் அன்று முழங்கப்பட்டன.

மூவேந்தர் காலத்திலும் இல்லாத அளவுக்கு அன்று தமிழகத்தின் அரசியல் வழி முறை பேசப்பட்டது.

இந்தியை எதிர்ப்பதற்குக் கழகத்திற்குக் கிடைத்த திட்டங்களையும், வழி முறைகளையும், நியாயங்களையும் உருவாக்கித் தந்தது 1957 செப்டம்பரில் நடந்த திருவண்ணுமலை மாநாடுதான் என்ருல் மிகையல்ல.

மாநாட்டுக்குத் துறவி அருணகிரி அடிகள் தலைமை தாங்கினுர். காஞ்சித் தோழர் சி. வி. எம். அண்ணுமலை அவர்கள் மாநாட்டைத் திறந்து வைத்தார். தோழர் ப. உ. சண்முகம் அவர்கள் வரவேற்புக் குழு செயலாளராக இருந்தார். அந்த மாநாட்டில் அறிஞர் அண்ணு அவர்கள் பேசிய பேச்சு, இன்றளவும் இந்தியை எதிர்த்து நிற்பவர்களுக்கு 'பைபிள்!'

என்னைப் பொறுத்தவரை அறிஞர் அண்ணு அன்று பேசுவதற்கு எடுத்துக்கொண்ட நேரத்தைப் போல வேறு எந்த மாநாட்டிலும், நிகழ்ச்சிகளிலும் எடுத்துக்கொண்டதில்லை.கட்டுப்பாட்டோடும் தெளிந்த சிந்தனையோடும் காட்டப்படும் எதிர்ப்பில் வழிந்தோடும் உணர்ச்சி வெள்ளம் எத்தகு 'விளைச்சலை'ப் பெருக்கும் என்பதற்கு இன்றளவும் நான் திருவண்ணுமலை மாநாட்டை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். அதில் பேசிய அனைவரும் ஒளிப் பிழம்பாக நின்ருர்கள். யாரையும் பொசுக்கிப்

போடும் வெப்பம் வெளியாக்கப்படவில்லை. எதிரில் உயர்ந்து நின்ற மலையே குலைந்தாலும் மனங்குலையாத அழுத்தம் அங்கு நிலவிற்று. அந்த அழுத்தத்தில் எதனையும் போட்டு மிதிக்காத பண்பாடும் அங்கு காணப்பட்டது.

''வீட்டைத்தான் துறந்து சென்றேன், என் தாய்நாட்டை மொழியை, என்னுடைய இனத்தைத் துறந்து சென்றுவிடவில்லை. என்னுடைய இனந்தானே இன்றைக்கு, எனக்குச் சோறு போடுகிறது?" என்று கேட்டார் மாநாட்டுத் தலைவர் துறவி அருணகிரி அடிகள்" ''துறவிக்கு வேந்தனும் துரும்பு என்று சொல்வார்கள். ஆனல் அந்தத் துறவிகளும் என் தாய்மொழி - தமிழ் மொழிக்கு அடிமைகள்தாம், என்று அவர் சொல்லக் கேட்டபோது, துறவிகளின் உண்மை இலக்கணமே அதுதானு அல்லது தமிழ் மொழியின் சிறப்பு அத்தகையதா என்பதை நினைத்துப் பெருமிதம் அடைந்தேன்

மாநாட்டில் அறிஞர் அண்ணு அவர்களும் நாங்களும் பேசிய பேச்சுக்களைத் தமிழகம் நினைவில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் என்றே கருதுகிறேன். அந்த மாநாட்டில்தான் அண்ணு அவர்கள் அழுத்தந் திருத்தமாகக் கூறினுர்கள்.

"எங்களுக்கு இந்த உலகத்தில் இரண்டு எஜமானர்கள் தாம் உண்டு. ஒன்று எங்கள் மனச்சாட்சி. மற்றது இந்த நாட்டு மக்கள்." அறிஞர் அண்ணு சுட்டிக் காட்டிய இரண்டும்தாம் இன்றைக்கு எனக்கும் கழகத் தோழர்களுக்கும் எஜமானர் அந்தஸ்தில் அதிகாரம் செய்துகொண்டிருக்கின்றன. இவற்றைத்தவிர, நாங்கள் அஞ்சும் பொருள் வேறு இல்லை.

அக்டோபர் 13-ஆம் நாளன்று நாடெங்கும் கண்டனக் குரல் எழுப்பி மக்களின் ஆதரவை இந்திக்கு எதிராகத் திரட்டுவது என்று மாநாட்டில் முடிவு செய்யப்பட்டது. அன்று இந்த நாட்டில் துவக்கப் பட்ட இந்தி எதிர்ப்புப் போர் எத்தகு வெற்றிகளையும், அதே போல்

கழகத்திற்கு எத்தனை துன்ப துயரங்களையும் ஏற்படுத்திற்று என்பதை நாடு அறியும். அன்று தூக்கிப் பிடித்த இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டக் கொடி இன்றளவும் எங்கள் கரத்திலிருந்து விழவில்லை; இந்தியை எதிர்த்து என்றும் போராடியே தீருவோம். அண்மையில் நிலவுக்குச் சென்ற அப்போலோ வீரர்களும் பழங்கால மூட நம்பிக்கைகளுக் கேற்பவே 13 என்பதற்கு மெருகேற்றினார்கள் என்று சொல்லப் படுகிறது. ஆனால் 13-ஆம் நாளன்று கழகம் துவங்கிய இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் இதுவரை பெற்ற வெற்றிகளையும், இனி பெறப் போகிற இறுதி வெற்றியையும் காணிக்கையாக்கி அந்த மூடநம்பிக் கையைத் தகர்த்துக் காட்டத்தான் போகிறோம்!

வடக்குப் பகுதியிலிருந்து ஆதிக்கம் தேடி நாய் போல் அலைந்து வரும் இந்திப் பீடையை எதிர்த்தொழிக்க நாங்கள் ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தபோது, தெற்குப் பகுதியிலிருந்து அழிவைக் கொணரும் பேய்போல் வெறியாட்டம் போட்ட சாதிச் சனியன் எங்களைத் திகைக்க வைத்துவிட்டது. தமிழகத்தின் தென்பாண்டி மண்டலம் வரலாற்றில் சேர்த்துள்ள புகழும் பீடும் கொஞ்சமல்ல.

67

இங்குமா வகுப்புக் கலவரம்?

1957 இல் அந்தப் பகுதி சேர்த்த இழுக்கும் நெடுங்காலத்திற்கு மறக்கக் கூடியதல்ல. மனிதன் தன்னுடைய ஆழமான துன்ப துயரங்களை மோசமான சில்லறை இன்பங்களால் மறைக்க முயலுவதைப் போல, அந்தப் பகுதியில் இரு பெரும் சமுதாயங்கள் தங்களுக்கிடையே ஆழப் பதிந்து போயிருந்த வெறுப்பைக் கொலை, கொள்ளைகளால் காட்டிக்கொள்ள அப்போது பகிரங்கமாக முனைந்து விட்டன.

இளநீர் சீவப்படுவது போல் மனிதத் தலைகள் சீவிச் சாய்க்கப் பட்டன. சிறுவர்கள் பட்டாசு கொளுத்தி மகிழ்வதைப்போல் மனிதர்களோடு வீடுகளைக் கொளுத்தி, அந்தத் தீயில் கோழிக் குஞ்சுகளை வதக்கிக் கொஞ்சமும் இரக்கமில்லாமல் விருந்து சாப்பிட்டனர். கன்னிப் பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டனர். தாய்மார்கள் மானபங்கப்படுத்தப் பட்டனர். தாயின் கண்களுக்கு முன்னாலேயே குழந்தைகள் நார் போல் கிழிக்கப்பட்டும், கை கால்கள் துண்டிக்கப்பட்டும் சாகடிக்கப் பட்டனர். கணவனின் கண்ணெதிரிலேயே மனைவிகள் ஆடைகள் களையப்பட்டு நிர்வாணக் கோலத்தில் சித்திரவதை செய்யப்பட்டது. தைமூர், தாமர்லேன், செங்கிஸ்கான் போன்ற கொள்ளைக் கூட்டத்தார் செய்ததாக நாம் படித்த அத்தனை அநியாயங்களும், மிருகச் செயல்களும், இந்த நாளில் — அதுவும் அந்த மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த காமராசர் முதலமைச்சராகக் கொலு வீற்றிருந்தபோது நடை பெற்றன. சாதியின் பேரால், தேர்தலின் காரணமாக நடைபெற்ற கோரங்களைக் காங்கிரஸ் ஆட்சி இருபது நாட்களாக கட்சி லாபத்தையே

கருதி, வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. கலவரத்தையும், அதில் காணப்பட்ட மிருகத்தனங்களையும் அடக்குவதற்குப் பதிலாக, ஒருதலைப் பட்சமாகவே அன்றையக் காங்கிரஸ் ஆட்சி போலீஸ் படையைப் பயன்படுத்தியதாகச் சொல்லப்பட்டது. தங்கள் கட்சி வெறியைக் காட்டிக் கொள்வதற்கு இரு சமூகங்களின் இடையே 'குருட்சேத்திரப் போரை' உருவாக்கி, இறுதியில் சிலரைப் பழிவாங்கிக்கொண்டது காங்கிரஸ் ஆட்சி.

கலவரத்தில் ஈடுபட்ட ஒரு பிரிவினரைச் சார்ந்தவர்கள் ஐந்து பேர்களைக் கைகளைக் கட்டி நிற்க வைத்து சுட்டுச் சாகடித்தனர். காங்கிரசாட்சியினர் இப்படிப் பல சம்பவங்களை நடத்தியதாகச் சொல்லப்பட்டாலும், இந்த ஒரு சம்பவம் அம்பலத்திற்கு வந்தது. அதனை மறைப்பதற்குக் காமராசரும் அப்போதிருந்த காங்கிரஸ் அமைச்சர்களும் கோழைத்தனமான சமாதானம் சொல்லத் தலைப்பட்டார்கள்.

உத்திரப் பிரதேசத்திலும், வங்காளத்திலும், பஞ்சாபிலும் பிரிவினையின்போது நடைபெற்ற கொடூரங்கள் நமது மாநிலத்திலேயே நடக்கத் தலைப்பட்டு விட்டதையும், அதைக் காமராசர் ஆட்சி வெகுவாக ரசித்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்ததையும் நினைத்து நாங்கள் குமுறினோம்.

பரமக்குடி, முதுகளத்தூர், சிவகங்கை, அருப்புக்கோட்டை ஆகிய நான்கு வட்டங்கள் (கிழக்கு ராமநாதபுரம்) முழுவதும் இந்த அவலம்- மிருகத்தனம்- தொடர்ந்து ஒரு மாதத்திற்குமேல் தாண்டவமாடிற்று. அரசாங்கம் இருக்கிறதா என்பதே அந்தப் பகுதி மக்களுக்கு ஐயத்தைக் கிளறும் அளவுக்குக் காங்கிரஸ் ஆட்சி தூங்கி வழிந்தது.

கலவரத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வீடுகளும்,. தேவர் சாதியினர் வீடுகளும் சாம்பலாக்கப்பட்டன.

தமிழகம் கொடூரமான சாதிச் சண்டையைக் கண்டது. 1957-ல் முதுகளத்தூர் பகுதியில் அப்போது கழகம் வளரவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கழகக் கிளைகளோ கழக உறுப்பினர்களோ இல்லாத அந்தப் பகுதிதான் சாதிச் சண்டையின் களமாக அமைந்திருக்கிறது என்பதைக் கவனித்த எங்களுக்கு, தமிழகத்தின் மூலை முடுக்குகளிலும் கழகக் கிளை அமைய வேண்டிய அவசியம் தெளிவாகப் புரிந்தது.

இது சம்பந்தமாக அந்தப் பகுதியில் பிரச்சாரக் கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டும், கிளைகளை அமைக்கத் தோது பார்க்குமாறும் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் என்னைப் பணித்தார்கள்.

கலவரம் ஒருவாறு தணிந்த 10, 15 நாட்களில் நான் சிவகங்கை, பரமக்குடி முதலிய ஊர்களில் சென்று தங்கி நிலைமைகளைக் கண்டறிந்தேன். தோழர் செ. மாதவன், தென்னரசு, பாண்டியன், சவுந்தர பாண்டியன் ஆகியோரிடம் பேசினேன். கழகவளர்ச்சிக்கான ஆலோசனைகளைத் தெரிவித்ததுடன், அறிஞர் அண்ணா அவர்களிடமும், இதைப் பற்றி விளக்கினேன். இந்த ஆலோசனை விளக்க அடிப்படையில்தான், தோழர் தென்னரசு மாவட்டச் செயலாளராக ஆகவேண்டும் என்று விரும்பப்பட்டது. 1957 கலவரத்திற்குப் பிறகு, அங்கு மீண்டும் சாதிச் சண்டை தலையெடுக்காது போனதற்கான பல்வேறு காரணங்களில் கழகக் கிளைகளைத் துவக்கி, கழகப் பிரச்சாரத்தை அதிகப்படுத்தியதும் முக்கியமான காரணமாகும். கழகப் பிரச்சாரம் ஆழமாகவும், அதிகமாகவும் நடைபெறும் பகுதிகளில் சாதிப் பாகுபாடும், அரசியல் குரோதங்களும் அவ்வளவாகத் தலைதூக்க முடியாது என்பதற்கு இதைவிட வேறு சான்று எங்களுக்குத் தேவைப்படவில்லை.

முதுகளத்தூர் கலவரம் குறித்து அக்டோபர் இறுதியில் கூட்டப்பட்ட சட்டமன்றத்தில் நாங்கள் அலசி ஆராய்ந்து கேள்விக் கணைகளைத் தொடுத்தோம். நாட்டில் இன்னமும் வேரூன்றி நிற்கும் சாதிப் பாகுபாடுகளைக் காங்கிரஸ் ஆட்சி எவ்வாறு தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்துவதிலேயே குறியாக இருக்கிறது என்பதும், மனித உயிர்கள் காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்களுக்கு எவ்வளவு அற்பமாகத் தெரிகின்றன என்பதும் சட்டமன்றத்தில் நாங்கள் எடுத்த நடவடிக்கைகள் மூலம் நன்கு வெளிப்பட்டன.

விவாத முடிவில் எதிர்க் கட்சிகளால் கொடுக்கப்பட்ட நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானத்தின் பேரில் அண்ணா பேசினார். அதனைத் தொடர்ந்து கழக உறுப்பினர்கள், அனைவரும் வெளிநடப்புச் செய்தோம். இதன் பேரில், கழக உறுப்பினர்களும், அறிஞர் அண்ணா அவர்களும் சட்டமன்றத்தில் பேசிய பேச்சுக்கள் சாதிப் பிரச்சினை ஒழிவதற்குச் சரியான பார்த்தாலும் இலக்கணம் வகுப்பதாக இருந்தன. அவைகளை இப்போது படித்துப் புத்துணர்ச்சி தருவதாக இருக்கும். நாங்கள் என்ன பேசினோம் என்பதைக் காட்டிலும், நாங்கள் பேசியதற்கு அப்போதைய போலீஸ் அமைச்சராக இருந்த பக்தவத்சலம் அவர்கள் அளித்த விளக்கமும் பதிலும் சுவையானவை.

தி. மு. கழக ஆட்சியில் எந்த ஓர் அசம்பாவிதம் நடந்தாலும் 'சட்டம் போச்சு, அமைதி போச்சு' என்று வெறும் கூச்சல் போடுகிறார்களே, காங்கிரசார் காங்கிரஸ் கட்சியின் அமைச்சராகப் பன்னெடுங்காலம் பதவி வகித்த பக்தவத்சலம் அவர்கள் 25-10-57-ல் சட்டமன்றத்தில் தாக்கல் செய்த அறிக்கை இது.

"1957 ஜூலை 4-ந் தேதி முடிவுற்ற உபதேர்தலின் காரணமாக அந்தப் பிரதேசத்தில் பகை எழுந்தது. தேவர் மக்கள். அரிசன மக்களில் ஒரு பகுதியினர், காங்கிரஸ் கட்சியை ஆதரித்துத் தேவர் மக்களைத் தோற்கடித்துவிட்டனர் என்ற எண்ணத்தில் பகை ஏற்பட்டது. இதன் காரணமாகத் தேவர்களில் பலர் அரிசன மக்களைத் தாக்கினர். இதிலிருந்து செப்டம்பர் மாதம் 10-ந் தேதிவரை அப் பகுதியில் கொள்ளையடித்தல், சட்டவிரோதமான முறையில் அடைத்து வைத்தல், களவு, சொத்துக்களைக் கவர்ந்துகொள்ளுதல் போன்ற பல வழக்குகள் நடந்துகொண்டிருந்தன.

"செப்டம்பர் 10-ந் தேதியன்று மாவட்டக் கலெக்டர் அப்பகுதியில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த சம்பவங்களினால் ஏற்பட்ட நிலைமைகளைச் சரிப்படுத்துவதற்காக நடத்திய 'சமாதான மாநாட்டில்தான்' சட்டத்திற்கு முரண்பட்ட நிலைமை (அமளி) ஏற்பட்டது. இதற்கு அடுத்த நாள் இம்மானுவேல் என்பவர் பரமக்குடியில் கொலை செய்யப்பட்டார். செப்டம்பர் 13-ந் தேதி பகல் 11 மணிக்கு ஒரு கூட்டம் வேல், கம்பு, அரிவாள் இவைகளுடன் அருங்குளத்திலுள்ள அரிசனங்களைத் தாக்கியது. ஐந்து பேர்களைக் கொலை செய்தது. இந்த ஐந்து பேரில் ஒருவர் பெண். மேலும் 24 அரிசன வீடுகளுக்குத் தீ வைத்தது. நான்கு பிணங்களை அந்தத் தீயில் விட்டெறிந்தது.

"இந்தச் சம்பவங்களினால் அரிசன மக்கள் திரண்டெழுந்து தேவர்களைத் தாக்கினார்கள். மூன்று பேர்களைக் கொலை செய்தார்கள். அவர்களில் இரண்டு பேர் பெண்கள். அவர்களுடைய வீட்டுக்குத் தீ வைத்தார்கள். பிணங்களை அந்தத் தீயில் விட்டெறிந்தார்கள். செப்டம்பர் 14-ந் தேதி காலையில் ஒரக்குடி கிராமத்தில் தேவர்களுக்கும் அரிசன மக்களுக்கும் மோதல் ஏற்பட்டது. அதில் நான்கு பேர்கள் (அரிசனங்கள்) காயமுற்றனர். அதே நாளில் கீழத்தூவல் என்ற கிராமத்துக்கு இம்மானுவேல் கொலை வழக்கு சம்பந்தமாகக்

குற்றவாளிகளைத் தேடுவதற்குப் போலீஸ் பார்ட்டி சென்றபோது, நூற்றுக்கணக்கானோர் அடங்கிய ஒரு கூட்டம் போலீசைத் தாக்கியது.

"போலீஸ் பார்ட்டி தப்பித்துக் கொள்வதற்காகச் சுட்டார்கள். அதில் ஐந்து மறவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். அரிசனங்களும், இரண்டு தேவர்களும் காயமடைந்தனர். அதே நாளில் தேவர்கள் கூட்டம் ஒன்று இருளாண்டிப்பட்டி, சேந்தக்கோட்டை முதலிய கிராமங்களில் உள்ள சுமார் அறுபது வீடுகளைக் கொளுத்தினர். இதில் மூன்று அரிசனங்கள் கொல்லப்பட்டனர். ஓர் அரிசனப் பெண் அபாயகரமான காயம் அடைந்தார்.

"செப்டம்பர் 18-ந் தேதி மாலை நாலுமணிக்குப் பெரும் கூட்டம் ஒன்று அரிசனங்கள் வீடுகளுக்குத் தீயிட்டது. அதே நாளில் ஆங்காங்கே பல இடங்களில் தீ வைத்ததாகத் திருப்பச்சேரி, நல்லூர், திருப்புவனம், வாடி, பிரமனூர் முதலிய கிராமங்களிலிருந்து போலீசுக்குத் தகவல் வந்தது.

"உனித்தம்பாடி என்ற கிராமத்தில் கூட்டம் ஒன்று போலீசுடன் மோதியது. அந்தக் கூட்டம் ஆயுதங்களால் போலீசைத் தாக்கத் துவங்கியதால், போலீஸ் சுட்டது. அதில் நான்கு பேர் கொல்லப்பட்டனர். அதே நாளில் வீராம்பாளி என்னும் இடத்தில் ஒரு கொடுமையான சம்பவம் நடந்தது. இளஞ்சாம்பூர் என்ற கிராமத்திலிருந்தும் சுற்றியுள்ள கிராமங்களிலிருந்தும் இருநூறுபேர் அரிவாள் கத்திகளுடன் வீராம்பாள் என்ற இடத்தில் உள்ள அரிசன மக்களைத் தாக்கினர். இதைக் கண்டு பயந்துபோன அரிசன மக்கள் அங்குள்ள சர்ச்சுக்குள் சென்று கதவுகளை அடைத்துக்கொண்டு உள்ளே இருந்தனர். ஆனால், கூட்டத்தினர் விடாமல் சன்னல்களை உடைத்து, கதவுகளை எரித்து உள்ளே இருந்த அரிசன மக்களைச் சுட்டனர். இதில் இருவர் இறந்தனர். முப்பத்திரண்டு பேர் காயமுற்றனர். காயமுற்றோரில் பிறகு ஒருவர் மாண்டு போனார்.

"இரண்டு பிரிவினருக்கும் நேரிடையாக ஏற்பட்ட தாக்குதல்களின் காரணமாகப் பதினெட்டு அரிசன மக்களும், ஐந்து தேவர்களும் கொல்லப்பட்டனர்.

"போலீசார் மீது ஏற்பட்ட தாக்குதல் காரணமாகவும், அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட போலீசார் துப்பாக்கிச் சூட்டினாலும் பதிமூன்று பேர் கொல்லப்பட்டனர்; அந்தப் பதிமூன்று பேரும் தேவர்கள்."

கட்சிக் கண்ணோட்டத்தோடு கலவரத்தை அணுகிய காங்கிரஸ் அமைச்சர் தந்த அறிக்கை இது.

சட்டம்-ஒழுங்கு பற்றியே கூப்பாடு போட்டுக்கொண்டிருக்கும் இன்றையக் காங்கிரஸ்வாதிகள் இந்தக் கலவரத்தின்போது எவ்வளவு

கேவலமாக நடந்துகொண்டார்கள்? 1968 மார்ச் திங்களில் சென்னை நகர பஸ் தொழிலாளர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் ஏற்பட்ட ஒரு நாள் மோதல் பற்றி வாய் கிழியப் பொய்ப் பறை சாற்றிய காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு இதனையே 21-4-68-ல் சென்னையில் நடைபெற்ற பொதுக் கூட்டமொன்றில் எடுத்துக் கூறிக் கவனப்படுத்தினேன். இப்போதும் இது கவனப்படுத்துவதற்குரிய கடந்த கால 'சட்டம்-ஒழுங்கு' வரலாறு என்பதால் குறிப்பிடுகிறேன்.

68

கேருவுக்குக் கறுப்புக் கொடி

ஆதிக்கந் தேடித் தென்னகத்தில் பெரும் பலத்துடன் நுழையும் இந்தியை எந்த விலை கொடுத்தாகிலும் ஒழித்தே தீருவோம் என்று சூளுரைத்து, உறுதி தெரிவித்துத் திருவண்ணாமலையில் நடைபெற்ற மாநாட்டில் முடிவெடுத்த பிறகு தமிழ்நாடு குமுறும் எரிமலையாகக் காட்சியளித்தது.

அக்டோபர் 13-ல் நடைபெற்ற 'இந்தித் திணிப்புக் கண்டன நாள்' கூட்டங்கள் கழகத்தின் உறுதியை மட்டுமல்ல, தமிழகத்தின் விருப்பத்தையும் தெளிவாகப் பிரதிபலிப்பதாக அமைந்தன.

''இன்று நாம் இந்தியை எதிர்த்திட எத்தனை பேர் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்ற கணக்கை எடுக்கிறோம். வெறும் பட்டியல் காட்ட அல்ல. பட்டியலைக் காட்டி விட்டு, அர்த்தராத்திரியிலே போராட்ட நிறுத்த அறிக்கை கொடுத்து விட அல்ல. அத்தனை பேரும் உறுதியோடு நின்று இந்தியை எதிர்க்க வேண்டும். இன்று இல்லையேல் இன்னொரு நாள் இந்திப் படை எடுப்பு நம்மைத் தாக்கியே தீரும். எனவே, இன்றைக்கே நம்மை நாம் 'இந்தியை எதிர்க்கத் தயாரா?' என்று கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும்'' என்று நான், இந்தித் திணிப்புக் கண்டன நாளையொட்டிய பெத்துநாய்க்கன் பேட்டைப் பொதுக் கூட்டத்தில் பேச்சைத் துவக்கினேன்.

ஆயிரமாயிரமாண்டுகளாக எத்தனை படையெடுப்புக்களையும் எதிர்த்துச் சமாளித்துச் சீரிளமைத் திறம் பொங்க வாழும் என் தமிழ் மொழிக்குத் தீமை வருமோ என்று எண்ணுந்தோறும் எனக்கு இயல்பாக எழும் உணர்ச்சியும் குமுறலும் அன்றையக் கூட்டத்திலும் பிரதிபலித்தது. நான் மட்டுமல்ல, கழகத் தலைவர்கள் அத்தனை பேரும் அக்டோபர் 13-ஆம் நாள் கூட்டத்தில் அப்படித்தான் பேசினோம். இருபதாண்டுகளுக்குப் பிறகு, இந்தியை மீண்டும் எதிர்க்கும் பலத்த 'ஆவேசம்' அன்று தமிழகத்தில் எல்லாப் பகுதிகளிலும் கரை புரண்டது. கட்டுப்பாடு-கண்ணியத்தை மீறிடாமல்.

கழகத்தின் இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டுக்குப் பிறகு, குறிப்பாக அக்டோபர் 13-ஆம் நாள் கூட்டங்களுக்குப் பிறகு தமிழகமே குமுறும் எரிமலையாகக் காட்சியளிக்கத் தொடங்கிற்று. தமிழுக்கு அழிவைச் சேர்க்க வரும் இந்தி மட்டுமல்ல; நாட்டைப் பீடிக்கும் அத்தனை தீய சக்திகளும் பட்டியல் போட்டுப் படம் பிடித்துக் காட்டப்பட்டன.

இந்தியை எதிர்ப்பதற்காகத் தி.மு. கழகம் தனது போராட்டக் கொடியைப் பட்டி தொட்டிகள்தோறும் உயர்த்திடத் தொடங்கிற்று. 'தமிழகத்தின் வடவெல்லையை மீட்போம்' என்று சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ. சி. அவர்களின் கட்சி வடக்குப் பகுதியில் பாடி வீடமைத்துக் கொண்டு, போர்ப் பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்தது. தென்பாண்டி மண்டலத்தில் மூண்ட பெரும் அவமானத்தைச் சேர்த்த சாதிச் சண்டையைக் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்துப் பெரியார் அவர்களின் தலைமையிலான திராவிடர் கழகம் சாதி ஒழிப்புப் போராட்டத்திற்கான நாளையும் முறைகளையும் பிரகடனப்படுத்திற்று. கம்யூனிஸ்டுகள் கூடத் திபெத்தில் கம்யூனிஸ்டுச் சீனா கையாளும் அடக்குமுறைகளைக் கண்டு தங்கள் கட்சிக்குள்ளாகவே ஒரு வகை 'மனப் போராட்டம்' நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். காங்கிரஸ் ஆட்சிகூட, இருக்கும் பீனல்கோடு சட்டங்கள் போதுமா, மேலும் அடுக்கலாமா என்று சிந்தனைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்தது.

இவை அனைத்துக்கும் மேலாக மக்களும், பதினைந்து பேருக்குப் பதிலாக ஐம்பது பேர், அறுபது பேர் கழகச் சார்பாக சட்டமன்றம் சென்றிருந்தால் ஏற்படும் சூழ்நிலைகளில் எவ்வகையான பாதுகாப்புத் தங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் என்று ஒப்புவமைப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

ஏனென்றால் நாங்கள் போகும் இடந்தோறும் மக்களின் மனப் போக்கு இதை நன்கு வெளிப்படுத்திற்று. 'இந்திக்கு எதிரான போராட்டத்தை நாம் கைவிட்டு விடக் கூடாது என்று வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்' என்று ராஜாஜி அவர்கள் கூடப் போராட்ட முரசு கொட்ட முன் வந்த அற்புதம் அப்போது தமிழகத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. 1857-58-ல் இந்தியத் துணைக் கண்டம் முழுவதும் குமுறிக் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த போராட்ட நிலைமைக்குச் சரியாக 1957-58-ஆம் ஆண்டுகளிலும் இருந்தது.

திருவண்ணாமலை மாநாட்டை அடுத்துத் தென் கோடி நாகர் கோவிலில் கழகத்தின் இரண்டாவது மாநாடு 1957 டிசம்பர் 27-28 ஆம் நாட்களில் நடைபெற்றது. இந்த மாநாட்டையொட்டி 29-ஆம் நாளன்று கழகப் பொதுக் குழுக் கூட்டமும் நாகர்கோவில் நகரிலே நடந்தது.

கழகத்தின்பால் தமிழர்களின் ஆசையும்-ஆசியும் எவ்வாறு பரிபூரணமாக நிரம்பி இருக்கின்றன என்று நாகர்கோவில் மாநாட்டில் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டேன். கொட்டும் மழை வீதிகளில் வழிந்தோடும் தண்ணீர்—வழுக்கும் சக்தி—நடுங்கும் குளிர்—ஊசியைப் போல் உடலைத் துளைக்கும் ஊதல் காற்று ஆகியவைகளையும் பொருட்

படுத்தாமல், குமரி மக்களுக்கே உரிய வியப்புக் குறிகள் மின்னித் தெளிக்கும் முக'பாவத்'தோடும், கைகளில் குடைகளோடும், முழங் காலுக்கு மேல் வேட்டியை மடித்துக் கட்டிச் செம்மாந்து நின்று மாநாட்டில் எங்கள் பேச்சுக்களைக் கேட்ட சிறப்பை என்னால் மறக்க முடியாது'

கழகத்தின் மாவட்ட மாநாடுகள் தொடர் வரிசையிலேயே அது வரை நான் காணாத அளவுக்குத் தாய்மார்கள் பெருவாரியாகக் குழுமியிருந்தது அந்த மாநாட்டில் தான். மாநாட்டுக்குத் தலைமை தாங்கிய தோழர் ஈ. வெ. கி. சம்பத் அவர்கள் அங்கு பேசிய பேச்சுக்களை, அடுத்த சில மாதங்கள் கழித்து, அவர் முற்றிலும் மாறுபட்ட மனிதராகி உதிர்த்த வாசகங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் அதிகாரப் பசிக்கு ஆளான மனிதர்களின் முரண்பாடுகள் அனைத்தும் பளிச்சிடுவதைக் காணலாம். வடகோடியிலுள்ள டெல்லிப் பட்டணத்தை அன்றே 'முற்றுகை' இட வேண்டும் என்பதைப் போல் தென்கோடி நாகர்கோவிலில் ஆவேசமாகத் தலைமையுரை நிகழ்த்தினார்.

''நேருவை இந்த நாட்டில் நடமாட நாம் அனுமதிக்கின்ற ஒரே தாராள குணத்தைப் பலவீனமாகக் கொண்டுதான் நேரு பேசுகிறார்" என்றெல்லாம் தோழர் சம்பத் தனது பேச்சில் குறிப்பிட்டார். தமிழகம் வந்து சென்ற நேரு தமிழகத்தின் தலைவர்களைக் குறிப்பிட்டு நாத்துடுக் காகச் சில வார்த்தைகள் பேசினார்.

ரோமானியச் சக்கரவர்த்திகள் தமது கீழ்த்திசை நாட்டுப் பிரஜைகளைச் சாடியதைப் போல் நேரு நடந்து கொண்டார். சாதி ஒழிப்புப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்த பெரியார் அவர்களை 'பைத்தியக்காரர்' என்று இழிவு தொனிக்கக் குறிப்பிட்டார். கழகத்தின் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தைச் 'சிறுபிள்ளைத்தனமானது' என்று வர்ணித்தார். வடக்கெல்லைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு ரயில் நிறுத்தக் கிளர்ச்சி செய்த சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ. சி. அவர்களின் செயலை 'அறிவிலித்தனம்' என்று ஏசினார்.

தனது தகுதிக்கும் மரியாதைக்கும் மீறி இப்படியெல்லாம் பேசிய நேரு அவர்களின் போக்கு பற்றித் தான் முழுக்க முழுக்க நாகர்கோவில் மாநாட்டில் சிந்திக்கப்பட்டது. தமிழகமே அவருடைய பேச்சுக்களால் புண்பட்டுப் போயிருக்கிறது என்பது அங்கு தெளிவாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது. இதற்குப் பரிகாரம் அடுத்த நாள் 29-12-57-ல் நடைபெற்ற கழகப் பொதுக் குழு தனது முக்கியமான தீர்மான மொன்றின் மூலம் நாட்டுக்கு அறிவித்தது.

''நேரு பண்டிதர் தமிழர்களையும் தமிழ்நாட்டில் பல்வேறு துறைகளில் சிறந்து விளங்கும் தலைவர்களையும் கேவலமாகப் பேசி

வருவதைக் கண்டிக்கும் வகையில் தமிழ் மக்களின் அருவருப்பைக் காட்டிட, வரும் ஜனவரி முதல் வாரம், நேரு பண்டிதர் சென்னை வரும் போது, அவருக்குக் கறுப்புக்கொடி காட்டுவது என்றும், அந்நிகழ்ச்சியினைச் சென்னைச் சட்ட மன்றத்தில் உள்ள தி.மு.க. உறுப்பினர் பதினைந்து பேரும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் இருவரும் முன்னின்று நடத்துவதென்றும் தீர்மானிக்கிறது" என்பது. 'தமிழகத்தின் தன்மானத்தில் அக்கறை கொண்ட அனைவரையும்' அந்தத் தீர்மானம் அன்போடு அழைத்தது.

தமிழகத்துக்கு இழைக்கப்படும் அநீதியை எதிர்த்துத் திருவண்ணாமலை மாநாடு குரல் கொடுத்தது. அதற்கடுத்து நாகர் கோவில் மாநாடு, தமிழகத்திற்கு நேர்ந்த அவமதிப்பைத் துடைத்தெறிய முடிவு எடுத்தது. தமிழகம் அநீதியைக் காட்டிலும் அவமதிப்பைத் தாங்கிக் கொள்வதில் கொஞ்சம் கூட விட்டுக் கொடுத்ததில்லை. சேரன் செங்குட்டுவன் வீரப்படையெடுப்பிலிருந்து, நேருவின் ஏளனப் பேச்சை எதிர்த்துக் கண்டிக்கக் கழகம் முடிவெடுத்தது வரை தமிழகத்தின் போராட்டங்களில் அவமதிப்பை எதிர்ப்பதுதான் அதிகமானதாக இருக்கும் என்பது வரலாறு. அடிமைத்தனத்தைக் கூடத் தமிழகம் பொறுமையோடு சகித்ததுண்டு. அவமானத்தை அது சகித்துக் கொண்டது என்பதற்குச் சான்றுகளே கிடையாது. வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன் கூட, அடிமைத்தனத்தால் அவ்வளவு விரைவாகச் சூடேறிப் பொருதவில்லை! அவமானப்படுத்தப் பட்டது தான் அவன் பீறிட்டுக் கிளம்பியதற்கு முக்கியக் காரணம்.

கனகவிசயன் அவமானப்படுத்திய காரணத்திற்காக இமயம் வரை தமிழன் படை கொண்டு சென்றான். நேரு ஏற்படுத்திய அவமானத்திற்குப் பரிகாரம் சென்னையிலேயே தேடிக்கொள்ளும் நிலை ஏற்பட்டது; ஏனென்றால், ஜனவரி 6-ஆம் நாளன்று பண்டித நேரு அவர்கள் சென்னைக்கு வருவதாகப் பயணத் திட்டம் போடப்பட்டிருந்தது. ஜனவரி 6-ல் சென்னை வரும் நேருவுக்குக் கறுப்புக் கொடி காட்டுவதன்

மூலம், தான் பட்ட அவமானத்துக்கு அமைதி தேடிக் கொள்ளத் தமிழகம் தயாரானது.

"பண்டித நேரு நாராச நடையில், நாட்டினரின் நன் மதிப்பைப் பெற்ற எவரையும் 'எடுத்தேன், கவிழ்த்தேன்' என்று ஏசிடும் போக்கைக் காட்டி வருகிறார். அவரிடம் ஏசல் கேளாதவர்கள் அவர் அடி பணிந்து இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றும் மந்திரிகள் மட்டும் தாம். மற்ற எவரும், அவர்கள் எத்துணைப் பெரிய அறிவாளர்கள்-அனுபவமிக்கவர்கள் ஆக இருப்பினும் துச்சமென்று எண்ணித் தூற்றித் திரிகின்றார். இம்முறை, இதுவரை நாம் நடத்தியிராத அளவில், ஆனால் கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு குலையாத முறையில் பண்டித நேருவுக்குக் கறுப்புக் கொடி காட்ட வேண்டும்" என்று பொதுக் குழுத் தீர்மானத்தையொட்டி அறிஞர் அண்ணா தமது வேண்டுகோளில் குறிப்பிட்டார்.

"கறுப்புக் கொடி காட்டுவது என்பது பண்டித நேருவின் போக்கில் நாம் கொண்டிருக்கும் அருவருப்பை, வெறுப்பை, எதிர்ப்பை அவருக்கும் உலகுக்கும் காண்பித்துக் கொள்ளும் ஜனநாயக வழிப்படி அமைந்த அமைதியானதொரு முறையாகும். எனவே யாதொரு விதமான வன்செயலுக்கும் இடமளிக்காத வகையில், கட்டுப்பாடு குலையாமல் கடமை தவறாமல் கறுப்புக் கொடி காட்டவும், கறுப்புக் கொடி ஊர்வலம் நடத்தவும் முயலுமாறு எல்லோரையும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்" என்று பொதுச் செயலாளர் நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் தமது அறிக்கையில் குறிப்பிட்டார்.

இந்த இரண்டையும் எழுத்துக்கு எழுத்து அப்படியே நான் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம் தமிழர்தம் வழி மரபான போராட்டத்தில் ஒரு புதுமையான திருப்பத்தைக் கழகம் முதன் முதலாக உருவாக்குவதற்கு எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியில் உள்ள சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டவேயாகும்.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் மிக உச்சாணிக் கொம்பில் இருந்தவர் பண்டித நேரு. 'அவர் விரலசைத்தால், இமயமலை கூட இடம் பெயரும்' என்று வர்ணிக்கப்பட்ட பிரதமர் அவர். அதே போல் தமிழர்கள் தங்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத அவமான உணர்ச்சி காரணமாக அவரை எதிர்ப்பதில் எத்தகைய நாகரிகம், ஜனநாயகப் பண்பாடு காணப்பட வேண்டும் என்பதில் கழகம் நிரம்பவும் கவலை எடுத்துக் கொண்டது. ஆயிரம் கொடுமைகளை அமைதியாகச் சகித்துக் கொண்டாலும் அவமானப்படுத்தப்பட்டதை 'ஆயுதந்தாங்கித்தான் தீர்த்துக் கொள்வது' என்ற பண்பாட்டில் ஊறிப் போன இந்தச் சமுதாயத்தை, அவமதிக்கப்பட்டதற்கும் அமைதி முறையிலேயே

தீர்த்துக் கொள்ள முடியும் என்பதை உலகிற்குக் காட்டுவதற்குக் கழகம் பெரு முயற்சி எடுத்துக் கொண்டது. ஆனால், அவமதிக்கப்பட்ட சமுதாயம் தான் அமைதி காத்தது. அவமதித்தவரின் 'ஏஜண்டு' களான காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் நாட்டில் ரத்தக்களறியை உருவாக்கினர்.

இந்தக் கறுப்புக் கொடிப் போராட்டம் என் நெஞ்சில் என்றும் நீங்காத நினைவாக இருப்பதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் உண்டு. அதுவரை கழகம் அநேகவிதமான எதிர் நடவடிக்கைகளில்-கறுப்புக் கொடிப் போராட்டங்களில்—ஈடுபட்டிருக்கிறது. ஆனால், இது தனது கட்சி நலனை முன்னிட்டோ, அல்லது கட்சிக் குறிக்கோளையொட்டியோ நடத்தப்படவில்லை. பாண்டியனை இகழ்ந்த கனக விசயர்களைச் சேரன் செங்குட்டுவன் சென்று அடக்கியதைப் போல் தமிழகத்தின் பல்வேறு தலைவர்களை இகழ்ந்த் பண்டித நேரு அவர்களுக்குக் கழகம் 'படிப்பினை' போதிக்க முனைந்த சம்பவம் அது. இதே போல் கறுப்புக் கொடிப் போராட்டத்தைச் சட்ட மன்ற, பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களே முன்னின்று நடத்துவர் என்று வகுக்கப்பட்டதற்குக் காரணம், போராட்டத்தில் உள்ளத்தின் உணர்வும், தமிழர்கள் நெடுநாள் பழகிப் போன மானத்தின் உணர்வும் சாதாரணமானவை அல்ல என்பது நிலைநாட்டப்பட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான்.

முதுகில் வேல் பாய்ந்து தன் மகன் இறந்தான் என்று கேள்விப் பட்ட தமிழ்க் கிழவி ''இவனுக்கா என் வீரப் பாலைப் புகட்டினேன்?'' என்று சினம் பொங்கக் கேட்டு, மான உணர்வு விம்மிப் புடைக்க, தன் ஒட்டிப் போன மார்பகத்தை அறுத்தெறிய ஆயத்தமான கதையை வழிவழியாகக் கேட்டு வரும் சமுதாயத்தின் அதே மானாபிமான சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைக்கு-அதுவும் நாட்டிலேயே ஒப்பாரும் மிக்காரும் இன்றி உலா வரும் நேருவுக்கு எதிர்ப்புக் காட்டுவதில், மக்களுடைய மன உணர்ச்சி மாறுபட்டு விடக்கூடாது என்பதில், அறிஞர் அண்ணா பெருங்கவனம் செலுத்தினர். தங்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் இல்லாமல் வரி விதிக்கப்பட்டதைத் தங்களுக்கு நேர்ந்த அவமானமாக அமெரிக்கர்கள் நினைத்துக் கிளர்ந்தெழுந்து 'பாஸ்டன் டீ பார்ட்டி' நடத்திய செயலுக்கு ஒப்பாகவே 1957 ஜனவரி 6-ல் கழகம் நடத்திய கறுப்புக் கொடிப் போராட்டத்தை நான் இப்போதும் கருதுகிறேன்.

ஜனவரி 6-ல் கறுப்புக் கொடி காட்டித் தனது எதிர்ப்பை நேருவுக்குத் தெரிவிக்கத் தமிழகம் தயாராகி வருவதை நாங்கள் கண்டோம். வெளியூர்களிலிருந்து படை படையாகச் சென்னை நகருக்கு நாள் தோறும் தோழர்கள் வந்தவண்ணமிருந்தனர். அன்று காலையிலிருந்து மாலை வரை நேரு சென்னையில் கலந்து கொள்ளவிருந்த நிகழ்ச்சிகளும் வழக்கத்துக்கு மாறாக அதிகமாகவே இருந்தன. அதே போல்

போராட்டத்தைச் சாக்காக வைத்துத் தமிழகத் தோழர்களை ஒடுக்கி விடலாம்; அடக்கலாம் என்ற போக்கில் காங்கிரஸ் ஆட்சி ஆயத்தமாகி வருவதும், அது காண்பித்த பல்வேறு கெடுபிடிகள் மூலம் தெரிந்தன.

இவற்றைக் கவனித்த நானும், மற்றத் தலைவர்களும் போராட்டத்திற்கு இரண்டொரு நாள் முன்னதாகப் பொதுக் கூட்டத்தில் போராட்ட முறைகளையும், போராட்டத்தில் கழகத் தோழர்கள் கடைப் பிடிக்க வேண்டிய அமைதி, கண்ணிய முறைகளையும் தெளிவாக வரையறுத்து அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கண்டிப்பாகச் சொல்ல வேண்டும் என்றும் அண்ணா அவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டோம். தோழர்களும் இதனையே விரும்பினர்.

இதற்கேற்ப ஜனவரி 3-ஆம் நாள் கடற்கரையில் கூட்டம் நடத்துவதென்றும், அதில் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் மட்டுமே 'நேருவுக்குக் கறுப்புக் கொடி' என்கிற தலைப்பில் பேசுவதென்றும் முடிவு செய்யப் பட்டது. இந்தக் கூட்டம் நடைபெற்றிருந்தால், ஜனவரி 6-ல் நடைபெற்ற பல்வேறு அசம்பாவிதங்கள் தடுக்கப்பட்டிருக்கும். ஆனால், இந்தக் கூட்டம் நடத்தப் போலீசாரால் தடை விதிக்கப்பட்டு விட்டது. அன்று கூட்டம் நடைபெற்றிருந்தால் எங்களுக்கு அறப் போர் முறைகள் குறித்து அறிஞர் அண்ணா அவர்களிடமிருந்து மேலும் அருமையான கருத்துக்கள் கிடைத்திருக்கும். 3-ஆம் தேதி கூட்ட அனுமதி மறுக்கப் பட்டதால், கழகத் தோழர்களின் ஆத்திர உணர்வு அதிகப்பட்டது. மானாபிமானப் பிரச்சினையுடன் கூடவே, பேச்சுரிமைப் பிரச்சினையும் தோழர்களின் உள்ளங்களில் தீப்பிழம்பாகச் கனன்றது.

''கறுப்புக் கொடி நிகழ்ச்சி மிக அமைதியான, கண்ணியமான முறையில் நடத்தப்பட வேண்டும் என்பதை நான் இந்த நேரத்தில் மக்களிடம் எடுத்துக் கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இதைத் தடுப்பதைச் சகிக்க முடியாத சர்வாதிகாரப் போக்கு என்று நான் கருதுகிறேன். எனவே போலீஸ் அனுமதி கிடைக்காவிட்டாலும், ஜனவரி 3 மாலை 5-30 மணிக்குத் திருவல்லிக்கேணி கடற்கரையில் பொதுக் கூட்டத்தில் பேசுவது என்று நான் முடிவு செய்து விட்டேன். பொதுக் குழுவினரின் ஒப்பமும் பெற்று விட்டேன். என்ன நேரிடுவதாக இருப்பினும் அன்றையக் கூட்டம் மிக மிக அமைதியான முறையில், துளியும் பலாத்காரம், அருவருக்கத் தக்க செயல் இன்றி நடைபெற வேண்டும். எந்தவித அடக்கு முறை நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டாலும் தமிழகத் தோழர்கள் மனம் பதறாமலும், கொதிப்படையாமலும், அமைதியும் ஒழுங்கும் பாதிக்கப்படாமலும் நடந்து கொள்ள வேண்டும். பண்டித நேரு பண்பிழந்து பேசுகிறார் என்று கண்டனம் காட்டும் நாம், பண்புடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் தமிழகத்தின் தனிச் சிறப்புத் திகழும்'' என்று அறிக்கை விடுத்து வேண்டிக் கொண்டார் அண்ணா.

69

காரைக் கைது செய்த காவலர்கள்

ஏது எப்படியானாலும் தடை செய்யப்பட்ட கூட்டத்தில் 3-ஆம் தேதி கலந்துகொண்டு பேசுவது என்று அறிஞர் அண்ணா அவர்களே தீர்மானித்ததைக் கேட்டுத் தமிழகமே சிலிர்த்து எழுந்தது. 'அண்ணா பேசும் கூட்டத்திற்கா தடை! அமைதி காக்கப்படுவதற்கு எடுத்துக் கொள்ளும் முயற்சிக்கா தடை?' என்று தமிழகத்தின் ஒவ்வொரு உள்ளமும் தனக்குத் தானே கேட்டுக் கொண்டது.

அண்ணா அவர்கள் மட்டுமே பேசுவதாக இருந்த அந்தக் கூட்டத்தில் தடை விதிக்கப்பட்ட நிலைமையின் காரணமாகத் தோழர்கள் சம்பத், ஆசைத்தம்பி, இரா. செழியன் ஆகியோர் தம்முடன் பேசட்டும் என்று அண்ணா அவர்கள் முடிவு செய்து, அதற்கேற்ப அறிக்கையும் விடுத்தார்கள். ஒருக்கால் இவர்கள் கைது செய்யப்பட்டால், அடுத்து நான் கூட்டத்தில் பேசுவதாகவும் ஏற்பாடாயிற்று.

3-ஆம் தேதி காலை முதலே கடற்கரையில் மக்கள் அனுமதிக்கப் படாமல், வெறும் போலீஸ் மயமாகக் காட்சியளித்தது. பிற்பகலில் கடற்கரைக்குச் செல்லும் பாதைகளும் அடைக்கப்பட்டன. பிற்பகலிலிருந்தே கடற்கரை நோக்கிப் போகத் துடித்த மக்களுக்கும் போலீசாருக்கும் ஆங்காங்கு தகராறுகள் மூண்டன. பைகிராப்ட்ஸ் சாலையில் ஓரிரு முறை கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டு வீசியும் கடற்கரைக்குப் போக விருந்த மக்களைக் கலைக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்குப் போலீஸ் ஆளாயிற்று.

சரியாக 5.30 மணிக்கு அறிஞர் அண்ணா அவர்களும், அவருடன் பேசுவதாக இருந்த மற்ற மூவரும் கழகக் கொடி பறக்க விடப்பட்ட காரில் கடற்கரை நோக்கிச் சென்றனர். அந்தக் காருக்குப் பின்னால் நான் தனிக் காரிலும், நாவலர், என். வி.என்., பேராசிரியர் அன்பழகன், மதியழகன், அண்ணன் சி. பி. சி., மதுரை முத்து, அன்பில் ஆகியோர் தனித் தனிக் கார்களிலும் பின்தொடர்ந்தோம்.

ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரி சந்திப்பில் அண்ணா அவர்களும், அவருடன் சென்ற மூவரும் போலீசாரால் கைது செய்யப் பட்டனர். அதற்கு அடுத்துச் சென்ற காரிலிருந்த நானும், என்னுடன் வந்த தோழர்கள் இரா. தருமலிங்கம், பண்ணை முத்துக் கிருஷ்ணன், அரங்கண்ணல், அன்பில் தருமலிங்கம், சண்முக வடிவேல் ஆகியோரும், காரோட்டி ரங்கசாமியும், காரோடு கைது செய்யப்

பட்டதாலே போலீசாருடன் பின்தொடர்ந்து செல்ல வேண்டிய தாயிற்று.

நாங்கள் எங்கு கொண்டு செல்லப்பட்டோம் என்பதே கழகத் தோழர்களுக்கு இரவு நெடுநேரம் வரை புரியாத புதிராகவும், தெரியாத இடமாகவும் இருந்தது. 'அண்ணா அவர்கள் எங்கு கொண்டு போகப் பட்டார்?' என்று சென்னை நகரமே சில மணி நேரம் திகைத்துப் பின்னால் எங்களுக்குத் தெரிந்தது. அடையாறு போலீஸ் நிலையத்தில் அன்றிரவு நாங்கள் காவலில் வைக்கப்பட்டோம்.

அடுத்த நாள் பகல் ஒரு மணிக்கு அறிவகத்தில் நாவலர் கைது செய்யப்பட்டார். அவருடன் தோழர்கள் என். வி. நடராசன், ஏ. கோவிந்தசாமி, எம். பி. சுப்ரமணியம், சி. நடராசன் ஆகியோர் கைது செய்யப்பட்டனர். அதே போல் அன்றிலிருந்து இரண்டு மூன்று நாட்கள் அறிவகத்திற்குள் நுழையும் அத்தனை பேரும் கைது செய்யப் பட்டனர்.

கடற்கரைக் கூட்டம் தடைப்பட்டதால், 4-1-58-ல் பெரம்பூர் ஏரிக் கரையில் நண்பர் ப.உ.ச., திருமதி சத்தியவாணிமுத்து, எஸ். சந்தானம் ஆகியோர் தடை மீறிப் பேசுவதென்றும், 5-1-58-ல் ராயபுரத்தில் நண்பர் மதியழகன், எம்.பி. சுப்பிரமணியம், இருசப்பன் ஆகியோர் பேசுவதென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. அனைவருமே கைது செய்யப்பட்டு விட்டதால் அந்தக் கூட்டங்களும் நடைபெறாமற் போயின.

ஜனவரி 6-ல் கழகத்தின் முக்கியத் தலைவர்களோ, முன்னணித் தோழர்களோ, சட்ட மன்ற, பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களோ வெளியில் விட்டு வைக்கப்படவில்லை. கறுப்புக் கொடி நிகழ்ச்சிக்குத் தலைமை தாங்க முடிவு செய்யப்பட்டிருந்த உறுப்பினர்களில் தோழர் எம். ஆனந்தன் அவர்கள் மட்டுமே, 6-ந் தேதி காலை மீனம்பாக்கத்தில் கறுப்புக் கொடி காட்டிய நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டார் என்றும், வெற்றிச் செல்வி, அன்பழகன், அ. பொ. அரசு, செங்குட்டுவன் ஆகியோரும் வழி நடத்தினர் என்றும் பின்னர் தெரிந்தது.

தலைவர்கள் அனைவருமே கைது செய்யப்பட்டதால், கறுப்புக் கொடி காட்டும் நிகழ்ச்சி 6-ஆம் தேதி தடம் புரளுமோ என்று அனைவரும் அஞ்சினோம். ஏனென்றால் நாங்கள் வெளியில் இருக்கும்போதே தோழர்களின் உணர்ச்சி கட்டுப்படாமல தத்தளித்தது. கவிஞர் கண்ணதாசன் அவர்கள், தமது 'தென்றல்' இதழில் கறுப்புக் கொடி நிகழ்ச்சி பற்றி வெளியிட்ட கவிதை, தமிழ் நயம் சொட்டுவதாகவும், அதே சமயம் வன்முறை தூண்டுவதாகவும் இருந்தது. அதனைக் கண்ணுற்ற அறிஞர் அண்ணா அவர்கள், அந்த இதழ் வெளியில் வரக்

கூடாது என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டார். அச்சான அத்தனை இதழ்களும் கவிஞர் கண்ணதாசன் அவர்களால் எரிக்கப்பட்டு, வேறு கவிதையைத் தாங்கி அவ்வார இதழ் வெளிவந்தது.

ஜனவரி 6-ல் புலர்ந்தபொழுது, தமிழகத்தின் மானம் காப்ப தாகவும், வன்முறைக்கு வழி வகுக்காததாகவும்இருக்கவேண்டும் என்று நாங்கள் அனைவரும் விரும்பினோம். 6-ஆம் தேதி காலை மீனம்பாக்கம் விமான நிலையத்தில் சுமார் இருபதாயிரம் பேர் திரண்டு கறுப்புக் கொடி காட்டினர். போலீசாரின் அடக்கு முறையும் அதிகமாக நடைபெற்றது.

'கண்டதும் அடி' என்ற போக்கில் மக்களைப் போலீஸ் வதைத்தது காலையிலிருந்து இரவு வரை நேரு செல்லும் இடமெல்லாம் கறுப்புக் கொடி மயமாகவும், கையுடைந்தோர், கால் உடைந்தோர் மயமாகவும் இருந்தன. சென்னை நகரின் ஒரு பகுதி அன்று ரத்தத்தில் திளைத்தது. கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டும் தடியடியும் தன்னிச்சையாகப் பிரயோகிக்கப் பட்டன.

கறுப்புக் கொடி காண்பிக்க வந்த கழகத் தோழர்களும் பொது மக்களும் அறிஞர் அண்ணா விடுத்த ஆணைக்கிணங்கவே அமைதியைக் கடைப்பிடித்தனர். அன்று கூடிய மக்கட் கூட்டத்திற்கும் அரசாங்கத் தரப்பில் கையாளப்பட்ட வன்முறைச் சம்பவத்திற்கும் இடையில் கணக்குப் பார்த்தால், தமிழகம் அவமானப்படுத்தப்பட்டதை முதல் முறையாக அமைதியோடு எதிர்த்து நின்றது என்று பெருமையாகச் சொல்லலாம். எனினும் தடியடியின் காரணமாகவும், கூட்ட நெரிசலில் சிக்கியும் கழக அனுதாபி மொய்தீன் பிச்சை என்பவரும் தையற்கடைத் தொழிலாளி கோவிந்த ராவ் என்பவரும் இறந்தனர். நூற்றுக்கணக்கானோர் காயமடைந்தனர். இவைகளின் காரணமாகச் சிறையிலிருந்த நாங்கள் வருந்தினாலும் மொத்தத்தில் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் திருப்தியடைந்ததாகவே பிறகு தெரிவித்தார்.

கழகத் தோழர்கள் தாம் கைது செய்யப்பட்டும், காயப்பட்டும் அவதியுற்றனரே தவிர, எதிர்தரப்பில் - அதாவது அடக்கு முறையைப் பிரயோகித்த அரசாங்கத் தரப்பில் எந்தவிதமான சேதமோ வன்முறை யால் உண்டாகக் கூடிய இழப்போ ஏற்படவில்லை என்பதை நினைத்து எல்லாரும் திருப்தியுற்றோம். எங்களுக்குத் தேவைப்பட்டது இதுதான். எங்களில் பலர் மாண்டாலும் பாதகமில்லை; அரசாங்கத்தின் ஆட்களுக் கோ சொத்துக்கோ அபாயம் நேருவதாக அமையக் கூடாது என்று விரும்பினோம்.

அந்த விருப்பம் 6-ஆம் தேதி கறுப்புக் கொடி நிகழ்ச்சியைப் பொறுத்தவரை நிறைவேறியதாகவே கொள்ளலாம். பல ஆண்டு களுக்குப் பிறகு, இப்போது அந்த ஜனவரி 6-ஐப் பற்றிச் சொல்வதும்,

கேட்பதும் சாதாரணமாகத் தெரியலாம். ஆனால் அன்று கழகம் ஒரு பெரிய பரிசோதனையில் பெரு வெற்றி பெற்றதாகவே சொல்ல வேண்டும்.

காந்தியடிகள் (1930) தண்டி யாத்திரையின்போது அடக்கு முறை களுக்கிடையில் காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் காண்பித்த அமைதியும் கட்டுப்பாடும் எத்தகையதென்று நான் படித்திருக்கிறேன். சுமார் அறுபதாயிரம் பேர் ஈடுபட்ட அந்த உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தில் நூற்றுக் கணக்கானோர் கொல்லப்பட்டாலும், போலீசாருக்கு எத்தகு சேதமும் ஏற்படவில்லை என்றும் சொல்கிறார்கள். காந்தியடிகளுக்கே முழு மன நிறைவு அளித்தது அந்த ஒரு போராட்டம் தான் என்றும் தெரிவிக்கப் படுகிறது.

1958 ஜனவரி 6-ல் சென்னையில் கழகச் சார்பாக இருபதாயிரம் பேர் கலந்துகொண்ட கறுப்புக் கொடிப் போராட்டமும் அதற்குச் சம மானதே. தண்டி உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தின்போது காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் நடந்து கொண்ட கட்டுப்பாட்டைக் கவனித்த காந்தி யடிகள், நாடு அறப் போராட்டத்திற்குத் தன்னைத் தயாராக்கிக் கொண்டதாக நம்பிக்கை தெரிவித்தாராம். நாங்களும் ஜனவரி 6— கறுப்புக் கொடிப் போராட்டத்திற்கும் ஈடு கொடுக்கக் கூடியதுதான் என்று முடிவு செய்தோம். உப்புக்கும் உறைப்பு சொரணைக்கும் சம்பந்த மிருக்கிறது. அதேபோல், உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்திற்கும் தமிழர்களின் 'உறைப்பு' உணர்வைக் காட்டிக்கொள்ள நடைபெற்ற கறுப்புக் கொடிப்போராட்டத்திற்கும் அநேக ஒற்றுமைகள் எனக்குத் தெரிந்தன.

அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் அன்பு வேண்டுகோள்—நாங்கள் வளர்த்த கழகக் கட்டுப்பாடு வீண் போகவில்லை; உயிர்ப்புச் சக்தியோடு விளங்கும் என்று நாங்கள் ஜனவரி 6 இரவு நிம்மதியடைந்தோம். பதினைந்து நாட்கள் ரிமாண்டில் நாங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தும், ஐந்து நாட்களுக்குப் பிறகு 8-1-58 அன்று அறிஞர் அண்ணா, நான் மற்றும் தோழர்கள் விடுதலை செய்யப்பட்டோம். விடுதலையாகிச் சிறையிலிருந்து வெளி வந்ததும் முதல் வேலையாக ஜனவரி 6-ல் காயமடைந்து மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள தோழர்களைப் போய்ப் பார்த்து வருமாறு அறிஞர் அண்ணா என்னைப் பணித்தார்.

அதன்படி தோழர்கள் ஆசைத்தம்பி, முரசொலி மாறன், கவிஞர் ஆனந்தம், பாண்டியன் ஆகியோருடன் நான் மருத்துவ மனைகளுக்கும் தோழர்கள் காவலில வைக்கப்பட்டிருந்த இடங்களுக்கும் சென்று பார்த்து ஆறுதல் கூறினேன். காயம்பட்ட தோழர்களின் உடம்பெல்லாம் இரத்த மயமாக இருந்தது. உடைகளெல்லாம் இரத்தத்தில் தோய்ந்து செந்நிறமாக மாறிவிட்டிருந்தன. 'இரத்தக் கவுல்' என்பார்களே அது நாங்கள் போன இடமெல்லாம் தீக்கமற

வீசிக்கொண்டிருந்தது. அடிபட்டுப் படுத்துக் கிடந்த தோழர்களைப் பார்க்குந்தோறும், அறிஞர் அண்ணா போராட்டம் நடந்ததிய் திருப்தி தெரிவித்ததில் இருந்த உண்மை எனக்கு விளங்கிற்று.

'எவ்வளவு மிருகத்தனமாகத் தாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்? இருந்தும் எவ்வளவு பொறுமையைக் கடைப்பிடித்திருக்கிறார்கள்?" என்று வியந்தேன். நம் தோழர்கள் இன்னல்களையும் துன்ப துயரங்களையும் நாட்டுக்காகத் தாங்கிக் கொள்வதில் எவ்வளவு கட்டுப்பாடான பயிற்சி பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று மகிழ்ந்தேன். ஏனென்றால் நானும் அவர்களில் ஒருவன்; அறிஞர் அண்ணாவிடம் பயிற்சி பெற்றுள்ள கழகத் தொண்டன்.

கறுப்புக் கொடி நிகழ்ச்சியில் ஈடுபட்டதற்காகவும், ஈடுபட்டனர் என்று சந்தேகப்பட்டும், கழகத் தோழர்களையும், பொது மக்களையும் காங்கிரஸ் ஆட்சி எத்தகு கொடுமைகளுக்கு ஆளாக்கியது என்பதை நான் விடுதலை செய்யப்பட்டு வெளி வந்ததும் ஆங்காங்கு மருத்துவ மனைகளில் போய்த் தோழர்களைச் சந்தித்தபோது அறிந்து பெரிதும் கலங்கினேன்.

மனிதனால் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு உயர்ந்த பட்ச உறுதியையும் சகிப்புத்தன்மையையும் கழகத் தோழர்கள் வெளிக் காட்டியிருந்தார்கள். அதேபோல் மனிதனால் எவ்வளவு கொடுமைகளைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவையும் தாங்கி, தம்மால் முடிக்கப்பட்ட பெருமையான பணியைப்பற்றிய பெருமிதமான நினைவில் தோழர்கள் மருத்துவ மனைகளில் படுத்துக் கிடந்தார்கள். அவர்களில் யாரும் எந்தவித வன்முறைக் கிளர்ச்சியிலும் ஈடுபடாமல் இப்படிப்பட்ட தாக்குதலுக்கு ஆளானார்களே என்று நாடே கண்ணீர் வடித்தது.

1921 டிசம்பரில் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்ய இளவரசர் (எட்டாம் எட்வர்ட்) இந்தியா வந்தபோது, எதிர்ப்புத் தெரிவித்த காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் மாதிரியிலேயே 1958 ஜனவரியில் நேருவுக்குக் கறுப்புக் கொடி காண்பித்த கழகத் தோழர்கள் சித்திரவதை செய்யப்பட்டனர். கல்கத்தாவுக்கு இளவரசர் போகிறார் என்பதற்காக, பம்பாயிலும், பாட்னாவிலும், அமிர்தசரசிலும் காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் கைது செய்யப்பட்டுக் காராக்கிரகத்தில் பூட்டப்பட்டதைப் போலவே, நேரு சென்னை வரும் போது கறுப்புக் கொடி காட்டப்படும் என்று கழகம் எடுத்த முடிவுக்காக, கன்னியாகுமரியிலும் திருச்சியிலும், சேலத்திலும், சென்னையிலும் தோழர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர்.

போலீசாரின் கொடுமைகளுக்கெல்லாம் "வேல்ஸ் இளவரசர் மீது பொறுப்பைச் சுமத்துவதற்கில்லை. அவர்மீது குற்றஞ் சொல்லவும் முடியாது.. ஆனால் நாளும் இழந்து வரும் செல்வாக்கை எப்படியாவது

மீண்டும் நிலைநாட்டிக் கொள்வதற்காக, வேல்ஸ் இளவரசரின் உருவத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளச் செய்த முயற்சிதான் அது" என்று 1921 டிசம்பரில் இந்திய அரசாங்கப் போலீஸ் நடவடிக்கைகள் பற்றி நேரு எழுதியிருக்கிறார்.

அதே நேருவின் உருவத்தைப் பயன்படுத்தி 1958-ல் இந்த மாநிலத்தின் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் நாளும் இழந்து வந்த தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தத் தலைப்பட்டது சரித்திரத்தின் விசித்திரமே ஆகும்.

70

கட்டுப்பாட்டின் எடுத்துக்காட்டு

நாடெங்கும் தோழர்கள் கைது செய்யப்பட்டதைப் போலவே, நாடெங்கும் கழகத் தோழர்கள் பேரில் பல்வேறு பிரிவு களின்படி வழக்குகளும் தொடுக்கப்பட்டன. அன்ருடம் தங்கள் வீடுகளில் அடுப்புப் புகைவதற்காகவே பெரும்பாடு பட்டுக்கொண்டி ருக்கும் பெருவாரியான கழகத் தோழர்களின் பேரில் தொடுக்கப்பட்ட வழக்குகள் பெருந்தொகை செலவிட்ட பிறகே நீதிமன்றங்களில் நியாயத்தைப் பெறக்கூடியனவாக இருந்தன!

இந்த வழக்குகளின் காரணமாகத் தோழர்கள் செலவுக்குப் பணந் தேடி அலைந்ததைப் பார்த்த பிறகு, கழகத்தின் பொருளாதார நிலை எவ்வாறு வலிமையானதாக இருக்க வேண்டும் என்பதையே பெரிதும் சிந்திக்கத் துவங்கினேம். வழக்குத் தொடுக்கப்பட்ட தோழர்களுக் கெல்லாம் கழகமே பொருளாதார உதவி புரியக்கூடிய நிலையில் அப்போது இல்லை. தோழர்கள் படுகின்ற சங்கடங்களும் பெரியவை யாக இருந்தன. இந்த நேரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட தோழர்கள் காண்பித்த உறுதி பாராட்டத் தக்கது.

தோழர்களின் உறுதி மட்டுமல்ல; அந்த உறுதிக்குப் பின்ஞல் இருந்த தியாக உணர்வையும் அறிஞர் அண்ணு அவர்கள், கறுப்புக் கொடி நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு கடற்கரையில் கூட்டப்பட்ட மாபெரும் பொதுக் கூட்டத்தில் தெளிவாகத் தெரிவித்தார்.

''எத்தனையோ அடக்குமுறைகளை நாம் பார்த்திருக்கிருேம். இந்த அடக்குமுறைகளையெல்லாம் கண்டு உள்ளம் வெதும்பிட மாட்டோம். ஆஞல் 'பஸ் வண்டியைக் கொளுத்திஞர்கள்; கல் வீசிஞர்கள்' என்று ஆட்சியாளர்கள் சுட்டிக் காட்டுகிருர்கள். அப்படி யாராவது செய்திருந்தால் அவர்கள் கழகத் தோழர்களாகவும் ஆகமாட் டார்கள். அவர்களை என் தம்பிகளாகவும் மதிக்க மாட்டேன். நம்மிலே பத்துப் பேர் செத்தார்கள் என்பதைக் கேட்டால் என் இதயம் வெடித்து விடாது; சாகத்தான் அழைக்கிறேன் உன்னை! பத்துப்பேர் அடக்கு முறைக்கு ஆளாகித் தாக்கப்பட்டு இறந்தால் அதஞல் தமிழ்நாட்டுக்கு இழப்பு ஒன்றுமில்லை. இரத்தம் சிந்தத்தான் நான் உங்களை அழைக் கிறேன். திருப்பித் தாக்குவதற்கில்லை; வன்முறையில் ஈடுபடுவதற்கு அல்ல,'' ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின்போது நடைபெற்ற சௌரி சௌரா' நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து காந்தியடிகள் அறிக்கை

விட்டதைப்போல், இத்தாலியப் புரட்சி வீரன் அவலத்திற்கு ஆட்பட்டுக் கந்தையும் அழுக்கும் எலும்பும் தோலுமாகத் தன்முன் நின்ற புரட்சிப் படை வீரர்களைப் பார்த்துச் சொன்னதைப்போல், 14-1-58 அன்று பல இலட்சம் மக்களைப் பார்த்து அறிஞர் அண்ணு பேசிஞர்.

அதற்குப் பின்னர் நடைபெற்ற போராட்டங்களின்போது கழகத் தோழர்கள் நடந்துகொண்ட கண்ணியமான நடவடிககைகளில் அறிஞர் அண்ணு அவர்கள் அன்று பேசிய கண்டிப்பின் பின் விளைவு நன்ருகத் தெரிந்தது.

14-1-58ல் நடைபெற்ற சென்னைக் கடற்கரைக் கூட்டம் மறக்க முடியாத கூட்டமாகும். நியாயத்தின் சார்பாகப் பெரியதொரு புரட்சி யில் ஈடுபட்டு, அதன் இலாப நஷ்டங்களைக் கணக்குப்போட்டுப் பார்க்கும் கூட்டமாகவே அது இருந்தது. அன்று அறிஞர் அண்ணு பேசிய பேச்சில் தொனித்த கண்டிப்பும், உறுதியும் நெடுங்காலத்திற்குக் கழகத் தோழர்கள் உள்ளத்தில் நிழலாடிக் கொண்டிருந்தன

தனக்குள்ள பிரச்சினையைப்பற்றி எதிரிலிருக்கும் மக்களிடம் நேரடியாகவே நியாயம் கேட்டு ஒப்புதல் பெறுவதென்பது அறிஞர் அண்ணு அவர்களுக்குப் பழக்கமானதே. ஆஞல். 14-1-58 கூட்டத்தில் தான் முதன் முதலாகத் தனக்கு மக்களிடம் எவ்வளவு பிடிப்பும் மரியா தையும் இருக்கின்றன என்பதை ஆட்சியாளருக்குத் தெளிவாகவே உணர்த்தும் செய்கையை மேற்கொண்டார்.

''அண்ணுதுரைக்கென்ன, அவர் நாட்டிலே ஒரு பெரிய சக்தியை வளர்க்க மட்டும் கற்றுக் கொண்டிருக்கிருரே தவிர, அதனைக் கட்டிக் காக்கவும் கட்டுப்படுத்தவும் அவரால் ஆகுமா?'' என நாட்டில் சிலக் கேட்கிருர்கள். அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லும் வகையில் அண்ணு துரைக்குச் சக்தியை வளர்க்க மட்டுமல்ல; அதனைக் கட்டிக் காக்கவும் கட்டுப்படுத்தவும் தெரியும் என்பதைக்கூறும் வகையில் நான் 'எழுந் திருங்கள்' என்பேன்; நீங்கள் அனைவரும் எழுந்திருக்கவேண்டும். உட்காருங்கள்' என்பேன்; அனைவரும் உட்கார வேண்டும்'' என்று கூறி அண்ணு அவர்கள், ''எழுந்திருங்கள்'' என்ருர். உடனே கடற்கரையில் திரண்டிருந்த அத்தனை லட்சம் மக்களும் எழுந்து நின்றனர். அதே போல் அண்ணு சொன்னதும் உட்காரவும் செய்தனர்.

அங்கிருந்த என் கண்கள் பனித்து விட்டன. மக்கள் அனைவருக்கும் ராணுவக் கட்டுப்பாடு பழக்கமாகி விடவில்லை. ஆஞல் அண்ணு அவர் களைத் தங்கள் பெரும் தலைவராக மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர் என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி நிரூபித்து விட்டது. அதற்குப் பிறகு அண்ணு அவர்களின் ஒவ்வொரு செய்கையிலும் பொறுப்பும், அதே நேரத்தில் பலமான உறுதியும் காணத் தொடங்கின.

1967-ல் ஆட்சியைப் பிடிக்க முடியும் என்று கழகம் உறுதியான நம்பிக்கையை அவ்வப்போது தெரிவித்து வந்ததற்கும் முன் மாதிரியாக இந்தக் கடற்கரைக் கூட்ட நிகழ்ச்சிதான் அமைந்தது என்று சொன்னால் அது மிகையல்ல. அந்தக் கூட்டத்தில் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் என்னைப் பற்றித் தனியாகவே பல முறை குறிப்பிட்டார்கள்.

''3-ஆம் தேதியன்று என்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்த காரிலிருந்த கருணாநிதியைக் கைது செய்தார்கள். அந்தக் காரை ஓட்டி வந்த ரங்கன் என்ற டிரைவரையும் கைது செய்தார்கள். இந்த சர்க்கார் எவ்வளவு கேலிக்குரியதாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பாருங்கள். 'கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவி பாடும்' என்பார்களே அதைப் போல கருணாநிதி வீட்டுக் கார் டிரைவரும் சர்க்காருக்கு எதிரியாக அச்சமூட்டக் கூடியவராகக் காணப்படுகிறார்! இவ்வளவு அச்சம் எதற்காக? இப்படி அஞ்சி அஞ்சிச் சாவதைவிட ஒரு முழுக் கயிறு கிடைக்க வில்லையா?"

இவ்வளவு கோபக் குரலோடு எப்போதாவது அபூர்வமாகத் தான் பேசுவார். அந்தக் கோப உணர்விலும் என்னைப்பற்றி நெக்குருகக் கூறியதைக் கேட்ட எனக்கு மகிழ்ச்சி கரைபுரண்டது.

''ஒரு முழக் கயிறு கிடைக்கவில்லையா?'' என்று அண்ணா கேட்டதற்காக நாடு முழுவதும் காங்கிரஸ் வீழ்ச்சிக்கு வலைபின்னிக் காட்டி அண்ணனை மகிழ்விக்க வேண்டும்; மேலும் கடுமையாகப் பணியாற்ற வேண்டும் என்று அப்போது நான் பெரும் உறுதி எடுத்துக் கொண்டேன்.

அதிலிருந்து காங்கிரஸ் ஆட்சியை ஒழித்துக் கட்டுவதற்கான முயற்சியில் தான் கழகத் தோழர்களின் பணிகள் அமைந்தன. கலையுலகத்தில் எனக்கிருந்த தொடர்புகளையும் அதிலிருந்து கொஞ்சம் குறைத்துக் கொண்டு, முழுக்க முழுக்க அரசியலில்—அது என் சொந்த வாழ்க்கையை, குடும்பத்தின் தேவைகளைப் பெருமளவு பாதித்தாலும்—ஈடுபடத் துவங்கி விட்டேன்.

கழகத்தின் பணிகளில் அப்போது நான் முன்னணியில் இருந்தாலும் எனக்கிருந்த வேறு பல பொறுப்புகளும் கடமைகளும் சில நேரங்களில் குறுக்கிடுவதாக இருந்தன. இந்தக் 'குறுக்கீடு'களைக் குறைத்துக் கொண்டதும் முழு நேரக் கழகத் தொண்டனாக, அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் அருகிலிருந்தே அவர் ஆணையை நிறைவேற்றும் முன்னணித் தொண்டனாக, அதிலிருந்து நான் பணியாற்றத் தொடங்கினேன்.

அடுத்து 1958 பிப்ரவரி 15, 16 நாட்களில் நடைபெற்ற சேலம் மாவட்ட 3-வது மாநாட்டிற்கு நான் தலைவராகப் பொறுப்பேற்றேன். சேலம் மாவட்டத்தில் ஒரு மூலைப்பகுதியில் வசதிகள் அவ்வளவாக இல்லாத சிறு நகரமான வேலூரில் அந்த மாநாடு நடைபெற்றது. மாநாட்டில் நாங்கள் யாருமே எதிர்பார்க்காத அளவு கூட்டம் திரண்டது. சேலம் மாவட்டத்தில் பொதுவாகக் கழகத்திற்கு அப்போது ஆதரவு இருந்தது என்றாலும், வேலூர்- சேலம் மாநாடு, அதற்கு மேலும் கழகத்திற்குப் பெருகியுள்ள புதிய சக்தியைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்தது.

71

உதய சூரியன்—நாடகமும், சின்னமும்

இதற்கிடையில் கலையுலகத் தொடர்பை அரசியல் பணிகள் காரணமாகக் குறைத்துக் கொண்டாலும், அந்தத் துறையின் பிடிப்பு என்னை விடவில்லை! 'உதய சூரியன்' நாடகம் அப்போது ஒரு வார காலத்தில் என்னால் எழுதப்பட்டு, கழகப் பிரச்சாரத்தின் ஓர் அங்கமாக அது ஆங்காங்கு நடத்தப்பட வேண்டும் என்பதும் முடிவாயிற்று.

அண்ணா அவர்கள் தமக்கு அந்த நாடகம் மிகவும் பிடித்ததாகத் தெரிவித்தார். கறுப்புக் கொடி நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு முதன் முதலாக நடைபெற்ற வேலூர்-சேலம் மாநாட்டிலேயே 'உதய சூரியன்' நாடகம் நடத்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. ஆனால் அந்த மாநாட்டிற்குத் தலைவராக நான் இருந்ததால் நான் நடிப்பது அவ்வளவு நன்றாக இராது என்பதால் அடுத்த மாநாடுகளிலிருந்து அது நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. 'உதய சூரியன்' நாடகம், கழகப் பிரச சாரத்தில் கலையின் வாயிலாக ஒரு திருப்பத்தை உருவாக்கி இருப்ப தாக அண்ணா அவர்களே கருத்தறிவித்தார்கள். அடுத்து வந்த தேர்தல்களில் காங்கிரஸ் பலத்தை வீழ்த்துவதற்கு அந்த நாடகமும் பெருங்காரணமாக அமைந்திருந்தது என்பது கழகத் தோழர்களின் கருதது.

நான் தலைமை வகித்த அந்த மாநாட்டில்தான், கழகச் சார்பாக முதல் முதலாகப் 'பஞ்சாயத்துத் தேர்தல்களில் பஞ்சாயத்துத் தலைவர் களை நேரடியாக மக்களே தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்' என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பப்பட்டது, நடைபெற்ற மாநாட்டில் முதன்முதலாக நிறைவேற்றப்பட்டஅந்தத் தீர்மானம் நான் முதலமைச்சராக வந்த பிறகு முதன் முதலாக அமுலுக்கு வருவதும் சரித்திரத்தின் மற்றொரு விசித்திரம் போலும்!

''தமிழை ஆட்சி மொழியாக வைத்திருக்கிறோம் என்று தம்பட்டம் அடிக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் கொடுத்த நாட்குறிப்பு ஏட்டில் பார்த்தால, சகம்', 'மாகம்' 'பால்குணம்,' 'சைத்ரம்', இப்படி வாயில நுழைய முடியாத சொற்கள் வருடங்களாகவும் மாதங்களாகவும் ஆக்கப் பட்டு அதிலே காணப்படுகின்றன'' என்று வேலூர்-சேலம் மாநாட்டில் என் தலைமையுரையில் குறிப்பிட்டது எனக்கு நினைவிருக்கிறது.

இந்த நினைவுதான் பின்னர் இவை போன்ற பெயர்கள் அரசாங்க முடங்கல்களில் இருக்கத் தேவையில்லை என்ற அரசாங்க உத்தரவு

பிறப்பிக்கப்படுவதற்கு க் காரணம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்வதி பெருமைப்படுகிறேன்.

வேலூர், சேலம் மாநாடு சிறப்பிலும் மக்கள் ஆதரவிலும் சொல்லப் பட்ட கருத்துக்களிலும் பெருமைப்படத்தக்கதாக இருந்தது. என்றாலும் கழகத்திற்கான நிதி வருவாயில் தளர்ந்து காணப்பட்டது. இதுநான் கழகத்தின் பொருளாதார நிலைமையைப் பற்றித் தீவிரமாகச், சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த அப்போதையச் சூழ்நிலையில் எனக்குச் சற்று குறையைக் கொடுத்தது.

அடுத்து தேவகோட்டையில் இராமநாதபுரம் மாவட்ட மாநாடு அதே பிப்ரவரி 22, 23 நாட்களில் நடைபெற்றது. தலைவர் பேராசிரியர் அன்பழகன்; திறப்பாளர் இலட்சிய நடிகர் இராசேந்திரன், இந்த மாநாட்டில்தான் நான் எழுதி நடித்த 'உதய சூரியன்' நாடகம் நடத்தப்பட்டது. செட்டி நாட்டில் கழகத்தின் கொள்கைகளை வலி யுறுத்தும் மாநாடு சிறப்புற நடைபெற்றது என்பதில் இந்த மா நாட்டைத் தொடர்ந்து நாங்கள் திருப்தியுற்றோம்.

அதைத் தொடர்ந்து நிதி திரட்டும் பணிகளில் 'உதய சூரியன்' நாடகமும் ஒரு சிறந்த கருவியாகப் பயன் பட்டது. அடுத்தடுத்துக் கழகத் தோழர்கள் பேரில் தொடுக்கப்பட்ட வழக்குகளின் செலவுக்காக 'உதய சூரியன்' நாடகம் நடத்தி வசூலித்துக் கொடுத்து என் மனத திற்குத் திருப்தியைத் தேடிக்கொண்டேன் நான். 'உதய சூரியன்' நாடகத்தை அதிகமாக நடத்தத் தொடங்கியதை அடுத்து 1.3-58-ல் கழகத்தின் தேர்தல் சின்னமாக 'உதய சூரியன்' அதிகாரப்பூர்வமாக ஒதுக்கப்பட்டதாக டெல்லியிலிருந்து தகவல் கிடைத்தது.

'உதய சூரியன்' நாடகம் கொடுக்கும வெற்றியைக் காட்டிலும் 'உதய சூரியன்' சின்னம் அதிகாரப்பூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்டது, எனக்குப் பெரும்மகிழ்ச்சியை அந்நேரத்தில் ஏற்படுத்திற்று.ஏனென்றால்,

அந்தக் குறிப்பிட்ட சின்னமே கிடைக்க வேண்டும் என்பது அறிஞர் அண்ணாவின் விருப்பம்: எங்களுடைய விழைவு.

'உதய சூரியன்' நாடகத்தில் செய்யப்பட்ட கழகப் பிரச்சாரம் ஒருபுறமிருந்தாலும் அதன் பெயரே பிரச்சாரமாக அமைந்துவிட்டது. நான் முதலில் மாநாட்டில் 'உதய சூரியன்' நாடகம் நடத்தியது தேவகோட்டையில். அந்த மாநாடு நடைபெற்ற ஒரு வாரத்தில் 'உதய சூரியன்' கழகத் தேர்தல் சின்னமாயிற்று.

அதே போல் முதன் முதலாகக் கழகத்தின் அதிகாரப் பூர்வமான சின்னமாகிய 'உதய சூரியன்' சின்னத்தில் கழகம் போட்டியிட்டதும் தேவகோட்டைத் தொகுதி இடைத் தேர்தலில் தான். ஏப்ரல் 5-ல் நடைபெற்றது இந்தத் தேர்தல். அடுத்து பழனியில் மதுரை மாவட்ட தி. மு. க. மாநாடு (மார்ச் 8, 9), கருநாடக மாநாடு (ஏப்ரல் 26, 27) நடைபெற்று, அடுத்து மே 10, 11 நாட்களில் தஞ்சை மாவட்ட மாநாடு திருவாரூரில் நடைபெற்றது.

திருவாரூர் மாநாட்டுக்கு நான் பொருளாளராகப் பொறுப்பேற்றுப் பணியாற்றினேன். கழகத்தின் பொருளாதார வளத்தையே அதிக மாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு, அந்த மாநாட்டின் பொரு ளாளர் பொறுப்பு, 'பரிசோதனைத் தளமாக'ப் பயன்பட்டது. மாநாடு போன்ற பொது நிகழ்ச்சியை எவ்வளவு சிக்கனமாகவும், அதே நேரத்தில் சிறப்பாகவும் நடத்த முடியும் என்பதை நிரூபித்துக் காண் பித்தது அந்த மாநாட்டில்தான்.

எதை எதைச் சிக்கனப்படுத்த முடியும், சிக்கனப்படுத்த வேண்டும் என்பதில் அந்த மாநாட்டில் பெற்ற பயிற்சிதான், பின்னர் கழகப் பொருளாளராகப் பொறுப்பேற்று, அண்ணா அவர்களின் பாராட்டையும் கழகத் தோழர்களிடம் சில நேரங்களில் 'கடுமை யானவர்' என்ற பெயரையும் கழகத்திற்கு நிறைவான பொருளாதார பலத்தையும் சேர்க்கும் வகையில் பணியாற்றுவதற்கு உறுதுணையாக அமைந்தது.

திருவாரூர் மாநாட்டில் நான் பொருளாளராகப் பொறுப்பேற்று மிச்சப்பட்ட தொகை ரூபாய் இருபது ஆயிரம். அதுவரையில் கழக வரலாற்றிலேயே மாவட்ட மாநாட்டில் இவ்வளவு பெருந்தொகை மிச்சப்பட்டதில்லை.

1959-ஆம் ஆண்டு நகராட்சி மன்றங்களில் தேர்தல் வந்தது. நகராட்சிகள், ஊராட்சிகளுக்கு நடைபெறும் தேர்தல்களில் கட்சிச் சார்பற்ற முறையில் வேட்பாளர்கள் நிறுத்தப்பட வேண்டுமென்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் மற்றக்கட்சிகளுக்குக்— குறிப்பாகக் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்டது.

அதனை மற்றக் கட்சிகள் ஏற்றுக்கொள்ளாத காரணத்தினால், கழகமும நகராட்சி மன்றத் தேர்தல்களில் கட்சிச் சார்பில் வேட்பாளர்களை நிறுத்துவது என்று முடிவு செய்தது. மாவட்டந்தோறும் வேட்பாளர் களைத் தேர்ந்தெடுக்கத் தேர்வுக் குழுக்கள் சென்றன.

திருச்சி, தஞ்சை மாவட்டங்களில் நகராட்சித் தேர்தல்களில் போட்டியிடும் கழக வேட்பாளர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க என் தலைமையில் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. சென்னை மாநகராட்சி மன்றத் தேர்தலில் தலைமைக் கழகப் பிரதிநிதியாகவும், வேட்பாளர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் தேர்வுக் குழுவின் தலைவராகவும் நான் நியமிக்கப் பட்டேன்.

இதற்கிடையே அந்த ஆண்டு பிப்ரவரி 7, 9 நாட்களில் புதுக் கோட்டையில் கழகத்தின் பொதுக்குழு நடைபெற்றது. 6-ஆம் நாள் நடைபெற்ற தலைமைச் செயற்குழுக் கூட்டத்தில் தான் முதல முதலாகத் தோழர் சம்பத் தன் சுய உருவத்தைக் காண்பித்தார்.

தமிழ்நாடு தவிர்த்த மற்ற மாநிலங்களில் கழகம் பரவுவதற்குச் சரியான முயற்சி எடுக்கவில்லையென்றும், அந்த முயற்சி எடுக்காததற்கு அண்ணா அவர்களும் பொதுச் செயலாளர் நாவலர் அவர்களுமே காரணம் என்றும் கற்பனையான குற்றச்சாட்டுகளை வாரியிறைத்துச் சற்று வழி தவறிப் பேசத் தொடங்கினார்.

அதற்குப் பதிலளித்த அண்ணா அவர்கள் தமிழகத்திலிருந்து நாம் கொள்கைகளையும் திட்டங்களையும் தரலாமேயல்லாமல், ஆந்திர, கேரள, கன்னடிய மக்களுக்காகவே ஏற்படக் கூடிய அரசியல் விழிப்பில் தான் அங்கு கழகம் வளருவது நியாயமானதாகவும், நிலையானதாகவும் இருக்கும் என்று குறிப்பிட்டார். அதற்கு சம்பத் அவர்கள் மறுப் புரைத்துத் தன்னைத் தவிர வேறு யாரும் தொலை நோக்கோடு பிரச்சினை களை அணுகுவதில்லை என்று அனைவரையும் குற்றஞ்சாட்டத் தொடங்கினார்.

தமிழகத்தில் திடமாகவும், சீராகவும் நியாயத்தின் பேரிலும் வளருவதே மற்ற மாநிலங்களில் கழகக் கொள்கையை விரைவில் பரப்ப உதவும்; மற்ற மாநிலங்களில் அரசியல் பிரச்சினைகள் வேறு வேறாக இருக்கின்றன. ஆகவே அங்கு தற்போதைக்குக் கழகத்தின் சமுதாயக் கொள்கைகளையும் அரசியலில் காங்கிரசின் எதிர்ப்புக் கொள்கைகளையும் பிரச்சாரம் செய்து வருவதோடு கொஞ்ச நாட்களுக்கு இவ்வாறு செயல்படுவதில் தவறு ஏதுமில்லை. அடுத்து வரும் 1962 பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு அரசியல் நிலைமைகள் மாறுவதையொட்டியும், தமிழகத்தில் நமது கழகம் வலுப்பெறுவதை யொட்டியும், மற்ற மாநிலங்கள் நமது கழகத்தின் கொள்கைகளை வலிய

வந்து அணைத்துக் கொள்கிற காலம் உதயமாகும் என்ற கருத்தினை நானும் நாவலர் அவர்களும் அந்தச் செயற்குழுவில் தெரிவித்தோம்.

சொல்லப் போனால் புதுக்கோட்டைப் பொதுக் குழுக் கூட்டத்திலிருந்தே சம்பத் அவர்களும் அவரைச் சார்ந்து நின்ற இரண்டொருவரும் தங்களுக்கு அண்ணா மீதான வெறுப்பை மெல்ல மெல்லக் காண்பிக்கத் தொடங்கினர். ஓர் அரசியல் தலைவருக்கு அந்தக் கட்சியினுடைய தொண்டர்கள் மட்டத்திலும், அந்தக் கட்சி வளர்கின்ற நாட்டு மக்களின் உள்ளத்திலும் வலுவான இடம் உருவாகிற நேரத்தில் அந்தத் தலைவரைப் பற்றி வெளிப்படையாகப் பேசி மற்றவர்கள் வெறுப்பைத் தேடிக் கொள்ளப் பயப்படுகிறவர்கள் அந்த அரசியல் தலைவருக்கு எதிரான திண்ணைப்பேச்சிலும், சிறு சிறு குழுக்களைக் கூட்டி வைத்தும் தலைவரைப் பற்றிய கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்வது அரசியல் வரலாறு கண்ட உண்மை!

அந்த உண்மைக்கு உரம் ஊட்டுவது போல் சம்பத்தும் அவரைச் சார்ந்தவர்களும் நடந்து கொண்ட விதம் அமைந்தது. அண்ணா அவர்களிடமிருந்து என்னை எப்படியாவது பிரித்துவிட வேண்டுமென்று சம்பத்தும், அவரது தோழர்களும் பெரிதும் முயன்றார்கள். கழகத்தின் அடுத்த பொதுச் செயலாளராக நானே வரவேண்டும் என்று சம்பத் அவர்கள் என்னை வலியுறுத்திக் கூறிக் கொண்டே இருந்தார். சூட்சுமத்தை உணர்ந்து கொண்ட நான் மிக விழிப்போடு இருந்தேன். அண்ணா அவர்களின் தலைமைக்கு எதிராக ஒரு சதி நடப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது.

தமிழ் நாட்டில் பல பகுதிகளில் நண்பர் சம்பத்தும், அவரைச் சார்ந்த சிலரும் கூட்டங்களுக்குச் செல்லும்போது, கூட்டம் முடிவுற்றதும் அந்த ஊர் செயலாளர்கள், கழக நண்பர்கள் ஆகியோரிடம் தனிமையிலே உரையாடுகிற நேரத்தில் எல்லாம் அண்ணாவைப் பற்றிப் பழிகூறத் தொடங்கினார்கள். என்னதான் அவர்கள் திரை

மறைவுக் கூட்டங்களை நடத்தியபோதிலும் அந்த ரகசியக் கூட்டங்கள் நடைபெற்ற இரண்டொரு நாட்களுக்கெல்லாம் செய்தி எனக்கு வந்துவிடும். நான் அதனை அண்ணாவின் காதில போடாமல் மறைத்து வைத்திருப்பேன் என்றாலும், எனக்கு முன்பே அந்தச் செய்திகளை அண்ணா அவர்களும அறிந்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார் என்பதைப் பிறகு நான் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

தம்மைப் பற்றித் தவறான பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்த தோழர்களை நேரில் காணும்பொழுது அண்ணா அவர்கள் புன்னகை தவழப் பேசுவார். தனக்கெதிராக அரசியலில் சதி வேலை பண்ணிக் கொண்டிருந்த சம்பத்திடம் ஏராளமான அன்பைப் பொழிவதைக் கண்டு எங்களுக்கெல்லாம் எரிச்சல் கூட வரும். தமக்குப் பொல்லாங்கு நினைப்பவர்களிடம் பொறுமை காட்டுவதும், புன்னகை புரிவதும் அண்ணாவின் அரசியல் நாகரிகம். தனிப் பண்பு. அந்தப் பண்பைப் பெற்றவர்களை எப்படிப் பட்ட அரசியல் பகாசுரர்களாலும் எந்தக் காலத்திலும் வென்று விட முடியாது!

72

அண்ணா அணிவித்த கணையாழி

கழகத்தில் சம்பத்தின் செயல்கள் மூலம் புகைச்சல் உருவாகிக் கொண்டிருந்த அந்த வேளையில்தான், சென்னை மாநகராட்சி மன்றத் தேர்தல் வந்தது. சென்னையில் உள்ள நூறு இடங்களுக்கும் 402 பேர் போட்டியிட்டார்கள்.

கழகம் அதுவரையில் மாநகராட்சி மன்றத்தில் கழகச் சார்பில் யாரையும் உறுப்பினராகப் பெற்றிருக்கவில்லை.

தோழர்கள் வி. முனுசாமி, அ. பொ. அரசு ஆகிய இருவரும் கழக நண்பர்களாயினும் சுயேச்சை உறுப்பினர்களாகத் தான் மாநகராட்சியில் வீற்றிருந்தனர்.

1959-ல் கழகம் முதன் முதலாகச் சென்னை மாநகராட்சி மன்றத் தேர்தலில் தன்னுடைய வேட்பாளர்களை நிறுத்துவது என்று தீர்மானித்தது. நூறு இடங்களுக்கும் கழகச் சார்பில் 90 வேட்பாளர்களை நிறுத்துவது என்று தேர்வுக் குழுவின் தலைவன் என்ற முறையில் நான் தீர்மானித்தேன். கம்யூனிஸ்ட் கட்சி 17 வேட்பாளர்களை நிறுத்திற்று. ஜனசங்கம் 15 பேர்களை நிறுத்திற்று. சோஷலிஸ்ட் கட்சி 18 பேர்களை நிறுத்திற்று. பி. சோ. கட்சி 5 பேர்களை நிறுத்திற்று. காங்கிரஸ் கட்சியோ நூறு இடங்களிலும் போட்டியிட்டது.

அண்ணா அவர்கள் நான் தந்த வேட்பாளர்களின் பட்டியலை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்தார். 90 பேர் நிற்பது நல்லதல்ல; ஆரம்பத்திலேயே அகலக் கால் வைக்க வேண்டாம் என்று மறுத்துரைத்தார். நாமும் மற்ற கட்சிகளைப் போல் 20 அல்லது 30 இடங்களுக்குப் போட்டியிட்டால் போதும் என்பது அண்ணாவின் முடிவாகும். ஆனால் நான் மிகப் பிடிவாதமாக 90 வேட்பாளர்களைக் கழகச் சார்பில் நிறுத்த வேண்டும் என்று அண்ணாவிடம் வலியுறுத்திக் கூறினேன்.

என்னுடைய ஆர்வத்தை அண்ணா பாராட்டினார் என்றாலும் நான் கணக்குத் தெரியாமல் அதிக ஆர்வம் காட்டுகிறேன் என்ற கோபத்தில் நான் கொடுத்த பட்டியலை வீசியெறிந்து விட்டு, ''எப்படியாவது யாரையாவது நிறுத்திக் கொள்'' என்று கூறினார். உள்ளபடியே அவர் பொறுமை இழந்து அந்தப் பட்டியலை வீசியெறியவில்லை. அந்தக் கோப நடிப்பைப் பார்த்தாவது, நான் வேட்பாளர்களுடைய எண்ணிக்

கையைக் குறைத்துக் கொள்ள இணங்க மாட்டேனா என்பது தான் அவருடைய நோக்கமாகும்.

ஆனால் அண்ணாவை எப்படியும் சமாதானம் செய்து கொள்ளலாம் என்ற உறுதியில்தான் நான் அண்ணாவின் கோபத்தைப் பாராட்டாமல் 90 வேட்பாளர்களுடைய பெயரையும் வெளியிடுவதற்கு இரவெல்லாம் அவரோடு வாதாடி அனுமதியும் பெற்றுவிட்டேன்.

''90 பேர்களில் எத்தனை பேர்கள் வருவார்கள் என்று எண்ணுகிறாய்?'' - இது அண்ணாவின் கேள்வி.

''நிச்சயம் 40 பேருக்கு மேல் வெற்றியடைவார்கள்'' என்பது என்னுடைய பதில்.

''அப்படி 40 பேர்கள் வெற்றியடைந்தால் நான் உனக்கு என் சொந்தச் செலவில் ஒரு கணையாழி அணிவிக்கிறேன்'' என்று அண்ணா என்னிடம் ஒரு பந்தயமே கட்டினார். இறுதியாகத் தேர்தல் முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட்டுக் கழகச் சார்பில் 45 பேர் வெற்றி பெற்றார்கள்.

இந்த வெற்றிச் செய்தி வெளிவரும்பொழுது அண்ணா அவர்களும் நானும் திருவாரூரில் இருந்தோம். திருவாரூருக்கு அருகில் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் அண்ணா அவர்கள் பேசிவிட்டுத் திருவாரூர் நிகழ்ச்சியொன்றில் கலந்துகொண்டிருந்த என்னைக் காணத் திருவாரூருக்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது தான் சென்னை மாநகராட்சி மன்றத்தில் நமது தோழர்கள் அடுக்கடுக்காக வெற்றி பெறுகின்ற செய்திகளை நான் அவருக்கு அறிவித்தேன்.

ஆனால் அப்படி அந்த நேரம் வரையில் கழகச் சார்பில் 30 பேர் தான் வெற்றி பெற்றிருந்தார்கள். மறுநாள் அண்ணாவும், நானும் சென்னை வந்தடைந்தோம். 45 பேர் வெற்றி பெற்றார்கள் என்ற செய்தியைக் கேட்டதும் அண்ணா அவர்கள் என்னைப்பார்த்து, ''45 பேர் வெற்றி பெற்றார்கள்; ஆனால் நான் உன்னிடம் தோற்றுவிட்டேனே?'' என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினார்கள்.

காங்கிரஸ் சார்பில் 37 பேரும், கம்யூனிஸ்ட்கள் இருவரும், சுயேச்சைகள் 13 பேரும் மற்ற கட்சிகள் ஒன்றிரண்டும் என்ற அளவில் இடங்களைப் பெற்றார்கள். மாநகராட்சியில் தனிப்பெரும் கட்சியாகக் கழகம் வெற்றி பெற்றாலும் கூடப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்வது சந்தேகம் தான் என்று பொருள்பட அண்ணா அவர்கள் திருவாரூர்க் கூட்டத்தில் பேசியது எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் வெளியிடப்பட்டது.

அப்போது 'மெயில்' ஆங்கில நாளேட்டில் மாநகராட்சி மன்றத் தேர்தல் முடிவுகளைப் பற்றி ஒரு தலையங்கம் தீட்டப்பட்டு, ''வெற்றி

பெற்ற பிறகு அண்ணாதுரை பொறுப்பை ஒப்புக்கொள்ளப் பின் வாங்கி நழுவப் பார்க்கிறார்; அது நல்லதல்ல'' என்று சுட்டிக் காட்டப்பட்டிருந்தது,

அதற்குப் பதில் சொல்லும் வகையில் அண்ணா அவர்கள் 15-4-59 அன்று கடற்கரையில் நடைபெற்ற மாநகராட்சி மன்ற வெற்றி விழாக் கூட்டத்தில், ''சென்னை மாநகராட்சி நிர்வாகப் பொறுப்பைத் தி.மு. கழகம் ஏற்கத்தான் வேண்டுமா? வேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள் மட்டும் 'ஆம்' என்று கூறிக் கைகளை உயர்த்துங்கள்'' என்று தேங்கி நின்ற லட்சக்கணக்கான மக்களைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

''ஆம்'' என்ற குரல் விண்ணை முட்டிற்று. கூடியிருந்த ஐந்து லட்சம் மக்கள் தங்கள கரங்களை உயர்த்திக் காட்டினார்கள். அது கண்டு அண்ணா அவர்கள், ''கழகம் மாநகராட்சி நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயார். நீங்கள் தீர்ப்பு அளித்து விட்டீர்கள். உங்கள் தீர்ப்புக்கு அடிபணிய வேண்டிய பொறுப்பு காங்கிரஸ்காரர்களுடையது'' என்று பேசினார்.

காங்கிரஸ்காரர்கள் அவ்வளவு சுலபமாகக் கழகத்திடம் பொறுப்பை ஒப்படைக்கத் துணியமாட்டார்கள் என்பது அவருக்குத் தெரியும். ஆகவே, தனிப் பெரும் கட்சியாகக் கழகத்தை மாநகராட்சியில் வெற்றி பெறச் செய்யப் பிடிவாதமாகப் பேசி அதற்கெனப் பணியாற்றிய என்னிடம் மேயர் பதவி வெற்றிக்கான பொறுப்பையும் அண்ணா அவர்கள் ஒப்படைத்தார்கள். அப்படி ஒப்படைத்த அந்தக் கூட்டத்தில் தான் அண்ணா அவர்கள் என்னிடம் கட்டிய பந்தயத்தின் அடிப்படையில் எனக்குக் கணையாழி அணிவித்தார். அப்போது அவர் பேசினார்:

''நம்முடைய கருணாநிதி இந்தக் குழுவிற்குத் தலைவராக இருந்த காரணத்தினால் தான் பல இடங்களில் வெற்றி பெறும் என்று என்னிடம் சொன்னார். முடியாது என்றேன் நான். அவசரப்பட்டுத் தான் சொல்லிவிட்டேன். இப்போது வருத்தப்படுகிறேன். 'அப்படி வெற்றி பெற்றால் என்ன தருவீர்கள்?' என்று கருணாநிதி கேட்டார். நான் எதுவும் தரவேண்டிய அவசியம் இருக்காது என்ற எண்ணத்தில் 'ஒரு பவுனில் தங்க மோதிரம் போடுகிறேன்' என்று சொன்னேன். நான் என் மனைவிக்குக்கூட ஒரு நகை வாங்குவதற்காகக் கடைக்குப் போனது கிடையாது. ஆனால், இன்று இந்த 45 பொல்லாத தோழர்கள் பெற்ற வெற்றியினால் இந்தக் கட்டிளங்காளைக்கு நானே கடைக்குச் சென்று கணையாழி வாங்கி அளிக்க வேண்டியவனாகிவிட்டேன். இந்தத் தேர்தலில் மிகச் சுறுசுறுப்பாகப் பணியாற்றி, அதிகமான கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டு நாவலர் நெடுஞ்செழியன் போன்றவர்களோடு

உடன் இருந்து திறம்படப் பணியாற்றிய கருணாநிதி என் பாராட்டுதலுக்கும் என்னுடைய பெருமதிப்பிற்கும் இலக்காகக் கூடியவர் ஆகையினால் நீங்களெல்லாம் மகிழத்தக்க அளவிலேயும் நான் கொஞ்சம்வருத்தப்படத்தக்க அளவிலேயும்இந்தமோதிரத்தை அவருக்கு அளிக்கிறேன். இந்த மோதிரம் அவரது உழைப்புக்குப் பலன் என்று அர்த்தமல்ல; மோதிரத்திற்கும் மேலான என்னுடைய உள்ளன்பை அவர் பெற்றிருக்கிறார் என்பதே அதற்குப் பொருள்.

''நண்பர்களே நான், கணையாழி கொடுத்ததைப் பார்த்தீர்கள். அது தங்கமோ அல்லவோ என்று சந்தேகம் உங்களில் சில பேருக்கு இருக்கலாம். உறுதியாகச் சொல்கிறேன். அது தங்கமே தான். நல்ல தங்கக் குணம் படைத்த கருணாநிதியிடம் அது செல்கிறது. அது அவருக்கு மேலும் மேலும் கீர்த்தியையும் அவர் பெறும் கீர்த்தியின் மூலம் நம்முடைய கழகத்திற்கு நல்ல பெருமையையும் நிச்சயம் தேடித் தரும்.''

கடற்கரையில் எனக்குக் கணையாழி அணிவித்த என் தலைவர் அந்தக் கடற்கரையில் ஓர் ஓரத்தில் இப்போது உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதை நான் எண்ணுந்தோறும் அவர் அளித்த கணையாழியைப் பார்த்துக் கண் கலங்குகிறேன்.

அந்தக் கணையாழி சேலத்தில் நடைபெற்ற ஒரு பொதுக்குழுக் கூட்டத்தின் போது காணமல் போய்விட்டது. அதைத் தேடி எடுக்க நான் பட்டபாடு கொஞ்சமல்ல. என் உயிரையே யாரோ பறித்துக் கொண்டு விட்டது போல் உணர்ந்து கலங்கினேன்.

நான் தங்கியிருந்த ஓட்டல், அந்த ஓட்டலின் சாக்கடை, சந்து பொந்துகளில் எல்லாம் ஆட்களை விட்டுத் துழாவியும் அது கிடைக்க வில்லை. நீண்ட நேரம் கழித்து நான் பொதுக்குழுக் கூட்டத்தில் அமர்ந்திருந்த நாற்காலியிலேயே அந்தக் கணையாழி விழுந்திருந்ததாக, அதையெடுத்து வந்த திருச்சி காமாட்சி அவர்கள் என்னிடத்தில் கொடுத்த பிறகுதான் எனக்குப் போன உயிர் திரும்பி வந்தது.

கடற்கரையில் கணையாழி பெற்ற களிப்போடு மேயர் தேர்தலில் ஈடுபட்டேன்.

கோவை நகராட்சியின் கீழ் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குக் கழகம் ஆதரவு அளிப்பதென்றும், சென்னை மாநகராட்சியில் கழகத்திற்குக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆதரவு அளிப்பதென்றும் ஒப்பந்தம் ஆயிற்று. ஏனைய சுயேச்சை உறுப்பினர்களோடும் நானும் பொதுச் செயலாளர் நாவலரும் நண்பர் என். வி. என். அவர்களும், கலந்து பேசி அவர்களுடைய ஆதரவையும் பெற்று, 30-4-59-ல் கழகத்தின் முதல் மேயராக அ. பொ. அரசு அவர்களை அமர வைத்தோம். துணை மேயராகத் தோழர் சிவசங்கரன் அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள்.

வகுப்புவாரி அடிப்படையில் மேயர் தேர்தலில் மாத்திரம் அரிஜனங்களுக்கு ஒருமுறை பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கும் என்றாலும் கழகத்தின் சீரிய சமுதாயக் கொள்கையின் காரணமாகத் துணை மேயர் பதவிக்கு அரிஜன சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த அருமை நண்பர் சிவசங்கரன் அவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கழகம் தன் தூய்மையைக் காட்டி கொண்டதைப் பலரும் பாராட்டினர்.

எளிய குடும்பத்தில் பிறந்தவர் ஒருவர் சென்னை மாநகரின் மேயராக வந்தது இதுவே முதல் தடவையாகும். இந்த மாநகராட்சி மன்றத் தேர்தலையொட்டி அண்ணா எனக்கு அளித்த கணையாழி கழகத் தோழர்களுடைய உள்ளத்தில் எல்லாம் மகிழ்ச்சியைப் பொங்க வைத்த தென்றாலும், அணுக்கமாக இருந்த சிலருடைய உள்ளத்தில் பெரிய காயத்தை ஏற்படுத்தியது. நண்பர் சம்பத்தும், அவரைச் சார்ந்தவர்களும் என் மீது பொறாமையும் அண்ணன் மீது வெறுப்பும் காட்டிக் கொள்ளக் கணையாழிப் பரிசும் ஒரு காரணமாயிற்று.

73

பகைமைத் தீயும் பண்புப் புனலும்

கனன்று கொண்டிருந்த கழகப் பிளவாளர்கள் உள்ளத்தில் அண்ணா எனக்குக் கணையாழி அளித்த நிகழ்ச்சி என்னைப் பற்றிய கண்டனக் கணைகளைக் கழகத் தோழர்கள் மத்தியில் எழுப்புவதற்கு எரிச்சல் களங்களை உருவாக்கிற்று. அது எதுவரையில் போய் நின்றது, என்னைப் பற்றி எந்த அளவிற்குத் தவறான பிரச்சாரங்கள் செய்தனர் என்பதையெல்லாம் இன்றைக்கு நினைத்தால்கூட என் நெஞ்சம் 'பகீர்' என்கின்றது.

விபத்தின் காரணமாக என் இடது கண்ணில் அடிபட்டு நீண்ட நாள் சிகிச்சைக்குப் பிறகு நலமுற்றிருந்தேன் என்றாலும் என்னுடைய சுற்றுப் பயணங்களின்போது சிறிய கார்களைப் பயன்படுத்துவது நல்லதல்ல என்றும், பெரிய கார்களில் செல்வதால் பிரயாணத்தின்போது ஏற்படுகின்ற அதிர்ச்சியிலிருந்தும் விடுபடலாம் என்றும், ஆகவே கண்ணின் நலம் வேண்டி சற்றுப் பெரிய காரைப் பயன்படுத்துமாறும் டாக்டர்கள் எனக்கு எச்சரிக்கை செய்து வலியுறுத்தியிருந்தார்கள்.

அதன் காரணமாக 1960-ல் நான் ஒரு பெரிய கார் வாங்க நேரிட்டது. கலையுலகத்தில் திரைப் படத்திற்கான உரையாடல் எழுதித் தருவதன் மூலம் கிடைத்த வருமானத்தில் தான் அந்தக் காரை வாங்கினேன். கழகத்திலேயே இருந்த என்னுடைய எதிர்ப்பாளர்கள் அந்தக் காரில் நான் பிரயாணம் செய்வது பற்றித் தங்களுடைய மனிதாபிமானமற்ற விமரிசனங்களைக் கழகத்தின் தோழர்களிடத்தில் ஆங்காங்கு செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

அதில் என்னிடம் மிக நெருங்கிப் பழகி வந்த நண்பர் சம்பத் அவர்களே முதலிடம் வகித்துப் பிரச்சாரம் செய்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஆனால் அவரும் அவரைப் போன்றவர்களும் என் காரைக் காட்டி நான் எளிமையாக வாழத் தெரியாதவன் என்று செய்த தவறான பிரச்சாரத்தைக் கழகத் தொண்டர்கள் ஏற்றுக் கொண்டார்களா என்றால் இல்லை.

அவர்களுடைய பிரச்சாரம் எந்த அளவுக்கு மக்களையோ சகோதரத் தொண்டர்களையோ மாற்றியமைக்கக் கூடிய சக்தி பெற்றிருக்கிறது

என்பதையும் நான் உணராமல் இல்லை. இதைக் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம், தமிழ்நாட்டில் ஒரு காலக் கட்டத்தில் அரசியலில் எவ்வளவு கீழ்த்தரமான, மனிதாபிமானமற்ற காழ்ப்பு உணர்ச்சிகள் தலைநீட்டின என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்காகத்தான். (இப்போது மட்டும் என்ன என்று நீங்கள் கேட்பீர்கள்!)

அதே நேரத்தில் குடும்பப் பாசத்தோடு தி.மு. கழகம் வளர்க்கப் படுகிறது என்பதற்கும், இதற்குள் குள்ள மனம் படைத்தவர்கள் யார் இருந்தாலும் அவர்களை நல்ல மனம் படைத்தவர்கள் வென்றுவிடுகிறார்கள் என்பதற்கும் உணர்ச்சிப் பூர்வமான உதாரணங்கள் நிறைய உண்டு.

1970-ஆம் ஆண்டு மீண்டும் என் இடது கண்ணில் தொல்லை ஏற்பட்டு மருத்துவ மனைக்குச் சென்றிருந்த நேரத்தில் அதனை மன மகிழ்ச்சியோடு விமரிசித்துக் காட்டிய 'நல்ல' உள்ளங்களும் உண்டு. அதே நேரத்தில் அன்பினைக் காட்டி நான் நலம் பெற வேண்டுமென்று வாழ்த்திய உள்ளங்களும் ஏராளமாக உண்டு.

நான் மருத்துவ மனையில் இருந்தபோது எனக்கு வந்த கடிதக் குவியல்களில் ஒன்றிரண்டை வெளியிடுவதன் மூலம் நமது கழகக் குடும்பத்தில் பெருக்கெடுத்தோடும் அண்ணன்-தம்பி என்கிற பாச உணர்ச்சியை அனைவரும் உணர்ந்துகொள்ள முடியும் என்று நம்புகிறேன்.

முகவை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த திருப்பத்தூர் படிப்பகம் ஒன்றின் செயலாளர் தோழர் துரைசாமி கீழ்க்கண்ட.வாறு எழுதுகிறார்:

"நமது நெஞ்சங்களில் நீங்காத இடம் பெற்ற மாமேதை பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்காக வைத்திய அறிக்கைகளைப் பார்த்து, கேட்டு, உள்ளம் ஒடிந்து இறுதியில் இழக்கக் கூடாத ஒன்றை இழந்து ரத்தக் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில், தங்களையும் மருத்துவ மனையில் வைத்துக் கொண்டு வைத்திய அறிக்கைகளை அடிக்கடி கேட்கக் கூடிய நிலையினை ஏற்படுத்த வேண்டாம் எனத் தங்களை மிகவும் வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். தங்களுக்கும் ஏதாவது ஒன்று என்றால் தமிழ்நாடு உள்ளிட்ட இந்தியத் துணைக் கண்டமும், கடல் கடந்த நாடுகளும் கலங்கிடும். ஆகவே அண்ணா! தாங்கள் பூரண ஓய்வு பெற வேண்டுகிறேன். சிற்சில நிகழ்ச்சிகளில் தவிர்க்க முடியாமல் கலந்து கொள்வதைத் தவிர, மூன்று மாதங்களாவது வெளியூர்ப் பயணங்களை ஒத்தி வைக்க வேண்டுகிறேன். தங்கள் அருமைத் தம்பியாகிய நான் கூறும் இவற்றை அறிவுரைகளாகக் கருதாமல் கனிவான வேண்டுகோளாகக் கருதி

ஓய்வெடுக்க வேண்டுகிறேன். பத்திரிகைகளில் தாங்கள் பல நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்வதைப் பார்க்கும்போது கண்ணீர் வடிக்கிறேன்,"

திருச்சி மாவட்டம் ஜெயங்கொண்ட சோழபுரத்தைச் சேர்ந்த வட்டச் செயற்குழு உறுப்பினரும், கழகப் பேச்சாளருமான வெற்றி கொண்டான் என்னும் நண்பர் எழுதியுள்ள மடலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

"எங்கிருந்தாலும் இறைவன் என்னை இரட்சிப்பான் என்ற இலட்சியத்தோடு தொழுது நிற்கும் பக்தனைப் போல உள்ள நான் இக்குறிப்பை அனுப்பியுள்ளேன். சட்டப் பேரவையில் எதிர் முகாமில் இருப்போர் தங்களைப் பார்த்துக் 'குளிர் சாதனம் பொருந்திய கார் உமக்கு ஏன்?' என்று கேள்வி எழுப்புவதைக் கண்டு நான் அதிர்ச்சியடைந்து விட்டேன். தந்தையாக அண்ணனும், தாயாக நீங்களும் எங்களுக்குக் கிடைத்தீர்கள். உங்கள் இருவரையும் உணர்ச்சி பொங்க வாழ்க, வாழ்க என முழங்கி தூரமாக நின்று கண்டு கண்டு மகிழ்ந்து கிடந்தோம். காலனுக்குப் பொறுக்கவில்லை. தந்தையை இழந்தோம், தாயின் கதகதப்பில் இன்று வாழ்கிறோம். அந்தத் தாயையும் இழந்து விட்டு அனாதைகளாய்ச் சித்தம் கலங்கிப் பித்துப் பிடித்து அலையத்தான் பிறந்தோமா? தாயின் ஆரோக்கியத்தில் ஒரு துளி பாதித்தாலும் அதைத் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தியை இனி எங்கே பெறுவோம்? தாயின் அருமை பிள்ளைக்குத் தெரியும்! இதயம் உள்ளோருக்குத் தெரியும்; பிறருக்கு என்ன தெரியும்! அவர்களும் கேள்வி கேட்கும் உரிமைக்கு உரிய அந்தக் கார் இருப்பதால் தானே கேட்கிறார்கள்? அவர்களுக்குக் கேள்வி கேட்கும் உரிமை வழங்கும் அந்தக் கார் வேண்டாம். எங்களின் தெய்வத்திற்கு நாங்கள் கோயில் கட்டிக் கொள்கிறோம். எங்களின் நெற்றி வியர்வையால் பெற்ற சொத்துக்களை விற்றாவது தருகிறோம். உங்களுக்கு உதவாத ஒன்று, ஒரு சொத்து எங்களுக்கு ஏன்? மண்டியிட்டு வேண்டுவதெல்லாம் மறுத்து விடாதீர்கள் என்பதே யாகும். எங்களின் கண்ணீரைத் துடைத்திடும் பொற்கரங்களைப் பெற்று நிற்கும் தங்களின் தம்பிமார்களின் இந்த வேண்டுகோளை இதயம் கனிந்து ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்."

அடுத்து கழிஞ்சூரைச் சேர்ந்த பொதுக்குழு உறுப்பினர் மு. கோதண்டன் அவர்கள் தீட்டியுள்ள மடலில், "உங்களுக்குக் கண் வலி என்றால் எனக்கு நெஞ்சு வலி ஏற்படுகிறது. எனக்கு மட்டுமா? உங்கள் மீது உயிரையே வைத்திருக்கும் எண்ணற்ற கழகத் தோழர்களுக்கும் இதே நிலைதான். இனி நீங்களாகவே சில கட்டுத் திட்டங்களை உருவாக்கிக் கொள்ளுங்கள். ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு கூட்டத்தில் நீங்கள் பேசினால் போதும். எந்த நிகழ்ச்சியில் கலந்து

கொண்டாலும் 10 அல்லது 15 நிமிடத்திற்கு மேல் கண்டிப்பாகப் பேசாதீர்கள். நாட்டிற்கும் கழகத் தோழர்களுக்கும் முக்கிய விளக்கம் தேவைப்படும் போது அறிக்கை; செய்தியாளர் பேட்டி-என்ற முறையில் அவற்றைத் தாங்கள் அளித்தால் போதுமானது. ஏடுகளில் இரண்டு, மூன்று பக்கங்கள் நீங்கள் எழுதுவதைக்கூடக் குறைத்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் உடல் நலத்துடன் இருந்தால் நாடே நலத்துடன் இருப்பதாகப் பொருள். ஈரோடு நகரத்தில் நிலவிய பெரிய கருத்து வேற்றுமையை உங்களால் தீர்த்து வைக்க முடிந்தது என்றால், மற்ற மாவட்டங்களில் உள்ள சிறிய கருத்து வேற்றுமைகளையும் நீங்கள் நான்கு வார்த்தைகள் கூறினால் தீர்த்து வைத்து விடலாம். தாங்கள் உடல் நலத்துடன் இருந்தால் கழகம் மேலும் வளர வழி பிறக்கும்'' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சென்னை பழைய வண்ணைப் பகுதியைச் சேர்ந்த ஆர். திரவியம் என்கிற ஒரு நண்பர் எந்த அளவுக்குத் தன்னுடைய உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் என்பதற்கு அவரது கடிதம் சான்று:

''கழகக் காவலரே, அண்ணாவுக்குப் பின் எங்களுக்கெல்லாம் தெம்பு தந்து கழக வளர்ச்சியில் அண்ணா இருந்தால் எப்படிச் செய்வார். என்னென்ன செய்வார் என்பதைச் செயலில் செய்து காட்டி அவர் இல்லாத குறையை நீங்கள் தீர்த்து வைக்கிறீர்கள். அதனால் உங்களை இழக்க யாரும் துணிய மாட்டோம். ஆதலால், நான் எனது இடது கண்ணைத் தங்களுக்குத் தர எந்த நிமிடமும் தயாராக இருக்கிறேன், எந்த நிபந்தனையும் இல்லாமல்! நான் 25 வயது நிரம்பிய கழகக் காளை: என்னை யாரும் எந்தக் கேள்வியும் கேட்க மாட்டார்கள். நான் தனிச் சுதந்திரமான இளைஞன். தாங்கள் லண்டனில் உள்ள டாக்டரிடம் கேட்டாவது என் கண்ணைப் பெற்று தங்கள் இடது கண்நோயிலிருந்து விடுபட்டு நாட்டிற்கு நல்லது செய்ய விரும்பு கிறேன். இதை எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் விளம்பரப்படுத்த வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். எந்த நேரத்தில் வேண்டு மானாலும் உதவக் காத்திருக்கிறேன்''

இந்தக் கடிதத்தை நான் வெளியிட்டது அவரது அன்பைக் காட்டிக் கொள்வதற்காக, விளம்பரப்படுத்துவதற்காகவல்ல. எழுதியவர் என்னை மன்னிப்பார் என்று கருதுகிறேன்.

இதே கருத்தினை அரக்கோணத்தைச் சேர்ந்த கே. எஸ். சிவா என்ற நண்பர் தன்னுடைய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டு, தன்னுடைய கண்ணைப் பெற்றுத் தனக்குப் பெருமை அளிக்க வேண்டும் என்று வெகு நீண்ட கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்.

சைதாப்பேட்டையைச் சேர்ந்த ஈ. ராசகோபால் என்ற நண்பரும் ''என் கண்ணில் எதை வேண்டுமானாலும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறேன்'' என்று எழுதியுள்ளார்.

அப்பர் கோதையாற்றில் உள்ள சி. எஸ். மணியன் என்கிற தொழிலாள நண்பர் ஒருவர் எழுதிய கடிதத்தில் ''என் அண்ணனாகிய தங்களைக் காலன் கைப்பற்றிக் கொள்ளக்கூடாதே என்கிற பயத்தில் என் உடம்பில் உள்ள ஒவ்வொரு அணுவும் வாழ்க பல்லாண்டு வாழ்க என்று வாழ்த்துகிறது. பிஞ்சு இதயங்களின் எதிர்காலம் உங்கள் கையில்!'' என்பது போன்ற உணர்ச்சிகளைக் கொட்டியுள்ளார்.

இந்தக் கடிதங்கள் எல்லாம் எதை உணர்த்துகின்றன? இந்தக் கடிதங்கள் ஒவ்வொன்றையும் நான் படித்த நேரத்தில் என் உள்ளம் எவ்வளவு நெகிழ்ந்து இருக்கும்! என் கண்கள் எப்படிக் குளமாகி இருக்கும்! என்னைப் பெற்ற தாய் உயிரோடு இருந்தால் என்ன சொல்வார்களோ அதை அல்லவா எங்கோ தொலைவில் இருந்து என்னை நம்பிக் கொண்டிருக்கிற தோழர்கள் சொல்கிறார்கள்?

ஆருயிர் மனைவி, ''அத்தான், என் கண்ணையெடுத்து உங்கள் கண்ணில் வைத்தால் குணமாகி விடாதா?'' என்று அன்புப் பெருக்கால் கண் கலங்கக் கேட்பது போல் அல்லவா அந்தக் கழகக் கண்மணிகள் தங்கள் கண்மணியைத் தர மனநிறைவோடு கடிதம் எழுதுகிறார்கள்.

அந்தப் பாச உணர்ச்சியின் பாசறைதான் தி. மு. கழகம். அந்த உணர்ச்சிகளை இந்தக் கழகக் குடும்பத்திற்கு வழங்கியவர் தான் மாபெரும் தலைவர் பேரறிஞர் அண்ணா. அவர் மீதும், என் மீதும் கழகத்தினர் காட்டிய அன்பினையும், ஆர்வத்தினையும் குலைப்பதற்காகத் தான் சம்பத் குழுவினர் திட்டமிட்டுத் தீவிரமாகப் பணியாற்றினர்.

அவர்களுடைய விபரீதப் பிரச்சாரங்கள் மேலோங்கி நின்ற நேரத்தில் மாயவரத்தில் நடைபெற்ற பொதுக் குழுவில் வைக்க சம்பத் ஒரு புதிய தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தார். அதன்படி எம். எல். ஏ. க்கள், எம். பி. க்கள் கழகத்தின் பொறுப்பான பதவிகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்படக் கூடாது என்று வலியுறுத்தப் பட்டது.

அந்தத் தீர்மானத்தை ஏன் கொண்டு வந்தார் என்பதை அண்ணா அவர்களும் நானும் பொதுக்குழு உறுப்பினர்களும் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டோம். நான் எம். எல். ஏ. யாக இருக்கிறேன்; நான் பொதுச் செயலாளராக வருவதற்கான சூழ்நிலைகள் உருவாகின்றன; நான் பொதுச் செயலாளராக வருவதைத் தடுக்க வேண்டும்; ஏனெனில் நான் அண்ணாவிற்கு எதிராக நண்பர் சம்பத்துடன் ஒத்துப் போக மறுத்து விட்டேன். ஆகவே நான் பொதுச் செயலாளராக வருவதற்கு முட்டுக்

கட்டையாக அந்தத் தீர்மானத்தை அவர் கொண்டு வந்தார். அதற்கு மிகக் கஷ்டப்பட்டு ஆதரவு திரட்டத் தொடங்கினர்.

அதனைத் தோற்கடித்துவிடக் கூடிய வலிவு பொதுக்குழுவில் இருந்தது; என்றாலும் அண்ணா அவர்கள் என்னையழைத்து, "அந்தத் தீர்மானத்தை நீயே ஆதரித்துப் பேசிவிடு" என்று ஆணையிட்டார்கள். நானும் அண்ணா அவர்களின் சொற்படி தோழர் சம்பத்தின் தீர்மானத்தை ஆதரித்துப் பேசி, அதனைப் பொதுக் குழுவில் ஏகமனதாக நிறைவேற்றும் நிலையை உருவாக்கினேன்.

மாயவரம் பொதுக் குழுவிற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்புதான் 'முரசொலி' பொங்கல் மலரில் அண்ணா அவர்கள் எழுதிய கட்டுரையில் நானும் அண்ணாவும் காட்டூர் என்ற கிராமத்தில் எடுத்துக் கொண்ட ஒரு புகைப்படத்தை அண்ணா அவர்கள் சுட்டிக் காட்டி, "தம்பியின் புன்னகைக்குப் பொருள் புரிகிறதா? மிகப் பெரும் பொறுப்புகளைத் தம்பியின் தோளில் சுமத்துவதாக இருக்கிறேன்" :என்ற கருத்துப்பட நீண்ட கட்டுரையை எழுதியிருந்தார்.

அந்தக் கட்டுரையின் தலைப்பு "நகை விடு கண" என்பதாகும். அண்ணாவின் அழகு தமிழ் ஓவியம் வருமாறு: (1959 'முரசொலி' பொங்கல் மலரில் வெளி வந்தது.)

"ஆரூருக்கு அணித்தே உள்ள சிற்றூர்-சீரூர் என்று பெயரிட்டிருக்கலாம். ஆனால் யாது காரணமோ அறியேன். பெரியோர் அதனைக் காட்டூர் என்றே வைத்தனர். அங்கு நண்பர் ராமய்யா அவர்கள் இல்லத்திலே அமர்ந்திருந்த வேளை தம்பி கருணாநிதி மலர்ந்த முகத்துடன் என்னைக் கண்டு பேசிடும் காட்சியைக் காணுகின்றீர். நேர்த்தியான முறையில் அமைந்த படம் என்பீர்! விரிந்த மெத்தையில் அமர்ந்துள்ளார்கள் என்று பேசுவீர்! ஆனால் என் நகையின் பொருளும், தம்பி தன் கண்களிலே காணக் கிடக்கும் ஒளியின் பொருளும் அறிந்திடல் எளிதன்று; அறிவித்து அகமகிழவே இது.

ஆரூர் மாநாடு, கண்டோர் களிப்புறும் வகையில் வெற்றி தந்தது. வீரர் கோட்டமாகவும், புலமை மன்றமாகவும், வரலாற்று வரைகூடமாகவும், மகிழ்ந்துரையாடும் மாடமாகவும் இரு நாட்கள் மாநாடு செவ்வனே விளங்கிற்று. அதன் பிறகு சந்திக்கிறோம்.

"அண்ணா;" என்றழைத்தான் தம்பி.

"கைத்திறனைக் கண்டீரா? கண்ட மாசு ஏதேனும் உண்டோ என்று கண் பேசக் கண்டேன். நானா எளிதிலே வலைபடும் இயல்பினன்? "ஏன்? என்று சிறிதளவு அதட்டும் குரலை வருவித்துக் கேட்டேன்.

பாழும் சிரிப்பு, என் திட்டத்தை வெட்டும் திறத்ததாகி வெளிவந்தது. படம், அதைக் காட்டிவிடுகிறது. பார்த்தால் புரியும்.

"கேட்டதற்கும் மேலாகப் பணம் தந்தோமன்றோ?" என்பது தம்பியின் கேள்வி.

"தரத் தக்கது இம்மட்டோ?" என்பது என் நகை'விடுகணை.

"மகிழ்ச்சிதானே?" என்கிறான் தம்பி.

"மேலும் மேலும் தேடித் தரவேண்டாமா?" என்று கேட்கிறேன் நான்.

அங்ஙனம் கேட்கிறேன் என்பதால், அவர்கள் பெற்றுத் தந்ததால் பெருங்களிப்பு பெற்றேனில்லை என்று பொருள் கொள்ளற்க. மேலும் பெற வேண்டும் எனும் விழைவும், மேலும் அவர்களால் தேடித் தர இயலும் என்ற நம்பிக்கையுமே என்னை அவ்வாறு கேட்கச் செய்கிறது.

நம்மில் எவரும், ஒருவரை ஒருவர் காணும் போது இந்தப் படத்திலே காணப்படுவது போன்றேதான் கண்கள் களிநடம் புரிகின்றன; முகம் மலர்கிறது; காரணம் அகத்திலே ஒரு மகிழ்ச்சி பெருக்கெடுக்கிறது. அதற்குக் காரணம் 'இவர்மாட்டு உள்ள திறம் மிகக் குறைவு. இவர் கொண்ட பணியோ மிகப் பெரியது. எங்ஙனம் வெற்றி காண்பர்?' என்று நாடே கேட்டிட்ட வேளையில், நாம் பணியிலே ஈடுபட்டோம்; புதியதோர் அணியாகி வெளிவரும் நிலையும் ஏற்பட்டு விட்டது.

எனினும் நம்மை ஆட்கொண்ட அருங்கொள்கை நமக்கு அளித்த உரமும், ஊக்கமும், உணர்ச்சியும், பணியாற்றும் திறனும், பகை வெல்லும் ஆற்றலும் நம்மைப் புது மனிதர்களாக்கி விட்டது.

மணற்கேணி தோண்டும்காலை, காய் கதிரோனின் கொடுமையைத் தாங்கிக் கொண்டு கடினமாக உழைக்கவேண்டி இருக்கிறது. பிறகோ! குளிர் நீர் கிடைத்திடும் நிலை. அது! இளநீர் என்று இனிக்கிறது. அஃதே போன்று நாம் இனியன பல காண்கிறோம்; 'என்னாகும் இவராலே?' என்று கேட்டோர் கண் முன்னால், சீர் பல பெற்றிருக்கிறோம்.

இதனைக் காண முடிந்த காரணத்தால்தான் இதனினும் மேலானவற்றினைக் காண இயலும் என்ற நம்பிக்கை எழுகிறது. காண வேண்டும் என்ற உறுதி பிறக்கிறது. அதற்கான திறம் இவரிடத்தில் என்னென்ன முறையிலே இருக்கிறது என்று கண்டாராயத் தோன்றுகிறது. அங்ஙனம் நான் ஆராயப் புகும்போதுதான் ஆயாசப்படுவது போலவும், அலுத்துக் கொள்வது போலவும், கோபிப்பது போன்றும் பலருக்குத் தோன்றும். அத்தனையும் அப்பழுக்கற்ற அன்பின் விளைவு

என்பதை அறியாதோர் மிகச் சிலரே. அறிந்ததால்தான் தம்பியின் கண்களிலே களிப்பொளி காண்கிறீர்கள். என் நகையிலும் ஒரு பொருள் தெரிந்திடக் காண்கிறீர்கள்.

ஆரூர் நமக்களித்த அருந்தம்பி உள்ளத்தில் தேங்கியும் தூங்கியும் உள்ள திறமத்தனையும் கல்லி எடுத்திட்டால் காணலாம். மேலும் பல வெற்றிகள்! படத்திலே என்னைக் காண்கிறீர்களே,' பார்வையின் பொருள் அது தான்; கல்லி எடுக்க முயல்கிறேன்!

''எத்தனை பெருங்கூட்டம், ஏனண்ணா?" என்று எனைக் கேட்டான் தம்பி. நான் இது கேட்டேன். ''கூட்டம் குறையவில்லை: கூடுவதும் கூடிடுது; ''ஓட்டு'' வாங்க வரும் வேளையிலே என்ன நிலை?'' தம்பியின் சிரிப்பிலே விடை உண்டு. கண்டறிவீர்.

திருவாரூர்த் தம்பி மட்டுமல்ல; அனைவரும் பதிலிறுக்க வேண்டிய கேள்வி அது.

விளக்கமுரைத்திடவும், உரையில் சுவை கூட்டவும், கொள்கையை விளக்கவும், மறுப்பினை மறுத்திடவும், வல்லவரான நல்லோர் பலர் நமது இயக்கத்திலே இன்று உளர். அவர்களின் அருந்திறனால் நாட்டவர் பெறும் பயன் பெரிது. அவராற்றிய தொண்டின் விளைவாக இன்று நாம் மேற்கொண்ட பணிக்கு ஒரு நல்லிடம் கிடைத்தும் விட்டது. நரம்பு தடவினேம், நாதம் கிளம்பி விட்டது: பண்ணமைப் போம் வாரீர்—என்று அழைத்திடத் துணிவும் பிறந்து விட்டது, பண் அமைத்திட இயலும் என்பதனை அறிவிக்கும் முறையில் 'முரசொலி' இல்லமெங்கணும் இன்னிசையாகி நல்லோர் யாவரையும் ஒன்றுபடுத்தி நமது குறிக்கோள் வெற்றி பெற வழிகாண வேண்டும் — 'முரசொலி' எனும் இந்த ஏடு என்று மட்டும் கூறுகிறேன் என்றெண்ணாதீர். இதனை எழிலுள்ளதாக்கி, எனை நோக்கி, ''கண்டீரோ கைத்திறனை?'' என்று விழியால் கேட்டிடும் தம்பியையுந்தான்.

அதைத் தான் கூறுகிறேன். பார்வையால் தம்பி அறிந்து தான் மகிழ்கிறான்.

நாம் அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் காணும் பொழுது இதே நிலை தான்! அந்த இன்ப நிலையிலிருந்து எழும் வலிவுதான் நாட்டுக்கே புதிய பொலிவாகிறது. மகிழ்ச்சி பொங்குகிறது.''

இந்தக் கட்டுரையின் வாயிலாக அண்ணா அறிவித்த கருத்துக்கள் கட்சிக்குள்ளே சம்பத் போன்றவர்களுக்கு எரிச்சலை உருவாக்கி, அதனால் அவர்கள் என் மீது பகை கக்கிடக் கிளம்பினர்.

எனக்குப் பொதுச் செயலாளர் பொறுப்பை அளிக்க அண்ணா எண்ணிவிட்டார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டுதான் மாயூரம் பொதுக்

குழுவில் சம்பத் கோஷ்டியினர் அந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தனர். அதை நசனே ஆதரித்ததும் அவர்கள் தாங்கள் வெற்றி பெற்றதாக வெளியில் சொல்லிக் கொண்டாலும், வெட்கத்தாலும், வியப்பாலும் ஒருவருக்கொருவர் தங்கள் திகைப்பினைக் காட்டிக் கொண்டார்கள்.

1960-ஆம் ஆண்டு சென்னை மேயராகத் தோழர் வி. முனுசாமியும் துணை மேயராகத் தோழர் செல்வராசும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். பல ஆண்டு காலமாக 'மதராஸ் கார்ப்பரேஷன்' என்று ஆங்கிலப் பெயர் தாங்கியிருந்த மாநகராட்சிக்கு 'சென்னை மாநகராட்சி' என்று அதிகாரப் பூர்வமாகப் பெயர் மாற்றப்பட்டது. தி. மு. கழகத்திற்குத் தமிழையும், தமிழ் உணர்வையும் நாடெல்லாம் நல்லோர் உள்ளமெல்லாம் பரப்ப வேண்டும் என்று உள்ள ஆர்வத்தின் அடையாளம் தான் அந்தப் பெயர் மாற்றமாகும்.

1961 ஜனவரித் திங்கள் 20-ஆம் நாள் அன்றுதான் அமெரிக்காவின் 35-வது ஜனாதிபதியாகக் கென்னடி பதவியேற்றுக் கொண்டார். அவருடைய பதவியேற்பு உரையில் அமெரிக்க நாட்டு மக்களைப் பார்த்து, ''நாடு உனக்காக என்ன செய்தது என்று கேட்காதே; நாட்டுக்காக நீ என்ன செய்தாய் என்று கேட்டுக் கொள்'' என்பதாகக் குறிப்பிட்டார்.

அந்தக் கருத்தின் அடிப்படையிலேதான் கழகக் கூட்டங்களில் நான் பேசும்போதெல்லாம், 'கட்சி உனக்காக என்ன செய்தது என்று கேட்காதே; கட்சிக்காக நீ என்ன செய்தாய் என்று உன்னையே கேட்டுக் கொள்' என்று குறிப்பிடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தேன்.

கட்சி தனக்கு இன்னும் என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்பதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருந்த தோழர் சம்பத்தும், அவரைச் சார்ந்த சிலரும் 1961 ஜனவரி 21, 22 தேதிகளில் வேலூரில் நடைபெற்ற செயற்குழுவில் தங்கள் முழு உருவத்தையும் வெளிப்படுத்தினார்கள்.

செயற்குழு, பொதுக்குழு உறுப்பினர்களின் கண்டனக் கணைகளைத் தாங்க முடியாத தோழர் சம்பத், தான் வகித்துவந்த கழக அவைத் தலைவர் பதவியை ராஜினாமாச் செய்ய முன்வர வேண்டிய நிலைமைக்கு ஆளானார். அவர் எழுதிய அந்தக் கடிதத்தில், தாம் சில காலமாக மேற்கொண்ட முடிவுகள், பேசிய பேச்சுக்கள், எழுதிய எழுத்துக்கள் ஆகியவற்றில் கழகத் தோழர்கள் மனம் புண்பட்டு மாற்றுருக்கு இடம் கொடுக்கும் நிலைமையை ஏற்படுத்திவிட்டதை உணர்வதாகவும், அதற்காக வருந்துவதாகவும், இனி அத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபடாமல் கழகப் பணியாற்ற வசதியாக இருக்கும் வகையில் பொறுப்பு

களிலிருந்து விலகுவது தான் சரி என்ற கருத்தில் அவைத் தலைவர் பதவியையும் சாதாரண உறுப்பினர் பதவியைத் தவிர. மற்ற கழகத்திலுள்ள பதவிகளையும் விட்டு விடுவதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

வேலூரில் நடைபெற்ற செயற்குழு, பொதுக்குழு கூட்டங்களைப் பற்றி சம்பத்தும் அவரைச் சார்ந்தவர்களும் கட்டிவிட்ட தவறான புனைகதைகளை மாற்றுக் கட்சி ஏடுகள் முக்கியத்துவம் கொடுத்து வெளியிட்டதை மறுத்து 25-1-61 ஆம் நாள் அன்று அண்ணா அவர்கள் ஓர் விரிவான அறிக்கையை வெளியிட்டார். அந்தக் கூட்டங்களில் பொருளாளர் என்ற முறையில் என்னைக் குறித்து நடைபெற்ற விவாதங்களையும் சுட்டிக் காட்டியிருந்தார். "தேர்தல் நிதி அறிக்கையைக் கொடுத்துக் கருணாநிதி பேசினார். 20-1-61 வரை தேர்தல் நிதியாகக் கிடைத்துள்ள விவரங்களை மாவட்ட வாரியாகப் படித்துக் காண்பித்து மொத்தம் ரூபாய் 61, 140 சேர்ந்திருப்பதாகவும், அந்தப் பணம் முழுவதும் ராயபுரம் இந்தியன் பாங்கில் இருக்கிறது என்றும் அறிவித்து வங்கியின் பாஸ் புத்தகத்தையும், செலான் புத்தகங்களையும் அவைத் தலைமைப் பொறுப்பேற்றிருந்த திரு ஜி. பி. சோமசுந்தரம் அவர்களிடம் கொடுத்தார்.

"அவைத் தலைவர் தொகை பற்றிய விவரத்தையும் வங்கி புத்தக விவரத்தையும் சரி பார்த்துச் செயற்குழுவின் சார்பில் ஏற்றுக் கொண்டார். தேர்தல் நிதி பற்றிய குறிப்பை கருணாநிதி படிக்கும் போது ஆந்திர மாநிலத்திலிருந்து ரூபாய் 55 மட்டுமே கிடைத்திருப்பதாகக் குறிப்பிட்டதும், ஆந்திர மாநிலத் தோழர்கள் பதறியெழுந்து. எங்கள் மாநிலத்தில் ஏகாம்பரக்குப்பத்தில் நடைபெற்ற சிறப்புக் கூட்டத்தில் மிச்சப்பட்ட தொகை ரூபாய் ஆயிரத்தைத் தோழர் சம்பத் அவர்களிடம் கொடுத்திருக்கிறோமே, கணக்கிலே ஏன் இல்லை என்று கேட்டார்கள். தம்மிடம் அந்தத் தொகை வந்து சேரவில்லை என்ற தகவலைக் கருணாநிதி கூறினார்."

—இவ்வாறு அண்ணா அவர்கள் தமது அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருந்தார். இந்தி எதிர்ப்பு நிதியாகவும், கோடம்பாக்கம் இந்தி எதிர்ப்பு மகாநாட்டில் மிச்சத் தொகையாகவும், அறிக்கையிலே குறிப்பிட்டுள்ளதைப் போல் தேர்தல் நிதியாகவும், தோழர் சம்பத் வசம் சேர்ப்பிக்கப்பட்ட பல ஆயிரம் ரூபாய்களுக்கு விவரமே இல்லாமல் போயிற்று!

இந்த நிலைமையிலேதான் தேர்தல் நிதியாகக் கழகத்திற்குச் சேரும் தொகையை நான் சினிமா படம் எடுக்கும் செலவிற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வதாக சம்பத்தும், அவரைச் சார்ந்தவர்களும் பலமான அவதூறுப் பிரச்சாரத்தில் அப்போது இறங்கியிருந்தார்கள். அந்தத் தப்புப் பிரச்சாரத்தைத் தகர்த்தெறியத் தான் பாங்க் பாஸ் புத்தகம் உட்படத் தேர்தல் நிதி விவரத்தைச் செயற்குழுவிலும் பொதுக்குழு

விலும் நான் தாக்கல் செய்தேன். மேலும் இன முழக்கம் என்ற இதழின் பொங்கல் மலரில் தோழர் சம்பத் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார்.

அந்தக் கட்டுரையில் அறிஞர், கலைஞர், நாவலர் என்றெல்லாம் கழகத் தலைவர்களுக்கு மக்கள் ஆசையாக வழங்கிடும் சிறப்புக்களை வன்மையாகக் கண்டித்தார். ஆனால் அதே இதழில் அவரைப் பற்றி எந்த செய்திகளில் 'சொல்லின் செல்வர் சம்பத்' என்று சிறப்புப் பெயர் போடப்படுவதை அனுமதித்தார்.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஜனநாயகத்தின் சிறப்புக்களைத் தமக்கே உரிய முறையில் 'திராவிட நாடு' இதழில் தொடர்ந்து ஒரு கட்டுரை மூலம் எழுதி வந்தார். அந்தக் கட்டுரை தன்னைத் தாக்குவதற்குத்தான் எழுதப்படுவதாக சம்பத் நினைத்து, 'அண்ணாவின் மன்னன்' என்ற தலைப்பில் அண்ணாவின் கட்டுரையை மறுத்து எழுதத் தொடங்கினார். இதில் அண்ணா அவர்களை நேரடியாகவே தாக்கினார். இது கழகத்தில் பெரும் பரபரப்பை உருவாக்கிற்று.

சம்பத்தோடு ஏற்பட்ட கூடா நட்பினால் கவிஞர் கண்ணதாசனும் கழகக் கொள்கைகளுக்கு விரோதமாகவும், அண்ணாவுக்கு எதிராகவும் பொதுக் கூட்டங்களில் பேசத் தொடங்கினார். 1961 பிப்ரவரி 20-ல் திருச்சியில் நடைபெற்ற ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் அண்ணா அவர்களைத் தாக்கிப் பேசிய கண்ணதாசனை ஆத்திரம் கொண்ட ஒரு தோழர் தாக்க முனைந்ததாக வெளிவந்த செய்தியைக் கண்டு காஞ்சியில் இருந்த அண்ணா அவர்கள் பதறிப் போய் அந்தச் செயலைக் கண்டித்து ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டார்கள். தான் கொண்ட கொள்கைக்குக் கழகத்தவர்களிடத்தில் ஆதரவில்லை என்பதையும் அண்ணாவைக் குறை கூறித் தான் தலைவராகலாம் என்ற நினைப்பிற்குக் கழகத் தலைவர் ஒரு துளியும் இடம் தரமாட்டார்கள் என்பதையும் புரிந்து கொண்ட தோழர் சம்பத் அவர்கள் திடீரென்று ஒரு நாள் உண்ணாவிரதத்தை ஆரம்பித்தார்.

அதை யொட்டி பிப்ரவரி 26-ஆம் நாளன்று திருவொற்றியூரில் கழகக் காவலர் கூட்டம் ஒன்று நடைபெற்றது. அந்தக் கூட்டத்தில் அண்ணா அவர்களின் விளக்கவுரை கேட்டு, சம்பத்தின் குழுவிலே இருந்த கண்ணதாசனும் மற்றவர்களும் கண்ணீர் மல்கி அண்ணாவின் கரங்களை எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு உணர்ச்சிப் பிழம்புகளாக ஆனார்கள். கழகத்தினுடைய பிளவுகள் மறைந்தன. அனைவரும் ஒன்றுபட்டனர் என்ற மகிழ்ச்சிச் செய்தியை மக்களுக்கு அறிவிக்கும் வகையில் பிப்ரவரி 27-ஆம் நாள் அன்று மயிலாப்பூரில் தோழர்

டி. கே. கபாலி தலைமையில் மாபெரும் பொதுக் கூட்டம் ஒன்று நடைபெற்றது.

அதில் அண்ணா அவர்கள் பேசும்போது, "இனி, துளியும் கழகத்திற்குள்ளே பிளவு மனப்பான்மை வளரவிட யாரும் எண்ணாதீர்கள். நம்முடைய லட்சியத்தில் வெற்றி பெறுவதாயின் அனைவரும் சேர்ந்து நின்று வெற்றி பெறுவோம். இல்லையாயின் நாம் அனைவரும் ஒரு மண்டபத்திற்குள்ளே அடைபட்டுக்கொண்டு விஷப்புகை பிரயோகிக்கச் செய்து, ஒன்றாகவே செத்து மடிவோம்! இந்த உணர்வோடு கழகத் தோழர்களே ஒற்றுமையைக் கடைப்பிடியுங்கள்" என்று நா தழுதழுக்க, கண்களிலே நீர் துளிர்க்கக் கூடியிருந்தோர் அனைவரும் விம்மியழும் வண்ணம் குறிப்பிட்டார்கள்.

அதன் பின்னர் அதே ஆண்டு 7-ஆம் நாள் அன்று தோழர் டி. எம். பார்த்தசாரதி அவர்கள் தொகுத்து வெளியிட்ட 'தி. மு. க. வரலாறு' என்ற புத்தக வெளியீட்டு விழாவிற்கு எதிர்பாராத காரணத்தினால் அண்ணா அவர்கள் வந்து கலந்து கொள்ள முடியவில்லை. அதை ஒரு பெரும் காரணமாகச் சொல்லித் தோழர் சம்பத் அவர்கள் -4-61 அன்று கழகத்தின் சாதாரண உறுப்பினர் பொறுப்பிலிருந்தும் விலகி விட்டதாக இதழ்களில் அறிக்கை வெளியிட்டார்.

18-4-61 அன்று அண்ணா அவர்கள் கழகத்திலிருந்து விலகியவர்களுக்கு அழைப்பு விடுக்கும் வகையில் விரிவான ஓர் அறிக்கையைவெளியிட்டார்கள். அந்த அறிக்கையில் அண்ணா அவர்கள் குறிப்பிட்டிருந்த கருத்துகளை நினைவூட்டுவது அவரதுஅரசியல் பண்பாட்டிற்கும்,அரசியல் திாவகள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நல்ல உணர்விற்கும் எடுத்துக்காட்டாக அமையும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

74

சம்பத்துக்கு அண்ணனின் அறிக்கை

"தூய உள்ளத்தோடும் தோழமை உணர்வோடும் நீண்ட பல ஆண்டுகளாக உங்கள் அனைவருடைய விருப்பத்தை அறிந்தும் கொள்கை நாட்டம் கொண்டும், பொது மக்கள் நட்புணர்ச்சி காட்டத்தக்க விதத்திலும் கூடிப் பணியாற்றியவன் என்ற உரிமையோடும் இதை எழுதுகிறேன்" என்று அறிக்கை தொடங்கி "நான் இந்தப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளில் நமது கழகம் மேற்கொண்ட கொள்கை, திட்டம், போர் முறை ஆகிய எதிலாகிலும் என் இச்சைப்படி 'எவரையும் கேட்க வேண்டியதில்லை' என்ற போக்கில் எதேச்சாதிகாரமாக 'எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்; மற்றவர் அறியார்' என்ற மமதையுடன் நடந்து கொண்டதுண்டா? என்னை உங்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டவன். உங்கள் எண்ணங்களை என்னுடையதாக்கிக் கொண்டவன். நீங்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் திட்டங்களை நாட்டுக்கு அறிவிப்பவன். உங்களோடு சேர்ந்து அந்தத் திட்டங்கள் வெற்றி பெற உழைப்பவன். கோபத்துக்கு இடையிலேயும், என் வார்த்தைகளை முன் தொடர்புகள் கருதியேனும், தோழர் சம்பத்தும் மற்றத் தோழர்களும் அருள் கூர்ந்து யோசித்துப் பார்த்துத் தமது முடிவுகளை மாற்றிக் கொள்ளும்படிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். (அவரால்) எந்த யோசனையும் தரப்பட்டு, விட்டுவிடப் படவில்லை. கொள்கையிலே மாற்றம்வேண்டும் என்று கூறப்பட்டதில்லை. பிரிந்து போக வேண்டிய காரணம் என்ன இருக்க முடியும்?

"அனைவரும் சுமுகமாக ஒன்றுபட்டு இனித்தொடர்ந்து பணியாற்றுவதென உறுதி எடுத்துக் கொண்டது திருவொற்றியூர் காவலர் கூட்டத்தில் 26-2-61-ல்; தோழர் சம்பத்தும் மற்றவர்களும் கழகத்தை விட்டு வெளியேறுகிறோம் என்று அறிவித்தது 9-4-61-இல். இந்த 42 நாட்களிலா கழகம் திருத்தப்பட முடியாத அளவுக்குக் கெட்டு விட்டது? நாடு நம்பும் என்று எதிர்பார்க்கலாமா? நமது நெஞ்சமே நம்பாதே?

"தாளமுத்து நடராசனிலிருந்து கோவை ஆரோக்கிய சாமி வரையில் தியாகிகள் கொட்டிய குருதி குழைத்துக் கட்டப்பட்ட கழகத்துடன், துவக்கம் முதல் இடம் பெற்றவர்களா இப்படி மின்னல் வேக நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டுக் கழகத்தை விட்டு வெளியே செல்வது?

"திரும்பி வாருங்கள்-திட்டவட்டமாக நமது கருத்தைப் பொதுக் குழுவுக்குக் கூறுங்கள்-பொதுக்குழு ஏற்றுக்கொண்டால் நான் குறுக்கே நிற்க மாட்டேன். ஏற்றுக் கொள்வேன். பொதுக்குழு உங்கள்

திட்டங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலையில் இல்லை என்றால், உங்கள் சீரிய பணியினால் தோழமை உணர்வால் வெகு விரைவில் பொதுக் குழுவை உங்கள் பக்கம் அழைத்துச் செல்ல முடியும்.

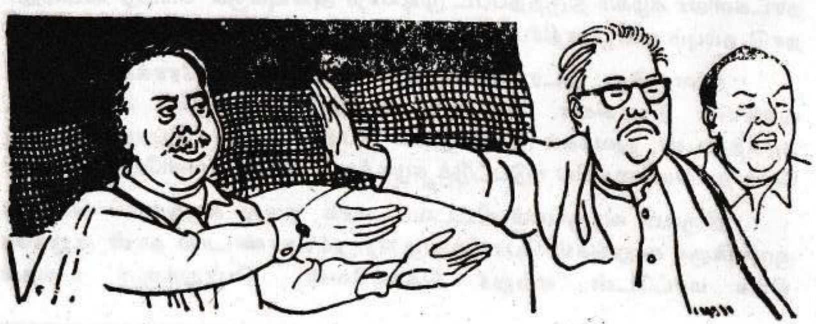
''நமக்குள்ள வேற்றுமைகள் மிகச் சாதாரணம்; கொள்கை சம்பந்தப்பட்டவை அல்ல என்று ஆயிரம் தடவை சொல்லியிருப்பீர்கள். அதை எண்ணிப் பாருங்கள்.

''ஒரு பெரிய அமைப்பிலே ஈடுபடும் போது நமக்கென்று தோன்றும் எண்ணங்கள் சரியானவை-நியாயமானவை-தேவையானவை என்று தோன்றினால் அந்த அமைப்பு அவைகளை ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்வதற்கான முறையில் காரிய மாற்றி வெற்றி காண்பது தான் ஜனநாயகக் கடமை"—

என்றெல்லாம் உருக்கமாக ஒரு தலைசிறந்த ஜனநாயகவாதிக்குரிய பண்புக் குரலில் வேண்டுகோள் விடுத்து விட்டு,

''அப்படிப்பட்ட ஜனநாயக வாதிகள் அனைவருக்கும் ஏற்ற இடம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம். அதனை வலிவாக்குங்கள், புதுப்பொலிவு பெறச் செய்யுங்கள்; வாரீர்-ஒன்று சேர்ந்து உழைத்து நாட்டுக்கு நாம் ஆற்ற வேண்டிய கடமையைச் செய்வோம் என்று அனைவரையும் அன்புடன் அழைக்கிறேன்" என்று முடித்தார்.

இந்தப் புனித உள்ளத்தின் அழைப்பினைச் சம்பத் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. சம்பத்தோடு முதலிலே இணைந்து நின்று அண்ணாவோடு மாறுபட்டுக் காட்சியளித்த கழகக் காவலர்கள் சிலரும் சம்பத்தை விட்டுப் பிரிந்து அண்ணாவின் அன்புக் கரங்களின் தழுவலுக்குத் தங்களை ஆளாக்கிக் கொண்டார்கள். எத்தனையோ பேர் எடுத்துச் சொல்லியும் கேளாமல், நடந்ததை எல்லாம் மறந்து விடுவோம்; நடப்பவைகளை நல்லவையாக ஆக்குவோம்' என்று நான் சம்பத் அவர்களைத் தனியே சந்தித்துக் கேட்டுக் கொண்டதையும் புறக்கணித்து, அண்ணாவின் தம்பி என்ற பட்டியலிலிருந்து தோழர்

சம்பத் தன்னை விலக்கிக்கொண்டு, கழகத்திலிருந்து வெளியேறி விட்டார். அவரோடு விலகியவர்களில் நாட்டிற்கு அறிமுகமான மற்றொருவர் என்னுடைய இனிய நண்பர் கவிஞர் கண்ணதாசன் ஆவார்கள்.

விலகிச் சென்ற வேகத்தில் தமிழ் தேசியக் கட்சி என்ற ஒரு கட்சியை உருவாக்கினார்கள். அந்தச் சமயத்தில் அவர்களுடைய தவறான பிரச்சாரங்களுக்குப் பெரும் விளம்பரங்கள் கொடுத்து வந்த பத்திரிகைகளுக்குப் பதில் அளிக்க ஏதுவாக 'முரசொலி'யை 1960 செப்டம்பர் 17-ஆம் நாளிலிருந்து நாள் இதழாக வெளியிடத் தொடங்கியிருந்தேன். தமிழ் தேசியக் கட்சி தி.மு. கழகத்தைத் தாக்குவதற்காகக் காங்கிரசின் நிழலைத் தேடி ஓடியது. வெகு விரைவில் குட்டிக் காங்கிரஸ் என்கிற பட்டப் பெயரோடு தமிழ் தேசியக் கட்சி 1962-ஆம் ஆண்டிற்கான தேர்தலிலும் குதித்தது.

''சிங்கத்தின் குகைக்குள்ளேயே சென்று அதனை அடக்குகிறேன்'' என்று முழங்கியவாறு தென் சென்னைப் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் தி.மு.க வேட்பாளரை எதிர்த்து சம்பத் போட்டியிட்டார். அவர் பெரும் தோல்வியடைந்தது மாத்திரமல்ல; அவரது கட்சியினர் போட்டியிட்ட எல்லா இடங்களிலும் ஜாமீன் தொகை பறி போயிற்று. தனியாக நின்று தாக்குப்பிடிக்க முடியாது என்று கண்ட தமிழ் தேசியக்கட்சி தன்னைக் காங்கிரசோடு இணைத்துக் கொண்டது.

பொதுத் தேர்தலுக்கு முன்பு கழகத்திலிருந்து விலகிய சம்பத் எம்.பி.யும், இரு எம். எல். ஏ.க்களும் கழகத்தின் செல்வாக்கினால் பெற்ற தங்கள் எம்.பி., எம்.எல்.ஏ. பதவிகளை ராஜிநாமாச் செய்யாமலேயே காங்கிரஸ் கட்சியில் சேர்ந்து கொண்டார்கள். இன்றைக்குக் காங்கிரஸ் கட்சியின் மாநாடுகளிலும் அதனுடைய தலைவர்களுடைய பேச்சுக் களிலும் வெளிப்படுகிற பொன் மொழி, ''ஒருவர் ஒரு கட்சியை விட்டு இன்னொரு கட்சிக்குச் சென்றால் அந்தக் கட்சியின் மூலம் பெற்ற பதவி களை ராஜினமாச் செய்வது தான் நாணயமாகும்'' என்பதாகும். எவ்வளவு பெரிய அரசியல் பண்பாட்டில் முரண்பாடுகள் நாட்டில் நிலவுகின்றன என்பதற்கு இந்த எடுத்துக்காட்டுப் போதுமானதல்லவா?

''திருவொற்றியூர் காவலர் கூட்டத்திற்கும், 'தி.மு.க. வரலாறு, வெளியீட்டு விழாவுக்கும் இடையிலே நாற்பத்து இரண்டு நாட்கள் தானே! அதற்குள்ளாகவா கழகம் திருத்த முடியாத அளவுக்குக் கெட்டு விட்டது?'' என்று அண்ணா சம்பத்தைப் பார்த்து 1961-ஆம் ஆண்டு கேட்டாரே; அதே கேள்வியைத் தான் 1972 அக்டோபர் எட்டாம் நாளன்று கழகத்தைப் பற்றி அவதூறு கூறிய நண்பர் எம். ஜி. ஆர். கோஷ்டியினரைப் பார்த்து இப்போது நாடு கேட்கிறது.

1972 ஆகஸ்டு மாதம் முதல் வாரம் மதுரை மாநாட்டில் கழகம் ஒரு களங்கமற்ற பாசறை-கழக அரசு தூய்மையான மாளிகை என்று யார் பேசினரோ; அதே எம். ஜி. ஆர். அறுபது நாட்கள் இடைவெளிக்குப் பிறகு கழகத்தையு. கழக அரசையும் வீழ்த்தியே தீருவேன் என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டார். ஆம், அன்று கழகத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க சம்பத்தின் உருவிலே புறப்பட்ட துரோகம், பத்தாண்டு காலம் கழித்து எம். ஜி. ஆர். உருவிலே கிளம்பியது அவ்வளவுதான்.

ஏறத்தாழ பத்தாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை கழகத்திற்கு ஒரு சோதனை ஏற்படுவதுண்டு. . 1949-ல் தோன்றிய தி. மு. கழகத்திற்கு 1960-ல் ஒரு சோதனை-அடுத்து 1972-ல் மற்ருெரு சோதனை. இரு சோதனைகளும் ஒரே விதமான ‘அழிவு’ மனப்பான்மையுடன் தோன்றியவைகளே! தமிழகத்தில் உருவாகி வரும் பெரும் சக்தியைப் பிளப்பதற்கும், அதனல் பேரானந்தம் கொள்வதற்கும் யார் துடியாய்த் துடித்தார்களோ அவர்களுக்குப் பலியாவதற்குச் சில தமிழர்களும் தயாராகவே இருந்தார்கள் என்பது தமிழினத்தில் நீண்ட கால வரலாற்று உண்மைகளாகும்.

இறுதி வெற்றி தமிழர்க்குத்தான் எனினும் இடையில் எதிர்ப்படும் ‘எட்டப்பர்’ களையும் சந்தித்து விட்டுத்தானே, பயணத்தைத் தொடர வேண்டியிருக்கிறது? அறுபதாம் ஆண்டில் விளைவிக்கப்பட்ட துரோகப் பயிர், கழகம் என்னும் களிற்றின் கால் பட்டு, மிதிபட்டு, அழிந்து போயிற்று. விழியில் கனலையும் நெஞ்சில் அனலையும் நிறைத்துக் கொண்டு கழகத் தோழன் கச்சை கட்டிப் பணியாற்றிடத் தொடங்கினன். அவனுக்கு முன்னல் தமிழினம் தெரிந்தது, தமிழினத்திற்காக அண்ணன் உருவாக்கிய கட்சியும் அவர் கையிலேந்திய கொடியும் தெரிந்தன.

எரிச்சல் கொண்டோர், ஏமாற்றமடைந்தோர், எகத்தாளம் செய்வோர், சிண்டு முடிவோர், சீறிப்பாய்வோர், சிறுமதியாளர், பண்புகள் அற்ரோர், பதவிப் பித்தர், நன்றி மறந்தோர், நரிக் குணம் கொண்டோர், மிரள விழிப்போர், மிரட்டிப்பார்ப்போர்-இத்தகையோரின் எழுத்தும் பேச்சும் கணையும் கண்டனமும் கழகத் தோழர்களின் அலட்சியச் சிரிப்புக்கு முன்காய்ந்த புல்லின் மீது தீப்பட்டது போல் ஆயிற்று.

நெஞ்சு நிமிர்த்தி நடைபோட்டான். துரோகிகளால் கழகம் துவளவில்லை. துரோகிகள்தான் துவண்டார்கள். அதற்கு எடுத்துக் காட்டுத்தான் 1962 பொதுத் தேர்தலில் கழகம் பெற்ற பெரும் வெற்றியாகும். கழகம் இரண்டாகி விட்டது; இனி சட்ட சபையில் பதினைந்தாக நுழைந்தவர்கள் இரண்டு, மூன்று பேர்கள் கூட வென்றிட

மாட்டார்கள் என்று அரசியல் ஆருடங்கள் கணிக்கப்பட்டன. அதற்கு மாருகக் கழகம் 1962 தேர்தலில் ஐம்பது இடங்களில் வெற்றிக் கொடி நாட்டியது. துரோகிகள் பிரிந்த அடுத்த திங்கள், இலங்கையில் தமிழர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளை எதிர்த்துத் தி. மு கழகம் 1961-ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் ஒன்பதாம் நாள் மாபெரும் பேரணி யொன்றைச் சென்னை நகரில் நடத்திக் காட்டியது.

அதே ஊர்வலத்திற்குப் பொதுச் செயலாளர் நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் தலைமை வகித்தார்கள். அண்ணவும் கழகத் தலைவர்களும் கலந்து கொண்ட அந்தப் பேரணி, கழகத்தின் வலுவை மட்டுமின்றி, தமிழர்களைக் கொடுமைப் படுத்தும் இலங்கை அரசுக்கு எதிராகத் தமிழகம் விடுக்கும் கண்டனத்தையும், உலகிற்குத் தெளிவாக அறிவித்தது. இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு ஆதரவாகத் தி. மு. க. நிறைவேற்றிய தீர்மானம் சென்னையில் உள்ள இலங்கை அரசின் துணைத் தூதுவரிடம் வழங்கப்பட்டது.

75

கழகம் கொட்டிய குருதி வெள்ளம்

பேரணியின் எழுச்சியும், சிறப்பும் எங்களையெல்லாம் மகிழ்வித்துக் கொண்டிருந்த நேரத்திலேதான், மறுநாள் இரவு மயிலாடி மாரியப்பன் என்ற கழகக் காளையை மாற்றுக்கட்சி வெறியர்கள் கொலை செய்து விட்டனர் என்ற சோகச் செய்தி வந்து சேர்ந்தது.

கழகம் வளர மயிலாடி மாரியப்பன் மட்டுமல்ல; ஆலந்தூர் சின்னான், நெல்லிக்குப்பம் மஜீது, சென்னை கோ. சு. மணி, கோவை ஆரோக்கியசாமி, குடந்தை ராமலிங்கம், உடையார்பாளையம் வேலாயுதம், தூத்துக்குடி சாமி, தாளமுத்து நடராசன், வட சென்னை பாண்டியன், ஆலங்குடி சிதம்பரம். நெடுஞ்சேரி இராமநாதன், நாகர் கோவில் கிட்டு, சென்னை மொய்தீன் பிச்சை, ராமப்பட்டணம் லத்தீப், தளபதி பிரதாபசந்திரன் — இப்படி எத்தனையோ பேர் தங்கள் இன்னுயிரைத் தத்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

அவர்களின் குருதி வெள்ளத்தில் நனைக்கப்பட்டதே கழகத்தின் லட்சியக் கொடியாகும். அந்தக் கொடி ஏந்திய கைகளுடன் கொள்கை வீரர்கள் 1962 தேர்தலில் கழக வெற்றிக்கு உழைத்தனர். தஞ்சையில் பரிசுத்த நாடார் என்னும் பெரும் பணக்காரரும் செல்வாக்குப் படைத்தவருமான காங்கிரஸ் வேட்பாளரை எதிர்த்து நான் போட்டியிட வேண்டுமென்று கழகம் முடிவு செய்தது. அறிஞர் அண்ணாவை எதிர்த்துக் காஞ்சிபுரத்தில் ஒரு பெரிய பஸ் முதலாளி காங்கிரஸ் சார்பில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டார்.

அண்ணா அவர்களைத் தோற்கடிக்க வேண்டுமென்று காங்கிரஸ் கட்சி தன் முழு பலத்தையும் பயன்படுத்தியது. தஞ்சைத் தேர்தலில் வாக்குப் பதிவு முடிந்து, இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகே காஞ்சியில் தேர்தல். காஞ்சிபுரத்தைக் காங்கிரசார் மூர்க்கத்தனமாக முற்றுகை யிட்டுக் கொண்டனர். நானும் நண்பர்களும் காஞ்சித் தேர்தல் பணிகளில் கடைசி நேரத்தில்தான் கலந்துகொள்ள முடிந்தது. தமிழகமே கண்ணீர் சிந்தும் வண்ணம் காஞ்சித் தொகுதியில் அண்ணா வெற்றி வாய்ப்பை இழந்தார். ஓராயிரம் எண்ணங்களைத் தொகுத்துச் சொல்லிச் சட்டமன்றத்தில் அண்ணா உரை நிகழ்த்துவாரே; அந்தப் பெருமகனின் இடத்தில், ஒரு நாள் கூடச் சட்ட சபையில் வாய் திறக்காத ஒரு பஸ் முதலாளி வந்து உட்கார்ந்திருந்தார். நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் தலைவராகவும், நான் துணைத் தலைவராகவும்

சட்ட சபை தி. மு. க. கட்சிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அண்ணா அவர்கள் வழியனுப்பி வைக்க, ஐம்பது பேர் சட்டப் பேரவைக்கும், எட்டுப் பேர் நாடாளு மன்றத்துக்கும் கழகத்தினர் சென்ற காட்சியைச் சென்னைக் கடற்கரையில் லட்சக் கணக்கில் கூடியிருந்த மக்கள் கண்டு, களித்தனர். அப்பொழுது அண்ணா தான் தோற்கடிக்கப்பட்டதைப் பற்றிக் கூறியவை என்றென்றும் மனத்தில் கொள்ளவேண்டிய மணி வாசகங்களாகும்.

"என்னைத் திட்டமிட்டு ஒழித்துக் கட்டுவார்கள் என்பது முன்பே தெரியும். நமது நெடுஞ்செழியனிடமும், கருணாநிதியிடமும் நான் இது பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்திருக்கிறேன்.

"எப்படி எங்கள் பதினைந்து பேரையும் 'ஒழிப்போம்' என்று கூறி ஐம்பது இடங்களைக் கோட்டை விட்டார்களோ, அதேபோல அடுத்த தேர்தலில் 'இந்த ஐம்பது பேரையும் ஒழிப்போம்' என்று கூறி இன்னொரு எழுபத்தைந்து இடங்களைக் கோட்டை விடுவார்கள்.

"ஆளைத் தேள் கொட்டினால் 'ஆ' என்று அலறுகிறான். அதனால் ஆளைவிடத் தேள் பெரியது என்று யாரும் சொல்லமாட்டார்கள். அதைப்போல நான் தோற்றதால் தோல்வி என்னை அழுத்திவிடும் என்று யாரும் கருதாதீர்கள்."

தலைவனின் தோல்வி கண்டு வேதனையில் ஆழ்ந்திருந்த கழகத்தினருக்கு இந்தப் பேச்சு தெம்பு அளித்தது. தீமையிலும் ஒரு நன்மை என்பது போல் அண்ணா அவர்களைச் சட்டப் பேரவைக்குள் நுழைய விடாமல் தடுத்த காங்கிரசாருக்கு எதிராக அண்ணாவை டில்லி மாநிலங்கள் அவைக்கு அனுப்பி வைக்க நாங்கள் முடிவு எடுத்தோம். அண்ணா முதலில் அந்த வேண்டுகோளை ஏற்க மறுத்தார். எங்களின் தொடர்ந்த வற்புறுத்தலுக்குப் பிறகு ஒருவாறு இணக்கம் தெரிவித்தார்.

"தெருவோரத்து மனிதர்களின் பிரதிநிதியாக நான் வந்திருக்கிறேன்" என்று மாநிலங்களின் அவையில் அண்ணா அவர்கள்

தன்னைக் குறிப்பிட்டுக் கொண்டு ஆற்றிய உரை வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க தாகும். தமிழ்நாட்டிலே உள்ள காங்கிரஸ் மட்டுமல்லாமல், டில்லி யிலே உள்ள காங்கிரஸ் தலைவர்களும் தி. மு. கழகத்தை உன்னிப்பாகக் கவனிக்கத் தொடங்கியது அண்ணாவின் மாநிலங்கள் அவையின் உரைக்குப் பிறகுதான்.

இந்தியா முழுவதும் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு மீண்டும் பண்டித நேரு, பிரதமர் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். நாடு விடுதலை பெற்ற பதினைந்து ஆண்டு காலமாக நாட்டு மக்களுக் காக அளிக்கப்பட்ட எந்த வாக்குறுதிகளும் நிறைவேற்றப்படாமல் ஒரு புறம் வறுமை வாட்டவும், மற்றொரு புறம் விலைவாசி ஏற்றம் தாக்கவும், மக்கள் அவதிக்காளாயினர்.

மத்திய அரசு விலைவாசிகளைக் குறைக்கத் தனக்குள்ள பொறுப் பைத் தட்டிக் கழித்தது. இங்குள்ள மாநில அரசோ அது யார் பொறுப்பு என்பதைச் சுட்டிக் காட்டத் தவறியது. ஆகவே தி. மு. கழகம் தமிழ்நாட்டு மக்களின் ஏகக் குரலைப் பிரதிபலிக்கும் கதா நாயகனாக எழுந்து நின்றது. எங்கு பார்த்தாலும் அரிசிப் பஞ்சம், காலை முதல் மாலை வரை 'க்யூ' வரிசையில் அரிசி வாங்கக் கால் கடுக்க மக்கள் காத்து நிற்கும் பரிதாபம், பட்டினிச் சாவுகள், பெற்றெடுத்த குழந்தைகளைக் கிணற்றிலே தள்ளி விட்டுத் தாங்களும் தற்கொலை செய்து கொண்ட தாய்மார்களின் கண்ணீர்க் கதைகள், நல்லதங்காள் புராணமாக இல்லாமல் நாட்டின் நடைமுறை நிகழ்ச்சிகளாகிவிட்டன.

சட்டப் பேரவையில் கழகத்தின் சார்பில் இந்தக் கொடுமைகள் பற்றி எவ்வளவுதான் எடுத்துச் சொன்ன போதிலும் முதலமைச்சராக இருந்த காமராசர் அதைக் காதில் போட்டுக்கொள்ளவில்லை. அந்த நேரத்தில் மத்திய நிதியமைச்சர் மொரார்ஜி தேசாயின் தங்கக் கட்டுப் பாட்டுச் சட்டம் வேறு பிரகடனப் படுத்தப்பட்டு விட்டது. அதனால் வாழ்விழந்த பொற்கொல்லர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கானவர்கள் தமிழ் நாட்டில் தணல் வீழ் புழுவாயினர். அவர்கள் சார்பில் கழகம் எடுத்துச் சொன்ன எந்த முறையீடுகளையும் மொரார்ஜி தேசாய் கேட்கவும் இல்லை; முதலமைச்சர் காமராசர் அதனை லட்சியம் செய்யவுமில்லை.

மத்திய சர்க்காரின் மூலம் தமிழ் நாட்டிற்குக் கிடைத்த சில திட்டங்களையும் உயர்நிலைப் பள்ளி வரையில் வழங்கிய இலவசக் கல்வி முறையையும் ராஜாஜியால் கொண்டு வரப்பட்ட கல்வித் திட்டத்தைத் தானும் எதிர்த்தார் என்ற பெருமையையும் முதலாகக் கொண்டு காமராசர் தன்னுடைய செல்வாக்கைத் தமிழ்நாட்டில் அதிக அளவில் பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருந்தாரே தவிர, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் சமூக நீதி காக்கப்படவும், பிற்படுத்தப்பட்ட எல்லா வகுப்பினரின்

முன்னேற்றம் முகிழ்த்திடவும் அவர் தன்னுடைய சுட்டு விரலையும் அசைத்தாரில்லை.

நாளுக்கு நாள் உணவுப் பஞ்சமும், விலைவாசி ஏற்றமும் தமிழ் நாட்டை அலைக்கழிக்கத் தொடங்கின. கோரிக்கைகளின் தன்மையை யும் உண்மையையும் புரிந்து கொள்ளக்கூட முன்வராத காங்கிரஸ் அரசை எதிர்த்துக் கழகம் போர்க்கொடி தூக்கியது. நாடெங்கும் விலைவாசி உயர்வு எதிர்ப்புப் போராட்டம். இருபதினாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட கழகத் தோழர்கள் சிறைப்பட்டனர்.

அண்ணா அவர்கள் வேலூர் சிறையிலும், நாவலர் அவர்கள் சென்னைச் சிறையிலும், நான் திருச்சிச் சிறையிலும் கழக முன்னணி யினர் பல்வேறு சிறைச்சாலைகளிலும் அடைக்கப்பட்டோம். மூன்று மாதம், நான்கு மாதம் என்று இருபதினாயிரம் பேருக்கும் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. அந்த நேரத்திலேதான் சீன ஆக்கிரமிப்பு இந்தியா வின் எல்லையோரத்தில் ஆரம்பமாயிற்று. பிரதமர் பண்டித நேரு இந்தியாவின் வெற்றிக்கு எல்லாக் கட்சிகளின் துணையையும் நாடினார்

அப்போது டாக்டர் சுப்பராயன் மராட்டிய மாநிலத்தின் கவர்னராக நியமிக்கப்பட்டு விட்டதால், திருச்செங்கோடு தொகுதியில் நாடாளுமன்ற இடைத் தேர்தல்; அந்த இடைத் தேர்தலில் மாநில அரசின் அமைச்சர்களும், மத்திய அரசின் அமைச்சர்களும் தேர்தல் பிரச்சாரத்திற்காக வந்து குவிந்தனர். கழகச் சார்பில் போட்டியிட்ட நண்பர் கந்தப்பன் காங்கிரசைத் தோற்கடித்து 720 வாக்கு வித்தியா சத்தில் வெற்றி பெற்றார். அவருடைய வெற்றிச் செய்தியை நாங்கள் சிறைச்சாலையிலிருந்து கேட்டு மகிழ்ந்தோம்.

கழகத்தின் முன்னணித் தலைவர்களில் திரு என். வி. நடராசன் அவர்கள் மட்டுமே வெளியில் இருந்து மற்ற கழகத் தோழர்களின் துணையோடு திருச்செங்கோடு தேர்தலைப் பொறுப்பேற்று நடத்தினார். அந்த வெற்றி கண்டு காமராசரும், டில்லி வட்டாரமும் திடுக்கிடும் நிலை பிறந்தது. 'திராவிட நாடு பிரிவினை வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதற்காக நடைபெறும் தேர்தல் திருச்செங்கோடு தேர்தல்' என்று சி, சுப்பிரமணியம் தேர்தல் பிரச்சாரம் செய்தது குறிப்பிடத்தக்கது.